

Đương Nữ Vương Gặp Phúc Hắc

Contents

Đương Nữ Vương Gặp Phúc Hắc	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	16
6. Chương 6	19
7. Chương 7	23
8. Chương 8	26
9. Chương 9	29
10. Chương 10	33
11. Chương 11	37
12. Chương 12	40
13. Chương 13	44
14. Chương 14	47
15. Chương 15	51
16. Chương 16	54
17. Chương 17	58
18. Chương 18	62
19. Chương 19	65
20. Chương 20	68
21. Chương 21	71
22. Chương 22	74
23. Chương 23	77
24. Chương 24	81
25. Chương 25	84
26. Chương 26	88
27. Chương 27	91
28. Chương 28	94
29. Chương 29	98
30. Chương 30	101
31. Chương 31	104
32. Chương 32	109
33. Chương 33	113
34. Chương 34	117
35. Chương 35	120
36. Chương 36	127
37. Chương 37	131
38. Chương 38	134
39. Chương 39	138
40. Chương 40	141
41. Chương 41	145

42. Chương 42	149
43. Chương 42-2: Phiên Ngoại: Tô Lê	152
44. Chương 43	156
45. Chương 44	159
46. Chương 45	162
47. Chương 46	166
48. Chương 47	170
49. Chương 48	174
50. Chương 49	177
51. Chương 50	181
52. Chương 51	185
53. Chương 52	188
54. Chương 53	192
55. Chương 54	195
56. Chương 55	199
57. Chương 56	202
58. Chương 57	206
59. Chương 58	209
60. Chương 59	213
61. Chương 60	216
62. Chương 61	219
63. Chương 62	222
64. Chương 63	225
65. Chương 64	228
66. Chương 65	231
67. Chương 66	234
68. Chương 67	238
69. Chương 68	241
70. Chương 69	244
71. Chương 70	247
72. Chương 71	251
73. Chương 72	255
74. Chương 73	258
75. Chương 74	261
76. Chương 75: bonus	264

Đương Nữ Vương Gặp Phúc Hắc

Giới thiệu

Thể loại: Phúc hắc cường công x yêu nghiệt nữ vương thụ, Trùng sinh, cường cường, sủng văn, báo t

1. Chương 1

chương đầu tiên của Đường nữ vương gặp phúc hắc lên sóng!!!!!!!!!!!!

sẽ cập nhật mục lục sau nhé

P/s: tuần sau t4 ta sẽ đi quay Quý hành (ở ngoài thành phố nhưng ko quá xa) ai đi làm staff giúp ta dc hok:((((please

Edit: Chuông Cỏ

Beta: Trangki

“A ——” Thời điểm Tô Vị Nhiên nhận được tin tức chỉ có thể trào phúng cười một tiếng. Tay hắn chậm rãi nắm chặt, tờ giấy trong tay bị vò nát, sau đó kết thúc trong thùng rác. Tô Vị Nhiên vẫy tay cho thủ hạ lui, thư phòng vốn vắng vẻ chỉ còn lại một mình Tô Vị Nhiên trống trải, im lặng. Yên tĩnh đến mức khiến cho người khác nhìn không được mà muốn đánh tan sự nặng nề này.

Tô Vị Nhiên lẳng lặng ngồi trong thư phòng. Con người của hắn bình tĩnh như nước thể nhưng lại sâu không thấy đáy.

Không thích nam nhân? Tô Vị Nhiên nhớ tới người nam nhân kia khi đó đã nói với hắn như vậy, lạnh lùng nhếch khóe miệng.

“Không thích nam nhân, vậy bây giờ anh tìm nam nhân để làm gì?” Tô Vị Nhiên thì thào tự nói. Khi ấy sao hắn lại ngu xuẩn như vậy, nghe không hiểu ám chỉ của Phương Quân Dục.

—— “Tôi không phải không thích nam nhân, tôi chỉ là không thích cậu mà thôi.”

Tay hắn chậm rãi hạ xuống, nhẹ nhàng để trước ngực. Nguyên lai, tim của hắn, vẫn có thể đau. Hai năm, hắn cho là mình đã có thể tiêu sái quên người nam nhân kia mà trong mắt người bên ngoài thì đúng là như vậy. Hai năm trước, từ sau khi hắn tiếp nhận Tô gia, hắn không còn gặp Phương Quân Dục lấy một lần. Hắn cũng lừa mình dối người cho là như vậy, tự nhận là đã hoàn toàn buông xuống.

Chỉ là, lừa mình dối người cũng vô ích. Đáy lòng hắn biết rõ chính mình chưa từng buông người nam nhân này. Tô Vị Nhiên mở ngăn kéo, ba túi văn kiện chiếm cứ toàn bộ mặt bàn. Nội dung trong từng văn kiện hắn đều nhớ rõ thanh thanh sở sở. Trong những túi văn kiện này đều là tin tức hai năm qua của Phương Quân Dục.

Mười hai năm trước, Tô Vị Nhiên mười sáu tuổi là đứa con trai độc nhất của Tô gia. Hắn được cưng chiều đến vô pháp vô thiên, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa. Cũng năm đó, hắn gặp Phương Quân Dục.

Tô gia C thành và Phương gia A thành là thế giao. Hai nhà đều là hắc đạo thế gia, thế lực tương đương. Tô gia ngồi trên chiếc ghế cao nhất của thế lực hắc đạo C thành, còn A thành là thiên hạ của Phương gia.

Tô Vị Nhiên từ nhỏ đã bị cha đưa đến Thụy Sĩ du học, thời gian ở trong nước không nhiều. Bất quá với giao tình của Tô gia và Phương gia thì hắn cũng biết Phương lão gia tử và đương gia đương nhiệm của Phương gia Phương Hoàn Hạng.

Ngày đó, hắn được nghỉ về nước, cha dẫn hắn đến Phương gia. Bởi vì mấy hôm nữa chính là sinh nhật hai mươi tuổi của Phương gia đại thiếu gia Phương Quân Dục. Đó là lần đầu tiên hắn gặp Phương Quân Dục. Cũng chỉ liếc mắt một cái, hắn liền nhận định Phương Quân Dục. Hắn mê muội yêu Phương Quân Dục.

Hắn cứ như vậy mặc kệ tất cả kẻ cận Phương Quân Dục. Khi đó Phương Quân Dục đã rời khỏi nhà lớn Phương gia ra sống một mình, hắn thậm chí còn nghĩ đủ mọi cách để được vào biệt thự của Phương Quân Dục. Nếu không phải Phương Quân Dục nể mặt Tô gia thì phỏng chừng đã đá hắn đi từ lâu.

Tô gia Phương gia đối với hành vi của hắn một mắt nhắm một mắt mở, đều cho rằng Tô Vị Nhiên như vậy bất quá cũng chỉ là nhất thời mới mẻ. Chỉ là ai cũng không dự đoán được Tô Vị Nhiên thật sự rất chấp nhất. Lần ở này ở tới mười năm. Trừ bỏ mấy năm đầu, hắn vì chuyện học hành nên chỉ có thể trở về vào ngày nghỉ. Nhưng sau khi tốt nghiệp, hắn cơ hồ xem biệt thự của Phương Quân Dục thành nhà mình. Hầu như tất cả mọi người đều cho rằng hắn cùng Phương Quân Dục là một đôi, ngay cả hắn cũng cảm thấy như vậy.

Thẳng đến mười năm sau, khi Phương Quân Dục chính miệng nói cho hắn biết mình không thích nam nhân, hắn mới hiểu được, sở dĩ Phương Quân Dục chịu đựng hắn, bất quá chỉ vì mối giao tình của hai nhà. Mà năm đó, Tô gia cũng liên tiếp xảy ra rất nhiều chuyện, Tô Vị Nhiên trở về Tô gia.

Tạm biệt, không gặp nữa. Chuyện này đối với hai người mà nói có lẽ đều là giải thoát. Hắn tuy hứng mười năm, nếu tính mệnh cũng nên trở về với thực tế.

Hai năm sau đó, lộ trình của hắn luôn chật ních. Hắn lấp kín toàn bộ thời gian rảnh. Tựa hồ chỉ có làm việc không ngừng mới có thể giúp hắn không có thời gian mà suy nghĩ đến Phương Quân Dục.

Tất cả mọi người đều có thể nhìn ra Tô gia thiếu gia trong vòng một đêm đã hoàn toàn thay đổi. Từ một người ngạo nghễ tuy hứng biến thành lạnh lùng thờ ơ. Có người nói là do vụ phiến loạn của Tô gia, có người lại nói là vì chia tay với Phương Quân Dục, lại có người đoán là cả hai nguyên nhân trên. Tóm lại Tô Vị Nhiên Tô gia đại thiếu gia ngạo nghễ hồi trước giờ đã lột xác thành Tô gia gia chủ lạnh lùng lãnh huyết.

Trước kia, mọi người từng nghĩ Tô gia sau đợt phiến loạn sẽ sụp đổ, nhưng sau khi Tô Vị Nhiên tiếp nhận Tô gia, thế lực lại càng mạnh lên.

Mọi người cho rằng Tô Vị Nhiên đã triệt để buông được Phương Quân Dục. Chỉ có Tô Vị Nhiên là tự biết hắn thâm ẩn ý tới Phương Quân Dục đến mức nào.

Cho tới hôm nay... Phương Quân Dục có tình nhân mới.

—— mười hai năm, cũng nên có một cái chấm dứt.

Tô Vị Nhiên lấy ba túi văn kiện khỏi ngăn kéo, đặt trên mặt bàn. Ba túi văn kiện ngay ngắn chồng lên nhau. Trong túi văn kiện trên cùng, là một tấm ảnh. Trong ảnh là một người cực kì xinh đẹp một nam nhân.

Tấm ảnh này được đưa tới cùng tấm vừa bị Tô Vị Nhiên vò nát ném vào thùng rác.

Tô Vị Nhiên cầm tấm ảnh hồi này không nhìn kĩ lên. Người trong ảnh mỉm cười, phảng phất như đang cười nhạo sự thất bại của Tô Vị Nhiên.

“Đây chính là mẫu người của anh sao?” Tô Vị Nhiên nhìn người trong ảnh, thì thầm. Nam nhân trong ảnh chính là tình nhân hiện tại của Phương Quân Dục. Cho dù ưa soi mói như Tô Vị Nhiên cũng không thể không thừa nhận người nam nhân này rất đẹp, dung mạo âm nhu, ngũ quan tinh xảo đến yêu mị. Nhưng người nam nhân này hắn có cảm giác rất quen. Chỉ là nhất thời không nghĩ ra là giống ai.

Hắn đem ảnh trong tay bỏ vào một túi văn kiện, sau đó cầm lấy toàn bộ túi văn kiện trên bàn, đi tới trước lò sưởi bằng đá cẩm thạch trong tường. Lò sưởi này vốn dĩ chỉ để trang trí, bất quá lúc này xem như cũng có chút tác dụng. Tô Vị Nhiên khẽ nở nụ cười, khẽ bật lò sưởi. Ánh lửa ánh lên khuôn mặt lạnh lùng không chút cảm xúc của hắn. Hắn đem túi văn kiện trong tay ném vào lò sưởi, nhìn túi văn kiện bị ngọn lửa bén vào, thẳng đến khi cháy rụi, chỉ còn lại một làn khói...

Từ nay về sau, thực sự không còn quan hệ.

Một năm sau

Đầu ngón tay Tô Vị Nhiên vuốt ve tấm thiệp mời, mỉm cười, trong mắt lại là lạnh lùng. Thiệp mời đỏ tươi, chữ hỷ mạ vàng, rõ ràng là một thứ tượng trưng cho vui mừng nhưng trong mắt Tô Vị Nhiên, màu đỏ trước mắt lại cực kì chói mắt. Hắn hơi híp mắt, trong mơ hồ, màu đỏ của tấm thiệp mời phảng phất ánh lên một tia đỏ của máu.

Thiệp mời theo lòng bàn tay hắn trượt xuống, xoay vòng, rơi xuống đất. Thiệp mời hơi hé ra, trên mặt giấy vàng nhạt bên trong in hai cái tên: Phương Quân Dục – Phong Viễn.

Trong văn phòng, ngay cả không khí cũng mang theo sự nặng nề.

Sau một lúc lâu, Tô Vị Nhiên cười rộ lên, khoe miệng khe nhếch mang theo chua xót không dễ gì thấy được. Hắn châm một điếu thuốc, khói lượn lờ khiến vẻ mặt của hắn trở nên mơ hồ.

Gạt tàn thuốc để trên bàn, nhưng Tô Vị Nhiên chỉ ngồi trên ghế, không đứng dậy. Tàn thuốc theo kê tay hắn rơi trên mặt đất. Thuốc lá chậm rãi ngấm dần, đến khi sắp cháy đến đầu, Tô Vị Nhiên mới dụi tắt thuốc. Hắn lấy điện thoại ra, gọi một cú điện thoại: “Tô Lê, kiểm tra giúp tôi chuyến bay từ C thị đến Canada, đêm nay tôi muốn đi Canada.” Nói xong, hắn cúp điện thoại.

Có lẽ, đây sẽ là lần cuối cùng hắn gặp Phương Quân Dục. Tô Vị Nhiên đứng lên, rời khỏi văn phòng. Trên mặt đất, thiếp mời vẫn lặng lặng nằm đó, màu đỏ tươi không chút hợp với căn phòng.

Màn đêm buông xuống, một chiếc Lexus màu đen từ Tô gia chạy đi, thẳng đến sân bay.

Tô Vị Nhiên bước khỏi xe, theo hành lang Vip trực tiếp lên phi cơ đi Canada. Tô Vị Nhiên từ khi rời khỏi Tô gia đến khi đăng ký vẫn luôn bảo trì trầm mặc.

Phi cơ cất cánh. Tô Vị Nhiên dựa vào lưng ghế, nhắm mắt lại chợp mắt. Một lát sau, hắn mở mắt, đánh giá xung quanh một chút. Trong khoang hạng nhất đều là người của Tô gia, Tô Vị Nhiên quét mắt một vòng, hỏi: “Tô Lê đâu?”

Thủ hạ có người nói: “Anh Tô nói công ty có chuyện khẩn cấp cần xử lý, nên quay về công ty. Anh ấy đã đổi lại thành chuyến bay ngày mai. Anh ấy nói đã nói với ngài.”

Tô Vị Nhiên khẽ nhú mày, hắn căn bản không biết chuyện này.

Từ khi nhận được thiếp mời của Phương Quân Dục thì tinh thần của hắn luôn bị vây trong trạng thái mỗi một, cho nên ngay cả chuyện Tô Lê không đăng ký cũng không biết. Tô Vị Nhiên xoa mi tâm, suy nghĩ của hắn đang vô cùng hỗn loạn nên cũng không nghĩ nhiều.

Đúng lúc đó, phi cơ vang lên cảnh báo khẩn cấp, toàn bộ thành viên phi hành đoàn đều được huy động. Thông báo của cơ trưởng thông qua Radio càng làm cho tất cả mọi người trên phi cơ hoảng sợ, hành khách xôn xao bất an, cả khoang trở nên hỗn loạn, thậm chí đã có người khóc toáng lên.

— phát hiện bom trên phi cơ, hơn nữa loại bom này ngay cả nhân viên tổ máy cũng bắt lức. Càng tệ hơn chính là, ngay cả hệ thống định vị cũng bị nhiễu.

Hiện giờ phi cơ đang bay trên biển Thái Bình Dương. Lúc này chỉ có một cách hạ cánh khẩn cấp trên Thái Bình Dương, nhưng cho dù vậy, cũng chỉ có một phần vạn hi vọng. Thời gian không đủ, chưa biết chừng còn chưa kịp hạ cánh thì bom đã nổ. Thứ hai, bây giờ đang là nửa đêm, cho dù thành công hạ cánh xuống Thái Bình Dương, nhiều khả năng có thể sẽ bị chìm giữa biển.

“Tô Lê...” Tô Vị Nhiên chậm rãi mở mắt, lẩm bẩm. Thực sự có chuyện trùng hợp như thế? Khỏe miệng Tô Vị Nhiên cong lên một vòng cung lạnh lẽo. Hắn thật sự không ngờ, Tô Lê đi theo bên cạnh hắn nhiều năm như vậy lại có thể phản bội hắn.

“Dẫn tôi đi nhìn xem.” Tô Vị Nhiên nói với cơ trưởng.

Cơ trưởng gạt đầu. Đối mặt với tình huống nguy hiểm này, cho dù là một chút hi vọng bọn họ cũng sẽ không bỏ qua, cho nên cơ trưởng lập tức dẫn Tô Vị Nhiên đến khoang điều khiển. Lúc Tô Vị Nhiên nhìn thấy dụng cụ tinh vi đan xen của quả bom, ngón tay đột nhiên co giật.

Loại bom hẹn giờ này là kiểu bom nghiên cứu chế tạo mới nhất của Tô gia. Trước mắt còn đang trong giai đoạn nghiên cứu và phát triển, không được đưa vào thành phố. Cho dù là thành viên tổ thí nghiệm, cũng là tay không đi vào tay không đi ra, trên đường còn phải trải qua đủ loại kiểm tra nghiêm ngặt. Có thể tiếp xúc với thành phẩm, trừ bỏ Tô Vị Nhiên cũng chỉ còn lại Tô Lê và Tô Nguyên. Tô Nguyên và Tô Lê đều là tâm phúc của hắn. Cho tới bây giờ hắn cũng sẽ không nghi ngờ lòng trung thành Tô Nguyên.

Mà Tô Lê... Tô Vị Nhiên hơi ngược mắt nhìn về phía cabin, ánh mắt lại tựa như không có tiêu cự, nhìn về một nơi xa xăm. Hắn đã biết Tô Lê và Tô Sùng Hoa có liên quan, hắn cũng từng đem một ít cơ mật của Tô gia tiết lộ cho Tô Sùng Hoa. Trong lòng Tô Vị Nhiên tuy cũng có đề phòng, nhưng nghĩ đến tình nghĩa

bán mạng nhiều năm qua, ngoại trừ không cho hắn tiếp xúc với cơ mật của Tô gia, cũng không bạc đãi hắn. Lại không ngờ Tô Lê có thể vì Tô Sùng Hoa mà đâm hắn một đao trí mạng như vậy. Nhiều năm phục vụ quên mình và tình nghĩa như thế, nhưng khi đối diện với cái gọi là tình yêu lại có thể yếu ớt không chịu nổi đến như vậy. Tô Vị Nhiên cười châm chọc. Mọi người đều nói hắn Tô Vị Nhiên lãnh huyết vô tình, nhưng sự thực cho tới bây giờ hắn đối với thủ hạ huynh đệ của mình đều chưa từng vô tình. Kết quả lại đối lấy loại phản bội không chút lưu tình này.

Cảm tình đúng là một gánh nặng mà. Tô Vị Nhiên nhìn quả bom, ánh mắt triệt để lạnh đi.

Đối mặt với ánh mắt mong chờ của tổ phi hành đoàn, Tô Vị Nhiên tiếc nuối lắc đầu: “Tôi thật sự không có cách.” Lúc Tô Vị Nhiên thốt ra những lời này, tia sáng sâu trong mắt mọi người đều tắt lịm.

Loại bom này không thể phá. Thời gian cũng không còn lại nhiều lắm, không thể chống đỡ được đến lúc hạ cánh. Hiện giờ điều duy nhất có thể làm, chính là chờ chết.

Tô Vị Nhiên trở lại ghế ngồi xuống. Bây giờ hắn còn có thể sống năm phút.

Một người trước khi chết sẽ nghĩ đến cái gì? Tô Vị Nhiên không biết người khác nghĩ gì, nhưng trong đầu hắn đều là bóng dáng Phương Quân Dục. Từ lần đầu tiên nhìn thấy Phương Quân Dục, đến khi bóng lưng cuối cùng của Phương Quân Dục khi hắn rời đi. Giống một bộ phim chiếu chậm, mỗi một hình ảnh chậm rãi mà rõ ràng hiện lên.

Mới Tô Vị Nhiên xẹt qua một nụ cười, đời này, toàn bộ tình cảm của hắn cơ hồ đều dành cho Phương Quân Dục. Hắn cũng mệt rồi.

—— nếu hết thấy có thể lặp lại, ta nhất định sẽ không tiếp tục yêu người.

Vài lời của Trangki: Huhu cuối cùng cũng gặp lại các mem yêu quý trong dự án mới của Chuông cỏ chấm nước mũi Đùa chứ mới chương đầu truyện đã xác định bộ này ngược công rồi. Bộ này theo motif song trọng sinh nghĩa là cả công và thụ đều sống lại và thường thường công có lỗi với thụ ở kiếp trước kiếp này khôn khổ theo đuổi. Bộ này được nhiều người đánh giá là khá hay và một thời cũng được lùng sục trên các trang chia sẻ đam mỹ. Vì khá nhiều người thích nên ta mới khuyên Chuông cỏ làm và tin bạn đi, đọc bộ này ko phí đâu. Bé thụ lạnh lùng từ từ đưa những người giết bé vào chỗ chết, mưu kế đan xen chồng chồng chất chất, bé công thì bị ngược, bị bé thụ quay lưng nhưng nhẫn nhục để làm tất cả cho bé. Kết thúc ổn thỏa quá trình hoành tráng, chúc mọi người “ ngon miệng ”:3

Vài lời of Chuongco: lúc mới đọc c1 em tưởng niên hạ, đang mừng rơn vậy mà L((((Mà 1 c ko dài nhưng chữ ko, tâm trạng ko nữa a.

2. Chương 2

1 chap khá ngắn nên sẽ cố gắng up đều:”>

Edit: Chuông cỏ

Beta: Trangki

Vancouver – Canada

“Phương tổng.” Một người đàn ông mặc âu phục đen vội vàng đi vào giáo đường, đến gần người nam nhân ngồi ở hàng ghế thứ nhất thì thềm vài câu.

“Thật sao?” Phương Quân Dục sau khi nghe Phó Triệu Dương nói xong sau đó trầm mặc một lúc rồi chậm rãi nhắm hai mắt, khó khăn nói ra hai chữ.

“Cậu xác định?” Khi Phương Quân Dục lần nữa mở mắt, đôi mắt hắn đã sẫm màu sâu không thấy đáy.

“Tôi đã đi chứng thực. Phương tổng...” Phó Triệu Dương không biết nên nói cái gì. Làm tâm phúc đắc lực nhất bên người Phương Quân Dục, có thể nói hắn tự mắt chứng kiến cảnh Phương Quân Dục cùng Tô Vị Nhiên đi tới bước này. Đối với vướng mắc tình cảm giữa hai người bọn họ, hắn cũng chỉ có thể thở dài một tiếng.

Bất quá hiện tại, có lẽ toàn bộ yêu hận buồn vui đều đã theo cái chết của Tô Vị Nhiên mà tan thành mây khói rồi...

“Hôn lễ hủy bỏ. Cậu biết nên làm như thế nào.” Phương Quân Dục nói với Phó Triệu Dương.

“Tôi lập tức đi an bài.” Phó Triệu Dương nói. Nhưng trong khoảnh khắc xoay người, Phó Triệu Dương ngập ngừng một chút, hỏi: “Phương tổng, ngài đối với Tô thiếu gia...” Phó Triệu Dương vẫn theo thói quen gọi Tô Vị Nhiên là Tô thiếu gia như mười ba năm trước. Hắn biết Phương Quân Dục không thích bị hỏi đến chuyện tình cảm, nhưng lúc này, hắn vẫn nhịn không được mà hỏi một câu.

Phương Quân Dục chậm rãi quay đầu, ánh mắt dừng ngoài cửa sổ. Ngoài cửa sổ, đoá Tulip nở rộ, dưới ánh nắng mặt trời toả ra nhan sắc chói mắt. Khi Phó Triệu Dương cho là mình sẽ không có được câu trả lời, giọng nói của Phương Quân Dục nhẹ nhàng vang lên: “Khi đã thành thói quen thì sẽ không có cảm giác gì. Nhưng chỉ đến khi chợt mất đi mới có thể giật mình nhận ra thứ mình đã đánh mất đó quan trọng đến nhường nào.”

“Tôi hiểu.” Phó Triệu Dương nhẹ giọng nói, sau đó rời khỏi giáo đường sắp xếp hủy bỏ hôn lễ. Khách chưa đến, Phó Triệu Dương an bài xong cũng sẽ không đến.

Lúc này giáo đường vắng vẻ, chỉ còn lại Phương Quân Dục. Ánh sáng xuyên qua lớp cửa sổ màu sắc rực rỡ rơi xuống, lúc sáng lúc tối, dưới mái vòm vòng cung của nhà thờ phủ lên không gian một tầng ánh sáng huyền bí. Cả giáo đường như đắm mình trong sự đoan trang từ bi của Đức mẹ Maria, và cả sự thương xót.

Phương Quân Dục một mình ngồi trong giáo đường vắng vẻ, không cử động, đến tận khi bầu trời tối đen.

Tô Vị Nhiên là một chuyện ngoài ý muốn trong cuộc đời này của hắn. Lần đầu tiên gặp Tô Vị Nhiên, Tô Vị Nhiên chỉ mới mười sáu tuổi, kiêu ngạo tùy hứng, chỉ thích làm theo ý mình. Tô Vị Nhiên mạnh mẽ xâm nhập vào cuộc sống của hắn, từ đó về sau liền hoà cùng cuộc sống của hắn. Chỉ là sự xâm nhập của Tô Vị Nhiên không gây ra tác động gì quá lớn, mà dần dần rót vào sinh mệnh của hắn một cách quá tự nhiên, quá im lặng, nên hắn chưa bao giờ nhận ra Tô Vị Nhiên đã hoà cùng sinh mệnh của hắn từ lâu, không thể tách rời. Hôm nay, Tô Vị Nhiên bất ngờ bị cướp khỏi sinh mệnh của hắn, linh hồn bị xé ra rất đau, đau đến chết lặng.

Khi đó, bọn họ đều còn rất trẻ, không hiểu như thế nào là yêu. Mà sau khi tách ra, lại kiêu ngạo, cho dù nhớ cũng sẽ theo thói quen cố ý xem nhẹ, cứ nghĩ bất quá hai người ở chung quá lâu, khi tách ra nhất thời có chút không quen thôi. Hắn cho tới bây giờ cũng không muốn dừng lại nghe một chút tiếng lòng của chính mình.

Trong quá khứ, hắn cũng không biết vì sao lại chọn Phong Viễn, hắn muốn gì cũng cho, thậm chí là đồng ý tổ chức hôn lễ. Hiện giờ, hắn đã biết. Khóe mắt, thậm chí đuôi lông mày Phong Viễn đều mang theo bóng dáng Tô Vị Nhiên. Ngay cả tính tình tùy hứng ngạo nghễ, cũng hệt như Tô Vị Nhiên trước kia.

Chỉ là khi hắn nhận ra hết thấy đều đã không thể trở về.

“Vị Nhiên...” Hắn khẽ gọi. Trên mặt có cảm giác mát, hắn đưa tay lên mới phát giác lệ đã rơi đầy mặt.

— nếu hết thấy có thể lặp lại, tôi nhất định sẽ giữ chặt lấy cậu, sẽ không tiếp tục buông tay.

Chỉ là... không có nếu.

Bị thương làm cho người ta hoảng hốt. Thời điểm vừa nghe tin Tô Vị Nhiên qua đời, cho dù là lãnh (tính trấn) định như Phương Quân Dục cũng hoảng hốt thất thần nửa ngày. Tự ép buộc bản thân thanh tỉnh lại, Phương Quân Dục bắt đầu điều tra nguyên nhân phi cơ gặp tai nạn. Hắn không tin đây đơn giản chỉ là một hồi ngoài ý muốn.

“Thiếu gia, ngài nên chú ý nghỉ ngơi một chút.” Triệu quản gia đẩy cửa thư phòng, nhin không được khuyên nhủ. Phương Quân Dục từ sau khi trở về từ Canada liền không ngủ không nghỉ, vội vàng làm việc.

“Chú Triệu, không cần lo lắng cho cháu, cháu sẽ chú ý.” Phương Quân Dục hướng chú Triệu cười cười.

Triệu quản gia nhìn thoáng qua Phương Quân Dục, thở dài một tiếng, lắc đầu, đóng cửa thư phòng lại.

Trong nháy mắt cửa thư phòng đóng lại, nụ cười trên mặt Phương Quân Dục lập tức biến mất. Ánh mắt của hắn lãnh lệ như đao phong, trước bàn là một đồng báo tin tức.

Nửa tháng sau, chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Tô thị Tô Sùng Hoa và Giám đốc nhân sự Tô Lê bị giết ở bến tàu. Khoảng thời gian này cách thời gian Tô Sùng Hoa tiếp nhận tập đoàn Tô thị cũng nửa tháng. Bởi vì xuống tay quá gọn gàng, ngay cả cảnh sát cũng không tìm ra manh mối gì, nên vụ án này bị để qua một bên.

Mà chân tướng vụ án, tất cả mọi người đều hiểu mà không nói.

Từ đó, Tô gia nắm trong tay thế lực hắc đạo C thành gần trăm năm không người kế nghiệp đổ vỡ, triệt để biến mất.

Phương Quân Dục nhấp một ngụm rượu đỏ, trong TV đang đưa tin vụ án Chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Tô thị bị giết. Phương Quân Dục tắt TV, khẽ cười một tiếng. Vì sao a, ngay cả đã làm như vậy hắn vẫn cảm thấy trống rỗng? Phương Quân Dục nhẹ nhàng lắc ly rượu, ánh mắt cô đơn.

Tô Vị Nhiên tỉnh lại, cảm thấy đầu đau như muốn nứt. Hắn vươn tay, dùng đầu ngón tay xoa nhẹ huyệt Thái Dương. Khi hắn đã hoàn toàn tỉnh táo, đưa mắt nhìn chung quanh một chút, trong lòng lập tức kinh ngạc. Nơi này là... biệt thự của Phương Quân Dục. Căn phòng này chính là nơi Tô Vị Nhiên đã ở mười năm, vô cùng quen thuộc. Cũng là nơi đã mang đến cho hắn quá nhiều kỉ niệm.

Chính là sao hắn lại ở đây? Tô Vị Nhiên từ trên giường ngồi dậy, kí ức cuối cùng của hắn khi tỉnh là ở trên phi cơ. Hắn còn nhớ chiếc phi cơ đang bay đến Vancouver, thậm chí tiếng nổ đing tai nhức óc đó vẫn còn vang vọng.

Hắn vươn tay, làn da mịn màng trơn bóng, không có bất kỳ vết thương nào. Hắn lại kiểm tra thân thể, toàn thân một chút thương tích cũng không có, trên người cũng không cảm thấy đau đớn, à, ngoại trừ cơn đau đầu như muốn nứt ra này. Cảm giác đau đầu này hắn vô cùng quen thuộc, ở đây mười năm, hắn vô số lần đều nhờ vào cảm giác đau đớn này mà tỉnh lại.

— đau đầu khi say rượu.

Tô Vị Nhiên đột nhiên có chút mờ mịt. Chuyện này rốt cuộc là sao? Hắn tìm máy tính, khi hắn kiểm tra thời gian, mắt của hắn từng chút tối sầm xuống. Sao có thể? Thời gian trên mạng so với tai nạn máy bay trong kí ức cuối cùng của hắn sớm năm năm! Chẳng lẽ tất cả chuyện này, thậm chí cả tai nạn máy bay kia cũng chỉ là một giấc mộng? Khi Tô Vị Nhiên nghĩ đến đây, lại khẽ lắc đầu. Nếu năm năm sau cũng chỉ là một giấc mộng, vậy cảnh trong mộng không khỏi quá thật rồi. Cái chết của cha, dã tâm của Tô Sùng Hoa, phản bội của Tô Lê, hôn lễ của Phương Quân Dục...

Tay hắn vô thức đặt lên ngực, cảm giác đau đớn đó quá thật, quá sâu. Xúc cảm lạnh như băng từ tấm thiệp mời, đến bây giờ hắn vẫn còn nhớ rất rõ. Tất cả những chuyện xảy ra sau đó, cũng không phải giả.

Nhưng nếu tai nạn máy bay kia không phải giả, vậy tất cả những thứ này nên giải thích như thế nào? Hắn hẳn là đã chết, chỉ là xuyên qua lòng bàn tay hắn có thể cảm nhận rõ từng nhịp tim đang nảy lên. Tất cả những chuyện này, khiến cho trong đầu Tô Vị Nhiên hiện lên một suy đoán vô cùng vô vẩn: hắn trọng sinh.

Tô Vị Nhiên không tin Thần Phật, nên hắn chưa bao giờ tin tưởng có sự tồn tại của mấy thứ như linh hồn. Nhưng lúc này, hắn không nghĩ ra cách giải thích nào hợp lý hơn.

Tô Vị Nhiên lại xoa huyệt Thái Dương. Mặc kệ đã xảy ra chuyện gì, mặc kệ có sống lại thực hay không, chỉ cần hắn còn sống... hắn nhất định sẽ khiến những kẻ từng phản bội hắn phải trả giá... Tô Vị Nhiên mở mắt, mặt tỉnh như nước.

Đột nhiên, cửa phòng bị mở ra. Tô Vị Nhiên quay đầu lại: “Triệu quản gia?”

“Tô thiếu gia, cậu đã tỉnh? Trong người có còn thấy khó chịu không?” Triệu quản gia thấy đôi mắt vô thần của Tô Vị Nhiên, cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

“Đỡ hơn nhiều rồi.” Cho dù Tô Vị Nhiên vẫn chưa rõ lắm tình huống hiện tại, nhưng cũng có thể đoán được bảy tám phần. Ở biệt thự của Phương Quân Dục mười năm, hắn không ít lần cùng đám bạn xấu uống rượu cuồng hoan thâu đêm. Loại trường hợp này hắn đã quá quen thuộc, mỗi lần hắn say rượu, ngày hôm sau, Triệu quản gia đều hỏi hắn như vậy. Nếu hắn đoán đúng, thì ngày hôm qua hắn là lại uống một đêm, cho nên đầu mới có thể đau đến như vậy.

Triệu quản gia gật đầu, hiển nhiên ông cũng đã quen việc Tô Vị Nhiên say rượu. Hồi đầu ông cũng từng khuyên hắn, nhưng Tô Vị Nhiên ngoài miệng thì nghe theo còn đầu thì vẫn như cũ, chỉ làm theo ý mình. Tô Vị Nhiên bướng bỉnh, cho dù là cha Tô Vị Nhiên Tô Hựu Nam cũng phải bó tay. Cho nên Triệu quản gia trừ việc tận lực chăm sóc sức khỏe Tô Vị Nhiên, thì những cái khác cũng không nói gì.

“Tô thiếu gia, bữa sáng đã chuẩn bị xong.” Triệu quản gia nói.

“Bây giờ cháu chưa muốn ăn.” Tô Vị Nhiên nói.

” Vâng.” Triệu quản gia đáp, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại chuẩn bị rời đi.

“Đợi một chút.” Tô Vị Nhiên đột nhiên lên tiếng.

“Tô thiếu gia, còn có gì phân phó sao?” Triệu quản gia lại đẩy cửa ra hỏi.

“Có thể cho cháu biết hôm nay là ngày mấy không?” Tô Vị Nhiên xoa nhẹ huyệt Thái Dương, khẽ cau mày, hiển nhiên vẫn chưa hoàn toàn tỉnh rượu.

Triệu quản gia cũng không hoài nghi, nói ngày.

Tô Vị Nhiên cười cười: “Cháu biết rồi.”

Triệu quản gia gật đầu: “Vậy Tô thiếu gia nghỉ ngơi đi.” Nói xong đóng cửa lại, rời khỏi phòng Tô Vị Nhiên.

Trong nháy mắt cửa phòng đóng lại, con người Tô Vị Nhiên cũng lạnh đi. Ngày quản gia nói và ngày hắn thấy trên mạng giống nhau. Cho nên suy đoán của hắn tuy vớ vẩn nhưng lại không sai. Hắn trọng sinh, hơn nữa còn là trọng sinh tới năm năm trước.

Khóe miệng Tô Vị Nhiên chậm rãi vẽ lên một tia cười khê, độ cung hoàn mỹ lại ngoan độc: nếu hắn còn sống, như vậy hắn sẽ khiến những người đó phải trả giá... một kẻ cũng trốn không thoát.

Lần rối loạn của Tô gia là hai năm sau. Cho nên tất cả vẫn còn kịp.

Thời điểm cha của hắn bị kẻ khác hại chết khi đó hắn ở đâu? Hắn còn đang vì không chiếm được tâm Phương Quân Dục mà đau lòng. Tô Vị Nhiên đỡ trán, khóe miệng là nụ cười tự giễu lại châm chọc. Khi đó hắn, thật sự là rất không hiểu chuyện và tùy hứng. Hắn không phải không biết cha thường nhìn hắn thở dài bất đắc dĩ, nhưng một lần lại một lần cố ý xem nhẹ, đắm chìm trong thế giới của chính mình, cự tuyệt tiếp nhận gia nghiệp. Thẳng đến ngày đó, tin dữ truyền đến... sau, hắn tự mình động thủ xử lý kẻ phản bội, nhưng ích gì? Cha hắn cũng đâu thể sống lại. Còn bây giờ, tất cả vẫn còn kịp.

Tô Sùng Hoa và Tô Lê tạm thời vẫn chưa thể động, dù sao lần bình ổn rối loạn đó bọn chúng cũng có tác dụng không nhỏ.

Không vội, mọi thứ cứ từ từ sẽ đến... hắn sẽ từng bước từng bước tiến bọn chúng xuống Địa ngục!

3. Chương 3

bắc loa truyện bắt đầu hay rồi đó nha

Edit: Chuông cổ

Beta: Trangki

Tô Vị Nhiên đẩy cửa phòng ra. Đối diện phòng hắn chính là phòng Phương Quân Dục. Tô Vị Nhiên nhìn cửa phòng quen thuộc, cười tự giễu. Phòng của hắn vốn là thư phòng của Phương Quân Dục, năm đó hắn cố chấp muốn căn phòng này vì đây là phòng gần phòng ngủ Phương Quân Dục nhất trong biệt thự. Cuối cùng, thư phòng bị sửa lại thành phòng ngủ mà thư phòng của Phương Quân Dục thì bị chuyển lên lầu ba.

— hzz, gần mà để làm gì, tâm Phương Quân Dục cho tới bây giờ cũng đâu để trên người hắn.

Chỉ tiếc, đây là đạo lý sau khi hắn bị đụng đến chảy máu mới hiểu ra.

Năm đó, Phương Quân Dục thật đúng là kiên nhẫn. Đối mặt với đủ loại tùy hứng dây dưa của hắn, cư nhiên còn có thể mỉm cười, yêu cầu gì cũng tận lực thỏa mãn hắn, chỉ trừ tâm của hắn...

Mà thứ Tô Vị Nhiên muốn... lại chính là tâm của hắn.

Tô Vị Nhiên cười nhạt. Hiện giờ, tất cả những thứ đó, hắn cũng đã không cần.

Khi Tô Vị Nhiên đang nhìn cửa phòng Phương Quân Dục mà xuất thần, cửa bị mở ra. Tô Vị Nhiên khẽ kinh ngạc, bây giờ đã sắp chín rưỡi sáng, mà Phương Quân Dục thường thì trước sáu giờ đã rời khỏi biệt thự đến công ty. Ít nhất thì trong trí nhớ của hắn, cho tới bây giờ chưa từng có trường hợp Phương Quân Dục hơn chín giờ mà còn ở trong biệt thự.

Bất quá, chuyện đó và hắn có quan hệ gì?

Tính cách Tô Vị Nhiên từ khi tiếp nhận Tô gia đã thay đổi không ít so với trước kia. Vì để tránh người khác nghi ngờ, Tô Vị Nhiên quyết định vẫn dùng tính cách trước đây làm việc, tiếp tục cùng Phương Quân Dục dây dưa. Chẳng qua, dây dưa này còn bao nhiêu chân tâm? Tô Vị Nhiên mỉm cười.

Tô Vị Nhiên đến gần Phương Quân Dục, vòng tay qua eo Phương Quân Dục, hướng vành tai hắn thổi nhẹ: “Sớm.”

Tô Vị Nhiên chờ đợi Phương Quân Dục trước sau như một “Ôn nhu” nhưng kiên định đẩy hắn ra.

Nhưng là diễn biến tiếp theo lại hoàn toàn ngoài dự liệu của hắn. Phương Quân Dục cũng không đẩy hắn ra, mà là vòng tay ôm lại hắn, một tay giữ cằm của hắn, nhẹ nhàng in lên môi hắn một nụ hôn, mang theo ý cười nói: “Sớm.”

Phát triển như vậy khiến cả người Tô Vị Nhiên đều cứng đờ... này, rốt cục là xảy ra chuyện gì? Thái độ của Phương Quân Dục đối với hắn hoàn toàn không giống trước kia.

Bất quá, Tô Vị Nhiên khiếp sợ thì khiếp sợ, biểu tình trên mặt vẫn không tiết lộ chút tâm tình nào của hắn.

“Không sớm.” Tô Vị Nhiên khẽ cắn đầu ngón tay Phương Quân Dục, đầu lưỡi nhẹ nhàng trêu đùa đầu ngón tay, khóe mắt cong lên: “Phương tổng hôm nay đi muộn. Đây hình như không phải phong cách trước sau như một của ngài nha.”

Phương Quân Dục nhìn Tô Vị Nhiên, ánh mắt thâm trầm đó thật giống như muốn đem gương mặt Tô Vị Nhiên khắc thật sâu vào trong đầu.

Tô Vị Nhiên chưa từng thấy Phương Quân Dục như vậy. Phương Quân Dục như vậy khiến hắn cảm thấy xa lạ. Thế nhưng, kịch vẫn phải diễn. Cho dù Phương Quân Dục có thay đổi như thế nào thì Tô Vị Nhiên hiện tại cũng không thể “thay đổi”.

“Sao lại nhìn tôi như vậy?” Môi Tô Vị Nhiên nhẹ nhàng lướt qua mặt Phương Quân Dục: “Chẳng lẽ đột nhiên bị tôi quyến rũ à?”

“Ừh.” Phương Quân Dục nâng tay xoa mặt Tô Vị Nhiên, đầu ngón tay lưu luyến ở hàng lông mày Tô Vị Nhiên, sau đó xẹt qua sống mũi thẳng tắp, đôi môi hơi mỏng...

Động tác và lời nói của Phương Quân Dục thật sự khiến Tô Vị Nhiên cứng đờ cả người... Người nọ là Phương Quân Dục sao? Nhất định là cải trang phải không?

Tô Vị Nhiên đột nhiên đẩy Phương Quân Dục ra, lạnh lùng nói: “Người là ai?”

Phương Quân Dục từng bước đi về phía trước, hai người cơ hồ chạm vào nhau, thậm chí còn có thể cảm nhận được hơi thở lẫn nhau: “Tôi vẫn là tôi.”

Tô Vị Nhiên dĩ nhiên biết đây không thể là Phương Quân Dục giả. Yêu Phương Quân Dục mười mấy năm, cho dù là hóa thành bụi, hắn vẫn có thể nhận ra Phương Quân Dục. Nhưng Phương Quân Dục như vậy khiến cho hắn cảm thấy quá mức xa lạ. Đây hoàn toàn không phải Phương Quân Dục trong ấn tượng của hắn. Phương Quân Dục đối với hắn vĩnh viễn ôn hòa mà bất hoà. Cái gọi là bất hoà cũng không phải là lãnh đạm với hắn. Trong mắt người khác, Phương Quân Dục cùng hắn có thể xem như vô cùng thân mật. Nếu không cũng sẽ không bị mọi người tưởng lầm bọn họ là người yêu suốt mười năm. Bất hoà là ở mặt cảm tình. Cho dù Phương Quân Dục đối với hắn có thân mật với hắn thế nào, hắn vẫn có thể tỉnh táo cảm nhận được tâm Phương Quân Dục luôn xa cách hắn.

Tao nhã khiêm tốn nhã nhặn, ôn tồn thanh nhã, Phương Quân Dục đối với tất cả mọi người đều như vậy. Đây bất quá chỉ là gương mặt Phương Quân Dục bày ra cho người ngoài xem. Còn trên thực tế, Phương Quân Dục là một người vô cùng lãnh đạm vô tình, đối với ai cũng thế. Cho dù năm đó Phương Quân Dục đối đãi hắn so với những người khác ôn hòa thân cận hơn, bất quá cũng chỉ là nể mặt Tô gia. Kỳ thật trong lòng hắn, Tô Vị Nhiên và những người khác giống nhau. Đây cũng là chuyện sau này khi Tô Vị Nhiên rời khỏi Phương Quân Dục mới hoàn toàn hiểu được.

“Phương Quân Dục, anh còn chưa tỉnh ngủ sao?” Tô Vị Nhiên khoanh tay cười nói.

Phương Quân Dục mỉm cười nói: “Không, tôi rất tỉnh táo.”

Tô Vị Nhiên nhún vai: “Được rồi, vậy tức là tôi chưa tỉnh rượu. Tôi về nghỉ một lát đây.” Nói xong, Tô Vị Nhiên xoay người trở về phòng.

Theo một tiếng đóng cửa, Tô Vị Nhiên vào phòng, chỉ để lại cho Phương Quân Dục một cánh cửa đóng chặt.

Phương Quân Dục nâng tay, trên đầu ngón tay vẫn lưu lại hương vị của Tô Vị Nhiên. Hắn lại một lần nữa chạm vào Tô Vị Nhiên, thật tốt. Đây cũng không phải mộng. Ông trời cuối cùng vẫn nhân từ, cho hắn tìm lại được Vị Nhiên. Một súng đó, hắn không hối hận.

Phương Quân Dục mỉm cười, hắn sẽ không bao giờ... cho Tô Vị Nhiên rời khỏi nữa. Tô Vị Nhiên là của hắn...

Tô Vị Nhiên ngồi trên ghế, thả lỏng dựa vào lưng ghế, nhưng vẻ mặt của hắn lại vô cùng ngưng trọng. Phương Quân Dục thật sự rất không bình thường. Điều này làm cho Tô Vị Nhiên trở nên mờ mịt. Hắn không biết thay đổi này là tốt hay xấu. Nhưng giả sử, nếu Phương Quân Dục cản trở kế hoạch của hắn thì... mắt Tô Vị Nhiên loé lên một tia sáng lạnh.

Nghĩ thông suốt, Tô Vị Nhiên quyết định không tiếp tục suy đoán thay đổi của Phương Quân Dục nữa. Hắn thở ra một hơi, chậm rãi nhắm hai mắt lại. Ánh nắng màu vàng kim rực rỡ xuyên qua cửa sổ rơi xuống trên mặt hắn, khiến cho gương mặt hắn như được mạ lên một tầng ánh sáng mờ mờ lung lung mờ ảo. Gương mặt vốn đã tinh xảo hoàn mỹ giờ phút này lại càng đẹp đến mức khiến người khác phải nín thở.

Một giờ trôi qua, Tô Vị Nhiên rốt cục cũng miễn cưỡng rời khỏi phòng ngủ. Khi hắn xuống dưới lầu liền nhìn thấy Phương Quân Dục đang ngồi trên ghế sa lon.

“Phương tổng, anh phá sản rồi hả?” Tô Vị Nhiên khẽ ngáp, nói với Phương Quân Dục. Hôm nay đúng là kỳ quái, Phương Quân Dục dậy muộn còn chưa tỉnh, sau khi dậy còn không đến công ty. Điểm này cũng không phù hợp với tác phong cuồng công việc của Phương Quân Dục nhà.

Phương Quân Dục làm lơ trêu chọc của Tô Vị Nhiên, rót một ly rượu vang đưa cho Tô Vị Nhiên: “Hôm nay có chút không thoải mái nên sẽ không đến công ty.”

Tô Vị Nhiên nhận lấy ly rượu, đang chuẩn bị uống đột nhiên nghe Phương Quân Dục nói, tay run lên, lập tức làm đổ mất nửa ly rượu, còn bị sặc phải ho khan liên tục.

Hắn không nghe lắm chứ? Thân thể có chút không thoải mái nên nghỉ một ngày? Người này là Phương Quân Dục thật sao? Năm đó Phương Quân Dục bị kẻ nào đó dùng bom tập kích, bị thương không nhẹ, không phải hắn vẫn cương quyết làm việc sao. Còn rất dứt khoát biến phòng bệnh cao cấp trở thành văn phòng riêng mà.

Phương Quân Dục lấy khăn, khước miệng mang theo mỉm cười, cẩn thận giúp Tô Vị Nhiên lau rượu bên khóe môi.

Tô Vị Nhiên giật lấy khăn tay, tùy tiện lau lau mấy cái rồi ném xuống. Động tác thân mật quá mức này của Phương Quân Dục, Tô Vị Nhiên thật sự ăn không tiêu. Động tác này, vẻ mặt này, căn bản không nên theo xuất hiện trên người Phương Quân Dục.

Năm đó nằm mơ hắn cũng muốn chiếm được, hiện giờ khi đã thật sự chiếm được, sao lại có cảm giác khó chịu đến vậy. Là do tâm tình của hắn thay đổi, hay vì cách đối xử của Phương Quân Dục với hắn thật sự quá mức quý dị? Chắc là cả hai đi.

Nghĩ đến đây, Tô Vị Nhiên đột nhiên làm ra một động tác ngoài dự liệu của cả hai người. Hắn vươn tay, nhéo mặt Phương Quân Dục, sau đó xoa xoa vuốt vuốt một hồi, cuối cùng cho ra một kết luận: “Là mặt thật à.”

Một màn này bị Triệu quản gia vừa ra ngoài kiểm tra vườn hoa nhìn thấy, hắn lập tức cả kinh đến ngay người. Chưa từng có ai dám làm chuyện như vậy với Phương Quân Dục.

Tô Vị Nhiên nhìn biểu tình của Triệu quản gia, dĩ nhiên cũng đoán được suy nghĩ của hắn. Chính bản thân Tô Vị Nhiên cũng có chút bất đắc dĩ này còn không phải do hành động của quý dị của Phương Quân Dục bức hắn sao.

Tô Vị Nhiên cũng không để ý tới phản ứng của Triệu quản gia, ngồi xuống sa lon, uể oải tựa vào thành ghế.

“Phương Quân Dục, anh thật sự không uống lộn thuốc?” Tô Vị Nhiên nhíu mày, hỏi.

“Không.” Phương Quân Dục khẽ cười nói: “Tôi thật sự có chút không thoải mái.” Phương Quân Dục cũng không nói dối. Hiện tại hắn quả thật có chút không thoải mái. Mới này khi tỉnh lại, cả người đều cảm thấy choáng váng. Đặc biệt là đầu, tuy rằng bây giờ kiểm tra thì không có chút thương tích gì, nhưng đau đớn vượt quá giới hạn khi viên đạn xuyên qua đầu hắn vẫn có thể rõ ràng cảm nhận được. Nhưng hắn không hối hận đã tự tay bắn phát súng đó, một súng này, đem Vị Nhiên trở về bên cạnh hắn, lấp đầy toàn bộ khoảng trống trong lòng hắn.

Tô Vị Nhiên một quyền đánh vào bồng. Vốn muốn châm chọc Phương Quân Dục một chút nhưng Phương Quân Dục trả lời như vậy, lại đột ngột biến hắn thành một đứa nhóc con cố tình gây sự. Mà Phương Quân Dục thì thành một người lớn bao dung cho đứa nhóc tùy hứng.

Tô Vị Nhiên lắc đầu này rốt cuộc là sai ở đâu a?

Vừa lúc đó, điện thoại Tô Vị Nhiên vang lên. Tầm mắt hai người không hẹn mà cùng nhìn về phía điện thoại. Tô Vị Nhiên nhìn màn hình, trên màn hình ba chữ “Tô Sùng Hoa” nhảy lên.

Tô Vị Nhiên nhìn cái tên này một lúc lâu, khóe môi hơi nâng lên. Nhưng hắn không nhấn phím trả lời, mà chỉ mặc kệ chuông điện thoại không ngừng vang lên, thẳng đến khi tiếng chuông tắt lịm.

Tô Vị Nhiên ném điện thoại qua một bên, tự rót cho mình một ly vang đỏ, chậm rãi uống hết. Phương Quân Dục chỉ mỉm cười, cũng không hỏi Tô Vị Nhiên vì sao không tiếp điện thoại.

Tô Vị Nhiên quay qua nhìn Phương Quân Dục, khóe miệng hiện cong lên mang theo một tia lưỡi biếng: “Anh không hỏi lý do?” Tô Vị Nhiên không tiếp điện thoại của Tô Sùng Hoa, dĩ nhiên không phải vì tức giận. Trước đây Tô Vị Nhiên đối với Tô Sùng Hoa thật sự quá tốt, dẫn đến Tô Sùng Hoa không ý thức nổi vị trí của mình. Chỉ là đứa con nuôi của Tô gia mà thôi, không nên kiêu ngạo như vậy.

Phương Quân Dục mỉm cười nói: “Cậu cao hứng là được rồi.”

Tô Vị Nhiên khẽ cười nói: “Vậy tôi mất hứng thì sao?”

4. Chương 4

hay a hay

Edit: Chuông Cỏ

Beta: Trangki

Không đợi Phương Quân Dục mở miệng, Tô Vị Nhiên đã vươn tay, ngón tay thon dài để lên môi Phương Quân Dục, mỉm cười nói: “Không cần anh nói. Nếu có thứ gì khiến tôi mất hứng, cứ giải quyết sạch là được. Tôi sẽ tự làm mình cao hứng trở lại.”

Nói xong, tựa hồ còn lưu luyến độ ấm trên môi Phương Quân Dục, khẽ xoa vài cái rồi mới lấy tay ra. Sau đó, điện thoại đã bị Tô Vị Nhiên ném qua một bên lại vang lên.

Tô Vị Nhiên miễn cưỡng cầm lên đưa mắt nhìn màn hình, vẫn là Tô Sùng Hoa. Tô Vị Nhiên ấn nút nghe: “Uy, đại ca.”

Đầu bên kia điện thoại truyền đến thanh âm ôn hoà của Tô Sùng Hoa: “Vị Nhiên, giờ cậu đang ở đâu?”

Tô Vị Nhiên miễn cưỡng ngáp một cái: “Ở biệt thự Quân Dục, mới dậy, hôm qua uống hơi nhiều rượu nên dậy trễ. ”

“Uống ít rượu thôi, không tốt cho sức khoẻ đâu.” Tô Sùng Hoa nói.

Tô Vị Nhiên nghe hần nói vậy, đáy lòng không ngừng cười lạnh. Tô Sùng Hoa lúc nào cũng khoác lên bộ mặt con ngoan anh tốt. Kỹ năng diễn kịch này nói không chừng ngay cả ảnh đế Oscar cũng phải cam bái hạ phong.

Trước khi hần chết, dù biết Tô Sùng Hoa có dã tâm nhưng nhớ tới nghĩa huynh đệ nên không tàn nhẫn hạ thủ, thế lực của Tô Sùng Hoa suy yếu đi cũng vì nguyên nhân này. Hần những tưởng, Tô Sùng Hoa đối với hần vẫn là có chút tình nghĩa huynh đệ. Quan tâm suốt hơn hai mươi năm, ít nhiều gì cũng nên có một chút thực tâm ha? Nếu không đóng kịch một thời gian dài như vậy, cũng khó tránh được có lúc không kiên trì được.

Nhưng là, Tô Sùng Hoa lại có thể có thể đóng kịch hơn hai mươi năm mà không lộ ra sơ hở, điều này thật làm cho Tô Vị Nhiên bội phục không thôi. Nếu Tô Vị Nhiên chưa từng trọng sinh, thì phỏng chừng hần còn đang đắm chìm trong màn “Huynh hữu đệ cung” giả dối này đây.

Hần, Tô Vị Nhiên cho tới bây giờ chưa từng để bị người ngoài đánh bại, không một ai có thể ám toán được hần. Nhưng đúng là châm chọc, người cho hần một kích trí mệnh lại là người bên cạnh hần.

Nghĩ đến đây, Tô Vị Nhiên nở nụ cười. Những kẻ khác đều nói gia chủ mới của Tô gia lãnh huyết vô tình, nhưng không ai biết, hần đối với những người bên cạnh mình, cho tới bây giờ đều chưa từng vô tình. Chỉ là hần lưu đường sống cho những người đó kết quả hần lại là đối lấy sự phản bội không chút do dự.

Khóe miệng Tô Vị Nhiên tươi cười mang theo lãnh ý, nhưng ngữ khí vẫn như năm đó, mang theo sự bướng bỉnh vô tâm vô phé: “Anh quản tôi?”

“Nếu cậu không phải em trai anh, anh cũng sẽ không quản nhiều như vậy.” Giọng Tô Sùng Hoa mang theo bất đắc dĩ cùng sùng nịch, tựa hồ không biết phải làm sao với đứa em trai bốc đồng, thất thường này.

Tô Vị Nhiên nghe Tô Sùng Hoa nói vậy, nụ cười lại càng lạnh. Tô Sùng Hoa thật đúng là thích nói trái lòng a, ai chả biết hần đang hi vọng mình có thể uống rượu uống đến chết luôn chứ, vậy mà vẫn có thể nói trái lương tâm như vậy. Hơn hai mươi năm này đóng kịch vất vả, thật là làm khó hần rồi.

“Được rồi, tôi đã biết, anh thật dong dài.” Tô Vị Nhiên giọng nói mất kiên nhẫn, sau đó lại nói tiếp: “Đừng nói cho cha. Nếu không tôi sẽ lại bị ổng cầm rơm.” Câu nói sau cùng, thanh âm rất thấp. Như thể Tô nhị thiếu gia đang bắt mẫn vì bị cha quở giáo.

Nghe Tô nhị thiếu gia oán hận, đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng cười của Tô Sùng Hoa: “Nếu không phải cậu dạy mãi không sửa thì sao cha lại luôn nói cậu chứ?”

“Được rồi được rồi, không nói chuyện này nữa.” Tô Vị Nhiên tựa hồ rất không kiên nhẫn nghe Tô Sùng Hoa nói nhảm: “Anh gọi điện đến có chuyện gì không? Đừng nói với tôi là anh rảnh đến phát điên, không có gì chơi nên chỉ đơn thuần tìm tôi nói chuyện phiếm đó.”

“Hôm nay anh tới A thành.” Tô Sùng Hoa nói.

“Nha.” Tô Vị Nhiên không chút để ý lên tiếng.

“Mấy tháng không gặp, chẳng lẽ cậu không đến đón anh sao?” Tô Sùng Hoa đối với Tô Vị Nhiên “Vô tâm vô phé” có vẻ rất bất đắc dĩ.

Mấy tháng không gặp? Tô Vị Nhiên dưới đáy lòng cười lạnh, một tuần trước hắn mới gặp Tô Sùng Hoa. Chẳng qua nếu như dựa theo thời gian hiện tại, hắn quả thật đã mấy tháng chưa về C thành.

Năm đó hắn dính Phương Quân Dục còn hơn keo, cơ hồ phần lớn thời gian đều ở A thành, chỉ dịp tết mới quay về C thành. Nếu không phải lão cha Tô Lại Nam hạ tử lệnh, thì có khi ngay cả ăn tết hắn cũng không muốn về. Giờ nhớ lại, ngay cả Tô Vị Nhiên cũng cảm thấy mình năm đó quá điên, mê luyến Phương Quân Dục đến mức hạ thấp mình như vậy. Nếu hắn là Phương Quân Dục, tất nhiên cũng sẽ khinh thường một Tô Vị Nhiên tùy hứng ngạo nghễ lại lúc nào cũng bám sát lấy mình đến vậy.

“Mấy giờ?” Tô Vị Nhiên hỏi.

“Hai giờ chiều.”

“Đã biết.” Tô Vị Nhiên nói xong liền cúp điện thoại. Hắn cũng không hỏi Tô Sùng Hoa đến A thành làm gì. Bởi vì vô luận Tô Sùng Hoa làm cái gì, hắn đều biết.

Cúp điện thoại, Tô Vị Nhiên nhìn đồng hồ một chút, đã gần mười một giờ mười lăm. Từ lúc tỉnh lại đến giờ hắn còn chưa ăn gì.

“Chú Triệu, cháu đói bụng.” Tô Vị Nhiên ôm gối, nói với Triệu quản gia đi ngang qua.

“Cơm trưa đã chuẩn bị xong, lúc nào cũng có thể dọn lên. Tô thiếu gia muốn ăn bây giờ?” Triệu quản gia hỏi.

Tô Vị Nhiên gật đầu. Triệu quản gia chuẩn bị đến nhà bếp gọi người hầu dọn cơm trưa lên, vừa xoay người đã bị Phương Quân Dục gọi lại: “Chú Triệu, không cần đâu. Cháu dẫn Vị Nhiên ra ngoài ăn.”

” Vâng.” Triệu quản gia nói xong cũng rời khỏi phòng khách.

Tô Vị Nhiên nhìn Phương Quân Dục, khẽ nhướn mi: “Này xem như hẹn hò?”

“Nếu cậu nói vậy thì là vậy.” Phương Quân Dục mỉm cười nói.

“Chắc, thật làm tôi thụ sủng nhược kinh.” Tô Vị Nhiên nói.

“Cậu sẽ quen thôi.” Phương Quân Dục ung dung đáp.

Tô Vị Nhiên: “...” Vì sao chuyện này cứ phát triển theo phương hướng hắn không tài nào hiểu nổi nhỉ?

“Chúng ta đi đâu?” Tô Vị Nhiên hỏi.

“Thánh Bách Lan.”

Tô Vị Nhiên chậm rãi nở nụ cười: “Không đi Phỉ Á Tư?”

Thánh Bách Lan là nhà hàng Tây Tô Vị Nhiên thích nhất, chuyên món Pháp. Mà Phỉ Á Tư lại là nhà hàng Tây Phương Quân Dục thích, chuyên món Ý.

“Chỉ cần cậu thích là được rồi.”

“Vậy sao?” Tô Vị Nhiên nhướn người đến bên tai Phương Quân Dục, nhẹ giọng cười nói: “Chỉ cần tôi thích?”

“Ừh.” Hơi thở ấm áp của Tô Vị Nhiên nhẹ nhàng phun lên cổ Phương Quân Dục, Phương Quân Dục hơi quay đầu, môi vô ý lướt qua má Tô Vị Nhiên: “Chỉ cần cậu thích...”

“Tôi thích anh tự làm hơn.” Tô Vị Nhiên nhìn vào mắt Phương Quân Dục, mỉm cười nói. Kỳ thật hẳn hoàn toàn không biết Phương Quân Dục có thể nấu cơm hay không. Bất quá Tô Vị Nhiên sống cùng Phương Quân Dục mười năm cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy Phương Quân Dục xuống bếp. Cho nên theo Tô Vị Nhiên nghĩ, Phương Quân Dục hẳn là không biết nấu ăn, cho dù biết cũng không có gì đặc biệt.

“Có thể.” Phương Quân Dục trả lời rất sáng khoái.

Tô Vị Nhiên: “...” Chẳng lẽ là hẳn đã xem thường Phương Quân Dục, Phương Quân Dục cư nhiên còn biết nấu cơm...

“Bây giờ không đủ thời gian, cậu cũng đói rồi, chúng ta đến tạm Thánh Bách Lan đi.” Phương Quân Dục đứng lên, rất tự nhiên cầm tay Tô Vị Nhiên. Tô Vị Nhiên vốn cũng đã đói bụng nên gật đầu. Bất quá chỉ là thuận miệng chèn ép Phương Quân Dục một chút, nếu Phương Quân Dục thật sự đi làm, phỏng chừng chờ cơm nấu xong hẳn đã chết đói từ lâu.

Trên đường đến Thánh Bách Lan, Tô Vị Nhiên ngồi trên ghế phó lái nhin không được hỏi Phương Quân Dục đang lái xe: “Anh biết nấu cơm?”

Phương Quân Dục còn trả lời rất đương nhiên: “Không, nhưng hẳn là ăn không chết.”

Tô Vị Nhiên: “...” Hoá ra vừa rồi Phương Quân Dục nói không đủ thời gian nên đến Thánh Bách Lan trước là lấy cớ thoái thác, hẳn cư nhiên còn thực sự cho rằng Phương Quân Dục vì sợ hẳn đói mà không muốn để hẳn đợi nên mới đi Thánh Bách Lan... tên này còn có thể dè tiện hơn không chứ?

“Vậy là anh định dùng tay nghề không ra sao của mình đến giết tôi sao?” Tô Vị Nhiên khinh bỉ nói: “Tôi không ăn đồ dở.”

Phương Quân Dục mỉm cười: “Không giết. Nếu cậu thật sự thích tôi tự làm, tôi nhất định sẽ làm cậu hài lòng.”

Tô Vị Nhiên đột nhiên cảm thấy lạnh gáy. Vì sao hẳn lại cảm thấy Phương Quân Dục rất giống một người bạn trai tốt nghiệp tứ hiếu? Hẳn nhìn Phương Quân Dục, ánh mắt quý dị.

Cảm nhận được ánh mắt Tô Vị Nhiên, Phương Quân Dục quay qua, khẽ cười nói: “Nhìn tôi như vậy làm gì?”

“Bây giờ tôi tin lời anh rồi.” Tô Vị Nhiên đột nhiên nói.

“Lời nào?”

“Lúc này anh nói người không thoải mái nên không đến công ty.” Tô Vị Nhiên nói: “Có phải đau đầu không?”

Ánh mắt Phương Quân Dục tối đi: “Cậu biết?” Chẳng lẽ cậu ta đoán ra được? Nhưng khả năng này rất nhỏ, nếu không phải hẳn tự mình trải qua, hẳn tuyệt đối sẽ không tin mấy mấy loại chuyện như Trọng sinh. Tô Vị Nhiên không tin thần Phật, không tin thể lực siêu nhiên, sao cậu ta có thể đoán được hẳn bây giờ là năm năm sau trọng sinh trở về?

Tô Vị Nhiên gật đầu, nói tiếp: “Anh có phải đang rất đau đầu không?”

Phương Quân Dục sắc mặt ngưng trọng, cuối cùng là gật đầu, chậm rãi hỏi: “Cậu biết?”

Tô Vị Nhiên hừ lạnh một tiếng: “Quả nhiên. Anh chắc chắn là sốt hổng óc rồi.” Cho nên mới trở nên cổ quái như vậy.

Phương Quân Dục: “...”

“Tôi không bị sốt.” Phương Quân Dục hòa nhã nói.

Tô Vị Nhiên dĩ nhiên là biết Phương Quân Dục rất khỏe, nhưng hắn thật sự không thể giải thích thái độ tốt đến quý dị của Phương Quân Dục đối với hắn như vậy.

Tô Vị Nhiên đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, không nhìn Phương Quân Dục nữa. Lúc này hắn không muốn thảo luận cùng Phương Quân Dục thái độ quý dị của hắn. Hắn có dự cảm, hắn có nói thêm gì đi nữa cũng sẽ bị Phương Quân Dục lái cho xoay vòng vòng. Hắn còn lâu mới cho Phương Quân Dục có cơ hội xem hắn làm trò cười...

Một lát sau, xe dừng trước bãi đỗ xe Thánh Bách Lan. Tô Vị Nhiên cùng Phương Quân Dục xuống xe, Phương Quân Dục dắt tay Tô Vị Nhiên đi vào Thánh Bách Lan. Nhưng lần này, Tô Vị Nhiên đã hơi tránh đi. Mặt Phương Quân Dục không chút biến hóa, nhưng hắn khẽ hạ mắt, che đi thần sắc phức tạp vừa lóe lên. Sau đó, Phương Quân Dục cũng tăng khí lực, không cho Tô Vị Nhiên giãy ra.

“Hai người đàn ông cầm tay nhau thì còn ra thể thống gì?” Bởi vì trước cửa Thánh Bách Lan cũng có không ít người, động tĩnh quá lớn sẽ chọc người để ý nên Tô Vị Nhiên không thể dứt khoát giãy khỏi Phương Quân Dục. Nhưng phản kháng quá nhỏ lại bị Phương Quân Dục mạnh mẽ áp chế, Tô Vị Nhiên chỉ có thể nhỏ giọng kháng nghị.

“Vậy sao?” Bởi vì bọn họ đi song song, nên Tô Vị Nhiên không nhìn thấy sau khi Phương Quân Dục nghe thấy những lời này, khóe miệng tràn ra một tia cười khổ như có như không.

—— Tô Vị Nhiên từ chối hắn.

Lúc trước, mỗi lần Tô Vị Nhiên cùng hắn ra ngoài đều chủ động nắm lấy tay hắn. Thậm chí có đôi khi hắn bồi Tô Vị Nhiên xuất ngoại du lịch, cho dù là ở nơi du khách đông như mắc cửi, Tô Vị Nhiên cũng không e dè dán sát vào hắn vòng tay ôm lấy hông hắn.

—— Tô Vị Nhiên cho tới bây giờ chưa từng để ý ánh mắt người khác, kiêu ngạo tùy hứng.

Nhưng hắn vẫn không buông tay. Hắn từng buông tay một lần, lần đó đã khiến hắn hối hận đến chết. Cho nên bất luận thế nào, hắn cũng sẽ không tiếp tục buông tay. Ánh mắt Phương Quân Dục tối sầm.

“Chẳng lẽ anh không sợ dọa người?” Tô Vị Nhiên nhìn người đi đường chung quanh, khóe miệng hơi giương lên. Hắn đột nhiên đi tới đứng trước mặt Phương Quân Dục. Hai nam nhân đứng mặt đối mặt, tự nhiên sẽ thu hút sự chú ý của người xung quanh.

Ánh mắt Tô Vị Nhiên quét một vòng chung quanh, rất hài lòng sự nhiều chuyện của họ. Sau đó hắn khẽ cười với Phương Quân Dục, nói: “Nếu bây giờ anh hôn tôi một chút, tôi sẽ không giãy ra nữa. Thế nào?”

Lấy tính cách Phương Quân Dục thì sao có thể ở trước mặt mọi người làm ra chuyện như vậy? Huống chi đối tượng lại là hắn. Tô Vị Nhiên cười lạnh dưới đáy lòng. Hắn chính là muốn buộc Phương Quân Dục buông tay.

5. Chương 5

=v=

Edit: Chuông Cỏ

Beta: Trangki

Không chút để ý những ánh mắt tò mò xung quanh, Phương Quân Dục chỉ nhìn Tô Vị Nhiên, bên môi hiện lên một tia mỉm cười: “Thật chứ?”

Mắt Tô Vị Nhiên loé lên, trực giác cảm thấy không ổn.

“Tôi có nói gì sao?” Tô Vị Nhiên mỉm cười. Vừa nãy lúc nói chuyện, hắn nói rất nhỏ, hơn nữa người xung quanh đều đứng cách khá xa cho nên chỉ có hắn và Phương Quân Dục nghe được. Vừa đánh hơi thấy mùi

nguy hiểm là lập tức tránh né không chút do dự, vì cái gọi là mặt mũi mà đâm đầu tới là một chuyện cực kì ngu xuẩn. Đây là phong cách hành sự của Tô Vị Nhiên.

Phương Quân Dục nhìn Tô Vị Nhiên, nhẹ nhàng “à” một tiếng, sau đó đi tới, đem khoảng cách giữa hai người kéo gần lại.

Hai người đàn ông mặt đối mặt, cơ hồ áp sát vào nhau, cảnh tượng này dĩ nhiên hấp dẫn càng nhiều người hiếu kì phải dừng lại nhìn.

Đối với ánh mắt người khác, Tô Vị Nhiên cho tới bây giờ đều là không thêm để ý. Hắn chưa từng để ý ánh mắt bất cứ ai. Chỉ là cách Phương Quân Dục gần như vậy, tuy rằng bề ngoài Tô Vị Nhiên không chút phản ứng, nhưng tim hắn lại đập rất nhanh. Tô Vị Nhiên hơi giật mình, rốt cục hắn cũng không thể quên Phương Quân Dục nhanh như vậy. Nhưng ——

Tô Vị Nhiên chậm rãi mỉm cười, hắn sẽ dùng tất cả mọi cách để mau chóng quên Phương Quân Dục.

Đời trước, mọi người đều nói hắn lãnh huyết vô tình, nhưng lại không biết hắn đến cuối cùng vẫn bị tình cảm làm cho mệt mỏi. Thậm chí cả cái chết của hắn cũng là bởi vì hắn nghĩ đến tình nghĩa huynh đệ, mềm lòng thả cho Tô Sùng Hoa một con đường sống. Vậy nên nói tình cảm chỉ là một loại gánh nặng. Đời này, hắn không cần.

Thất thần chỉ trong nháy mắt, Tô Vị Nhiên rất nhanh tỉnh lại, cho dù tình ý như Phương Quân Dục cũng không nhìn ra hắn vừa rồi thất thần.

Hồi thần Tô Vị Nhiên nhanh chóng lui lại, muốn cùng Phương Quân Dục tạo ra khoảng cách. Nhưng còn chưa kịp xoay người đã bị Phương Quân Dục phát giác ý đồ.

Phương Quân Dục vòng tay ôm chặt eo Tô Vị Nhiên, khoá chặt Tô Vị Nhiên trong ***g ngực mình. Người xem kịch vui càng lúc càng nhiều, thậm chí có người còn nhịn không được huýt sáo mấy cái.

“Phương Quân Dục ——” còn không đợi Tô Vị Nhiên đem lời nói xong, Phương Quân Dục nâng cằm Tô Vị Nhiên, một nụ hôn phớt lướt qua môi hắn, nhẹ nhàng tựa một chiếc lông chim. Tất cả mọi người yên tĩnh trở lại, nhưng ánh mắt lại càng trở nên chăm chú.

Tô Vị Nhiên ánh mắt lạnh như băng quét một vòng. Hơi thở lạnh lẽo khiến mọi người cảm thấy như nháy mắt rơi vào hầm băng, sau lưng lạnh toát, ánh mắt vậy xem bắt đầu tản đi. Tuy hắn không thêm để ý ánh mắt người khác, nhưng cũng không thích bị vậy xem như khi.

Sau đó Tô Vị Nhiên mới chậm rãi quay đầu lại, trừng Phương Quân Dục.

“Anh ——” Tô Vị Nhiên muốn nói lại không nói nên lời. Bởi vì ngọn nguồn đều do hắn khiêu khích Phương Quân Dục mà ra. Hắn bắt quá chỉ muốn trêu Phương Quân Dục một chút chứ hoàn toàn không nghĩ Phương Quân Dục lại có thể thật sự hôn hắn.

Phương Quân Dục mỉm cười dặt tay hắn: “Đi ăn thôi, cậu đói bụng rồi mà.”

Tô Vị Nhiên: “...” bị chiếm tiện nghi mà một câu cũng không nói lại được!!!!!!

Trực giác Tô Vị Nhiên dù có nhạy cỡ nào, dù có thoái thác nhanh cỡ nào cũng hoàn toàn không ảnh hưởng đến Phương Quân Dục. Phương Quân Dục trực tiếp lựa chọn làm lơ lời thoái thác của Tô Vị Nhiên, chỉ để ý câu đầu tiên.

Bởi vì vừa rồi hôn được, nên tâm tình Phương Quân Dục đã tốt lại càng tốt.

Tô Vị Nhiên thì lại nòng nặc mùi chua lè. Nguyên nhân cũng không phải vì bị Phương Quân Dục cưỡng hôn mà là vì hắn lại có thể thua Phương Quân Dục. Rõ ràng là hắn trêu chọc Phương Quân Dục trước lại bị Phương Quân Dục trêu chọc lại, đúng là không thể tha thứ.

Tô Vị Nhiên nhìn Phương Quân Dục nắm tay mình, khóe miệng chậm rãi cong lên. Ván này, hắn sẽ mau chóng gỡ hoà.

Đi vào Thánh Bách Lan, theo sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ, Quân Dục cùng Tô Vị Nhiên vào một gian phòng riêng.

“Phương tổng, Tô thiếu.” Tô Vị Nhiên là khách quen nơi này, phục vụ dĩ nhiên nhận ra. Mà Phương Quân Dục ——

A thành có thể nói là thiên hạ của Phương gia, phục vụ sao có thể không biết Đại thiếu gia Phương gia.

“Tô thiếu, ốc sên đến rồi.” Phục vụ nói với Tô Vị Nhiên.

Tô Vị Nhiên tuy không rõ lắm, nhưng vẫn là dấu điểm thanh sắc gật đầu, giống như đang nghe phục vụ nói. Năm năm trước ở nhà ăn Thánh Bách Lan xảy ra một chuyện nhỏ, trí nhớ hẳn dù tốt đến mấy cũng khó có khả năng nhớ rõ. Nhưng đối với nhân viên phục vụ mà nói, chuyện này chỉ mới xảy ra, “Tô thiếu” tất nhiên là nhớ rõ, nên Tô Vị Nhiên không thể lộ ra sơ hở.

Hắn cũng không phải lo tay phục vụ sinh nghi, hẳn nghi ngờ thì sao? Cũng chẳng thể gây ra chuyện gì. Nhưng là hiện tại ngồi bên cạnh hắn chính là Phương Quân Dục. Chỉ cần lộ ra một chút bất thường cũng đều có thể làm cho Phương Quân Dục chú ý.

Tô Vị Nhiên thuần thục đọc tên vài món. Những món này là món hắn thích nhất ở Thánh Bách Lan. Nguyên bản hắn cũng không tính gọi ốc sên nấu rượu cục nhưng phục vụ đã nói thì hắn cũng đặc biệt gọi một phần.

Tô Vị Nhiên nhấp một ngụm rượu đỏ: “Ốc sên lần này là loại tốt nhất chứ.”

Phục vụ gật đầu, ngữ khí xin lỗi nói: “Tối hôm trước ốc sên tốt nhất đã bán hết, thật là có lỗi.” Lời phục vụ nói khiến Tô Vị Nhiên mang máng nhớ lại, đúng là có chuyện này.

Hình như là nửa đêm hắn đột nhiên mất ngủ liền lái xe đến Thánh Bách Lan. Rạng sáng ba bốn giờ, Thánh Bách Lan đã đóng cửa, chỉ còn lại vài người dọn dẹp. Hắn đi vào nói là muốn gọi món. Bởi vì thân phận của hắn nên viên quản lý tự mình đi đánh thức đầu bếp còn đang trong mộng, phục vụ một mình hắn. Khi đó hình như hắn gọi ốc sên nấu rượu cục, nhưng ốc sên trong nhà hàng chỉ còn lại vài con nhỏ, loại tốt đã bán hết. Nghe phục vụ trả lời, hình như hắn còn ném vỡ một ly rượu.

Tô Vị Nhiên nhìn ly rượu vang đỏ trong tay, cười nhạt. Khi đó Tô thiếu gia quả nhiên kiêu ngạo tùy hứng đến cực điểm. Tính cách như vậy quả thực là làm cho người khác không thích nổi mà.

Chuyện này nếu không phải được phục vụ nhắc, có lẽ hắn đã sớm quên mất. Đối với Tô thiếu gia bốc đồng, thất thường mà nói đây bất quá chỉ là một chuyện rất nhỏ, huống chi cũng đã năm năm.

Ba năm trước từ khi rời A thành trở lại C thành, hắn cũng đã không còn đến Thánh Bách Lan.

Chỉ là chuyện này dùng thời gian hiện tại để tính, bất quá cũng chỉ là chuyện mới xảy ra hôm qua.

“Tô thiếu gia” hôm trước mới đến Thánh Bách Lan, mà Tô Vị Nhiên lại ba năm chưa tới Thánh Bách Lan.

“Anh muốn ăn gì?” Tô Vị Nhiên đưa thực đơn cho Phương Quân Dục.

Này hình như là lần đầu tiên hắn và Phương Quân Dục cùng đi Thánh Bách Lan. Ở A thành mười năm, Tô Vị Nhiên đã sớm thành khách quen của Thánh Bách Lan, số lần đến Thánh Bách Lan nhiều như sao trên trời, nhưng lại chưa từng đi cùng Phương Quân Dục. Phương Quân Dục thích nhà hàng Ý Phỉ Á Tư. Tô Vị Nhiên cũng đã cùng Phương Quân Dục đi Phỉ Á Tư vài lần.

Nguyên lai khi đó Phương Quân Dục ngay cả ứng phó hắn cũng lười ứng phó à? Mà hắn thì sao? Khi ấy hắn mê muội Phương Quân Dục đến mức ngay cả hành động đơn giản nhất này cũng nhìn không thấu. Nghĩ đến đây, Tô Vị Nhiên khẽ đưa ly rượu trong tay, ánh mắt mang theo tự giễu cùng bi thương mà ngay cả bản thân cũng không nhận ra.

Phương Quân Dục tùy tay lật vài cái, tùy tiện chọn vài món. Sau đó đem ánh mắt từ trên thực đơn chuyển qua Tô Vị Nhiên, dĩ nhiên toàn bộ cảm xúc của Tô Vị Nhiên đều được hắn thu lại trong mắt.

Tô Vị Nhiên ngẩng lên nhìn Phương Quân Dục, đưa chiếc ly thủy tinh chân dài trong tay, ly rượu nho đỏ rực dưới ánh đèn tản ra ánh sáng mê người.

Tô Vị Nhiên mỉm cười, hướng Phương Quân Dục nâng chén, sau đó chậm rãi uống một ngụm rượu.

Hai người đều không nói gì, cứ như vậy lẳng lặng mà ngồi.

Tô Vị Nhiên thả lỏng dựa vào lưng ghế, hai chân gác lên nhau, ánh mắt dừng lại trên ly rượu. Lúc này hẳn vẫn là có chút mất kiểm soát. Nếu như vẫn là Tô Vị Nhiên trước đây một lòng yêu say đắm Phương Quân Dục hẳn tuyệt đối sẽ không cự tuyệt Phương Quân Dục cầm tay hẳn mà còn trái lại, nếu như trước kia Phương Quân Dục chủ động như thế, Tô Vị Nhiên tất nhiên là mừng còn không kịp.

Chỉ tiếc hẳn vừa mới trọng sinh, là Tô Vị Nhiên của năm năm sau. Vì vậy tuy tính toán vẫn như trước đây chủ động “dây dưa” với Phương Quân Dục, khiến Phương Quân Dục không nhìn ra manh mối. Nhưng trong lòng hẳn kháng cự Phương Quân Dục nên cự tuyệt Phương Quân Dục tiếp cận, này lại thành ra một sơ hở lớn.

Tô Vị Nhiên lại nhấp một ngụm rượu, khẽ nở nụ cười. Một lát sau, hẳn ước chừng thời gian một chút, cảm thấy cũng sắp tới lúc, liền đứng lên đi đến trước người Phương Quân Dục.

Ngón tay hẳn lướt qua má Phương Quân Dục, động tác lưu luyến, giống như thâm tình vô hạn: “Chateau Petrus 2000, mùi vị không tồi, không nếm thử sao?” Kế cận Phương Quân Dục mười năm, Tô Vị Nhiên cũng làm không ít động tác mờ ám. Phương Quân Dục mặc dù không trực tiếp cự tuyệt, nhưng tiếp đó sẽ dùng lời nói vô cùng thoải đáng cùng động tác khéo léo tránh đi sự động chạm của hẳn.

Phương Quân Dục mỉm cười nhìn Tô Vị Nhiên, ánh mắt mang theo ôn nhu Tô Vị Nhiên nhìn mà không hiểu. Tay hẳn nâng lên, sau đó chạm vào tay Tô Vị Nhiên trên mặt mình. Khi Tô Vị Nhiên những tưởng Phương Quân Dục sẽ tìm cơ hội đẩy tay mình ra, tay hẳn đã bị Phương Quân Dục tay nhẹ nhàng cầm lấy.

“Được.” Bên tai Tô Vị Nhiên truyền đến tiếng trả lời của Phương Quân Dục.

Tô Vị Nhiên rút tay ra, uống một ngụm rượu, cúi sát xuống Phương Quân Dục. Tô Vị Nhiên một tay cầm ly rượu, một tay xuyên qua người Phương Quân Dục chống lên lưng ghế, mắt đối mắt. Tô Vị Nhiên mặt kề sát vào mặt Phương Quân Dục, hai người đều có thể cảm nhận được hơi thở lẫn nhau. Sau đó Tô Vị Nhiên hôn lên môi Phương Quân Dục, đầu lưỡi cạy mở môi Phương Quân Dục, đem miệng rượu đỏ rót qua. Toàn bộ quá trình Phương Quân Dục đều tuý ý Tô Vị Nhiên, không có nửa điểm kháng cự. Hai người gần bó tương thiếp cảm thụ sự tinh tế mà mềm mại.

Vừa lúc đó, cửa phòng được mở ra. Phục vụ nguyên bản muốn vào nhìn thấy cảnh tượng trong phòng liền cứng ngắc vào không được mà ra cũng không xong.

Tô Vị Nhiên ngẩng lên, nhìn thoáng qua tay phục vụ ngoài cửa, miễn cưỡng nói một tiếng: “Vào đi.” Rồi hoàn toàn không thèm để ý một màn kia bị người khác nhìn thấy, thong thả trở về chỗ của mình.

Tô Vị Nhiên lại rót thêm nửa ly rượu, dùng đũa, khước miệng hơi cong lên.

—— các người xem, Tô Vị Nhiên “thích” Phương Quân Dục đến nhường nào a.

Phục vụ nhìn thấy một màn này càng thêm bằng chứng cho mọi người biết lời đồn ở A thành là sự thật.

6. Chương 6

đau quá a rên rĩ dù ko phải lần đầu của ta nhưng cũng vẫn đau như lần đầu tiên:(:(

cầm nghĩ lung tung. ta đang ngồi lệt mẹt

Edit: Chuông Cỏ

Beta: Trangki

Phục vụ sau khi bưng đồ ăn lên liền vội vàng rời đi. Tô Vị Nhiên hứng thú nhìn tay phục vụ sinh gần như chạy đi, quay đầu nói với Phương Quân Dục: “Tôi có đáng sợ như vậy sao?”

Phương Quân Dục cắt thịt bò, nghe Tô Vị Nhiên nói vậy thì cười cười: “Sao có thể chứ?”

“Vậy sao cậu ta lại chạy nhanh như vậy?” Tô Vị Nhiên biết rõ còn cổ hủ. Tay phục vụ này da mặt mỏng thật.

“Phản ứng của cậu ta cũng xem như bình thường.” Phương Quân Dục nói.

Ngón trỏ Tô Vị Nhiên gõ lên ly thủy tinh: “Có vẻ tôi làm cậu ta sợ rồi.” Tiếp đó lại bỏ thêm một câu: “Vẫn là thiếu rèn luyện a.”

Phương Quân Dục vẫn chỉ nhẹ nhàng nở nụ cười, không nói gì. Đâu phải ai cũng như Tô Vị Nhiên chỉ thích làm theo ý mình mà không thêm để ý ánh mắt người khác đâu chứ.

“Anh nghĩ sao?” Tô Vị Nhiên cầm dao nĩa, bắt đầu cắt thịt bò, thuận tiện tiếp tục hỏi hần.

“Ừh.” Phương Quân Dục lên tiếng.

“Anh cũng nghĩ vậy?” Nghe Phương Quân Dục trả lời, động tác cắt thịt của Tô Vị Nhiên ngừng lại. Tự hần cũng biết câu nói vừa nãy của mình nhằm chán và thiếu muối đến nhường nào. Cho nên Phương Quân Dục trả lời khiến cho hần vô cùng ngạc nhiên.

“Cậu nói cái gì thì chính là cái đó.” Phương Quân Dục mỉm cười nói.

Tô Vị Nhiên: “...” Hần cứ nhiên còn nghiêm túc phân tích nguyên nhân Phương Quân Dục trả lời hần, còn tưởng rằng Phương Quân Dục có bệnh. Hoá ra người có bệnh là hần, lại đi nghiêm túc phân tích câu trả lời cho có lệ của Phương Quân Dục, đúng là ngu toàn tập.

Hai người không nói gì nữa, tựa hồ đều đang chuyển tâm dùng bữa. Trong gian phòng thực im lặng, chỉ thỉnh thoảng có tiếng có dao nĩa đụng vào chén đĩa.

Khi Tô Vị Nhiên cúi đầu, Phương Quân Dục nhìn Tô Vị Nhiên, ánh mắt ôn nhu mà thương cảm. Khi Tô Vị Nhiên ngẩng đầu, Phương Quân Dục đã thu lại thần sắc trong mắt.

Dùng cơm xong, Tô Vị Nhiên cùng Phương Quân Dục rời Thánh Bách Lan. Tô Vị Nhiên nhìn thời gian một chút, đã hơn một giờ. Tô Sùng Hoa là hai giờ đến.

Hần nói với Phương Quân Dục: “Có rảnh thì chở tôi đến sân bay đi.” Tiếp đó lại bổ sung một câu: “Nếu như có chuyện thì khỏi.” Tô Vị Nhiên nói như vậy dĩ nhiên không phải bởi vì khách khí mà là cố ý xa cách.

“Rảnh.” Phương Quân Dục nói. Sau đó, điện thoại Phương Quân Dục vang lên. Phương Quân Dục tiếp điện thoại, nghe một lúc lâu, Phương Quân Dục cũng không nói gì, cuối cùng nói một câu: “Đã biết.” rồi cúp điện thoại.

Tô Vị Nhiên nghe Phương Quân Dục nói, quay qua hỏi: “Có chuyện gì?”

“Triệu Dương gọi.”

“Nếu như có chuyện thì anh cứ đi đi.” Tô Vị Nhiên nói.

“Không có gì.”

Sân bay xây ở ngoại ô A thành, cách nội thành khá xa. Khi Tô Vị Nhiên tới sân bay cũng đã gần hai giờ. Phương Quân Dục cùng Tô Vị Nhiên đi đến đại sảnh sân bay.

Đợi một lát Tô Sùng Hoa đi ra. Khi nhìn thấy Tô Vị Nhiên đi cùng Phương Quân Dục trong mắt Tô Sùng Hoa hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã bị che dấu.

Hần hướng Phương Quân Dục vươn tay: “Đã lâu không gặp, Quân Dục. Em tôi gây cho cậu nhiều phiền toái rồi.”

Phương Quân Dục bắt tay Tô Sùng Hoa, mỉm cười nói: “Không phiền.” Sau đó liền buông ra.

“Định ở đâu?” Tô Vị Nhiên hỏi.

“Cảnh Dục Châu Tế.”

“Không bằng đại ca tới ở với bọn tôi đi. Chúng ta cũng đã lâu không gặp.” Tô Vị Nhiên cười, nói.

“Đừng hồ nháo.” Tô Sùng Hoa đối đũa em trai này cực kì bất đắc dĩ. Tô Vị Nhiên kề cận Phương Quân Dục, ở biệt thự của Phương Quân Dục. Đến ở cùng Tô Vị Nhiên cũng chính là đến ở trong biệt thự của Phương Quân Dục. Biệt thự của Phương Quân Dục có thể tùy tiện ra vào sao? Từ khi Phương Quân Dục dọn khỏi nhà lớn Phương gia hầu như chưa một ai từng được mời đến biệt thự của hắn. Chỉ trừ Tô Vị Nhiên tiểu tử chưa từng để ý sắc mặt người khác, chỉ biết tùy hứng này.

“Hồ nháo?” Tô Vị Nhiên khẽ phun hai chữ, sau đó giương mắt nhìn về phía Tô Sùng Hoa, tựa tiểu phi tiểu nói: “Chẳng lẽ đại ca chê tôi phiền toái?”

Tô Sùng Hoa cười lắc đầu, nguyên lai Tô Vị Nhiên tức giận câu vừa rồi hắn nói với Phương Quân Dục.

“Nếu cậu có thể chín chắn một chút thì tốt rồi.” Tô Sùng Hoa nói: “Mấy năm nay cậu chỉ biết quần quít lấy Phương Quân Dục, cũng mang đến cho cậu ta không ít phiền toái. Khi nào thì về nhà thăm ba đi, công việc trong công ty tốt xấu gì cũng nên học một ít.”

Tô Vị Nhiên nghe Tô Sùng Hoa nói, quay qua Phương Quân Dục, “ôn nhu” hỏi như oán trách người yêu: “Mấy năm nay tôi mang đến cho anh không ít phiền toái?”

“Làm gì có.” Phương Quân Dục nói.

Tô Vị Nhiên mỉm cười nói: “Đừng nghĩ một đằng nói một nẻo, nếu anh thật sự ngại phiền toái, tôi sẽ cùng đại ca đến ở Cảnh Dụ Châu Tế.”

Phương Quân Dục đang muốn mở miệng, Tô Vị Nhiên lại nói tiếp: “Nể tình tôi không oán không hối không danh không phận theo anh nhiều năm như vậy, nhớ giảm giá cho tôi.” Khách sạn Cảnh Dụ Châu Tế trên danh nghĩa là của cải của Phương gia.

Phương Quân Dục: “...”

Tô Sùng Hoa: “...” Đũa em trai này của hắn qua nhiều năm như vậy, thật sự là một chút cũng không thay đổi.

Phương Quân Dục cười cười: “Nếu cậu ở lại chỗ tôi, tôi không thu tiền của cậu, mà so với Cảnh Dụ Châu Tế còn tiện nghi hơn.”

Tô Vị Nhiên: “...”

Tô Vị Nhiên quay lại, nói với Tô Sùng Hoa: “Công việc trong công ty không phải đại ca đang giải quyết rất tốt sao?” Hắn nhìn Tô Sùng Hoa, chậm rãi mỉm cười: “Chẳng lẽ đại ca không sợ tôi trở về giành lấy vị trí của anh?”

“Tô gia vốn là của cậu, anh bắt quá là tạm thời thay cậu xử lý thôi.” Tô Sùng Hoa cười nói.

Nghe Tô Sùng Hoa nói, Tô Vị Nhiên thiếu chút nữa cười ra tiếng. Trong mắt hắn lóe lên vẻ trào phúng, nhanh đến mức không ai bắt lấy được.

“Anh vất vả rồi, vẫn là đại ca đối tôi tốt nhất.” Tô Vị Nhiên mỉm cười nói: “Thời gian không còn sớm, tôi đưa anh đến Cảnh Dụ Châu Tế.”

Đưa Tô Sùng Hoa đến Cảnh Dụ Châu Tế. Trên đường về, Tô Vị Nhiên một đường trầm mặc, không nói một câu. Hắn nhắm mắt lại dựa vào lưng ghế, tựa hồ đang ngủ. Cảnh tượng cuối cùng trên phi cơ không ngừng ủa vào đầu hắn, cảm giác đau đớn bỏng rát trên da trước khi chết vẫn chân thực như vậy. Mày hắn nhăn chặt, mồ hôi từ thái dương trượt xuống. Thời gian giống như bị kéo dài vô hạn, vĩnh viễn không kết thúc. Mỗi một giây đều là dày vò, lại tựa như không có điểm dừng.

Một bàn tay mát lạnh nhẹ nhàng áp lên trán hắn, ngón tay mềm mại khô ráo nhẹ nhàng lướt qua vuốt lên đôi mày nhíu chặt của Tô Vị Nhiên. Tô Vị Nhiên mở to mắt, con ngươi màu nâu sẫm mơ hồ mang theo huyết sắc. Sau đó, hắn nhắm hai mắt lại, khi hắn một lần nữa mở mắt, đôi mắt đã bình tĩnh như nước.

“Mơ thấy ác mộng sao?” Phương Quân Dục hỏi.

“Ừh.” Tô Vị Nhiên thờ ơ đáp.

Xe dừng lại trước cửa biệt thự. Tô Vị Nhiên không lập tức xuống xe, hỏi: “Anh có chuyện gì sao?” Nếu không phải Phương Quân Dục có việc, xe hẳn là đã trực tiếp chạy xuống ga ra mà không phải ngừng lại trước cửa.

“Tôi phải đến công ty một chuyến.”

Phương Quân Dục nói vậy, Tô Vị Nhiên liền nghĩ cuộc gọi trước đó của Phó Triệu Dương.

“Xem ra tôi nên cảm tạ anh đã bỏ công việc chở tôi đến sân bay.” Tô Vị Nhiên khẽ cười nói.

“Cũng không phải chuyện quan trọng gì.” Phương Quân Dục mỉm cười, tựa như không nghe thấy trào phúng trong lời Tô Vị Nhiên.

“Tôi cảm thấy rất vinh dự.” Tô Vị Nhiên nói xong, liền đứng dậy xuống xe. Tô Vị Nhiên không thấy trong khoảnh khắc khi cửa xe đóng lại, khóe miệng Phương Quân Dục xẹt qua một nụ cười khổ.

Di động lại vang lên, Phương Quân Dục mở máy, tiếng Phó Triệu Dương từ bên kia truyền đến: “Phương tổng, bao giờ anh tới? Đại biểu tập đoàn D & M đã đến rồi này.”

“Tôi đến ngay. Cậu bảo Trọng Hân đến phòng họp tiếp đãi bọn họ trước đi.” Phương Quân Dục nói xong liền cúp điện thoại.

Tập đoàn D&M là thương hiệu lớn nhất nhì nước Pháp. Mấy năm họ này đang tìm cách để mở rộng thị trường đến nước Z. Toà cao ốc Bạch ngân của Phương gia từ tầng mười đến tầng sáu mươi đều cho chi nhánh ở A thành của tập đoàn D&M thuê. Hơn nữa công ty sản xuất mỹ phẩm của Phương gia cùng tập đoàn D&M cũng có hợp tác chặt chẽ.

Nhưng này đều là chuyện năm năm sau. Hiện tại chi nhánh tập đoàn D&M còn chưa có địa điểm ở A thành. Lần này tập đoàn D&M phái đại biểu đến tổng bộ Phương thị chính là vì việc này.

Phương Quân Dục vừa cẩn thận nhớ lại phương hướng lần đàm phán này cùng thoả thuận sau đó vừa lái xe đến công ty.

Tô Vị Nhiên về phòng, từ trên giá rượu lấy một chai Remy M Artin Louis XIII. Ngón tay thon dài cầm ly rượu brandy, dưới ánh mặt trời rượu trong ly thủy tinh loé lên màu hổ phách, ánh vào sâu trong mắt Tô Vị Nhiên. Hắn hận không thể lập tức giết chết Tô Sùng Hoa, nhưng là bây giờ còn không thể. Trực tiếp giết chết quá tiện nghi cho hắn.

—— chết là một loại giải thoát trực tiếp nhất, cũng là nhanh nhất. Một cái chết nhanh chóng quả thực chính là quá nhân từ đối với địch nhân.

Hắn muốn lưu lại mạng Tô Sùng Hoa từ từ tra tấn hắn, để cho hắn sau khi có được hết thấy rồi lại bắt lực tận mắt chứng kiến từng chút từng chút mất đi, thẳng đến khi chỉ còn hai bàn tay trắng. Hắn muốn khiến Tô Sùng Hoa muốn sống không được! Nụ cười của Tô Vị Nhiên lạnh lùng đến mức có thể đông chết người khác.

Tô Vị Nhiên uống một hơi cạn sạch rượu trong ly, miệng chậm rãi phun ra hai chữ: “Tô Lê ——” hắn chuyển tay xoay ly. Dưới ánh mặt trời, ly thủy tinh trong suốt như trôi nổi giữa không trung.

Nếu nói Tô Sùng Hoa muốn giết hắn bởi vì lợi ích cũng không làm tâm trạng Tô Vị Nhiên có bao nhiêu biến động. Nhưng phần bội của Tô Lê lại hoàn toàn chọc giận hắn. Mạng Tô Lê là do hắn cứu, mà Tô Lê lại muốn mạng của hắn, đúng là châm chọc. Tô Vị Nhiên cười nhẹ một tiếng. Nếu không phải hắn cứu Tô Lê khỏi “Lạc đường” thì có thể Tô Lê đã sớm đã bị kẻ khác đưa đến chết. Qua nhiều năm như vậy, hắn đối Tô Lê quá tốt quá khiến Tô Lê quên mất mình vốn thấp hèn cỡ nào.

“Tô Lê ơi Tô Lê.” Tô Vị Nhiên lẩm bẩm nói: “Không biết khi biết bên người Tô Sùng Hoa có bao nhiêu tình nhân, vẻ mặt của người sẽ như thế nào. Nay xem như khai vị ta tặng người đi.”

Đời trước, Tô Sùng Hoa mặc dù có tình nhân nhưng che dấu khá kĩ. Nếu không phải Tô Vị Nhiên đặc biệt tra xét, có thể ngay cả Tô Vị Nhiên cũng bị hắn che mắt. Cho nên, Tô Lê dĩ nhiên là người không biết. Tô Sùng Hoa biết Tô Lê thích hắn, nên luôn mơ hồ ám chỉ với Tô Lê, khiến Tô Lê cảm thấy có hi vọng, nên mới đối hắn khăng khăng một mực.

“Tình yêu —— thật sự có thể làm kẻ khác mù mắt a.” Tô Vị Nhiên cười lạnh.

7. Chương 7

t2 tuần sau ta và TK sẽ có 1 món quà bất ngờ cho mọi ng. chờ nha

Edit: Chuông Cỏ

Beta: Trangki

Tô Nguyên và Tô Lê cũng có thể nói là tâm phúc của Tô Vị Nhiên, nhưng lại có sự bất đồng.

Tô Nguyên từ nhỏ đã ở cạnh Tô Vị Nhiên. Cha Tô Nguyên là tâm phúc của cha Tô Vị Nhiên Tô Lại Nam. Tô Nguyên và Tô Vị Nhiên tuổi tác gần như tương đồng, Tô Nguyên chỉ lớn hơn Tô Vị Nhiên một tuổi. Hai người đến trường cũng học cùng một trường, sau này Tô Vị Nhiên du học Thụy Sĩ, Tô Nguyên cũng đi Thụy Sĩ.

Sau, Tô Vị Nhiên gặp Phương Quân Dục nhất kiến chung tình, sống chết quăn quít lấy Phương Quân Dục, từ C thành bầm đến A thành. Tô Nguyên cũng theo Tô Vị Nhiên từ C thành đến A thành.

Mà Tô Lê ——

Tô Vị Nhiên cầm chai rượu màu thạch anh rót ra nửa ly, đưa ly đến bên môi hớp một ngụm.

Tô Lê là sau khi Tô Vị Nhiên đến A thành mới đi theo.

“Lạc đường” là câu lạc bộ lớn nhất A thành. Tô Vị Nhiên từng là khách quen ở nơi đó. Đặc biệt là mấy năm đầu khi vừa đến A thành, đối với Phương Quân Dục cầu mà không được khiến nội tâm của hắn buồn khổ không thôi nhưng không biết phải phát tiết như thế nào.

Tô Vị Nhiên đến A thành năm thứ nhất, hắn ở “Lạc đường” gặp Tô Lê. Khi đó Tô Lê chưa gọi Tô Lê, hắn thậm chí còn không có tên. Ở “Lạc đường”, danh hiệu của hắn là S18. Chữ cái đầu tên trong danh hiệu ở Lạc đường đại biểu cho khu vực của hắn. S là đại biểu cho S khu. Khu S của “Lạc đường” ở cả A thành đều là đại danh đỉnh đỉnh. Một số kẻ có tiền hoặc người có sở thích đặc thù hay muốn tìm kiếm kích thích đều đặc biệt thích khu S ở “Lạc đường”.

Khu S ở “Lạc đường” chính là khu điều giáo, là nơi chuyên chơi SM. Phục vụ trong khu S cũng không phải đều tự nguyện vào. Một phần nhỏ là bởi vì có sở thích đặc thù, từ mình chủ động yêu cầu được điều đến khu S. Mà phần còn lại là bán mình gán nợ.

Tô Lê chính là bị cha mình bán vào khu S để gán nợ. Cha Tô Lê là một tay cờ bạc, chơi dưới sòng bạc ngầm thua sạch toàn bộ gia sản lại mượn vay nặng lãi, rồi cũng thua sạch. Bởi vì còn nợ vay nên bị chủ nợ đuổi giết, đe dọa chặt tay hắn. Cuối cùng cha Tô Lê vì mấy ngón tay mình đã đem Tô Lê chỉ mới mười lăm tuổi bán cho chủ nợ, mà tay chủ nợ chơi đủ liền đem Tô Lê bán cho “Lạc đường”.

Lần đó Tô Vị Nhiên cùng đám bạn xấu đến “Lạc đường” uống rượu. Tô Vị Nhiên trên đường tới toilet khi quay về phòng chợt nghe thấy tiếng động thật lớn. Thông thường gặp loại tình huống này, Tô Vị Nhiên sẽ mặc kệ, coi như chưa nghe thấy gì. Nhưng hôm đó trời xui đất khiến thế nào mà Tô Vị Nhiên buồn chán đi qua muốn nhìn thử một chút rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Hắn theo thanh âm tìm đến liền thấy một đám côn đồ đánh đập Tô Lê. Trên người Tô Lê vết thương chồng chất, quần áo rách rưới, máu theo người nhỏ xuống. Tô Vị Nhiên vừa nhìn cũng biết là người đang cố gắng trốn khỏi khu S.

Có chút hứng thú. Tô Vị Nhiên nhẹ nhàng nở nụ cười. Khu S và “Lạc đường” cách xa nhau, ở sâu trong “Lạc đường”, hơn nữa có rất nhiều côn đồ trông coi. Có thể từ khu S trốn ra là một việc rất khó. Mà một người lại có thể từ khu S chạy trốn đến tận khu D.

Tên cầm đầu nhận ra Tô Vị Nhiên, cười cười bắt chuyện: “Tô thiếu.”

Tô Vị Nhiên thờ ơ lên tiếng, sau đó hỏi: “Người này là sao vậy?”

Người nọ trả lời: “Hồi Tô thiếu, hần bán mình đến khu S, đây đã là lần chạy trốn thứ ba.”

“Lần thứ ba —— đúng là rất can đảm.” Tô Vị Nhiên thấp giọng thì thầm, mỉm cười. Người này đúng là thú vị. Khu S ở “Lạc đường” đối với người muốn chạy trốn đều dùng phương thức trừng phạt tương đối khắc nghiệt để những người đó không có lá gan chạy lần nữa. Mà cậu ta lại có thể chạy trốn đến ba lần.

Sự bất quá tam, ba lần trốn khỏi khu S, hậu quả không chết cũng phải tàn.

Tô Vị Nhiên bỗng nhiên ngồi xổm người xuống, nâng cằm người nọ khiến cho người nọ không thể không ngẩng đầu lên.

“Chắc, bộ dạng không tồi.” Tô Vị Nhiên khẽ cười nói.

“Buông!” Người đã bị đánh đến nửa chết nửa sống mà vẫn có thể tức giận. Nhưng dù sao cũng đã bị thương nặng, nên giọng nói rất suy yếu, phối hợp với gương mặt thanh tú, một chút uy hiếp cũng không có. Ngược lại còn làm cho người khác sinh ra dự vọng bạo ngược kỳ dị, muốn hung hăng chà đạp hần.

Tô Vị Nhiên khoé miệng hơi cong lên: “Chẳng trách lại bị bán đến khu S.”

“Người nói cái gì!” Người nọ bật dậy, nhưng vừa động một chút đã lại bị đè xuống khiến cho hần không thể động dậy.

“Ta nói, chẳng trách lại bị bán đến khu S.” Tô Vị Nhiên mỉm cười lặp lại một lần, nói tiếp: “Bảo bối, đừng nhìn ta như vậy. Cậu không biết cậu như vậy sẽ càng làm kẻ khác muốn đem cậu ——” hần kề sát vào tai người nọ nhẹ giọng thở ra một hơi: “áp chết.”

Nói xong, hần đứng lên, nói với tay cầm đầu: “Người này, ta muốn.”

“Tô thiếu...” Tay cầm đầu khó xử: “Tôi không thể làm chủ.”

“Vậy hỏi người có thể làm chủ.” Tô Vị Nhiên nói xong cũng xoay người bỏ đi.

“Nè, Tô thiếu, đi toilet sao muộn như vậy mới về thế.” Trở lại phòng, đám người trong phòng đã có người huyết sáo trên đầu: “Nếu không phải biết Tô thiếu chỉ một lòng nhớ nhung Phương thiếu, tôi còn tưởng rằng Tô thiếu tìm người ở toilet đánh nhất pháo (xxx) đó.”

Tô Vị Nhiên ngồi ở vị trí cao nhất, cần lấy ly rượu được dâng lên, một hơi uống hết nửa ly, nhìn kẻ vừa mở miệng mỉm cười nói: “Bốn thiếu cũng không để ý chúng ta nhất pháo. Buổi tối khách sạn Hách Lê Hi phòng 802, rửa sạch sẽ chờ ta.”

“...” Một trận im lặng ngắn ngủi, sau đó tất cả mọi người phát ra một trận tiếng cười lớn.

“Tô thiếu gia thật là hài hước. Ta mời người một ly.” Người kia nói.

“Hài hước?” Đôi mắt dài nhỏ của Tô Vị Nhiên híp lại, đuôi mày nhếch lên, uống cạn nửa ly rượu còn lại. Sau đó lấy di động ra ấn một nút: “Uy, đêm nay giữ lại phòng Tổng thống 802 cho bốn thiếu.”

Người nọ phun rượu: “Tô thiếu, người sẽ không phải nói thật đấy chứ.”

“Lý thiếu, chẳng lẽ lời Tô Vị Nhiên ta là phóng thích sao sao? Sao người cứ lặp đi lặp lại nghi ngờ lời ta vậy?” Tô Vị Nhiên kẹp ly rượu giữa ngón giữa và ngón áp út, nâng ly, cái ly trống không theo động tác của Tô Vị Nhiên mà đong đưa.

“Ta không phải...” Lý thiếu nói phải không được mà nói không phải cũng không được, bị ghen đến đỏ cả mặt.

Có người thấy ly Tô Vị Nhiên hết rượu, liền lập tức rót vào.

Nhìn Lý thiếu hoảng đến ghen, Tô Vị Nhiên cuối cùng cũng ” từ bi” buông tha Lý thiếu: “Không phải lo, bốn thiếu còn không có khẩu vị nặng như vậy gặp ai cũng thượng.”

Lý thiếu: “...” Nghe Tô Vị Nhiên nói vậy, Lý thiếu không biết là nên thở phào nhẹ nhõm hay ghen khí ngất xỉu.

Tô Vị Nhiên vỗ vỗ mặt Lý thiếu: “Bây giờ bốn thiếu chỉ muốn thượng Phương Quân Dục.”

Có tiếng nói chen vào: “Tô thiếu, người cứ vậy xác định mình ở phía trên Phương thiếu à?”

Tô Vị Nhiên cúi đầu cười nói: “Bốn thiếu cũng không để ý bị Phương Quân Dục thượng. Chỉ cần Phương Quân Dục cùng bốn thiếu lên giường, bốn thiếu không cần vị trí trên.”

“Tô thiếu thật sự rất thẳng thắn a.” Có người cảm khái nói.

“Bốn thiếu lúc nào chả thẳng thắn, các người cũng không phải mới quen biết ta.” Tô Vị Nhiên chậm rãi uống một ngụm rượu. Tô Vị Nhiên là nói thật, ít nhất về tình cảm đối với Phương Quân Dục, hẳn tương đối thẳng thắn. Thẳng đến cả A thành cũng biết Tô Vị Nhiên yêu Phương Quân Dục điên cuồng.

Lúc này, cửa phòng mở ra. Tô Vị Nhiên ngay cả mí mắt cũng không nâng lên.

“Tô thiếu.” Một người đi vào. Theo sau là hai gã cường tráng vác một người gầy yếu, theo người nọ đi vào.

“Trâu quản lý.” Tô Vị Nhiên giương mắt nhìn thoáng qua người nọ, khóe miệng cong lên một nụ cười nhạt: “Lưu Nham hỏi rồi chứ?”

“Lưu Nham đắc tội Tô thiếu, tôi thay hắn hướng ngài bồi tội.” Trâu Bác là người phụ trách câu lạc bộ “Lạc đường”, mà tên cầm đầu Lưu Nham vừa rồi là phụ trách canh gác.

“Không có gì có đắc tội hay không, bốn thiếu còn chưa hẹp hòi đến vậy.” Tô Vị Nhiên mỉm cười nói: “Ta chỉ cần câu trả lời thuyết phục là được.”

“Tô thiếu muốn người, tự nhiên là được.” Trâu Bác cung kính nói.

“Nga? Là ý của người, hay là ý của Phương Quân Dục?” Tô Vị Nhiên cười đến ẩn ý. Ông chủ sau màn của “Lạc đường” là Phương thị, Trâu Bác chỉ thay Phương thị quản lý “Lạc đường”.

Chuyện này không tính lớn, không cần phải báo cho Phương Quân Dục nhưng Tô Vị Nhiên thân phận đặc thù. Người khác cũng không nhìn thấu thái độ của Phương Quân Dục với Tô Vị Nhiên, mà Tô gia cùng Phương gia lại là thế giao, cho nên cho dù chỉ là chút chuyện nhỏ, Trâu Bác cũng không dám không báo cho Phương Quân Dục. Tô Vị Nhiên tự nhiên cũng biết Trâu Bác nhất định sẽ xin chỉ thị của Phương Quân Dục.

“Phương tổng nói chỉ cần Tô thiếu thích.” Trâu bác gọi nói.

“Chỉ cần tôi thích?” Tô Vị Nhiên cúi đầu cười lên tiếng, phảng phất như vừa nghe được một chuyện gì đó rất nực cười. Cười xong, Tô Vị Nhiên ôn nhu nói: “Phương tổng thật là sẵn sàng.”

“Tô thiếu, người xem trúng người này rồi à?” Có người hỏi.

Tô Vị Nhiên mỉm cười nói: “Đúng.”

Có người đi tới, nâng cằm Tô Lê: “Oa, bộ dạng không tồi. Mắt Tô thiếu tốt thật.”

Tô Vị Nhiên bắt chéo tay đặt trên đầu gối, khẽ cười nói: “Dĩ nhiên. Ít nhất cũng phải dễ nhìn hơn Lý thiếu, phải không?”

Lý thiếu một bên lại ghen đỏ mặt: “Tô thiếu thật là thích nói giỡn.”

Tô Vị Nhiên liếc Lý thiếu một cái: “Chẳng lẽ Lý thiếu cảm thấy mình đẹp hơn người này?”

Lý thiếu: “...”

Có người nói giỡn: “Tô thiếu không phải mới nói chỉ muốn cùng Phương thiếu lên giường sao? Sao chưa gì đã xuất hiện một mỹ thiếu niên rồi?”

“Bổn thiếu thích vậy đó.” Tô Vị Nhiên thờ ơ nói.

“Dem người đến phòng 802 Hách Lê Hi.” Tô Vị Nhiên nói với Trâu Bác.

“Dạ.” Trâu Bác lên tiếng, phát tay một cái, hai kẻ phía sau đem Tô Lê đi ra.

Hai giờ sau, Tô Vị Nhiên cũng đã uống không ít, rồi “Lạc đường” lái xe đến Hách Lê Hi.

Thang máy dừng ở lầu tám, Tô Vị Nhiên ra khỏi thang máy. Cả lầu tám chỉ có hai gian phòng Tổng thống nên hành lang phá lệ im lặng.

Tô Vị Nhiên mở cửa phòng 802, đi vào trong. Nhìn thấy trong phòng ngủ là Tô Lê đang bị trói cứng ngắc. À, khi đó Tô Lê còn chưa được gọi là Tô Lê.

“A ——” Tô Vị Nhiên nhìn Tô Lê trên giường, cười ra tiếng: “Phục vụ đúng là chu đáo, ngay cả thân thể cũng rửa sạch sẽ.” Hắn lại nhìn thoáng qua đầu giường, đầu bôi trơn, BCS, đồ chơi này nọ đủ cả.

8. Chương 8

ừm, cũng đã lâu hok thấy Dương tỷ post chương mới nên ta và TK quyết định làm Long đồ án.

bắt đầu làm từ đầu Q15. Đúng ra hum nay sẽ post nhưng rày thấy nhà ta có vẻ yên ắng quá nên máu lười của ta cũng tăng mạnh lun. Bằng chứng là c8 của Dương nữ vương giờ mới up. Dù Dương nữ vương là truyện mới nhưng qua 2 năm làm Quỷ hành được mọi ng comment không ít thì nhiều cũng quen rùi nên ta không quen lắm với sự vắng vẻ này. Đây cũng hok phải là ta làm khó gì reader nhé, nhưng cái nghiệp edit không công mà không được cổ vũ thì mau nản lắm. Cần lắm cổ vũ của mọi người để lên tinh thần.

Nên... mai ta sẽ up 1 thông báo CÂU comment trắng trợn. Nếu đạt 20 comment – trong 1 ngày thì ta sẽ bắt đầu làm Long đồ và up nhanh nhất có thể. Chỉ 20 thui nên mọi ng đã like thì tiện tay comment 1 cái lun nhé. Comment gì cũng được, chỉ cần cho ta biết mọi người vẫn ủng hộ là được.

Thân ái.

Edit: Chuông Cỏ

Beta: Trangki

Tô Lê bị tiêm thuốc nên nằm im nhắm mắt. Tô Vị Nhiên cũng không gọi Tô Lê. Hắn đi đến trước cửa sổ giật bức màn ra, nhìn thế giới đèn đuốc sáng trưng bên ngoài, ánh mắt tối đen không rõ ý nghĩa.

Biết rõ Phương Quân Dục sẽ không nhúng tay nhưng vẫn giống một đứa nhóc bốc đồng, bướng bỉnh dùng phương pháp vụng về muốn được đối phương chú ý.

Không biết đã qua bao lâu, Tô Vị Nhiên nghe thấy trên giường có tiếng động liên xoay lại.

“Người muốn làm gì?” Tô Lê vừa tỉnh lại, sau khi nhìn rõ mặt Tô Vị Nhiên, thần kinh khẩn trương kéo căng như một sợi dây cung.

“Ta muốn làm gì?” Tô Vị Nhiên nhẹ nhàng lặp lại lời Tô Lê, đi đến bên giường.

Tô Lê muốn lui về sau, nhưng lại bởi vì toàn thân bị trói mà không thể nhúc nhích. Lúc này Tô Lê mới phát hiện mình đang không mặc gì bị trói ở trên giường.

Tô Vị Nhiên nhìn về phía tủ đầu giường, khoe miệng khê nhếch. Tô Lê cũng theo ánh mắt Tô Vị Nhiên nhìn hướng đầu giường. Sau khi thấy thứ trên tủ đầu giường thì thân thể Tô Lê không tự chủ được hơi hơi phát run.

Tô Vị Nhiên chú ý tới phản ứng của Tô Lê, cầm lấy đầu bôi trơn hướng Tô Lê mỉm cười nói: “Xem ra giáo dục của khu S với cậu cũng coi như thành công.”

Hắn từ từ đổ dầu bôi trơn ra, ánh mắt lại nhìn biểu tình của Tô Lê. Nhìn vẻ mặt Tô Lê từng chút biến hóa, Tô Vị Nhiên vừa lòng nở nụ cười. Ngón trỏ Tô Vị Nhiên dính một chút dầu bôi trơn, đầu ngón tay từ chỗ xương quai xanh Tô Lê trượt xuống, ác ý quét qua chỗ gồ lên trước ngực Tô Lê, rồi trượt xuống bụng. Tô Lê gắt gao cắn môi, ánh mắt như lợi kiếm bắn về phía Tô Vị Nhiên.

Tô Vị Nhiên vừa lòng biểu tình nhục nhã mang theo phần hận của Tô Lê, thu lại ngón tay đang đảo quanh bụng Tô Lê.

Tình huống cơ bản của người này, sau khi hắn rời “Lạc đường” Trâu Bác đã báo cáo rõ. Tên thật là Chu Lượng, bị cha gán nợ bán cho Địa đầu xà khu phố Nam Tôn Thiên Quân. Sau khi bị Tôn Thiên Quân chơi đủ thì bán cho “Lạc đường”. Bị phân tới khu S, danh hiệu S18. Mà hắn bị bán cho “Lạc đường” đã hai năm.

Điều giáo của hắn là điều giáo quan ưu tú nhất khu S G bá tước. Nghe nói không có người nào là G bá tước không điều giáo được. Thậm chí có người còn nói giỡn nói G bá tước chính là thần, cho dù là công S cũng có thể ở trong ba tuần bị điều giáo thành M.

Trâu Bác nói S18 rất quật cường, những điều giáo quan khác cũng phải bó tay, cuối cùng bị đưa đến tay G bá tước. Mà G bá tước cũng có vẻ điều giáo thành công.

Nhưng khi S18 đón khách lại đã thương khách rồi nhân cơ hội trốn đi, tuy cuối cùng cũng bị bắt về. Điều này làm cho bản thân G bá tước cũng phải giật mình bởi vì S18 diễn quá thật, có thể lừa hắn.

Sau khi S18 bị bắt về liền nhận được trừng phạt nghiêm khắc. Nhưng sau hai lần chạy trốn sau đó S18 nói trừng phạt nghiêm khắc cũng không hù được hắn.

Tô Vị Nhiên nguyên bản không mấy hứng thú với người này sau khi nghe được cũng sinh ra một chút hứng thú. Ý chí của người này cũng không phải kiên định bình thường đâu.

Tô Vị Nhiên cầm khăn tay lau dầu bôi trơn trên đầu ngón tay: “S18?”

Tô Lê cắn môi, không phản ứng.

Tô Vị Nhiên không để tâm, ném khăn tay xuống: “Hay nên gọi cậu là Chu Lượng.”

Tô Lê khi nghe đến cái tên này, thân thể khẽ chấn động.

“Cha cậu gọi là Chu Tân Dân.” Tô Vị Nhiên cầm lấy một chai rượu vang trên đầu giường, nhìn một chút: “Margaux 2007, cũng được.”

Tô Lê khi nghe đến tên cha mình, biểu hiện trên mặt trở nên dữ tợn, hét lớn: “Hắn không phải cha ta!”

Tô Vị Nhiên xem như không nghe thấy, cầm lấy một cái ly rót rượu ra, nhẹ nhàng lắc lắc mấy cái, đưa ly đến bên chóp mũi ngửi: “Tôn Thiên Quân, cái tên này chắc cậu cũng biết đi.”

Tô Lê nghe đến đây, đồng tử đột nhiên co rút, cả người cứng còng, sắc mặt xanh mét.

Tô Vị Nhiên đem ly rượu đến bên môi Tô Lê: “Mùi vị không tệ, nếm thử chút?”

Tô Lê mím chặt môi, rượu theo khoe môi Tô Lê chậm rãi trượt xuống.

“Quả nhiên là tính tình quật cường.” Tô Vị Nhiên cười cười, để ly rượu lên đầu giường.

“Cậu xem, bây giờ cậu chỉ có thể bị bắt nằm ở nơi này, mặc người muốn làm gì thì làm.” Coi thường ánh mắt phần nộ của Tô Lê, Tô Vị Nhiên tiếp tục mỉm cười nói: “Không có sức phản kháng, thật là đáng thương.”

Tô Vị Nhiên nắm cằm Tô Lê: “Trừ bỏ tức giận la hét, dùng ánh mắt xinh đẹp này trừng người khác cậu còn có thể làm được cái gì? Hơn nữa ở khu S, dáng vẻ tức giận cũng không khác gì thuốc kích dục đâu.”

Tô Vị Nhiên nhìn Tô Lê, nói: “Đừng nhìn ta như vậy, chẳng lẽ ta nói sai sao?”

Một lát sau, Tô Vị Nhiên đứng lên, mỉm cười nói: “Muốn báo thù không?”

Tô Lê im lặng một hồi, cuối cùng chậm rãi nói: “Muốn.”

Tô Vị Nhiên cười nói: “Muốn báo thù, trước hết phải tạm thời quên đi quá khứ. Chờ sau khi cậu có đầy đủ sức mạnh, hãy nhớ lại chuyện trước kia. Từ hôm nay trở đi, cậu không gọi S18, không gọi Chu Lượng ——” Tô Vị Nhiên nghĩ nghĩ, tiếp tục nói: “Nơi này là khách sạn Hách Lê Hi, gọi cậu là Tô Lê đi.”

Tô Vị Nhiên đặt ly rượu không trên bàn, trong bình chỉ còn lại một nửa rượu màu hổ phách. Ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào, nhưng cũng không làm ấm nổi nụ cười lạnh như băng của Tô Vị Nhiên. Hắn cho Tô Lê tín nhiệm và sức mạnh, Tô Lê chính là hồi báo hấn như vậy.

Lúc này, điện thoại Tô Vị Nhiên vang lên, Tô Vị Nhiên nhìn thoáng qua màn hình là Tô Sùng Hoa.

“Ừ. Có chuyện gì không?” Tô Vị Nhiên ngữ điệu lười biếng nói.

“Vị Nhiên, cậu tới đây một chút.” Tô Sùng Hoa nói.

“Không muốn động.” Tô Vị Nhiên nói: “Có chuyện gì thì nói trong điện thoại đi.”

Tô Sùng Hoa cười nói: “Lười đến mức này rồi sao. Bây giờ cậu đang làm gì vậy?”

“Uống rượu.”

“Đã bảo cậu uống ít thôi rồi, vậy mà vẫn không nghe lời.” Giọng Tô Sùng Hoa mang theo bất đắc dĩ.

Tô Vị Nhiên cười nói: “Rượu là thứ tốt. Sống mơ mơ màng màng có cái gì không tốt?”

Tô Sùng Hoa nói: “Nếu để cha biết, nhất định sẽ lại giáo huấn cậu.”

“Cho tới bây giờ cha cũng chưa từng giáo huấn tôi.” Tô Vị Nhiên nói.

“Quá nuông chiều cậu, nên mới khiến cậu trở nên tùy hứng làm bậy như vậy.” Tô Sùng Hoa sùng nịch nói.

Tô Vị Nhiên cách điện thoại khoe miệng giơ lên một tia cười lạnh: “Ca ca thân ái, anh còn chưa thấy tôi khi còn tùy hứng làm bậy hơn đâu.” Kể đó Tô Vị Nhiên lại nói: “Anh gọi cho tôi có chuyện gì?”

Tô Sùng Hoa nói: “Anh tới A thành để gặp một khách hàng.”

“Nga? Là khách hàng nào lại khiến cho anh coi trọng như vậy?” Tô Vị Nhiên hỏi.

“Tề Thiên Tường.”

“Khó trách.” Tô Vị Nhiên nói.

Ở A thành, luận của cải thế lực, không gia tộc nào có thể so sánh với Phương gia. Nhưng phần lớn của cải của Phương gia đều không thể lộ ra ngoài ánh sáng, nên xét đến của cải có thể nhìn thấy thì Tề gia chỉ buôn bán đơn thuần vượt xa Phương gia.

Trên bảng xếp hạng tài phú, Tề gia đứng vững ở vị trí giàu nhất A thành.

Chỉ làm như vậy cũng không đủ để khiến Tô Sùng Hoa phải tự mình đến A thành một chuyến.

Tô Vị Nhiên nở nụ cười. Hắn nhớ năm năm trước, vụ náo động lớn nhất A thành chính là chuyện riêng của Tề gia. Tề gia là do ông tổ Tề gia lập nghiệp, phát triển gần trăm năm, gia sản khổng lồ. Nhưng chỉ trong một đêm, toàn gia tộc tứ phân ngũ liệt, gia sản bị xâu xé, cuối cùng không gượng nổi nữa, bị xoá tên khỏi giới thượng lưu A thành.

Khi đó, trong đầu Tô Vị Nhiên chỉ có Phương Quân Dục, chuyện xảy ra bên ngoài thì mặc kệ nên cũng chỉ biết kết quả, chứ không tìm hiểu sâu xa.

Nguyên lai trong chuyện này, đại ca tốt của hắn cũng có tham dự à. Phỏng chừng thu được không ít lợi.

Trước khi trọng sinh, Tô Sùng Hoa cũng vào thời gian này tới A thành nhưng Tô Vị Nhiên ngay cả mặt Tô Sùng Hoa cũng không thấy. Khi đó Tô Vị Nhiên trong mắt trừ bỏ Phương Quân Dục, những chuyện khác đều không được hắn lưu tâm.

Khi đó, Tô Sùng Hoa đến A thành chuẩn bị cùng Tề Thiên Tường bàn một vụ lớn, nhưng cuối cùng lại bởi vì Tề gia chia rẽ mà không thành. Đây là Tô Sùng Hoa nói với Tô Lại Nam.

Tô Vị Nhiên khẽ nở nụ cười. Năm đó hẳn không để ý chuyện này, nên mới khiến Tô Sùng Hoa có chỗ chui vào. Tề gia chia rẽ, trong đó ảnh hưởng của Tô Sùng Hoa hẳn là không nhỏ.

Tề gia có bốn người con, Tề Thiên Tường là con cả Tề gia. Bốn anh em Tề gia cảm tình rất tốt. Nhưng sáu tháng trước, đương gia Tề gia đột ngột qua đời, sáu người con ngoài giá thú Tề gia tìm tới cửa yêu cầu chia gia sản, náo nhiệt đến mức cả Tề gia gà chó không yên.

Giờ nhớ tới, mấy đứa con riêng không quyền không thế, nếu sau lưng không có ai ủng hộ thì sao có thể gây ra động tĩnh lớn như vậy? Hơn nữa một đám con riêng trời nam biển bắc lại có thể cùng một lúc chạy tới A thành. Nếu phía sau không có ai chỉ đạo thì cũng quá “tâm linh tương thông” rồi.

Mà Tô Sùng Hoa ngay lúc mấu chốt này lại chạy tới A thành cùng Tề Thiên Tường “Bàn chuyện làm ăn”, thật đúng là mỗi tay một con cá, lợi ích lớn nhất. Năm đó Tề gia điều chỉnh, một nửa tài sản Tề gia bốc hơi vô tung. Một nửa, đám cá hơn phân nửa đã rơi vào tay Tô Sùng Hoa.

Tô Vị Nhiên cười. Vũng nước đục này, sao có thể nhường Tô Sùng Hoa một tay khuấy đến sóng to gió lớn được chứ?

“Một giờ sau tôi sẽ tới.” Tô Vị Nhiên nói, nói xong liền cúp điện thoại.

Tô Sùng Hoa gọi cho hẳn bắt quá chỉ là muốn cho hẳn xem kịch tiện thể làm nhân chứng, chứng minh hẳn Tô Sùng Hoa quả thật tới bàn chuyện làm ăn với Tề Thiên Tường. Sau đó căn cứ vào đó mà suy diễn, bởi vì Tề gia gặp chuyện, nên không bàn được. Quay về Tô gia trả lời, hoàn toàn phải sạch quan hệ, bất động thanh sắc ém nhẹm một nửa của cả Tề gia.

“Ăn mảnh cũng không phải một cái thói quen tốt.” Ngón tay Tô Vị Nhiên cong cong, nhẹ nhàng gõ lên tay vịn, khẽ cười nói: “Phải chia cho người khác vài phần mới đúng.” Hơn nữa, sau bữa tiệc lớn, hẳn sẽ còn đưa cho Tô Sùng Hoa một ít ” điểm tâm ngọt” đại biểu cho “lòng biết ơn”.

Tô Vị Nhiên nhắm mắt lại chớp mắt trong một lát, rồi mới rời khỏi phòng.

Triệu quản gia thấy Tô Vị Nhiên đi xuống lầu, liền hỏi Tô Vị Nhiên: “Hôm nay Tô thiếu gia có về ăn cơm chiều không?” Tô Vị Nhiên thường không về ăn cơm. Triệu quản gia cũng tập thành thói quen trước khi Tô Vị Nhiên đi thì hỏi một câu.

Tô Vị Nhiên lắc đầu: “Hôm nay đại ca cháu đến A thành, cháu bồi hẳn một vị khách hàng nên tối nay sẽ không về.”

“Được.” Triệu quản gia nói: “Có cần tôi nói cho thiếu gia một tiếng không?”

“Anh ta sẽ quan tâm sao?” Tô Vị Nhiên khẽ cười nói: “Không cần đâu.” Nói xong đi đến ga ra, lái xe đến Cảnh Dự Châu Tế.

9. Chương 9

về với nữ vương nào

Edit: Chuông Cỏ

Beta: Trangki

Chờ Tô Vị Nhiên đi rồi, Triệu quản gia gọi điện báo cho Phương Quân Dục: “Thiếu gia, Tô thiếu gia nói đêm nay không về dùng cơm.”

“Cháu biết rồi.” Phương Quân Dục nói: “Đêm nay cháu cũng không về dùng cơm.”

“Được.” Triệu quản gia nói.

Phượng Quân Dục cúp điện thoại, gạt đầu với CEO tập đoàn D&M chi nhánh Trung Hoa Mặc An: “VẬY NHƯ THẾ ĐI.”

Khi Phượng Quân Dục đang họp, bình thường sẽ không nghe điện thoại. Nhưng sáng hôm nay sau khi Phượng Quân Dục tỉnh lại liền nói với Triệu quản gia sau này khi xảy ra chuyện liên quan đến Tô Vị Nhiên, có thể tùy thời gọi cho hắn.

Không khí trong phòng họp rất tốt, song phương đều rất hài lòng với kết quả đàm phán. Trong phòng hội nghị, sau khi đàm phán kết thúc, Mặc An muốn mời Phượng Quân Dục ăn cơm. Phượng Quân Dục vốn định cự tuyệt, nhưng là sau khi nhận được cuộc gọi của Triệu quản gia liền đồng ý.

Tô Vị Nhiên đưa xe vào bãi, rồi đi tới cửa lớn Cảnh Dự Châu Tế. Tìm đến trước phòng Tô Sùng Hoa, Tô Vị Nhiên gõ cửa.

Chỉ trong chốc lát, cửa mở ra.

” Vị Nhiên, vào đi.” Tô Sùng Hoa nói.

Tô Vị Nhiên vào cửa, bước đến giá rượu tùy tay cầm lấy một chai.

Tô Sùng Hoa đi đến trước mặt hắn, lấy đi chai rượu trong tay Tô Vị Nhiên: “Trước đây cậu cũng không phải rất thích uống rượu, sao bây giờ lại nửa bước không rời vậy?”

Tuy chai rượu trong tay bị lấy đi, nhưng Tô Vị Nhiên vẫn thờ ơ nở nụ cười: “Bởi vì trước kia tôi không cần mê hoặc chính mình, nhưng hiện tại...”

Ánh mắt Tô Vị Nhiên chuyển về hướng Tô Sùng Hoa, con người nâu đậm sâu thẳm: “Tôi cần tạm thời khắc chế bản thân. Nếu không tôi sợ mình sẽ nhịn không được mà làm ra một ít chuyện cực đoan.”

“Không phải của cậu chung quy cũng sẽ không phải của cậu.” Tô Sùng Hoa để rượu lên giá: “Nếu Phượng Quân Dục và cậu vô duyên thì cần gì phải cưỡng cầu?”

Tô Vị Nhiên kéo một cái ghế ngồi xuống, mỉm cười nói: “Không sai, thứ không phải của mình chung quy cũng không phải của mình.”

Tô Sùng Hoa có chút kinh ngạc nhìn Tô Vị Nhiên: “Chẳng lẽ cậu đã nghĩ thông suốt?” Phải biết rằng, Tô Vị Nhiên vô cùng chấp nhất Phượng Quân Dục, năm đó chuyện hắn theo đuổi Phượng Quân Dục đã từng làm xôn xao dư luận một thời.

Tô Lại Nam từ nhỏ đã rất cứng chiều Tô Vị Nhiên, cho tới bây giờ cũng không nỡ động vào Tô Vị Nhiên dù chỉ một ngón tay. Vậy mà hồi trước vì chuyện kia mà ông đã đem Tô Vị Nhiên ra đánh gần chết nhưng cũng không dập tắt được nhiệt tình như lửa của Tô Vị Nhiên. Cuối cùng Tô Lại Nam không còn cách nào khác liền dứt khoát từ Tô Vị Nhiên.

“Nghĩ thông suốt?” Tô Vị Nhiên khẽ cười nói: “Muốn một thứ không thuộc về mình luôn phải trả một cái giá rất đắt.”

Tô Sùng Hoa còn muốn nói gì đó, Tô Vị Nhiên đảo mắt quét một vòng phòng: “Đại ca ở nơi này một mình không tịch mịch sao?”

Tô Sùng Hoa nở nụ cười: “Nếu cậu có thể đến dĩ nhiên sẽ rất tốt.”

Tô Vị Nhiên mỉm cười nói: “Tôi? Nhưng tôi không biết giúp anh làm ấm giường đâu.”

Tô Sùng Hoa bị lời Tô Vị Nhiên làm nghẹn ho khan liên tục: “Vị Nhiên, đừng nói vậy.”

“Chẳng lẽ đại ca đang ngượng sao?” Ánh mắt Tô Vị Nhiên đảo qua mặt Tô Sùng Hoa, như đang quan sát biểu tình của hắn: “Đại ca sao lại có thể ngượng như vậy chứ?”

Tô Sùng Hoa: “...”

“Làm tình cũng không phải chuyện khó mở miệng gì.”

Tô Sùng Hoa: “...”

Tô Vị Nhiên nói: “Anh thật sự không cần?”

Tô Sùng Hoa ho khan một tiếng: “Không cần.”

Tô Vị Nhiên mỉm cười nói: “Quên đi. Vốn tôi còn tính toán hay là kêu Tô Lê tới. Phải biết Tô Lê chính là do G bá tước đào tạo, hương vị không tồi đâu.”

“Vị Nhiên, đừng nói linh tinh.” Tô Sùng Hoa quát lên: “Lời này nếu để Tô Lê nghe được sẽ không tốt.”

“Nghe được thì thế nào?” Tô Vị Nhiên dựa vào lưng ghế: “Chẳng lẽ tôi nói sai gì sao?”

Tô Sùng Hoa nói: “Dù sao cậu ta cũng là do cậu cứu ra. Nếu biết cậu nói như vậy, nhất định cậu ta sẽ rất đau khổ.”

Tô Vị Nhiên miễn cưỡng cười nói: “Có sao, đại ca cũng biết miệng tôi không có khoá mà. Anh nhất định sẽ không nói cho Tô Lê đúng không?”

Tô Sùng Hoa nhẹ nhàng lắc đầu, bắt đắc dĩ nói: “Thật đúng là hết cách với cậu.”

Lúc này, di động Tô Sùng Hoa vang lên, Tô Sùng Hoa lấy điện thoại ra: ” Alo ”

” Tôi biết rồi, khách sạn Khải Hoàn Môn, sảnh Paris.”

“Tề Thiên Tường gọi?” Tô Vị Nhiên lấy tay nhẹ nhàng gõ thành ghế, hỏi.

“Ừ.”

Tô Vị Nhiên ngáp một cái: “Tôi chớp mắt một chút, đến giờ kêu tôi.” Nói xong, hắn dùng tay xoa nhẹ trán. Đầu hắn vẫn có chút choáng váng, tuy rằng không bằng như lúc vừa tỉnh lại, nhưng vẫn không thoải mái.

“Uống nhiều rượu quá à.”

Tô Vị Nhiên gật đầu: “Ừ, nên dừng cái tôi.” Nói xong hắn đứng lên đi tới sofa.

“Ngủ trên giường sẽ thoải mái hơn.” Tô Sùng Hoa nói.

“Không cần, tôi chỉ chớp mắt một lát thôi” Nếu để Tô Vị Nhiên ngủ trên giường Tô Sùng Hoa, phỏng chừng hắn sẽ ghé tẩm không nhắm nổi mắt mắt.

Tô Vị Nhiên nằm trên ghế sofa, xoay mặt vào trong, nhắm mắt dưỡng thần.

Trong mơ màng, Tô Vị Nhiên bị ai đó lay tỉnh. Tô Vị Nhiên mở to mắt, đập vào mắt là khuôn mặt lo lắng của Tô Sùng Hoa: “Sao vậy, mơ thấy ác mộng sao?”

Tô Vị Nhiên bất động thanh sắc tránh khỏi bàn tay Tô Sùng Hoa đặt trên vai, thờ ơ lên tiếng: “Ừ.”

“Mơ thấy cái gì?” Tô Sùng Hoa hỏi: “Cả người đều là mồ hôi.”

Tô Vị Nhiên lộ ra một tia mỉm cười lãnh đạm. Hắn thấy Phương Quân Dục kết hôn, thấy mình đi lên chiếc phi cơ tới Vancouver, nghe tiếng đồng hồ đếm ngược, thấy trong mắt toàn là lửa, cảm nhận sự đau đớn khi ngọn lửa thiêu đốt da thịt...

“Tôi mơ thấy Phương Quân Dục rời bỏ tôi.” Tô Vị Nhiên khẽ cười: “Tôi van xin thế nào anh ta cũng không chịu quay đầu lại nhìn tôi một cái. Anh ta nói với tôi mình muốn cùng người khác kết hôn.”

Ánh mắt Tô Vị Nhiên chuyển hướng Tô Sùng Hoa, ôn nhu hỏi: “Đại ca, anh nói tôi nên làm cái gì bây giờ?”

Tô Vị Nhiên nhìn đôi mắt mang theo tơ máu của Tô Vị Nhiên, an ủi: “Đây bất quá chỉ là một giấc mơ.”

Khóe miệng Tô Vị Nhiên nhú lại: “Đúng a, tất cả những chuyện này đều là mơ, tôi sẽ không để những chuyện này xảy ra.”

Mắt Tô Sùng Hoa cong lên: “Chưa xảy ra, nhưng vì sao vẫn không chịu buông tay? Vì sao phải chấp nhất Phương Quân Dục như vậy?”

Tô Vị Nhiên đứng lên: “Buông tay? Bây giờ mới nói buông tay đã quá muộn rồi.” Hắn sao có thể buông tha Tô Sùng Hoa và Tô Lê?

Tô Vị Nhiên đi đến giá rượu, rút ra một chai brandy: “Tôi sẽ không quay đầu lại. Ai cũng đừng hòng ngăn tôi lại.”

“Vị Nhiên, cậu quá cố chấp.” Tô Sùng Hoa thở dài.

“Tôi cố chấp?” Tô Vị Nhiên mỉm cười nói: “Có lẽ.” Tô Vị Nhiên rót nửa ly rượu, sau đó cầm ly đưa cho Tô Sùng Hoa.

Tô Sùng Hoa không nhận: “Uống ít rượu thôi.”

Tô Vị Nhiên lắc lắc ly thủy tinh, nhìn rượu trong ly xong vòng vòng: “Rượu của tôi khó uống như vậy sao?”

“Anh không phải ý này.” Đối mặt với Tô Vị Nhiên tùy hứng lại không chịu nghe lời, Tô Sùng Hoa cũng bó tay.

“Vậy vì sao đại ca không uống?” Tô Vị Nhiên mỉm cười nói: “Khinh thường tôi?”

Tô Sùng Hoa: “...” những lời này của Tô Vị Nhiên hắt trả lời cũng không tốt, mà không trả lời cũng không tốt.

“Được rồi, nếu đại ca không uống thì tôi uống vậy.” Tô Vị Nhiên ngửa đầu, uống cạn rượu trong ly. Sau khi uống xong, Tô Vị Nhiên lại rót rượu, hơi nghiêng đầu nhìn về phía Tô Sùng Hoa, đem ly rượu trong tay đưa về phía Tô Sùng Hoa.

Tô Sùng Hoa nhìn ly rượu trước mặt, bất đắc dĩ nhận lấy, uống cạn: “Được rồi, anh uống.”

Tô Vị Nhiên mỉm cười: “Muốn ly nữa không?”

Tô Sùng Hoa đoạt lấy chai rượu trong tay Tô Vị Nhiên: “Không cần, cậu cũng uống ít một chút thôi.”

“Đã biết.” Tô Vị Nhiên không nói gì thêm, dựa lưng vào sofa nghỉ ngơi.

Một lát sau, Tô Sùng Hoa nói: “Thời gian cũng không còn sớm, chúng ta đến khách sạn Khải Hoàn Môn đi.”

Tô Vị Nhiên gật đầu: “Rồi.”

Khách sạn Khải Hoàn Môn cũng không ở trung tâm thành phố, nên khi Tô Vị Nhiên và Tô Sùng Hoa bước vào khách sạn Khải Hoàn Môn đã là nửa tiếng sau.

“Trừ Tề Thiên Tường anh còn hẹn ai nữa không?” Tô Vị Nhiên hỏi.

“Chỉ Tề Thiên Tường thôi.” Tô Sùng Hoa nói. Hắn cũng không muốn mời quá nhiều người, bởi vì càng nhiều người, càng khó bàn bạc.

Sảnh Paris khách sạn Khải Hoàn Môn là sảnh VIP, sảnh VIP cho dù có tiền cũng rất khó đặt được. Ở sảnh VIP, sảnh Paris là một căn phòng nhỏ yên tĩnh, chỉ chứa được năm sáu người là cùng, là một nơi thích hợp để bàn chuyện làm ăn.

Khi Tô Vị Nhiên và Tô Sùng Hoa dưới sự dẫn dắt của người phục vụ đi đến sảnh Paris, lại gặp phải nhóm Phương Quân Dục trên hành lang.

“Thật trùng hợp.” Tô Vị Nhiên nhìn Phương Quân Dục, mỉm cười nói: “Này có tính là duyên phận không?”

Phương Quân Dục khi nhìn thấy Tô Vị Nhiên thì có hơi kinh ngạc một chút, sau đó cười nói: “Đúng vậy.” Tiếp đó hơi gật đầu với Tô Sùng Hoa, xem như chào hỏi.

“Tô thiếu.” Tô Vị Nhiên đi đến Phương thị vô số lần, nhân viên Phương thị hầu như đều biết Tô Vị Nhiên.

“Tô phó tổng.” Có người nhận ra Tô Sùng Hoa liền lên tiếng chào hỏi.

“Cậu chính là Tô Vị Nhiên?” Mặc An vươn tay với Tô Vị Nhiên: “Cửu ngưỡng đại danh, rất hân hạnh được biết cậu.”

“Cửu ngưỡng đại danh?” Tô Vị Nhiên thấy Mặc An đưa tay, tựa tiểu phi tiểu: “Ý anh là đại danh tôi điên cuồng bám theo Phương Quân Dục ấy hả?”

Mặc An đối với thái độ lạnh nhạt của Tô Vị Nhiên chỉ mỉm cười nói: “Dùng khí theo đuổi tình yêu của Tô thiếu gia làm người khác phải bội phục. Cậu là người thứ hai như vậy mà tôi gặp được.”

Tô Vị Nhiên vươn tay, bắt tay Mặc An, khẽ cười nói: “Nếu thật là vậy chỉ sợ sẽ khiến anh thất vọng rồi.”

“Thất vọng?” Mặc An cười nói: “Không đâu. Tôi không bao giờ nhìn lầm.”

Tô Vị Nhiên không trả lời câu nói của Mặc An, mà chỉ mỉm cười nói: “Anh nói tôi là người thứ hai? Vậy người thứ nhất là ai?”

Mặc An cười nhạt nói: “Một người bạn của tôi. Tính cách của cậu ta hoàn toàn không giống cậu, nhưng tôi lại cảm thấy thái độ của hai người đối với tình yêu lại giống nhau đến đáng ngạc nhiên.”

” Vậy sao? Thật làm cho người khác phải hiếu kỳ.” Tô Vị Nhiên cười nói: “Loại người này chỉ sợ đã không còn nhiều lắm a.”

Mặc An cười nói: “Đúng vậy.”

TK: Cảm giác đắng đắng xót xa cho Nhiên Nhiên, yêu hết mình, bị từ chối, bị phản bội, bị giết chết. Những cung bậc đau đớn nhất của con người cậu đều nếm trải, nếu ko diễn được thì cũng mất đi nửa cái mạng, Quân Dục, con đường truy thê của a còn dài đây thử dài

.....

.....

.....

Nhưng mờ bạn lại thích hồ hồ hồ

10. Chương 10

rày bỏ bê nữ vương quá ==

dạo này tâm trạng ta đang bất ổn nên tình hình cập nhật truyện sẽ hơi loạn một chút (chứ ko trễ đâu) nhá. rất nhanh sẽ bình thường lại thôi.

Edit: Chuông Cỏ

Beta: Trangki

Tô Vị Nhiên buông tay Mặc An: “Tôi không quấy rầy nữa.” Nói xong cũng nói với Tô Sùng Hoa: “Đi thôi.”

Tô Sùng Hoa khẽ gật đầu với Phương Quân Dục một cái, sau đó đi cùng Tô Vị Nhiên.

Phương Quân Dục trầm mặc nhìn bóng lưng Tô Vị Nhiên rời đi.

Tuy rằng biểu hiện của Tô Vị Nhiên vẫn như bình thường, vẫn dưng dưng không ngớt với hần như trước kia. Thế nhưng hần có thể cảm nhận được nội tâm Tô Vị Nhiên lại xa cách hần. Hần muốn lại bắt lấy cậu, nhưng không biết nên làm như thế nào.

Cục diện hiện giờ quá căng thẳng, hần không phải là không có cách đánh vỡ sự bế tắc này buộc Tô Vị Nhiên không thể không thay đổi thái độ, nhưng hần không muốn dùng thủ đoạn với Tô Vị Nhiên. Hần... luyến tiếc.

Trên gương mặt tuấn nhã của Phương Quân Dục hiện lên một nụ cười nhàn nhạt. Mặc kệ Tô Vị Nhiên cư xử với hần như thế nào, mặc kệ Tô Vị Nhiên đối với hần là thân mật hay vẫn là xa cách, chỉ cần hần có

thể nhìn thấy cậu là được rồi. Hắn sẽ nhìn Tô Vĩ Nhiên, bảo hộ cậu, dung túng cậu. Mặc kệ Tô Vĩ Nhiên muốn làm cái gì, đúng cũng được mà sai cũng chẳng sao, chỉ cần cậu vui vẻ là tốt rồi. Tô Vĩ Nhiên chính là toàn bộ ý nghĩa trong cuộc đời thứ hai này của hắn.

“Phương tổng, Tô Vĩ Nhiên đã đi rồi.” Mặc An nhìn Phương Quân Dục cười nói, “Ngài còn đang nhìn cái gì vậy?”

“Anh thích Tô Vĩ Nhiên.” Đây là sau khi Mặc An quan sát biểu tình của Phương Quân Dục mà cho ra kết luận, hơn nữa ngữ khí là khẳng định.

“Không.” Phương Quân Dục chậm rãi nói: “Tôi không phải thích cậu ta, mà là yêu cậu ta.”. Phương Quân Dục vừa nói xong, những cán bộ cấp cao đi theo Phương Quân Dục đều mang vẻ mặt không che dấu được sự khiếp sợ.

Mặc An cũng có chút kinh ngạc, bởi vì toàn bộ những lời đồn đãi đều nói là Tô Vĩ Nhiên yêu Phương Quân Dục đến điên cuồng, mà thái độ Phương Quân Dục đối với Tô Vĩ Nhiên lại rất bình thường, vừa không lãnh đạm cũng không nhiệt tình, có chăng cũng chỉ là bất quá xuất phát từ nề mặt giao tình của hai nhà mà miễn cưỡng khách khí.

Nhưng hôm nay Mặc An qua chuyện mắt thấy tai nghe trước mặt thì xác định đồn đãi tựa hồ trái ngược với sự thật. Tuy rằng Tô Vĩ Nhiên không phủ nhận hắn từng điên cuồng theo đuổi Phương Quân Dục, nhưng theo Mặc An đoán, thái độ của Tô Vĩ Nhiên với Phương Quân Dục cũng không tính là nhiệt tình. Mà Mặc An lại vừa chính tai nghe thấy Phương Quân Dục nói hắn yêu Tô Vĩ Nhiên.

“Giờ tôi mới cảm thấy đồn đãi đúng là không thể tin.” Mặc An cười nói.

Phương Quân Dục cũng mỉm cười nói: “Nếu đã là đồn đãi thì độ chính xác cũng không cao.”

Nơi Phương Quân Dục đặt là sảnh Versailles. Vừa đi tới cửa đã có người thay bọn họ mở cửa.

Sau khi ngồi xuống, điện thoại Mặc An vang lên. Mặc An nhìn thoáng qua màn hình, cười rộ lên. Hắn nghe điện thoại: “Uy, Lewis. Có chuyện gì không?”

“Được, bảo bối, để đó cho anh.” Mặc An nghe điện thoại, cuối cùng nói một câu ôn nhu như vậy sau đó cúp điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại, Mặc An mời Phương Quân Dục một chén rượu.

Phương Quân Dục uống một ngụm rượu: “Là người yêu gọi?” Hắn vốn không định hỏi vấn đề riêng tư như thế này, dù sao hắn và Mặc An cũng không thân thiết gì. Nhưng là...

Huống chi hiện giờ quan hệ của hắn và Tô Vĩ Nhiên đang lâm vào cục diện bế tắc, hắn lại không muốn dùng thủ đoạn, nên suy nghĩ tìm cách phá giải cục diện bế tắc thực khiến Phương Quân Dục có chút đau đầu. Ở phương diện tình yêu, kinh nghiệm của hắn ít đến đáng thương. Nếu như có thể có được chút kinh nghiệm cũng không tồi.

“Ừ.” Mặc An gật đầu.

“Tôi có thể thấy anh đang rất hạnh phúc.” Phương Quân Dục hạ mắt, khẽ cười.

Mặc An cười nói: “Dĩ nhiên. Tôi mất rất lâu mới đuổi được Lewis tới tay mà.”

“Làm thế nào để theo đuổi một người?” Phương Quân Dục uống một ngụm rượu, chậm rãi hỏi.

Tất cả mọi người xung quanh đều câm nín. Bọn hắn không có nghe lầm chớ, những lời này mà lại có thể xuất ra từ miệng Phương tổng hả.

Mặc An cũng ngây ra một lúc, cuối cùng vẻ mặt không thể tin nổi dò hỏi: “Phương tổng là muốn theo đuổi Tô thiếu gia?”

Tất cả mọi người yên lặng bật ngón cái với Mặc An, hỏi quá đúng tiếng lòng của mọi người, chẳng qua chỉ là không ai nào dám hỏi mà thôi.

Phương Quân Dục hồ hững gật gật đầu, không chút mảy may để ý những ánh mắt đang dán trên người. Phương Quân Dục nhìn Mặc An, tầm mắt mọi người cũng theo Phương Quân Dục chuyển hướng về phía Mặc An, không chỉ là cán bộ cấp cao Phương thị, còn có cả cán bộ cấp cao D&M. Nhân viên D&M cũng chẳng xa lạ gì với chuyện tình yêu của ông chủ nhà mình, cho nên đối với vị tên Lewis có thể ngụ trong tim ông chủ nhà mình cũng cảm thấy hết sức tò mò. Nhưng Lewis thật sự quá thần bí, bọn họ đối với Lewis cũng tò mò không thôi. Bình thường bọn họ không có cơ hội tìm hiểu, giờ cơ hội tốt như vậy bày ra trước mắt, sao có thể bỏ qua?

Bị ánh mắt nhiều chuyện bao vây bốn phía khiến Mặc An cảm thấy áp lực thật lớn, hẳn rõ ràng đang đến nói chuyện làm ăn, sao đột nhiên mục tiêu của mọi người lại biến thành thiên tình sử của hắn? Mắt giật giật, Mặc An cảm thấy được Phương Quân Dục là cố ý, bởi vì lúc trước mình từng hóng hớt chuyện của hắn và Tô Vị Nhiên.

Nhưng nhìn vẻ mặt Phương Quân Dục lại có vẻ không giống. Bởi vì Phương Quân Dục rõ ràng đã nói hắn muốn theo đuổi Tô Vị Nhiên, tin tức này so với hắn làm thế nào theo đuổi Lewis phải nặng hơn cả chục pound. Cho nên này nhất định là ảo giác của mình...

“Kinh nghiệm của tôi có thể không thích hợp với Phương tổng.” Mặc An cười gượng nói.

Phương Quân Dục hơi xoay ly rượu: “Vậy chính xác là dùng cách gì?”

“Tử triền loạn đả bám chặt không buông.” Mặc An uống một ngụm rượu: “Tôi đuổi theo Lewis hai năm.” Hắn cảm thấy hình tượng phong lưu đa tình của mình trong mắt cấp dưới đang vỡ nát ... Mặc An lòng đau như cắt, hình tượng của hắn a.

“Vậy sao.” Phương Quân Dục thản nhiên cười nói: “Vậy đúng là không thích hợp thật.”

Mặc An: “...” Minh cũng đã nói không thích hợp từ đầu rồi mà vẫn còn muốn mình nói mình theo đuổi Lewis như thế nào, Phương Quân Dục thật sự là không phải cố ý hả? (Cc: trời cũng không tin) (Tk: Mặt dày quá, nói dối mà mặt ko đỏ tim không đập, đúng là =..=)

“Thật đáng tiếc.” Ánh mắt Phương Quân Dục lộ ra vẻ thất vọng nhàn nhạt.

Mặc An lại bắt đầu dao động ... chắc... không phải là cố ý đâu ha?

Sảnh Paris

Tô Vị Nhiên nhàm chán xoay xoay ly rượu: “Tề Thiên Tường sao còn chưa tới? Nếu trong mười phút nữa mà còn không thấy thì tôi không đợi nữa.”

Tô Sùng Hoa nghe Tô Vị Nhiên nói vậy, khề nờ nự cười: “Nếu kinh doanh ai cũng không kiên nhẫn như cậu, phỏng chừng vụ làm ăn này không làm cũng hỏng.”

“Không phải có đại ca rồi sao.” Tô Vị Nhiên lơ đãng cười nói: “Huống hồ việc làm ăn của Tô gia cũng không phải kiên nhẫn là được.”

Một lát sau, cửa được phục vụ mở ra, một thanh niên nho nhã tiến vào.

“Tề tổng.” Tô Sùng Hoa gật đầu với Tề Thiên Tường.

Tề Thiên Tường khi nhìn thấy Tô Vị Nhiên trong phòng thì hơi giật mình một chút, nhưng rất nhanh liền đã khôi phục trạng thái bình thường. Hắn vươn tay với Tô Sùng Hoa: “Rất vui được gặp anh, Tô tổng.”

Bắt tay xong, hắn quay qua cười với Tô Vị Nhiên: “Cũng rất vui được gặp cậu, Tô thiếu gia.”

“Không cần để ý đến tôi, tôi chỉ nhàm chán nên lại đây ngồi một chút thôi.” Tô Vị Nhiên uống một ngụm rượu, nói với Tề Thiên Tường.

Tề Thiên Tường: “...”

Tô Vị Nhiên ở giới thượng lưu A thành cũng xem như đại danh鼎鼎. Tề Thiên Tường cũng không dưới mười lần nghe người ta nói đến Tô Vị Nhiên. Tuy rằng đồn đãi đủ loại, nhưng có một điểm mọi người đều nhất trí công nhận chính là Tô Vị Nhiên tính khí cổ quái cực khó nắm bắt.

Lúc này Tề Thiên Tường xem như chân chính kiến thức được sự lợi hại của Tô thiếu gia. Mới câu đầu tiên đã làm Tề Thiên Tường không biết phải nói tiếp như thế nào.

“Vị Nhiên từ nhỏ đã tùy hứng như vậy, Tề tổng không cần để ý.” Lúc này, Tô Sùng Hoa đứng lúc bước ra giải vây, mới không khiến cho Tề Thiên Tường tiếp tục xấu hổ.

“Là vậy sao?” Tề Thiên Tường lập tức theo bậc thang Tô Sùng Hoa dựng cho đi xuống, trong lòng thở dài nhẹ nhõm, hảo cảm với Tô Sùng Hoa lại càng sâu. Sau đó bọn họ bắt đầu nói đến chuyện làm ăn.

Tô Vị Nhiên miễn cưỡng chống cằm nhìn hai người nói chuyện với nhau có vẻ rất vui, khóe miệng khê cong. Giờ càng có hảo cảm, để sau khi tất cả bị vạch trần, cừu hận sẽ lại càng sâu.

“Này chỉ sợ không tốt lắm.” Tề Thiên Tường nhíu mày: “Đây chính là buôn lậu.” Những thoả thuận trước đó đều rất thuận lợi, nhưng điều kiện phụ thêm cuối cùng lại làm Tề Thiên Tường do dự.

Tề gia dựa vào bản lĩnh lập nghiệp, sau này tiến vào thị trường tài chính càng không ngừng lớn mạnh. Tuy rằng tài sản khổng lồ, nhưng bản thân Tề Thiên Tường và gia đình cũng tương đối trong sạch. So với Phương gia Tô gia dựa vào hắc đạo để lập nghiệp, giao thiệp với buôn bán bất quá chỉ xuất phát từ mục đích tẩy trắng tài sản có bản chất khác nhau.

Bộ phận chuyên chở cũng chiếm một phần rất lớn của Tề gia, Tề gia sở hữu công ty vận chuyển đường biển lớn nhất Z quốc. Đây cũng là nguyên nhân quan trọng khiến Tô Sùng Hoa để mắt đến Tề gia. Con đường do Tề gia mở này quá mê người.

“Không vội, tôi cho anh thời gian để suy nghĩ.” Tô Sùng Hoa cười nói. Tô Sùng Hoa một chút cũng không nóng vội, Tề Thiên Tường đồng ý hay không đồng ý cũng không quan trọng. Thứ hắn muốn không phải con đường vận tải thủy này, mà chính là đường hàng không. Sở dĩ hắn tăng thêm điều kiện buôn lậu ở mặt sau thoả thuận là muốn làm Tề Thiên Tường do dự, sau đó lo lắng trở về. Tề Thiên Tường sau khi trở về cũng không có thời gian để suy nghĩ. Hắn sẽ bị chuyện riêng cuốn lấy không thoát thân được. Chuyện làm ăn tự nhiên cũng không giải quyết được gì.

Đây là mục đích của Tô Sùng Hoa, cũng là mục đích hắn dẫn Tô Vị Nhiên đến. Hắn tính toán để Tô Vị Nhiên chứng kiến một màn thoả thuận này. Như vậy khi trở về hắn có thể trả lời Tô Lại Nam.

Tô Vị Nhiên nhìn thấy một màn này, đưa chén rượu đến bên môi, chậm rãi uống một ngụm rượu. Hắn cười một tiếng, nhưng không nói gì.

“Vị Nhiên?” Nghe thấy tiếng cười khê của Tô Vị Nhiên, Tô Sùng Hoa quay lại: “Cậu cười gì vậy?”

Tô Vị Nhiên nhẹ nhàng mân mê chiếc ly thủy tinh cổ dài, ôn nhu nói: “Tôi vừa phát hiện bóng lưng Tề tổng và cha chúng ta có điểm giống nhau, cảm thấy rất thân thiết, nên nhịn không được cười một tiếng. Đừng để ý đến tôi, hai người cứ tiếp tục đi.”

Tô Sùng Hoa: “...”

Tề Thiên Tường: “...” Vô cớ bị chọc ghẹo hai lần Tề Thiên Tường đối Tô Vị Nhiên đau cả đầu, càng nhìn càng cảm thấy Tô Sùng Hoa thuận mắt. Ít nhất Tô Sùng Hoa là người bình thường có lối suy nghĩ bình thường.

Tô Vị Nhiên đứng lên, cầm ly rượu đi ra ngoài: “Hai người từ từ nói chuyện, tôi đi xem Quân Dục nhà tôi một chút. Mới chia tay tí xíu đã lại nhớ rồi.”

Tô Sùng Hoa: “...”

Tề Thiên Tường: “...”

Sau khi Tô Vị Nhiên rời khỏi phòng, nụ cười trên mặt dần lạnh xuống. Hắn không hỏi phục vụ Phương Quân Dục ở phòng nào, mà là đi về phía sân.

Đem chén rượu đặt trên lan can rộng rãi kiểu La Mã, Tô Vị Nhiên lấy điện thoại ra bấm số của Tô Nguyên.

“Tô Nguyên, trong vòng 3 ngày, gửi toàn bộ tư liệu liên quan đến con riêng của Tề gia cho tôi.”

“Đã biết. Còn có gì cần điều tra không?” Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói vững vàng của Tô Nguyên.

11. Chương 11

ngoáy mũi Cn này ai đi winter hok?

P/s: nhấn thử thui. ta đang mún làm một PJ MV lớn, ai tự tin chất giọng hay, là nam càng tốt ***g tiếng cho ta dc hem?

Edit: Chuông Cổ

Beta: Trangki

“Tra cho tôi những hành động sau lưng của Tô Sùng Hoa. Tôi cần thông tin chi tiết.” Tô Vị Nhiên nói. Lần này, hắn không yêu cầu thời gian.

“Ba ngày sau tôi sẽ giao tư liệu cho cậu.” Tô Nguyên nói.

Cách điện thoại Tô Vị Nhiên cũng có thể tưởng tượng ra gương mặt lạnh tanh như bài tây của Tô Nguyên, bộ dạng một tay cầm điện thoại một tay gõ bàn phím.

Tô Nguyên từ nhỏ đã như vậy, cứ như thể dù cho có là chuyện gì cũng không thể làm tâm tình của hắn dao động. Đầu óc của hắn như chiếc máy tính chính xác nhất, vĩnh viễn cho ra quyết định chính xác nhất. Nhiệm vụ được giao phó cho hắn, hắn luôn có thể thực hiện một cách hoàn hảo.

“Cậu đang làm gì vậy?” Tô Vị Nhiên nhin không được hỏi.

“Gửi mail cho Dr. Sun.” Tô Nguyên ngữ điệu đều đều: “Sáng hôm nay tôi phát hiện trên mặt mọc ra một bong nước đường kính khoảng 1. 2 millimet, không tra được là cái gì nên chụp lại gửi cho Dr. Sun chuẩn đoán.”

Tô Vị Nhiên: “...”

Tô Nguyên đối với chuyện chăm sóc da mặt cực kì chấp nhất. Hắn không cho phép trên mặt xuất hiện một chút tí vết nào, mỗi ngày rửa mặt phải làm đủ hai mươi tám bước, ngoài ra còn bỏ tiền mời tiến sĩ chăm sóc da chuyên nghiệp. Trên mặt lòi ra một cái bong nước, đối với Tô Nguyên mà nói thì là một chuyện không thể tha thứ.

” À ” Tô Vị Nhiên nghe Tô Nguyên nói vậy, khẽ nở nụ cười: “Có phải cậu đang dùng sản phẩm mới nào đó không?”

“FCN, kem dưỡng mới nhất do D&M nghiên cứu ra, hôm qua vừa dùng thử.” Tô Nguyên ngữ điệu bình bình: “Chỉ đáng bỏ đi.”

“Sau đó thì sao?” Tô Vị Nhiên hiểu Tô Nguyên rất rõ, nên biết phía sau nhất định chưa hết.

“Tôi vừa lên trang web sản phẩm FCN của D&M, viết kinh nghiệm của tôi post cố định ở đầu trang để tránh càng nhiều người bị lừa.”

Tô Vị Nhiên gật đầu: “Cậu đúng là tốt bụng.”

“Không có gì nữa thì tôi cúp máy đây.” Đối với châm chọc của Tô Vị Nhiên, Tô Nguyên không có nửa điểm phản ứng, ngữ điệu vẫn không chút thay đổi nào.

“Hết rồi.”

Cúp điện thoại, Tô Vị Nhiên trầm mặc đứng trên lan can. Một lát sau mới cầm ly rượu đi vào. Trên hành lang, hần hỏi một người phục vụ Phương Quân Dục đang ở phòng nào. Theo lý mà nói, dạng thông tin kiểu này phục vụ không được tiết lộ, nhưng phục vụ sinh nhận ra Tô Vị Nhiên, cũng biết quan hệ của hần và Phương Quân Dục không giống, nên liền nói cho Tô Vị Nhiên.

Tô Vị Nhiên đến trước cửa phòng Versailles, phục vụ canh cửa mở cửa cho Tô Vị Nhiên. Khi Tô Vị Nhiên bước vào phòng thì ánh mắt mọi người đều đồng loạt tập trung trên người hần.

Tô Vị Nhiên bất động thanh sắc đảo mắt quét một vòng, khẽ cười nói: “Bổn thiếu gia đẹp trai vậy sao?”

Những người khác bắt gặp ánh mắt Tô Vị Nhiên thì đều có chút xấu hổ dời tầm mắt.

“Lấy một bình Chateau Petrus 2000.” Tô Vị Nhiên nói với phục vụ.

Người phục vụ gật đầu, cầm bộ đàm nói một tiếng, rất nhanh bên ngoài liền có một phục vụ bưng rượu đến.

Tô Vị Nhiên để ly rượu của mình xuống khay, một lần nữa cầm một cái ly mới rót ra nửa ly rượu đỏ.

Khi Tô Vị Nhiên rót rượu, những ánh mắt kia lại lén lút tập trung trên người Tô Vị Nhiên. Tô Vị Nhiên nhẹ nhàng quơ ly rượu, rượu đỏ trong ly khẽ sóng sánh: “Tôi có giá trị tham quan vậy à?”

Hần đi đến trước mặt Phương Quân Dục: “Bổn thiếu gia ở sảnh Paris nhớ anh muốn chết nên ghé qua nhìn anh một chút nè.”

Mọi người: “...”

Phương Quân Dục mỉm cười nói: “Thật sao?”

Tô Vị Nhiên khẽ cười nói: “Dĩ nhiên.”

Phương Quân Dục cầm ly rượu nhẹ nhàng cụng vào ly rượu của Tô Vị Nhiên, sau đó nhấp một ngụm. Tô Vị Nhiên cũng uống một ngụm.

Ánh mắt mọi người đều tập trung về phía hai người. Vừa nghe được một tin tức động trời, sau đó diễn viên chính trong tin đồn lại xuất hiện thì có thể không kích động sao?

Tô Vị Nhiên vốn muốn ra về thờ ơ, nhưng ánh mắt những người đó nhìn hần quá kì dị đi.

“Anh có biết vì sao bọn họ đều nhìn tôi như vậy không?” Tô Vị Nhiên ghé vào tai Phương Quân Dục khẽ nói. Thần thái kia tư thế kia, có khác gì thủ thi với tình nhân đầu chú.

Phương Quân Dục cảm nhận hơi thở ấm áp từ Tô Vị Nhiên, mỉm cười nói: “Bởi vì tôi nói tôi muốn theo đuổi cậu.”

Tô Vị Nhiên vốn đã thẳng thắn, nhưng lại không ngờ Phương Quân Dục nói chuyện so với hần càng thẳng hơn. Đây có chỗ nào giống phong cách nói chuyện của Phương Quân Dục a, người Tô Vị Nhiên cứng đờ. Trước kia đều là hần khiến kẻ khác tiến lùi không xong, lúc này hần cứ nhiên lại bị người khác làm cho tiến lùi không nổi, không biết phải ứng phó như thế nào. Vô luận là trước Trọng sinh hay vẫn là sau Trọng sinh, hần cũng không tưởng tượng nổi Phương Quân Dục sẽ nói những lời này.

Giọng nói của Phương Quân Dục tuy nhẹ nhưng tất cả mọi người ở đây đều nghe được rõ ràng. Mà Tô Vị Nhiên đưa lưng về phía mọi người, nên không ai có thể nhìn thấy biểu tình lúc này của Tô Vị Nhiên.

Nhưng Tô Vị Nhiên rất nhanh liền tỉnh lại: “Thật không? Vậy tôi thật cảm thấy thụ sủng nhược kinh nha.”

Phương Quân Dục khẽ cười nói: “Thật.”

“Vậy bổn thiếu gia đêm nay tắm rửa sạch sẽ ở trong phòng chờ anh.” Tô Vị Nhiên nhẹ cắn tai Phương Quân Dục một chút, không để ý đến đám người đang bị lời và hành động của hần dọa đến ngây người, xoay người rời khỏi sảnh Versailles.

Mọi người: “...”

Ngay cả Mặc An cũng mất thật lâu mới hồi thần được. Cho dù là hần cũng không dám nói như vậy.

Mọi người quay qua thấy Phương Quân Dục vẫn một bộ bình tĩnh thì ánh mắt nhiều chuyện biến thành bội phục. Cũng chỉ có Phương tổng mới có thể thu phục yêu nghiệt như vậy.

Phương Quân Dục nhẹ nhàng nở nụ cười. Tuy Tô Vị Nhiên không chân chính thừa nhận nhưng cũng nhờ vậy, hắn mới có thể từ thế bị động biến thành chủ động.

Tô Vị Nhiên sau khi rời khỏi phòng Versailles thì nụ cười trên mặt tắt lịm. Hắn đi tới ban công, gió đêm hơi lạnh làm thần trí của Tô Vị Nhiên thanh tỉnh hơn một chút.

Tô Vị Nhiên tự giấu cười cười. Cũng chỉ chính hắn mới biết, vừa nãy khi nghe Phương Quân Dục nói lời kia thì tim đập rối loạn cỡ nào. Đã tự nói với bản thân phải quên Phương Quân Dục, thế nhưng hắn vẫn không thể khống chế nổi chính mình. Ngay cả một câu nói của Phương Quân Dục cũng có thể khiến hắn mất trí. Hắn vẫn không quên được Phương Quân Dục. Rõ ràng chỉ là một câu vui đùa thôi mà.

Tô Vị Nhiên hạ mắt, nở nụ cười. Tình yêu sâu đậm như vậy, gần như đã hoà vào máu thịt sao có thể nói quên là quên.

Vì sao cảm xúc của hắn hết lần này đến lần khác không thể khống chế được, mà Phương Quân Dục vẫn như thể không có việc gì như vậy? Vì sao? Tô Vị Nhiên nhắm mắt, đôi môi hơi mím khê mím thành một đường nhỏ.

Đợi đến khi Tô Vị Nhiên lại mở mắt, mọi tình tự trong mắt của hắn cũng đã biến mất, đôi mắt nâu sậm bình tĩnh như nước. Tuy bây giờ hắn vẫn chưa thể hoàn toàn quên mất Phương Quân Dục nhưng hắn sẽ khống chế bản thân, thẳng đến khi có thể chân chính quên mất Phương Quân Dục.

Bình ổn cảm xúc, Tô Vị Nhiên quay lại sảnh Paris.

“Đã về?” Tô Sùng Hoa nói với Tô Vị Nhiên.

“Ừm.” Tô Vị Nhiên đáp, tiếp đó lại nói: “Nói xong chưa?”

“Thế nào, không đợi nổi nữa?” Tô Sùng Hoa cười nói.

“Ừh.” Tô Vị Nhiên thản nhiên nói: “Tôi về trước.”

“Đi đường cẩn thận.” Tô Sùng Hoa biết Tô Vị Nhiên một khi mất kiên nhẫn liền trực tiếp bỏ đi, nên cũng không kêu hắn chờ, chỉ dặn đi đường chú ý an toàn.

“Đã biết.” Tô Vị Nhiên nói xong cũng trực tiếp rời khỏi sảnh Paris.

Tô Sùng Hoa nhìn Tề Thiên Tường cười xin lỗi: “Vị Nhiên từ nhỏ đã bị phụ thân làm hư cho nên có chút tùy hứng.”

Tề Thiên Tường: “...” Đây không phải một chút a.

Tề Thiên Tường vất vả nặn ra một nụ cười, nói: “Không sao.” Vì sao đều là Tô gia thiếu gia nhưng tính cách Tô Sùng Hoa và Tô Vị Nhiên lại chênh lệch lớn như vậy?

Tô Vị Nhiên lái xe rời khách sạn Khải Hoàn Môn.

Phương Quân Dục trở lại biệt thự, từ ngoài nhìn thấy phòng Tô Vị Nhiên tắt đèn liền hỏi Triệu quản gia: “Vị Nhiên đang ngủ?”

Triệu quản gia lắc đầu: “Tô thiếu gia vẫn chưa về.”

“Đã biết.” Hắn có thể nhìn ra biến hóa nhàn nhạt của Tô Vị Nhiên nên hắn cũng không kinh ngạc lắm. Nếu Tô Vị Nhiên quả thật về trước chờ hắn, này mới thật sự kinh ngạc.

Ngồi trên sa lon phòng khách, Phương Quân Dục nhắm mắt. Cũng là một năm này, trước và sau khi trọng sinh, thái độ của Tô Vị Nhiên đối với hắn thay đổi rất lớn. Tuy Tô Vị Nhiên nhìn qua có vẻ không thay đổi gì nhưng hắn có thể cảm nhận được Tô Vị Nhiên đang từ từ rời khỏi hắn... Là nguyên nhân gì làm cho thái độ của Tô Vị Nhiên có thay đổi như vậy?

Phương Quân Dục bỗng nhiên mở mắt, trong đầu hắn hiện lên một ý tưởng.

Nếu hắn có thể trọng sinh, vậy Tô Vĩ Nhiên cũng có thể trọng sinh. Nếu là vậy thật thì mọi chuyện cũng có thể được giải thích.

Vĩ Nhiên... nhất định rất thất vọng về hắn đi. Trên mặt Phương Quân Dục hiện lên một tia cười khổ. Hắn và Tô Vĩ Nhiên cùng nhau mười năm, rõ ràng chỉ cần đưa tay là có thể bắt lấy hạnh phúc, nhưng lại bởi vì hắn nhìn không rõ lòng mình mà mất từng ấy thời gian. Tô Vĩ Nhiên ở đó đợi hắn mười năm, nhưng hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng dừng chân cầm lấy tay cậu. Bây giờ hắn xoay người, sau lưng chỉ là một mảnh vắng vẻ. Hắn muốn cầm tay Vĩ Nhiên, cũng chỉ có thể cầm vào khoảng không.

Phương Quân Dục hiểu Tô Vĩ Nhiên. Tô Vĩ Nhiên là một người thập phần cố chấp. Một khi quyết định chuyện gì thì rất khó khiến cậu thay đổi suy nghĩ. Cứ xem ở chuyện Tô Vĩ Nhiên chấp nhất quần lấy hắn mười năm, ai cũng không có cách ngăn cản.

Mà hiện giờ, Tô Vĩ Nhiên muốn xa cách hắn. Nếu muốn một lần nữa kéo gần khoảng cách giữa hai người họ là một chuyện rất khó. Nhưng... vô luận thế nào, hắn cũng sẽ không để Tô Vĩ Nhiên rời khỏi hắn. Đây là ranh giới cuối cùng của hắn.

Phòng khách trống rỗng, đèn treo pha lê ánh lên từng tia sáng vàng vọt. Phương Quân Dục cứ như vậy mà ngồi, sắc mặt trầm tĩnh.

“Thiếu gia, Tô thiếu gia đã về.” Không biết qua bao lâu, Triệu quản gia đi vào phòng khách, nói với Phương Quân Dục.

“Đã biết.” Phương Quân Dục gật đầu.

“Thiếu gia...”

Phương Quân Dục ngẩng đầu, thấy Triệu quản gia vẻ mặt muốn nói lại thôi, khẽ cười nói: “Không phải Vĩ Nhiên lại uống rượu đấy chứ?”

“Vâng.” Triệu quản gia nói.

“Chú Triệu, chú đi nghỉ ngơi trước đi. Ở đây có cháu rồi.” Phương Quân Dục nói.

Triệu quản gia gật đầu. Chuyện giữa thiếu gia và Tô thiếu gia vẫn là để chính bọn nó giải quyết thì tốt hơn.

Sau khi Triệu quản gia đi, Phương Quân Dục đứng dậy đi ra cửa. Cửa tự động của ga-ra kéo lên, xe đã vào ga-ra nhưng không tắt máy.

Người ngồi trong xe không hề động. Phương Quân Dục đứng ngoài xe, cách lớp cửa kính nhìn người nọ.

Tk: Nếu biết ngày nay như thế sao khi xưa còn làm:v không biết mọi người thế nào chứ bạn muốn Vĩ Nhiên bỏ hắn Quân Dục để có người yêu mới, yêu thương em và trân trọng em hơn. Biết Quân Dục ko có lỗi nhưng riêng cái việc không hiểu tình cảm rồi cưới đứa khác lại còn gửi thiệp mời khiến cho Vĩ Nhiên bị chết đã điên máu lắm rồi. Bạn cảm thấy Quân Dục đúng là nên bị xẻ ra ăn thịt thì hơn grào

Cc: bĩu môi nếu vậy thì đây anh công còn đáng bị đem ra xử “thiến” hơn.

12. Chương 12

giơ ngón sn ta 23 – 1 chương, noel 24 – 1 chương, noel 25 – 1 chương.

Đủ rồi ha.

btw: lười set pass quá. Long đồ qua

Edit: Chuông Cỏ

Beta: Trangki

Không biết qua bao lâu, Tô Vị Nhiên mới bước xuống xe. Thoạt nhìn hoàn toàn không nhìn ra được Tô Vị Nhiên đã uống rượu. Nhưng Phương Quân Dục có thể ngửi thấy mùi rượu trên người Tô Vị Nhiên, cùng với... mùi nước hoa phụ nữ.

Phương Quân Dục nhíu mày, nhưng không nói gì.

“Phương Quân Dục ” Tô Vị Nhiên hé mắt, vươn tay hướng Phương Quân Dục, sau đó ôm lấy mặt hắn.

“Nga, không phải ảo giác nha.” Tô Vị Nhiên lầm bầm.

“Cậu uống bao nhiêu rượu?” Phương Quân Dục lấy bàn tay đang sờ loạn mặt mình của Tô Vị Nhiên ra rồi hỏi.

“Không nhiều lắm.” Tô Vị Nhiên nói: “Chỉ hai chai Whiskey thôi.”

Phương Quân Dục khẽ thở dài, cũng không nói gì chỉ nhẹ nhàng vuốt mặt Tô Vị Nhiên, ánh mắt ôn nhu mà phức tạp.

Tô Vị Nhiên cúi đầu cười nói: “Phương Quân Dục, nếu tôi không quen biết anh thì tốt biết bao.”

“Cậu hồi hận?”

“Ừh.” Tô Vị Nhiên kề sát vào Phương Quân Dục: “Cả cuộc đời tôi đều bị anh phá hủy rồi.”

“Nhưng cho tới bây giờ tôi cũng không hối hận đã quen cậu.” Phương Quân Dục cười nói, ngón tay thon dài xuyên qua tóc Tô Vị Nhiên: “Tôi đem cuộc đời mình bồi thường cho cậu, có được không?”

“Bồi thường cho tôi?” Khóe miệng Tô Vị Nhiên khẽ nhếch: “Nhưng giờ tôi không cần a.”

Phương Quân Dục mỉm cười, không có nói tiếp.

“Được rồi, không nói chuyện này nữa.” Phương Quân Dục nhẹ nhàng khoác eo Tô Vị Nhiên: “Đi nghỉ sớm thôi, nếu không sáng mai dậy lại đau đầu.”

Vốn Tô Vị Nhiên uống nhiều rượu đã có chút mơ màng, hơn nữa giọng nói của Phương Quân Dục lại rất thấp rất nhu hoà, càng khiến cho mí mắt Tô Vị Nhiên nặng trĩu, cơ hồ mở không nổi

Lúc này, cả người Tô Vị Nhiên gần như dựa hẳn vào người Phương Quân Dục. Phương Quân Dục cười một tiếng, bàn tay bên hông Tô Vị Nhiên nắm thật chặt, muốn làm Tô Vị Nhiên thoải mái hơn một chút.

Lát sau, Phương Quân Dục cảm thấy người trong lòng không động đậy nữa, bên tai là tiếng thở nhẹ của Tô Vị Nhiên. Nhìn gương mặt ngủ say của Tô Vị Nhiên, Phương Quân Dục mỉm cười, nội tâm mềm mại.

Phương Quân Dục ôm Tô Vị Nhiên về phòng, giúp hắn tẩy rửa một chút, thay đồ ngủ. Tuy Phương Quân Dục rất muốn ôm Tô Vị Nhiên mà ngủ, nhưng hiện giờ Tô Vị Nhiên đang không nguyện thân thiết cùng hắn, nếu hôm sau tỉnh rượu phát hiện hắn ngủ trên giường, chỉ sợ sẽ càng phản tác dụng, nên hắn không thể nóng vội, chỉ có thể từng bước một.

“Hai chai Whiskey.” Phương Quân Dục cười, ngón tay khẽ chạm lên mặt Tô Vị Nhiên: “Cậu đúng là quá yên tâm về tôi rồi. Không sợ tôi làm gì cậu sao?”

“Cậu bây giờ, có lẽ cũng chỉ có dưới tình huống này mới cho phép tôi lại gần đi.” Phương Quân Dục cúi đầu thở dài, khẽ hôn trán người nọ một chút sau đó rời khỏi phòng.

Sau khi rời khỏi phòng Tô Vị Nhiên, Phương Quân Dục lấy điện thoại ra gọi Trâu Bác Quang: “Vừa nãy có phải Vị Nhiên đến ‘Lạc đường’?”

“Vâng.” Trâu Bác Quang nói: “Tôi thiếu gia một mình gọi hai chai Johnnie Walker Premier.”

“Chỉ một mình cậu ta?” Phương Quân Dục chậm rãi nói.

Trâu Bác Quang bên kia bỗng nhiên rùng mình một cái. Rõ ràng giọng Phương tổng rất bình thường, nhưng vì sao hắn lại cảm thấy lạnh?

“Vâng.” Trâu Bác Quang trả lời: “Tô thiếu gia đi một mình, không ai đi theo.”

“Ta biết hắn đi một mình.” Phương Quân Dục thản nhiên nói: “Ta nói là khi cậu ta uống rượu, có ai tới gần hắn không?”

“Này...” Trâu Bác Quang có chút không rõ ý Phương Quân Dục, trước đây Tô thiếu gia đã tới “Lạc đường” rất nhiều lần nhưng Phương tổng chưa từng hỏi qua.

“Sau khi Tô thiếu gia vào phòng, trừ bỏ vài người tới tặng rượu, những người khác đều không cho phép vào.” Trâu Bác Quang nói.

“Năm phút.” Phương Quân Dục nói.

Trâu Bác Quang biết, Phương tổng là cho hắn năm phút điều tra những chuyện đã xảy ra trong phòng.

“Dạ.” Trâu Bác Quang đáp.

Phương Quân Dục cúp điện thoại.

Năm phút trôi qua, điện thoại Phương Quân Dục vang lên. Phương Quân Dục nhìn thoáng qua màn hình, sau đó tiếp điện thoại: “Điều tra ra chưa?”

“Đã ra.” Trâu Bác Quang nói: “Bạch Nhu từng đến phòng Tô thiếu gia, nhưng mấy phút sau đã bị Tô thiếu gia đuổi ra.”

Bạch Nhu là nữ tiếp viên nổi tiếng nhất ‘Lạc đường’, bộ dáng vô cùng xinh đẹp. Rất nhiều thiếu gia công tử vừa đến ‘Lạc đường’ liền chỉ định Bạch Nhu tiếp đãi.

Phương Quân Dục ừm một tiếng, sau đó thản nhiên nói: “Mời cô ta đến phòng tài vụ thanh toán tiền lương.”

“Vâng.” Trâu Bác Quang nói. Tuy rằng Phương tổng không nói nguyên nhân, nhưng Trâu Bác Quang đã biết đáp án.

Tâm tư kia của Bạch Nhu ở “Lạc đường” thật ra cũng bình thường bất quá cô ta lại chọn sai đối tượng. Gia thế của Tô thiếu gia khiến kẻ khác phải dè dặt, diện mạo lại không có chỗ nào để chê, nhưng hắn là người tùy tiện muốn là được sao?

Tô thiếu gia rất ít đến “Lạc đường” một mình, lúc này lại một mình đến “Lạc đường” uống rượu khiến Bạch Nhu ảo tưởng có cơ hội. Trâu Bác Quang cúp điện thoại thở dài một tiếng. Những người khác đều rất thông minh không dám có tâm tư, chỉ có Bạch Nhu ý mình xinh đẹp, hơn nữa trước kia luôn bị đám cậu ấm nuông chiều, mơ màng đến độ đã quên mình rốt cuộc là ai, dám đi dụ dỗ Tô thiếu gia. Có trách thì trách chính cô ta ngu ngốc đi. Phương tổng coi như đã nhân từ, chỉ cho cô nàng chạy lấy người thôi.

Ngày hôm sau, Tô Vị Nhiên tỉnh lại, hắn ngồi trên giường xoa trán. Hôm qua lại uống rượu, say rượu hai ngày liên tiếp làm hắn rất không thoải mái.

Hôm qua cũng không tính uống rượu, nhưng lại bởi vì chuyện của Phương Quân Dục, khiến hắn ầm ục không có chỗ trút nên mới đến “Lạc đường”.

“Gặp phải anh luôn không phải chuyện tốt.” Tô Vị Nhiên dựa vào đầu giường, lẩm bẩm.

Một lát sau, hắn nhìn lại quần áo trên người. Trên người không phải bộ hắn mặc hôm qua mà là đồ ngủ. Hắn còn nhớ mình từ “Lạc đường” lái xe về, sau đó đem xe vào ga ra, sau đó...

Sau đó hắn không nhớ rõ. Tô Vị Nhiên lắc đầu, muốn cố gắng nhớ lại chuyện sau khi đỗ xe nhưng trí nhớ sau khi đỗ xe vẫn trống rỗng.

Cả người đều rất nhẹ nhàng khoan khoái, trên người không có chút mùi cồn. Là ai giúp mình thay quần áo?

Chẳng lẽ là Phương Quân Dục? Suy nghĩ này vừa loé lên trong đầu Tô Vị Nhiên liền lập tức bị phủ nhận. Phương đại thiếu gia sẽ làm loại chuyện này chắc? Cho dù là vậy thật, vậy đối tượng cũng không thể là hắn. Còn đáp án may ra có trời mới biết. Tô Vị Nhiên cười châm chọc.

Sau khi say rượu sẽ cảm thấy khát nước. Tô Vị Nhiên đứng lên muốn đi rót nước, nhưng khi quay đầu lại phát hiện trên tủ đầu giường đặt một ly nước.

Tô Vị Nhiên cầm lấy, phát hiện nước vẫn còn ấm. Xem ra lúc để đây cũng chưa lâu. Hắn uống một hớp nhỏ, vị ngọt nhàn nhạt từ đầu lưỡi dần lan toả khắp miệng. Trong nước có bỏ thêm mật ong, không quá nhiều. Tô Vị Nhiên không thích đồ ngọt cho lắm nhưng sau khi say rượu, uống chút mật ong có thể làm dịu đi cảm khác khó chịu do say rượu.

Tô Vị Nhiên nhìn thời gian, đã hơn chín giờ. Hắn thay quần áo ra khỏi phòng. Đối diện chính là phòng Phương Quân Dục, cửa phòng Phương Quân Dục để mở, trong phòng người hầu đang dọn dẹp.

Tô Vị Nhiên xuống lầu, thấy được Triệu quản gia trong phòng khách.

“Chú Triệu.” Tô Vị Nhiên gật đầu với ông, xem như chào hỏi.

“Tô thiếu gia, có không thoải mái chỗ nào không?” Triệu quản gia hỏi.

“Tạm ổn.” Tô Vị Nhiên nói. Một lát sau, Tô Vị Nhiên ra hỏi: “Hôm qua cháu uống rượu, là ai giúp cháu thay đồ?”

“Là thiếu gia sợ cậu ngủ không thoải mái nên bảo tôi thay cho cậu.” Triệu quản gia nói.

Tô Vị Nhiên thản nhiên “ ừ ” một tiếng, sau đó nói: “Cám ơn nước mật ong của chú.”

Triệu quản gia cười nói: “Chiều cổ sinh hoạt thường ngày cho Tô thiếu gia là chức trách của tôi.” Phương Quân Dục trước khi đi từng dặn Triệu quản gia, nói Tô Vị Nhiên đại khái sẽ dậy lúc chín giờ nên nửa giờ trước đó nhớ chuẩn bị nước mật ong cho cậu, còn đặc biệt dặn bỏ ít mật ong thôi, bởi vì Tô Vị Nhiên không thích đồ ngọt.

Sáng hôm nay, Phương Quân Dục cũng không quên dặn Triệu quản gia, nếu Tô Vị Nhiên hỏi đến chuyện này, thì không được nói là hắn.

Tuy rằng Triệu quản gia cũng không hiểu vì sao thiếu gia lại dặn như vậy, nhưng ông vẫn là dựa theo thiếu gia dặn mà trả lời. Thiếu gia nói vậy tự nhiên có đạo lý của hắn.

Kỳ thật Triệu quản gia cũng không quá rõ thói quen và sở thích của Tô Vị Nhiên, bởi vì Tô Vị Nhiên trừ bỏ buổi tối về ngủ, còn đâu rất ít khi ở trong biệt thự. Một ngày ba bữa, ngoại trừ thỉnh thoảng có ăn điểm tâm, còn những bữa khác cũng không ăn ở đây.

Nghe Triệu quản gia nói xong, trong lòng Tô Vị Nhiên bỗng nhiên dâng lên một chút mất mát, nhưng lập tức đã bị cố ý bỏ qua.

Tô Vị Nhiên rời biệt thự, lái xe đến Cảnh Dục Châu Tế.

Tô Sùng Hoa nhìn thấy Tô Vị Nhiên trên màn hình, liền mở cửa.

“Vị Nhiên.”

Tô Vị Nhiên ừ một cái rồi trực tiếp đi vào phòng.

“Hôm qua sao cậu lại đến ‘Lạc đường’?” Tô Sùng Hoa hỏi.

“Anh cho người theo dõi tôi?” Tô Vị Nhiên ung dung ngồi trên sa lon, tuy nói thế nhưng ngữ khí cũng rất tao nhã. Nếu hắn ngay cả bị theo dõi cũng không biết thì Tô Vị Nhiên hẳn lẫn lộn mấy năm nay coi như uống công.

“Lấy tính tình thích gây chuyện của cậu, không cho ai coi chừng thì thật sự không an tâm.” Tô Sùng Hoa không e dè thừa nhận sự thật mình đã cho người theo dõi.

Tô Vị Nhiên cười nói: “Tôi cảm thấy anh so với mẹ tôi còn quan tâm tôi hơn, thật là làm tôi quá cảm động.” Cái gọi là không an tâm chính là cho người theo dõi hắn, thấy hắn uống rượu, thấy hắn lái xe về. Bất quá

hắn thật đúng là phải cảm tạ vị đại ca tốt của hắn không thừa dịp hắn uống say lái xe mà dàn xếp một vụ “Ngoài ý muốn”.

Bất quá A thành dù sao cũng không phải C thành, nơi này là địa bàn của Phương Quân Dục, Tô Sùng Hoa muốn làm vậy cũng phải nghĩ kỹ hậu quả.

“Dì mất sớm, nếu không cũng đã có người coi chừng cậu rồi.” Tô Sùng Hoa rót một chén trà Long Tỉnh đưa cho Tô Vị Nhiên. Tô Sùng Hoa là con nuôi Tô gia, năm đó mẹ Tô Vị Nhiên Dung Uẩn kết hôn cùng Tô Lại Nam, qua nhiều năm vẫn chưa có con nên Tô Lại Nam nhận nuôi Tô Sùng Hoa. Nhưng cho dù là trước khi Tô Vị Nhiên ra đời, Dung Uẩn đối với Tô Sùng Hoa vẫn vô cùng lãnh đạm. Bà không cho phép Tô Sùng Hoa gọi mình là mẹ nên Tô Sùng Hoa từ nhỏ đã gọi Dung Uẩn là dì. Sau khi Tô Vị Nhiên ra đời, Tô Sùng Hoa rời khỏi chủ trách, một mình ở trong một biệt thự khác của Tô gia. Tô Lại Nam cứ đến ngày sẽ mang Tô Vị Nhiên đến thăm hắn.

Tô Vị Nhiên nhìn thoáng qua chén trà, không đưa tay nhận, nhẹ nhàng cười nói: “Nếu anh đưa tôi một ly rượu, tôi nhất định sẽ uống. Trà thì khỏi đi.”

“Cậu không thể uống ít rượu một chút sao?” Tô Sùng Hoa để chén trà lên bàn, nói.

“Không thể.” Tô Vị Nhiên nói tỉnh queo.

Tô Sùng Hoa: “...”

13. Chương 13

rày lười quá a

Edit: Chuông cổ

Beta: Trangki

Tô Sùng Hoa đang định nói gì đó thì di động đột nhiên reo lên. Tô Sùng Hoa nhìn màn hình một chút, sau đó xoay người đi.

“Ai gọi tôi mà không cho tôi nghe vậy?” Tô Vị Nhiên dựa vào sô pha, cười nói: “Không lẽ đại ca đang giấu mỹ nhân nào mà không muốn cho tôi biết à?”

“Nói bậy bạ gì đấy, chuyện làm ăn.” Tô Sùng Hoa khẽ quát nói.

“Chuyện làm ăn gì mà tôi không thể nghe?” Tô Vị Nhiên biếng nhác nói.

Tô Sùng Hoa thấy không thể thoát được Tô Vị Nhiên, liền cúp điện thoại. Tô Vị Nhiên nhìn theo động tác cúp máy của Tô Sùng Hoa, khóe miệng khẽ nhếch, dưới đáy mắt loé lên một tia lạnh lùng rồi nhanh chóng biến mất.

“Được rồi, tôi không phiền anh làm việc nữa.” Tô Vị Nhiên đứng lên, nói với Tô Sùng Hoa.

“Sáng sớm cậu tới tìm anh có chuyện gì không?” Tô Sùng Hoa hỏi.

“Nhớ anh.” Tô Vị Nhiên băng quơ nói.

Tô Sùng Hoa bị câu trả lời lấy lệ của Tô Vị Nhiên làm bật cười, khẽ lắc đầu: “Những lời này hắn là cậu nên nói với Phương Quân Dục.”

“Hắn? Ở trong mắt tôi, đại ca so với Phương Quân Dục quan trọng hơn nha.” Tô Vị Nhiên nói một cách chậm rãi bình thản, như thể đang nói một sự thật hiển nhiên.

Trong lòng hắn Tô Sùng Hoa dĩ nhiên vô cùng quan trọng, vì mục đích trọng sinh của hắn chính là muốn đẩy Tô Sùng Hoa xuống Địa ngục.

“Cậu thật sự có thể quên Phương Quân Dục?” Tô Sùng Hoa không quá tin tưởng lời Tô Vị Nhiên. Tô Vị Nhiên điên cuồng yêu Phương Quân Dục là chuyện rõ như ban ngày. Năm đó ngay cả Tô Lại Nam cũng không thể ngăn cản. Tháng trước Tô Lại Nam gọi Tô Vị Nhiên quay về C thành chuẩn bị tiếp nhận gia nghiệp, Tô Vị Nhiên lại vì không chịu rời khỏi A thành mà cùng Tô Lại Nam cãi nhau trong điện thoại. Mới chưa bao lâu, sao Tô Vị Nhiên có thể đột nhiên thay đổi thái độ được?

“Nếu anh có thể cùng tôi lên giường, tôi lập tức quên Phương Quân Dục ngay.” Tô Vị Nhiên cười nói: “Không phải anh luôn khuyên tôi nên quên Phương Quân Dục đi sao? Kỳ thật rất đơn giản. Ca ca thân ái à, chỉ cần anh đồng ý.”

“Nói bậy bạ gì đó.” Tô Sùng Hoa hiển nhiên đã quá quen với phương thức nói chuyện của Tô Vị Nhiên.

“Anh biết mà, cho tới bây giờ tôi đều là nói một là một chứ đâu có nói gì bậy bạ.” Tô Vị Nhiên đưa tay xoa cổ Tô Sùng Hoa, cúi đầu cười nói: “Nói miệng thì có ích gì, nếu thật sự quan tâm tôi thì nên làm chút chuyện thực tế hơn đi. Hy sinh chút xú vậy cũng không được sao?”

“Cậu còn chưa tỉnh rượu phải không?” Tô Sùng Hoa đẩy tay Tô Vị Nhiên ra: “Tôi là anh cậu đấy.”

“Dù sao cũng đâu có quan hệ huyết thống.” Tô Vị Nhiên mỉm cười nói: “Cho dù có, cũng không sao cả.”

Tô Sùng Hoa: “...”

“A ——” Tô Vị Nhiên bật cười: “Đại ca nghiêm túc quá, một chút cũng không thú vị. Được rồi, tôi đi trước.” Nói xong cũng rời khỏi phòng.

Tô Vị Nhiên ngồi trên xe nhưng không lái đi. Hắn lấy điện thoại ra gọi cho Tô Nguyên: “Tô Nguyên, tra giúp tôi một chút danh sách cuộc gọi của Tô Sùng Hoa.”

“Đã biết, nếu không gấp thì mười phút sau gọi lại cho tôi.” Tô Nguyên nói.

“Vì sao phải mười phút.” Tô Vị Nhiên biết rõ nhưng vẫn cố hỏi. Nếu hắn đoán không sai, Tô Nguyên chắc là đang đắp mặt nạ.

“Đang đắp mặt nạ rong biển.” Tô Nguyên ngữ điệu bằng bằng nói: “Cục mụn hôm qua còn chưa lặn, đúng là không ai có thể chịu được.”

Tô Vị Nhiên cười nhẹ một tiếng: “Được rồi, mười phút sau tôi gọi lại cho cậu. Đừng chậm trễ chính sự.”

“Tôi là người như thế sao?” Tô Nguyên ngữ khí không đổi: “Hơn nữa trừ mụn cũng là chính sự.” Nói xong liền cúp điện thoại.

Mười phút sau, Tô Vị Nhiên lại bấm gọi cho Tô Nguyên: “Tra được chưa?”

“Tra được rồi, người kia là Tưởng Lăng.”

“Tưởng Lăng?” Tô Vị Nhiên lập lại một tiếng, cái tên này có vẻ quen quen. Nhưng nếu hắn và Tưởng Lăng từng tiếp xúc, thì không lí nào không có chút ấn tượng nào. Như vậy hắn là hắn chỉ mới nghe qua tên.

Tưởng Lăng! Nghĩ nghĩ, hắn từng nghe qua cái tên này rồi. Người này ở A thành rất nổi danh, hắn là một luật sư, từng thay không ít gia tộc ở A thành giải quyết chuyện gia sản.

“Tưởng Lăng có phải là luật sư của đám con riêng Tề gia không?” Tô Vị Nhiên hỏi.

“Xem ra đầu óc của cậu còn chưa bị Phương Quân Dục nhồi kín, ít nhất cũng còn thừa lại một chút để suy nghĩ.” Tô Nguyên nói.

Tô Vị Nhiên: “...”

“Tôi còn tra được vài chuyện rất thú vị.” Tô Nguyên nói.

“Tôi đến chỗ cậu.” Tô Vị Nhiên nói.

“Ừh.”

Chuyện thú vị? Tô Vị Nhiên để điện thoại xuống, trên mặt hiện lên một nụ cười hứng thú.

Tô Vị Nhiên lái xe rời khỏi bãi đỗ của Cảnh Dục Châu Tế.

Chỗ ở của Tô Nguyên là một căn hộ đôi ở trung tâm A thành. Tô Vị Nhiên đi đến nhà Tô Nguyên, dùng chìa khóa mở cửa.

“Đến rồi à.” Tiếng nói của Tô Nguyên từ trong phòng ngủ truyền ra. Chìa khóa cửa chỉ có Tô Nguyên và Tô Vị Nhiên có, nên chỉ cần nghe tiếng cửa mở, Tô Nguyên cũng biết là Tô Vị Nhiên.

Tô Vị Nhiên đi đến phòng Tô Nguyên liền nhìn thấy Tô Nguyên đang ngồi trước máy tính, nghe tiếng bước chân của Tô Vị Nhiên cũng không quay đầu lại, nói: “Tưởng Lăng là luật sư đại diện của đám con riêng Tề gia. Tưởng Lăng từng đại diện cho không ít nhà quyền thế xử lý án tranh gia sản, hơn nữa lần nào cũng đều thắng kiện. Ông ta là một trong những luật sư cao cấp đáng tin cậy nhất trong việc tranh giành di sản và mua bán ở A thành hoặc cũng có thể nói là nói cả nước. Lý lịch của hắn cực đẹp.”

“Hào phóng như vậy, đảm bảo không phải chuyện đám con riêng kia có thể làm ra.” Tô Vị Nhiên cười nói: “Tên Tưởng Lăng kia là do đại ca thân ái của tôi tìm đến phải không?”

“Ừh.”

“Cuộc gọi sớm nhất của bọn họ là lúc nào?” Tô Vị Nhiên hỏi.

“Ba tháng trước.” Ngón tay Tô Nguyên lướt nhanh trên bàn phím.

“Đại ca tốt của tôi đúng là có chuẩn bị rồi mới đến mà.” Tô Vị Nhiên mỉm cười. Đương gia Tề gia qua đời sáu tháng trước, đám con riêng cùng nhau tìm tới cửa là hai tháng trước. Nói cách khác trước khi đám con riêng tìm tới cửa, Tô Sùng Hoa cũng đã liên hệ với Tưởng Lăng.

“Tề gia lấy đâu ra chuyện con riêng ngấp nghé tài sản chứ, rõ ràng là đại ca thân ái của tôi muốn gia sản của người ta tới đỏ mắt thì có.” Tô Vị Nhiên cười nói.

“Cậu định làm thế nào?” Tô Nguyên mặt không thay đổi hỏi.

“Trà khô để đâu?” Tô Vị Nhiên không lập tức trả lời.

“Trong hộp trà dưới bàn. Cậu cũng nên uống chút trà đi, gần đây đúng là ngâm mình trong vạc rượu mà.” Tô Nguyên cũng không quay lại, vừa gõ bàn phím vừa nói.

Tô Vị Nhiên khẽ cười: “Nếu giờ có thêm Hennessy (rượu) bỏ chung vào trà thì càng tốt.”

“Nơi này không có rượu.” Tô Nguyên vẫn không ngẩng đầu lên nói.

Tô Vị Nhiên đi rót trà, rồi lại quay về phòng Tô Nguyên.

“Cậu định làm thế nào?” Tô Nguyên bình tĩnh lại hỏi.

“Dĩ nhiên phải ‘trợ giúp’ ca ca rồi.” Tô Vị Nhiên khẽ nhấp một ngụm trà: “Chúng ta cũng không thể kéo đại ca của tôi lại, quấy rầy kế hoạch của hắn.”

“Ồh.” Tô Nguyên nhàn nhạt đáp.

“Kêu Tô Lê liên lạc với Tề Tư Hành.” Tô Vị Nhiên khẽ lay chén trà trong tay, tựa hồ đang quan sát lá trà nở ra. Tề Tư Hành là người lớn nhất trong đám con riêng Tề gia, cũng là người cầm đầu trong sáu người.

“Giờ?”

“Không, ba ngày sau đi.” Tô Vị Nhiên chậm rãi nói. Hắn cho Tô Nguyên ba ngày, để hắn điều tra toàn bộ thông tin và chứng cứ Tô Sùng Hoa đứng sau lưng điều khiển đám con riêng Tề gia.

“Cũng tốt.” Tô Nguyên nói.

“Vừa nãy cậu nói trong điện thoại tra được vài chuyện thú vị, là gì vậy?” Tô Vị Nhiên hỏi.

“Trước mắt không có chứng cứ cụ thể, tôi cũng chưa thể khẳng định.” Tô Nguyên quay đầu, khuôn mặt cứng đờ không chút biểu cảm, ngữ khí bình thản.

“Cậu chỉ cần nói những chuyện tra được cho tôi là được.” Tô Vị Nhiên mỉm cười nói, đầu ngón tay vuốt nhẹ lên miệng chén.

“Về lão cha Tô Lại Nam của cậu.” Tô Nguyên nhìn Tô Vị Nhiên, tuy mặt hần vẫn như trước một bộ bài tú lơ khơ, nhưng ánh mắt nhìn Tô Vị Nhiên lại tựa hồ đang hỏi Tô Vị Nhiên có thật sự muốn nghe hay không.

“Tô Nguyên ” Tô Vị Nhiên rũ mắt, khoe miệng cong lên một nụ cười không rõ ý tứ: “Cậu đi theo bên cạnh tôi nhiều năm như vậy. Có thể nói, thời gian cậu tiếp xúc với mẹ tôi cũng không ngắn. Cậu cảm thấy mẹ tôi là người như thế nào?”

“Bác gái rất tốt.” Tô Nguyên bình thản đánh giá. Tuy chỉ bốn chữ, nhưng Tô Nguyên rất ít khi khen một người, cho nên bốn chữ đánh giá này theo tiêu chuẩn của Tô Nguyên đã là đánh giá rất cao.

Mẹ Tô Vị Nhiên Dung Uẩn cũng sinh ra trong một đại gia tộc. Dung gia là thế gia đời đời theo nghiệp buôn bán, địa vị ở C thành cũng tương tự Tề gia ở A thành. Dung Uẩn là bé gái nhỏ nhất Dung gia, từ nhỏ đã được cưng chiều hết mực nhưng tính tình bà vẫn dịu dàng ôn hòa, chứ không giống đám tiểu thư bình thường được nuông chiều rồi trở nên kiêu căng.

Dung Uẩn đến Tô gia cũng rất được mọi người trong Tô gia tôn kính. Đối với Tô Nguyên cũng như với Tô Vị Nhiên đều vô cùng yêu thương và bảo vệ.

“Đúng vậy, bà rất tốt.” Tô Vị Nhiên khẽ cười nói: “Bà có thể đối tốt với cậu nhưng vì sao lại không dung được một Tô Sùng Hoa?”

Dung Uẩn không vừa mắt Tô Sùng Hoa là một bí mật công khai của Tô gia. Ngay từ giây phút Tô Lại Nam dắt Tô Sùng Hoa vào cửa, bà cũng chưa từng đối tốt với Tô Sùng Hoa, mãi cho đến khi vì bệnh mà qua đời.

Trong Tô gia có người đoán Dung Uẩn không vừa mắt Tô Sùng Hoa là vì lo lắng Tô Sùng Hoa sẽ làm hại đến quyền lợi của Tô Vị Nhiên. Nhưng bọn họ đều đã bỏ qua một chi tiết, sở dĩ Tô Sùng Hoa được Tô Lại Nam nhận nuôi là vì trước đó Dung Uẩn không có con. Nói cách khác từ trước khi Dung Uẩn sinh Tô Vị Nhiên đã không thích Tô Sùng Hoa.

Chuyện đó và tính cách của Dung Uẩn rất không phù hợp. Bởi vì Dung Uẩn rất thích trẻ con, bà đối với những đứa trẻ khác trong Tô gia đều rất yêu quý.

“Tất cả mọi người đều nói mẹ là một người ôn nhu, nhưng bọn họ cũng không biết thật ra bà là một người rất cố chấp. Bà rất yêu cha. Ở phương diện tình yêu, trong mắt bà không chấp nhận thậm chí là một hạt cát.” Tô Vị Nhiên đặt chén trà xuống, thản nhiên nói.

“Hoá ra cậu đã sớm nghi ngờ.” Tô Nguyên nói.

“Rất lâu trước kia đã từng nghi ngờ, nhưng cũng không để ý nhiều. Trước kia tôi cho rằng đáp án của chuyện này cũng không quan trọng.” Tô Vị Nhiên khẽ cười nói.

“Vậy tại sao lúc này lại thay đổi chủ ý?” Tô Nguyên hỏi.

“Suy nghĩ sẽ thay đổi, bởi vì con người luôn thay đổi. Tựa như” Tô Vị Nhiên giương mắt nhìn Tô Nguyên, mỉm cười nói: “Hôm nay cậu đặc biệt nói nhiều. Thì sao tôi lại không thể thay đổi chủ ý?”

“Tạm thời không tra được chứng cứ chính xác, nhưng tra được một chút tin tức ngoài lề.” Tô Nguyên lại xoa người, tiếp tục gõ bàn phím.

“Có thể tra được tin tức cũng đã rất tốt rồi, cha ta luôn là một người cẩn thận. Thường thì hần sẽ tiêu hủy hoàn bộ chứng cứ, hầu như không để lại chút gì đâu.” Tô Vị Nhiên cười lạnh.

14. Chương 14

chu mỏ mún ăn kem

Edit: Chuông Cỏ

Beta: Trangki

“Theo tư liệu tìm được, Tô Lại Nam trước khi kết hôn với Dung Uẩn từng có một tình nhân, có vẻ là mối tình đầu.” Tô Nguyên gõ enter, trên màn hình lập tức hiện lên một tấm hình.

Tô Vị Nhiên nhìn một chút, cười nói: “Mối tình đầu?” Trong hình là một cô gái còn trẻ diện mạo thanh tú, mặc váy trắng quá đầu gối, nụ cười trong sáng. Mà cái đó cũng không phải quan trọng, quan trọng nhất là dung mạo cô gái và Tô Sùng Hoa có sáu bảy phần tương tự.

“Cậu xem cô gái này và ca ca thân ái của tôi có giống nhau không?”

Tô Nguyên gật đầu: “Đúng là rất giống nhưng tôi không tra được tư liệu nào khác nên không có chứng cứ.”

“Chứng cứ?” Tô Vị Nhiên cười khê một tiếng, ngữ điệu mềm mại, ánh mắt lãnh đạm: “Chứng cứ không phải nằm trên người họ sao? Cha tôi có thể tiêu hủy tất cả những chứng cứ khách quan, nhưng hấn không thể thay đổi gen di.”

“Cậu tính xét nghiệm DNA?” Đối với loại này bí mật nhà giàu này, ngữ điệu của Tô Nguyên vẫn bình thản không chút dao động.

Tô Vị Nhiên thờ ơ gật đầu: “Tôi sẽ cho Trác Dịch đi xét nghiệm.”

“Tên đơn bào Trác Dịch? Cậu xác định hấn có thể không kinh động Tô Sùng Hoa?” Tô Nguyên gõ bàn phím, không dám gật đầu lắc đầu, bức ảnh trên màn hình bị vô số dữ liệu thay thế.

“Trong mắt cậu còn có ai không phải động vật đơn bào không?” Tô Vị Nhiên hỏi ngược lại. Trác Dịch là Tiến sĩ chuyên ngành sinh vật của Đại học H ở Mỹ đó.

“Không nhiều lắm, cậu xem như một, Phương Quân Dục cũng tính một.” Tô Nguyên đầu cũng không thêm ngẩng lên, thong thả nói ra sự thật.

“Vậy tôi có nên vì thế mà cảm thấy vinh hạnh và may mắn không đây?” Tô Vị Nhiên nhìn số liệu trên màn hình, thuận miệng nói.

“Có thể.” Tô Nguyên không cảm xúc đáp: “Nhưng nếu phân tích hệ thống lại, cậu vẫn không thể so với Phương Quân Dục nên đừng quá kiêu ngạo, cậu nhiều nhất cũng chỉ phức tạp hơn con đơn bào kia một chút thôi.” (Cc: ân oán gì mà chửi đơn bào hoài rứa? cười tà)

Tô Vị Nhiên: “...”

“Đây là công ty Tô Sùng Hoa thành lập sau lưng Tô gia.” Tô Vị Nhiên chỉ vào một cái tên công ty trên màn hình. Trốn Tô gia không dễ, hơn nữa Tô Sùng Hoa còn chưa mọc đủ lông, căn bản không thể thoát khỏi mắt Tô Lại Nam. Đời trước, khi hấn vừa tiếp nhận Tô gia, trong lúc sắp xếp lại toàn bộ tư liệu trong Tô gia đã tìm thấy hồ sơ về công ty của Tô Sùng Hoa trong thư phòng Tô Lại Nam. Bộ hồ sơ đó giấu rất kĩ, tư liệu trong hồ sơ vô cùng chi tiết. Vậy nên có thể nói ngay từ lúc Tô Sùng Hoa bắt đầu xây dựng công ty đã không tránh được Tô Lại Nam. Nhưng là

Cha không có đề cập với hấn một chữ.

“Ừ, hơn nữa đó cũng không phải chỉ có cái vỏ công ty, hai năm trước đã muốn đưa ra thị trường.” Tô Nguyên gõ enter, tất cả số liệu giao dịch với bên ngoài toàn bộ đều hiện lên.

“Tôi xâm nhập vào mạng của bọn họ.” Tô Nguyên tiếp tục gõ: “Nhưng kế toán của bọn họ làm bằng tay, số liệu cụ thể cũng không đưa lên mạng nội bộ. Nhưng có thể căn cứ vào một ít số liệu trong báo cáo tài chính nội bộ và kế toán tài chính công khai trên mạng đoán ra đại khái.”

Tô Nguyên ấn enter, biểu đồ nhanh chóng hiện ra. Tô Vị Nhiên nhìn một chút, sau đó bật cười: “Khoản kim ngạch thực tế và báo cáo tài vụ chênh lệch quá xa.”

“Cậu thấy thế nào?” Tô Nguyên dùng chuột tô xanh một con số, hỏi.

“Nếu là tôi sẽ âm thầm rút một khoản tiền lớn.” Tô Vị Nhiên mỉm cười nói: “Rồi dùng tài sản của Tề gia lặng lẽ không một tiếng động bù vào. Vô thanh vô tức tiêu hoá một khoản tiền lớn nhưng vẫn không khiến người khác hoài nghi. Này so với công ty chỉ có cái vỏ còn hoàn hảo hơn.”

“Không sai.” Tô Nguyên bình thản lên tiếng tỏ vẻ đồng ý.

“Chỉ tiếc, mong muốn của hẳn có thể sẽ thất bại.” Tô Vị Nhiên chậm rãi nở nụ cười: “Tôi thật sự vô cùng chờ mong ca ca thân ái có thể nghĩ ra cách gì để bù vào khoảng trống lớn đó.”

“Có thể Tô Lại Nam sẽ giúp hẳn.”

“Sẽ không.” Tô Vị Nhiên không chút do dự lập tức phủ nhận: “Tuy rằng cha tôi biết đến công ty của hẳn, nhưng đại ca lại không biết cha đã sớm biết, cho nên dù có bại lộ cũng sẽ không nói với cha.”

“Nếu như là cậu, cậu sẽ làm sao?” Tô Nguyên hỏi.

“Biện pháp gốc nhất là xin phá sản. Nhưng biện pháp hữu hiệu nhất là giá hoạ.” Tô Vị Nhiên mỉm cười nói.

“Cậu độc thật.” Tô Nguyên bình tĩnh bình luận: “Dù cho là kẻ nào cũng đều có thể bị khoản kim ngạch này đè cho chết.”

“Vậy giả như nếu đại ca muốn cùng tôi mở công ty thì phải làm sao bây giờ?” Khóe miệng Tô Vị Nhiên cong cong.

“Tùy cậu. Nhớ đúng hạn phát tiền lương cho tôi là được.” Tô Nguyên gõ bàn phím. Sau khi sửa xong số liệu thì tắt cửa sổ.

“Người đàn bà kia còn sống không?” Tô Vị Nhiên đột nhiên hỏi.

“Đã chết.” Tô Nguyên lời ít ý nhiều nói.

Tô Vị Nhiên gật đầu, giống tư liệu hẳn tìm được ở đời trước. Mẹ Tô Sùng Hoa Dương Ngưng và Tô Lại Nam là bạn học thời đại học. Khi còn trong trường từng hẹn hò, thậm chí khi Tô Lại Nam đi du học Mỹ, hai người cũng không cắt đứt. Nhưng sau khi Tô Lại Nam trở về từ Mỹ lại cưới Dung Uẩn. Là Tô Lại Nam chủ động theo đuổi Dung Uẩn, mà sự tồn tại của Dương Ngưng đã hoàn toàn bị Tô Lại Nam xoá sạch, thậm chí ngay cả Dung gia cũng không biết chuyện trước đó Tô Lại Nam từng kết giao với Dương Ngưng. Trên thực tế, ở đời trước Tô Vị Nhiên tra được Dương Ngưng được Tô Lại Nam bao dưỡng ở Chicago, vài năm sau khi sinh hạ Tô Sùng Hoa thì bệnh chết.

Nhưng thú vị là, chính Tô Sùng Hoa cũng không biết sự tồn tại của Dương Ngưng, cũng không biết Tô Lại Nam chính là cha ruột của hẳn.

“Tình yêu luôn đánh không lại lợi ích a.” Tô Vị Nhiên cúi đầu cười nói.

“Tình yêu? Thứ này chỉ đẹp khi nhìn sau màn, lộ ra rồi thì không đáng một đồng.” Tô Nguyên dùng ngữ điệu máy móc trình bày cách nhìn của hẳn với tình yêu.

“Cũng không hẳn nhất định là như vậy.” Tô Vị Nhiên mỉm cười nói: “Có muốn tôi dẫn cậu đi thể nghiệm thử không?”

“Thể nghiệm? Khỏi. Là thể nghiệm vị rượu hay mùi vị cầu mà không được?” Bộ mặt tú-lơ-khơ của Tô Nguyên rốt cục cũng có biểu cảm, khinh bỉ cười một tiếng: “Tô Vị Nhiên, nếu nói đến chuyện tình yêu thì cậu còn không bằng cá sinh vật đơn bào.”

Tô Vị Nhiên trợn mắt, mỉm cười nói: “Cảm ơn đã giúp tôi nhận ra thất bại.”

“Không cần khách khí.”

“Tôi đang lo lắng có nên thay đổi mục tiêu không.” Đuôi mắt Tô Vị Nhiên khẽ nhướn lên: “Cậu đã có lòng như vậy, không thì đổi qua cậu thử xem sao ha?”

“Khỏi, lãng phí thời gian như vậy không bằng đi đắp mặt nạ còn tốt hơn.”

Tô Vị Nhiên khẽ nở nụ cười: “Giữ gìn nhan sắc không phải để cho người khác xem sao, nếu không ai thưởng thức thì có ích gì.”

“Cậu cho rằng gương dùng để làm gì?” Tô Nguyên xoay đi tiếp tục đánh máy.

“Người tự kỷ mới thích soi gương.” Tô Vị Nhiên cười nói.

Một lát sau, Tô Vị Nhiên đứng lên: “Tôi đi về trước, ba ngày sau đem tư liệu cho tôi.”

“Ồh.” Tô Nguyên lên tiếng.

Rời khỏi chỗ Tô Nguyên, vốn Tô Vị Nhiên tính toán quay về biệt thự Phương Quân Dục. Nhưng vừa lên xe, điện thoại liền vang lên.

Tô Vị Nhiên nhìn lướt qua, là một dãy số xa lạ. Thường thì Tô Vị Nhiên không nghe số lạ nhưng nghĩ nghĩ một chút, vẫn là ấn nút nghe: “Ai?”

“Bảo bối, quả nhiên là giọng cưng.” Bên kia điện thoại truyền đến một giọng đàn ông người Ý, thanh âm rất trầm, như mân côi nở rộ giữa đêm khuya phi thường mê người.

“Đừng gọi nhiệt tình như vậy được không, bộ tôi và anh thân lắm sao?” Tô Vị Nhiên miễn cưỡng nói.

“Bảo bối, em nói như vậy thật sự làm tôi quá thương tâm mà.” Bên kia điện thoại truyền đến tiếng cười.

“Anh không biết mình buồn nôn đến mức khiến người khác mắc ói sao? Joe.” Tô Vị Nhiên ôn nhu nói.

“Tôi chỉ như vậy với em thôi, bảo bối.”

“Anh đang ở nước Z?” Tô Vị Nhiên bỏ lơ lời Joe mà hỏi thẳng. Trên điện thoại hiển thị dãy số này đến từ B thị.

“Tôi ghé qua thăm em đó, cảm động không?” Joe nói.

“Không có việc gì thì tôi cúp máy đây.” Tô Vị Nhiên nói.

“Bảo bối, đừng lạnh lùng vậy mà. Tôi đến đây đúng là vì có việc, nhưng tôi thật sự rất nhớ em, chúng ta cũng đã ba năm không gặp rồi.”

“Vậy anh muốn thế nào?” Tô Vị Nhiên hỏi.

“Tôi muốn gặp em một chút.” Joe lập tức nói.

“Không rảnh.”

“Vậy khi nào em rảnh?” Joe bám riết không buông.

Quen biết Joe nhiều năm như vậy, Tô Vị Nhiên biết rõ Joe là một người không đạt được mục đích thì không chịu bỏ qua. Hắn nhìn thời gian một chút, đã sắp mười một giờ: “Buổi chiều 3 giờ, quán cà phê SIGN ở A thành.” Nói xong, Tô Vị Nhiên liền cúp điện thoại.

Tô Vị Nhiên trở lại biệt thự, vừa vào cửa liền đụng mặt Phương Quân Dục.

“Cư nhiên có thể gặp anh vào buổi trưa, đúng là hiếm thấy.” Tô Vị Nhiên khẽ cười nói.

“Sau này em sẽ quen.” Phương Quân Dục cười dịu dàng.

“Có ý gì?” Tô Vị Nhiên nheo mắt.

“Anh nói rồi, anh muốn theo đuổi em.” Phương Quân Dục mỉm cười nói.

Khóe miệng Tô Vị Nhiên giật mạnh “thứ” này là Phương Quân Dục sao? “Thứ” này tuyệt đối không phải Phương Quân Dục!

“Đi thôi, anh đang chờ em về ăn cơm.” Phương Quân Dục đến gần Tô Vị Nhiên, nhẹ nhàng cầm lấy tay hắn dắt đi. Tô Vị Nhiên muốn rút tay ra nhưng vừa hơi nhúc nhích, Phương Quân Dục đã cầm chặt hơn, khiến Tô Vị Nhiên không thể thoát khỏi.

Đi đến nhà ăn, Phương Quân Dục đối gặt đầu với Triệu quân gia: “Chú Triệu, có thể mang thức ăn lên rồi.”

Tô Vị Nhiên chống cằm, ánh mắt dừng trên mặt Phương Quân Dục.

“Nhìn anh làm gì?” Phương Quân Dục cũng nhìn lại Tô Vị Nhiên.

“Tôi đang nghĩ xem rốt cuộc anh uống lộn thuốc gì rồi.” Tô Vị Nhiên ôn nhu trả lời.

“Vị Nhiên...” Phương Quân Dục khẽ thở dài một tiếng.

Tô Vị Nhiên nhú mày, khóe miệng tràn ra một tia cười khê: “Phương Quân Dục, chúng ta thăng thấn với nhau luôn đi.” Hắn và Phương Quân Dục đều quá quen thuộc lẫn nhau, cho nên thay đổi này trong lòng hai người đều rất rõ. Mười năm cộng thêm ba năm, ân oán vướng mắc của bọn họ kéo dài những mười ba năm. Vô luận có che dấu như thế nào, thì tình cảm cũng không thể hoàn toàn che dấu được, không lừa được đối phương cũng không lừa được chính mình. Bọn họ đều không thể quay ngược quá khứ.

“Tôi hiện tại không phải tôi của lúc này, anh cũng vậy, phải không?” Những lời này, nếu để người khác nghe được, dĩ nhiên là không hiểu ẩn ý ở trong. Nhưng Tô Vị Nhiên biết, Phương Quân Dục nhất định hiểu được.

Phương Quân Dục cúi đầu thở dài: “Ừh.”

Tô Vị Nhiên bật cười: “Là sợ tôi đi một mình tịch mịch, nên đi theo bồi tôi sao?” Tô Vị Nhiên không tưởng tượng ra ai có thể tính kế được Phương Quân Dục.

Cc: khúc cao trào. đối xứng hô nhé:”>

Tk: Ngã bài rồi nhé, hai thằng biết cùng nhau trọng sinh rồi, Dục ca, anh làm sao đuổi theo em nó được đây:v

15. Chương 15

mông đau, eo đau, đùi đau, toàn thân đều đau... khóc rống

Edit: Chuông Cỏ

Beta: Trangki

Ánh mắt Phương Quân Dục dừng trên người Tô Vị Nhiên, ánh mắt thực phức tạp. Khóe miệng Tô Vị Nhiên khẽ nhếch, không chút e dè chống lại ánh mắt Phương Quân Dục. Hai người cứ vậy lẳng lẳng nhìn đối phương, ai cũng không mở miệng.

“Anh chết như thế nào?” Một lát sau, Tô Vị Nhiên mở miệng hỏi.

Phương Quân Dục ảm đạm cười: “Tự sát.”

Tô Vị Nhiên nghe Phương Quân Dục nói xong liền phá lên cười, trong mắt mang theo vẻ trào phúng: “Đừng nói là sau khi tôi chết anh lại đột nhiên phát hiện mình yêu tôi nên muốn tuấn táng cùng tôi đấy nhé?”

“Nếu anh nói phải?” Phương Quân Dục nói.

“Vậy tôi có phải nên cảm động đến mức ôm lấy chân anh khóc rống, cảm tạ anh vậy mà lại có thể bố thí tình yêu cho tôi không?” Tô Vị Nhiên cúi đầu cười.

Phương Quân Dục nhẹ nhàng lắc đầu: “Sau khi em chết, anh mới phát hiện thế giới không có em vô cùng buồn tẻ và vô vị. Anh chưa từng nghĩ đến chuyện có thể trọng sinh. Có thể lại gặp em là ông trời ban ân cho anh.”

Tô Vị Nhiên giễu cợt một tiếng: “Phương Quân Dục, không ngờ anh cũng có thể nói ra lời êm tai như vậy. Chỉ tiếc... nếu anh nói với tôi sớm vài năm, có lẽ tôi sẽ thật sự khăng khăng bám dính lấy anh. À mà không, cho dù anh không nói tôi cũng vẫn vậy mà.”

Tô Vĩ Nhiên nâng mắt nhìn về Phương Quân Dục, trong mắt là phảng phất thâm tình sâu đậm hoá lại hình dáng Phương Quân Dục: “Anh có biết suy nghĩ cuối cùng trước khi chết của tôi là gì không?”

“Em hối hận đời này đã yêu anh.” Phương Quân Dục nói.

Tô Vĩ Nhiên mỉm cười, ngữ điệu ôn nhu lại mang theo lạnh lùng khó nói thành lời: “Trên thế giới này, chỉ có anh là người hiểu tôi nhất, cũng không uổng phí tôi thích anh nhiều năm như vậy.

Phương Quân Dục cúi đầu thở dài. Đời trước tổn thương hắn gây ra cho Tô Vĩ Nhiên quá sâu, nên hắn không yêu cầu xa vời Tô Vĩ Nhiên có thể tha thứ cho hắn. Hắn chỉ hi vọng đời này có thể bù lại tiếc nuối đời trước, có thể hảo hảo quý trọng người trước mắt này.

Tô Vĩ Nhiên đốt một điếu thuốc, khói thuốc lượn lờ che đi ánh mắt hắn: “Phương Quân Dục, cho tới bây giờ anh đều không làm gì có lỗi với tôi. Anh không có nghĩa vụ phải yêu tôi. Từ đầu đến cuối, đều là tôi đơn phương tình nguyện quẩn quýt lấy anh. Thậm chí còn mang đến cho anh không ít phiền phức. Nếu đổi lại là tôi, tôi đã sớm không chịu nổi đuổi người đi rồi.”

Ánh mặt trời xuyên qua lớp kính thuỷ tinh dừng trên người Tô Vĩ Nhiên, bóng dáng ngược sáng hư ảo giống như chỉ cần khẽ động liền có thể biến mất.

Phương Quân Dục giật mình, tâm đập hụt một nhịp. Loại cảm giác này thật giống như lúc ở giáo đường hay tin Tô Vĩ Nhiên chết. Hắn không khỏi vươn tay bắt lấy tay Tô Vĩ Nhiên. Điếu thuốc kẹp ở ngón giữa của Tô Vĩ Nhiên bị chấn động rơi xuống một ít tro xám.

Tô Vĩ Nhiên nhàn nhạt nhìn Phương Quân Dục bắt lấy cổ tay mình, không buồn không vui, giống như toàn bộ cảm xúc đều đã biến mất. Toàn bộ vui buồn, đời trước hắn đã đưa hết cho Phương Quân Dục, hắn mệt mỏi rồi. Đời trước hắn vì Phương Quân Dục mà sống, đời này, hắn hi vọng chỉ vì chính mình mà sống.

Tô Vĩ Nhiên nâng tay còn lại, thong thả mà kiên định đẩy tay Phương Quân Dục ra. Phương Quân Dục nhìn bàn tay trống rỗng chỉ biết cười khổ một tiếng.

Ngón tay thon dài cầm điếu thuốc, từ trong miệng khẽ thở ra một làn khói, con ngươi nâu nhạt che dấu sự mệt mỏi nồng đậm: “Tôi chán ghét theo đuổi một chuyện không có đích đến, chán ghét chuyện gì cũng vây quanh anh, cũng chán ghét... anh. Cho nên, vô luận anh có thích tôi hay không, đối với tôi mà nói đã không còn quan trọng.”

Phương Quân Dục lẳng lặng nghe Tô Vĩ Nhiên nói, nhẹ nhàng nở nụ cười: “Vĩ Nhiên, em vội vã nói nhiều như vậy, làm anh chen không lọt một câu...” Hắn nhìn thật sâu về phía Tô Vĩ Nhiên: “Em đang sợ cái gì?”

Tô Vĩ Nhiên khẽ nhún mày, hạ mắt tránh đi tầm mắt mang theo cảm giác áp bách của Phương Quân Dục, dừng trên điếu thuốc giữa những ngón tay.

Đúng vậy, sâu trong nội tâm hắn đang sợ hãi. Hắn chưa hoàn toàn quên được Phương Quân Dục, tình yêu điên cuồng như vậy, nếu quả thật có thể nói quên là quên thì sao hắn lại bị hãm sâu vào nó suốt mười mấy năm mà không thể thoát thân?

Nếu không đủ kiên định, hắn sẽ ở dưới “nhu tình” của Phương Quân Dục một lần nữa bại trận. Tàn thuốc màu đỏ lập lòe, Tô Vĩ Nhiên dụi tắt tàn thuốc, một lần nữa nâng mắt nhìn về phía Phương Quân Dục: “Tôi đang sợ cái gì?” Hắn cúi đầu cười nói: “Tôi sợ không chống đỡ được chính mình.”

Hắn kẻ sát vào Phương Quân Dục, ghé vào tai hắn nhẹ giọng nói: “Nói như vậy, anh có thể vừa lòng chứ?”

“Nếu quả thật có thể như vậy thì tốt rồi.” Ánh mắt Phương Quân Dục dừng trên cần cổ trắng nõn của Tô Vĩ Nhiên, bởi do tư thế nên Tô Vĩ Nhiên không nhìn thấy thương cảm trong mắt Phương Quân Dục.

“Bất quá tôi sẽ không cho mình cơ hội như vậy.” Giọng nói Tô Vĩ Nhiên thập phần ôn hoà, nhưng ánh mắt lại lạnh lẽo. Nói xong hắn ngồi lại chỗ mình.

“Cơ hội đều do bản thân tự tạo ra.” Bên tai tựa như còn lưu lại hơi thở của Tô Vĩ Nhiên khiến Phương Quân Dục có điểm lưu luyến. Hắn khẽ cười: “Em đã không cho bản thân cơ hội, cũng không cho anh cơ hội, vậy anh đành phải tự tạo ra cơ hội.”

Tô Vị Nhiên nhìn Phương Quân Dục, ánh mắt mang theo một tia quái dị: “Phương Quân Dục, chẳng lẽ anh thật sự yêu tôi? Hay chỉ vì đời này không có tôi chạy xung quanh nên không quen?”

“Anh chỉ là không muốn dẫm vào vết xe đổ đời trước.” Phương Quân Dục ôn nhu nhìn Tô Vị Nhiên: “Đời trước sau khi mất đi mới hiểu được tâm ý thực sự của chính mình, cái giá phải trả quá lớn, anh chịu không nổi.”

“Thật sao?” Tô Vị Nhiên nở nụ cười: “Anh yêu tôi?”

“Ừh.” Phương Quân Dục thông thả lại kiên định nói.

“Đó là chuyện của anh.” Tô Vị Nhiên mỉm cười nói.

“Ừh, là chuyện của anh.” Phương Quân Dục ảm đạm cười: “Cả đời này, em chính là chuyện của anh. Chỉ có em...” Thanh âm của Phương Quân Dục dần thấp xuống, ngữ khí mang theo lưu luyến vô tận.

“Đó cũng là chuyện của anh.” Tô Vị Nhiên đứng lên rời khỏi phòng ăn. Hắn cảm thấy tựa như có thứ gì đó siết cổ mình khiến bản thân không thể thở nổi.

Phương Quân Dục lẳng lặng nhìn bóng lưng Tô Vị Nhiên bỏ đi, không đứng dậy. Hắn nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, sắc mặt bình thản. Đúng vậy, trong một khắc khi hắn biết Tô Vị Nhiên cũng trọng sinh như hắn thì đã có thể đoán được thái độ của Tô Vị Nhiên, trong lòng cũng đã sớm có chuẩn bị.

Hắn không cần Tô Vị Nhiên cho hắn cơ hội, vô luận Tô Vị Nhiên có nguyện ý hay không, hắn đều sẽ chặt chẽ giữ lấy cậu, không bao giờ ... buông tay nữa. Hắn thật sự không thể chịu nổi nỗi đau đón mất đi cậu lần nữa.

“Tô thiếu gia không ăn cơm sao?” Triệu quản gia phân phó người hầu mang thức ăn lên sau đó trở lại phòng ăn, khi đi qua phòng khách thì thấy Tô Vị Nhiên đang đi ra cửa liền hỏi.

“Cháu ra ngoài một chút, không cần chờ.” Tô Vị Nhiên cũng không quay đầu lại mà nói.

“Tô thiếu gia, thiếu gia dặn cậu ăn cơm xong hãy đi.” Vệ sĩ ngoài cửa thuật lại mệnh lệnh của Phương Quân Dục.

“Nga, các anh muốn ngăn cản tôi?” Tô Vị Nhiên lạnh lùng cười nói.

“Là anh bảo bọn họ ngăn em.” Phương Quân Dục bước tới.

“Anh đây là có ý gì?” Tô Vị Nhiên quay đầu, nhún mày khẽ cười nói: “Muốn dùng sức?”

“Không.” Phương Quân Dục ôn hòa, đi tới trước mặt Tô Vị Nhiên: “Em muốn làm gì anh cũng sẽ không cản. Nhưng từ hôm qua đến giờ em đều chưa ăn bữa cơm nào đằng hoàng lại còn uống nhiều rượu như vậy, như thế đối với dạ dày không tốt. ”

“Đó là chuyện của tôi.” Tô Vị Nhiên khẽ cười nói: “Không tới phiên Phương đại thiếu gia ngài để ý.”

“Nếu em cứ tiếp tục như vậy, trước khi báo được thù thân thể sẽ chịu không nổi.” Phương Quân Dục từ tốn nói. Phương Quân Dục hoàn toàn có thể cho người ngăn không cho Tô Vị Nhiên bước ra khỏi cửa, nhưng hắn biết như vậy sẽ chỉ khiến Tô Vị Nhiên bất mãn, nói không chừng sau khi bước ra khỏi đây cũng sẽ không trở lại nữa.

Tô Vị Nhiên trầm mặc một lúc, rồi ngoan ngoãn theo Phương Quân Dục quay lại phòng ăn.

Đồ ăn đã dọn lên xong, Tô Vị Nhiên nhìn thoáng qua, toàn bộ đều là món hắn thích. Kỳ thật đời trước hắn cũng không thường ăn ở đây. Sao Phương Quân Dục lại biết khẩu vị của hắn nhỉ?

Phương Quân Dục từ vẻ mặt Tô Vị Nhiên cũng đoán được đại khái suy nghĩ của hắn. Trước đây hắn cũng chú ý Tô Vị Nhiên nên nắm rõ sở thích và thói quen của hắn.

Đời trước hắn cho là hắn làm vậy vì Tô gia. Tô gia và Phương gia là thế giao, Tô Vị Nhiên lại là người thừa kế của Tô gia, ở chỗ của hắn, hắn dĩ nhiên phải chăm sóc người ta. Một cái cố vụng về đến thế mà hắn lại có thể tin nhiều năm như vậy. Rốt cuộc là hắn nhìn không thấu hay là không nguyện ý thừa nhận? Trong

lòng Phương Quân Dục rõ ràng, hắn bắt quá chỉ là đang lừa mình dối người mà thôi. Hắn không muốn thừa nhận, không muốn thấy rõ lòng mình. Điều này làm cho hắn phải trả một cái giá quá đau đớn.

Trên bàn cơm, Phương Quân Dục cùng Tô Vị Nhiên đều tự ngồi một chỗ im lặng ăn cơm, từ đầu đến cuối cũng không nói một lời nào. Chuyện của bọn họ, cắt không được tháo không xong, không phải chỉ một hai câu là có thể giải quyết.

Ăn cơm xong, Tô Vị Nhiên cùng Phương Quân Dục rời khỏi phòng ăn.

Tô Vị Nhiên dừng lại: “Anh đã biết tôi muốn báo thù, như vậy chuyện của Tô Sùng Hoa cũng đừng nhúng tay vào.”

Phương Quân Dục cười nhạt: “Anh sẽ không nhúng tay. Anh biết em dĩ nhiên có kế hoạch của mình.” Đời trước, Tô Sùng Hoa và Tô Lê bị hắn giết, bởi vì Tô Vị Nhiên mất, không thể tự mình động thủ, cho nên hắn thay Tô Vị Nhiên động thủ. Còn đời này, Tô Vị Nhiên tất nhiên sẽ không cho phép người khác nhúng tay vào. Phương Quân Dục hiểu rõ cá tính của Tô Vị Nhiên, cái Tô Vị Nhiên cần không phải chỉ là mạng của bọn chúng.

“Ừm.” Được Phương Quân Dục hứa hẹn, Tô Vị Nhiên nhẹ nhàng lên tiếng.

“Buổi chiều có chuyện gì không?” Phương Quân Dục hỏi.

“Đi gặp một người bạn, anh hắn phải biết.” Tô Vị Nhiên nhận nhạt nói. Nếu đã ngứa bài, hắn cũng không cần che dấu thái độ của mình.

Phương Quân Dục biết quan hệ của hắn và Joe. Mà Joe thân là người đỡ đầu cho Italy Mafia, cho dù bí mật đi vào Z quốc, Phương Quân Dục cũng sẽ nhận được tin tức. Huống hồ hắn và Joe gặp nhau cũng không có gì phải giấu diếm.

Phương Quân Dục dĩ nhiên biết, nhưng hắn vẫn hỏi. Hắn biết Tô Vị Nhiên cũng không thích Joe, nhưng trong thời gian Tô Vị Nhiên ở Thụy Sĩ hắn đều bám rất chặt. Sau khi Tô Vị Nhiên trở về, mỗi lần Joe đến Z quốc còn đặc biệt đến thăm hắn.

Khi đó Joe không có bất cứ cơ hội nào, nhưng bây giờ...

Phương Quân Dục nhìn theo bóng lưng Tô Vị Nhiên, nhẹ nhàng thở dài một hơi. Hắn thật sự rất muốn đem Tô Vị Nhiên trói lại giấu ở nơi chỉ mình hắn có thể nhìn thấy. Nhưng hắn không thể. Hiện giờ quan hệ giữa hắn và Tô Vị Nhiên mỏng mang đến mức khê đục cũng có thể vỡ. Hơn nữa hắn biết, sau khi Tô Vị Nhiên xử lý xong chuyện Tề gia sẽ rời khỏi A thành... Nhưng hắn lại không có gì lý do gì để ngăn cản.

Cho dù hắn có thể ngăn cản, hắn cũng sẽ không ngăn cản. Hắn biết sau khi Tô Vị Nhiên trọng sinh, chuyện cậu muốn làm chính là báo thù. Không sao, hắn có thời gian.

Hắn từng nghĩ... chỉ cần có thể nhìn thấy Tô Vị Nhiên thì tốt rồi. Nhưng lúc này hắn lại phát hiện hắn làm không được, hắn muốn Tô Vị Nhiên ở lại bên cạnh hắn, ôm hắn, hôn hắn... mà không phải chỉ là nhìn thấy cậu.

PS Thật chó chưa truyện nào bạn muốn em thụ yêu người khác như truyện này. Bạn thẻ đó:v

16. Chương 16

á, giờ dạ dày cũng đau. 2 ngày ngủ 8 tiếng ăn 2 bữa. muốn chết mà:(:(

Edit: Chuông Cỏ

Beta: Trangki

Quán cafe SIGN ở thành tây.

Tô Vị Nhiên bước vào quán, một nữ phục vụ đi tới. Tô Vị Nhiên nói với cô mấy câu, nữ phục vụ gật đầu, dẫn hắn tới một gian phòng riêng nhỏ.

” Elvis thân ái, đã lâu không gặp. Tôi rất nhớ em, em có nhớ tôi không?” Joe thấy Tô Vị Nhiên bước vào, trên mặt liền lộ ra một nụ cười thật tươi.

“Không.” Tô Vị Nhiên ngồi xuống, nhận lấy menu nữ phục vụ đưa tới: “Một ly Cubita.”

“Thật là vô tình mà. Đã biết em thể nào cũng sẽ nói như vậy, nhưng vẫn nhịn không được.” Joe mỉm cười cầm ly cà phê uống một ngụm: “Mấy năm nay có khỏe không?”

“Không tốt cũng không tệ.” Tô Vị Nhiên ngả ra sau, thản nhiên nói.

“Nhưng giờ em vẫn đang ở A thành, không phải sao?” Joe nhìn Tô Vị Nhiên. Hắn biết có một nam nhân Trung Quốc tên Phương Quân Dục đã chiếm cứ toàn bộ tâm Elvis. Thật là làm cho người khác phải ghen tị mà.

“Đúng vậy, tôi còn ở A thành...” Tô Vị Nhiên nhẹ nhàng lặp lại lời Joe, thanh âm trầm thấp, mang theo đắc ý khó nói rõ. Sau đó, hắn nhìn thẳng vào mắt Joe, khẽ cười nói: “Anh là muốn khuyên tôi rời đi sao?”

“Tôi có suy nghĩ này, hơn nữa cũng chưa từng biến mất.” Joe âm thầm cười: “Nhưng tôi biết đây là chuyện không có khả năng.”

“Vì sao anh biết không có khả năng?” Tô Vị Nhiên mỉm cười nói.

“Thật sao? Em là đang ám chỉ tôi có cơ hội sao? Đừng trêu trọc tôi, tôi sẽ làm thật đó.” Joe cười nói.

“Ta chỉ nói tôi có thể sẽ rời khỏi A thành, nhưng cũng không có nghĩa anh có cơ hội.” Tô Vị Nhiên cầm tách cà phê nữ phục vụ đưa tới, dùng thìa khuấy nhẹ.

“Elvis, vì sao không thể cho người khác một cơ hội?”

“Joe, mỗi lần anh đến Z quốc gặp tôi cũng chỉ là muốn thuyết phục tôi cho anh một cơ hội sao?” Tô Vị Nhiên bưng tách cà phê nhẹ nhàng thổi một hơi nhưng không uống, cứ vậy bưng tách cà phê nhìn Joe.

“Tôi thích em, dĩ nhiên là sẽ hi vọng như vậy.” Đôi mắt Joe thâm thúy lảng lảng nhìn Tô Vị Nhiên.

Tô Vị Nhiên khẽ bật cười, chậm rãi uống một ngụm cà phê: “Nhưng đáp án của tôi hình như cũng đã nói ra rất nhiều lần rồi.”

Tô Vị Nhiên và Joe quen nhau ở Thụy Sĩ. Khi đó, Tô Vị Nhiên còn chưa biết Phương Quân Dục.

“Trước khi kết quả còn chưa ngã ngũ, đáp án gì cũng đều có thể phủ định, không phải sao?” Đối mặt với Tô Vị Nhiên không chút khách khí cự tuyệt, Joe nói. Hắn sớm đã quen bị Tô Vị Nhiên cự tuyệt cho nên cũng không thất vọng.

Tô Vị Nhiên cười cười: “Vậy tùy anh.”

“Nhiều năm vậy rồi, em vẫn là một chút cũng không thay đổi.” Joe mỉm cười nói: “Tôi còn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy em...” Ánh mắt Joe có chút hoài niệm.

” Sao?” Tô Vị Nhiên cười khẽ một tiếng: “Tôi cảm thấy đó cũng không phải hồi ức tốt đẹp gì.”

“Tôi lại không cho là vậy.” Joe nhẹ nhàng khuấy tách cà phê, ánh mắt lại nhìn Tô Vị Nhiên.

Là Tô Vị Nhiên tiếp cận Joe trước. Khi đó, Tô Vị Nhiên cũng không biết thân phận của Joe. Bất quá, điểm này cũng không quan trọng, cho dù Tô Vị Nhiên biết thân phận của Joe, hắn cũng sẽ làm như vậy.

Tô Vị Nhiên cùng đám bạn đánh cược có thể kéo nam nhân anh tuấn này lên giường không. Kết quả, bọn họ thật sự đi thuê phòng. Sau khi vào phòng, Tô Vị Nhiên liền tính toán rời đi bởi vì mục đích của hắn đã đạt được. Nhưng khi đó, nam nhân bình thường còn lâu mới cho phép người khác trêu đùa hắn như vậy, huống hồ người này còn vừa mới lên chức người đỡ đầu Mafia.

Thế nhưng thời điểm Joe chân chính động thủ với Tô Vị Nhiên mới phát hiện, thiếu niên thoạt nhìn còn chưa trưởng thành như nhược xinh đẹp này lại có thân thủ phi phàm. Chỉ là dù thân thủ có tốt đến mấy thì khí lực cũng không đấu lại nam tử trưởng thành.

Khi Tô Vị Nhiên bị Joe đè trên giường, Joe cho là hắn sẽ kích động. Nhưng lúc hắn cẩn thận quan sát thiếu niên bị đặt dưới thân này, thần sắc người thiếu niên kia... hoàn toàn không chút kích động, cho dù là ánh mắt có thể dễ dàng nhất bắt đứng một người cũng là một mảnh bình tĩnh. Joe có thể đoán được là thiếu niên thật sự trấn tĩnh mà không phải ra vẻ trấn tĩnh.

Hắn cởi hai cúc áo trên cùng của thiếu niên ra. Cổ áo thiếu niên mở rộng, để lộ cần cổ trắng nõn cùng phần xương quai xanh xinh đẹp. Joe cảm giác được thân thể hắn vô thức nóng lên.

Toàn bộ biểu tình của Joe đều bị Tô Vị Nhiên thu hết vào mắt, khẽ nở nụ cười.

“Bảo bối, đừng phản kháng, tôi sẽ làm em thực thoải mái.” Joe vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của Tô Vị Nhiên: “Là em chọc tôi trước.”

“Vậy sao?” Tô Vị Nhiên mỉm cười nói. Sau đó, Joe phát hiện hạ thân hắn bị một thứ gì đó lạnh như băng chĩa vào: “Bất quá trước đó, anh nên suy nghĩ một chút xem mình có phúc hưởng không đã.”

Joe đối với vật này vô cùng quen thuộc: “Tôi vậy mà lại không phát hiện em đem súng theo.”

“Nếu không anh nghĩ tôi có thể ung dung cùng anh đi mượn phòng sao?” Tô Vị Nhiên xấu xa dùng súng đè lên huynh đệ của Joe: “Khỏi lấy, đạn trong súng của anh bị tôi lấy ra rồi.”

Joe theo ánh mắt Tô Vị Nhiên nhìn qua, chứng kiến ở một góc phòng là một băng đạn rơi lả tả.

Hoá ra trước đó thiếu niên này đánh nhau với hắn cốt để tháo đạn trong súng của hắn. Mà cả quá trình hắn lại hoàn toàn không phát hiện!

“Tôi còn chưa ngu xuẩn đến độ nghĩ mình có thể đánh thắng anh. Lấy cứng đối cứng là chuyện ngu xuẩn nhất.” Khóe miệng Tô Vị Nhiên cong lên thành một nụ cười: “Anh cũng có thể thử một chút là tay anh nhanh hay là súng của tôi nhanh.”

Joe vốn muốn đoạt súng cuối cùng vẫn đành phải từ bỏ ý định. Trực giác nói cho hắn biết, thiếu niên này không phải đang đe dọa suông. Chỉ cần hắn cử động, thiếu niên này sẽ lập tức nổ súng.

“Đi xuống.” Tô Vị Nhiên mỉm cười nhìn cái đầu gối giữa hai chân mình, lấy tay chế trụ cổ Joe, hướng cổ hắn khẽ thổi: “Đừng khiêu chiến tính nhẫn nại của tôi, vạn nhất tay tôi run lên sẽ không tốt.”

Joe có thể cảm nhận được khẩu súng kia đang chọt chọt hạ thân hắn vài cái.

“Dưới tình huống này mà anh còn có thể cứng.” Tô Vị Nhiên đùa cợt nói: “Anh đói khát đến vậy sao?”

“Vậy chỉ có thể nói bảo bối cứng quá mê người.” Joe cười nói.

“Cám ơn khách lệ, nhưng nhìn anh tôi cứng không nổi.” Tô Vị Nhiên mỉm cười nói: “Đi xuống.”

Joe chỉ có thể xuống khỏi người Tô Vị Nhiên, thần sắc tiếc hận: “Thật đáng tiếc.”

Tô Vị Nhiên chậm rãi cài lại cúc áo: “Không phải là một ngày đầy kích thích sao?”

“Tôi không cho là như vậy.” Joe tiếc nuối nhún vai.

“Nhưng tôi thì đánh bại được lưỡi dao độc của gia tộc Weingast nha.” Tô Vị Nhiên rời khỏi phòng, trong một khắc đi qua cửa hắn mỉm cười nói.

“Bị súng chĩa vào nơi đó còn xem là một hồi ức đẹp.” Tô Vị Nhiên nhẹ nhàng quấy tách cà phê: “Sở thích của anh đúng là quái dị.”

“Không, tôi chỉ thật là vinh hạnh khi được gặp em thôi.” Joe không chút để ý cười nhạo của Tô Vị Nhiên mà nói.

“Anh chấp nhất như vậy, không phải chỉ vì không thể lên giường với tôi mà canh cánh trong lòng sao?” Tô Vị Nhiên nhấp một ngụm cà phê.

“Tôi là thích em.” Joe nhẹ nhàng lắc đầu phủ nhận.

“Nhưng tôi không thích anh.” Tô Vị Nhiên mỉm cười nói.

Một lát sau, Tô Vị Nhiên đứng lên: “Tôi phải đi.”

“Nhanh như vậy?”.

“Ừh.” Tô Vị Nhiên nhàn nhạt đáp: “Anh còn phải quay về B thị.”

“Ừh.” Hần là lén ngồi phi cơ từ B thị tới đây.

“Rất vui lại có thể gặp anh, Joe.” Tô Vị Nhiên đi trước, mỉm cười nói.

Nhìn bóng lưng Tô Vị Nhiên rời đi, Joe cười khổ nói: “Em toàn nhè lúc tôi vừa cố gắng bình tĩnh lại thì trêu ghẹo tôi thôi.”

Phương Quân Dục ngồi trong phòng làm việc, tiếng gõ cửa vang lên.

“Vào đi.”

“Phương tổng.” Một nam nhân có vẻ già dặn đi đến: “Tô thiếu gia đã rời khỏi Sign cà phê, Jonson đã đến sân bay.”

Phương Quân Dục gật đầu. Phó Triệu Dương nói: “Mục đích lần này Jonson tới Z quốc chỉ sợ không đơn giản.”

Phương Quân Dục cười nói: “Jonson thân phận phức tạp, nếu không phải chuyện quan trọng thì sao có thể sẽ đích thân đến Z quốc? Lần gần đây nhất là ba năm trước đây, lần đó hần và Vệ gia hợp tác, cướp lấy mối vũ khí đạn dược ở Đông Nam Á từ tay đối thủ cũ Tư Lâm gia tộc.”

“Căn cứ tin tức truyền đến, lần này Jonson tới Z quốc cũng là vì Vệ gia.”

“Vệ gia...” Ngón tay Phương Quân Dục hơi cong, nhẹ nhàng gõ mặt bàn: “Vệ gia đã đoạt được phần lớn thương trường ở Đông Nam Á. Quá tham lam cũng không tốt.” Vệ gia hợp tác cùng Jonson sau khi cướp được mối vũ khí đạn dược từ tay Tư Lâm gia tộc, hai bên đã bàn bạc chia đôi. Thị trường vũ khí đạn dược của Jonson chủ yếu ở Âu Châu, thị trường Đông Nam Á là đích đến tiếp theo. Mục đích chủ yếu là muốn làm suy yếu thế lực của Tư Lâm gia tộc.

Tính tổng các giao dịch vũ khí đạn dược ở Đông Nam Á, Phương gia chiếm 70%, Tư Lâm gia tộc chiếm 25%, năm phần trăm còn lại là do các tổ chức rải rác khác chiếm. Sau khi Tư Lâm gia tộc bị cướp mối, Vệ gia chiếm 15%, Jonson ít nhiều gì cũng chiếm được 10%.

“Lần này Vệ gia hợp tác cùng Jonson, Vệ gia là do lòng tham, nhưng mục đích của Jonson là cái gì?” Phó Triệu Dương nghi hoặc. Vệ gia là vì thị trường vũ khí đạn dược của Đông Nam Á, nhưng Tư Lâm gia tộc đã muốn rút khỏi thị trường Đông Nam Á, chẳng lẽ Jonson đang bắt đầu khuếch trương thế lực sang Đông Nam Á sao?

“Vận mệnh của thị trường Đông Nam Á đã định, năm phần trăm vụn vặt kia không đáng để Vệ Đào để vào mắt.” Phương Quân Dục khẽ cười nói: “Vây chỉ có một con đường có thể đi, về phần Jonson... chắc là không nhận được đi.”

“Không sai, quá tham lam cũng không tốt.” Phó Triệu Dương nói: “Lúc này lá gan của Vệ gia đúng là quá lớn rồi.”

“Không phải gan lớn, mà là Vệ Đào không còn cách nào chỉ có thể ra hạ sách này.” Phương Quân Dục nói: “So với ngồi chờ chết, không bằng cố sức giãy dụa một hồi.”

“Có ý gì?” Phó Triệu Dương hỏi.

Phương Quân Dục cười nhạt, lấy từ trong ngăn kéo ra một xấp tư liệu.

Phó Triệu Dương cầm tư liệu, càng xem mày càng nhú chặt: “Tô gia?”

“Không phải Tô gia, là Tô Sùng Hoa.”

“Tay Tô Sùng Hoa đúng là dài thật.” Phó Triệu Dương nói: “Bây giờ nên làm gì?”

“Cậu đi báo cho Quý Triễn Bằng, nói với hắn tạm ngừng cung cấp vũ khí đạn dược cho Myanmar.”

“Này...” Phó Triệu Dương do dự, cuối cùng vẫn hỏi: “Này không phải là cho Vệ gia chỗ trống để chui sao?”

“Chỗ trống?” Phương Quân Dục chậm rãi nói: “Chỉ sợ hắn chui vào được lại ra không được.”

Vài lời của beta: Đoạn đối thoại trong quá khứ của Tô Vị Nhiên và Joe lúc đầu để là ta – người, có lẽ vì hai người ko quen thân nên Chuông cổ mới để như thế nhưng beta xin mạn phép để lại là tôi và anh. Đọc từ

Edit: để vậy đi hay hơn. Lúc edit em cũng hok để ý

17. Chương 17

tự dừng thấy lười....

Edit: Chuông Cổ

Beta: Trangki

Ba ngày sau, Tô Vị Nhiên lại đến nhà Tô Nguyên. Tô Vị Nhiên vừa vào cửa liền thấy Tô Nguyên đang ôm laptop ngồi trên ghế sa lon trong phòng khách.

Nghe thấy ngoài cửa có tiếng động, Tô Nguyên liếc về phía cửa, thấy là Tô Vị Nhiên thì lại quay đầu tiếp tục gõ laptop: “Tư liệu cậu cần tôi đã chỉnh lý và gửi vào email của cậu rồi. Không cần phải tới tận đây.”

Tô Vị Nhiên đi đến sa lon, ngồi xuống cạnh Tô Nguyên: “Chẳng lẽ tôi không thể tới gặp cậu sao?”

“Tôi lại cảm thấy cậu thích gặp Phương Quân Dục hơn.” Tô Nguyên đầu cũng không thèm nâng.

“Sao lại nghĩ thế, cho dù có Phương Quân Dục tôi cũng sẽ không vứt bỏ cậu đâu mà.” Tô Vị Nhiên dùng ngón tay nâng cằm Tô Nguyên lên, mỉm cười ôn nhu nói.

Tô Nguyên hất cằm khỏi tay Tô Vị Nhiên, ngữ điệu không chút phật phồng: “Tôi không hứng thú với cậu.”

Tô Nguyên đưa laptop cho Tô Vị Nhiên: “Tư liệu cậu muốn tôi tìm.”

Tô Vị Nhiên gạt đầu, thu lại ý cười trên mặt, xem lướt qua tư liệu trên màn hình.

Một lát sau, Tô Vị Nhiên xem hết toàn bộ tư liệu, khẽ cười nói: “Tô Sùng Hoa đúng là quá tham lam.” Lòng người, chuyện khó làm nhất chính là thỏa mãn. Sau khi có được thì không phải thu tay, mà là nghĩ cách làm như thế nào mới có thể có được càng nhiều hơn. Năm đó, thứ hắn cho Tô Sùng Hoa đã đủ nhiều, so với cha hắn cho còn nhiều hơn nhưng Tô Sùng Hoa vẫn không hài lòng. Khi người ta không có gì thì chỉ nghĩ muốn một chút, nhưng đến khi lấy được nhiều hơn so với mong muốn thì nội tâm lại muốn càng nhiều hơn, cuối cùng là tất cả.

“Này là do tự bản thân hắn dâng lên cửa.” Tô Vị Nhiên mỉm cười.

Tô Vị Nhiên lấy di động ra bấm số Tô Lê. Sau vài tiếng reo, đầu kia điện thoại truyền đến tiếng của Tô Lê: “Thiếu gia có gì phân phó?”

” À” Tô Vị Nhiên cười nhẹ: “Chẳng lẽ tôi gọi không thể là do nhớ cậu sao?”

Đầu kia điện thoại lặng im một lát, sau đó truyền đến tiếng Tô Lê cười khê: “Chẳng lẽ thiếu gia muốn tôi lên giường với ngài?”

“Tôi muốn lên giường với cậu mà còn phải đợi tới bây giờ sao?” Tô Vị Nhiên cúi đầu cười nói: “Chẳng lẽ cậu lúc nào cũng nôn nóng muốn lên giường của tôi như vậy?”

“Chỉ cần là thiếu gia dặn dò, vô luận là chuyện gì, tôi đều sẽ làm theo.” Tiếng nói Tô Lê truyền đến từ bên kia điện thoại.

” Vậy sao?” Tô Vị Nhiên cười: “Năm đó cậu đâu ngoan như vậy.”

“Vậy nên giáo huấn rất sâu, không phải sao?”

“Biết vì sao lúc ấy tôi lại cứu cậu không?” Tô Vị Nhiên nói.

Bên kia điện thoại là trầm mặc, nhưng Tô Vị Nhiên có thể nghe được tiếng hít thở nhẹ nhàng của Tô Lê. Hẳn biết, Tô Lê nhất định đang nghe.

“Lúc đó cậu tựa như một con thú bị nhốt. Trong ánh mắt tràn ngập hung dã (hung dữ + hoang dã).” Tô Vị Nhiên mỉm cười: “Tôi cũng biết, cho tới bây giờ cậu cũng không phải một con thú ngoan.”

Bên kia điện thoại vẫn là sự im lặng. Một lát sau, Tô Vị Nhiên mở miệng nói: “Mấy hôm nữa, cậu đi gặp Tề Tư Hành một chuyến. Về phần Tề Tư Hành, cậu hẳn phải biết hẳn rồi.” Tề gia là nhà giàu nhất A thành, án kiện con riêng tranh gia sản lại náo nhiệt như thế, nên trong khoảng thời gian này trở thành tin tức vang dội nhất A thành, người ở A thành hiếm ai không biết đến Tề gia.

“Thiếu gia nhìn trúng Tề gia sao?” Tô Lê hỏi.

“Nhìn trúng Tề gia không phải tôi.” Tô Vị Nhiên khê cười nói.

“Là đại thiếu gia?” Tô Lê nói.

“Thật thông minh.” Tô Vị Nhiên cười khích lệ nói, trong ngữ khí mang theo đắc ý khó có thể nắm bắt: “Sao cậu biết là đại ca Thân ái của tôi.”

“Đại thiếu gia luôn không chịu thua kém ai.” Tô Lê thản nhiên nói. Tô Lê nói chuyện rất có chừng mực, lời này mặt ngoài là thổi phồng Tô Sùng Hoa, nhưng với người đã biết mọi chuyện như Tô Vị Nhiên hoặc Tô Nguyên, vừa nghe đã có thể nghe ra trong lời này của hắn là tầng tầng cảm xúc.

“Người khác cũng nhìn không ra vậy mà cậu mới gặp vài lần đã có thể nhìn ra.” Tô Vị Nhiên cười nhạt. Trước kia, Tô Lê và Tô Sùng Hoa không tiếp xúc nhiều, cũng chỉ mới gặp qua vài lần.

“Trực giác.” Tô Lê nói: “Thiếu gia cần tôi làm gì?”

“Cậu nói với Tề Tư Hành, Tề Thiên Tường đã mua chuộc truyền thông, nếu còn tiếp tục, thì sự tình sẽ chỉ phát triển theo hướng bất lợi cho bọn họ.” Tô Vị Nhiên nói: “Với lại nói cho bọn họ biết, Tề Thiên Tường vừa tiếp xúc với Hoàng Thụy Cương, chuẩn bị bắt đầu sử dụng Hoàng Thụy Cương làm trưởng luật sư tư vấn.” Tưởng Lăng là một trong những luật sư cao cấp nhất chuyên về tài sản trong nước, mà Hoàng Thụy Cương cũng đồng dạng là luật sư già dặn nhất A quốc, sở trường các loại án dân sự. Thành tích đáng sợ nhất của hắn là từng giúp một gã nhà giàu có chứng cứ giết người vô cùng xác thực thoát tội. Gã nhà giàu đó đã di dân sang Mỹ, hiện vẫn đang nhơ nhớt ngoài vòng pháp luật.

“Làm sao để Tề Tư Hành tin?” Tô Lê hỏi: “Tề Thiên Tường có liên quan với đại thiếu gia, chỉ e hắn có thể sẽ không nghe chúng ta.”

Tô Vị Nhiên khê cười nói: “Tôi chỉ hảo tâm nhắc nhở bọn họ còn tin hay không tùy bọn họ. Đến lúc đó một đồng cũng không giữ lại được thì đừng trách sao tôi không nhắc. Cậu cứ nói với bọn họ như vậy là được.”

“Tôi đã biết.” Tô Lê nói.

“Tôi mong là sẽ có được một câu trả lời thuyết phục càng sớm càng tốt.” Tô Vị Nhiên nói xong liền cúp điện thoại.

“Cậu không sợ Tề Tư Hành nói chuyện cậu nhúng tay vào cho Tô Sùng Hoa sao?” Tô Nguyên nghe Tô Vị Nhiên nói xong, hỏi.

“Cậu đang nói chuyện trực tiếp với tôi, có thể đừng chỉ nhìn vào máy tính không. Chẳng lẽ tôi không hợp nhãn cậu đến vậy sao?” Tô Vị Nhiên ôn nhu oán trách.

“Nếu trên mặt của cậu cũng giống như màn hình có thể hiện ra thứ tôi muốn nhìn, lúc đó tôi sẽ suy xét đến việc nhìn cậu.” Tô Nguyên chăm chú gõ bàn phím đáp lại.

“Được rồi.” Tô Vị Nhiên thở dài một tiếng như thể rất mất mát, nhưng vẻ mặt lại bán đứng hần, nụ cười trên mặt vẫn vô sỉ như vậy.

“Tề Tư Hành chắc chắn sẽ không nói cho Tô Sùng Hoa.” Tô Vị Nhiên trở lại chuyện chính: “Hần không hoàn toàn tin tưởng Tô Sùng Hoa.”

“Sao cậu biết?” Tô Nguyên hỏi.

Tô Vị Nhiên chậm rãi nở nụ cười: “Tô Sùng Hoa vốn có thể không cần đến A thành, hần chỉ cần chỉ huy từ xa, chờ Tề gia nội loạn là được. Nhưng lần này hần lại sốt ruột đến mức tự mình đến A thành. Hơn nữa hần không gặp Tề Tư Hành, mà là Tề Thiên Tường. Bởi vì hần cảm thấy Tề Tư Hành không còn là một còn rồi chỉ biết nghe lời, mà đã bằng mặt không bằng lòng.”

Hần lấy laptop trong tay Tô Nguyên qua gõ vài cái khóa, trên màn hình nhảy ra một văn bản: “Thấy không, bọn họ còn lên tìm luật sư khác nhưng lại gạt Tô Sùng Hoa, dùng tài khoản ngân hàng ở Monaco. Tuy rằng chuyện này Tô Sùng Hoa cũng biết nhưng ngụ ý thì không cần hỏi cũng biết. Tô Sùng Hoa dùng bọn họ, đồng thời cũng chuẩn bị sau khi cầm được tiền thì vứt bỏ.”

“Vậy nên Tô Sùng Hoa tìm Tề Thiên Tường, là để tạo áp lực cho mấy kẻ con riêng không biết điều, nhân đó làm lớn chuyện hơn.” Tô Nguyên mặt không đổi sắc nói.

“Mục đích khi hần tìm Tề Thiên Tường không phải chuyện này, đây chỉ là việc nhỏ. Mục đích quan trọng để hần tới đây là vì đường hàng không trong tay Tề gia.” Tô Vị Nhiên khẽ cười nói: “Hơn nữa cũng để qua mặt Tô gia.”

Cho dù đã nghe thấy câu sau của Tô Vị Nhiên, Tô Nguyên vẫn bình tĩnh, ngay cả lông mi cũng không thêm nâng.

“Cậu cấp bách ép Tề Tư Hành động thủ sớm một chút, là muốn khiến Tô Sùng Hoa còn chưa trải đường xong trở tay không kịp. Đến lúc đó chẳng còn hơi đâu mà chú ý tới đường hàng không phải không?” Tô Nguyên nói.

“Cũng là cậu hiểu tôi nhất.” Tô Vị Nhiên mỉm cười: “Đường hàng không quan trọng, tiền cũng quan trọng. Tôi phải cảm tạ đại ca tự đứng mang tới cho mình không ít tiền chứ nhỉ? Hôm nào phải mời hần ăn cơm mới được.”

Tô Nguyên trả lời hần bằng tiếng gõ bàn phím.

Tô Vị Nhiên bấm số điện thoại của Phương Quân Dục, một lát sau, bên kia điện thoại truyền đến tiếng Phương Quân Dục: “Vị Nhiên?”

Tô Vị Nhiên nhẹ nhàng cười nói: “Có thể giúp tôi một chuyện không?”

“Em nói đi.” Phương Quân Dục nói.

“Tôi muốn ngày mai toàn giới truyền thông có thể có chung một tin tức trên đầu đề.” Tô Vị Nhiên nói. Ở A thành, có thể dùng truyền thông để đưa tin với tốc độ nhanh nhất và thống nhất nhất mà không bị chút áp lực chỉ có Phương gia.

“Tin gì.”

“Tề gia đã cùng Hoàng Thụy Cương gặp mặt, nghi ngờ có liên quan đến án tranh gia sản.”

“Được.” Phương Quân Dục chỉ đáp một chữ, cũng không hỏi nguyên nhân. Nhưng Tô Vị Nhiên biết, chuyện Phương Quân Dục biết không ít hơn hần.

Ngày hôm sau, tiêu đề toàn bộ báo ở A thành đều có chung một nội dung Tề gia và Hoàng Thụy Cường vừa tiếp xúc. Đưa tin rất chi tiết, thậm chí còn có hình đính kèm.

Sáng sớm, Tô Vị Nhiên cầm tờ báo tựa vào lưng sofa.

Phượng Quân Dục đưa một ly cà phê qua, Tô Vị Nhiên tùy tay cầm lấy: “Bài này do ai viết vậy, nếu tôi không biết chân tướng mà xem báo thì tuyệt đối sẽ tin là thật đó.”

“Anh nhờ bộ phận quan hệ xã hội viết. Cụ thể là ai nếu em muốn biết anh có thể giúp em hỏi một chút.”

“Không cần.” Tô Vị Nhiên chậm rãi uống một ngụm cà phê: “Bộ phận quan hệ xã hội của Phượng thị đúng là năng lực xuất chúng.”

“Anh biết nguyên nhân Joe đến Z quốc phải không.” Tô Vị Nhiên nói.

“Biết.” Phượng Quân Dục mỉm cười nói.

Tô Vị Nhiên để cà phê xuống bàn. Tại sao hẳn lại nói chuyện này với Phượng Quân Dục? Nhắc nhở Phượng Quân Dục? Không nói Phượng Quân Dục không cần hẳn nhắc, thì cũng mắc gì hẳn phải nhắc chứ?

Nhìn hành động của Tô Vị Nhiên, đáy mắt Phượng Quân Dục lộ ra một tia vui vẻ.

Sau vài ngày, vụ kiện tranh gia sản của Tề gia trở thành tin tức sốt dẻo nhất A thành. Bốn anh em Tề gia cùng đám con riêng của Tề gia đua nhau chiếm tin tức đầu đề, truyền thông không ngừng đưa tin tiến triển mới. Con riêng Tề gia lại càng tác động liên tục, một bộ không chết không ngừng.

Giá cổ phiếu Tề thị giảm mạnh trên diện rộng khiến người chơi cổ phiếu bình thường bắt đầu bán tổng bán tháo cổ phiếu Tề thị trong tay. Thậm chí cả cổ đông lớn nhỏ của Tề thị cũng bắt đầu đứng ngồi không yên.

“Lúc này Tề Thiên Tường đã là ốc còn không mang nổi mình ốc (thân mình lo không xong), hơi đâu mà nhớ đến chuyện hợp tác với Tô Sùng Hoa.” Tô Vị Nhiên mỉm cười.

“Tô Sùng Hoa ở trong tối mua không ít cổ phần.” Tô Nguyên nói.

“Để hẳn tiếp tục.” Tô Vị Nhiên khẽ cười: “Hai ngày sau, giá cổ phiếu Tề thị sẽ tăng trở lại. Như vậy hẳn sẽ thu được càng nhiều.”

“Cậu tính làm gì?” Tô Nguyên hỏi. Tuy rằng đây là một câu hỏi, nhưng càng có vẻ giống câu trần thuật hơn.

“Tôi kêu Dung Cẩm Huy hai ngày sau lấy danh nghĩa người khác đầu tư cho Tề thị.” Dung Cẩm Huy là cậu Tô Vị Nhiên, cũng là đương gia hiện tại của Dung gia.

“Cổ phiếu Tề gia sẽ tăng lại trong thời gian ngắn. Như vậy mới lấy được tin tưởng của người mua.” Tô Vị Nhiên cười tà: “Cậu nói, đến lúc cứ tưởng đã giải quyết xong thì bất ngờ rút vốn, cổ phiếu trong tay thành giấy vụn là cảm tưởng gì? Nhất định sẽ rất kích thích a.”

“Vậy cậu cũng không cần tài sản của Tề gia sao?”

“Thứ đáng giá trong tài sản Tề gia cũng không chỉ có cổ phiếu.”

Tóm tắt chút cho ai chưa hiểu nhé vì bản thân bạn cũng thấy rối. Tề gia chia làm 2:

Anh em Tề gia do Tề Thiên Tường làm chủ.

Con riêng Tề gia do Tề Tư Hành dẫn đầu.

Tô Sùng Hoa dùng Tề Tư Hành khiến Tề gia rối loạn. Đồng thời cũng liên lạc với Tề Thiên Tường để nhân lúc này thu mua mỗi làm ăn của Tề gia. Ai dazzzz, có thể thôi mà lúc dịch loạn hết cả lên à

18. Chương 18

ngày mai em đi câu... lộn, mua cá, dzì cho má, ướp kho tiêu...

Edit: Chuông Cỏ

Beta: Trangki

Cổ phiếu liên tục rớt giá trên diện rộng khiến Tề thị vội vàng dừng tay. Trong khoảng thời gian này, Tề Thiên Tường một bên trấn an cổ đông, một bên tìm kiếm nguồn vốn đầu tư mới. Nhưng dưới thời điểm này, các gia tộc thường có giao hảo cùng Tề gia đều hàm hồ ậm ừ, không có thái độ rõ ràng. Tề gia đang bất ổn, rút nguồn vốn vào có thể sẽ không khác gì bát nước đổ đi, rất nhiều người đều bàng quang. Thậm chí là vài gia tộc có quan hệ cá nhân sâu đậm với Tề gia cũng lấy cớ vắng nhà, sai quản gia chặn Tề Thiên Tường ngoài cửa. Hạng người dẹt hoa trên gấm nhiều không kể xiết, nhưng kẻ có thể giúp kẻ khác khi gặp nạn thì lại có mấy ai, sự thật vĩnh viễn chỉ là hai chữ thờ ơ.

(Dẹt hoa trên gấm: Gấm đã đẹp, thêm hoa trên gấm càng sang quý hơn. Ý đoạn này là nhà đã giàu thì càng nhiều người xun xoe mong có quan hệ nhưng khi khó khăn cần giúp thì có mấy ai)

Sau đó, Tề Tư Hành dẫn đầu đám con riêng Tề gia đẩy án kiện lên mức càng ngày càng nghiêm trọng. Tưởng Lăng cũng mở lời chắc chắn sẽ thắng vụ này.

“Tô tổng, chúng tôi đã từ tay người chơi cổ phiếu rải rác và vài cổ đông thu mua 10% cổ phần Tề thị.”

Tô Sùng Hoa cầm di động, nghe trợ lý chủ tịch Quan Triệu báo cáo, trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng: “Tốt lắm. Đợi đến khi Tề thị bình ổn lại, tiếp tục thu mua, tốt nhất là có thể mua 20%.”

“Vâng.” Người bên kia điện thoại nói.

Tô Sùng Hoa cúp điện thoại, một lúc sau lại bấm số Tưởng Lăng: ” Alô, là tôi.”

“Tô tổng, có chuyện gì sao?” Tưởng Lăng nói.

“Mấy hôm nữa để Tề Tư Hành tổ chức họp báo, công bố ‘Di chúc’ của Tề Dực Đằng.” Tô Sùng Hoa nói.

“Vâng, tôi sắp xếp ngay.” Tưởng Lăng nói.

Di chúc của Tề Dực Đằng dĩ nhiên là do Tô Sùng Hoa cho người mô phỏng bút tích của Tề Dực Đằng viết ra. Trong di chúc chung, đám con riêng Tề gia được phân 30% di sản.

Phần di chúc này được công bố, đợt sóng to gió lớn là không thể tránh. Tề gia hiển nhiên sẽ tìm người giám định bút tích, nhưng muốn có kết quả phải mất một thời gian. Mà trước khi có kết quả, hẳn chắc chắn Tề gia đã tan đàn xẻ nghé, cho nên kết quả ra sao cũng không quan trọng. Cái hẳn cần là thời gian do phần di chúc giả đó trì hoãn. Tô Sùng Hoa mỉm cười, con người âm trầm.

Trù tính lâu như vậy, tài sản Tề gia thuộc về hẳn là chuyện đã định. Tô Vị Nhiên có thể danh chính ngôn thuận tiếp nhận Tô gia, sau lưng lại có Dung gia ủng hộ còn hẳn lại là trắng tay. Dù cho hẳn cố gắng lâu như vậy, ngồi trên vị trí hiện giờ của Tô thị, nhưng chỉ cần Tô Lại Nam nói một tiếng liền có thể dễ dàng cướp đi tất cả. Nếu như không có Tô Vị Nhiên, Tô gia vốn nên thuộc về hẳn. Xung quanh không có ai, Tô Sùng Hoa tháo xuống lớp mặt nạ giả dối. Tươi cười ảm áp như gió xuân trên mặt biển thành nụ cười lạnh lẽo âm độc. Hẳn thật sự đã chán ngấy việc phải sắm vai người anh tốt đến cực điểm rồi, nhưng để có được Tô gia, hẳn chỉ có thể tiếp tục chịu đựng.

Tô Vị Nhiên có Dung gia ủng hộ, vậy hẳn chỉ có thể tìm kẻ có thể lực ngang Dung gia Tề gia. Tài sản của Tề gia và tuyến đường hàng không với hẳn mà nói thật sự quá mê người. Mà cái chính là Tề gia chỉ là thế gia buôn bán bình thường, trước mặt thế gia hắc đạo thật giống một con dê béo không sức chiến đấu.

Vài ngày sau, Tề Tư Hành cùng đám con riêng Tề gia tổ chức họp báo trong phòng hội nghị khách sạn quốc tế Long Bách. Trong buổi họp báo, bọn họ công khai “Di chúc” của Tề Dực Đằng.

Tề thị vốn đã vì cổ giá rớt giá mà gặp nguy hiểm lúc này lại càng hoạ vô đơn chí. Người chỉ đứng ngoài bàng quang cũng bắt đầu triệt để mất đi lòng tin với Tề gia.

Tề gia vội vàng mở hộp báo trả lời. Bọn họ lấy ra di chúc đã công chứng được cất trong két sắt ngân hàng của Tề Được Đăng trước mặt truyền thông, cũng thuyết minh di chúc kia của Tề Được Đăng là giả. Bọn họ cũng mời cả ngôi sao thái đầu ngành kiểm nghiệm văn kiện Giáo sư Nhạc Văn Ân và Giáo sư Trần Chính Phát của Z quốc kiểm tra bản “Di chúc” kia.

Tuy rằng Tề gia cũng mở hộp báo, nhưng tình hình vẫn không chút chuyển biến.

Tô Vị Nhiên ngồi trên sofa xem tin tức mấy ngày nay, chậm rãi nở nụ cười. Cục diện trước mắt đúng là rất thoả mãn mong muốn của đại ca Thân ái của hắn. Nếu Tô Sùng Hoa đã xuất lực nhiều như vậy, hắn dĩ nhiên không thể ngồi không, không giúp đỡ một chút thì đúng là không tốt đúng không.

“A, cậu.” Tô Vị Nhiên bấm số Dung Cẩm Huy: “Bây giờ cậu có thể dùng danh nghĩa Vệ gia cấp vốn cho Tề thị rồi.” Chiếm được câu trả lời thuyết phục của Dung Cẩm Huy, Tô Vị Nhiên vừa lòng cúp điện thoại.

Vai trò đại diện được Tô Vị Nhiên ném cho Phó tổng tài cấp cao của ngân hàng đầu tư và phát triển Hàn Lập. Hàn Lập từng đứng ra phụ trách hạng mục liên doanh cho Vệ gia, nên hắn dùng danh nghĩa Vệ gia bàn chuyện đầu tư cho Tề gia sẽ không khiến ai hoài nghi. Mà Tề thị lúc này đã là hoảng đến mù mắt, có thể tìm được nguồn đầu tư đã không dễ thì lấy đâu ra tinh lực nghĩ đến mấy chi tiết nhỏ nhặt.

Quả nhiên, Hàn Lập và Tề thị đàm phán cực thành công. Nguyên bản Tề thị chết cũng không chịu nhả tuyến đường hàng không ra, nhưng nguồn vốn cực lớn do Dung Cẩm Huy đề ra khiến Tề gia dao động. Để cứu lại Tề thị đang gần bờ phá sản, Tề gia bất đắc dĩ từ bỏ tuyến đường hàng không, cũng như 23% cổ phần Tề thị. Chuyện Dung Cẩm Huy mượn danh nghĩa Vệ gia rót vốn cho Tề gia, ngoại trừ vài người biết chuyện thì không ai biết. Cứ vậy, tuyến đường hàng không Tô Sùng Hoa ngày nhớ đêm mong vô thanh vô tức rơi vào tay Tô Vị Nhiên.

Mà khi Tô Sùng Hoa thấy sự tình phát triển càng ngày càng nghiêm trọng không dừng được nữa, cảm thấy đã đến lúc thì mới gọi cho Tề Thiên Tường, tỏ ý có thể hợp tác cùng Tề thị. Hắn có thể rót vốn cho Tề thị.

Nguyên bản Tô Sùng Hoa chắc chắn thắng lợi đã nằm trong tay, Tề Thiên Tường hiện giờ tứ cố vô thân, tất nhiên sẽ cầu cứu hắn. Lúc đó chính là thời cơ tốt nhất để nói chuyện tuyến đường hàng không.

Nhưng ngoài dự kiến của Tô Sùng Hoa, sau khi Tề Thiên Tường nghe đến yêu cầu của Tô Sùng Hoa liền quyết đoán cự tuyệt kế hoạch đầu tư của Tô Sùng Hoa. Yêu cầu Tô Sùng Hoa đưa ra không ít hơn “Vệ gia”, nhưng nguồn vốn rót vào lại chỉ bằng một phần mười “Vệ gia”.

Sau khi Tô Sùng Hoa cúp điện thoại cự tuyệt, tức giận ném chén rượu trong tay: “Đúng là không biết điều!”

Tề gia đối diện nguy hiểm nhưng vài ngày sau lại bình ổn trở lại. Vì được Dung Cẩm Huy rót vốn, sau khi Tề thị bình ổn, giá cổ phiếu cũng tăng mạnh.

“Hàn Lập, trước khi giá tăng đến đỉnh thì bán hết toàn bộ 23% cổ phần ra.” Tô Vị Nhiên nhìn hướng đi của cổ phiếu Tề thị, gọi cho Hàn Lập thần nhiên dặn dò. Cúp điện thoại, Tô Vị Nhiên cười một tiếng. Mấy hôm trước dùng giá sàn thu mua 23% cổ phiếu Tề thị, hôm nay nhân lúc giá cổ phiếu Tề thị tăng bán hết ra, chênh lệch ước chừng một trăm năm mươi triệu.

“Không hổ là đứng đầu A thành, khó trách lại làm đại ca Thân ái thêm đổ mắt như vậy.” Tô Vị Nhiên nhìn đường dao động giá trên màn hình mỉm cười. Qua hôm nay, Dung Cẩm Huy sẽ đột ngột rút vốn, cổ phiếu Tề thị sẽ trở thành một đồng giấy vụn không đáng một đồng, toàn bộ số tiền đưa vào thị trường chứng khoán sẽ bốc hơi.

“Hi vọng ca ca thân ái của tôi có thể tranh thủ hôm nay giá cổ phiếu tăng cao thu mua cổ phiếu Tề thị, vui vẻ dùng nó làm lợi thế để bàn chuyện tuyến đường hàng không với Tề Thiên Tường.” Tô Vị Nhiên khẽ lắc ly rượu cổ cao trong tay, đưa chén đến chóp mũi ngửi một chút. (Cc: gian thương!!! Rót vốn, cướp đồ xong rồi rút vốn. lừa đảo à) (Tk: Thị trường bé vốn là lừa đảo mà:v)

Để có thể thuận lợi đàm phán tuyến đường hàng không với Tề Thiên Tường, Tô Sùng Hoa hiển nhiên sẽ khiến Tề gia nhiễu loạn. Sau đó thừa dịp cổ phiếu Tề thị rớt giá, các cổ đông bán tháo cổ phiếu Tề thị thì

thu mua.

Cho dù giá cổ phiếu Tề thị có rớt, thì lạc đà gầy vẫn lớn hơn ngựa, muốn thu mua lượng lớn cổ phần Tề thị, số tiền phải bỏ ra chắc chắn không nhỏ. Nếu hần đoán đúng, Tô Sùng Hoa chỉ có thể mua từ 10% tới 20% cổ phần, số tiền bỏ ra cũng phải vượt qua một trăm triệu. Mà hôm nay giá cổ phiếu Tề thị tăng lên sẽ làm Tô Sùng Hoa càng thêm kiên định mua cổ phiếu Tề thị.

Tô Vị Nhiên nhấp một ngụm rượu đỏ, khoe miệng nhẹ giương. Bất quá hết hôm nay, cổ phiếu Tề thị sẽ không đáng một đồng. Như vậy toàn bộ tiền Tô Sùng Hoa đổ vào cũng bốc hơi trong nháy mắt.

“Không chiếm được Tề gia, lại không dừng mất sạch hơn trăm triệu. Không biết khi ca ca Thân ái nghe thấy tin này sẽ có biểu cảm gì.” Tô Vị Nhiên chậm rãi nở nụ cười: “Thật chờ mong mà.”

Vốn trước đó sổ sách Quan Triệu đã thâm hụt một khoản, tài sản của Tề gia là để Tô Sùng Hoa bù vào khoản thâm hụt kia. Nhưng tiền của Tề gia không lấy được, bản thân Quan Triệu thì lại tổn thất hơn một trăm triệu, khoản thiếu hụt này dư sức đem Quan Triệu dè sập.

“Thích món khai vị ta tặng cho người không?” Tô Vị Nhiên nhìn rượu đỏ trong ly, mỉm cười nói.

Ngày hôm sau, Tề thị đột ngột bị rút vốn, cổ phiếu từ lúc bắt đầu giao dịch đã lao xuống không ngừng.

“Vì sao vẫn không thoát!” Tề Thiên Tuấn nhìn Tề Thiên Tường đang im lặng theo dõi biểu đồ tổng quát.

Tề Thiên Tường khẽ nở nụ cười, mặt mũi nhăm hai mắt lại: “Nhị đệ, chẳng lẽ đến bây giờ cậu còn chưa nhìn ra được sao? Tất cả những chuyện này đều là hướng về Tề gia. Cho dù thoát thì thế nào? Bất quá chỉ là giấy dựa một chốc, cuối cùng cũng phải chết.”

“Chẳng lẽ chúng ta cứ như vậy ngồi chờ chết?” Tề Thiên Tuấn không cam lòng mở to đôi mắt đỏ bừng.

Tề Thiên Tường lắc đầu: “Lúc này ngay cả đối phương là ai chúng ta cũng không biết, kế hoạch của hần lại quá chu đáo chặt chẽ. Không thể ngờ được gia sản hàng trăm năm của Tề gia lại hủy trong tay ta.” Tề Thiên Tường vô thức siết chặt tay.

“Nếu không phải do cha phong lưu, thì sao có thể biến thành như vậy!” Tề Thiên Tuấn cắn răng nói.

“Loại nợ phong lưu này, gia tộc nào mà không có? Cho dù không có chuyện tranh gia sản này, thì đối phương cũng sẽ hạ thủ trong chuyện khác, bởi vì mục đích của hần là Tề gia. Tề gia cây to đón gió, lại không có thể lực như Phương gia, dĩ nhiên là đối tượng dễ xuống tay tốt nhất.” Tề Thiên Tường tắt máy.

“Tô Nguyên, nghĩ cách không để lại dấu vết đem toàn bộ tư liệu Tô Sùng Hoa cấu kết với đám con riêng đưa đến tay Tề Thiên Tường.” Tô Vị Nhiên gọi cho Tô Nguyên, nói.

“Được.” Tô Nguyên như trước máy móc đáp lại: “Bất quá tôi muốn hỏi một chút, vì sao cậu lại giá hoạ cho Vệ gia? Các gia tộc khác cũng có thể lợi dụng, vì sao cố tình lại là Vệ gia?”

Tô Vị Nhiên khựng lại, hần đột nhiên có một loại xúc động muốn vọt tới đầu kia điện thoại bóp chết tên mặt tê liệt này, hít một hơi: “Tôi thích thế.”

“Hiểu rồi.” Giọng Tô Nguyên vẫn không chút phập phồng: “Bất quá tôi cũng hiểu, cậu rất thích cái bướng.”

Tô Vị Nhiên: “...”

Cc: một phút mặc niệm cho Tề gia và Vệ gia, hai vị quá xui xẻo, nhất là Vệ gia nằm cũng dính chương

Tk: Có ai thấy khó hiểu không thì com bên dưới để hai bạn giải thích cho:3

19. Chương 19

ai nha... rày lười biếng bỏ bê nhà cửa bụi ko à phải phải

Edit: Chuông Cỏ

Beta: Trangki

“Tô thiếu gia, đã lâu không thấy cậu đến.” Trâu Bác Quang thấy Tô Vị Nhiên đi vào “Lạc đường” liền chạy tới nghênh đón. “Đã lâu” này tính ra cũng chỉ khoảng nửa tháng, nhưng dựa theo tần suất ngày nào cũng đến trước kia của Tô Vị Nhiên thì đúng là quá lâu.

Lần này Tô Vị Nhiên vẫn tới một mình. Điều này làm Trâu Bác Quang có điểm không quen, bởi vì lúc trước mỗi lần Tô Vị Nhiên đến “Lạc đường” đều là được đám thiếu gia A thành như sao nâng trăng hộ tống tới.

Từ khi Tô Vị Nhiên trọng sinh tới nay, mỗi ngày vẫn đều nhận được rất nhiều lời mời đi chơi cùng đám bạn xấu hồi trước. Nhưng đối với Tô Vị Nhiên mà nói, những người này đã là quá khứ. Đời trước, sau khi hắt rời khỏi A đã không còn liên lạc với bọn họ. Khi nhận được cuộc gọi kiểu này, Tô Vị Nhiên luôn một hơi cự tuyệt. Hắt hiện tại cũng không thích tiếp xúc với người lạ. Còn trước kia, hắt bắt quá cũng chỉ muốn dùng não nhiệt để không nghĩ đến chuyện Phương Quân Dục lạnh nhạt hắt. Nhìn những khuôn mặt nịnh nọt đó, tới tận bây giờ hắt vẫn chán ghét không thôi.

“Ừm.” Tô thiếu gia thờ ơ lên tiếng.

“Ngài muốn một phòng không?” Trâu Bác Quang hỏi. Tô Vị Nhiên có phòng VIP ở Lạc Đường, bởi vì Tô Vị Nhiên không thích thanh âm ồn ào ở phía ngoài và đại sảnh.

“Không cần.” Tô Vị Nhiên nói: “Tôi muốn một mình, đừng quấy rầy.”

“Vậy chúc ngài vui vẻ.” Trâu Bác Quang hơi cong lưng, lễ phép nói một tiếng rồi rời đi.

Tô Vị Nhiên đi đến khu cocktail, ngồi trước quầy bar.

“Ngài muốn rượu gì?” Bartender có vẻ là người mới nên không nhận ra Tô Vị Nhiên.

“Một ly Fantastic Leman.” Tô Vị Nhiên mỉm cười nói.

“Xin chờ một lát.” Bartender nói.

Tô Vị Nhiên đưa tay chống cằm nhìn bartender thuần thực pha chế. Khi bartender trong lúc vô ý nhìn về phía Tô Vị Nhiên thì chạm mắt. Tô Vị Nhiên khẽ cười với hắt, bartender nọ không tự giác mà ngáy ngốc.

“Rượu sắp đổ ra ngoài rồi.” Tô Vị Nhiên ôn nhu nhắc nhở.

Bartender giật mình tỉnh lại, phát hiện miệng bình rượu cherry bị lệch thiếu chút đổ cả ra ngoài, mặt không không chế đỏ lên.

“Dễ xấu hổ vậy sao.” Tô Vị Nhiên cười nhẹ một tiếng.

Bartender cúi đầu, có vẻ đang chuyên tâm pha rượu, nhưng Tô Vị Nhiên có thể nhìn thấy cổ của cậu ta cũng đỏ.

” Fantastic Leman của ngài.” Đặt ly rượu màu lam nhạt lên quầy bar trước mặt Tô Vị Nhiên, sau đó bartender nọ xoay đi pha rượu tiếp.

Tô Vị Nhiên cầm ly cocktail, chậm rãi uống một ngụm.

“Thiếu gia, trêu đùa người mới vậy có gì vui chứ?” Một người ngồi xuống bên cạnh hắt nói. Hiên nhiên vừa rồi người này không ở xa nên đã xem trọn một màn này.

“Quá non.” Tô Vị Nhiên tiếc nuối lắc lắc đầu: “Tôi còn chưa nói gì đã xấu hổ rồi.”

Tô Vị Nhiên nói xong quay qua nhìn người nọ, mỉm cười: “Tôi còn tưởng rằng cậu cả đời cũng không dám bước vào ‘Lạc đường’ nữa chứ. Là do tôi đánh giá thấp dũng khí của cậu, hay là... da mặt?”

“Vì sao không dám?” Tô Lê cười nhạt: “Cho tới bây giờ tôi cũng không sợ nơi này. Nếu sợ, tôi đã không liên tục lặp đi lặp lại việc chạy trốn khỏi nơi này. Từ năm mười lăm tuổi, tôi đã quên cái gì gọi là sợ.”

“Một ly Kir Royal.” Tô Lê nói với bartender.

Một lát sau, bartender đặt một ly cocktail trước mặt Tô Lê. Tô Lê cũng không uống ngay, hắn dùng ống hút nhẹ nhàng khuấy đều ly cocktail.

Ngọn đèn mờ ảo ánh lên mắt hắn, hắn khẽ híp mắt. Bởi vì lão cha mê cờ bạc nên nhân sinh của hắn đã hoàn toàn chệch khỏi quỹ đạo bình thường từ khi hắn mười lăm. Mẹ hắn vì cờ bạc nên bỏ nhà trốn đi, mà mỗi ngày của hắn là từng trận đòn hiểm từ kẻ uống say giận dữ vì thua bạc. Hắn từng nghĩ đây là Địa Ngục, nghĩ cuộc sống bết bát lắm cũng chỉ như vậy.

Nhưng sau mười lăm tuổi, đến khi hắn rơi vào Địa Ngục chân chính mới phát hiện, bóng tối vĩnh viễn cũng không có giới hạn. Hắn bị lão già cờ bạc gán cho Tôn Thiên Quân, từ đó về sau, nhân sinh của hắn vạn kiếp bất phục.

Đến khi hắn có đủ sức mạnh, hắn sẽ đem mười ngón tay của lão già đó từng ngón từng ngón chặt xuống cho chó ăn. Vì để giữ lại ngón tay mà bán con, hắn muốn lão phải trả một cái giá thật lớn. Hắn sẽ phá tan hang ổ của Tôn Thiên Quân, ở trước mặt thuộc hạ của Tôn Thiên Quân, cho chó luân phiên thao hắn. Tô Lê cầm ly cocktail lên, nhìn nước rượu màu đỏ sẫm, khoe miệng cong lên một tia cười lạnh.

“Cảm giác báo thù như thế nào?” Tô Vị Nhiên đem thần sắc của Tô Lê thu hết vào mắt.

“Giống làm tình.” Tô Lê mỉm cười uống một ngụm rượu.

“Khoái cảm khi làm tình rất tuyệt.” Đuôi mắt Tô Vị Nhiên khẽ nâng lên, khoe môi mỉm cười, nói: “Phải không.”

“Vâng.” Tô Lê nhẹ nhàng học ra một chữ.

“Có thể làm kẻ khác mê muội.” Tô Vị Nhiên cười nói, ánh mắt dừng ở trên ly cocktail màu lam nhạt.

“Mê muội?” Tô Lê nhìn Tô Vị Nhiên: “Thù báo xong rồi thì còn có gì để mê muội? Tôi cũng không ham thích chuyện giết người. Bất quá” hắn mỉm cười.

“Không còn báo thù để khoái cảm, nhưng làm tình lại có thể đạt được khoái cảm tương tự, không phải sao?”

Tô Vị Nhiên nhấp một ngụm rượu: “G bá tước vẫn cho rằng thất bại duy nhất của hắn chính là cậu.” Hắn đặt ly rượu xuống, khẽ nở nụ cười: “Nhưng là trên thực tế, cho tới bây giờ G bá tước cũng chưa từng thất bại. Cánh cửa dục vọng một khi mở ra, sao có thể đóng lại.” Ngón tay Tô Vị Nhiên lướt qua cằm Tô Lê chậm rãi đi xuống, trượt tới cổ áo Tô Lê: “Khi không còn nhục cảm thì không gì có thể kháng cự được tình dục.”

Tô Lê mỉm cười, hắn không đẩy tay Tô Vị Nhiên ra: “Không sai. G bá tước rất thành công, tôi cũng không thoát được. Có lẽ, có một ngày, tôi sẽ chết trong đó.”

“Chết dưới hoa mẫu đơn cũng không uống một đời.” Tô Vị Nhiên thu tay, khẽ cười nói: “Tôi cũng từng nhìn không ra.”

“Chẳng lẽ cậu có thể buông tha Phương Quân Dục?” Tô Lê kinh hoàng siết chặt ly rượu.

“Chỉ cần tôi chết một lần.” Tô Vị Nhiên mỉm cười.

“Thật đáng tiếc, nếu không phải cậu chỉ yêu Phương Quân Dục, có lẽ chúng ta có thể lên giường một lần.” Tô Lê tiếc nuối nói.

“Nếu cậu muốn làm tình, trong ‘Lạc đường’ tùy tiện cũng có thể tìm được người thỏa mãn cậu. Bất luận là cậu thích ở trên hay dưới cũng không thành vấn đề.” Tô Vị Nhiên cười: “Không muốn thử sao?”

“Ngán.” Tô Lê chậm rãi uống một ngụm rượu.

Tô Vị Nhiên chậm rãi lắc lắc ly rượu, nét mặt tựa tiểu phi tiếu.

“Phương Quân Dục đến.” Một lát sau, Tô Lê bỗng nhiên nói.

“Hiếm thấy đó.” Tô Vị Nhiên quay đầu đưa mắt quét một vòng xung quanh, ngữ điệu nhẹ nhàng. Trong trí nhớ của Tô Vị Nhiên, Phương Quân Dục rất hiếm khi đến “Lạc đường”. Công việc của “Lạc đường” đều do Trâu Bác Quang trực tiếp báo cáo lại Phương Quân Dục.

“Hắn hướng bên này.” Tô Lê nhẹ giọng nói: “Chẳng lẽ là tới tìm cậu? Vậy cũng rất hiếm thấy đó.” Tô Lê đi theo Tô Vị Nhiên nhiều năm như vậy, dĩ nhiên cũng biết Phương Quân Dục chưa bao giờ quản lý sinh hoạt cá nhân của Tô Vị Nhiên. Cho dù Tô Vị Nhiên mỗi ngày đều chết dí ở “Lạc đường”, Phương Quân Dục cũng không nói gì.

“Chẳng lẽ cậu không nên tránh đi một chút?” Tô Vị Nhiên dịu dàng nói với Tô Lê: “Quấy rầy người khác nói chuyện yêu đương không tốt đâu.”

“Được rồi, tôi đi trước.” Tô Lê đứng lên, xoay người biến mất trong dòng người.

“Quấy rầy người khác uống rượu cũng không phải là một thói quen tốt.” Tô Vị Nhiên nói với Phương Quân Dục bên cạnh.

Phương Quân Dục mỉm cười nói: “Vậy anh uống cùng em.”

“Uống cocktail với tôi?” Tô Vị Nhiên khê cười nói: “Muốn uống với tôi thì phải uống Whiskey.”

Phương Quân Dục quay sang, nhìn Tô Vị Nhiên thật sâu rồi nói: “Cũng được.”

Tô Vị Nhiên đứng lên: “Vậy đi thôi.”

Khi Trâu Bác Quang nhìn thấy Phương Quân Dục và Tô Vị Nhiên cùng xuất hiện ở “Lạc đường”, trong mắt tràn đầy kinh ngạc nhưng rất nhanh liền khôi phục: “Phương tổng, Tô thiếu.”

“101.” Phương Quân Dục nói.

“Vâng.” Trâu Bác Quang vội dùng bộ đàm dặn dò phục vụ phòng 101 chuẩn bị tiếp đãi. Trong số các phòng VIP ở “Lạc đường”, có ba phòng có tiền cũng không lấy được, một trong số đó chính là phòng số 101. Căn phòng đó được chuẩn bị đặc biệt cho Phương gia, mặc kệ Phương gia có dùng hay là không.

“Johnny Walker xanh.” Tô Vị Nhiên nói với phục vụ: “Lấy sáu chai trước đi.”

Nữ phục vụ nhìn thoáng qua Phương Quân Dục, Phương Quân Dục gật đầu.

“Tôi còn tưởng rằng anh sẽ ngăn cản tôi chứ?” Tô Vị Nhiên nhìn bóng lưng nữ phục vụ, mỉm cười nói. Khuôn mặt Tô Vị Nhiên dưới ánh đèn âm u hiện lên ánh sáng nhàn nhạt như ngọc thạch.

“Lấy sáu bình cũng không có nghĩa là uống sáu bình, không phải sao?” Ánh mắt Phương Quân Dục dừng ở trên mặt Tô Vị Nhiên, sau đó khê cười nói. (Cc: em thix)

Tô Vị Nhiên: “...”

Phục vụ đem rượu Tô Vị Nhiên gọi lên rồi rời khỏi phòng. Trong phòng chỉ còn lại hai người Tô Vị Nhiên cùng Phương Quân Dục. Trong phòng ngọn đèn u ám, trong không khí mang theo một mùi thơm mê hoặc như có như không. Dòng rượu màu xanh trong bình thủy tinh của Johnny Walker ánh lên từng tia sáng xanh yếu ớt.

Hai người đều không nói chuyện, nhưng trong sự im lặng lại có gì đó âm thầm lay động.

Tô Vị Nhiên cầm ly rượu lên, mỉm cười nói: “Anh nói muốn uống rượu với tôi thì chỉ nhìn tôi làm gì?” Tô Vị Nhiên rót nửa ly rượu rồi đưa cho Phương Quân Dục. Phương Quân Dục không từ chối.

Tô Vị Nhiên cầm chiếc ly còn lại trên bàn, cũng tự rót cho mình nửa ly. Hắn nhìn rượu trong ly, mỉm cười nói: “Không biết là anh say trước hay tôi trước nhỉ.”

Phương Quân Dục nhẹ nhàng nở nụ cười: “Chúng ta sẽ không say.”

Tô Vị Nhiên hơi lắc ly rượu: “Vậy sao?”

“Anh sẽ không để em say.” Phương Quân Dục nhấp một ngụm rượu, ánh mắt ôn nhu nhìn về phía Tô Vị Nhiên.

Tô Vị Nhiên nghe Phương Quân Dục nói thì bật cười, nghiêng người dựa vào Phương Quân Dục, ôn nhu xoa mặt Phương Quân Dục: “Anh cho anh là gì của tôi?”

“Em sẽ để mình say sao?” Phương Quân Dục thản nhiên cười nói.

Tô Vị Nhiên cười tủm tỉm: “Sẽ không.” Ngày đó trọng sinh bắt quá chỉ là một chuyện ngoài ý muốn, hẳn sẽ không tiếp tục phóng túng bản thân như thế.

“Vậy nên anh đang giúp em này.” Phương Quân Dục nhìn Tô Vị Nhiên ở gần như vậy, mỉm cười một chút, sau đó nhẹ nhàng đặt lên trán hắn một nụ hôn.

PS: Rõ ràng rất tình cảm mà sao vẫn đau lòng thế này L

20. Chương 20

ngáp

Edit: Chuông Cổ

Beta: Trangki

Tô Vị Nhiên đẩy Phương Quân Dục ra: “Tôi nhớ, lúc trước tôi đã nói rất rõ.”

Phương Quân Dục không chút để ý khế cười: “Anh cũng nhớ đã biểu hiện thái độ của mình rất rõ, chuyện này đâu mâu thuẫn, không phải sao?”

Ánh mắt Tô Vị Nhiên quét qua mặt Phương Quân Dục, mang theo vài phần nghi hoặc. Người trước mắt và Phương Quân Dục ôn hoà nhưng xa cách trong trí nhớ khác rất nhiều. Sau khi trọng sinh, thái độ của hắn và Phương Quân Dục tựa hồ cũng thay đổi.

“Phương Quân Dục.” Tô Vị Nhiên chậm rãi mở miệng.

“Ừh?” Phương Quân Dục nhìn lại Tô Vị Nhiên, nhẹ nhàng cười.

“Anh như vậy làm tôi không quen.” Tô Vị Nhiên tiếp tục nói.

“Thói quen là do thời gian tạo thành.” Phương Quân Dục chậm rãi xoay ly rượu trong tay, ly rượu dưới ánh đèn u ám loé lên ánh sáng nhạt nhòa.

“Tôi chỉ sợ thời gian lại tạo ra thói quen tương tự.” Tô Vị Nhiên uống một ngụm rượu, nói.

“Không nên vội có kết luận như vậy.” Trên gương mặt tuần tú nhả nhặn của Phương Quân Dục hiện lên nụ cười nhạt, nhấp chút rượu.

“Trong lòng tôi đã sớm có đáp án.” Tô Vị Nhiên gác chân, thả lỏng dựa vào sofa

Phương Quân Dục cười cười, không nói thêm gì. Lúc này hẳn có nói gì cũng vô ích. Hắn biết tính cách Tô Vị Nhiên, vô luận hắn có nói như thế nào, Tô Vị Nhiên cũng sẽ không đổi ý. Tranh luận là vô nghĩa, không cần phải nói quá nhiều.

Hai người đều không nói nữa, lẳng lặng uống rượu. Trong phòng thực im lặng, chỉ thỉnh thoảng vang lên tiếng rót rượu. Hai người đều tự uống xong một ly sau đó rót thêm một ly, không ai tính toán mở bình tiếp theo.

“Anh đúng là tiếp rượu rất chuyên nghiệp đó.” Tô Vị Nhiên đặt ly rượu trong tay xuống bàn, nhìn Phương Quân Dục. Trên mặt hai người đều không có vẻ gì là đã say nhưng ánh mắt Tô Vị Nhiên lại sâu hơn vài phần.

“Uống rượu cùng em, dĩ nhiên phải chuyên nghiệp.” Phương Quân Dục nhìn ly rượu trong tay, nói.

“Tôi luôn rất tò mò.” Tô Vị Nhiên cười khúc khích: “Lúc trước tôi ở cùng anh mười năm cũng chưa từng thấy anh uống rượu, nhưng sao tittle lượng của anh lại tốt hơn tôi.”

Phương Quân Dục mỉm cười: “Khi anh du học ở Đức, ngẫu nhiên cũng sẽ uống rượu.”

Tô Vị Nhiên cười cười, không nói gì nữa.

Khi Tô Vị Nhiên cùng Phương Quân Dục rời khỏi, Tô Vị Nhiên có thể cảm nhận được ánh mắt hiếu kỳ rõ ràng dán trên người mình và Phương Quân Dục.

Cũng không có gì lạ, hai người quan hệ mập mờ, gọi rượu, lại còn ở trong phòng riêng lâu như vậy. Chỉ uống rượu thôi? Giải thích sao cũng không tin. Rượu là thứ kích thích dục vọng tốt nhất. Người khác mà không liên tưởng bậy bạ mới là chuyện lạ.

“Đại ca thân ái của tôi lúc này nhất định đang tức điên người.” Tô Vị Nhiên cầm di động nói.

“Tôi cũng nghĩ vậy, phỏng chừng còn muốn đem kẻ ngấm ngầm phá hấn ra thiên đao vạn quả.” Tô Nguyên nói.

“Ai bảo hấn vẫn một lòng tâm niệm tài sản Tề gia đến như vậy?” Tô Vị Nhiên mỉm cười nói: “Nếu muốn một thứ không thuộc về mình thì phải trả một cái giá rất lớn. Tôi bắt quả chỉ nhắc nhở hấn một chút.”

“Phí nhắc nhở này có hơi cao.” Tô Nguyên nói, nhưng ngữ khí thì không chút gì là cao. Mà trên thực tế, giọng điệu của hấn luôn một kiểu như vậy, ngoại trừ chuyện liên quan đến dưỡng da, những chuyện khác đều không hấp dẫn nổi hấn.

“Cao?” Tô Vị Nhiên bật cười: “Tôi lại không nghĩ vậy, có lẽ bài học tiếp theo của hấn dùng tiền cũng không đo được.”

“Tô Sùng Hoa đắc tội cậu?” Tô Nguyên hỏi.

“Nếu tôi nói có?”

Tô Nguyên không chút kinh ngạc, vẫn một kiểu bằng bằng: “Vậy thì bình thường.”

“Bình thường?” Tô Vị Nhiên cười cười: “Người khác ai cũng nói tôi có một người anh thật tốt, sao cậu lại cho là bình thường?”

“Tôi chưa bao giờ cảm thấy Tô Sùng Hoa là một người anh tốt.” Tô Nguyên nói: “Tô Sùng Hoa trước nay luôn là một kẻ dã tâm bừng bừng, sao có thể cam chịu luôn luôn bị cậu cười lên đầu?”

Tô Vị Nhiên cười nói: “Tôi còn tưởng rằng chỉ khi liên quan đến da mặt mình thì cậu mới quan sát cẩn thận như vậy thôi chứ.”

“Vậy sao?” Tô Nguyên cứng nhắc nói: “Tôi cũng hay quan sát mặt của cậu, tuy bây giờ vẫn chưa có tí vết, nhưng dựa theo mức độ nghiện rượu của cậu, trong vòng một tháng nhất định sẽ có mụn.”

Tô Vị Nhiên ai oán: “...cậu quả thật rất hận tôi nha.”

Này tính ra là nguyên rủa ác độc nhất của Tô Nguyên. Mặt mọc mụn, với Tô Nguyên mà nói chính là chuyện khó dung nhất trên đời.

“Tôi đã đem đầy đủ chứng cứ Tô Sùng Hoa cấu kết với Tề Tư Hành cùng con riêng Tề gia cùng tư liệu việc âm thầm thu mua cổ phần công ty Tề thị thông qua Ngụy Tử Minh đưa đến tay Tề Thiên Tường.” Tô Nguyên nói.

Ngụy Tử Minh là thám tử tư. Trước khi Tề thị gặp thất bại Tề Thiên Tường liền nhờ Ngụy Tử Minh đi điều tra. Nhưng trước đó đều bị Tô Vị Nhiên dùng áp lực giấu nhem nên Ngụy Tử Minh cơ hồ không tra được gì. Đến khi Tề thị xảy ra chuyện, Tô Vị Nhiên mới cho người tiết lộ một chút, để Ngụy Tử Minh điều tra theo manh mối hấn để lộ ra, sau đó Tô Nguyên gửi toàn bộ tư liệu qua như kế hoạch.

“Tốt lắm.” Khoé miệng Tô Vị Nhiên khê cong lên, nói: “Còn chuyện gì không?”

“Hết rồi.” Tô Nguyên nói xong liền cúp máy.

Tề thị hiện giờ đã là không gượng dậy nổi. Tuy không thể tạo thành phiên toái cho Tô Sùng Hoa, nhưng cũng không làm hấn thoải mái gì. Hơn nữa sau chuyện này Tề thị sẽ trở thành vết nhơ của Tô Sùng Hoa, khiến Tô Sùng Hoa muốn đi lên ở Tô thị đã khó lại càng khó.

Vài ngày sau, án kiện tranh gia sản đình đám của Tề thị mở phiên toà.

Trên toà án, Tề Thiên Tường lấy ra kết quả kiểm tra của Thái Đầu ngành kiểm nghiệm bút tích Z quốc Giáo sư Nhạc Văn Ân và Giáo sư Trần Chính Phát, chứng minh “Di chúc” Tề Tư Hành đưa ra là giả. Toà án phán quyết tại toà di chúc là giả, không chấp nhận. Mà di chúc trước khi Tề Dược Đăng lâm chung được để trong két sắt của Tề Thiên Tường là hợp lệ. Trong di chúc toàn bộ tài sản Tề thị thuộc về anh em Tề gia, mà nhóm con riêng thì chỉ được một phần tiền mặt và bất động sản.

Án kiện này cứ vậy hạ màn, nhưng thực tế thì thường phát triển ngoài dự đoán của mọi người. Vài ngày sau, Tề Thiên Tường kiện Tô Sùng Hoa và con riêng Tề gia lên toà, trong đơn kiện là cấu kết giả tạo di chúc, cũng như tạo ra rối loạn, khiến Tề thị gánh chịu tổn thất lớn về kinh tế.

Vốn Tề Thiên Tường tố cáo nhóm con riêng Tề gia có lẽ sẽ không khiến người khác hiếu kỳ, nhưng sau khi dính đến cả Tô Sùng Hoa, thì toàn bộ lực chú ý của truyền thông lại tập trung vào án kiện này. Chuyện này thật sự là ngoài dự liệu của mọi người. Trong vòng một đêm, lượng tìm kiếm của cái tên Tô Sùng Hoa trên mạng tăng mạnh.

“Đại ca, làm vậy có được không? Cho dù thắng thì với chúng ta cũng không được lợi gì.” Tề Thiên Tuấn hỏi.

Chỉ mới vài ngày mà Tề Thiên Tường đã trở nên vô cùng tiêu tụy, râu cũng không cạo sạch, hoàn toàn không thể nhận ra phong thái quý công tử A thành lúc trước: “Tô Sùng Hoa phá đổ Tề thị, chúng ta cũng không thể dễ hấn thoát. Chúng ta không thoải mái, hấn cũng đừng hòng yên ổn.”

Tề Thiên Tường nói tiếp: “Theo tư liệu Ngụy Tử Minh tìm được, Tô Sùng Hoa chỉ là con nuôi của Tô gia. Trước mặt hấn còn một Tô Vị Nhiên muốn có được Tô gia, tất nhiên sẽ bị Tô gia cản trở. Hấn nhất định phải không để lại chút gì vết mới có thể đạt được ủng hộ của Tô gia. Lần này anh kiện Tề Tư Hành bất quá chỉ là ngụy trang, cái chính là anh muốn cho Tô Sùng Hoa một bài học.”

“Đại ca...”

Tề Thiên Tường cười khổ: “Hiện giờ Tề thị đã xuống dốc, anh cũng chỉ có thể làm như vậy. Anh thật vô dụng mà.”

Toàn bộ tư liệu Tề Thiên Tường có được từ Ngụy Tử Minh đều do Tô Nguyên dựa theo chỉ thị của Tô Vị Nhiên sửa sang lại. Cho nên bên trong có tính ám chỉ rất mạnh.

Hành động của Tề Thiên Tường hoàn toàn nằm trong kế hoạch của Tô Vị Nhiên. Tô Vị Nhiên đã xem tin tức hôm nay, hài lòng mỉm cười. Tề Thiên Tường quả nhiên không làm hấn thất vọng, ra tay rất nhanh. Hấn còn tưởng rằng Tề Thiên Tường sẽ trì hoãn vài ngày chứ.

“Điều tra thông tin của Tề Thiên Tuấn?” Tô Nguyên bắt điện thoại, nghe Tô Vị Nhiên nói xong, đáp: “Không thành vấn đề. Tính tình, quan hệ, sở thích. Rồi, đã biết.”

Tô Nguyên gõ bàn phím, mặt không thay đổi nói: “Cậu xác định không cần chiều cao cân nặng, số đo ba vòng và kích thước của huynh đệ người ta?” (Cc: Nguyên Nguyên thô bỉ quá đi)

“Này không cần.” Tô Vị Nhiên tựa hồ có chút tiếc nuối thở dài.

“Chướng mắt?”

“Lớn lên quá xấu.” Tô Vị Nhiên ai oán.

Tô Nguyên: “...”

Cúp điện thoại, Tô Vị Nhiên lạnh lùng cong khóe miệng. Tuy Tề Thiên Tường hận Tô Sùng Hoa, nhưng Tề Thiên Tường từ nhỏ đã được Tề Dược Đăng bồi dưỡng thành người thừa kế, thông minh lãnh tính, khi gặp chuyện trước tiên sẽ cân nhắc suy tính hậu quả lợi hại, suy nghĩ chu đáo.

Nhưng Tề Thiên Tuấn thì không vậy. Bởi vì có Tề Thiên Tường nên Tề Thiên Tuấn gần như được Tề Dược Đẳng nuôi thả, không phải chịu sự khắc nghiệt của quá trình đào tạo người thừa kế, được sủng ái tùy tâm sở dục.

Là một thiếu gia bị chiều hư, từ Thiên đường ngã xuống Địa Ngục, trong lòng tràn ngập căm hận, nhưng vẫn chỉ có thể suy nghĩ một cách đơn giản đó là mục tiêu tốt nhất để lợi dụng.

Tô Vị Nhiên cười lạnh. Tề Thiên Tuấn bây giờ còn chưa được, nhưng sẽ có một ngày cần mượn tay hắn làm chút chuyện.

Trên mặt bàn trước mặt Tô Vị Nhiên là một túi hồ sơ hôm nay Trác Dịch vừa gửi tới. Bên trong là báo cáo và kết giám định ADN của Tô Sùng Hoa và Tô Lại Nam.

Tô Vị Nhiên mở túi rút ra trang giấy bên trong. Nhìn lướt qua phân tích và kết luận, chậm rãi nở nụ cười. Kết quả quả nhiên không ngoài dự liệu của hắn, Tô Sùng Hoa và Tô Lại Nam là cha con ruột. Trực giác của nữ nhân là nhạy bén nhất, năm đó Dung Uẩn dù thế nào cũng không dung Tô Sùng Hoa hoá ra là vì nguyên nhân này.

Nhưng có một điểm Tô Vị Nhiên nghĩ mãi vẫn không rõ, vì sao Tô Lại Nam lại gạt cả hắn lẫn Tô Sùng Hoa. Đến giờ Tô Sùng Hoa vẫn không biết chân tướng, chỉ thực sự cho rằng mình là do Tô Lại Nam nhận nuôi.

Tô gia gia quy nghiêm khắc, cho dù Tô Sùng Hoa và Tô Lại Nam là cho con ruột, cũng sẽ không ảnh hưởng gì đến địa vị của Tô Vị Nhiên. Con riêng và con nuôi cũng không khác nhau mấy, đều không có quyền thừa kế. Nhưng trước kia khi trong Tô gia có con riêng thì đều nhận, nhưng không nuôi. Tô Sùng Hoa lại là tương phản, nuôi mà không nhận.

“Người rốt cuộc đang gạt ta chuyện gì vậy? Lão cha thân ái ” Tô Vị Nhiên ánh mắt âm trầm thì thầm. Hắn một lần nữa bỏ kết quả vào lại túi hồ sơ, đem hồ sơ khóa kín trong ngăn bàn.

21. Chương 21

...

Edit: Chuông cỏ

Beta: Trangki

Tề Thiên Tường tố cáo Tô Sùng Hoa, lời hắn từ sau bức màn ra phía trước. Ngày mở phiên toà, Tô Sùng Hoa được vệ sĩ dẫn đường, tiến vào từ cửa nam toà án. Mà bên ngoài toà án đã có rất nhiều phóng viên đài truyền hình đứng chờ. Vừa thấy Tô Sùng Hoa, lập tức vác máy ảnh bật máy quay phỏng vấn Tô Sùng Hoa.

Dưới một tàng cây cách đó khá xa, một chiếc Maybach đen lặng lẽ đậu lại. Cửa sổ ghế lái chậm chậm hạ xuống, Tô Vị Nhiên nhìn Tô Sùng Hoa bình tĩnh được vệ sĩ bảo vệ tiến vào toà, khóe miệng khẽ nhếch.

Phán quyết của Toà án dành cho Tô Sùng Hoa không quá nặng. Nhưng lúc này mọi người hầu như đều đã biết mục đích đến A thành của Tô Sùng Hoa. Mục đích của hắn cũng đã đạt được.

“Ta xem người còn có thể duy trì được đến khi nào mới cầu cứu cha.” Tô Vị Nhiên khẽ cười. Cửa kính xe chậm rãi đóng lại, Tô Vị Nhiên lái xe rời khỏi toà án.

“Phương tổng.” Phó Triệu Dương cầm một tập văn kiện đi vào văn phòng Phương Quân Dục: “Vũ khí đạn dược cho chính phủ Myanmar vẫn được cung cấp bình thường nhưng đã bảo Quý Triển Bằng ngừng cung cấp cho phe chống đối. Phe chống đối đã đưa ra kháng nghị với Quý Triển Bằng, đồng thời đang tìm nguồn cung ứng mới.”

Phương Quân Dục nhìn lướt qua văn kiện Phó Triều Dương đem tới: “Vệ gia đã phá đại diện liên lạc với đại diện phe chống đối rồi sao?”

“Vâng.” Phó Triều Dương nói: “Chúng ta rút lui đã tạo ra một ‘cơ hội’ thật tốt cho Vệ gia. Không cần chúng ta ám chỉ, Vệ gia cũng đã nghĩ cách liên lạc với phe chống đối.”

“Phương tổng.” Phó Triều Dương đẩy kính mắt: “Tôi còn một điểm không rõ. Từ trước đến nay chính phủ Myanmar và phe chống đối vẫn luôn là kẻ thù, nhưng chuyện đó hoàn toàn không liên quan gì đến chuyện cung ứng vũ khí đạn dược. Trước kia chúng ta cùng lúc cung ứng cho cả hai bên cũng vẫn ổn, như vậy việc gì phải rút khỏi phe chống đối, tạo cơ hội cho Vệ gia lợi dụng?”

Phương Quân Dục cười nhạt nhưng mắt lại không cười: “Cho dù hiện tại không rút ra, sau này vẫn phải rời khỏi. Vậy thì rút trước rồi đẩy kẻ khác ra chịu tội thay cũng không tồi, đây là Vệ gia tự lao vào.” Nói xong, hắn rút ra một sấp văn kiện đưa cho Phó Triều Dương.

Phó Triều Dương mở tập văn kiện ra, khi thấy nội dung bên trong, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc: “Chính phủ Z quốc và chính phủ Myanmar hợp tác trong cuộc chiến chống buôn bán thuốc phiện ở khu vực Tam Giác Vàng?”

“Đó cũng không phải trong điểm.” Phương Quân Dục khẽ cười nói: “Buôn bán thuốc phiện có lợi nhuận kinh người nên căn bản là cấm cũng không được. Trọng điểm là trong khoảng thời gian này, chính phủ hai nước thường xuyên gặp mặt.”

“Nhưng có hợp tác cũng là chuyện bình thường, trước kia việc kinh doanh của chúng ta cũng bình thường, không chịu ảnh hưởng.”

“Đó là do không ai dám động tay động chân đối với Phương gia.” Phương Quân Dục chậm rãi nói: “Nhưng lúc này lại chính là thời gian tốt nhất để loại bỏ ý kiến bất đồng.”

Phó Triều Dương bị Phương Quân Dục nhắc tỉnh, lập tức hiểu ra: “Vệ gia và phe chống đối hợp tác, có thể đánh vào điểm này.” Phương gia trong thị trường kinh doanh vũ khí đạn dược ở Myanmar đã hình thành một hệ thống dòng chảy hoàn chỉnh, dù là bất cứ thời điểm nào cũng đều có thể toàn vẹn trở ra. Còn Vệ gia trong phương diện này thì lại hoàn toàn là một tên gà mờ. Đặc biệt trước mắt Vệ gia không có bất kỳ cơ sở trụ cột nào ở Myanmar, nhược điểm để người khác có thể bắt lấy thật sự rất nhiều.

Phương Quân Dục gật đầu: “Vậy nên không cần chúng ta tự ra tay. Chúng ta chỉ cần ở phía sau đẩy nhẹ một cái là đủ.”

Phó Triều Dương khép lại tập văn kiện: “Tôi hiểu, tôi sẽ lập tức liên hệ với Quý Triển Bằng.” Quý Triển Bằng là người đại diện cho Phương gia ở Myanmar.

“Về phía Tô Sùng Hoa ” Phó Triều Dương có vẻ do dự hỏi: “Chúng ta có phải nên nói với Tô Lại Nam một tiếng?” Tô Sùng Hoa dùng Vệ Đào, con trai độc nhất của Vệ gia, uy hiếp buộc Vệ gia liêu lĩnh mở rộng thị trường Đông Nam Á. Thất bại thì Vệ gia chịu, thành công thì sẽ buộc Vệ gia phun lợi nhuận ra, dù sao cũng chỉ có hắn được lời.

“Tô Lại Nam không hẳn không biết.” Phương Quân Dục trầm giọng nói.

“Cái gì?” Phó Triều Dương hí mắt, ánh mắt sắc bén: “Chẳng lẽ Tô gia cũng phóng túng Tô Sùng Hoa tùy ý làm bậy như vậy? Hay đây là ý của Tô gia?”

“Tô Sùng Hoa có làm gì cũng không dậy nổi sóng gió. Tô Lại Nam rất rõ điểm này, nên mới phóng túng hắn như vậy.” Phương Quân Dục lơ đãng cười cười.

“Chỉ là một đứa con nuôi, đáng để để ý như vậy sao?” Phó Triều Dương khó hiểu: “Nếu là Tô Vị Nhiên, thì còn có thể hiểu. Nhưng Tô Sùng Hoa và Tô Vị Nhiên ở Tô gia vốn có địa vị khác nhau. Tô Sùng Hoa bất quá cũng chỉ là một tên thuộc hạ mà thôi, hơn nữa là còn một tên thuộc hạ có dã tâm.”

“Chẳng lẽ hắn không lo lắng dung túng như vậy sẽ làm dã tâm của Tô Sùng Hoa bành trướng đến độ có thể uy hiếp vị trí của Tô Vị Nhiên sao?” Phó Triều Dương đem nghi hoặc nói ra.

Khi Phương Quân Dục nghe thấy câu nói sau cùng của Phó Triều Dương, trong mắt loé lên một tia thị huyết, nhưng rất nhanh đã bị che dấu, nhanh đến mức cả Phó Triều Dương cũng không chú ý tới.

“Loại chuyện này sẽ không xảy ra.” Phương Quân Dục mỉm cười nói: “Anh xuống đi.”

“Vâng.” Phó Triều Dương gật đầu, rời khỏi văn phòng.

Sau khi Phó Triều Dương rời khỏi văn phòng, nụ cười trên mặt Phương Quân Dục cũng lập tức biến mất, ánh mắt trầm xuống. Thời điểm Phó Triều Dương nói ra câu kia, tim của hắn tựa hồ cũng chậm mất một nhịp. Chuyện xảy ra đời trước vẫn để lại ám ảnh trong lòng hắn. Nếu không phải hắn đã đồng ý với Vị Nhiên, chỉ sợ hắn sẽ nhịn không được mà giết chết Tô Sùng Hoa và Tô Lê. Hắn sợ tất cả những chuyện này đều là mộng, sau khi tỉnh giấc, đối mặt với hắn lại là một thế giới không có Tô Vị Nhiên.

Chờ hắn kịp phản ứng thì đã bấm xong dãy số của Tô Vị Nhiên.

“Sao?” Điện thoại thông, đầu kia truyền đến thanh âm lười biếng của Tô Vị Nhiên: “Phương Quân Dục?”

Phương Quân Dục nghe thấy giọng nói của Tô Vị Nhiên, trên mặt lộ ra một nụ cười ôn nhu. Hàn khí quanh người cũng nháy mắt tan thành mây khói.

nguyên lai, em vẫn còn đó.

“Ê? Nói chuyện đi.” Thật lâu không nghe thấy tiếng trả lời, khiến thanh âm của Tô Vị Nhiên mang theo một chút không kiên nhẫn: “Phương Quân Dục, anh đang làm trò quỷ gì vậy? Nếu không nói gì thì tôi cúp máy đây.”

“Vị Nhiên ” Phương Quân Dục nhẹ nhàng mở miệng, nhưng không biết phải nói gì. Hắn có quá nhiều chuyện muốn nói, nhưng lại không có biện pháp nói ra: “Anh nhớ em.”

“Bệnh thần kinh.” Tô Vị Nhiên nghe Phương Quân Dục nói xong liền cúp điện thoại.

Bị cúp điện thoại, Phương Quân Dục nghe tiếng tút tút báo tắt từ bên kia truyền đến, nụ cười trên mặt là bất đắc dĩ mang theo một tia sùng nịch không đổi.

“Phương Quân Dục gọi? Nói gì vậy?” Tô Nguyên đang tập trung trộn bột rong biển, thuận miệng hỏi.

“Hắn nói nhớ tôi.” Tô Vị Nhiên dựa vào xô pha, cầm ly trà lên nói.

“Quả nhiên là bệnh thần kinh.” Tô Nguyên ung dung đồng ý: “Nếu không phải điên thì sao anh ta lại nhớ cậu.”

“Trong mắt cậu tôi không có mị lực như vậy sao?” Tô Vị Nhiên chậm rì rì uống một ngụm trà, tiếc nuối nói: “Trà hoa cho thêm chút Hennessy X. O sẽ ngon hơn.”

“Có lẽ trong mắt người khác cậu miễn cưỡng có thể xem là được, nhưng trong đó không tính Phương Quân Dục.” Tô Nguyên dùng cốc chia theo micro ước lượng bột trên châu, ánh mắt vô cùng chuyên chú: “Nếu không thì sao cậu lại phải theo đuổi Phương Quân Dục tám năm mà còn chưa tới tay?”

Tô Vị Nhiên thờ ơ cười một tiếng: “Không có gì là tuyệt đối, tôi theo đuổi Phương Quân Dục nhiều năm như vậy còn chưa tới tay. Cũng như cậu, chuyên tâm tiêu diệt mụn một vạn năm, không phải vẫn mọc ra sao.”

Không khí xung quanh Tô Nguyên sau khi nghe thấy hai chữ mụn nháy mắt hạ xuống. Bởi vì sáng hôm qua, khi dậy hắn lại thấy trên mặt mọc ra một cục mụn có đường kính 1. 3 millimet, so với lần trước còn lớn hơn.

Tô Vị Nhiên rất hài lòng khi nhìn thấy phản ứng của Tô Nguyên, chậm rãi uống một ngụm trà.

“Tôi nghĩ mình nên đến thăm đại ca thân ái một chút để bồi dưỡng tình cảm nha.” Tô Vị Nhiên đặt chén trà xuống, khẽ cười. Hắn tính toán thời gian một chút, giờ này hắn là Tô Sùng Hoa đã rời toà rồi.

Tô Nguyên dùng nước tinh khiết pha loãng bột trên châu: “Nếu hắn biết tất cả những chuyện này đều là do cậu đang giả trò, phỏng chừng sẽ muốn chém cậu làm đôi.”

Tô Vị Nhiên cười nói: “Giở trò? Tôi bắt quá chỉ muốn giúp một tay. Tất cả những chuyện này, không phải đều là do chính hấn tìm lấy sao. Cho dù không có chuyện này, chỉ sợ hấn cũng vẫn muốn chém tôi. Chỉ tiếc, ngay cả biểu hiện ra ngoài cũng không dám. Thật đáng thương mà.” Nói xong, Tô Vị Nhiên đứng lên rời khỏi nhà Tô Nguyên.

Ngồi vào xe sau đó gọi cho Tô Sùng Hoa: ” Alô, đã ra rồi sao? Tôi mời anh ăn cơm.”

Bên kia điện thoại truyền đến thanh âm ôn hoà mà một mối của Tô Sùng Hoa: “Không cần đâu, anh đang ở phi trường.” Đến tận lúc này, Tô Sùng Hoa vẫn sắm rất tròn vai anh trai tốt.

” Sao, vậy thì thật là đáng tiếc. Từ khi anh tới A thành, tôi và anh còn chưa cùng ăn một bữa nào thật ngon.” Tô Vị Nhiên tiếc nuối nói. Nhanh như vậy đã chịu không nổi chạy về cầu cứu sao? Thật làm cho hấn có chút thất vọng mà, hấn còn tưởng rằng Tô Sùng Hoa sẽ gắng gượng thêm một hồi hoặc nghĩ ra cách gì đó chứ.

“Không sao, lần sau khi cậu về C thành, anh mời cậu ăn.” Tô Sùng Hoa nói.

” Cũng được, anh sẽ không phải chờ ngày đó lâu lắm đâu.” Tô Vị Nhiên mỉm cười nói.

“Chờng nào cậu về?” Tô Sùng Hoa hỏi.

“Không biết, có lẽ ngày mai, cũng có lẽ sang năm.” (TK: Thăng nhãi này =..=)

Tô Sùng Hoa: “...”

“Được rồi, anh đã ở phi trường thì tôi cúp đây.” Tô Vị Nhiên nói xong cũng cúp máy. Khóe miệng cong lên một nụ cười lạnh lùng. Đến tận lúc này mà Tô Sùng Hoa vẫn còn có thể khoác lên người tấm mặt nạ người anh tốt thì hấn thật đúng là có điểm bội phục. Chẳng trách đời trước chỉ bằng một chút thủ đoạn có thể chiếm được tín nhiệm của hấn.

Cũng lạ là sao đời trước mình lại có thể mềm lòng như vậy, cho dù biết Tô Sùng Hoa có dã tâm nhưng cũng chỉ để phòng suông, cũng không bạc đãi hấn nửa phần.

Mẹ bệnh mất từ sớm, cha thì trong lần phản loạn cũng chết luôn, Phương Quân Dục cầu mà không được, Tô Nguyên Tô Lê tuy là tâm phúc nhưng vẫn là trên dưới khác biệt. Tính ra, bên cạnh hấn đến một người có thể thoải mái nói chuyện cũng không có. Nhà lớn Tô gia vắng vẻ và cô đơn. Vì sao hấn lại tha cho Tô Sùng Hoa? Có lẽ là do lưu luyến phần ấm áp không thật kia đi.

Cuối cùng, hấn vì chuyện Phương Quân Dục mà phân tâm, cho Tô Sùng Hoa và Tô Lê cơ hội liên thủ.

Tô Vị Nhiên lạnh lùng mỉm cười, lái xe rời khỏi chung cư của Tô Nguyên. Trở lại biệt thự của Phương Quân Dục, Tô Vị Nhiên không chút ngạc nhiên khi Phương Quân Dục đang ngồi trong phòng khách.

Tô Vị Nhiên liếc Phương Quân Dục một cái, rốt cục cũng không nói gì, đi thẳng đến phòng ăn.

22. Chương 22

xong rùi nha

Edit: Chuông Cỏ

Beta: Trangki

Lúc ăn cơm, trong phòng ăn thực im lặng. Đời trước, số lần bọn họ cùng ăn cơm có thể đếm được trên đầu ngón tay. Phương Quân Dục trên cơ bản luôn bận rộn công việc ở Phương thị, rất ít trở về ăn cơm. Mà Tô Vị Nhiên thì lại là cùng đám thiếu gia sống mơ mơ màng màng ở “Lạc đường”.

Hai người đều thập phần có ăn ý không đề cập đến cuộc gọi lúc sáng. Ăn cơm xong, Tô Vị Nhiên dùng khăn lau tay: “Anh hẳn là biết chuyện Tô Sùng Hoa và Vệ gia.”

Phương Quân Dục cười cười: “Biết. Nếu em muốn tự mình động thủ thì anh sẽ chỉ kéo Vệ gia, không đối phó hẳn.”

Tô Vị Nhiên nhìn Phương Quân Dục: “Tôi không cần phần nhân tình này.”

Phương Quân Dục mỉm cười nói: “Không phải nhân tình. Là anh tự nguyện.”

Tô Vị Nhiên không nói gì thêm, đứng dậy rời khỏi phòng ăn. Đối mặt với nhu tình của Phương Quân Dục, hắn vẫn theo bản năng muốn chạy trốn. Hắn sợ ôn nhu của Phương Quân Dục trong lơ đãng sẽ đánh tan phòng bị của hắn. Hắn không muốn đời này lại vì Phương Quân Dục mà sống.

Phương Quân Dục nhìn bóng lưng Tô Vị Nhiên, khóe miệng cong lên một nụ cười nhàn nhạt. Hắn biết Tô Vị Nhiên đang băn khoăn gì, hắn cũng không muốn bức bách. Tô Vị Nhiên không bỏ xuống được khúc mắc đời trước, nóng vội sẽ chỉ càng đẩy hắn ra xa hơn.

Khi Phương Quân Dục đi đến phòng khách, liền nhìn thấy Tô Vị Nhiên ngồi trên cái ghế thấp cạnh cửa sổ. Nghe thấy tiếng bước chân, Tô Vị Nhiên quay đầu nhìn Phương Quân Dục.

“Anh cứ tiếp tục theo kế hoạch của mình mà làm. Chỉ cần lưu lại cho Tô Sùng Hoa một mạng là được.” Giọng nói thờ ơ của Tô Vị Nhiên vang lên.

Tô Vị Nhiên sau khi trọng sinh, từng muốn lợi dụng Tô Sùng Hoa và Tô Lê bình ổn cuộc nội loạn ở Tô gia, sau đó mới tiếp tục chậm rãi dần vặt hai người kia. Nhưng trong khoảng thời gian này, hắn đã suy nghĩ rất nhiều. Nguyên bản hắn cho rằng đối phó Tô Sùng Hoa là một việc rất đơn giản. Nhưng khi hắn cẩn thận đem những chuyện đã xảy ra bày ra trước mặt, hắn lại phát hiện muốn đối phó Tô Sùng Hoa cũng không dễ dàng như trong tưởng tượng. Chương ngại lớn nhất không phải ai khác mà là cha hắn. Hắn luôn có một loại dự cảm kỳ quái, kế hoạch của hắn chắc chắn sẽ chệch khỏi quỹ đạo.

Dựa theo phát triển ở đời trước, cha hắn sẽ chết trong đợt nội loạn của Tô gia. Nếu hắn không nhúng tay vào, như vậy hai năm sau sẽ không còn bất cứ thứ gì có thể cản trở hắn giải quyết Tô Sùng Hoa. Nhưng hắn không thể chỉ vì muốn trả thù Tô Sùng Hoa mà bỏ mặc cha mình.

Tô Vị Nhiên khẽ xoa mi tâm. Nếu thật sự không được, vậy khi đang diễn ra nội loạn khiến Tô Sùng Hoa gặp chuyện “ngoài ý muốn” cũng được. Nhưng phải tránh tai mắt của lão cha, này có vẻ không dễ.

“Lấy cho tôi ly cà phê.” Tô Vị Nhiên nói với người hầu.

Một lát sau, một ly cà phê được đưa tới trước mặt Tô Vị Nhiên. Ánh mắt Tô Vị Nhiên từ bàn tay bưng cà phê lướt thẳng lên: “Phương Quân Dục, có phải anh rất rảnh không?”

“Anh làm, em ném thử đi.” Phương Quân Dục đối với kháng nghị của Tô Vị Nhiên đều là mắt diếc tai ngơ, mỉm cười nói.

Tô Vị Nhiên vốn không định cầm lấy. Nhưng động tác của hắn so với ý thức lại nhanh hơn một chút, Tô Vị Nhiên trừng mắt nhìn mình cầm lấy ly cà phê, bỏ xuống không được mà không bỏ cũng không xong. Cuối cùng, Tô Vị Nhiên cầm ly cà phê ực một ngụm: “Tay nghề quá kém.” Kỳ thật Tô Vị Nhiên hoàn toàn không nhận ra cà phê rất cuộc có vị gì.

Phương Quân Dục thu hết biểu tình của Tô Vị Nhiên vào trong mắt, ngay cả một nét mặt rất nhỏ cũng không bỏ qua. Đối với đánh giá vô tình của Tô Vị Nhiên, hắn chỉ mỉm cười: “Vậy sao, sau này anh sẽ cố cải thiện.”

Tô Vị Nhiên đặt ly xuống, liếc Phương Quân Dục: “Anh có phải rảnh quá không?”

“Đối với em, anh luôn rất rảnh.” Phương Quân Dục khẽ cười nói.

“Vậy sao?” Tô Vị Nhiên cười như không cười nói: “Tôi đối với anh lại không rảnh.”

“Không sao, anh sẽ chờ em.” Phương Quân Dục nhẹ vuốt má Tô Vị Nhiên, rồi xoay người rời đi.

Tô Vị Nhiên nhìn theo bóng lưng Phương Quân Dục. Hắn bị Phương Quân Dục chiếm tiện nghi a!!!!

Trong khoảng thời gian này, toàn bộ lực chú ý của giới truyền thông đều tập trung vào kết quả tuyên án của vụ kiện Tề thị tố cáo Tô Sùng Hoa. Thậm chí còn có truyền thông đặc biệt lập tổ tin tức chú ý đến việc này, một ngày hai mươi bốn giờ liên tục bám sát diễn biến mới nhất, tranh giành độc quyền.

Nhưng khiến toàn bộ giới truyền thông thất vọng chính là, kết quả tuyên án bị giấu nhem. Cho dù là cánh truyền thông không đầu không tới cũng không có được nửa phần tin tức. Toàn bộ kết quả đều bị giấu nghiêm nghiêm chặt chẽ.

Khỏi phải nghĩ, người giật dây áp chế chuyện này chính là Tô gia.

Khi Tô Vị Nhiên biết tin liền bật cười. Kết quả này hoàn toàn nằm trong dự liệu của hắn. Tô Sùng Hoa cuối cùng cũng gánh không nổi, cầu lão cha giúp đỡ.

Tô Vị Nhiên gọi cho Tô Nguyên: “Đem bản sao bản án của toà gửi nặc danh cho Chu Vĩ.” Chu Vĩ là một phóng viên tự do nổi tiếng mỗi ngày cũng đều nhận được không ít thư nặc danh.

“Được.” Tô Nguyên đáp.

Hôm sau sau khi gửi mail, dòng tít của tất cả các phương tiện truyền thông đều là kết quả tuyên án vụ kiện của Tề Thiên Tường. Nhưng còn chưa đến nửa ngày, toàn bộ tin tức liên quan đến chuyện này đều bị dỡ xuống.

Tô Vị Nhiên nhìn các trang web lớn đua nhau thay tiêu đề, không chút để ý cười cười. Sự tình kết quả bị công bố ra, dù thế nào áp đều áp không dứt.

Một tháng sau, các truyền thông tài chính và kinh tế lớn đưa một tin tức không lớn không nhỏ. Tô thị thu mua Quan Triệu. Tin tức này cũng không khiến ai chú ý. Tập đoàn lớn thâu tóm công ty nhỏ kinh doanh yếu kém là một chuyện quá thường thấy. Cho dù Quan Triệu trong mắt người bình thường cũng có thể xem như có quy mô không nhỏ, nhưng so với Tô thị, Quan Triệu chính là một con tép.

Trước khi tin tức được đưa ra, Tô Vị Nhiên cũng đã thông qua Tô gia biết tin tức này. Sau khi Tô Sùng Hoa trở lại Tô thị việc đầu tiên hắn làm chính là thu mua Quan Triệu.

Ở Tô thị, ngoại trừ chính Tô Sùng Hoa, người chân chính biết rõ quan hệ của Tô Sùng Hoa và Quan Triệu chỉ có Tô Vị Nhiên và Tô Lại Nam. Mà chuyện này, ở đời trước, thậm chí cả Tô Vị Nhiên cũng bị Tô Lại Nam gạt.

Bắt đầu, khi Tô Sùng Hoa đem kế hoạch thu mua Quan Triệu trình lên Hội đồng quản trị, hai phần ba thành viên ban quản trị đều phản đối kế hoạch này. Họ cho rằng thu mua Quan Triệu, một công ty có một lỗ hổng tài vụ thật lớn không đem lại lợi ích gì cho Tô thị. Trong hội nghị, Tô Sùng Hoa dùng hết mọi biện pháp nhưng nói thế nào cũng không thể khiến ban quản trị thông qua kế hoạch này. Cuối cùng, Tô Sùng Hoa đã gần như cúi đầu ngay trong hội nghị, nhưng thái độ của ban quản trị vẫn rất kiên quyết, tuyệt đối không thu mua Quan Triệu.

Toàn bộ quá trình hội nghị cũng được báo cáo lại cho Tô Vị Nhiên, Tô Vị Nhiên nhìn văn kiện được gửi đến nở một nụ cười trào phúng. Tô Sùng Hoa vì lòng tham mà chột một lỗ thủng tài vụ thật lớn, cuối cùng vẫn là Tô thị đền bù vào. Tô Sùng Hoa muốn bồi dưỡng thế lực, nhưng sau cùng không phải vẫn cần Tô thị ra tay sao. Thắng là của hắn, thua thì Tô thị trả tiền cho, Tô Sùng Hoa thật đúng là không bao giờ làm ăn lỗ vốn.

Tuy rằng thái độ của ban quản trị trong hội nghị rất kiên quyết, nhưng Tô Vị Nhiên rất chắc chắn, kế hoạch này vẫn sẽ được thông qua. Toàn bộ cổ phần trong tay Hội đồng quản trị cộng lại cũng chỉ mới 25%, mà số cổ phần trong tay Tô Lại Nam lại là 26%. Trong Tô thị, Tô Lại Nam nắm quyền phát biểu tuyệt đối.

Tô Lại Nam sẽ giúp Tô Sùng Hoa thu thập cục diện rắc rối. Tô Vị Nhiên không chút hoài nghi chuyện này. Kỳ thật ngay từ đời trước, dấu vết này đã từng tồn tại, nhưng không ảnh hưởng gì đến Tô Vị Nhiên. Bất quá đời này, chuyện này sẽ mang lại cho Tô Vị Nhiên rắc rối không nhỏ. Hắn đối phó Tô Sùng Hoa sau cũng vẫn sẽ phải nhiều đến lão cha, điểm này sẽ khiến hắn bị chùn tay, hơn nữa còn là trở ngại không nhỏ.

Quả nhiên, sau khi Ban quản trị mất hứng bỏ về từ cuộc hội nghị do Tô Sùng Hoa chủ trì vài ngày, Tô Lại Nam lại mở hội nghị. Nội dung hội nghị là hạng mục công việc liên quan đến việc thu mua Quan Triệu.

Điều này làm cho ban quản trị rất kinh ngạc. Bởi vì ban quản trị đã nhiều lần bác bỏ kế hoạch của Tô Sùng Hoa, Tô Lại Nam đều không nhúng tay vào. Nhưng lần này, kế hoạch Tô Sùng Hoa rõ ràng không ổn, sau khi thu mua khả năng chịu lỗ sẽ chiếm rất lớn, vậy mà chủ tịch lại có thể vì một bản kế hoạch trăm ngàn chỗ hở đặc biệt mở hội nghị. Trong hội nghị, đại đa số ban quản trị vẫn đưa phiếu chống, nhưng Tô Lại Nam lại trực tiếp vận dụng quyền lợi của chủ tịch thông qua dự án này.

Quan Triệu bị Tô thị thu mua, Tô thị trực tiếp rút vốn san bằng lỗ hổng tài chính thật lớn ở Quan Triệu. Quan Triệu sau nửa tháng đình chỉ đã có thể tiếp tục. Nhưng trải qua chuyện này, quyền khống chế Quan Triệu đã hoàn toàn thuộc về Tô thị, Tô Sùng Hoa muốn cũng không thể trái.

Nguyên bản hần tính toán sau khi Tô thị bổ khuyết lỗ hổng tài chính thì nghĩ biện pháp khiến Quan Triệu tách khỏi Tô thị. Nhưng Tô Lại Nam lại trực tiếp gây dựng lại Quan Triệu, gây dựng này cũng không đơn thuần là gây dựng lại tài sản, mà còn điều chỉnh cả nghiệp vụ cơ cấu, thể chế quản lý, cơ cấu xí nghiệp và cả nhân viên. Nói cách khác, trừ bỏ cái tên Quan Triệu, ngoài hần ra tất cả đều được đổi mới. Quan Triệu hoàn toàn trở thành một công ty con dưới trướng Tô thị.

Tô Sùng Hoa đứng trước cửa thư phòng của Tô Lại Nam, nhẹ nhàng gõ cửa: “Cha, cha gọi con?”

“Vào đi.”

Tô Sùng Hoa đi vào, đứng trước bàn đọc sách.

Ánh mắt Tô Lại Nam lướt qua mặt Tô Sùng Hoa. Đứa con ruột này từ lúc sinh ra được hần nhận làm con nuôi đã mười bảy năm, lớn lên càng lúc càng giống mẹ. Sâu trong mắt hần mang một tia hoài niệm nhàn nhạt.

“Về chuyện Quan Triệu, ta hi vọng loại chuyện này sẽ không có lần thứ hai.” Tô Lại Nam dùng đầu bút máy gõ gõ mặt bàn: “Có thể lần sau những chuyện như này cũng không thể giải quyết qua loa như vậy.”

Trong mắt Tô Sùng Hoa loé lên một tia khát nhục trong nháy mắt. Qua loa? Cái giá hần phải trả cao như vậy thì sao có thể là qua loa? Nhưng cho dù là thế hần cũng không thể không làm như vậy. Bởi vì hần muốn yên ổn sống ở Tô gia, thì nhất định phải được Tô Lại Nam ủng hộ.

“Người khác với Vị Nhiên.” Tô Lại Nam nhìn Tô Sùng Hoa, ánh mắt lại phẳng phất như đang nhìn một người khác: “Ta sẽ cho con thứ con muốn, chỉ cần con ngoan ngoãn nghe lời.”

“Vâng.” Tô Sùng Hoa dĩ nhiên nghe hiểu ý của Tô Lại Nam. Tô Vị Nhiên là người thừa kế chính thống của Tô gia, còn hần thì là cái gì? Tô Sùng Hoa hạ mi, che dấu không cam lòng trong mắt.

“Con đi xuống đi.” Tô Lại Nam phát tay. Tô Sùng Hoa xoay người rời khỏi thư phòng. Khoảng khắc đóng cửa thư phòng, sắc mặt Tô Sùng Hoa lập tức trầm xuống, trong mắt lộ ra oán độc ngập tràn.

Trangki: dù có là con ruột nhưng cũng chỉ là con vợ lẽ, ở thời xưa đừng mơ dây vào gia sản chứ đừng nói thời nay chế độ 1 vợ 1 chồng. Có thể thời xưa có những đứa con riêng trèo được lên vị trí gia chủ nhưng những người đó phải cực kì giỏi giang, con cả thì ngu dốt hoặc gia đình đang đà xuống dốc hoặc đấu đá nội bộ. Mà đây con cả giỏi giang, gia đình có nền tảng tài chính vững chắc, ông bố thì quá rần mà còn đòi nuốt gọn được gia sản nhà này, Sùng Hoa, mơ thì cũng mơ giấc mơ thực hiện được ấy:3

23. Chương 23

đột nhiên rày thix hiện đại hơn cổ trang...

Edit: Chuông Cỏ

Beta: Trangki

” Nga? Tề Thiên Tường đã chết.” Tô Vị Nhiên nghe điện thoại, mỉm cười, không có chút gì gọi là ngạc nhiên.

“Ừh.” Ngữ khí Tô Nguyên vẫn như mọi khi, không mang theo nửa phần cảm xúc: “Hôm nay được người phát hiện chết ở biệt thự. Người báo án là người giúp việc Tề gia.”

Tô Vị Nhiên ngáp một cái: “Cảnh sát kết luận thế nào?”

“Tự sát. Hắn chết trong phòng ngủ của mình, trên bàn còn có nửa lọ thuốc ngủ. Trên lọ chỉ có dấu vân tay của Tề Thiên Tường. Phòng ngủ của hắn rất sạch sẽ, hệ thống giám sát cũng không phát hiện có người ngoài tiến vào biệt thự.” Tô Nguyên xâm nhập vào mạng cảnh sát thoải mái như đi đang dạo trong sân nhà mình, giọng nói đều đều như rô bốt thuật lại hồ sơ lưu trữ điện tử của cảnh sát: “Ngoài ra, Tề Thiên Tường vì Tề thị phá sản trong một đêm, cảm xúc không ổn định nên có động cơ tự sát.”

” À ” Tô Vị Nhiên nghe Tô Nguyên không mang theo chút cảm xúc thuật lại kết luận của cảnh sát, bật cười, trên mặt vẻ trào phúng chợt lóe lên: “Đúng là phé vật chỉ biết ngồi không ăn bám, chỉ cần tùy tiện xuất ra một cái báo cáo kết quả công tác là đã có thể kết thúc vụ án nha.”

“Cảnh sát cũng coi như đã tận lực.” Tô Nguyên nói.

“Cũng chỉ là coi như, nếu sát thủ Tô gia ngay cả chút năng lực này cũng không có thì Tô gia xem như uống phí từng ấy năm lẫn lộn.” Tô Vị Nhiên mỉm cười nói: “Cậu đoán xem, sát thủ lần này cha tôi phải đi là ai?”

“Dựa theo thủ pháp để phán đoán, có lẽ là số 7.”

“Ừhm, giống như tôi nghĩ.” Tô Vị Nhiên nói: “Lúc này hẳn là Tề Thiên Tuấn đã biết tin tức.”

Hắn đã đoán được từ trước, nếu phụ thân nhúng tay vào chuyện này, Tề Thiên Tường phải chết là chuyện không thể nghi ngờ. Tề Thiên Tường với hắn mà nói không có giá trị lợi dụng cho nên hắn không cần phải bận tâm đi cứu hắn. Vất vả không được cảm ơn mà ngược lại còn có thể khiến lão cha chú ý. Nhưng Tề Thiên Tuấn lại khác.

Tô Vị Nhiên nhẹ nhàng nở nụ cười. Tề Thiên Tuấn không có tâm tư kín đáo của Tề Thiên Tường, làm việc bốc đồng bất kể hậu quả. Cái hắn cần chính là điểm này của Tề Thiên Tuấn. Hắn phái người bảo vệ Tề Thiên Tuấn, đồng thời tự xưng là thuộc hạ trung thành của Tề Dược Đẳng. Trong thời gian này, người nọ sẽ từng chút lấy được tín nhiệm của Tề Thiên Tuấn. Sau đó, người nọ sẽ đưa Tề Thiên Tuấn rời khỏi Z quốc.

Tề Thiên Tuấn là quân cờ rất tốt để lợi dụng.

“Cậu tính toán phải người tẩy não Tề Thiên Tuấn.” Tô Nguyên nói: “Tề Thiên Tuấn thật đáng thương.” Nhưng trong giọng nói lại không có chút gì là thương cảm, hắn chỉ đơn giản cảm thấy hắn là nên nói như vậy.

“Cậu thật thông minh.” Tô Vị Nhiên ôn nhu nói: “Quả nhiên chỉ có cậu là hiểu rõ tôi nhất nha, trúc mã thân ái.”

“Không tình là hiểu biết, chỉ là quá quen với sự âm hiểm của cậu rồi mà thôi.” Giọng nói rõ ràng của Tô Nguyên hiếm khi mang theo sự khinh bỉ.

“Cám ơn khách lệ.” Tô Vị Nhiên mỉm cười tiếp nhận đánh giá của Tô Nguyên, ngữ khí còn có chút sung sướng.

Cúp điện thoại, Tô Vị Nhiên nhìn thời gian, mới hơn bảy giờ. Hắn miễn cưỡng ngáp một cái, mở notebook kiểm tra tin tức hôm nay. Quả nhiên, ở nơi dễ thấy nhất là một cái tit được viết bằng chữ đỏ thật lớn: chủ tịch Tề thị tự sát tại nhà, nghi ngờ nguyên nhân là do vụ việc phá sản.

Tô Vị Nhiên đọc lướt qua. Cảnh sát phán đoán khoảng thời gian Tề Thiên Tường tự sát là rạng sáng hai giờ, thời gian thi thể Tề Thiên Tường được phát hiện là năm rưỡi.

“Ừ, chú Ngụy, điều tra giúp tôi vụ ám sát Tề Thiên Tường tối hôm qua một chút.” Tô Vĩ Nhiên gọi cho Lý Ngụy.

Không ngoài suy đoán của Tô Vĩ Nhiên, tối hôm qua Tô Lại Nam đã phái số 7 đi.

Một lát sau, điện thoại Tô Vĩ Nhiên vang lên, Tô Vĩ Nhiên nhìn dây số một chút, bắt máy.

“Thiếu gia, Tề Thiên Tuấn hiện đã ở trong tay tôi, trước mắt cảm xúc của hắn rất không ổn định, đối với tôi cũng là bán tín bán nghi.”

“Mới mấy tiếng thôi.” Tô Vĩ Nhiên cười cười: “Nếu như ngay cả một kẻ không đầu óc như Tề Thiên Tuấn cũng không giải quyết được thì tiến sĩ tâm lý học tội phạm như anh chuẩn bị trở lại Tô thị bưng trà rót nước đi.”

“Thiếu gia, tôi chỉ gọi báo cáo tiến triển cho cậu thôi mà.” Thanh âm đầu bên kia điện thoại ôn hòa vô hại, trầm ổn lại mang theo cảm giác có thể khiến người khác tín nhiệm: “Tôi có thể cam đoan với cậu, lần sau khi trở lại Z quốc Tề Thiên Tuấn nhất định sẽ làm cậu hài lòng.”

Tô Vĩ Nhiên khẽ cười nói: “Vậy tôi chờ kết quả của cậu đó, Đường Bách.”

“Sẽ không để cho cậu thất vọng.” Đường Bách ôn hòa nói.

Tô Vĩ Nhiên cúp điện thoại, chuẩn bị ngủ bù, nhưng làm thế nào cũng không ngủ được. Hắn dứt khoát rời giường, làm Triệu quản gia khi thấy Tô Vĩ Nhiên từ trên lầu đi xuống, trên mặt cũng lộ ra một tia kinh ngạc. Bởi vì Tô Vĩ Nhiên là một hình mẫu điển hình cho câu thức khuya dậy trễ, nên Triệu quản gia rất hiếm khi thấy Tô Vĩ Nhiên dậy sớm như vậy.

“Tô thiếu gia, tôi gọi phòng bếp chuẩn bị bữa sáng?” Triệu quản gia hỏi.

Tô Vĩ Nhiên thờ ơ gật đầu.

“Có yêu cầu đặc biệt gì không?” Triệu quản gia tần trách hỏi han.

“Tôi ghét sữa.” Tô Vĩ Nhiên nhàn nhạt nói. Tô Vĩ Nhiên không để ý thấy trong mắt Triệu quản gia chợt lóe lên một tia kinh ngạc. Bởi vì thiếu gia cũng từng dặn dò Tô thiếu gia không thích sữa.

“Được.” Triệu quản gia cúi người chào, đi tới phòng bếp dặn dò đầu bếp.

Ăn sáng xong, Tô Vĩ Nhiên lười biếng nằm trên ghế sa lon tiêu thực, nhưng ánh mắt lại trong suốt sắc bén.

.....

“Jonson, anh đây là đang vi phạm hợp đồng.” Vệ Đào giận dữ nhìn người đàn ông tóc vàng đối diện.

Joe tao nhã nhấp một ngụm cà phê, mỉm cười nói: “Hợp đồng? Mr.Wei, lúc này ngài có thể cam đoan rằng ngài còn có thể hoàn thành các yêu cầu trong hợp đồng sao?”

Vệ Đào bị nghẹn không nói lên lời. Không sai, hiện tại tự thân Vệ gia cũng khó bảo toàn, nếu còn muốn đáp ứng điều kiện hợp đồng của Joe, thì căn bản chính là tự đâm đầu vào đâm rỗng hang hổ.

Joe nhìn cũng không nhìn Vệ Đào ngồi đối diện. Nếu không phải Vệ gia còn một chút giá trị lợi dụng, nếu không phải hắn muốn gặp Tô Vĩ Nhiên, hắn còn lâu mới đến Z quốc. Vận mệnh thị trường vũ khí đạn dược của Đông Nam Á đã định, 70% kia của Phương gia hoàn toàn không thể động vào, mà thị trường chủ yếu của hắn lại là ở Châu Âu. Lần trước hắn cùng Vệ gia hợp tác là vì muốn làm suy yếu lực lượng của gia tộc Tư Lâm. Lần này khi Vệ gia đưa ra đề nghị hợp tác, hắn vốn đã tính cự tuyệt. Nhưng đã ba năm hắn không gặp Tô Vĩ Nhiên, nếu Tô Vĩ Nhiên biết hắn đặc biệt tới gặp, tuyệt đối sẽ không để ý đến hắn nên cái cớ này rất không tồi. Huống hồ hắn cũng chướng mắt Phương Quân Dục đã lâu, tính toán lợi dụng Vệ gia cho tên trùm thị trường vũ khí đạn dược Đông Nam Á này một trở ngại nho nhỏ. Nhưng Vệ gia thật sự đã không gượng nổi, căn bản không chịu nổi một kích. Phế vật đến một chút giá trị lợi dụng cũng không có.

Nhưng mục đích chính của hắn đã đạt được. Hắn gặp được Tô Vĩ Nhiên. Tuy rằng lời nói và hành động của Tô Vĩ Nhiên đều trong dự liệu của hắn, nhưng vẫn có chút mất mát. Joe cười khổ một tiếng.

“Nếu không còn gì thì tôi đi.” Joe đứng dậy rời khỏi cuộc họp, cả một cái cái liếc mắt cũng không chịu bố thí cho Vệ Đào.

Vệ Đào sắc mặt tái nhợt đứng dậy không nổi. Vài ngày sau, Vệ gia sẽ trở thành lịch sử. Vốn Vệ gia tưởng rằng từ phe chống đối ở Myanmar mở cửa thị trường, lại không ngờ chuyện này lại biến thành mua dây buộc mình. Vệ Đào tuyệt vọng bật cười. Hối sao một người cơ trí như Phương Quân Dục lại cho Vệ gia cơ hội mở thị trường ra Đông Nam Á như vậy. Hắn hoàn toàn không muốn đối địch với Phương gia, bởi vì đây vốn là hành vi tìm chết. Nhưng Tô Sùng Hoa bắt đưa con duy nhất của hắn. Thế lực của Tô gia và Phương gia ngang nhau, Vệ gia đều đắc tội không nổi. Vì con mình, hắn chỉ có thể làm theo lệnh Tô Sùng Hoa.

Nguyên bản chính phủ hai nước hợp tác, cơ bản cũng không tạo thành ảnh hưởng tới thị trường vũ khí đạn dược. Phương gia buôn bán vũ khí đạn dược hai đầu cho cả chính phủ Myanmar và phe chống đối lâu như vậy vẫn bình yên vô sự là minh chứng rõ nhất. Lúc này, trong cuộc gặp nguyên thủ hai nước lại đặc biệt quan tâm đến vấn đề này. Còn chỉ đích danh Vệ gia cung cấp vũ khí đạn dược cho phe chống đối, gia tăng tình trạng bất ổn cho Myanmar. Vị đứng đầu Z quốc kia lập tức cho biết sẽ nghiêm túc xử lý việc này.

Vệ Đào cười thầm một tiếng. Không thể tưởng tượng được một Vệ gia nho nhỏ của hắn lại khiến cho nguyên thủ cả hai nước chú ý, thật sự là vinh hạnh của Vệ gia mà. Tô Sùng Hoa, người nên xuống Địa ngục đi!

“Phương tổng.” Phó Triệu Dương tiến vào văn phòng: “Quý Triễn Bằng đã thực hiện dựa theo yêu cầu của ngài.”

Phương Quân Dục mỉm cười nói: “Tôi đã nhận được tin tức, anh ta làm tốt lắm.” Hắn đáp ứng cung ứng vũ khí đạn dược cho Myanmar với giá cả ưu đãi 10%, đổi lại yêu cầu khi hai nước đàm phán hợp tác, thì đề cập một chút tới chuyện Vệ gia cung cấp vũ khí đạn dược cho phe chống đối.

“Sau khi chuyện này lắng xuống, chúng ta có còn tiếp tục cung ứng vũ khí đạn dược cho phe chống đối không?” Phó Triệu Dương hỏi. Cho tới bây giờ Phương gia cũng không cần phải lo lắng có người tới gây chuyện. Bởi vì hệ thống cung ứng của Phương gia đã thành dòng chảy lớn, mà dù có thì các biện pháp ứng phó được đề ra cũng không chút sơ hở, không có chỗ trống cho người khác có thể chui qua.

Phương Quân Dục cười cười: “Dĩ nhiên. Hơn nữa còn phải tăng giá lên 50%.” Trải qua chuyện Vệ gia, trên Z quốc không còn ai có cái lá gan cung cấp vũ khí đạn dược cho phe chống đối Myanmar. Phe chống đối ngoại trừ Phương gia thì không còn lựa chọn nào khác. Thị trường của người bán, giá cả tự nhiên cũng do người bán định đoạt.

Phó Triệu Dương đẩy mắt kính: “Vụ mua bán tổn thất 10% với chính phủ tuyệt không lỗ vốn.”

Tô Vị Nhiên nhìn chiếc điện thoại cứ ngoan cổ vang lên, cuối cùng đành phải tiếp.

Bên kia điện thoại truyền đến giọng nói đầy nhiệt tình của Joe: “Bảo bối, hôm nay tôi sẽ về Italy, lẽ nào em không đến tiễn tôi một chút sao?”

Tô Vị Nhiên lười biếng nói: “Tạm biệt không tiễn.”

Joe: “...”

“Tôi đã đến A thành.” Joe vẫn không bỏ cuộc: “Tôi mua vé từ A thành đến Palermo đó.”

“Chuyến bay?” Tô Vị Nhiên lạnh nhạt hỏi một câu.

Thanh âm của Joe mang theo kinh hãi: “Bảo bối, em đến tiễn tôi sao?”

“Tôi tính tặng anh một quả bom làm quà về nước.” Tô Vị Nhiên khê cười: “Có phải rất cảm động không?”

Joe: “...”

“Bảo bối à, chẳng lẽ em cũng không định tiễn tôi một đoạn cuối sao? Thật là người ta thương tâm mà.” Joe rất kiên trì nói.

“Không, Joe. Tôi chưa chuẩn bị để tiễn anh ‘một – đoạn – cuối’.” Tô Vị Nhiên cười nói. (ngoéo á)

“A. Tôi thật sự là yêu chết em bạo lực như vậy mà.” Tiếng cười khê của Joe từ đầu kia truyền đến.

“Lúc về nhớ tìm một trại an dưỡng hoàn cảnh tốt một chút.” Tô Vĩ Nhiên ôn nhu nói: “Có bệnh phải trị đúng lúc.”

—

Cc: Nhiên Nhiên phũ quá nha =)))) bắt quá em thix

Tk: Cách nói chuyện của Tô Tô quả là rất đáng ăn đập, mà cũng khen cho cái mặt của Joe cứng, em nó chửi cho thể mà vẫn dăm đầu vào:3 đúng là tự tìm ngược mà:v

24. Chương 24

cổ lên

Edit: Chuông Cổ

Beta: Trangki

“Tên phế vật Vệ Đào!” Khi Tô Sùng Hoa thu được tin tức truyền đến, tức giận vỗ mạnh lên bàn. Sau khi chiếm đoạt Tề gia không thành ngược lại còn mất luôn Quan Triệu, hắn vốn đang trông cậy vào Vệ Đào có thể phát huy chút tác dụng. Cho dù không thoát khỏi khống chế của Phương gia, thì ít nhất cũng phải giành được chút thị trường vũ khí đạn dược Đông Nam Á. Nhưng Vệ Đào lại quá vô dụng, không những không cướp được thị trường, trái lại còn đưa tới sự chú ý. Vệ gia đồ không sao, nhưng chỉ sợ người phái trên vì muốn chiến tích sẽ điều tra theo hướng Vệ Đào. Nếu Vệ Đào miệng không nghiêm, đến lúc hắn khai ra thì có chút rắc rối.

Tô Sùng Hoa nghĩ một hồi, trong mắt hiện lên một tia ngoan lệ, hắn bấm một dãy số: “Vệ Thành Ninh đã không còn giá trị lợi dụng, giết.”

“Rõ.” Bên kia điện thoại là thanh âm lạnh lùng.

Vệ Thành Ninh là đứa con trai độc nhất của Vệ Đào. Vị Vệ thiếu gia này cũng là một kẻ chỉ biết ăn uống vui đùa. Thế lực trong giới hắc đạo của Vệ gia tuy cũng không nhỏ, nhưng đứng trước các đại gia tộc thì không tính là gì, cũng không gây chú ý. Mới đầu Tô Sùng Hoa cũng không tính đem chủ ý đánh lên đầu Vệ gia. Nhưng cố tình vị Vệ thiếu gia này trong một lần uống say, trùng hợp gặp phải Tô Sùng Hoa, kết quả là xấp tới trên choker hắn. Hắn nói kiểu người như Tô Sùng Hoa, nhìn qua thì có vẻ lãnh đạm lại cầm dục, nhưng một khi cởi quần áo ra lên giường tuyệt đối sẽ rất nhiệt tình. Người như thế hắn chơi nhiều rồi, liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra. Tô Sùng Hoa nguyên bản không chút để ý tới quấy rối của Vệ Thành Ninh, nhưng khi những lời này vừa ra khỏi miệng, sắc mặt Tô Sùng Hoa nháy mắt trắng bệch, trong mắt là âm độc, đâm cho Vệ Thành Ninh đang say rượu hung hăng càn quấy một cú giật mình, tỉnh cả rượu. Tô Sùng Hoa phất tay, cửa chiếc Land Rover màu đen sau lưng hắn mở ra, bốn tên vệ sĩ mặc áo đen đi xuống, dưới con mắt kinh ngạc của mọi người đẩy Vệ Thành Ninh lên xe.

Một lát sau, điện thoại Tô Sùng Hoa vang lên. Tô Sùng Hoa nhìn màn hình, tiếp điện thoại.

“Đại thiếu gia, người đã chết.” Bên kia điện thoại vẫn truyền đến giọng nói lạnh như băng không mang theo một tia nhân khí vừa rồi.

“Tốt.” Tô Sùng Hoa lạnh lùng nói một tiếng xong liền cúp điện thoại. Nghĩ một lát, Tô Sùng Hoa gọi cho Lý Ngụy: “Chú Ngụy, Shadow có thể điều không?” Shadow là sát thủ do Tô gia huấn luyện ra, mà người phụ trách của Shadow chính là Lý Ngụy.

“Shadow tùy thời đều có thể điều người, nhưng cần có lệnh của Tô tổng hoặc là nhị thiếu gia.” Lý Ngụy nghiêm túc nói. Đây cũng không phải lệnh của Tô Lại Nam, mà là gia quy của Tô gia, trăm năm qua vẫn

luôn được Tô gia chấp hành nghiêm ngặt. Chỉ có đương nhiệm gia chủ của Tô gia và người thừa kế chính thức mới có tư cách điều động sát thủ Tô gia.

“Ừm.” Tô Sùng Hoa rất ôn hòa đáp lại, nhưng sắc mặt đã trầm xuống. Cúp máy, Tô Sùng Hoa thiếu chút đập vỡ điện thoại. Tuy rằng vác lên người cái danh xưng đại thiếu gia, nhưng trong mắt người ở Tô gia, địa vị của hắn và Tô Vị Nhiên hoàn toàn bất đồng. Hắn không phải chủ nhân Tô gia, mà là thuộc hạ của Tô gia. Bởi vì hắn không phải người thừa kế chính thống của Tô gia, nên cũng không có tư cách điều động sát thủ Tô gia.

Sẽ có một ngày, hắn sẽ làm Lý Ngụy phải cút xéo.

Tô Sùng Hoa chậm rãi thở ra một hơi mới dề nén được tâm tình.

“Cha, con muốn xin cha giúp con một chuyện.” Tô Sùng Hoa gọi Tô Lại Nam.

“Là chuyện Vệ gia phải không?” Đầu kia điện thoại truyền đến giọng nói điềm tĩnh của Tô Lại Nam.

Tô Sùng Hoa vừa nghe Tô Lại Nam nói liền hoảng sợ, tim cũng đập hụt một nhịp. Ý nghĩa của nó chính là Tô Lại Nam biết tất cả. Đúng vậy, cả Tô gia, có chuyện gì có thể giấu được Tô Lại Nam? Nhưng Tô Lại Nam từ đầu tới cuối đều không nói gì, ngay cả thái độ cũng không.

“Vâng.” Tô Sùng Hoa nắm chặt di động, cố gắng điều chỉnh hơi thở, để tránh cho biểu hiện của mình quá thất thố.

“Biết vì sao ta không cần con lại không?” Tô Lại Nam nói.

Tô Sùng Hoa im lặng một lát, nói: “Không biết.”

“Ta đang đợi con cầu ta.” Thanh âm Tô Lại Nam trầm thấp: “Đừng muốn thứ không thuộc về mình, cũng đừng nghĩ có thể thoát khỏi ta. Không có Tô gia, con cái gì cũng không phải.”

“Con...” Tô Sùng Hoa biến sắc, sau cùng cái gì cũng không nói được.

“Chuyện Vệ Đào ta sẽ giúp con giải quyết.” Tô Lại Nam nói.

“Cảm ơn cha.” Tô Sùng Hoa cắn răng nói.

“Không cần.” Tô Lại Nam nhàn nhạt nói: “Ta chỉ hi vọng con có thể nghe lời một chút. Cũng để cho ta bớt lo một chút.”

Buôn bán phi pháp của Chủ tịch thương mại Vico Vệ Đào bị điều tra ra, Vico phá sản, Vệ Đào bị bắt. Nhưng ba ngày sau khi Vệ Đào bị bắt lại xảy ra tranh chấp với bạn tù phạm tội lừa đảo cùng phòng, nửa đêm bị đâm chết ở trên giường. Người phía trên cũng không có biểu hiện đặc biệt vì vốn dĩ chuyện này cũng là do xuất phát từ kháng nghị của chính phủ Myanmar mà ra. Đằng sau chuyện này dây dưa tương đối phức tạp, người liên đới lại càng nhiều vô số kể, không đơn thuần chỉ là vài hắc đạo thế gia, mà cả các quan chức cấp cao cũng không thoát khỏi liên quan, rút dây động rừng. Vệ Đào chết đại biểu cho chuyện này chấm dứt ở đây, có tra xuống không thì cũng sống chết mặc bây.

Tô Vị Nhiên là người đầu tiên nhận được tin tức.

“Đại ca thân ái của tôi hắn là đang thở phào một tiếng đi.” Tô Vị Nhiên mỉm cười, nhưng trong mắt lại không chút ý cười nào, sâu trong đó chỉ có băng hàn.

“Có thể.” Tô Nguyên nói: “ ” Ngày nay cậu có vẻ siêng tới chỗ tôi.”

“Sao vậy, không chào đón tôi?” Tô Vị Nhiên uống một ngụm trà, nói.

“Trà của tôi với mất một nửa.” Tô Nguyên nói: “Cậu tính toán đá Phương Quân Dục sao?”

“Thân ái, cậu nên chuẩn bị chút rượu cho tôi. Vậy thì tôi sẽ không buồn chán đến độ chỉ có thể uống trà.” Tô Vị Nhiên ôn nhu nói.

“Không có rượu.”

“Biết cậu sẽ nói vậy mà.” Tô Vị Nhiên khẽ cười: “Vậy cậu tiếc trà làm gì chứ.”

“Vì sao cậu cố ý tránh Phương Quân Dục?” Tô Nguyên không chịu ảnh hưởng của Tô Vị Nhiên, kiên quyết không để đổi đề tài.

“Phương Quân Dục à” Tô Vị Nhiên buồn bã thở dài một tiếng, giống như vô hạn thâm tình: “Tôi yêu anh ta muốn chết, vậy mà cậu còn nghĩ tôi không thương anh ta. Gần đây anh ta rất bận, tôi không nhớ quá rầy.”

Tô Nguyên: “...” Loại người như Tô Vị Nhiên mà cũng biết cái gọi là không nhớ?

Tô Vị Nhiên bưng chén trà nhẹ nhàng thổi một hơi: “Tôi phát hiện lúc này cha tôi hình như có chút vướng bận.”

Tô Nguyên vẫn trưng ra khuôn mặt bài tú lơ khơ: “Cậu mất kiên nhẫn nhanh vậy sao?”

Tô Vị Nhiên nhấp một ngụm trà, mỉm cười: “Thì sao? Tôi thương ông ta nha, sao có thể bình tĩnh được?”

“Nếu nói yêu theo kiểu cậu, thì cậu đúng là quá bác ái.” Tô Nguyên đầu cũng không thèm nâng tay vãn gõ bàn phím.

Tô Vị Nhiên cười nói: “Bởi vì tôi rất đa tình.”

Tô Nguyên: “Người đa tình thường vô tình. Ngoại trừ Phương Quân Dục, cậu còn người nào sao?”

“Cậu đang ghen phải không?” Tô Vị Nhiên tủm tỉm: “Yên tâm, tôi vẫn yêu cậu nhất. Cậu sẽ không thất sủng đâu.”

“Cậu định làm thế nào?”

“Có lẽ tôi nên về Tô gia một chuyến.” Tô Vị Nhiên đặt chén trà xuống nói.

“Cậu rốt cục cũng muốn trở về.” Tô Nguyên nhìn chằm chằm màn hình, thuận miệng nói.

“Tôi muốn trở về làm sáng tỏ một việc.” Tô Vị Nhiên dựa vào lưng sofa, thả lỏng.

“Chuyện gì?” Lúc này Tô Nguyên cũng có chút tò mò, hất quay qua nhìn Tô Vị Nhiên, tuy vẫn là bộ mặt bài tú lơ khơ nhưng trong mắt tràn đầy ý dò hỏi.

“Tôi cũng chỉ mới suy đoán, tạm thời còn chưa có kết luận chính xác.” Tô Vị Nhiên miễn cưỡng cười cười, bắt quá sâu trong mắt lại là một tia ngưng trọng.

“Tôi về cùng cậu.” Tô Nguyên nói.

“Không, cậu ở lại A thành.” Tô Vị Nhiên nói.

“Vì sao?” Tô Nguyên khó hiểu.

“Bởi vì tôi chỉ là tạm thời trở về, tôi không nhớ rời Quân Dục nhà chúng ta quá lâu nha.” Tô Vị Nhiên ôn nhu nói. Hắn tạm thời vẫn chưa thể dứt khoát. Tuy rằng hắn và Phương Quân Dục đã ngửa bài, nhưng cũng chỉ có thể giới hạn trong hai người bọn họ. Nếu hắn đột nhiên lãnh đạm với Phương Quân Dục, sẽ khiến một số người chú ý. Ví dụ như cha hắn, đại ca hắn.

Tô Nguyên: “Tôi còn tưởng cậu đã thông suốt rồi.”

Tô Vị Nhiên cười cười, không nói gì.

“Nhưng vậy chẳng lẽ cậu về một mình?” Tô Nguyên hỏi.

Tô Vị Nhiên mỉm cười: “Sao có thể chứ? Tôi còn đang muốn tìm người xách hành lý cho mà.”

“Cậu chuẩn bị tìm ai?”

“Tô Lê.” Tô Vị Nhiên nói: “Còn có thể làm ấm giường, nhất cử lưỡng tiện.”

Bộ mặt đơ của Tô Nguyên rốt cục cũng lộ ra chút cảm xúc hiếm hoi, giấu cột một tiếng: “Để một con rắn làm ấm giường, sở thích của cậu đúng là không giống người bình thường.”

“Tôi thích nhất mấy thứ có độc.” Tô Vị Nhiên biếng nhác lên tiếng: “Bằng không cuộc sống chẳng phải rất nhàm chán sao?”

“Tôi tạm thời chưa nghĩ ra thứ gì có thể độc chết cậu.” Tô Nguyên vừa sắp xếp lại dữ liệu trên máy vừa nói.

“Một lời khen không tồi.” Tô Vị Nhiên đứng lên: “Tôi đi trước.”

Sau khi Phương Quân Dục trở về, nghe người hầu báo lại, liền trực tiếp đi đến phòng Tô Vị Nhiên. Hắn gõ cửa phòng, thanh âm lười biếng của Tô Vị Nhiên truyền ra: “Vào đi.”

Phương Quân Dục mở cửa phòng liền thấy Tô Vị Nhiên nằm dài trên ghế dựa.

“Em phải về C thành?” Phương Quân Dục hỏi.

“Đúng vậy, tôi cuối cùng cũng phải trở về.” Tô Vị Nhiên nâng mắt, nói: “Anh tới khuyên tôi đừng đi sao?”

Phương Quân Dục đến gần Tô Vị Nhiên, ngón tay của hắn nhẹ nhàng chạm một chút lên trán Tô Vị Nhiên, mang theo ôn nhu triền miên.

Nhưng cũng chỉ là chạm một chút.

“Không phải.” Phương Quân Dục nhẹ nhàng cười nói.

“Vậy sao.” Tô Vị Nhiên nhìn Phương Quân Dục: “Thật khiến người ta thương tâm mà, hoá ra là tôi tự mình đa tình.” Nhưng trên mặt hắn lấy đâu ra cái gọi là thương tâm.

“Vị Nhiên.” Phương Quân Dục thở dài: “Đi đường cẩn thận.”

Tô Vị Nhiên vươn tay, ôm cổ Phương Quân Dục: “Không phải anh nói yêu tôi sao? Vì sao không giữ tôi lại?”

Phương Quân Dục bị Tô Vị Nhiên ôm cổ như vậy, cả người chỉ có thể hơi nghiêng xuống, mặt hai người cách nhau rất gần: “Anh hi vọng em có thể vui vẻ. Nếu báo thù có thể làm cho em buồn được, anh sẽ không ngăn cản em.” Chỉ cần anh còn nắm sợi dây thì vô luận con điều có bay xa đến mấy, cũng vẫn có thể thu về được.

Tô Vị Nhiên buông Phương Quân Dục ra, đứng lên: “Phương Quân Dục, vì sao anh có thể tự tin tôi sẽ còn trở về.” Loại cảm giác như bị thợ săn dòm ngó khiến hắn khó chịu.

Phương Quân Dục nhàn nhạt nở một nụ cười: “Vị Nhiên, ý nghĩa trọng sinh của em là báo thù. Mà ý nghĩa trọng sinh của anh lại là em.”

Tk: Má ơi câu cuối ngọt chết người, đúng trọng điểm rồi đó:v

Cc:”>

25. Chương 25

the end hết tết rồi

Edit: Chuông Cỏ

Beta: Trangki

“Hôm nay về?” Khi Tô Sùng Hoa nhận được điện thoại của Tô Vị Nhiên, trong giọng nói là kinh ngạc không thể che giấu vì tin tức tới quá đột ngột. Tô Vị Nhiên ở A thành suốt tám năm, trừ những lúc Tô gia có chuyện trọng đại, bằng không cho tới bây giờ Tô Vị Nhiên đều chưa từng chủ động trở lại C thành.

“Có cần ngạc nhiên vậy không?” Tô Vị Nhiên cười nói: “Lần trước lúc anh về, tôi cũng đã nói sẽ về mà.”

“Nhưng anh không nghĩ lại nhanh như vậy.” Tô Sùng Hoa ôn hòa nói: “Anh còn tưởng tết âm lịch cậu mới về. Cậu về có chuyện gì không?”

“Chẳng lẽ tôi không có chuyện thì không thể về?” Tô Vị Nhiên nói.

“Sao vậy chứ? Chỉ là cảm giác quá đột ngột.”

Tô Vị Nhiên cười cười: “Bởi vì tôi nhớ anh. Nhất là vụ anh còn thiếu tôi một bữa cơm.”

“Sẽ không quên.” Tô Sùng Hoa cười nói: “Mấy giờ đến?”

“Năm rưỡi.”

Sau khi Tô Vị Nhiên cúp điện thoại liền thu lại nụ cười trên mặt, vẻ mặt không chút cảm xúc. Một lát sau, hần bấm số Tô Lê.

“Thiếu gia.” Bên kia điện thoại truyền đến tiếng Tô Lê: “Có chuyện gì không?”

“Cậu chuẩn bị một chút, một giờ sau đến sân bay.” Tô Vị Nhiên nói.

“Quay về Tô gia?” Tô Lê hỏi.

“Ừh.”

“Còn ai không?”

“Chỉ có tôi và cậu.” Tô Vị Nhiên nói.

Bên kia điện thoại, Tô Lê bật cười: “Ngài đang tính vứt bỏ Phương thiếu gia bỏ trốn cùng tôi sao?”

Tô Vị Nhiên mỉm cười: “Thật thông minh, cảm động không?”

“Vậy tôi sẽ tắm rửa sạch sẽ chờ thiếu gia đến sung sướng.” Tô Lê khẽ cười nói.

“Tối rồi tính.” Tô Vị Nhiên nói xong cúp điện thoại.

Báo cho Tô Lê số ghế, Tô Vị Nhiên rời khỏi phòng, vừa xuống lầu liền nhìn thấy Phương Quân Dục đang ngồi trên sa lon. Tô Vị Nhiên liền đứng trên cầu thang lẳng lặng đánh giá Phương Quân Dục.

Tựa hồ cảm nhận được tầm mắt của Tô Vị Nhiên, Phương Quân Dục quay đầu, vừa lúc bắt gặp ánh mắt Tô Vị Nhiên. Hai người đều không nói gì, một lát sau, Tô Vị Nhiên thu hồi tầm mắt. Đi xuống, bước đến chỗ Phương Quân Dục.

“Đang nghĩ gì?” Tô Vị Nhiên ngồi xuống, thuận miệng hỏi. Rất hiếm khi thấy Phương Quân Dục suy nghĩ chuyện gì đó đến thất thần như vậy.

“Em.” Phương Quân Dục nở nụ cười, chỉ nói một chữ.

” Vậy sao?” Tô Vị Nhiên mỉm cười nói: “Đúng là hiếm thấy.” Lời vừa nói ra miệng, Tô Vị Nhiên lập tức hối hận. Đây cứ như hần đang oán hận ấy.

“Anh đang nghĩ đến những chuyện từ khi quen biết em.” Phương Quân Dục cười rất nhạt, trong giọng nói mang theo một loại thất vọng nói không nên lời. Kiếp trước, mười năm, rõ ràng chỉ cần quay người lại, hần liền có thể bắt lấy tay người trước mắt. Nhưng là hần không làm. Cho dù kiếp này có thể lặp lại, nghĩ đến năm đó Tô Vị Nhiên cô độc chờ hần mười năm lại không được bất kỳ sự đáp lại nào, hần liền hận không thể giết chết chính mình.

“Đều là chuyện rất lâu.” Tô Vị Nhiên dựa vào sô pha, khoe môi khê cong: “Tôi đã sớm quên rồi.” Tình cảm khắc cốt mười năm, phủ đầy bụi dưới đáy lòng hần. Giống như một miệng vết thương vĩnh viễn không khép lại được, thậm chí chỉ hơi đụng vào vẫn đau đớn không thôi. Hần không muốn nói, chỉ muốn chôn thật sâu, tốt nhất là làm cho đoạn kí ức này vĩnh viễn không thể thấy ánh mặt trời.

Khoảng cách giữa hai người rõ ràng rất gần, nhưng ở giữa lại như bị thứ gì ngăn lại, làm cho người ta cảm giác rất xa cách. Hai người cũng không nói gì nữa, đều lẳng lặng ngồi.

“Vị Nhiên.” Không biết qua bao lâu, Phương Quân Dục mở miệng nói.

“Hửm?” Tô Vị Nhiên ôm gối liếc Phương Quân Dục

“Anh đưa em đi.”

“Ừm.” Tô Vị Nhiên nhẹ nhàng lên tiếng, thanh âm đậm mạc. Trong lòng hắn ôm một cái gối in hình hoạt hình rất không hợp với hình tượng của hắn. Đây là hồi trước Tô Vị Nhiên đùa dai mua về, hơn nữa còn mua cỡ to nhất để trên salon trong phòng khách. Phương Quân Dục vươn tay, muốn lấy cái gối ra. Nhưng Tô Vị Nhiên ôm rất chặt, không chịu buông. Hắn gục đầu xuống gối, gần như đem sức nặng của cả người đè lên.

“Đến giờ rồi.” Phương Quân Dục nhắc nhở.

“Anh hi vọng tôi đi đến như vậy?” Tô Vị Nhiên đưa mắt nhìn Phương Quân Dục, tuy nói vậy, nhưng Tô Vị Nhiên vẫn ném gối xuống đứng lên. Người hầu đã đem hành lí của Tô Vị Nhiên lên xe.

Khi Tô Vị Nhiên bước ra khỏi cửa, cảm giác Phương Quân Dục không đi theo, liền kỳ quái quay đầu: “Sao anh không đi?”

Phương Quân Dục đi tới, kéo Tô Vị Nhiên lại. Tô Vị Nhiên nghi hoặc nhìn hắn. Phương Quân Dục vươn tay, ôm eo hắn, nhẹ nhàng hôn lên trán hắn. Không đợi Tô Vị Nhiên lên cơn liền cầm tay hắn đi đến ga ra.

Tới sân bay, Tô Vị Nhiên xuống xe, đưa lưng về phía cửa xe đóng cửa lại. Phương Quân Dục nhìn theo bóng lưng của hắn. Tô Vị Nhiên muốn đi thẳng một đường, nhưng hắn lại cảm thấy dưới chân rất nặng, có làm thế nào cũng bước không được.

Tô Vị Nhiên quay lại, nhìn Phương Quân Dục: “Anh...” Hắn không biết phải nói gì, hắn thậm chí còn không biết vì sao mình phải quay lại.

Khoảnh khắc Tô Vị Nhiên quay đầu lại, Phương Quân Dục mỉm cười.

“Đi đường cẩn thận.” Phương Quân Dục nói.

“Ừm.” Tô Vị Nhiên gật đầu, lúc này mới xoay người chuẩn bị đi lần nữa.

“Sớm về chút nhé.”

Bóng lưng Tô Vị Nhiên khẽ dừng lại, sau đó đi tiếp.

Ở đại sảnh, Tô Vị Nhiên gặp Tô Lê.

“Thiếu gia.” Tô Lê đi đến chỗ Tô Vị Nhiên, nói.

“Tô Lê, tôi thực sự rất nhớ cậu nha.” Khi Tô Vị Nhiên nhìn thấy Tô Lê, trên mặt lộ ra một nụ cười vui mừng: “Mau xách hành lý cho tôi.” (Cc:...)

Tô Lê: “...”

Tới sân bay C thành, Tô Vị Nhiên liền thấy Tô Sùng Hoa tới đón.

“Tôi sắp chết đói rồi.” Tô Vị Nhiên than thở với Tô Sùng Hoa.

“Anh đã đặt chỗ ở Lâu Ngoại Lâu rồi.” Tô Sùng Hoa cười nhìn Tô Vị Nhiên đang oán hận, cầm lấy hành lý trong tay Tô Lê.

Tô Lê nhìn thoáng qua Tô Sùng Hoa, trong mắt hiện lên một tia cảm xúc không rõ. Tô Vị Nhiên nhìn về phía Tô Lê, mỉm cười nói: “Bị đại ca của tôi mê hoặc rồi hả?”

Tô Sùng Hoa nhìn Tô Vị Nhiên: “Nói bậy cái gì vậy.”

Tô Vị Nhiên mỉm cười nói: “Tôi là đang khen anh có mị lực.”

Tô Sùng Hoa: “...”

Tô Lê khẽ cười: “Thiếu gia nói không sai.”

” Hả? Thật làm tôi thương tâm quá đi, tôi còn tưởng rằng người cậu yêu nhất là tôi chứ.” Tô Vị Nhiên cười cười: “Chẳng lẽ lên giường của tôi rồi còn muốn lên cả giường của đại ca tôi?”

Tô Lê mỉm cười nói: “Tôi đương nhiên yêu ngài nhất, nếu như ngài có thể làm tình với tôi, tôi nhất định sẽ không lên giường của người khác.”

Tô Vị Nhiên nhẹ nhàng nâng cằm Tô Lê lên, cười tà: “Tôi nhất định sẽ nhớ rõ những lời này của cậu.”

Tô Sùng Hoa có chút bất đắc dĩ nhìn Tô Vị Nhiên vì bỗng chốc bị chú ý: “Trước công chúng, các cậu thu liễm chút được không.” Tính cách của Tô Vị Nhiên và Tô Lê kỳ thật rất giống nhau, hai người đều không để ý ánh mắt người khác, hành sự tùy ý không thêm nề nang ai.

Cơm nước xong, ba người trở về nhà lớn Tô gia. Trước khi Dung Uẩn mất, Tô Sùng Hoa không được tiến vào nhà lớn Tô gia. Nhưng sau khi Dung Uẩn mất, Tô Lại Nam lại cho phép Tô Sùng Hoa về nhà lớn.

Khi biết Tô Vị Nhiên trở về, Tô Lại Nam không có tỏ vẻ gì đặc biệt. Nhưng tám giờ, sau khi Tô Lại Nam về thì gọi Tô Vị Nhiên đến thư phòng của hắn.

Đây là lần đầu tiên sau khi trọng sinh Tô Vị Nhiên bước vào thư phòng nhà lớn. Thư phòng này Tô Vị Nhiên rất quen thuộc. Ba năm sau khi rời khỏi biệt thự của Phương Quân Dục, mỗi buổi tối đều là trải qua ở thư phòng này. Có đôi khi, hắn sẽ nhìn ngoài cửa sổ, nghe tiếng quả lắc của chiếc đồng hồ cổ phương tây, ngắm người từ tối đến sáng.

“Cha.” Tô Vị Nhiên nhìn Tô Lại Nam sau bàn, mở miệng nói.

“Ngồi đi.” Tô Lại Nam nói.

Tô Vị Nhiên kéo một cái ghế ngồi xuống. Thư phòng thực im lặng, chỉ có tiếng quả lắc của đồng hồ vang lên một tiếng lại một tiếng. Món đồ Tây phương tinh xảo xinh đẹp này là do Tô Lại Nam tham gia một cuộc đấu giá tư nhân ở Đức mua về.

“Con rốt cuộc cũng biết về.” Tô Lại Nam nhìn Tô Vị Nhiên, chậm rãi mở miệng: “Chơi đủ rồi sao?”

Tô Vị Nhiên nhẹ nhàng cười nói: “Vẫn chưa.”

“Vậy con quay về làm cái gì?” Đối với chuyện Tô Vị Nhiên và Phương Quân Dục, Tô Lại Nam thật sự không có cách. Trước đó hắn dùng tất cả mọi cách cũng không thể khiến Tô Vị Nhiên quay đầu lại, nên rốt cục không thể làm gì khác hơn là tùy ý Tô Vị Nhiên chạy theo Phương Quân Dục.

“Bởi vì con nhớ cha mà.” Tô Vị Nhiên mỉm cười nói: “Ba ba yêu quý.”

“Nhớ ta?” Tô Vị Nhiên tức đến phản cười: “Trong đầu con trừ bỏ Phương Quân Dục, còn có chỗ để mà nhớ tới ta sao?”

“Con sẽ cố gắng.” Tô Vị Nhiên mỉm cười.

Tô Lại Nam: “...”

“Cha còn muốn hỏi gì không?” Tô Vị Nhiên ngáp một cái.

“Thiếu kiên nhẫn như vậy, con đang vội cái gì?” Tô Lại Nam nói.

“Đương nhiên là...” Trên mặt Tô Vị Nhiên lộ ra một nụ cười mỉm: “Đêm xuân khổ đoản, con đang định tìm người ngủ cùng.”

Tô Lại Nam: “Con!”

Tô Vị Nhiên cười nói: “Tình dục vốn là bản năng, không việc gì phải kiềm chế hay che giấu. Không phải sao?”

Tô Lại Nam bị Tô Vị Nhiên chọc tức đến mặt mày xanh mét, lại không biết phải đối phó với câu nói vụn vặt ‘chính nghĩa’ của Tô Vị Nhiên như thế nào. Tô Vị Nhiên quả thực có bản lĩnh làm cho người khác phải ghen chết. Cho dù người trước mặt có là cha hắn.

“Kỳ thật con rất thối mác.” Ánh mắt Tô Vị Nhiên chậm rãi đảo qua mặt Tô Lại Nam. Nhìn lại thì, Tô Vị Nhiên lớn lên giống Dung Uẩn, mà Tô Sùng Hoa lớn lên giống Dương Ngưng. Dung Uẩn lộng lẫy ung dung, như cây tường vi có gai, diễm lệ đến mức có thể chọc mù mắt người khác, xinh đẹp mà mạnh mẽ. Mà Dương Ngưng lại là bộ dáng thanh lệ xinh xắn.

Nhưng nếu nhìn kỹ, Tô Vị Nhiên và Tô Sùng Hoa cũng có chút giống nhau. Hai người đều có hai ba phần giống Tô Lại Nam.

Bình thường khi Tô Vị Nhiên và Tô Sùng Hoa đứng cùng một chỗ, nhìn cũng sẽ cảm thấy có vài điểm giống nhau.

“Thối mác cái gì?” Tô Lại Nam nói.

Tô Vị Nhiên cười: “Mẹ qua đời nhiều năm như vậy, cha giải quyết dục vọng như thế nào?”

Tô Lại Nam vỗ mạnh bàn, bị Tô Vị Nhiên làm tức giận đến tăng cả huyết áp: “Cút ra ngoài!”

Tô Vị Nhiên đứng lên, khẽ cười nói: “Con chỉ là không biết, có cần phản ứng mạnh vậy không?” Nói xong thì trực tiếp rời khỏi thư phòng. Đi trên hành lang, khoe môi Tô Vị Nhiên khẽ cong, đáy mắt lóe lên một tia lạnh lẽo.

Tk: con với cái, nó muốn ăn đập mà =.=

Cc: bắt đầu chuỗi ngày thô bị của Nhiên Nhiên. Em ko muốn dịch nữa!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

26. Chương 26

đã update ML Nữ vương

Edit: Chuông Cỏ

Beta: Trangki

Đi đến cửa phòng ngủ, Tô Vị Nhiên dừng lại một chút. Hắn không mở cửa ngay lập tức, đứng một lát, sau đó mới đẩy cửa phòng ra. Hắn nhìn về phía giường, không ngoài dự đoán, một người đang nằm trên giường của hắn.

Tô Vị Nhiên đi tới, ngồi xuống giường. Hắn vươn tay, nắm cầm người trên giường, ngũ khí ngả ngón: “Không chờ được như vậy?”

Người nằm trên giường nhướn người, ôm Tô Vị Nhiên mỉm cười nói: “Đúng vậy.”

Ngón tay Tô Vị Nhiên từ cầm Tô Lê đi xuống, trượt tới cổ áo ngủ, đẩy ra: “Không phải cậu coi trọng đại ca thân ái của tôi sao, chẳng lẽ không sợ hắn phát hiện ra cậu leo lên giường tôi.”

Tô Lê mỉm cười, cả người càng dán sát vào Tô Vị Nhiên: “Nhưng tôi cũng đã nói tôi yêu ngài nhất, nếu như có thể làm tình cùng ngài, tôi nhất định sẽ không trèo lên giường người khác nữa. Dương nhiên cũng bao gồm cả đại thiếu gia.”

Tô Vị Nhiên nhìn Tô Lê như rắn cuốn lấy hắn, khoe miệng khẽ cong: “Chỉ tiếc, trước mắt tôi chỉ muốn lên giường với Phương Quân Dục.” Hắn kề sát vào tai Tô Lê nhẹ giọng nói: “Điểm này, ngay từ khi theo tôi cậu đã phải biết rồi nhĩ.” Nói xong, hắn gỡ tay Tô Lê ra.

Tô Lê ngã xuống giường, không có ý tứ đứng dậy. Hắn nhìn Tô Vị Nhiên, trong mắt mang theo hàm ý không rõ, khẽ cười: “Nhưng nhiều năm như vậy, không phải ngài vẫn không đắc thủ sao?” Ánh mắt của

hắn đảo qua mặt Tô Vị Nhiên: “Kỳ thật lúc mới đầu, tôi còn nghĩ rằng ngài có thể đắc thủ. Tôi còn tưởng không gì là ngài không làm được, nhưng không ngờ ngài cư nhiên cũng phải ném mùi thất bại.”

Tô Vị Nhiên không để ý lời Tô Lê, nâng tay xoa cằm, khoe miệng khê nhếch: “Vậy nên có thể nói Phương Quân Dục là thất bại duy nhất của tôi. Mà cũng có lẽ vì điểm này, nên tôi mới chấp nhất hắn như vậy.”

Áo ngủ Tô Lê vì hành động vừa nãy mà mở rộng, giường cũng vì hắn bị Tô Vị Nhiên đột ngột đẩy ra rồi ngã xuống mà có vẻ mất trật tự. Tô Vị Nhiên lại ngồi ở đầu giường, khoe miệng mỉm cười, thờ ơ mà càn rỡ. Cảnh tượng này... nhìn kiểu nào cũng rất mờ ám.

Tô Lê chống khuỷu tay nâng người lên, áo ngủ bởi vì động tác của hắn mà trượt xuống vai, hỏi: “Cầu mà không được có tư vị như thế nào?”

Tô Vị Nhiên khê cười: “Cực kì không tốt, rất dễ làm người khác trở nên nóng nảy nha.” Nhưng nụ cười của hắn thì hoàn toàn không có ý như vậy.

Tô Lê mỉm cười nói: “Tôi hiểu. Quả thật là làm người khác phải nóng nảy đến mức muốn giết người vậy. Người ta vĩnh viễn cũng không để ý đến tôi.”

“Vậy dứt khoát bỏ đi.” Tô Vị Nhiên đứng lên, không muốn nói nữa.

“Ngài là không biết thật hay là đang giả hồ đồ thế?” Thanh âm Tô Lê tuy mang ý cười, nhưng cũng phảng phất mang theo một chút sắc nhọn.

Tô Vị Nhiên xoay người, mỉm cười nói: “Giả hồ đồ? Không phải tôi đã nói rất rõ ràng sao? Tôi chỉ muốn lên giường với Phương Quân Dục, những người khác tạm thời không hứng thú.”

Đúng lúc này, cửa phòng truyền đến một tiếng gõ cửa, sau đó cửa bị đẩy ra. Người đẩy cửa phòng khi chứng kiến tình cảnh trong phòng, khoe miệng hơi giật một chút, cuối cùng vẫn hòa nhã nói: “Xem ra anh vào không đúng lúc. Nhưng nếu muốn làm loại chuyện này, có phải nên khoá cửa trước không?”

Tô Vị Nhiên quay đầu nhìn về phía cửa, ôn nhu nói: “Tôi không ngại bị nhìn. Kỳ thật tôi cũng không để ý 3P. Có muốn thử một chút không?” Ánh mắt của hắn lại chuyển về phía Tô Lê, mỉm cười nói: “Tôi nghĩ cậu cũng sẽ không để ý đâu, phải không?”

Ánh mắt Tô Lê đảo qua Tô Sùng Hoa, bất thành linh mỉm cười: “Tôi không để ý.”

Hiển nhiên, Tô Sùng Hoa dù biết tính Tô Vị Nhiên đến thế nào thì vẫn bị lời nói trắng trợn của Tô Vị Nhiên làm cho kinh ngạc: “Hồ nháo.”

Tô Vị Nhiên cười cười: “Đại ca không phải luôn nghĩ tôi thích....” hắn đến gần Tô Sùng Hoa, nhẹ giọng nói: “Hồ nháo sao.”

“Ở nhà tốt hơn đừng làm chuyện quá khó coi.” Tô Sùng Hoa đối với đứa em trai tùy ý làm bậy này hiển nhiên rất vô vọng.

Tô Vị Nhiên mỉm cười: “Khó coi? Vừa rồi ở thư phòng tôi có báo cho cha một tiếng. Cha cũng đâu nói gì.” Tô Lại Nam quả thực không nói gì, bởi vì hắn đã bị bài phát biểu càn quấy tự phụ đến cực điểm của Tô Vị Nhiên làm cho tức giận đến không nói thành lời. Mà nguyên nhân chủ yếu vẫn là câu nói cuối cùng Tô Vị Nhiên nói trước khi ra khỏi thư phòng.

Tô Sùng Hoa: “...” Nếu Tô Vị Nhiên thật sự có thể làm trò trước mặt cha như vậy, vậy hắn nói gì cũng là vô ích. Hơn nữa Tô Vị Nhiên và hắn bất đồng. Ở Tô gia, mỗi bước đi của hắn đều phải xem sắc mặt Tô Lại Nam. Nhưng Tô Vị Nhiên thì dù có hoang đường đến thế nào, hắn vẫn là người thừa kế danh chính ngôn thuận của Tô gia.

Dưới đôi mắt rũ xuống của Tô Sùng Hoa nhanh chóng lướt qua một tia không cam lòng, nhưng là rất nhanh liền biến mất. Khi hắn mở mắt ra, hắn vẫn là một người anh quan tâm em trai như mọi khi.

Hắn nhẹ nhàng thở dài một tiếng: “Cậu đã nói như vậy, tôi cũng không quấy rầy nữa.”

Tô Vị Nhiên mỉm cười: “Không quấy rầy. Mà nếu anh đồng ý thì có thể ở lại.” Hắn nháy mắt, bổ sung: “Thật đó.”

Tô Sùng Hoa xoay người đi.

“Tìm tôi có chuyện gì không?” Tô Vị Nhiên khoanh tay, không chút để ý cười cười.

“Tôi chỉ định tới hỏi xem cậu có cần gì không?” Tô Sùng Hoa nói.

“Áo mưa có tính không?”

Tô Sùng Hoa: “...”

“Bất quá cũng không phải nữ nhân, sẽ không mang thai. Không có áo mưa thì cùng lắm sau khi làm sẽ khó chịu một chút, mặt khác cũng không sao.” Tô Vị Nhiên kéo một cái ghế qua, ngồi xuống. (Cc: thô bỉ. em là gái mới nhón đó. ứ edit nữa bây h!!!)

Tô Sùng Hoa: “...”

“Ca ca thân ái, cái dấu trên cổ anh là do tình nhân nào in lại vậy?” Tô Vị Nhiên mỉm cười nói.

Sắc mặt Tô Sùng Hoa lập tức thay đổi, nếu không phải sắm vai một người anh tốt, hẳn thật muốn đâm Tô Vị Nhiên một cái. Nhưng luận thân thủ, Tô Vị Nhiên là do người phụ trách “Shadow” Lý Ngụy tự mình huấn luyện, cho dù động thủ hẳn cũng không chiếm được chỗ tốt.

Tô Vị Nhiên nhếch khóe miệng: “Đúng là nhiệt tình ghê.”

Tô Sùng Hoa một câu cũng không nói nên lời, hần bước nhanh khỏi phòng Tô Vị Nhiên, ngay cả cửa cũng quên đóng.

Nhìn bóng lưng Tô Sùng Hoa rời đi, Tô Lê lười biếng nâng tay chống má nằm nghiêng trên giường lên tiếng: “Đùa đại ca ngài như vậy không sao chứ?” Tô Lê thấy rất rõ ràng, trên cổ Tô Sùng Hoa hoàn toàn không có cái gì gọi là dấu hôn.

Vì Tô Vị Nhiên đưa lưng về phía Tô Lê, nên Tô Lê không thấy được biểu tình của Tô Vị Nhiên. Tô Vị Nhiên trào phúng cười nhạt, nhưng thanh âm lại thờ ơ: “Chỉ là trò đùa vô hại, đại ca sẽ không hẹp hòi như vậy.”

Thái dương Tô Lê giật giật, đùa kiểu này mà nói là vô hại? Nhưng đối với Tô Vị Nhiên thì đúng là vô hại. Dù Tô Vị Nhiên có nói ra cái gì, hẳn cũng không quá kinh ngạc. Nhưng Tô Sùng Hoa bị Tô Vị Nhiên đùa giỡn như vậy, không biết có bị tức hộc máu không?

Tô Vị Nhiên đứng lên, gấp một cái: “Tôi muốn nghỉ ngơi.”

Tô Lê kẻ sát vào Tô Vị Nhiên, nhẹ giọng hỏi: “Thật sự không làm?”

Tô Vị Nhiên tựa tiểu phi tiểu nhìn Tô Lê: “Lầu ba quẹo trái phòng thứ hai là phòng của đại ca tôi, cậu có thể đi thử xem. Có lẽ vị đại ca nhìn như cấm dục đó của tôi sẽ bị cậu lừa lên giường.”

“Được rồi, ngài đã không muốn thì tôi chỉ có thể tìm người khác.” Ngữ khí của Tô Lê có vẻ thất vọng.

Khi Tô Lê sắp rời khỏi phòng, Tô Vị Nhiên bỗng nhiên gọi hắn: “Đợi một chút.”

Tô Lê quay đầu, kéo áo ngủ một chút, áo ngủ lỏng lẻo khó có thể che khuất bắp vai, khẽ cười: “Đổi ý rồi sao?”

Tô Vị Nhiên mỉm cười nói: “Nhớ đóng cửa lại. Được rồi, cậu có thể đi rồi.”

Tô Lê: “...”

Chờ Tô Lê đi khỏi, Tô Vị Nhiên mở laptop lên. Sau khi kết nối, trên màn ảnh hiện lên gương mặt bài tú lơ khơ của Tô Nguyên đã bị che bởi một lớp mặt nạ mỏng.

“Lần nào cũng ngay lúc tôi đang làm chuyện quan trọng mà quấy rầy.” Thanh âm lạnh lẽo của Tô Nguyên nói từng chữ một.

Tô Vị Nhiên nhìn khuôn mặt bị vẽ thành màu xanh đậm thì phì một tiếng bật cười: “Cái gọi là chuyện quan trọng của cậu là bôi phân xanh lên mặt?”

Phần mặt không đắp mặt nạ rong biển của Tô Nguyên khi nghe Tô Vị Nhiên nói ra những lời này, cơ hồ cũng biến thành cùng màu với mặt nạ. Sau đó dứt khoát tắt camera, chỉ để lại tiếng.

“Cậu về đó có tra được manh mối gì hữu dụng không?” Tô Nguyên hỏi.

Tô Vị Nhiên dựa vào lưng ghế: “Còn chưa tra, nhưng tôi cảm thấy có lẽ không sai.”

“Vẫn là cẩn thận một chút, tra ra chứng cứ xác thực rồi hãy kết luận.” Tô Nguyên là điển hình cho tư duy kĩ thuật, tư duy lô-gích tỉ mỉ, năng lực chấp hành cực mạnh, đeo đuổi phương châm dùng chứng cứ xác thực xác định kết quả.

Tô Vị Nhiên cười khê một tiếng: “Cậu có biết lần này quay về Tô gia tôi muốn làm rõ chuyện gì không?”

“Không biết.” Tô Nguyên trả lời rất dứt khoát.

“Nếu tôi muốn chứng cứ, thì tôi nên thừa dịp bọn họ đang ở trên giường mà chụp hình *** cho họ. Nhưng cái này độ khó quá cao.” Tô Vị Nhiên mỉm cười nói.

“Bọn họ?” Tô Nguyên nghĩ nửa ngày cũng không có nghĩ ra “Bọn họ” trong lời Tô Vị Nhiên là ai. Người Tô gia rất nhiều, nên căn bản không thể xác định là cặp nào.

“Bọn họ là ai?” Nghĩ một lát, Tô Nguyên vẫn là trực tiếp hỏi Tô Vị Nhiên.

“Chờ tôi tìm được chứng cứ sẽ nói cho cậu.” Tô Vị Nhiên nói.

Tô Nguyên: “...” Tên này cố ý phải không?

“Chờ tôi có chứng cứ xác thực, tôi tự nhiên sẽ nói cho cậu biết.” Tô Vị Nhiên lười biếng nói. Cho dù hắn đã nắm chắc, nhưng trong lòng hắn vẫn có chút dao động. Tuy rằng Tô Vị Nhiên hận Tô Sùng Hoa, nhưng trong chuyện này, hắn không thể dễ dàng có kết luận. Tùy tiện nói chuyện một lát, Tô Vị Nhiên đóng laptop. Hắn nhìn thời gian, đã hơn mười giờ. Hắn tắt đèn, nhưng không ngủ. Hắn vẫn ngồi trên ghế, rèm cửa nửa mở, có thể xuyên qua lớp cửa sổ thủy tinh nhìn thấy bầu trời sao bên ngoài.

Tô Vị Nhiên dựa vào lưng ghế, khép hờ mắt. Chung quanh thực im lặng, giống như thời gian đang bị đóng băng. Hắn vươn tay, nhìn vào lòng bàn tay, ngón tay thon dài dưới ánh trăng có vẻ phác họa trăng non.

Sự im lặng phẳng phất như không gian ngưng đọng này bị tiếng chuông điện thoại phá vỡ. Tô Vị Nhiên cầm lấy di động trên bàn, liếc qua ID người gọi, rồi dứt khoát ném điện thoại về trên bàn. Một lát sau, điện thoại rất cục cựa cũng không vang lên nữa. Tô Vị Nhiên nhìn nhìn chiếc di động, xoay đầu đi không thèm nhìn về phía bàn nữa.

27. Chương 27

1 tuần 3c nhà

Edit: Chuông Cỏ

Beta: Trangki

Một lát sau, di động lại vang lên. Tô Vị Nhiên quay đầu lại, nhìn nhìn, tiếp đó lại quay đầu đi. Di động vang lên một lát rồi tự động ngừng.

Sau đó Tô Vị Nhiên làm thế nào cũng không bình tĩnh được.

“Phương Quân Dục chết tiệt.” Tô Vị Nhiên căm giận nói. Quấy rầy hắn ngắm trăng nhân tiện nghiền ngẫm triết lí nhân sinh. Tên hỗn đản này! (cc: kute)

Hắn đứng lên, ôm gối đi lòng vòng trong phòng. Sau khi đi hai vòng, di động trên bàn lại vang lên. Tô Vĩ Nhiên nhào tới chớp lấy di động: “Phương Quân Dục, tên hỗn đản nhà anh!”

Bên kia im lặng một lát: “Thiếu gia, tôi là Tô Lê...”

Lúc này Tô Vĩ Nhiên triệt để nổi sùng: “Tô Lê, tên hỗn đản này. Nửa đêm dám quấy rầy bản thiếu gia nghỉ ngơi! Người có phải dục cầu bất mãn không hả!”

Tô Lê bên kia điện thoại trầm mặc. Xem tình hình này, không phải hắn dục cầu bất mãn đâu nhỉ mà có vẻ là vị đang nóng nảy này dục cầu bất mãn hơn à. Tô Lê rất ít khi thấy Tô Vĩ Nhiên mất bình tĩnh như vậy. Tô Vĩ Nhiên trước mặt người khác luôn là một bộ không thèm để ý, cứ như thể dù có là bất luận người nào bất cứ chuyện gì cũng không dậy nổi tâm tình của hắn. Chỉ ngoại trừ một người, người đó chính là Phương Quân Dục.

“Có chuyện gì?” Hiển nhiên, Tô Vĩ Nhiên vẫn là Tô Vĩ Nhiên, lập tức điều chỉnh lại tâm tình, ngữ điệu lại mang theo vẻ thờ ơ mọi khi.

“Không có gì.” Tô Lê cười nói: “Vốn tôi tính đến phòng đại thiếu gia, nhưng hình như trong phòng đại thiếu gia không có ai.”

“Không có ai?” Tô Vĩ Nhiên khẽ cười lặp lại, ngữ khí mang theo nghiền ngẫm. Một lát sau, Tô Vĩ Nhiên ôn nhu nói: “Vậy cậu cứ một mình trông phòng một đêm đi, dù sao sau này vẫn còn cơ hội.”

“Tôi lại có hứng thú với ngài hơn đại thiếu gia.” Tô Lê mỉm cười nói.

“Nếu có một ngày, hứng thú của tôi đối với cậu lớn hơn Phương Quân Dục, tôi sẽ suy xét. Ngoan.” Tô Vĩ Nhiên khẽ cười nói, rồi cúp điện thoại. Sau khi cúp điện thoại, hắn kiểm tra danh sách cuộc gọi một chút. Ba cuộc, hai cuộc là Phương Quân Dục, cái cuối cùng là Tô Lê.

Ngay lúc Tô Vĩ Nhiên đang kiểm tra, điện thoại lại vang lên. Tô Vĩ Nhiên nhìn một chút, lại là Phương Quân Dục. Hắn hung hăng ấn xuống nút nghe, ôn nhu nói: “Phương Quân Dục, đã trễ thế này, dục cầu bất mãn nên không ngủ được sao?”

Bên kia điện thoại truyền đến tiếng cười khổ của Phương Quân Dục: “Cứ xem là vậy đi.”

“Anh ngủ không được cũng đừng quấy rầy tôi nghỉ ngơi.” Thanh âm Tô Vĩ Nhiên vẫn ôn nhu như nước, nhưng cho dù là ai cũng đều có thể nghe ra sự sắc nhọn ngoài cười nhưng trong không cười trong đó: “Nếu dục cầu bất mãn thì mau đi tìm người phát tiết đi.”

“Anh chỉ muốn nghe giọng em.” Thanh âm Phương Quân Dục thực ôn nhu.

“Thật xin lỗi, tôi đã có người làm ấm giường.” Tô Vĩ Nhiên mỉm cười nói.

“Em muốn nói Tô Lê sao?” Phương Quân Dục nhẹ nhàng cười một tiếng: “Tự em cũng cảm thấy tin được à?”

Tô Vĩ Nhiên: “...”

“Vĩ Nhiên, đừng vội vàng cự tuyệt anh như vậy.” Phương Quân Dục nhẹ nhàng nói: “Cho anh nhìn em được không? Coi như anh đang cầu em.” (khúc này dùng từ ‘đôi theo’ thì dễ hiểu hơn nhưng ‘nhìn’ nghe hay hơn)

Tô Vĩ Nhiên nghe thấy câu nói sau của Phương Quân Dục, cả người khẽ run lên. Vô luận là đời trước hay là sau khi trọng sinh tới nay, hắn chưa từng nghe Phương Quân Dục nói một chữ “cầu.”

“Anh đang cầu tôi sao?” Tô Vĩ Nhiên chậm rãi nói, nhưng ngữ khí lại mang theo run rẩy khó phát hiện.

“Ừh.” Phương Quân Dục dịu dàng trả lời: “Vĩ Nhiên, hiện tại anh không cầu sự tha thứ của em, nhưng anh hi vọng em có thể đừng cự tuyệt sự quan tâm của anh.”

“A ——” Tô Vĩ Nhiên khẽ cười, lên tiếng: “Phương Quân Dục, anh nói anh có công bằng không? Đời trước anh cự tuyệt quan tâm của tôi, bây giờ lại muốn tôi đừng cự tuyệt quan tâm của anh?”

Bên kia điện thoại, nơi Tô Vị Nhiên không thể nhìn thấy, Phương Quân Dục cầm điện thoại, nụ cười ôn nhu nhưng lại mang theo chua xót khó nói thành lời: “Anh biết là không công bằng, nên mới cầu em.”

“Chẳng lẽ anh không biết đời trước tôi đã cầu anh bao nhiêu lần sao? Tuy tôi cũng không nói, nhưng tôi biểu hiện còn chưa đủ rõ sao? Anh nghĩ tôi còn có thể tiếp tục hèn mọn như vậy sao?” Tô Vị Nhiên cười cười, ngữ khí mang theo một tia mờ mịt không có dấu vết. Phương Quân Dục nói làm hấn nhớ lại đời trước, hấn thật sự vì chính mình mà cảm thấy không đáng.

Tình yêu, là của chuyện hai người. Nhưng đời trước, chỉ một mình hấn quật cường đi trên con đường đã định trước là lạnh lẽo và cô độc. Hấn không muốn tiếp tục ném trái mìn vị đó lần nữa.

Nếu Phương Quân Dục không yêu hấn, hấn trái lại sẽ không có nửa câu oán hận. Bởi vì hết thảy đều là hấn đơn phương, không có ai đúng ai sai. Nhưng đời này, Phương Quân Dục nói hấn yêu hấn. Nói y kỳ thật luôn yêu hấn, chính là sau khi hấn chết mới phát hiện. Thật là quá buồn cười mà.

“Thật xin lỗi ——” Phương Quân Dục thì thầm.

“Tôi không cần câu xin lỗi của anh.” Tô Vị Nhiên khẽ cười nói. Hấn muốn nói hấn chỉ hi vọng Phương Quân Dục sau này đừng xuất hiện trước mắt hấn nữa. Nhưng khi hấn mở miệng thì một chữ cũng không nói được. Tô Vị Nhiên cười khổ, trong tiềm thức hấn vẫn không muốn quên Phương Quân Dục sao?

Từ khi trọng sinh tới nay, hấn vốn rất kiên định muốn quên Phương Quân Dục. Nhưng Phương Quân Dục vẫn xuất hiện xung quanh hấn, hấn cảm thấy chung quanh hấn đều là hơi thở của Phương Quân Dục. Không có xa cách đời trước, ôn nhu như không phải một người. Nhưng bọn họ rõ ràng chính là một người.

Bên kia điện thoại Phương Quân Dục không nói gì nữa, hấn cứ như vậy, lẳng lặng nghe tiếng hít thở khe khẽ của Tô Vị Nhiên.

“Đừng cúp.” Giống như đoán được động tác tiếp theo của Tô Vị Nhiên, ngay khi Tô Vị Nhiên chuẩn bị cúp máy Phương Quân Dục mới nói một tiếng. Tô Vị Nhiên do dự một chút, híp mắt, cuối cùng vẫn cúp điện thoại, cắt đứt tiếng thở dài của Phương Quân Dục. Tô Vị Nhiên để điện thoại trên bàn, đi đến trước cửa sổ, đẩy cửa ra.

Gió đêm thổi vào, có chút lạnh. Tô Vị Nhiên cứ vậy đứng trước cửa sổ nhìn cảnh sắc bên ngoài, thật lâu cũng không cử động.

Ngày hôm sau, đến gần trưa Tô Vị Nhiên mới ra khỏi phòng.

Khi Tô Vị Nhiên xuống lầu, Tô Lại Nam trùng hợp từ ngoài cửa đi vào.

“Vừa dậy?” Tô Lại Nam nhíu mày một chút. Đối với đứa con này, Tô Lại Nam thật sự không biết nên nói gì cho phải. Đánh cũng đã đánh, mắng cũng đã mắng. Nhưng đều không dùng được.

Tô Lại Nam từ khi Tô Vị Nhiên sinh ra đã hết mực cưng chiều, lần động thủ duy nhất chính là lần Tô Vị Nhiên sống chết quẩn lầy Phương Quân Dục, thậm chí còn chuyển đến biệt thự của Phương Quân Dục. Nhưng kết quả động thủ chính là Tô Vị Nhiên vẫn kiên quyết chuyển vào nhà Phương Quân Dục. Cuối cùng Tô Lại Nam chỉ có thể để mặc cho đứa con này càn quấy. Hấn nghĩ Tô Vị Nhiên chỉ là nhất thời ham chơi, đợi đến khi chán sẽ tự trở về. Nhưng hấn không ngờ Tô Vị Nhiên vừa đi liền đi tám năm, đến nay vẫn không có dấu hiệu muốn buông tay.

Tô Vị Nhiên uể oải đi xuống: “Dạ, hôm qua ngủ muộn.”

Tô Lại Nam không tiếp tục hỏi vì sao ngủ muộn. Bởi vì hấn biết nếu hỏi tiếp, câu trả lời của Tô Vị Nhiên chắc chắn sẽ khiến cho hấn tức chết.

“Ăn cơm chưa?” Tô Lại Nam hỏi.

“Chưa.”

“Vừa lúc hôm nay là đại thọ 60 của Tào Chính Hải, con chuẩn bị một chút đi.” Vốn hôm qua Tô Lại Nam kêu Tô Vị Nhiên đến thư phòng là để nói chuyện này. Nhưng hôm qua trong thư phòng hấn bị Tô Vị Nhiên chọc giận gần chết, ngay cả chính sự cũng quên luôn.

Tào gia cũng là một trong các đại gia tộc ở C thành, có quan hệ thông gia với Dung gia cũng chính là nhà mẹ Tô Vị Nhiên. Dung gia nhị thiếu gia Dung Cẩm Mộc cưới đại tiểu thư Tào gia Tào Thư Dịch.

Tào gia gửi thiệp mời đến Tô gia cho Tô Vị Nhiên từ mấy ngày trước. Nhưng Tô Lại Nam biết dù có là đại sự cũng không thể khiến Tô Vị Nhiên quay về C thành, nên cũng không báo cho Tô Vị Nhiên.

“Tào gia?” Tô Vị Nhiên lặp lại một tiếng: “Con đã biết.” Sau đó hần xoay người trở về phòng thay quần áo.

Trở lại phòng, Tô Vị Nhiên cười lạnh ra tiếng.

Năm đó nội loạn Tô gia là do Tô Tuấn Vũ gây ra. Tô Tuấn Vũ cũng là con ngoài giá thú của Tô gia, theo như vai vế hần hần phải là Nhị thúc của Tô Vị Nhiên. Lúc Tô lão gia tử còn sống hần rất được Tô lão gia tử sủng ái, được Tô lão gia tử đem theo bên người tự mình dạy dỗ. Nếu không phải ngại gia quy trăm năm của Tô gia, Tô lão gia tử chỉ hận không thể để hần kế thừa Tô gia.

Tuy không thể để Tô Tuấn Vũ kế thừa Tô gia, không thể tiếp nhận “Shadow” và giao dịch vũ khí đạn dược của Tô gia, nhưng Tô lão gia tử đem tuyến đường vận chuyển hàng hải ngoài thị trường vũ khí đạn dược là quan trọng nhất Tô gia cho Tô Tuấn Vũ. Vận chuyển hàng hải và thị trường vũ khí đạn dược căn bản không có sự phân biệt. Cho nên mấy năm đầu Tô Lại Nam bị Tô Tuấn Vũ ngáng đường liên tục. Sau khi Tô lão gia tử qua đời, Tô Lại Nam đoạt lại quyền vận chuyển hàng hải, vốn muốn ám sát cả Tô Tuấn Vũ, nhưng Tô lão gia tử cư nhiên đã phái người bảo vệ Tô Tuấn Vũ. Tô Tuấn Vũ dưới sự bảo vệ và truy sát chạy trốn tới hải ngoại.

Sau khi Tô Tuấn Vũ về nước lập tức tìm cơ hội quay về Tô gia, sau lưng còn có Tào gia hỗ trợ tài chính. Tào gia chỉ là một thế gia thương nghiệp, nhưng dã tâm không nhỏ. Tào gia hi vọng thông qua trợ giúp Tô Tuấn Vũ lên làm chủ, có thể giúp cho địa vị của Tào gia ở C thành một bước lên cao, thậm chí có thể thông qua Tô gia chen chân vào ngành công nghiệp quân sự.

Tô Vị Nhiên mở tủ quần áo thay một bộ Comple màu xám.

“Đi thôi.” Tô Vị Nhiên hỏi Tô Lại Nam: “Đại ca đâu?”

“Nó đang ở công ty sau đó sẽ trực tiếp đến Tào gia, không cần chờ.” Tô Lại Nam nói.

Một chiếc Bentley đen chậm rãi ngừng lại trước nhà lớn Tào gia. Người hầu Tào gia nhận ra là xe Tô gia, nói qua tai nghe vô tuyến mấy câu sau đó cung kính mở cửa. Một lát sau, đại thiếu gia Tào gia Tào Thư Minh đi tới.

“Tô tổng.” Tào Thư Minh cầm tay Tô Lại Nam, cung kính nói: “Ngài có thể đến dự đại thọ của cha tôi, thật sự là vinh hạnh của Tào gia.”

Tô Lại Nam gật đầu.

Khi Tô Vị Nhiên từ trên xe bước xuống, trong mắt Tào Thư Minh lập tức hiện lên một tia kinh ngạc. Thái tử gia Tô gia mê luyện thái tử gia Phương gia, mê luyện đến nỗi nhà cũng không thêm về, đây là sự thật cả xã hội thượng lưu ở C thành đều biết. Nên khi Tào Thư Minh thấy Tô Vị Nhiên, liền bị kinh ngạc không nhỏ. Nhưng dù sao Tào Thư Minh cũng là người sóng gió gì cũng đều đã trải qua, nên rất nhanh đã che dấu kinh ngạc.

“Vị Nhiên, thật không nghĩ cậu có thể tới tham gia sinh nhật của cha tôi đó.” Tào Thư Minh nhiệt tình nói. Đại tiểu thư Tào gia Tào Thư Dịch là cô hai Tô Vị Nhiên, nên Tào Thư Minh và Tô Vị Nhiên cũng xem như có quan hệ thông gia, tự nhiên phải quen thuộc rồi.

28. Chương 28

xong tuần này. đợi LDA...

Edit: Chuông Cỏ

Beta: Trangki

“Cậu, đã lâu không gặp.” Tô Vị Nhiên mỉm cười nói.

“Đúng là đã mấy năm không gặp.” Tào Thư Minh cười nói, lần đầu Tô Vị Nhiên gặp Tào Thư Minh là trong tiệc sinh nhật của Dung Cẩm Mộc: “Đừng đứng ngoài, nhanh vào đi.”

Tô Vị Nhiên gật đầu, sau đó cùng Tô Lại Nam dưới sự dẫn dắt của người hầu Tào gia đi đến đại sảnh.

Trong đại sảnh có không ít người thấy Tô Lại Nam cùng Tô Vị Nhiên tới, liền đi lại niềm nở trò chuyện. Tô Vị Nhiên mỉm cười nhìn những khuôn mặt nhiệt tình mang theo vẻ nịnh hót, thành thạo đối phó. Một lát sau, Tô Vị Nhiên thấy người vây quanh chỉ tăng không giảm, liền cười nói một tiếng: “Tôi muốn nghỉ ngơi một chút.”

Người vây quanh hần lập tức thức thối nhường cho hần con đường. Lúc đi Tô Vị Nhiên thuận tay cầm một ly Champagne từ khay của người phục vụ đi ngang.

Tô Vị Nhiên tìm góc khuất ngồi xuống. Tuy Tô Vị Nhiên mê luyến Phương Quân Dục là sự thật cả xã hội thượng lưu C thành đều biết, nhưng là vẫn ngăn không được những ánh mắt ái mộ của mấy vị thiên kim tiểu thư quảng đến. Vị trí chủ mẫu Tô gia quá hấp dẫn, bất quá Tô Vị Nhiên còn hấp dẫn hơn. Dung mạo Tô Vị Nhiên đường nét hoàn mỹ, ngũ quan tinh xảo đến yêu lệ, dáng người cao ráo, cả người giống như cây thuốc phiện mang theo hấp dẫn trí mạng. Cho dù biết loại hấp dẫn này mang theo độc, sẽ kéo người khác xuống vực sâu vạn kiếp bất phục, nhưng vẫn sẽ có người ngã xuống, còn người sau cố gắng tới gần.

“Có thể cùng tôi nhảy một bản không?” Một thanh âm mang theo sự chờ mong truyền tới chỗ Tô Vị Nhiên. Tô Vị Nhiên nhẹ nhàng uống một ngụm rượu, lơ đãng nhìn về nơi phát ra âm thanh. Người nói là một cô gái có dung mạo động lòng người, mặc lễ phục cao cấp hiệu Valentino, lộng lẫy quý giá mà xinh đẹp. Cô gái này là Thiệu Nhan, Nhị tiểu thư tập đoàn Thiệu thị, từ nhỏ đã được đưa đến Anh quốc, nửa năm trước mới về nước.

Tô Vị Nhiên mỉm cười, ôn nhu nói: “Rất xinh đẹp.”

“Thật sao?” Thiệu Nhan nghe Tô Vị Nhiên nói vậy thì vui mừng. Nàng cũng từng nghe qua rất nhiều lời đồn về Tô Vị Nhiên. Theo như đồn đãi Tô Vị Nhiên tính cách cổ quái, rất khó ở chung, hơn nữa cũng rất khó tiếp cận.

Thiệu Nhan nửa năm trước mới về nước, cho nên đối với Tô thiếu gia đại danh鼎鼎 cũng chỉ biết qua lời đồn, chưa từng gặp mặt vị thiếu gia nghe nói ngạo nghệ đến cùng cực này.

Khi Tô Vị Nhiên đi vào đại sảnh thì ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy hần tim cô đã đập như nổi trống. Đối mặt với người khác, Thiệu Nhan luôn có thể tự nhiên xinh đẹp. Nhưng trước khi cô tiếp cận Tô Vị Nhiên lại thấp thỏm không ngớt, tự động viên mình thật lâu mới có đủ dũng khí tiến lên. Khi đưa ra lời mời cô cũng đã sẵn sàng để bị từ chối. Nhưng câu trả lời của Tô Vị Nhiên lại làm cô mừng rỡ không thôi.

“Hần là thiết kế tay của Maria.” Tô Vị Nhiên nhẹ nhàng lắc ly rượu trong tay, khẽ cười nói: “Thiết kế rất độc đáo, quả thực rất mê người.”

“Vâng.” Thiệu Nhan cảm thấy đây là cuộc nói chuyện tốn khí lực lớn nhất của mình. Hoá ra Tô Vị Nhiên khen bộ lễ phục của cô, mà không phải cô.

Tô Vị Nhiên nở nụ cười, không nói cái gì nữa. Thiệu Nhan xoay người đi, cô cảm thấy được chân mình như thể đang đeo chì, mỗi bước đi đều vô cùng nặng. Người đàn ông này thật tàn nhẫn. Nếu trực tiếp cự tuyệt, có lẽ cô sẽ không khó chịu như vậy.

Hần rõ ràng cười với cô, ngữ khí ôn nhu, giống như vô cùng thâm tình, mỗi câu nói đều êm tai như vậy, mỗi câu đều là ca ngợi. Nhưng so với gọn gàng cự tuyệt thì càng đã thương người hơn. Trong mắt của hần vốn không thấy cô!

Tô Vị Nhiên dựa vào sofa, nửa giờ ly rượu, tư thế tao nhã. Có vết xe đổ của Thiệu Nhan, cho nên những người nóng lòng muốn thử đều lập tức đánh bay ý tưởng tiến lên bắt chuyện khỏi đầu. Tuy rằng các cô

không biết Tô Vị Nhiên nói gì với Thiệu Nhan, nhưng nhìn vẻ mặt thất hồn lạc phách của Thiệu Nhan, phỏng chừng là bị cự tuyệt rất thảm. Những người ghen tị với dung mạo của Thiệu Nhan thậm chí còn âm thầm vui sướng khi người gặp họa.

Cảm thấy có người đến gần, Tô Vị Nhiên vốn đang nhắm mắt chậm rãi nâng mi, khẽ cười nói: “Đến đây lúc nào?”

Tô Sùng Hoa ngồi xuống cạnh hắn: “Vừa đến.”

Tô Vị Nhiên đặt ly rượu lên khay của bồi bàn bên cạnh, nhìn thoáng qua người nọ, sau đó nói với Tô Sùng Hoa: “Chỗ này chán qua, đi ra ngoài hóng gió với tôi.”

Tô Sùng Hoa thấy hết động tác của Tô Vị Nhiên, biết Tô Vị Nhiên hẳn là có chuyện muốn nói với hắn, liền gật đầu: “Được.”

Hai người đi tới sân thượng trên tầng cao nhất. Ở góc chết của máy theo dõi, Tô Vị Nhiên và Tô Sùng Hoa ngừng lại. Tô Vị Nhiên nhẹ nhàng dựa vào lan can: “Còn nhớ Tô Tuấn Vũ không?”

“Dĩ nhiên nhớ.” Tô Sùng Hoa nhíu mày: “Sao đột nhiên lại nhắc tới hắn?” Năm đó đuổi Tô Tuấn Vũ khỏi Tô gia, Tô Sùng Hoa cũng có tham dự.

“Tô Tuấn Vũ đã trở lại.” Tô Vị Nhiên chậm rãi nói. Đời trước, Tô Tuấn Vũ cũng là hai năm trước về nước. Năm đó, nội loạn Tô gia tới quá đột ngột, làm tất cả mọi người trở tay không kịp cho nên Tô Lại Nam chết trong cuộc nội loạn, còn hắn thì vội vàng trở về tiếp nhận Tô gia. Tuy đã dập tắt nội loạn, nhưng cũng làm cho Tô gia bị tê liệt, mất hai năm mới khôi phục lại được.

Sau khi dập tắt nội loạn, hắn tự mình kiểm tra lại toàn bộ tư liệu cuộc nội loạn một lần, thanh trừ sạch sẽ. Lần đó cũng bao gồm cả Tào gia. Đám cưới của Dung Cẩm Mộc và Tào Thư Dịch hoàn toàn vì lợi ích thương nghiệp, sau khi kết hôn thì không gặp nhau, cho nên hắn cũng không cố kỵ Tào Thư Dịch.

Kỳ thật một năm rưỡi trước cuộc nội loạn Tô Tuấn Vũ cũng đã về nước. Nhưng là bởi vì thế lực Tô lão gia tử để lại cho hắn cộng thêm sự che giấu của Tào gia và Tô Lại Nam không đặc biệt để ý, nên Tô gia không phát hiện Tô Tuấn Vũ đã về nước. Cũng cho Tô Tuấn Vũ thời gian bồi dưỡng thế lực.

Trong Tô gia có một bộ phận thủ hạ cũ do Tô lão gia tử lưu cho Tô Tuấn Vũ, che giấu thật sự rất khéo, cho dù lúc ấy Tô Vị Nhiên ở đó, cũng chưa hẳn có thể lòi hết ra ngoài. Những thủ hạ cũ đó đều là sau khi Tô Vị Nhiên tiến hành thanh trừng mới trừ tận gốc được.

Nhưng bây giờ đã khác. Tô Vị Nhiên biết nơi Tô Tuấn Vũ ẩn thân cùng toàn bộ thế lực sau lưng hắn, ngay cả danh sách thủ hạ cũ ẩn giấu sâu trong Tô gia cũng nhất thanh nhị sở.

Tô Vị Nhiên vốn không muốn động thủ nhanh như vậy, hắn tính toán trước tiên để Tô Sùng Hoa “hỗ trợ” đã, đến lúc Tô Sùng Hoa cho là mình sắp tiếp cận mục tiêu, thì mới cho người giết hết một lượt. Nhưng khi hắn biết được hôm nay là đại thọ 60 của Tào Chính Hải, liền thay đổi kế hoạch.

Có lẽ họa ngoại xâm Tô Tuấn Vũ này nên giải quyết trước.

Tính ra Tô Sùng Hoa và Tô Lê vẫn có chút tác dụng trong việc dập tắt nội loạn. Giá trị duy nhất của bọn họ cũng nên đến lúc phát huy.

“Cái gì?” Tô Sùng Hoa nghe Tô Vị Nhiên nói xong, kinh ngạc mở to mắt: “Không phải hắn đang ở Mexico sao? Cậu nghe được tin này từ đâu?”

“Khi ở Phương gia, có nghe Phương Quân Dục nói qua.” Tô Vị Nhiên mặt không đỏ thỏ không gấp lời Phương Quân Dục ra làm bia đỡ đạn: “Sau đó tôi phái người đi thăm dò.”

“Phương gia?” Tô Sùng Hoa nói: “Nếu Phương gia biết, vì sao không nói cho cha?”

“Anh đừng quên Phương gia lão gia tử và ông nội là giao tình gì, mà ông nội đối với Tô Tuấn Vũ lại là đề tâm như thế nào.” Tô Vị Nhiên khẽ cười nói.

“Không sai.” Tô Sùng Hoa nhíu mày: “Cậu nói xem nếu Phương gia biết Tô Tuấn Vũ về nước nhưng không nói cho Tô gia, có thể nào Phương gia cũng cùng phe với hắn?”

“Này thì không hẳn.” Tô Vị Nhiên nói: “Phương gia chỉ là nể mặt ông nội nên mới không làm khó Tô Tuấn Vũ. Nếu không sao Phương Quân Dục lại nói cho tôi.”

“Mong là vậy.” Tô Sùng Hoa nói: “Cậu trở về cũng là vì chuyện này đi.”

“Ừh.” Tô Vị Nhiên lên tiếng, một bộ thừa nhận. Vì vậy, Tô Sùng Hoa sao có thể nghĩ tới Tô Vị Nhiên trở về hoàn toàn không phải vì lí do này, mà là vì hắn.

“Anh sẽ nói cho cha biết.” Tô Sùng Hoa nói.

“Ừh.” Tô Vị Nhiên thản nhiên đáp, tựa hồ cũng không quá để ý chuyện này. Hoàn toàn phù hợp với cá tính trừu tượng liên quan đến Phương Quân Dục, còn đâu không quan tâm của Tô Vị Nhiên. Vì thế nên cũng không khiến Tô Sùng Hoa hoài nghi.

“Cậu tính làm thế nào?” Tô Sùng Hoa bắt đầu nhìn bộ dáng thờ ơ của Tô Vị Nhiên: “Dù sao cũng là chuyện trong nhà, sao cậu một chút cũng không thèm để ý vậy?”

Tô Vị Nhiên mỉm cười nói: “Không phải đã có đại ca anh rồi sao?”

Tô Sùng Hoa thở dài: “Tôi không có khả năng giúp cậu cả đời. Sau này chuyện của Tô gia vẫn phải do cậu tự xử lý.”

Tô Vị Nhiên bật cười: “Chỉ lúc này thôi, còn sau này, tôi dĩ nhiên sẽ tự mình ra tay, không cần anh phải động thủ nữa.” Tô Vị Nhiên thu toàn bộ phản ứng của Tô Sùng Hoa vào mắt, trên mặt tuy đang mỉm cười, nhưng ý cười không lan được tới mắt.

Khi Tô Vị Nhiên và Tô Sùng Hoa trở lại đại sảnh, liền nhìn thấy Tô Lại Nam đi về phía bọn họ.

“Vừa đi đâu vậy?” Tô Lại Nam nhìn hai người, hỏi.

Khóe mắt Tô Vị Nhiên nhẹ nhàng cong lên, khóe môi khẽ nhếch: “Dĩ nhiên là...” Tô Vị Nhiên hơi nghiêng đầu, môi vô tình lướt qua tai Tô Sùng Hoa, ở bên tai Tô Sùng Hoa nhẹ nhàng thổi một hơi, tư thế vô cùng thân mật. Tô Sùng Hoa bị cái thổi của Tô Vị Nhiên khiến cho cứng đờ, mà Tô Lại Nam thấy một màn như vậy gân xanh trên trán càng nhảy không ngừng. (Tk: con với cái =.. =)

“Con câm miệng, con nói đi.” Tô Lại Nam trừng Tô Vị Nhiên, sau đó quay đầu hỏi Tô Sùng Hoa. Con mình mình hiểu rõ nhất, nhìn bộ dáng ngả ngớn này của Tô Vị Nhiên, Tô Lại Nam biết những gì ra khỏi miệng Tô Vị Nhiên sau đó tuyệt đối sẽ không phải lời nói thật, nếu xui xẻo còn có thể bị hắn làm cho tức chết.

Tô Sùng Hoa bắt đầu nhìn Tô Vị Nhiên, hòa nhã nói: “Đừng phá nữa.” Sau đó quay đầu nhìn Tô Lại Nam, nâng ly rượu tiến đến bên tai Tô Lại Nam, thì thầm vài câu.

Ánh mắt Tô Lại Nam trầm xuống: “Ta sẽ phái người đi thăm dò. Ta còn tưởng rằng mấy năm nay hắn đã muốn buông tay, không nghĩ tới hắn còn chưa từ bỏ. Đúng là tự tìm chết!”

Tô Sùng Hoa lui lại, nhẹ nhàng gạt đầu.

Tô Lại Nam hỏi Tô Vị Nhiên: “Con vì chuyện này nên mới về?”

“Sao có thể chứ, mấy chuyện kiểu này nói qua điện thoại là được, đâu có gì đặc biệt để về?” Tô Vị Nhiên mỉm cười với Tô Lại Nam: “Không phải con đã nói rồi sao, con nhớ cha mà.”

Tô Sùng Hoa: “...” Mới rồi Tô Vị Nhiên đâu có nói như vậy, này lật lọng cũng không quá nhanh đi.

Tô Lại Nam: “...”

Bất quá hai người đã quá quen với tính cách này của Tô Vị Nhiên, nên cũng không thể trách..

29. Chương 29

=v=...

Edit: Chuông Cỏ

Beta: Trangki

Y hương tấn ảnh, ăn uống linh đình, vô số nhân vật nổi tiếng của A thành đều đến dự tiệc rượu của Tào gia. Nhưng bữa tiệc này bất quá cũng chỉ là một cái cố, mục đích chân chính của bọn họ là người tham dự buổi tiệc.

Tô Vị Nhiên ngồi trong phòng tiệc một lát, càng lúc càng khó chịu với ánh mắt âm thầm đánh giá không ngừng của mọi người, liền đứng dậy rời khỏi đại sảnh.

“Vị Nhiên?” Ngay lúc Tô Vị Nhiên rời khỏi đại sảnh, trùng hợp gặp Dung Cẩm Mộc vừa từ trên xe đi xuống. Khi hắn nhìn thấy Tô Vị Nhiên, kinh ngạc trong mắt không thể che giấu.

“Cậu hai.”

“Không ngờ con lại quay về C thành.” Dung Cẩm Mộc nói.

Tô Vị Nhiên khẽ cười nói: “Tạm thời thôi.”

“Con vẫn không bỏ xuống Phương Quân Dục được sao?” Dung Cẩm Mộc khẽ thở dài một tiếng.

“Không có gì là bỏ hay không bỏ được, chỉ là đã thành thói quen thôi.” Tô Vị Nhiên thần nhiên nói.

Dung Cẩm Mộc hiển nhiên nghe ra Tô Vị Nhiên không muốn nói nhiều về đề tài này, liền hỏi: “Sao đã ra rồi?”

“Bên trong hơi ngọt ngào.” Tô Vị Nhiên khẽ cười nói.

“Nếu đã về thì cũng đi thăm cậu con một chút đi, hắn cũng rất nhớ con.” Dung Cẩm Mộc nói. Từ sau khi Dung Uẩn qua đời, Tô Vị Nhiên rất ít khi đến Dung gia. Dung Cẩm Huy không có con nên xem Tô Vị Nhiên như con ruột vô cùng yêu thương. Tuy bọn họ thường xuyên liên lạc qua điện thoại, nhưng điện thoại tính ra vẫn không bằng gặp mặt trực tiếp.

Tô Vị Nhiên mỉm cười, ý cười nhu hoà: “Vốn con tính hôm nay đến thăm cậu, nhưng đến lúc định đi mới biết hôm nay là sinh nhật Tào Hải Chính, nên phải tạm thay đổi kế hoạch một chút. Hôm nay cậu không đi sao?” Bởi vì Dung Cẩm Mộc không thích ồn ào, nên thường thì những bữa tiệc xã giao kiểu này đều là Dung Cẩm Huy tham dự, chỉ những lúc Dung Cẩm Huy không đến được thì Dung Cẩm Mộc mới có thể ngẫu nhiên xuất hiện.

“Gần đây công ty gặp chút phiền phức, tâm tình của hắn không tốt nên bữa tiệc xã giao này đành phải để cậu tham dự.” Dung Cẩm Mộc cười cười, nói.

“Vừa lúc con cũng không tính ở lại, con đi thăm cậu luôn.” Tô Vị Nhiên nói.

“Cũng tốt, hắn gặp con nhất định sẽ rất vui.” Dung Cẩm Mộc mỉm cười, nhẹ nhàng vỗ vai Tô Vị Nhiên.

“Con đi trước.” Tô Vị Nhiên cười cười.

“Ừh.” Dung Cẩm Mộc đáp.

“Đến Dung gia.” Tô Vị Nhiên lên xe, nói với tài xế.

Xe chạy đến trước cổng Dung gia rồi mới phát hiện cánh cổng sắt đen chạm trổ tinh xảo đóng chặt. Qua màn hình giám sát, quản gia Dung gia nhìn vào xe, phát hiện người trong xe là Tô Vị Nhiên, cũng bị giật mình không nhỏ.

Tô Vị Nhiên khẽ gạt đầu với người quản gia xem như chào hỏi. Người quản gia ấn nút điều khiển, cửa sắt từ từ mở ra. Khi tài xế chuẩn bị lái xe vào, Tô Vị Nhiên đột nhiên lên tiếng: “Không cần vào, anh quay xe đến đường đối diện đợi đi.”

Tài xế gạt đầu. Tô Vị Nhiên mở cửa xuống xe, nhìn người quản gia đang đi tới: “Bác Chu, đã lâu không gặp, bác vẫn khỏe chứ.” Tuy từ nhỏ Tô Vị Nhiên đã bị Tô Lại Nam đưa ra nước ngoài, nhưng trước khi Dung Uẩn qua đời, phần lớn thời gian khi ở trong nước Tô Vị Nhiên đều sống ở Dung gia.

“Làm phiền thiếu gia quan tâm, tôi rất khỏe.” Khi Chu quản gia nhìn thấy Tô Vị Nhiên, thần sắc vô cùng kích động, nhưng rất nhanh liền bình tĩnh lại, mỉm cười nói: “Thiếu gia tới thăm lão gia sao?”

“Vâng.” Tô Vị Nhiên nhẹ nhàng đáp.

“Lão gia vừa lái xe ra ngoài.” Chu quản gia nói.

“Cháu đã biết.” Tô Vị Nhiên nhẹ nhàng nở nụ cười, hẳn không hỏi Chu quản gia Dung Cẩm Huy đi đâu.

“Đến nghĩa trang Nam Cửu.” Tô Vị Nhiên dựa vào lưng ghế, hơi nhắm mắt, trên mặt nhìn không ra thần sắc, nhàn nhạt nói với tài xế.

Nghĩa trang thực im lặng, Tô Vị Nhiên cầm trong tay một bó cúc trắng đi về hướng một bóng người cao lớn, nhẹ nhàng mở miệng nói: “Cậu.”

Người đàn ông kia quay đầu lại, sau khi thấy Tô Vị Nhiên chỉ thản nhiên nở một nụ cười, không chút kinh ngạc: “Vị Nhiên.”

Tô Vị Nhiên và Dung Cẩm Huy đứng song song, ánh mắt nhìn về bia mộ trước mặt.

“Mẹ con biết con tới thăm mình, nhất định sẽ rất vui.” Dung Cẩm Huy âm thầm cười.

Tô Vị Nhiên đem bó hoa đặt trước bia mộ, ánh mắt dừng trên tấm hình trên bia: “Con thường nhìn thấy bóng lưng của nàng hơn là trước mặt.” Trong hình Dung Uẩn nở nụ cười rạng rỡ, xinh đẹp như một đóa tường vi đang nở rộ. Tô Vị Nhiên rất thích nhìn nàng cười như vậy. Trong ký ức của Tô Vị Nhiên, nàng luôn cười rất ôn nhu, nhưng trong sự ôn nhu đó lại bao hàm cả sự vô lực. Bóng lưng in trên kính của nàng luôn nhỏ bé và cô đơn.

“Lúc trước ta cũng không đồng ý gả A Uẩn cho Tô Lại Nam.” Dung Cẩm Huy nhìn hình Dung Uẩn, vẻ mặt bình tĩnh, nhưng trong con ngươi đen nhánh mang theo đau đớn cùng hối hận thật sâu: “Nếu lúc trước ta có thể kiên trì một chút...”

“Có ích gì sao?” Tô Vị Nhiên khẽ cười: “Cậu có thể cự tuyệt cầu xin của mẹ con sao?”

Dung Cẩm Huy không nói tiếp, trầm mặc. Không sai, kiên trì của hắn sẽ dưới ánh mắt khẩn cầu của A Uẩn mà nháy mắt sụp đổ.

Năm đó hôn sự của Dung Uẩn và Tô Lại Nam cũng không được Dung gia tán thành. Tuy rằng Dung gia so ra thì không bằng Tô gia, nhưng Dung Uẩn là con gái yêu của họ, họ chỉ hi vọng nàng có thể hạnh phúc. Gia đình, hôn nhân có bọn họ lo, không cần Dung Uẩn phải làm bất cứ chuyện gì.

Tô Lại Nam giữ bí mật rất kín, đến khi Dung Uẩn đề cập tới chuyện này và hi vọng mọi người trong nhà có thể đồng ý hôn sự của nàng và Tô Lại Nam, Dung gia mới biết tin tức oanh động này. Cao thấp Dung gia đều rất phản đối hôn sự này. Tuy C thành có rất nhiều gia tộc muốn làm thông gia với Tô gia, nhưng trong đó không có Dung gia. Tô gia quá tối tăm phức tạp, tính cách Dung Uẩn căn bản không thích hợp với Tô gia.

Tuy rằng đại đa số người của Dung gia phản đối hôn sự này, nhưng rốt cục cũng không đấu lại nổi quyết tâm muốn gả cho Tô Lại Nam của Dung Uẩn. Dung Uẩn cuối cùng gả đến Tô gia. Đến Tô gia rồi, nụ cười của Dung Uẩn càng ngày càng ít dần, sau khi sinh hạ Tô Vị Nhiên thì càng buồn bực, cuối cùng u uất mà chết.

Tô Vị Nhiên và Dung Cẩm Huy đều không nói chuyện, một cơn gió khẽ xuyên qua tóc bọn họ.

Một lát sau, Tô Vị Nhiên mới mở miệng nói: “Con nghe cậu hai nói gần đây công ty cậu gặp chút phiền toái?”

“Chỉ là chút phiền toái nhỏ thôi.” Dung Cẩm Huy nói.

Tô Vị Nhiên không nói gì nữa. Nếu Dung Cẩm Huy nói như vậy, vậy chứng tỏ vấn đề cũng không thật sự phiền toái lắm.

Dung Cẩm Huy nhẹ nhàng thở dài một hơi: “A Uẩn rất tịch mịch.” Bất luận là khi còn sống hay sau khi mất, hẳn đều không giúp được nàng, điều này làm cho hắn có cảm giác vô lực thật sâu sắc.

“Nhưng bà chưa từng hối hận.” Tô Vị Nhiên nhìn dung mạo có sáu bảy phần giống mình trong hình.

Cho dù tịch mịch như tuyết, Dung Uẩn thủy chung vẫn chưa từng hối hận vì đã gả cho Tô Lại Nam.

“Đúng là một người phụ nữ ngốc nghếch.” Tô Vị Nhiên lẩm bẩm, ánh mắt mang theo một tia mờ mịt. Hôn nhân như vậy có gì hạnh phúc? Vì sao đến chết, người cũng không hối hận?

Yêu là chuyện hai người. Chuyện hai người nếu gánh toàn bộ trên vai một người sẽ nặng đến mức làm cho người ta thở không nổi. Vì sao vẫn có người chưa từng hối hận?

Rời khỏi nghĩa trang, Tô Vị Nhiên cùng Dung Cẩm Huy trở về Dung gia. Ăn cơm xong, bọn họ ngồi trong thư phòng trò chuyện một lát.

“Con muốn đến phòng mẹ nhìn một chút.” Trong thư phòng, Tô Vị Nhiên không ngồi, hắn quay lưng về phía mặt trời, khẽ dựa vào cửa sổ.

“Cũng tốt.” Dung Cẩm Huy đang muốn đứng dậy dẫn hắn đi, bất chợt lại bị Tô Vị Nhiên nhẹ nhàng ấn xuống.

“Con tự đi cũng được, con muốn ở một mình một lát.”

Dung Cẩm Huy gật đầu. Tô Vị Nhiên xoay người mở cửa, rời khỏi thư phòng.

Phòng Dung Uẩn mỗi ngày đều có người quét dọn, bài trí trong phòng vẫn được giữ nguyên như trước khi nàng rời đi, một chút cũng không thay đổi. Tô Vị Nhiên đứng trước bàn đọc sách, mở ngăn kéo thứ nhất, trong ngăn kéo là một quyển nhật kí. Tô Vị Nhiên mở nhật kí ra, lật từng tờ từng tờ. Phần đầu là một ít chuyện thú vị hằng ngày, còn phần sau, tên Tô Lại Nam xuất hiện càng lúc càng thường xuyên. Nhật kí vốn không cụ thể từng ngày từng ngày, tất cả đều là tâm tình của người viết. Nhật kí của Dung Uẩn dừng lại một ngày trước khi kết hôn, từ đó về sau chính là một khoảng trống lớn.

Tô Vị Nhiên cất nhật kí lại chỗ cũ, bỏ qua ngăn kéo thứ hai, kéo ngăn kéo thứ ba nhưng không mở được. Ngăn kéo thứ ba bị khoá. Tô Vị Nhiên khẽ cười, lấy từ trong túi áo ra một chiếc chìa khoá. Cắm chìa khoá vào, khẽ xoay, một tiếng tích thanh thúy vang lên. Tô Vị Nhiên mở ngăn kéo thứ ba. Trong ngăn kéo thứ ba đặt một chiếc hộp bằng gỗ giả cổ tinh xảo.

Tô Vị Nhiên lấy hộp ra đặt lên bàn, sau đó mở ra. Nhìn thấy thứ trong hộp, Tô Vị Nhiên mỉm cười. Thứ này, quả nhiên ở đây. Trong hộp có là một miếng ngọc bội khắc hình long phượng. Có lẽ nó bị Tô Lại Nam xem như tín vật đính ước đưa cho Dung Uẩn.

Miếng ngọc long phượng này là vật tổ truyền của Tô gia, chỉ truyền cho đương gia chủ mẫu. Chỉ là có lẽ ngay cả Dung Uẩn cũng không biết, miếng ngọc long phượng này kỳ thật là tín vật để mở một cái kết sắt trong ngân hàng. Kết sắt đặc biệt đó cất giữ di chúc từng đời gia chủ của Tô gia. Di chúc của Tô lão gia tử cũng đang nằm trong đó.

Tô lão gia tử thật ra có để lại di chúc, thế nhưng năm đó lại bị Tô Lại Nam động tay động chân, cho nên phần di chúc này liền “chưa từng tồn tại”.

Hiện giờ Tô Tuấn Vũ đang điên cuồng tìm phần di chúc này. Trong phần di chúc này, có đề cập đến một phần thế lực Tô lão gia tử chia cho Tô Tuấn Vũ. Tuy rằng Tô gia gia quy nghiêm khắc, nhưng một khi có được di chúc, Tô Tuấn Vũ lập tức có một cái cớ để xúi giục đám nguyên lão Tô gia.

Tô Vị Nhiên lấy miếng ngọc ra, thả chiếc hộp không vào lại ngăn kéo, sau đó khoá lại.

Trở lại Tô gia, Tô Lại Nam và Tô Sùng Hoa vẫn chưa về. Tô Vị Nhiên quay về phòng, gọi một cú điện thoại cho Tô Lê: “Cậu đang ở đâu?”

“Quán bar.” Tô Lê nói.

“Nửa giờ” Tô Vị Nhiên nói xong liền cúp điện thoại. Tô Lê lập tức minh bạch, Tô Vị Nhiên cho hắn nửa giờ để xuất hiện trước mặt hắn.

Sau nửa giờ, Tô Lê quả nhiên đã gõ cửa phòng Tô Vị Nhiên.

“Vào đi.” Tô Vị Nhiên nói.

“Vội vã gọi tôi về như vậy có chuyện gì?” Tô Lê dựa vào khung cửa, nói.

“Có việc.”

Khóe miệng Tô Lê co quắp một chút: “Tôi dĩ nhiên biết là có việc.”

Tô Vị Nhiên nhìn thời gian một chút, đứng dậy: “Đi thôi, lái xe.”

Hai người lái xe đến ngân hàng J, đi đến phòng lưu trữ an toàn.

30. Chương 30

à quên. lịch up. thay vì đánh du kích đều đều 2 ngày 1 c, mỗi tuần ta sẽ đánh bom 1 lần thường là vào tối đầu tuần, mỗi truyện sẽ cố gắng up 2- 3

Edit: Chuông Cỏ

Beta: Trangki

“Trong két có cái gì?” Tô Lê nhìn Tô Vị Nhiên đang loay hoay với két sắt trước mặt, hỏi.

Tô Vị Nhiên khẽ nhếch khóe miệng: “Cậu cho là cái gì?”

“Nếu tôi đoán không sai, hẳn là văn kiện quan trọng nào đó.” Tô Lê khoanh tay, ung dung nói.

Tô Vị Nhiên mở khoá, kéo cửa két ra, tranh thủ liếc mắt nhìn Tô Lê: “Cậu đoán không sai, là một văn kiện rất quan trọng.”

Tô Vị Nhiên lấy di chúc ra, nhìn một lượt, nhẹ nhàng nở nụ cười quả nhiên là thế. Cảm nhận được ánh mắt tò mò của Tô Lê, Tô Vị Nhiên đưa di chúc trong tay cho hắn.

Tô Lê lơ đãng nhìn lướt qua di chúc, kể đó sắc mặt lập tức ngưng trọng, nhưng vẫn có chút không xác định: “Đây là thật?” Tuy rằng khi Tô lão gia tử còn sống, Tô Lê chưa tới Tô gia, nhưng tình hình của Tô gia, thông qua tư liệu Tô Nguyên đưa cho cũng biết một phần. Vô luận là Tô gia hay ngoại giới đều biết Tô lão gia tử qua đời quá đột ngột, thậm chí còn không kịp lập di chúc.

“Cậu nói thử đi?” Tô Vị Nhiên mỉm cười.

Tô Lê hút một ngụm lãnh khí. Có thể khiến Tô Vị Nhiên coi trọng như vậy, tuyệt đối không thể là giả. Như vậy năm đó Tô Lại Nam đã lừa Tô gia, truyền ra một lời nói dối. Mà đằng sau lời nói dối này, còn thu về không ít lợi ích. Thậm chí, cái chết bất đắc kì tử năm đó của Tô lão gia tử cũng có thể do hắn làm.

“Rất kỳ quái phải không?” Tô Vị Nhiên lấy di chúc từ tay Tô Lê: “Gia quy Tô gia con riêng không được nắm quyền, về điểm này lão gia tử cũng không thể làm gì.”

Ánh mắt của hắn quét qua di chúc, khẽ cười nói: “Nhưng lão gia tử quá yêu thương Tô Tuấn Vũ, cho nên thay đổi một cách khác để hắn có thể nắm quyền.”

“Không sai, khi đó, ngài hẳn vẫn còn rất nhỏ đi.” Tô Lê nói. Tô lão gia tử chết chín năm trước. Phần di chúc này lại là viết từ mười năm trước. Tô lão gia tử cảm giác mình sắp không được nên mới vội vàng lập di chúc. Mười năm trước, Tô Vị Nhiên mới mười bốn tuổi.

Trong di chúc, Tô lão gia tử bỏ qua Tô Lại Nam, trực tiếp để Tô Vị Nhiên kế thừa gia sản. Nhưng Tô Lại Nam và Tô Tuấn Vũ trợ giúp Tô Vị Nhiên xử lý sự vụ trong Tô gia. Như vậy cũng không tính là làm trái gia quy.

Bất quá nếu di chúc chỉ nói như vậy, thì Tô Tuấn Vũ cũng sẽ không muốn tìm phần di chúc này như vậy. Bởi vì hiện tại Tô Vị Nhiên đã trưởng thành, căn bản không cần Tô Tuấn Vũ trợ giúp. Phần di chúc này chỉ có lợi cho Tô Vị Nhiên.

Trong di chúc của Tô lão gia tử điều thứ hai viết, sau khi Tô Vị Nhiên trưởng thành muốn hoàn toàn kế thừa Tô gia, thì nhất định phải đem nghiệp vụ vũ khí đạn dược ở châu Nam Mĩ giao cho Tô Tuấn Vũ xử lý. Nếu không thì xem như tự từ bỏ quyền thừa kế.

“Tô lão gia tử thiên vị trắng trợn quá rồi.” Tô Lê nhìn bản di chúc trong tay Tô Vị Nhiên, khê cười nói.

Chỉ cần Tô Vị Nhiên muốn kế thừa gia sản thì nhất định phải chia nghiệp vụ vũ khí đạn dược Nam Mĩ cho Tô Tuấn Vũ. Thị trường vũ khí đạn dược của Tô gia tập trung chủ yếu ở Bắc Mĩ, Nam Mĩ và khu Trung Đông. Nam Mĩ chính là một trong ba nơi quan trọng. Nói cách khác, ý trong chuyện này chính là phân một phần ba Tô gia cho Tô Tuấn Vũ.

“Nếu cậu là một trong mấy lão già còn sống của Tô gia, khi nhìn thấy bản di chúc này cậu có tin hay không?” Tô Vị Nhiên mỉm cười nói.

“Tôi sẽ nghi ngờ.” Tô Lê nở cười: “Bởi vì bản di chúc này quá cảm tính. Không phù hợp với hành vi của Tô lão gia tử.” Tô lão gia tử thiên vị không phải giả, này là chuyện cơ hồ cả Tô gia đều biết. Nhưng Tô lão gia tử luôn khôn khéo tự chủ, tuy bất công, nhưng Tô Lại Nam cũng được chia không ít. Cho nên nếu nói trước khi lâm chung hẳn lại đi lập loại di chúc này thì quả thực khiến người khác phải giật nảy.

Tô Lại Nam chỉ biết Tô lão gia tử lập di chúc, nhưng chưa từng thấy, nên tự nhiên cũng không biết nội dung cụ thể trong đó. Mà Dung Uẩn qua đời mười một năm trước, nên Tô Lại Nam không tìm được ngọc bội long phượng, cũng không lấy được di chúc. Ngoài ra nếu ngọc bội long phượng mất tích, vậy Tô Lại Nam cũng không cần lo lắng di chúc sẽ bị người khác lấy được.

Tô Vị Nhiên mỉm cười: “Vậy thì đúng rồi. Nhìn thấy phần di chúc này, nếu không giám định chữ viết, như vậy ai cũng sẽ không tin nội dung bên trong.”

Mí mắt Tô Lê giật một cái, đột nhiên có một dự cảm xấu.

“Biết vì sao tôi dẫn cậu tới đây không?” Tô Vị Nhiên cười đến ôn nhu, mặc dù là câu hỏi nhưng hiển nhiên hẳn cũng không cần Tô Lê trả lời: “Nhớ kỹ mặt mã chưa?”

“Đã nhớ kỹ.” Tô Lê nhìn Tô Vị Nhiên, muốn thông qua biểu tình suy đoán mục đích của hắn một chút.

“Tốt lắm, địa chỉ và vị trí kết sắt cũng biết rồi phải không?” Tô Vị Nhiên mỉm cười, sau đó xoay người rời khỏi phòng, vậy Tô Lê: “Đi thôi.”

“Tôi có thể hỏi nguyên nhân không?” Tô Lê đứng bất động, mỉm cười nói: “Bằng không tôi cho là mình sắp bị bán còn muốn giúp người ta đếm tiền.”

“Cũng không phải chưa từng bị bán, cậu phải là đã quen rồi chứ.” Tô Vị Nhiên khê cười nói.

Tô Lê đến gần Tô Vị Nhiên: “Nhưng tôi muốn nghĩ cách giúp ngài có thể kiếm nhiều hơn a? Thiếu gia thân ái.”

“Chúng ta có thể đến phòng ngủ rồi nói tiếp. Ở đây khắp nơi đều lạnh như băng, thật không có không khí.” Tô Vị Nhiên vỗ nhẹ mặt Tô Lê, ôn nhu nói.

Trở lại Tô gia, Tô Vị Nhiên thấy chiếc Bentley đen của Tô Lại Nam đậu trong ga ra, liền thuận miệng hỏi một người làm vườn đang chăm sóc hoa: “Cha tôi đã về?”

“A... Vâng. Vừa... vừa về.” Đại khái đây là lần đầu tiên bị Tô Vị Nhiên chủ động hỏi, người làm vườn nọ lắp bắp trả lời.

“Đã biết.” Tô Vị Nhiên nói xong, ôm eo Tô Lê đi đến phòng khách.

“Sao vậy? Đột nhiên yêu tôi sao?” Tô Lê cũng vòng tay qua eo Tô Vị Nhiên, cả người gần như dán vào hắn.

“Sao lại là đột nhiên?” Tô Vị Nhiên nhéo nhéo eo Tô Lê, trêu đùa: “Tôi luôn rất yêu cậu a.”

Hai người lấy tư thế thân mật như vậy đi vào phòng khách. Vào phòng liền thấy Tô Lại Nam và Tô Sùng Hoa mới trở về từ tiệc mừng thọ của Tào Chính Hải.

“Bớt phòng túng một chút cho ta!” Tô Lại Nam chứng kiến Tô Vị Nhiên ôm Tô Lê tiến vào, trầm giọng nói.

“Con đã thu liễm kiên trì đợi về đến nhà rồi mới làm mà, vốn định chơi trong xe đấy.” Tô Vị Nhiên vô tội nói.

“Cút!” Tô Lại Nam không nhịn được nữa mắng.

Tô Vị Nhiên nhún vai: “Được rồi, con cút ngay đây.” Nói xong vừa đi vừa ôm Tô Lê lên lầu hai.

Vào phòng ngủ, Tô Vị Nhiên lập tức buông Tô Lê ra. Nhưng Tô Lê lại không buông Tô Vị Nhiên ra, ngược lại còn tăng thêm khí lực trên tay. Một bàn tay đã theo vạt áo sơ mi Tô Vị Nhiên, dọc theo bụng từ từ thăm dò lên. Tô Vị Nhiên mỉm cười chặn tay Tô Lê lại: “Bảo bối, chờ cậu phẫu thuật mặt thành Phương Quân Dục, tôi nhất định sẽ làm với cậu.”

Khi Tô Lê nghe đến tên Phương Quân Dục, con người tối sầm, nhưng rất nhanh liền che dấu, mỉm cười vòng tay qua cổ Tô Vị Nhiên: “Làm tình trong bóng tối sẽ không thấy mặt đối phương. Có phải mặt Phương Quân Dục hay không đâu can hệ gì? Chỉ cần hưởng thụ khoái cảm *** mang đến là đủ rồi.”

Tô Vị Nhiên đẩy Tô Lê treo trên người mình ra, khẽ cười nói: “Thân ái, đợi đến ngày nào đó cậu có thể để làm tôi khó kìm lòng nổi, tôi sẽ lên giường cùng cậu.” Hắn đi đến giá rượu, lấy ra một cái ly chân cao, rót nửa ly rượu đỏ.

“Không phải cậu muốn biết vì sao tôi lại mang cậu đến ngân hàng J sao?” Tô Vị Nhiên ngồi xuống, dựa vào lưng ghế uống một ngụm rượu.

Tô Lê đi tới ngồi cạnh Tô Vị Nhiên, nghe vậy mỉm cười nói: “Tôi đúng là rất tò mò.”

Tô Vị Nhiên vươn tay, từ trong một ngăn kéo nhỏ bên hông giá rượu lấy ra một chiếc bật lửa Givenchy, bật nắp. Rút bản di chúc trong túi ra, châm lửa, vút vào gạt tàn thủy tinh trên bàn.

Tô Lê chờ Tô Vị Nhiên nói tiếp. Nếu mục đích chính của Tô Vị Nhiên là tiêu hủy bản di chúc này, vậy hắn không cần phải làm phức tạp như vậy, còn đặc biệt dẫn hắn đến ngân hàng J.

“Ngày mai...” Tô Vị Nhiên chậm rãi lên tiếng: “Tôi sẽ có một bản di chúc giống hệt thế này cho cậu.”

“Giống hệt?” Tô Lê lặp lại.

“Đúng vậy. Trước khi mang cậu đến ngân hàng J, tôi đã cho người làm nhái bản di chúc.” Tô Vị Nhiên mỉm cười. Sau khi đem toàn bộ nội dung làm giả và bút tích cần thiết cho bên kia, Tô Vị Nhiên đã đem bản di chúc thật sự trả lại ngân hàng J.

“Mục đích của ngài chính là mang tôi đến ngân hàng J một lần?” Trong lòng Tô Lê đã mơ hồ đoán ra.

“Không sai.” Tô Vị Nhiên cười: “Bởi vì tôi cần cậu nhớ con đường này.”

“Ngài là muốn tôi...” Tô Lê chỉ nói một nửa, giương mắt nhìn Tô Vị Nhiên, sau một lúc lâu thì phá lên cười: “Quả nhiên tính toán rất hay, bấy chết người không đền mạng. Tôi có phải nên mặc niệm cho đối thủ của ngài một tiếng không đây?”

Một lát sau, hắn ngưng cười, nói với Tô Vị Nhiên: “Có lẽ có một ngày, tôi sẽ chết trong tay ngài cũng không chừng...” Tô Lê nhẹ nhàng cười nói, ánh mắt mang theo mê luyến: “Bất quá tôi lại thích. Tôi chính là thích ngài như vậy.”

“Thật thông minh.” Tô Vị Nhiên gõ nhẹ lên mặt bàn một chút. Hắn đem chìa khoá tủ sắt và ngọc bội long phượng đặt trên bàn, đẩy cho Tô Lê: “Mấy ngày nữa, tôi sẽ cho cậu biết nơi ẩn thân của Tô Tuấn Vũ. Sau đó cậu nghĩ cách lừa lấy tín nhiệm của hắn. Cò thể dùng cách gì cũng được.”

Tô Lê mỉm cười nói: “Cách gì cũng được?” Hắn nhìn Tô Vị Nhiên. Tô Vị Nhiên gật đầu: “Tùy cậu. Có lẽ giường của hắn so với tôi còn thoải mái hơn.”

“Lúc này lên giường của ngài mới có tính khiêu chiến nhất.” Tô Lê đùa nghịch ngọc bội long phượng trong tay, mỉm cười nói.

“Sau khi lấy được tín nhiệm của hắn, ‘trộm’ ngọc bội long phượng và chìa khoá từ phòng tôi...” Tô Vị Nhiên cười một tiếng: “Với lại thừa dịp tôi say lộ ra mật mã, dẫn hắn đi tìm bản di chúc hắn luôn nhớ mong.”

“Tôi có lẽ nên bi ai cho Tô Tuấn Vũ một chút?” Ánh mắt Tô Lê dời khỏi ngọc bội long phượng, dừng trên mặt Tô Vị Nhiên: “Bởi vì trực tiếp lấy từ tủ bảo hiểm trong ngân hàng, Tô Tuấn Vũ tất nhiên sẽ yên tâm, cũng không cần nghiệm chứng thật giả. Mà cho dù có nghiệm chứng, ngài cũng sẽ giả vờ trong quá trình. Tô lão gia tử hắn là đã nói nội dung cho Tô Tuấn Vũ. Nếu không Tô Tuấn Vũ sao lại sẽ khẳng định có phần này di chúc này như vậy. Chỉ cần xác thực nội dung, sau đó Tô Tuấn Vũ cầm phần di chúc giả này đi thuyết phục các nguyên lão và ra điều kiện với Tô gia... cuối cùng là bị vạch trần. Thật đáng thương.” Tô Lê khẽ cười nói: “Thật sự là một đứa con hoang si tâm vọng tưởng không biết trời cao đất dày, phải không thiếu gia?”

Tô Vị Nhiên ôn nhu đáp lại: “Cũng chỉ có cậu hiểu tôi.”

Tk: Hai đứa này, đứa nào cũng độc ác như nhau, đúng là =..=

31. Chương 31

ừm. không thấy cm. lười...

Edit: Chuông Cỏ

Beta: Trangki

“Đã tra ra rồi?” Tô Vị Nhiên bưng tách cà phê, nhìn người nam nhân ngồi đối diện.

Người nam nhân ngồi đối diện Tô Vị Nhiên có diện mạo rất bình thường, là loại liếc qua một cái liền không nhớ nổi diện mạo. Người nam nhân kia gật đầu: “Tư liệu cậu cần tôi đã gửi tới hộp thư cậu chỉ định.”

Tô Vị Nhiên uống một ngụm cà phê, đặt tách lên bàn, mỉm cười nói: “Tốt lắm, chờ tôi chứng thực xong sẽ cho người chuyển tiền vào tài khoản của anh.”

Về chuyện Tô Tuấn Vũ, Tô Vị Nhiên không tính toán lộ diện. Nên hắn cũng không sử dụng lực lượng của Tô gia để tìm Tô Tuấn Vũ.

Người nam nhân kia gật đầu, sau đó rời đi. Tô Vị Nhiên trở lại Tô gia mở hộp thư, kiểm tra tư liệu được gửi tới một lượt. Sau đó bấm số điện thoại của Tô Lê: “Hiện Tô Tuấn Vũ đang ở khu nghỉ dưỡng Hồng Vũ, trước mắt nơi hắn thường đi nhất là Hướng Nghi Cung.”

“Đúng là biết hưởng thụ.” Tô Lê cười cười. Khu nghỉ dưỡng Hồng Vũ là khu biệt thự xa hoa nhất ở ngoại ô C thành, mà Hướng Nghi Cung lại là một trong sáu club tư nhân lớn nhất C thành, tin tức của hội viên ở đây được giữ vô cùng bảo mật.

“Hưởng thụ là thiên tính của con người.” Tô Vị Nhiên thờ ơ cười một tiếng: “Cậu định tiếp cận hắn như thế nào?”

“Còn không phải cách ngài cho tôi biết sao?” Tô Lê khẽ cười nói: “Tôi sẽ đến Hương Nghi Cung đăng ký làm ‘ứng viên.’” Năm đó khi Tô Tuấn Vũ còn ở Tô gia, cả C thành đều biết Tô Tuấn Vũ thích chơi nam nhân, đặc biệt là nam nhân có diện mạo âm nhu xinh đẹp.

“Chúc may mắn.” Tô Vị Nhiên rũ mắt, hàng mi dài mảnh nhẹ nhàng hạ xuống, khoe miệng khẽ nhếch lộ ra một nụ cười như có như không, tựa như vô cùng thâm tình.

“May mắn?” Tô Lê cười lặp lại.

“Nếu cậu không muốn cũng có thể không đi.” Tô Vị Nhiên ôn nhu, tựa hồ rất có tính nhẫn nại.

“Mệnh lệnh của thiếu gia, sao tôi có thể không thuận theo chứ?” Tô Lê khẽ cười nói.

“Thật ngoan.” Tô Vị Nhiên mỉm cười nói: “Vây tôi cúp đây.” Nói xong liền cúp điện thoại.

Đời trước, tuy rằng Tô Lê cũng tham gia bình định, nhưng cũng không phải lấy phương thức thế này. Lúc đó Tô Lê chỉ phụ trách dẫn một nhóm đi bắn chết tâm phúc của Tô Tuấn Vũ và ám vệ Tô lão gia tử lưu lại cho hắn.

Tô Vị Nhiên rời khỏi phòng, bất chợt đụng phải Tô Lại Nam ở hành lang.

“Cha.” Tô Vị Nhiên nói.

“Con có vẻ rất rảnh rỗi.” Tô Lại Nam nhàn nhạt mở miệng nói.

“Con lúc nào cũng rảnh rỗi mà.”

“Sắp tới Tô gia sẽ xảy ra rất nhiều chuyện, con cũng không phải không biết.” Tô Lại Nam rất không hài lòng với thái độ thờ ơ mọi chuyện của Tô Vị Nhiên.

“Không phải đã có đại ca thân ái của con sao?” Tô Vị Nhiên miễn cưỡng nói.

“Nó và con không giống nhau.” Tô Lại Nam lạnh lùng: “Con là người thừa kế của Tô gia, sau này Tô gia đều sẽ là của con. Hiện tại con cái gì cũng không quản, sau này sao có thể thuận lợi tiếp nhận Tô gia.”

“Không giống?” Tô Vị Nhiên dùng ngữ khí nghiến ngấm lặp lại, sau đó tựa tiểu phi tiểu chống lại ánh mắt Tô Lại Nam: “Sao lại không giống? Nếu để đại ca nghe được, cha không sợ sẽ làm hắn buồn sao?”

“Hắn sẽ không thể không biết rõ thân phận của mình như vậy.” Tô Lại Nam lãnh đạm mở miệng.

“Nha.” Tô Vị Nhiên tựa hồ rất không để ý: “Nếu cha chỉ muốn nói chuyện này thì con đã biết.”

“Con cũng nên học cách xử lý vài việc đi.” Tô Lại Nam nói.

Tô Vị Nhiên khẽ cười nói: “Chẳng lẽ cha sắp không được, nên mới vội vã bắt con thượng vị như vậy mới an tâm?”

“Ta hi vọng con không chỉ lợi hại bằng miệng.” Tô Lại Nam trầm giọng nói: “Tô gia không phải chỉ dựa vào cái miệng là có thể quản.”

“Đã biết.” Tô Vị Nhiên khẽ cười nói: “Giờ con có thể đi được chưa.”

Sân huấn luyện Shadow, Tô Vị Nhiên cầm súng nhắm vào màn hình điện tử hung hăng bắn hơn mười viên.

“Thuật bắn súng của thiếu gia một chút cũng không bị thụt lùi nhĩ.” Lý Ngụy đứng phía sau Tô Vị Nhiên, nhìn vết đạn trên màn hình điện tử cùng số liệu vừa hiện ra, phát ra lời khen từ đáy lòng.

Tô Vị Nhiên tháo kính xuống: “Rất bất ngờ sao?”

“Có chút.” Lý Ngụy thành thực nói.

“Chú cho là đây đầu tôi đều là Phương Quân Dục, thậm chí ngay cả phải mở khoá súng như thế nào cũng quên luôn rồi, phải không?” Tay Tô Vị Nhiên khẽ chuyển, khẩu súng xoay một vòng trong tay rồi lại trở về phương hướng cũ.

Lời Tô Vị Nhiên hiển nhiên chính là suy nghĩ của Lý Ngụy, cho nên Lý Ngụy có chút xấu hổ không trả lời.

“Chú đi xuống đi.” Tô Vị Nhiên thản nhiên mở miệng. Sau đó lại đeo kính vào, bắt đầu vòng luyện tập tiếp theo.

A thành, Phương gia

“Gần đây con có vẻ không tập trung.” Phương Hoành Hành nhìn đứa con đang ngồi đối diện mình, mở miệng nói. Tuy rằng Phương Quân Dục vẫn trước sau như một xử lý công việc của Phương gia một cách quyết đoán lão luyện, không xuất hiện chút sai lầm nào.

“Rõ ràng như vậy sao?” Phương Quân Dục không phủ nhận, cười cười hỏi ngược lại.

“Cũng không rõ lắm, có thể ngay cả Phó Triều Dương cũng không nhận ra.” Phương Hoành Hành uống một ngụm trà: “Nhưng con là con ta, không ai hiểu con bằng cha.”

Phương Quân Dục khẽ cười.

Phương Hoành tiếp tục nói: “Là vì đứa nhóc nhà Tô gia kia sao?”

“Vâng.” Phương Quân Dục mỉm cười thành thực đáp lại.

“Là một đứa trẻ quật cường.” Nghĩ đến Tô Vị Nhiên, Phương Hoành Hành lại thở dài một tiếng: “Tính khí của nó thật sự rất giống mẹ.” Người ngoài đều cho rằng Dung Uẩn tính tình ôn nhu, hoàn toàn không chút liên quan tới cái gọi là quật cường. Nhưng những người hiểu rõ Dung Uẩn đều biết tuy Dung Uẩn ôn nhu, nhưng đối với những chuyện nàng đã quyết thì lại cố chấp không ai bằng.

“Bất quá tính khí như vậy không thích hợp với hắc đạo thế gia.” Phương Hoành Hành bổ sung: “Càng quật cường chấp nhất lại càng không buông được, trong gia tộc như chúng ta, loại tính khí này rất nguy hiểm, dễ hại người hại mình. Quá coi trọng chuyện của bản thân chính là nhược điểm trí mạng, đôi khi còn có thể mất mạng vì nó.”

Nụ cười trên mặt Phương Quân Dục không đổi, nhưng ánh mắt lại sâu thẳm: “Đúng là như vậy, nhưng con sẽ không để chuyện như thế xảy ra.” Đồi trước Tô Vị Nhiên tiếp nhận Tô gia, mọi người đều nghĩ Tô Vị Nhiên thờ ơ lạnh lùng, thủ đoạn sắc bén. Nhưng đối với người của Tô gia, Tô Vị Nhiên vẫn là mềm lòng. Biết rõ Tô Sùng Hoa có dã tâm lại cũng chỉ đề phòng hẩn, không như những đối thủ khác diệt trừ tận gốc, thậm chí còn không lưu lại cả nhân chứng sống. Đối với Tô Lê cũng vậy, chỉ loại hẩn khỏi nhóm nòng cốt bí mật.

“Con thích nó?” Phương Hoành Hành hỏi. Hẩn có thể cảm nhận được biến hoá của Phương Quân Dục. Trước kia khi Tô Vị Nhiên quần quít lấy Phương Quân Dục, mặc dù Phương Quân Dục luôn tỏ ra thái độ ôn hòa, nhưng trong ôn hòa lại lộ ra xa cách, tuy không rõ lắm, nhưng người hiểu rõ hẩn đều có thể cảm nhận được. Nhưng lúc này, khi Phương Quân Dục nhắc tới Tô Vị Nhiên, cả khóe mắt hay đuôi lông mày đều mang theo một tia dịu dàng.

“Con yêu em ấy.” Phương Quân Dục ảm đạm cười, nhẹ giọng nói.

Phương Hoành Hành nghe vậy, trầm mặc một hồi rồi nhẹ nhàng thở dài một tiếng: “Con đường này không dễ đi đâu.”

“Con biết, nhưng con sẽ không hối hận.” Phương Quân Dục đan chéo mười ngón tay, nhẹ nhàng đặt trên mặt bàn, mỉm cười.

Phương Hoành Hành bật cười: “Nếu gặp chút khó khăn vậy đã lùi bước thì cũng không xứng làm con cháu Phương gia ta.”

“Con còn tưởng rằng chút ít cha cũng sẽ phản đối một chút chứ.” Phương Quân Dục nhẹ nhàng cười nói: “Tỷ như trách nhiệm với Phương gia gì đó ấy.”

“Là con không chế Phương gia, mà không phải Phương gia không chế người.” Phương Hoành Hành chậm rãi nói: “Phương gia cường thịnh là để cho người có thể Phương gia tùy tâm mà sống, chứ không phải trở thành trói buộc với người Phương gia.” (Cc: vỗ tay câu nói hay nhất từng nghe trong 4 năm đọc đam) (Tk: công nhận, câu nói quá chuẩn,rất hay và ý nghĩa:3)

Phương Quân Dục vuốt cằm: “Con hiểu.”

“Nếu muốn nó, vì sao con không đi gặp nó.” Phương Hoàn Hành nói.

“Bây giờ còn chưa phải lúc.” Phương Quân Dục cười: “Con muốn cho em ấy một khoảng thời gian để nghỉ ngơi.” Cho dù hắn đã nhớ như vậy.

“Sao rồi?” Tô Vị Nhiên cầm di động hỏi.

“Ngài muốn hỏi cảm giác làm tình cùng Tô Tuấn Vũ sao?” Tô Lê khẽ cười nói.

“Nếu cậu muốn chia sẻ cũng không sao.” Tô Vị Nhiên mỉm cười nói.

“Chẳng ra gì, nhưng lại còn phải giả vờ cao trào, đúng là vất vả.” Tô Lê trào phúng nói. (Cc: ==!!)

“Được rồi.” Tô Vị Nhiên cười cười: “Chờ chuyện này giải quyết xong, tôi đem Tô Tuấn Vũ tặng cho cậu, tùy cậu xử lý há.”

“Vậy đến lúc đó tôi nghĩ tôi sẽ cắt thứ đồ chơi làm tôi ghê tởm kia của hắn trước.” Tô Lê ngữ khí ôn hoà: “Tôi thật sự ghét thứ đồ chơi kia của hắn lắm rồi.”

“Không phải khi bị thứ đồ chơi đó tiến vào cậu cũng có khoái cảm sao?” Tô Vị Nhiên cười nói.

“Ngài nói đúng đó.”

“Điểm G của cậu đúng là không giống người thường.” Tô Vị Nhiên cười.

Nửa tháng sau, trên đường xe của Tô Lại Nam từ hội nghị trở về Tô gia lọt vào giáp công của ba chiếc SUV võ trang đầy đủ.

Nhưng ngay lúc ba chiếc SUV đã hoàn toàn bao vây xe của Tô Lại Nam, từ đối diện đường lại vọt tới tám chiếc Hummer. Cửa sổ Hummer kéo cao, chỉ để lộ ra vô số họng súng đen, nhằm vào lớp ba chiếc SUV mà bắn không ngừng.

Lớp của ba chiếc SUV dưới hỏa lực dày đặc nổ tung, đâm vào ven đường. Xe Tô Lại Nam nhân cơ hội lao ra, Hummer nhường ra một con đường, chờ xe Tô Lại Nam đi qua lại quay lại bao vây ba chiếc SUV.

“Một tên cũng không để lại.” Tô Lại Nam ngồi ghế sau ra lệnh.

Sau khi thu được mệnh lệnh, tám chiếc Hummer đụng mạnh vào ba chiếc SUV, sau vài cú húc, SUV bị đụng đến lật đổ. Hỏa lực dày đặc hướng về phía bình xăng của ba chiếc SUV, sau khi xe SUV toàn bộ nổ tung, tám chiếc Hummer mới nghênh ngang bỏ đi.

Nhận được tin tức, Tô Vị Nhiên cười cười: “Xem ra Tô Tuấn Vũ đã nhịn hết nổi.”

Dưới tay Tô Tuấn Vũ ngoại trừ ám bộ Tô lão gia tử lưu lại cho hắn, còn lại đều là lính đánh thuê. Mà một lượng lớn phí tổn mướn đám lính đánh thuê này lại do Tào gia chi.

Sau khi Tô Lại Nam biết tin Tô Tuấn Vũ về nước liền không ngừng gia tăng phòng vệ, khiến Tô Tuấn Vũ không tìm được cơ hội hạ thủ. Mà đồng thời trong lúc này Tô Lại Nam cũng huy động lực lượng Tô gia tìm kiếm nơi ẩn thân của Tô Tuấn Vũ, Tô Tuấn Vũ dưới sự bảo vệ của ám bộ và lính đánh thuê trốn đông trốn tây, nhưng lại thủy chung không rời khỏi C thành.

Bởi vì hắn biết, đây là hắn cơ hội cuối cùng. Nếu lần này không thành công, có lẽ cả đời hắn cũng không thể quay về Tô gia. Sau lần thất bại này, Tô Lại Nam nhất định sẽ tiến hành một cuộc đại thanh trừng ở Tô gia, lúc đó tâm phúc hắn xếp vào Tô gia sẽ bị lộ.

Sau khi Tô Lại Nam phá huỷ vài hang ổ rửa tiền của Tô Tuấn Vũ, Tô Tuấn Vũ hiển nhiên sẽ bị kích động. Mặc dù có Tào gia ra tiền ủng hộ, nhưng phí tổn cho vũ khí đạn dược trang bị thật sự lớn đến kinh người, nếu cuộc chiến kéo dài, vậy phí tổn sẽ lớn đến mức cho dù có là Tào gia cũng chịu không nổi. Hang ổ rửa tiền từng cái từng cái bị phá huỷ, tiền vốn của hắn cũng sẽ theo đó mà thu lại. Cho nên chỉ có thể tốc chiến tốc thắng.

Mục đích của Tô Lại Nam chính là như vậy. Ám bộ Tô lão gia tử lưu lại cũng có chút bản lĩnh, bọn họ vô cùng quen thuộc với huấn luyện Shadow của Tô gia, Tô lão gia tử cũng dựa vào huấn luyện đối kháng để

huấn luyện nhóm ám bộ này. Mục đích chính là khi gặp phải tình huống này, ám bộ có thể đối đầu với sát thủ Tô gia, mang theo Tô Tuấn Vũ thuận lợi thoát thân. Tuy rằng Tô Tuấn Vũ bị buộc đến mức phải trốn đông trốn tây, thậm chí còn có vài lần hỏa lực giao nhau, nhưng Tô Tuấn Vũ vẫn chưa bị Tô gia bắt được. Cho nên Tô Lại Nam phá hủy hang ổ rửa tiền của Tô Tuấn Vũ buộc hắn kích động tự mình hiện thân.

Cái bấy lần này được thiết kế đặc biệt vì Tô Tuấn Vũ. Xe Tô Lại Nam tuy thoát nhìn thì không có gì khác biệt với những chiếc xe bình thường, nhưng thực tế đã trải qua một đợt nâng cấp chặt chẽ, cửa xe thân xe sàn xe thậm chí cả bình xăng đều được bọc thép, bên trong bình xăng cũng trang bị bọt biển chống lửa. Lốp xe và vành xe đều là đặc chế, cho dù lốp xe bị nổ như có thể chạy bình thường.

Tổn thất ba xe lính đánh thuê, lực lượng Tô Tuấn Vũ có thể dùng cũng ít đi. Dẫn đến Tô Tuấn Vũ càng lúc càng hoảng loạn, càng thúc đẩy kế hoạch tiến hành nhanh hơn. Bất quá càng như vậy, sơ hở sẽ càng lớn.

Không biết là do lực hấp dẫn của Tô Lê quá lớn hay là bản di chúc trong tay Tô Lê quá mức mê người, nên Tô Tuấn Vũ mang Tô Lê theo bên người.

Tô Tuấn Vũ cũng từng điều tra Tô Lê. Nhưng trước đó Tô Vị Nhiên đã động tay động chân, làm Tô Tuấn Vũ chỉ có thể thấy cái mà Tô Vị Nhiên muốn cho hắn thấy. Thân thể của Tô Lê không cần phải giả, quá khừ cũng vậy, nhưng sau khi đi theo Tô Vị Nhiên, thân phận của hắn lại trở thành nam sủng của Tô Vị Nhiên. Hơn nữa bởi vì tâm Tô Vị Nhiên đều một lòng đặt trên người Phương Quân Dục, mà Phương Quân Dục lại không thích Tô Vị Nhiên, dẫn đến Tô Vị Nhiên đem tất cả phiền não cấu kính đổ hết lên đầu Tô Lê, thời gian Tô Lê nằm trong tay Tô Vị Nhiên cũng không dễ chịu gì. Cho nên Tô Lê hận Tô Vị Nhiên, tìm cơ hội trốn đi. Mà Tô Vị Nhiên dĩ nhiên cũng không hơi đâu để ý đến một nam sủng, tuy Tô Lê tự sinh tự diệt.

Bởi vì có Tô Lê cùng kìm ức của kiếp trước, nên đối với nơi ẩn thân và thể lực của Tô Tuấn Vũ, Tô Vị Nhiên đều là nhất thanh nhị sở. Nhưng Tô Vị Nhiên không hề nói một chữ với Tô Lại Nam hay Tô Sùng Hoa. Về Tô Tuấn Vũ, trong bữa tiệc sinh nhật của Tào Chính Hải, Tô Vị Nhiên đã nói cho bọn họ tin Tô Tuấn Vũ về nước. Kế đó lại là nhăm chán nhìn Tô Lại Nam và Tô Sùng Hoa bận rộn.

“Cậu đang do dự.” Khi bàn chuyện này, Tô Nguyên nói rất rõ ràng.

Tô Vị Nhiên mỉm cười nói: “Tôi đúng là đang do dự.”

“Vì sao? Đây không giống phong cách của cậu đi.” Tô Nguyên hỏi.

“Tôi là đang do dự cứ vậy xử lý Tô Sùng Hoa, có phải quá tiện nghi cho hắn rồi không” Tô Vị Nhiên nhấp một ngụm rượu đỏ, mỉm cười nói: “Nhân từ buông tha cho hắn như vậy, tôi cảm thấy không thú vị gì cả.”

“Nghe vậy, hình như cậu rất hận Tô Sùng Hoa? Tôi tưởng cậu muốn giết Tô Sùng Hoa chẳng qua là vì đã tâm của hắn gây trở ngại cho cậu thôi chứ.” Tô Nguyên nói.

“Cậu đoán cũng đâu có sai.” Tô Vị Nhiên khẽ cười nói.

“Nguyên nhân?” Tô Nguyên hỏi. Tô Nguyên ở bên Tô Vị Nhiên nhiều năm như vậy cũng không nghĩ ra Tô Sùng Hoa từng làm chuyện gì để có thể khiến Tô Vị Nhiên hận hắn đến mức cảm thấy giết hắn đã là nhân từ cho hắn như vậy.

“Bởi vì tôi thương hắn, nhưng hắn không thương tôi.” Tô Vị Nhiên bình thản nói: “Thật làm người ta đau khổ muốn chết mà.”

“Thúi lắm.” Tô Nguyên bình tĩnh phun ra hai chữ.

Tk: Công nhận thúi thật =..=

32. Chương 32

-3-

Edit: Chuông Cỏ

Beta: Trangki

Tô Vị Nhiên cúi đầu cười nói: “Vậy cậu muốn dạng đáp án như thế nào.”

Đầu kia điện thoại trầm mặc một lúc lâu: “Tôi đã biết.” Hần biết Tô Vị Nhiên, nếu Tô Vị Nhiên đã không muốn nói, thì có dùng cách gì cũng không cạy nổi miệng hắn.

“Cậu biết cái gì?” Tô Vị Nhiên khẽ cười nói: “Đáp án này nếu tôi không nói thì cậu cũng không thể nghĩ ra đâu.”

“Tôi biết cậu hận Tô Sùng Hoa là đủ rồi.” Giọng nói của Tô Nguyên không có một tia phập phồng: “Vả lại, tôi cũng chỉ biết nên xử lý việc được giao như thế nào. Còn nguyên nhân, với tôi mà nói biết cũng như không. Tôi chỉ cần làm tốt việc của mình là đủ.”

Tô Vị Nhiên cười một tiếng: “Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì hắn muốn giết tôi.”

“Hắn không có lá gan này.” Tô Nguyên nói.

“Chỉ cần có lòng là có thể tìm được cơ hội.” Tô Vị Nhiên hừ lạnh một tiếng: “Bất quá tôi sẽ không cho hắn cơ hội này.”

Sau vụ tập kích, Tô Lại Nam lại gặp một loạt các cuộc tập kích có chủ đích. Nhưng Tô Lại Nam đã sớm có chuẩn bị, nên đều không thành công. Ngược lại Tô Tuấn Vũ hao binh tổn tướng không ít, ngay cả hang ổ rửa tiền cũng bị liên lục diệt sạch.

Khoảng thời gian này, Tô Sùng Hoa luôn đi sớm về trễ, vẻ mặt mệt mỏi.

“Đại ca.” Tô Vị Nhiên thấy Tô Sùng Hoa từ ngoài đi vào, mỉm cười chào hỏi: “Đi đâu về vậy?”

Tô Sùng Hoa ngồi xuống đối diện Tô Vị Nhiên, tay gác lên trán: ” Hứa Nghi Cung.”

Tô Vị Nhiên rót nửa ly rượu đỏ đưa cho Tô Sùng Hoa. Tô Sùng Hoa nhận lấy, uống một ngụm rồi đặt xuống bàn.

“Không đúng nha.” Tô Vị Nhiên dựa vào sofa: “Nếu từ Hứa Nghi Cung về thì nên thần thanh khí爽 mới phải. Không lẽ người ở đó không hợp khẩu vị của anh, hay là quá hợp nên làm anh thiếu chút tinh thần nhân vong?”

“Đừng nói linh tinh.” Tô Sùng Hoa nhìn Tô Vị Nhiên, bất đắc dĩ nói: “Hồi trước Tô Tuấn Vũ từng có một đoạn thời gian hay đến Hứa Nghi Cung, nên anh mới đến đó tìm hiểu một chút.”

“Tìm hiểu cũng đâu ảnh hưởng gì tới thư giãn.” Tô Vị Nhiên nhẹ nhàng cười nói.

Tô Sùng Hoa tựa lưng vào sofa, nhắm hai mắt lại tính toán chợp mắt một chút. Luận võ mồm, ai muốn đấu đến cùng với Tô Vị Nhiên cũng sẽ bị Tô Vị Nhiên làm cho tức chết. Đoạn thời gian này, vì chuyện Tô Tuấn Vũ mà cả Tô gia đều bận rộn đến mức người ngã ngựa đổ. Hắn cũng không được nghỉ ngơi lấy một khắc.

Tô Sùng Hoa nhắm mắt lại, cho nên hắn không nhìn thấy sau khi hắn nhắm mắt nụ cười trên mặt Tô Vị Nhiên liền biến mất, ánh mắt lạnh lùng như muốn từ trên người hắn cắt xuống một miếng thịt.

Nhìn trên mặt Tô Sùng Hoa hiện lên vẻ mệt mỏi, Tô Vị Nhiên lại mỉm cười, chỉ là ý cười không hề lan đến đáy mắt. Nếu chút chuyện này cũng làm không được thì lưu người lại còn có ích gì? Ánh mắt Tô Vị Nhiên rời khỏi khuôn mặt Tô Sùng Hoa, dừng trên ly rượu trên bàn trà.

Dùng hai ngón tay kẹp lấy chân ly, sau đó nâng lên. Rượu trong ly theo ngón tay khẽ chuyển của Tô Vị Nhiên nhẹ nhàng sánh lên. Trước khi Tô Sùng Hoa về, hắn đã cho vài viên thuốc ngủ vào rượu. Hơn nữa Tô Sùng Hoa đã nhiều ngày không được nghỉ ngơi, nên dễ lâm vào trạng thái mơ màng.

Tô Vị Nhiên cười một tiếng, sau đó đi đến trước Tô Sùng Hoa, cúi người tháo từng cúc áo của hắn. Khi Tô Vị Nhiên nhìn rõ thân thể Tô Sùng Hoa thì mỉm cười khẽ nói: “Đúng là kịch liệt. Xem ra trong khoảng thời gian này, áp lực của người cũng không nhỏ.”

Sau đó hắn lại cài cúc vào. Tô Vị Nhiên cài xong, đang rút tay khỏi áo Tô Sùng Hoa thì ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến một tiếng quát lớn: “Các người đang làm cái gì đó!” Tô Vị Nhiên không rời đi, ngược lại còn thuận thế ngồi lên đùi Tô Sùng Hoa.

Tiếng quát kia làm Tô Sùng Hoa đang mơ màng giật mình tỉnh lại, hắn vừa mở to mắt liền nhìn thấy gương mặt của Tô Vị Nhiên cơ hồ dán lên mặt hắn. Vội vàng muốn đứng lên, lại phát hiện Tô Vị Nhiên đang ngồi trên đùi mình.

“Cậu ...” Tô Sùng Hoa không biết phải nói gì mới đúng, vả lại chính hắn cũng không biết chuyện gì đang xảy ra.

Tô Vị Nhiên đứng lên, ung dung vỗ quần áo, trong tay còn cầm ly rượu thủy tinh.

“Nhịn không được.” Tô Vị Nhiên nhìn lướt qua Tô Lại Nam, nhẹ nhàng nở nụ cười: “Tướng ngủ của đại ca quá quyến rũ cho nên nhất thời không kìm lòng nổi.”

Tô Vị Nhiên dứt lời, cả phòng khách lâm vào trầm mặc, không khí phảng phất có khuynh hướng đặc lại, giống như keo dính.

Tô Vị Nhiên đặt ly rượu lên bàn, sau đó xoay người lên lầu, không chút để ý đến những người bị hắn bỏ lại bên dưới.

Choang —— khi Tô Vị Nhiên lên lầu hắn nghe được tiếng bước chân, tiếp đó chính là âm thanh thủy tinh rơi xuống đất. Tô Vị Nhiên đã đi được một nửa cầu thang, không quay đầu lại, nhưng trên mặt hắn hiện lên một nụ cười xinh đẹp.

Đẩy cửa phòng ngủ, Tô Vị Nhiên lấy di động ra gọi cho Tô Lê: “Ngày mai cậu dẫn Tô Tuấn Vũ đi lấy bản di chúc.”

“Thời gian thế nào.” Tô Lê nói.

“Khoảng từ 1 đến 3 giờ chiều đi.” Tô Vị Nhiên nói, sau đó cúp điện thoại.

Tô Vị Nhiên ném di động lên bàn sau đó ngồi xuống, gác tay lên trán, sắc mặt ngưng trọng cúi đầu nói: “Vốn chỉ là đoán, không nghĩ tới cư nhiên lại là thật, đúng là rất châm chọc.” (Tk: Phụ tử???? 0.o)(Cc: gặt phụ tử)

Hắn nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, lâm vào trầm tư. Qua thật lâu, ánh mắt của hắn mới chậm rãi mở ra, con ngươi sâu hun hút.

Tối ngày hôm sau, Tô Lê truyền tin, hắn đã dẫn Tô Tuấn Vũ đến ngân hàng J lấy “Di chúc”.

Sau hôm Tô Vị Nhiên mang Tô Lê đến ngân hàng, Tô Vị Nhiên lấy bản di chúc thật đi, giao bản di chúc giả cho Tô Lê, sau đó Tô Lê đem di chúc giả bỏ vào két ngân hàng. Thẳng đến hôm nay, Tô Lê mới dẫn Tô Tuấn Vũ đến lấy bản di chúc giả này.

“Hắn không nghi ngờ?” Tô Vị Nhiên chậm rãi nói.

“Tạm thời vẫn chưa.” Tô Lê nói: “Nhưng Tô Tuấn Vũ vốn đa nghi, có thể sẽ cho người kiểm tra.”

Tô Vị Nhiên thờ ơ: “Tôi sẽ an bài để bản di chúc trong tay hắn thật đến không thể thật hơn.”

Tô Lê khẽ cười nói: “Chuyện này đối với song phương đều là tin tức tốt.” Đối với Tô Tuấn Vũ mà nói, nếu bản di chúc trong tay là thật thì đây là chuyện cực tốt, hắn sẽ có cơ hội thuyết phục Tô gia và nhóm nguyên

lão Tô gia hướng về bên hấn. Mà đối với Tô Vị Nhiên mà nói, chuyện này cũng đồng nghĩa Tô Tuấn Vũ đã bước chân vào cái bẫy hấn giăng, chỉ cần đợi đến lúc thu lưới.

“Không sai.” Tô Vị Nhiên mỉm cười nói: “Bảo Tô Tuấn Vũ chờ thu được ‘Tin tốt’ đi.”

“Nhớ kỹ lời hứa của ngài đó, sau chuyện này phải đem Tô Tuấn Vũ giao cho tôi.” Thanh âm của Tô Lê mềm mại đáng yêu nhưng bên trong mang theo một tia âm hàn, giống như một con rắn độc đang lè lưỡi.

“Tùy cậu xử trí.” Tô Vị Nhiên nhẹ nhàng cười nói: “Lên giường với cậu đúng là đáng sợ, còn phải thời thời khắc khắc lo lắng cho lão Nhị của mình.”

“Không cần.” Bên kia điện thoại bên truyền đến tiếng cười của Tô Lê, mềm mại đáng yêu: “Tôi cam tình nguyện bị ngài thương mà.”

“Vậy còn đại ca tôi thì sao?” Tô Vị Nhiên đổi chủ đề, mỉm cười nói: “Không phải cậu nói thích anh ta sao? Nếu anh ta và cậu lên giường, cậu sẽ không tính toán cắt luôn lão Nhị của hấn đó chứ, cha tôi sẽ tức giận đó.”

“Sẽ không.” Tô Lê nói: “Tôi miễn cưỡng có thể lên giường với ngài ấy.”

“Cậu làm cùng hấn rồi à?” Tô Vị Nhiên cười nói.

“Tạm thời vẫn chưa nhưng sau này thì không thể cam đoan.”

“Nếu cậu thành công, nhớ báo với tôi một tiếng.” Tô Vị Nhiên nói: “Tôi cũng muốn biết cậu mất bao lâu mới lừa được vị đại ca ‘Lãnh đạm cầm dục’ của tôi.”

“Sao thiếu gia lại vội vã đẩy tôi lên giường của người khác như vậy?” Tô Lê ôn nhu mở miệng: “Sẽ làm người ta thương tâm đó.”

“Thật sao?” Tô Vị Nhiên hòa nhã nói: “Tôi còn tưởng cậu không có tim chứ.”

“Có lẽ... ngài nói không sai.” Sau một lúc lâu, Tô Lê mới mở miệng nói: “Chìm trong dục vọng quá lâu, có lẽ tôi đã mất phương hướng rồi.”

“Mất phương hướng cũng không sao, tôi chỉ cần lòng trung thành của cậu. Tôi sẽ không ngăn cản dục vọng của cậu.” Một viên đạn là có thể giải quyết chuyện này, không cần rắc rối. Tô Vị Nhiên cười nói.

“Tôi sẽ làm được.” Tô Lê mỉm cười.

“Ngoan.” Tô Vị Nhiên khẽ cười.

Mấy ngày nay, mạch nước ngầm ở Tô gia bắt đầu chuyển động. Sát thủ của Shadow được điều động càng lúc càng nhiều.

“Nại Sâm, mấy ngày nay theo dõi chặt chẽ tuyến 104 ngã tư C thành, chú ý xem có chiếc Wrangler nào khả nghi không.” Tô Vị Nhiên nói vào điện thoại, sau đó cúp máy. Trước đây, cha hấn bị phục kích mà chết ở con đường đó. Ngã tư C thành rất đặc biệt, con đường này nối với cầu, xe của cha hấn bị bốn chiếc Wrangler tông khỏi cầu, rơi xuống sông.

Nhưng đời này, được hấn nhắc nhở, Tô gia đã tăng mạnh phòng bị giới nghiêm. Hơn nữa Tô Tuấn Vũ cũng hành động sớm hơn hai năm so với đời trước, nên hấn không xác định ở đời này cuộc phục kích đó có còn tồn tại hay không.

Rất nhanh, Nại Sâm thông báo kết quả. Kết quả báo cáo hấn đưa cho Tô Vị Nhiên là mấy ngày nay luôn có mấy cỗ Wrangler giống nhau đi lại trên cầu, ngày nào cũng đi lại ba bốn lần, sớm trưa muộn đều có, giống như cố ý đến nghiên cứu địa hình.

Tô Vị Nhiên dặn dò Nại Sâm vài câu, rồi cúp điện thoại.

Hai ngày sau, một tin tức làm cho cả C thành chấn động. Chủ tịch đương nhiệm của Tô thị bị phục kích ở tuyến 104 ngã tư C thành, xe rơi xuống sông, sống chết không rõ.

Cũng lúc đó, Tô Tuấn Vũ cầm bản di chúc của Tô lão gia tử xuất hiện.

Trong biệt thự riêng của Tô gia.

“Không ngờ người cũng rất can đảm.” Đầu ngón tay Tô Vị Nhiên vuốt ve ly rượu thuỷ tinh, mỉm cười nói.

“Ta chỉ trở về để lấy lại thứ thuộc về ta.” Chung quanh Tô Tuấn Vũ là ám bộ Tô lão gia tử cho hắn và nhóm lính đánh thuê. Hắn đã cùng tâm phúc liên lạc với một bộ phận nguyên lão, hơn nữa còn lấy được ủng hộ của bọn họ. Nhưng dù là vậy, Tô Tuấn Vũ vẫn luôn cảm thấy bất an.

“Thứ thuộc về người?” Tô Vị Nhiên khẽ cười lặp lại lời Tô Tuấn Vũ, đuôi mắt khẽ nhếch lên. Hắn dựa vào sô pha, bộ dáng ung dung, rượu trong ly đỏ như máu, xinh đẹp mà mê người. Phía sau hắn là hai mươi nam nhân mặc vest đen mang kính râm. Đây là hai mươi sát thủ đứng đầu Shadow.

“Trong tay ta có bản di chúc của lão gia tử.” Nếu chỉ là di chúc của lão gia tử, Tô Tuấn Vũ sẽ không bước vào biệt thự riêng của Tô gia. Nhưng hắn cũng không có ý định đem toàn bộ bài tẩy lật ra.

Ánh sáng giữa trưa xuyên qua rèm cửa tràn vào phòng, dịu dàng lướt qua mặt Tô Vị Nhiên, phác hoạ lại gương mặt hoàn mỹ đến không dám soi xét của hắn. Tô Vị Nhiên ung dung ngồi giữa sô pha, dáng vẻ tao nhã.

Tô Vị Nhiên trực tiếp làm lơ lời của Tô Tuấn Vũ, khoe miệng khẽ cong lên: “Ồ Tô gia, thứ thuộc về người chỉ có một.” Hắn nhấp một ngụm rượu, mỉm cười nhìn về phía Tô Tuấn Vũ, ôn nhu nói: “Đó chính là mạng của người.”

Tô Tuấn Vũ nhíu mày, vẻ mặt âm trầm: “Giao dịch vũ khí đạn dược ở Nam Mĩ lão gia tử đã viết rõ trong di chúc là cho ta. Quá tham lam sẽ phải trả giá lớn, cứ nhìn phụ thân người là biết.”

Tô Vị Nhiên để ly rượu vào khay của nữ phục vụ bên cạnh, nhẹ nhàng vỗ tay, khen ngợi: “Không sai, quá tham lam luôn phải trả một cái giá thật lớn.” Sau đó khẽ cười nói: “Thứ duy nhất thuộc về người cũng sẽ vì người lòng tham của người mà biến mất.”

Lời Tô Vị Nhiên khiến đám hộ vệ chung quanh Tô Tuấn Vũ bắt đầu đề phòng.

“Nhưng ta đã đồng ý với điều kiện của một người, nên ta sẽ không lấy mạng người.” Tô Vị Nhiên mỉm cười nói: “Không cần khẩn trương.”

Tô Tuấn Vũ cười lạnh: “Tiểu tử, người cũng quá cuồng vọng. Khi gia bắt đầu lẩn lộn, người còn chưa mặc tã đâu.”

Tô Vị Nhiên cười cười, phát tay. Ánh mắt hộ vệ của Tô Tuấn Vũ gắt gao nhìn chăm chăm tay Tô Vị Nhiên, phòng ngừa hắn ra hiệu gì đó.

Nữ phục vụ đứng một bên đi tới, Tô Vị Nhiên rút ra một tờ giấy đưa cho nàng, sau đó nói: “Dem tờ giấy này giao cho vị ‘gia’ kia.”

“Vâng.” Nữ phục vụ nhanh nhẹn đáp lại. Đối mặt với cả phòng toàn người mang súng, nàng vẫn bình thản mặt không đổi sắc, hiển nhiên nàng cũng không phải một nữ phục vụ bình thường.

Đám người bên Tô Tuấn Vũ nhìn chăm chăm nữ phục vụ đang đi về phía bọn họ.

Tô Vị Nhiên bật cười: “Gia, bắt quá chỉ là một nữ phục vụ thôi mà, có cần khẩn trương như vậy không?”

“Trên tờ giấy kia viết cái gì?” Tô Tuấn Vũ hỏi.

“Yên tâm, chỉ là một tờ giấy bình thường thôi, không tầm độc, cũng không phải bom hình giấy. Không cần khẩn trương như vậy.” Tô Vị Nhiên mỉm cười.

“Vậy sao? Trên đó viết cái gì?” Tô Tuấn Vũ nhìn chăm chăm Tô Vị Nhiên, cố chấp truy hỏi.

“Thứ có thể làm cho người chấn động.” Tô Vị Nhiên khẽ cười, nhìn Tô Tuấn Vũ vẫn khẩn trương: “Sao vậy, chỉ là một tờ giấy cũng có thể khiến người trở nên khẩn trương như thế?”

Tô Tuấn Vũ dùng mắt ra hiệu cho một hộ vệ bên cạnh. Hộ vệ kia là một lính đánh thuê, dáng người cao lớn cường tráng, nhận được ánh mắt ra hiệu của Tô Tuấn Vũ, hắn gật đầu đến gần nữ phục vụ, cầm tờ giấy trong tay nàng cẩn thận kiểm tra một chút.

Tô Vị Nhiên cười nhìn động tác của tay lính đánh thuê nọ, nụ cười trên mặt tràn đầy sự trào phúng.

Sau khi kiểm tra phát hiện giấy không có vấn đề gì, tay lính đánh thuê kia mới đưa giấy cho Tô Tuấn Vũ. Sau khi Tô Tuấn Vũ nhìn rõ nội dung trong giấy thì sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch —

Giọng nói của hắn của bởi vì kinh hoàng mà trở nên quái lạ, sắc nhọn đến quỷ dị: “Không, sao người có thể biết!”

Tô Vị Nhiên hài lòng nhìn biến hóa của Tô Tuấn Vũ, ra hiệu phục vụ rót cho mình ly rượu. Ngón tay trắng nõn, dịch rượu đỏ thắm, diễm lệ đến mức làm cho người khác phải giật mình. Tô Vị Nhiên nhẹ nhàng lắc ly rượu, chậm rãi nói: “Ta đã nói với người rồi, lòng tham của người sẽ khiến người phải trả một cái giá không nhỏ. Chỉ tiếc người không chịu nghe.”

33. Chương 33

Ờh ...

Edit: Chuông Cổ

Beta: Trangki

Trên giấy là danh sách tâm phúc bí mật ở Tô gia của Tô Tuấn Vũ và các nguyên lão đã bị hắn xúi giục. Hắn vốn cho rằng danh sách này sẽ không bị ai biết.

Phần danh sách này cũng không phải sau khi Tô Vị Nhiên sống lại tra ra, mà những người này là hắn bắt được trong cuộc phản loạn ở đời trước của Tô Tuấn Vũ và trong cuộc đại thanh trừ sau phiên loạn.

Đời trước bởi vì phiên loạn tới quá đột ngột, làm Tô gia dù đã phản ứng rất nhanh nhưng vẫn trong trạng thái bị động, cuối cùng tuy nội loạn vẫn được bình ổn nhưng tổn thất cũng không nhỏ.

Sở dĩ Tô Tuấn Vũ dám bước vào biệt thự riêng của Tô gia là vì hiện giờ phần lớn nguyên lão Tô gia đã bị hắn lay động, hắn không phải lo lắng sẽ bị diệt trừ ở Tô gia. Cho dù bị bắt, tâm phúc hắn xếp vào Tô gia và những nguyên lão này cũng sẽ nghĩ cách thả hắn ra.

Nhưng khi đọc tờ giấy này, hắn cảm thấy cả người lạnh toát, giống như nháy mắt bị lột sạch. Tờ giấy này giống như một lá bùa đòi mạng, rút sạch tất cả khí lực của hắn, ghim chặt hắn xuống đất, khiến hắn không thể động đậy.

Tô Vị Nhiên vỗ tay, đám hộ vệ chung quanh Tô Tuấn Vũ cảnh giác theo dõi động tĩnh chung quanh. Một cánh cửa gỗ bị đẩy ra, tất cả mọi người đều hướng về phía cửa.

Khi Tô Tuấn Vũ nhìn thấy người ngoài cửa, thân thể càng thêm cứng đờ. Một nhóm người bị đẩy vào, tên những người này đều bị viết trong danh sách, tay bị còng, phía sau là những người khổng lồ chế bọn họ. Phòng trà vốn rộng rãi lúc này lại có vẻ quá nhỏ.

“Bọn họ chính là bảo mệnh phù của người nhĩ.” Tô Vị Nhiên nhìn Tô Tuấn Vũ, mỉm cười nói: “Cho nên người mới không kiêng dè gì mà bước vào Tô gia.”

Tô Tuấn Vũ sắc mặt trắng bệch, không trả lời Tô Vị Nhiên.

Trong đám nguyên lão bị Tô Tuấn Vũ mua chuộc, có hai người đã hơn 70 tuổi.

Hắn nhìn về phía hai người này, thu lại nụ cười trên mặt, thản nhiên nói: “Nhị vị đều là người cùng thể hệ với lão gia tử, theo vai vế ta nên gọi hai vị một tiếng ông nội ” hắn dừng một chút, ánh mắt lạnh đậm chuyển lên mặt bọn họ, sau đó nói tiếp: “Các người đời này những gì nên có đều đã có, vô luận là danh hay lợi. Nhưng khi già lại bắt đầu dày vò đám hậu bối như ta, rất vui sao?”

“Chúng ta chỉ làm theo di chúc của lão gia.”

“A đúng là trung tâm (trung thành tận tâm).” Tô Vị Nhiên khẽ cười nói, ngữ điệu ôn nhu, nhưng lại làm cho người khác cảm thấy vô cùng châm chọc: “Chỉ vì bản di chúc trong tay Tô Tuấn Vũ sao?”

“Chúng ta đã xem qua, đó quả thực là chữ viết của lão gia.”

Tô Vị Nhiên nhẹ nhàng gật đầu: “Chúng ta có thể kiểm tra, dù sao làm giả di chúc cũng không phải chuyện gì mới.”

Tô Tuấn Vũ cắn răng nói: “Ta lấy nó ra từ trong két của ngân hàng J, là do lão gia tử đích thân bỏ vào. Ta cũng đã kiểm tra. Huống hồ nơi này đều là người của người, người của người muốn nói cái gì chẳng được. ”

“Ta đã mời chuyên gia giám định bút tích.” Tô Vị Nhiên mỉm cười nói: “Hơn nữa còn có cả thiết bị giám định giấy và mực nước.”

“Mang nhị vị nguyên lão đi tận mắt xem xét quá trình.” Tô Vị Nhiên thờ ơ phân phó. Tô Vị Nhiên nói xong, vệ sĩ liền mang hai vị lão nhân đến phòng giám định.

“Tốt lắm, kế tiếp chúng ta nên tính toán tiếp.” Ánh mắt Tô Vị Nhiên lại chuyển hướng về phía Tô Tuấn Vũ, một tia tiểu ý như có như không tràn khỏi khóe miệng.

Lời nói của Tô Vị Nhiên kéo lại sự chú ý ra của Tô Tuấn Vũ đang đại ra. Hắn nhìn đám tâm phúc sắp xếp trong Tô gia toàn bộ đều bị Tô Vị Nhiên nhử ra liền biết không thể cứu vãn. Trên mặt hắn hiện lên vẻ tàn nhẫn. Việc đã đến nước này, hắn không còn đường lui.

Hắn quát cho đám hộ vệ một ánh mắt, đám lính đánh thuê không sợ chết kia nhận được, lập tức nâng súng nhắm vào Tô Vị Nhiên mà nổ súng, hơn nữa còn lao về phía hắn.

Ngay khi Tô Tuấn Vũ đưa mắt ra hiệu Tô Vị Nhiên cũng đã nhảy ra sau sofa, đồng thời ngay lúc Tô Vị Nhiên cử động sát thủ của Shadow cũng đã rút súng bắn về phía đám lính đánh thuê.

Cả phòng trà nháy mắt biến thành luyện ngục nhân gian, trong đó những kẻ bị còng tay không tất sát bị đẩy ra giữa phòng trở thành nạn nhân đầu tiên, bị làn đạn dày đặc bắn thành cái sàng.

Khi tiếng súng vang lên, sát thủ Tô gia mai phục quanh phòng trà liền phá cửa xông vào. Đám lính đánh thuê bị giáp công hai mặt, tử thương nặng nề.

Bởi vì trước đó Tô Vị Nhiên đã phân phó, nên những sát thủ này không tấn công Tô Tuấn Vũ. Tô Tuấn Vũ muốn thừa dịp hỗn loạn lên đi, nhưng là hắn vừa bước ra cửa, liền nghe “đoàng” một tiếng, Tô Tuấn Vũ quỵ xuống, đau đớn ôm lấy đầu gối.

Đồng thời tiếng súng ngừng lại. Thắng bại đã phân, thế cục đã định, đám lính đánh thuê toàn bộ ngã xuống đất tắt thở. Bác sĩ riêng của Tô gia bước vào chỉ huy khiêng những sát thủ bị thương đi.

Tô Tuấn Vũ quay đầu lại nhìn Tô Vị Nhiên. Tô Vị Nhiên mỉm cười với hắn, nhẹ nhàng thổi một hơi bên họng súng. Ánh mắt Tô Tuấn Vũ chợt lóe, nhưng hắn còn chưa kịp cử động, lại một tiếng súng vang lên. Tô Tuấn Vũ rụt tay lại, máu trào ra. Khẩu súng trong tay hắn cũng theo đó mà nặng nề rơi xuống đất.

“Đúng là không ngoan mà.” Tô Vị Nhiên ôn nhu trách mắng: “Nếu người chịu nằm im thì sẽ không bị thương rồi.”

“Phi! Đừng giả mù sa mưa.” Tô Tuấn Vũ cười lạnh nói: “Thu lại cái giọng điệu bắt nam bắt nữ của người đi, bộ dạng như một ả đàn bà, bị Phương Quân Dục thao rất thích đi. Rơi vào tay người ta không còn gì để nói, muốn chém muốn giết tùy người xử lí.”

Đối với lời nhục mạ của Tô Tuấn Vũ, Tô Vị Nhiên làm như không nghe thấy, ngay cả mày cũng không nhăn. Hắn đi về phía Tô Tuấn Vũ, những sát thủ xung quanh đều tự động tách ra một con đường.

Tô Vị Nhiên nhẹ nhàng cười một tiếng, dùng họng súng nâng cằm Tô Tuấn Vũ: “Hoá ra người cũng là người thông minh, biết sống không bằng chết còn không bằng dứt khoát chết nhanh để được dễ chịu. Muốn chọc giận ta để ta bắn chết người sao?”

Tô Tuấn Vũ phần nộ trùng Tô Vị Nhiên, ánh mắt sắc nhọn như dao: “Loại người có bộ dáng như một ả đàn bà như người chỉ xứng để nam nhân thao. Lão tử thích nhất là chơi đám tiểu bạch kiểm như người.”

Đáng tiếc những lời này lại không chút ảnh hưởng đến Tô Vị Nhiên, hắn mỉm cười vỗ vỗ mặt Tô Tuấn Vũ: “Đừng nói nhanh như vậy. Sau này người sẽ biết cái gì gọi là bất nam bất nữ.”

Tô Tuấn Vũ bỗng nhiên rung mình, một loại dự cảm không tốt từ đáy lòng vọt lên, loại linh cảm xấu này không hoàn toàn liên quan gì đến tử vong, nhưng lại khiến hắn phát lạnh. Loại sợ hãi này thậm chí còn vượt qua cả sợ hãi cái chết.

“Yên tâm, ta sẽ không làm gì người, nên không cần sợ ha.” Tô Vị Nhiên ôn nhu “an ủi”.

“Người muốn thế nào?” Tô Tuấn Vũ thở hổn hển, khàn khàn nói. Thứ khiến cho hắn sợ hãi không phải cái chết, mà là không biết. Nếu không biết chỉ có thể khiến hắn tuyệt vọng, như vậy sợ hãi do không biết có thể nháy mắt cắn nuốt một người.

Tô Vị Nhiên đứng lên, cất súng lại: “Không phải ta muốn thế nào.”

“Mà là ta.” Một thanh âm mềm mại đáng yêu chen vào.

“Là người!” Tô Tuấn Vũ nhìn người đi tới, phần nộ lên đến tột đỉnh: “Tên kỹ nữ tiện nhân chết tiệt! Tại sao ta không thao chết người cho rồi!”

“Thao chết ta?” Tô Lê bật cười: “Chỉ bằng thứ đồ chơi ngắn ngủn của người?”

“Tiên nhận!”

“Nga, còn bắn nhanh nữa chứ.” Tô Lê nhún vai, khinh thường nói: “Làm tình với người còn không bằng tự an ủi còn thích hơn.”

“Tiện ——” còn không đợi hắn nói xong, Tô Lê liền đấm một quyền vô cùng ngoan độc. Mặt Tô Tuấn Vũ bị đánh nghiêng sang một bên, hắn há miệng thở dốc, một cái răng rơi xuống đất. Tô Lê ôn nhu vuốt ve nửa mặt sưng phù của Tô Tuấn Vũ, như một tình nhân đang ôn nhu sờ sờ người yêu. Sau đó lại đấm một quyền vào nửa mặt còn lại của hắn.

“Đối xứng rồi.” Tô Lê vỗ tay, giống như phải đi thứ gì đó dơ bẩn, mỉm cười nói. Sau đó hắn quay đầu nhìn về phía Tô Vị Nhiên: “Ngài đã nói Tô Tuấn Vũ tùy tôi xử trí đó.”

Tô Vị Nhiên cười cười: “Bây giờ hắn là của cậu.”

Tô Tuấn Vũ trên mặt đất giống như phát điên ra sức lắc đầu. Tô Vị Nhiên lấy súng ra nã một phát về phía chân không bị thương của hắn. Lúc này cũng không phải đầu gối, mà là mắt cá chân của hắn. Tô Tuấn Vũ lại một lần nặng nề ngã xuống đất, hiện tại ngay cả ngồi hắn cũng không ngồi nổi. Tiếp theo Tô Vị Nhiên lại hướng về phía cổ tay không bị thương của hắn nã một phát, mỉm cười nói: “Phòng ngừa vạn nhất.”

“Được rồi, giờ cậu có thể đem người đi.” Tô Vị Nhiên gạt đầu với Tô Lê. Hai sát thủ ngầm hiểu, vác Tô Tuấn Vũ lên đi theo Tô Lê.

“À quên, còn một chuyện ——” Tô Lê còn chưa ra khỏi cửa, Tô Vị Nhiên lại lên tiếng.

Tô Lê xoay người: “Có chuyện gì?”

“Sân bãi Tô gia tuy cậu dùng, nhưng Tô Tuấn Vũ không được rời khỏi Tô gia.”

“Được.” Tô Lê đáp, sau đó xoay người rời đi.

“Thu dọn đi.” Tô Vị Nhiên nhìn phòng trà bữa bọn, nhíu mày.

Tô Vị Nhiên rời khỏi biệt thự riêng của Tô gia, trở về nhà lớn.

“Thiếu gia.” Quản gia đi tới: “Có gì cần dặn.”

Tô Vị Nhiên ném khẩu súng cho quần gia: “Vứt.”

“Vâng.” Quần gia cầm súng, khẽ gập người sau đó mới rời đi. Tô gia có nơi chuyên xử lý súng ống nên dù súng có không cần nữa vứt đi cũng sẽ không lưu lạc ra bên ngoài.

Bởi vì vừa rồi bắn nhau kịch liệt, trên người Tô Vị Nhiên cũng bị dính máu. Mùi máu tươi quanh quần không đi khiến Tô Vị Nhiên vô cùng khó chịu, cho nên sau khi về phòng chuyện đầu tiên phải làm chính là tắm rửa.

Tắm rửa xong, Tô Vị Nhiên mặc áo tắm đi ra. Khi hắn đang tự chuẩn bị cho mình một ly rượu đồ sẫm, câu nói quỷ dị của Tô Tuấn Vũ ở phòng trà lại vang lên trong đầu hắn bị Phương Quân Dục thao rất thích đi. Tô Vị Nhiên nhẹ nhàng lắc đầu, muốn hất văng những thứ này đi. Nhưng càng như vậy, những lời này lại càng quanh quẩn trong đầu hắn.

Tô Vị Nhiên thật sự không để ý câu nói đó của Tô Tuấn Vũ sao? Dù không thừa nhận, cũng không thay đổi được một sự thật Tô Vị Nhiên quả thực không thêm để ý, nhưng có một chuyện hắn để ý, khiến cho câu nói kia quanh quẩn trong đầu hắn thật lâu.

Cạch một tiếng, Tô Vị Nhiên đặt mạnh bình rượu lên bàn, sau đó lấy di động ra thuận thực bấm một dãy số.

“Vị Nhiên.” Điện thoại kết nối, sau đó bên kia truyền đến giọng nói của Phương Quân Dục.

Đã lâu không gặp Phương Quân Dục, hắn có chút nhớ Phương Quân Dục. Tâm Tô Vị Nhiên khẽ động một chút, nhưng loại khác thường cực nhỏ này lập tức bị hắn xem nhẹ.

“Vị Nhiên?” Bên kia điện thoại lại truyền đến tiếng Phương Quân Dục: “Có chuyện gì sao?” Kỳ thật Phương Quân Dục rất muốn nói với Tô Vị Nhiên hắn rất nhớ Tô Vị Nhiên. Nhưng Phương Quân Dục biết rất rõ tính tình Tô Vị Nhiên, nếu nói những lời này, thời gian Tô Vị Nhiên nhất định sẽ kéo dài thêm nửa tháng.

“Có.” Tô Vị Nhiên cứng ngắc trả lời.

Nhận ra giọng nói Tô Vị Nhiên có chút không đúng, Phương Quân Dục hỏi: “Có khó khăn gì sao?”

“Không có.” Tô Vị Nhiên lạnh lùng lên tiếng.

“Vị Nhiên, dù là bất cứ chuyện gì em cũng có thể nói với anh.” Phương Quân Dục nói.

Tô Vị Nhiên nghe đến đây, khước miệng khẽ nhếch, mang theo một tia đắc ý: “Bất cứ chuyện gì?”

Tuy Tô Vị Nhiên có chút quái lạ, nhưng Phương Quân Dục vẫn đáp: “Ừh.” Ngay cả mạng hắn cũng có thể cho Tô Vị Nhiên thì còn cái gì hắn không thể cho.

Sau khi nghe câu trả lời của Phương Quân Dục, ngay cả chính Tô Vị Nhiên cũng không biết, nụ cười của hắn mang theo cho một tia ấm áp khó nói thành lời.

“Phương Quân Dục ” Tô Vị Nhiên chậm rãi nói.

“Ừh.” Bên kia điện thoại truyền đến tiếng đáp lại nhẹ nhàng của Phương Quân Dục. Tuy chỉ là một tiếng trả lời ngắn gọn, nhưng ôn nhu trong đó lại thông qua điện thoại truyền tới một cách rõ ràng.

Tô Vị Nhiên hơi ngơ ngác một chút, sau đó lập tức tỉnh táo lại.

Hắn cầm bình rượu lên, không thêm rót vào ly mà là trực tiếp tu một ngụm lớn, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Phương Quân Dục, tôi muốn thưởng anh!” Phương Quân Dục thao hắn, nói đùa cái gì vậy! Muốn làm cũng là hắn ở trên Phương Quân Dục! Đám người kia tuyệt đối mù rồi!

Bên kia điện thoại trầm mặc. Ngay khi Tô Vị Nhiên nghĩ Phương Quân Dục đã bị hắn dọa, đang chờ Phương Quân Dục cúp máy, bên kia điện thoại lại truyền đến tiếng cười của Phương Quân Dục: “Có thể.”

Phụt —— không đề phòng, Tô Vị Nhiên phun ra một ngụm rượu. Sau khi nhận ra mình phản ứng hơi quá, Tô Vị Nhiên hít sâu một hơi, cầm khăn lau miệng: “Tôi nhớ rồi đó.” Sau đó hung hăng cúp điện thoại.

Phương Quân Dục nghe tiếng tí tí mất kết nối vang lên rồi mới đặt điện thoại xuống, nhìn chằm chằm di động trong chốc lát sau đó nhẹ nhàng mỉm cười. Hắn sẽ thỏa mãn yêu cầu của Vị Nhiên. Trên dưới không

thành vấn đề, kỳ thật tư thế kỵ thừa cũng không tồi. (Tk: Tư thế kỵ thừa hình như là tư thế cưỡi ngựa á:v)

Cc: em biết mà. Đám công mấy anh không có ai là tốt hết khinh bỉ

Tk: Đùa em thụ nào cũng mơ phản công nhưng vấn đề là em nào cũng lật người ko nổi, thế là sao:3

Cc: bởi vì đã dính đến chữ công thì toàn một đám lừa đảo (ví dụ: lão công, công công...)

34. Chương 34

sr mina. mí hum rùi ta lo may đồ. hôm nay sẽ ngoan ngoãn rep com. thân

Edit: Chuông Cổ

Beta: Trangki

Cúp điện thoại, Tô Vị Nhiên thở phào ra một hơi. Hắn lại có thể vì chuyện này mà đặc biệt gọi cho Phương Quân Dục, đúng là quá ngu. Không biết lúc này Phương Quân Dục đang lén lút cười hắc hắc nào nữa.

Ngồi một lát, Tô Vị Nhiên đứng dậy thay áo tắm, sau đó rời khỏi phòng.

“Đến sân huấn luyện.” Tô Vị Nhiên lên xe, nói với tài xế.

Trong bãi huấn luyện của Shadow, Tô Vị Nhiên cảm sung, nhắm vào màn hình điện tử trước mặt nã một lúc hơn mười viên, tất cả vết đạn đều tập trung ở phần yếu hại: “Nếu có thể đổi thành mặt Phương Quân Dục thì tốt ghê.” Tô Vị Nhiên lẩm bẩm. (chỗ ấy ấy)

Bảo vệ đứng phía sau Tô Vị Nhiên nghe được những lời này, khóe miệng lập tức giật một cái, nhưng rất nhanh đã trở lại bộ mặt tú lơ khơ.

Hai giờ trôi qua, di động trong túi Tô Vị Nhiên vang lên. Tô Vị Nhiên gỡ kính xuống, nhìn lướt qua dãy số, nhắc lên nghe một hồi sau đó nói: “Đã biết, coi chừng bọn họ. Tôi lập tức tới ngay.” Nói xong cúp điện thoại. Cú điện thoại này do người phụ trách giám định gọi tới, báo cho Tô Vị Nhiên đi chúc Tô lão gia tử để lại đã kiểm tra xong.

Tô Vị Nhiên bỏ sung xuống, rời khỏi sân huấn luyện.

Phòng giám định.

Tô Vị Nhiên đẩy cửa ra, bước vào.

Tô Vị Nhiên không hỏi kết quả, bởi vì trên tờ di chúc giả này chính là bút tích của hắn. Hắn nhìn thấy hai vị nguyên lão bị còng còn bị bảo vệ đè lại, khẽ cười nói: “Sao rồi? Hai người chứng kiến cả quá trình nhĩ. Có thể cho tôi biết đáp án không?”

“Chúng ta đã bị lừa.” Bọn họ lẩm bẩm, không nhìn Tô Vị Nhiên, như thể đã bị sự thật đả kích đến không góc nổi đầu. Nếu di chúc là giả, như vậy hành động ủng hộ Tô Tuấn Vũ của bọn họ chính là phản nghịch. Đồng nghĩa với cố gắng hơn nửa đời của bọn họ cũng vì hành động này mà trở thành con số không. Bọn họ không sợ chết, nhưng thanh trừ của Tô gia không chỉ là diệt trừ bọn họ, mà còn cả gia tộc của bọn họ.

“Người có thể nói dối, nhưng máy móc thì không.” Tô Vị Nhiên ngồi xuống, mỉm cười. Hắn vươn tay, người phụ trách giám định lập tức hiểu ngầm, đem bản báo cáo tới.

Tô Vị Nhiên xem lướt qua báo cáo, sau đó trả bản báo cáo lại cho người phụ trách: “Bản di chúc này là mới làm phải không?” Hắn cười cười nhìn về phía hai vị nguyên lão mặt cắt không còn chút máu.

“Dem tới đây.” Tô Vị Nhiên ung dung phân phó. Bảo vệ phía sau hấn gật đầu, đưa tới một túi hồ sơ. Tô Vị Nhiên mở túi, lấy ra một xấp ảnh chụp ném tới trước mặt nhị vị nguyên lão.

Sau khi hai người họ thấy rõ ảnh chụp thì như phát điên, giãy giụa lao về phía Tô Vị Nhiên: “Người là ma quỷ! Người sẽ không được chết tử tế!” Trên ảnh chụp tán lác đều là thi thể người nhà bọn họ.

Tô Vị Nhiên gác chân, dựa vào lưng ghế: “Hình này chụp một ngày trước.” Cũng chính là ngày hôm qua trong khi bọn họ mưu đồ bí mật tiếp ứng Tô Tuấn Vũ thì sát thủ Tô gia đã đột nhập vào dinh thự của bọn họ.

Nhìn bộ dạng điên cuồng của bọn họ, khóe miệng Tô Vị Nhiên tràn ra một tia cười khê: “Tử lộ này là do các người vẽ cho bọn họ, chẳng thể trách ai. Nếu không phải do các người liên lụy, có lẽ bọn họ cũng không phải chết.” Người nhà hai nguyên lão này dưới sự dẫn dắt của bọn họ tất cả đều ủng hộ Tô Tuấn Vũ, để Tô Tuấn Vũ có thể tiến vào Tô gia công lao của bọn họ không thể xếp thứ hai, động tay động chân cũng không ít lần. Bất quá mạng đẹp còn chưa tỉnh đã phải chết dưới tay sát thủ Tô gia.

“Nếu không phải vì muốn cho Tô gia một câu trả lời, người nghĩ rằng ta sẽ cho các người sống đến giờ sao?” Tô Vị Nhiên khê cười nói: “Hiện giờ, các người cũng không còn giá trị gì.” Nói xong hấn phát tay, tiếng súng vang lên, trên mặt đất nháy mắt nhiều thêm hai cỗ thi thể.

“Dem kết quả giám định di chúc công bố ra ngoài.” Tô Vị Nhiên phân phó người phụ trách giám định sau đó rời đi.

“Đến bệnh viện.” Tô Vị Nhiên lên xe, nói.

Chiếc Bentley đen dừng ở bãi đỗ xe của bệnh viện. Tô Vị Nhiên xuống xe, dưới sự hướng dẫn của y tá đi vào một gian phòng bệnh Vip.

Hấn đẩy cửa ra, nhìn người nằm trên giường, nhàn nhạt nở một nụ cười: “Phụ thân.”

Tô Lại Nam gật đầu. Tô Vị Nhiên đi tới, ngồi trên ghế cạnh giường. Bởi vì ứng cứu kịp thời, tuy Tô Lại Nam bị thương không nhẹ, nhưng vẫn còn sống. Bất quá do thương thế nghiêm trọng, nên hấn phải ở lại phòng bệnh ít nhất hai tháng.

Tô Vị Nhiên hạ mắt, hàng mi dài che khuất biểu tình.

Hấn hoàn toàn có thể ngăn cản chuyện này xảy ra, nhưng hấn không làm. Nhưng hấn cũng không để Tô Lại Nam chết, khi xe rơi vào xuống sông thì thuyền cứu hộ đang ở gần đó cũng lập tức cứu người. Nếu không, giống như đời trước, đến lúc thuyền cứu hộ nhận được tin tức chạy đến thì người đã sớm chết chìm dưới sông.

Tuy người đàn ông này có lỗi với mẹ hấn, thậm chí còn làm một chuyện vô cùng hoang đường khiến kẻ khác phải khinh miệt, nhưng làm một người cha thì ông ta vẫn đủ tư cách, ít nhất hấn cho là như vậy.

“Mọi chuyện xử lý thế nào rồi?” Tô Lại Nam hỏi.

“Đã xử lý tốt.” Tô Vị Nhiên nói: “Tâm phúc của Tô Tuấn Vũ cũng đã bị bắn chết.”

“Tô Tuấn Vũ đâu?”

Tô Vị Nhiên khê cười: “Tặng rồi.”

“Cái gì!” Tô Lại Nam bị lời nói của Tô Vị Nhiên làm cho tức giận đến thiếu chút nữa vết thương lại vỡ ra: “Hoang đường!”

“Còn ở Tô gia.” Tô Vị Nhiên thờ ơ cười cười: “Hấn không có cơ hội bước khỏi cửa Tô gia đâu.”

“Sao không bắn chết hấn, chấm dứt hậu họa.” Tô Lại Nam vỗ mạnh thành giường.

“Hấn không còn gì đáng uy hiếp, bất quá chỉ là một đứa con riêng cầm theo tờ di chúc giả, si tâm vọng tưởng mà thôi.” Tô Vị Nhiên khê cười nói: “Huống hồ hấn cũng không sống được bao lâu nữa.”

“Sùng Hoa đâu?” Tô Lại Nam hỏi.

“Chắc đang trên đường.” Tô Vị Nhiên lười biếng nói: “Con bảo anh ta điều tra người chống lưng cho Tô Tuấn Vũ.”

“Khi nào con đến Tô thị.” Tô Lại Nam nhìn thoáng qua Tô Vị Nhiên đang lười biếng ngồi một bên, nói: “Hai tháng tới ta không thể đến Tô thị, con nên tiếp nhận thử đi.”

Tô Vị Nhiên thờ ơ cắt lời: “Nói sau đi, không phải còn có đại ca thân ái của con sao. Nếu tiếp quản Tô thị, thì chẳng phải con và Quân Dục sẽ là hai đầu thể giới sao, rất bi thảm nha.”

“Con ...” Tô Lại Nam bị Tô Vị Nhiên chọc tức đến nói không ra lời.

Đúng lúc đó, cửa phòng bị đẩy ra. Tô Vị Nhiên nhìn về phía cửa, sau đó nhẹ nhàng nở nụ cười: “Đại ca.”

Tô Sùng Hoa đi đến, gật đầu với Tô Vị Nhiên: “Mọi chuyện tôi cũng đã nghe nói, cậu làm tốt lắm.”

Tô Vị Nhiên khẽ cười: “Kỳ thật lúc đó tôi sợ tới mức chân cũng mềm nhũn đấy chứ, đáng tiếc khi đó lại không có đại ca che chắn cho.”

Tô Sùng Hoa: “...”

Tô Vị Nhiên đứng lên: “Nếu đại ca đã đến, con đi trước.”

Tô Vị Nhiên ngồi ở ghế sau, nụ cười trên mặt đã thu lại. Giơ tay đỡ trán, hắn cảm thấy hắn sắp kiên trì không nổi nữa rồi.

Mỗi lần nhìn thấy Tô Sùng Hoa và Tô Lê, hắn liền nhận không được muốn một súng giải quyết vấn đề, nhưng lại cảm thấy làm như vậy quá tiện nghi cho bọn họ.

Đời trước bọn họ phản bội, không chút do dự từ sau lưng đâm hắn một đao, hắn sao có thể dễ dàng buông tha cho bọn họ như vậy.

Mà vấn đề của Tô Lại Nam lại khiến hắn mâu thuẫn. Nếu hắn muốn động thủ với Tô Sùng Hoa, thì không thể tránh khỏi trở ngại của Tô Lại Nam. Khi đó, hắn thật muốn Tô Lại Nam cứ vậy chết trong trận phục kích, nhưng hắn vẫn không thể không cứu Tô Lại Nam. Vô luận cha hắn có bao nhiêu ích kỷ bội bạc thậm chí là hoang đường, vô luận kẻ khác có hận hắn như thế nào, thì chỉ có hắn, kẻ làm con là không có tư cách lên tiếng. Bởi vì làm một người cha, hắn đủ tư cách. Sủng ái và dung túng nhiều năm qua là thật. Ai cũng có thể muốn mạng Tô Lại Nam, chỉ có hắn là không có tư cách. Nhưng nếu cứ vậy, Tô Sùng Hoa cũng không thể giải quyết.

Hắn như bị vướng vào một cái vòng luẩn quẩn, có làm thế nào cũng không thoát được. Tô Vị Nhiên ngẩng đầu, sâu trong con ngươi màu nâu mơ hồ nổi lên một tầng huyết sắc, hắn lấy súng ra khẽ vuốt. Trong lòng có một giọng nói không ngừng thúc giục hắn Tô Sùng Hoa ở ngay đó, chỉ cần một tiếng súng là tất cả vấn đề đều sẽ được giải quyết, cũng không cần rối rắm về những vấn đề loạn thất bát tao này nữa.

Tay hắn chạm vào cửa xe, thần trí mơ hồ bị một tiếng hét kinh hãi của tài xế gọi về: “Thiếu gia! Ngài...”

Tô Vị Nhiên quay đầu nhìn về phía gương chiếu hậu, ánh mắt chạm vào kính, gương mặt phản chiếu diện vô biểu tình trong mắt mang theo sát khí, tay cầm một khẩu súng.

Tô Vị Nhiên bật cười, gương mặt lạnh như băng tan ra, khóe mắt đuôi lông mày đều mang ý cười, giống một đoá anh túc đang nở rộ điểm lệ hoặc nhân, nhưng lại mang theo chất độc trí mạng. Hắn biết tài xế đang hiểu lầm, cho là hắn muốn giành quyền nên muốn quay lại giải quyết Tô Lại Nam.

Tô Vị Nhiên dựa vào lưng ghế. Hắn không cất súng, ngón tay trắng nõn viền theo hoa văn trên chuôi súng, khóe miệng khẽ nhếch: “Chú Trương, chú đã làm cho Tô gia không ít năm rồi nhỉ.”

Tài xế bị Tô Vị Nhiên hỏi như vậy, mồ hôi lạnh chảy xuống, giọng nói run rẩy: “Thiếu... thiếu gia, tôi... cái gì cũng không nói, tôi... tôi cam đoan.”

Tô Vị Nhiên khẽ cười: “Cam đoan? Trên đời này, chỉ có một loại người là đáng tin nhất chính là người chết.”

“Cầu thiếu gia tha mạng!” Tài xế hoảng sợ ngay cả chút khí lực cũng không có, mồ hôi lạnh thấm ướt bộ tây trang của hắn.

Tô Vị Nhiên nhìn tay tài xế, người này đã ở Tô gia hơn hai mươi năm. Đời trước, khi hắn đến sân bay lần cuối cũng là chú Trương này lái, cũng xem như đã bồi hắn một đoạn cuối.

“Ngày mai mang theo cả nhà rời khỏi Z quốc, đến Luân Đôn sẽ có người đón. Bên đó sẽ có người giám thị chú, sau này cũng đừng trở lại.” Tô Vị Nhiên chậm rãi nói: “Khi chú bước vào Z quốc lần nữa, đó sẽ là tử kỳ của chú, bao gồm cả người nhà chú.” Hắn cũng không sợ tay tài xế này tiết lộ chuyện gì, nhưng để phòng ngừa có người phát giác, Tô Vị Nhiên vẫn quyết định cẩn thận thì hơn.

“Cảm ơn thiếu gia.” Tài xế cảm kích lên tiếng.

“Về đi.” Tô Vị Nhiên cất súng, khép mắt, thản nhiên nói.

Hôm sau, tài xế kia quả nhiên trình đơn xin từ chức, mang theo cả nhà lên máy bay đến Luân Đôn, một khắc cũng không dám chần chừ.

Tâm tình Tô Vị Nhiên lại càng lúc càng tệ. Bị áp suất thấp của Tô Vị Nhiên ảnh hưởng, tất cả mọi người trên dưới cả Tô gia đều nơm nớp lo sợ.

Vì đề phòng chính mình không khống chế được cảm xúc, Tô Vị Nhiên quyết định rời C thành quay về A thành an tĩnh một lát sau đó mới tiếp tục từ từ lên kế hoạch. Hắn bảo Tô Lê đặt vé máy bay về A thành.

“Chỉ một vé?” Tô Lê hỏi: “Thiếu gia là muốn vứt tôi lại, một mình cùng Phương Quân Dục tiêu dao phải không?”

“Sao tôi nỡ chứ?” Tô Vị Nhiên lười biếng nói: “Bất quá chẳng lẽ nội trong hôm nay cậu có thể tra tấn Tô Tuấn Vũ đến tận húng sao?”

Tô Lê khẽ cười nói: “Có lẽ không đâu.”

“Vậy nên chịu thôi, tôi đi trước, chờ cậu chơi chán rồi về sau.” Tô Vị Nhiên khẽ cười nói.

“Thiếu gia thật biết săn sóc, tôi sẽ nhận không được mà yêu ngài mất.” Tô Lê mỉm cười nói.

“Không cần. Yêu tôi cậu nhất định chỉ có thể tương tư đơn phương.” Thanh âm Tô Vị Nhiên lộ ra vẻ thờ ơ.

Vì Tô Vị Nhiên yêu cầu, Tô Lê đặt vé trong ngày. Cũng cùng ngày Tô Vị Nhiên về tới A thành. Ra tới sảnh chính, Tô Vị Nhiên lập tức nhìn thấy một nam tử mặc âu phục đen, dáng người cao ngất đứng ở xa xa, cho dù là đang đứng trong đám đông nhộn nhịp vẫn có thể dễ dàng thấy được.

Nam tử kia hiển nhiên cũng nhìn thấy Tô Vị Nhiên, trong một thoáng ánh mắt hai người gặp nhau, thời gian như ngừng lại, phẳng phất như rào cản vô hình thật lớn chắn giữa hai người

—.

Cc: bạn là một hủ nữ/nam ngây thơ? bạn đang muốn đổi vị thanh thủy để thanh lọc qua bao ngày H văn? bộ này có vẻ thanh thủy? Xin thưa.... NÓ CÓ HHHHHHHHHHHHHHHH!!!! Em ko làm nữa. H kìa!!!!!! Nghỉ chơi!!! Đình công!!!!!!!!!!!!

Tk: Vì bảo vệ ngây thơ trong trắng của em Chuông cổ nhà ta nên hai người chúng e quyết định set pass

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ =..=

35. Chương 35

chương sau là H. nhớ để lại mail nhé

Edit: Chuông Cổ

Beta: Trangki

“Vị Nhiên.” Phương Quân Dục khẽ gọi, trong ngữ khí mang theo một tia thả lỏng.

Tô Vị Nhiên rũ mắt, thấp giọng nói: “Đi thôi.” Tuy Tô Vị Nhiên không nói thêm gì, nhưng áp suất cực thấp quanh người đã biểu hiện rõ tâm tình của hắn đang rất không tốt.

Trở lại biệt thự, Tô Vị Nhiên trực tiếp hướng tới phòng ngủ, đến tận giờ cơm tối cũng không xuất hiện.

Triệu quản gia lên lầu, nhẹ nhàng gõ cửa phòng Tô Vị Nhiên: “Tô thiếu gia, cơm tối đã chuẩn bị xong.”

Giọng nói lười biếng của Tô Vị Nhiên từ trong phòng truyền ra: “Đã biết” nhưng không mở cửa. Triệu quản gia đợi một lát, rồi mới rời đi.

Triệu quản gia xuống lầu, đem tình hình báo lại cho Phương Quân Dục.

Phương Quân Dục nhàn nhạt nở một nụ cười: “Tâm tình của cậu ta đang không tốt.”

“Này ...” Triệu quản gia có chút khó xử: “Chẳng lẽ không thể làm gì sao?”

Phương Quân Dục đứng lên: “Để cháu đi xem.”

Phương Quân Dục lên lầu, đứng trước cửa phòng ngủ của Tô Vị Nhiên, gõ ba tiếng. Nhưng bên kia cánh cửa không chút phản ứng, giống như bên trong hoàn toàn không có một ai.

Phương Quân Dục đẩy cửa bước vào, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng bên trong thì không khỏi ngẩn người một chút.

Tô Vị Nhiên nằm trên ghế dựa, áo sơ mi màu trắng nửa mở lộ ra cẳng cổ thon dài xinh đẹp cùng xương quai xanh tinh xảo, hơi rũ mắt, hàng lông mi dài mảnh đổ bóng xuống mặt.

Nghe được tiếng đẩy cửa, Tô Vị Nhiên mở mắt, một nụ cười như có như không từ đôi môi mỏng của hắn tràn ra, hắn ngẩng đầu nói: “Phương Quân Dục ” thanh âm mềm mại ôn nhu như tiếng tình nhân nỉ non bên tai.

Phương Quân Dục đến trước mặt Tô Vị Nhiên, lẳng lặng nhìn hắn. Tô Vị Nhiên không động, im lặng mặc hắn nhìn. Một lát sau, Tô Vị Nhiên khẽ cười nói: “Nhìn đủ chưa?”

Phương Quân Dục nửa ngồi xuống, ngón tay khẽ chạm lên mặt Tô Vị Nhiên: “Chưa.”

Tô Vị Nhiên nghiêng đầu, tránh khỏi tay Phương Quân Dục: “Chưa cũng cút cho tôi!”

Phương Quân Dục cúi đầu cười một tiếng: “Anh nhớ hồi trước em đâu có nói những lời thô tục này.”

Tô Vị Nhiên liếc Phương Quân Dục, sau đó nửa ngồi dậy ôm cổ Phương Quân Dục, ghé vào tai hắn, hơi thở như một đoá lan đang nở rộ: “Vậy phải thế này sao, sau đó cởi sạch quần áo nằm trên giường, nói với anh ‘tôi muốn’ a?” Nói xong Tô Vị Nhiên đẩy Phương Quân Dục ra: “Thật xin lỗi, lúc này tôi không có tâm trạng chơi trò này.”

Phương Quân Dục hiển nhiên đã có chuẩn bị, nên khi bị Tô Vị Nhiên đẩy ra, hắn vẫn bất động. Lúc Tô Vị Nhiên chuẩn bị rút tay về, hắn liền bắt lấy cổ tay y.

Tô Vị Nhiên tránh tránh một chút rồi thôi, không giãy giụa nữa, bộ dáng xa cách.

“Nói anh biết sao lại không vui?” Phương Quân Dục trầm giọng nói, con người thâm thúy không chớp nhìn Tô Vị Nhiên, chuyên chú mà thâm tình.

Tô Vị Nhiên quay đầu, nhìn thẳng vào mắt Phương Quân Dục: “Muốn biết?”

Phương Quân Dục khẽ cười nói: “Dĩ nhiên.”

“Đoán xem.” Thanh âm của Tô Vị Nhiên mang theo thờ ơ và lấy lệ. Hai chữ này hiển nhiên mang theo ý nghĩa không muốn nói, người thường nghe thấy hai chữ này ắt phải đầu hàng ngay lập tức. Đoán suy nghĩ của một người rất khó, mà muốn đoán suy nghĩ của một người hay thay đổi như Tô Vị Nhiên thì đã khó lại càng khó.

Nhưng khi Phương Quân Dục nghe thấy hai chữ này, thì chỉ mỉm cười: “Là vì chuyện của Tô gia.”

“Vô nghĩa.” Tô Vị Nhiên lườm hằm một cái.

“Gần đây Tô gia không xảy ra nhiều chuyện lắm, chủ yếu vẫn là chuyện Tô Tuấn Vũ muốn tạo ra nội loạn ở Tô gia.” Phương Quân Dục cười cười: “Nhưng chuyện đó đối với em cũng không tạo được rắc rối gì, đúng không?”

Tô Vị Nhiên miễn cưỡng nói: “Anh đúng là coi trọng tôi quá. Còn có.....” hằm nhìn Phương Quân Dục, khẽ cười nói: “Anh tính bao giờ mới buông tay tôi ra.”

Phương Quân Dục cười ôn nhu, nhưng không có vẻ gì là muốn buông tay Tô Vị Nhiên ra. Tô Vị Nhiên giãy giụa cũng không thoát được: “Anh tính cầm tay tôi như vậy cả đời hả?”

Phương Quân Dục nhẹ nhàng thở dài một tiếng: “Vị Nhiên, không cần phải ép chính mình như vậy.”

Tô Vị Nhiên ngẩn ra, nhưng rất nhanh liền bình tĩnh lại, giọng nói trầm thấp mang theo một tia âm lãnh: “Anh nói gì? Tôi không hiểu lắm.”

Phương Quân Dục bỗng nhiên đứng lên, nhưng vẫn không buông tay Tô Vị Nhiên nên cả người Tô Vị Nhiên cũng bị kéo khỏi ghế nằm. Sau đó Phương Quân Dục vươn tay kia, ôm lấy Tô Vị Nhiên, hai cổ thân thể cứ vậy dán chặt vào nhau. Mỗi Phương Quân Dục nhẹ nhàng lướt qua mặt Tô Vị Nhiên, mềm nhẹ như lông vũ: “Em không cần tự ép mình như vậy, kỳ thật thống khoái kết thúc tất cả cũng không có gì không tốt.”

Phương Quân Dục không tính toán nhúng tay vào chuyện báo thù của Tô Vị Nhiên, chỉ cần Tô Vị Nhiên có thể buông bỏ là tốt rồi. Vô luận là muốn thống khoái kết thúc hay là tra tấn dài lâu, chỉ cần có thể đem tất cả những tích tụ của Tô Vị Nhiên cởi bỏ là được. Vốn tưởng rằng tất cả đều thuận lợi nhưng trên đường lại đâm phải một bức tường cả hai người đều không đoán trước được là Tô Lại Nam.

Từ lúc Tô Lại Nam nhúng tay vào chuyện Quan Triệu và Vệ gia, Phương Quân Dục cũng đã cảm thấy có gì đó không đúng.

Tô Lại Nam sủng ái Tô Vị Nhiên là chuyện tất cả mọi người đều biết. Từ nhỏ đến lớn, Tô Vị Nhiên ở Tô gia chính là muốn gió được gió muốn mưa được mưa, những yêu cầu bốc đồng, thất thường của Tô Vị Nhiên, Tô Lại Nam cũng đều giúp hắn thực hiện.

Nếu chỉ như vậy, có thể người khác sẽ cảm thấy Tô Lại Nam có ý muốn biến Tô Vị Nhiên thành một kẻ chỉ biết ăn chơi trác táng. Nhưng thực chất đối với việc giáo dục Tô Vị Nhiên, Tô Lại Nam cũng chưa từng buông lỏng, huấn luyện bồi dưỡng người thừa kế gia tộc một phần cũng không thiếu, còn vô cùng nghiêm khắc. Tô Vị Nhiên hoàn thành bài vở ở Thụy Sĩ, đến kỳ nghỉ về nước lại phải tiếp tục huấn luyện những mặt khác.

Trong chuyện Quan Triệu, Tô Lại Nam cũng không biết là Tô Vị Nhiên đứng sau lưng, nhưng việc hắn ra tay với Quan Triệu và Vệ gia cũng chứng minh hắn đang giúp Tô Sùng Hoa thu dọn tàn cục. Biết rõ dã tâm của Tô Sùng Hoa còn muốn giúp Tô Sùng Hoa thu dọn tàn cục, hành động như vậy rõ ràng có vấn đề.

Một đứa con nuôi lại có dã tâm lang sói, có thể uy hiếp người thừa kế chính thức, thông thường trong những gia tộc như bọn họ sẽ trực tiếp lựa chọn lập tức giải quyết để tránh lưu hậu hoạ. Tô Lại Nam cũng không phải loại người nhân từ, thậm chí còn có thể nói là một kẻ tâm ngoan thủ lạt lạnh nhạt vô tình.

Đủ loại dấu hiệu khiến Phương Quân Dục cảm thấy trong việc này có gì đó không thích hợp cho nên hắn liền phái người điều tra. Kết quả cũng làm cho hắn phải lấy làm kinh hãi. Tô Sùng Hoa không phải không có quan hệ huyết thống với Tô gia như Tô gia công bố với ngoại giới, hắn và Tô Lại Nam là cha con ruột, nói cách khác hắn là con riêng.

Bất quá nếu chỉ như vậy, cũng không thể khiến Phương Quân Dục cảnh giác. Bởi vì ở Tô gia con riêng không có quyền thừa kế, con nuôi và con riêng cũng không có gì khác nhau, cũng chỉ là thuộc hạ của Tô gia mà thôi. Cho dù năm đó Tô lão gia tử sủng ái Tô Tuấn Vũ đến như vậy, không phải cuối cùng Tô Tuấn Vũ cũng không có quyền thừa kế đó sao.

Huống hồ Tô Lại Nam rõ ràng dùng tiêu chuẩn người thừa kế để bồi dưỡng Tô Vị Nhiên, dĩ nhiên sẽ không cho phép kẻ khác có dã tâm mơ ước. Nhưng đối với Tô Sùng Hoa Tô Lại Nam lại một lần rồi một lần như nhìn mà không thấy hành động thể hiện dã tâm của hắn, thậm chí còn giúp hắn thu dọn tàn cuộc. Rõ ràng

không phải chỉ đơn giản vì hắn là cha ruột Tô Sùng Hoa. So với Tô Sùng Hoa, sủng ái và dung túng của Tô Lại Nam với Tô Vị Nhiên càng giống một người cha hơn.

Mà đối với Tô Sùng Hoa cũng không phải không sủng ái. Nghe nói năm đó Dung Uẩn không chấp nhận Tô Sùng Hoa, Tô Sùng Hoa chỉ có thể rời khỏi nhà lớn Tô gia. Cứ cách một khoảng thời gian nhất định Tô Lại Nam lại mang theo Tô Vị Nhiên đến thăm hắn.

Nhưng loại này sủng ái này và loại sủng ái dành cho Tô Vị Nhiên rõ ràng không giống nhau. Lúc trước không quá rõ, nhưng mấy năm gần đây lại càng ngày càng rõ. Rất không minh bạch, giống như lúc lạnh lúc nóng, mang theo hoài nghi và ám muội. Trước kia Phương Quân Dục không chút để ý, đối với chuyện riêng của Tô gia hắn hoàn toàn không hứng thú. Nhưng vì Tô Vị Nhiên, hắn cũng bắt đầu lưu ý tới Tô Sùng Hoa, rồi dính đến cả Tô Lại Nam. Nhớ lại trước kia, Phương Quân Dục rất dễ dàng có thể so sánh thái độ khác biệt của Tô Lại Nam dành cho hai người.

Nếu không phải vì là cha con ruột, vì sao Tô Lại Nam lại phải lưu lại đứa con riêng lòng lang dạ sói bên cạnh, bất chấp hắn có thể tạo thành uy hiếp với Tô Vị Nhiên? Thậm chí còn hết lần này tới lần khác giúp đứa con riêng này thu thập cục diện rắc rối.

Tô Lại Nam làm việc cẩn thận, ngay cả một dấu vết cũng không lưu lại. Trong khoảng thời gian này, Phương Quân Dục liên tục phái người điều tra. Cuối cùng sau khi sự tồn tại của mối tình đầu bị Tô Lại Nam che giấu bị phát giác thì tất cả cũng được tháo gỡ. Căn cứ đủ loại chứng cứ, thăm dò suy luận cẩn thận, cuối cùng Phương Quân Dục cũng đoán được nguyên nhân.

Hắn cũng không quá kinh ngạc. Trong loại đại gia tộc này, có là chuyện dơ bẩn hơn cũng không có gì lạ. (Cc: phụ tử văn?)(Tk: chắc thế rồi, mùi đậm thế cơ mà quạt quạt)(Cc: hem thix phụ tử này!!)

Khi đến đón Tô Vị Nhiên ở phi trường, cảm nhận được áp suất cực thấp của hắn, Phương Quân Dục đã đoán ra gì sao Tô Vị Nhiên lại buồn bực.

Thứ nhất là khó có thể chịu được hành vi hoang đường của cha mình. Nhưng quan trọng nhất vẫn là, kẻ vốn có thể tùy ý hắn chà nặn bóp méo lại vì có cha hắn che chở mà trở nên khó xuống tay. Chỉ cần cha hắn còn sống, chuyện báo thù liền trở nên khó giải quyết. Nhưng Tô Vị Nhiên lại không thể xuống tay với cha hắn. Bởi vì vô luận Tô Lại Nam từng làm gì, hắn đều không bỏ rơi Tô Vị Nhiên.

Dày vò của Tô Vị Nhiên, Phương Quân Dục hiểu nhất thanh nhị sở. Nên hắn mới nói với y: không cần tự ép chính mình.

Sau một lúc lâu, Tô Vị Nhiên khẽ bật cười: “Thống khoái kết thúc? Dựa vào cái gì tôi chết thống khổ như vậy, còn hắn lại có thể chết một cách nhẹ nhàng?” Vì cái gì khoan dung của hắn đối lấy là vô tình và phản bội? Vì cái gì khi hắn bất lực nhất dù hắn biết rõ đó là ám áp giả dối nhưng cũng không thể khiến hắn quay lưng?

Tiếng cười của Tô Vị Nhiên càng lúc càng lớn, cuối cùng biến thành cười lạnh: “Tôi thật muốn lột da hắn.” Nhưng hiện giờ lại bởi vì cha mình, mà hắn không thể tùy ý xử trí Tô Sùng Hoa. Khi đó, hắn thật muốn cứ như vậy buông tay để Tô Lại Nam chết đi, nhưng là hắn vẫn cứu y. Muốn ám sát Tô Sùng Hoa rất dễ, nhưng hắn lại không cam lòng để kẻ đó chết thống khoái như vậy. Loại mâu thuẫn này kịch liệt đến mức làm hắn cảm thấy được lòng như có một ngọn lửa đang thiêu đốt, lớn đến mức khiến hắn khó chịu không thôi.

Trong mắt Phương Quân Dục mang theo ôn nhu và thương tiếc. Dày vò của Tô Vị Nhiên, hắn biết. Hắn không muốn nhìn Tô Vị Nhiên bởi vì loại chuyện này mà tự mình đau khổ. Hắn siết chặt eo Tô Vị Nhiên, ghé vào tai y nhẹ nhàng nói: “Anh sẽ cho người bắt Tô Sùng Hoa đến, em muốn làm gì cũng được. Không cần tiếp tục gượng ép chính mình.”

Tô Vị Nhiên lạnh lùng cười: “Chuyện của tôi không cần anh nhúng tay!” Hắn thở hắt hắt, cố gắng bình ổn tâm tình bị khuấy động.

Phương Quân Dục nhìn trong con ngươi của Tô Vị Nhiên mơ hồ loé lên một tia huyết quang, không nói thêm cái gì nữa. Một tay hắn vòng qua eo Tô Vị Nhiên, một tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt của y.

Tô Vị Nhiên khẽ híp mắt, sau đó hung hăng kéo cổ áo Phương Quân Dục, ấn lên môi hắn. Phương Quân Dục không kinh ngạc cũng không chút do dự, cạy mở môi Tô Vị Nhiên, hôn nhau kịch liệt.

Nụ hôn mang theo cả mùi máu tươi nhàn nhạt.

Tk: Đúng rồi, vì sao mình chết thống khổ mà nó lại được chết sung sướng. Bị phản bội, bị đâm một dao, bị người yêu quay lưng lấy người khác, vì sao lại phải tha thứ??? chỉ vì một câu “ Anh đã yêu em từ lâu nhưng anh ko biết ” mà bắt thằng bé chịu đựng nữa sao, đúng trong bộ truyện này tội nghiệp nhất là Tô Vị Nhiên:v khổ bé

Cc: chương sau là H. mọi ng nhớ để mail lại nha

DNGPH – c36

Edit: Chuông Cỏ

Beta: Trangki

Tô Vị Nhiên dùng sức xé rách áo sơ mi của Phương Quân Dục. Cúc áo đứt tung, sau khi lăn vài vòng trên mặt đất thì vô lực ngừng lại. Nụ hôn cũng không dừng lại. Phương Quân Dục siết chặt eo Tô Vị Nhiên, khoảng cách giữa thân thể hai người lại càng gần, cơ hồ dán sát vào nhau.

Nụ hôn kịch liệt gần như làm người ta phải ngạt thở. Tô Vị Nhiên tựa trán vào vai Phương Quân Dục, từng ngụm từng ngụm thở hổn hển. Sau đó, hắn giương mắt chậm rãi nhìn vào mắt Phương Quân Dục, từ trong mắt Phương Quân Dục hắn có thể thấy được chính mình.

Thân thể hai người vẫn gắt gao dán vào nhau. Hắn có thể xuyên qua quần áo cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của Phương Quân Dục. Áo sơ mi bị xé rách mở rộng. Tô Vị Nhiên vươn tay, chậm rãi vuốt ve ***g ngực rắn chắc của Phương Quân Dục, khoe miệng khẽ cong lên: “Còn nhớ hứa hẹn lúc trước của anh không?”

Phương Quân Dục mỉm cười. Tô Vị Nhiên có thể cảm nhận ***g ngực của hắn theo tiếng cười rất nhỏ này phập phồng lên xuống.

“Nhớ rõ. Mỗi một câu anh nói với em, anh đều nhớ rõ.” Giọng nói của Phương Quân Dục tràn ngập hương vị liêu nhân, làm cho người khác không tự chủ được mà bị mê hoặc.

Tô Vị Nhiên nghe được câu trả lời của Phương Quân Dục, đuôi mắt nhẹ nhàng cong lên, mỉm cười nói: “Nhớ là tốt rồi.”

Tay Phương Quân Dục chậm rãi lướt qua mặt Tô Vị Nhiên, tinh tế vẽ theo dung nhan xinh đẹp của người mình yêu. Ánh mắt do dự dừng mắt trên mặt Tô Vị Nhiên, mang theo yêu thương nồng đậm và say đắm không chút che giấu. Sau đó như thể không nhận được lại chạm vào môi Tô Vị Nhiên, lần thứ hai hôn lên.

Tiếp theo, bàn tay ôm eo Tô Vị Nhiên của Phương Quân Dục men theo vạt áo sơmi vươn vào trong, từ xương cụt chậm rãi hướng lên trên. Thân thể Tô Vị Nhiên nháy mắt cứng đờ, nhưng rất nhanh liền khôi phục. Hắn ghé vào tai Phương Quân Dục nhẹ nhàng thổi một hơi, khẽ cười nói: “Anh hi vọng bị tôi áp như vậy sao?”

Động tác trên tay Phương Quân Dục cũng không dừng lại, mỉm cười, nỉ non với Tô Vị Nhiên: “Vị Nhiên, anh yêu em ”

“Nhưng tôi có thể nghĩ anh chỉ muốn cùng tôi lên giường thôi a?” Tô Vị Nhiên một bên vuốt ve ***g ngực của Phương Quân Dục, một bên nhẹ cắn lên vành tai hắn thì thầm. Khoé mắt hắn hơi đỏ ửng, mỗi khi tâm tình của Tô Vị Nhiên trở nên kịch liệt, khoé mắt đều xuất hiện màu hồng như vậy.

Tay Phương Quân Dục vòng quanh eo Tô Vị Nhiên, không tiếp tục đi lên. Hắn thản nhiên cười nói: “Anh yêu em, dĩ nhiên sẽ muốn lên giường cùng em.”

“Anh rất thành thật.” Tô Vị Nhiên gác cằm lên vai Phương Quân Dục, cúi đầu cười nói.

“Nhưng điều kiện tiên quyết là dưới tình huống em nguyện ý.” Phương Quân Dục vuốt ve làn da bên hông Tô Vị Nhiên, chậm rãi nói: “Mà hiện tại, là em muốn lên giường cùng anh, không phải sao?”

“Anh nói không sai.” Tay lướt qua ngực Phương Quân Dục, đầu ngón tay bắt chợt kẹp lấy nơi gồ lên ngay ngực, thấp giọng cười nói: “Cảm xúc kịch liệt là liều thuốc kích thích tốt nhất, mà dục vọng có thể giải phóng cảm xúc kịch liệt. Phương Quân Dục, trước khi vào phòng anh đã nghĩ tới chuyện này chưa?”

Phương Quân Dục nghe Tô Vị Nhiên hỏi, mỉm cười. Hắn không có trực tiếp trả lời, chỉ một lần lại một lần hôn nhẹ lên khoé miệng Tô Vị Nhiên, ôn nhu mà cường ngạnh.

“Anh rốt cuộc là đang khuyên tôi, hay đang kích động tôi vậy?” Tô Vị Nhiên nhẹ nhàng há miệng ra, Phương Quân Dục nhanh chóng tiến vào. Đầu lưỡi hai người tựa như cá đang đùa giỡn, đụng chạm, quấn quýt. Sau đó Tô Vị Nhiên dùng sức cắn xuống, thẳng đến khi trong cổ họng tràn ngập mùi máu tươi. Sau đó, hắn rời khỏi môi Phương Quân Dục, vươn lưỡi nhẹ nhàng liếm đi vết máu trên môi, khoé miệng cong lên một tia cười nhạt.

“Đều có.” Phương Quân Dục vẫn chỉ ôn hòa mỉm cười: “Tâm trạng của em cần nơi phát tiết. Nhưng trước mắt muốn phát tiết cũng không thể giết người, bởi vì vẫn chưa tới thời cơ. Đây cũng là nguyên nhân vì sao em lại trở về.” Giọng nói của hắn trầm thấp mang theo mê hoặc: “Vị Nhiên, em cần anh ”

Tô Vị Nhiên cúi đầu cười một tiếng. Sau đó tay hắn dùng sức, đẩy Phương Quân Dục xuống giường, ngồi trên người y: “Phương Quân Dục, không thể không nói anh đúng là một cao thủ tâm lý chuyên đùa bỡn người khác.” Nói xong, lại dùng lực kéo áo Phương Quân Dục, sau đó phủ người, cắn xé lên môi Phương Quân Dục. Phương Quân Dục tuy Tô Vị Nhiên muốn làm gì thì làm, nét mặt dịu dàng, tựa như cưng chiều một đứa trẻ đang tức giận. Tay hắn vòng qua eo Tô Vị Nhiên, chậm rãi dùng sức.

Một lát sau, Phương Quân Dục vươn tay, cởi áo sơ mi của Tô Vị Nhiên. Ngực hai người gắt gao dán vào nhau, chậm rãi ma xát. Không còn gì ngăn cách, hai người có thể cảm thụ được nhũ châu của lẫn nhau đang dần cứng lên.

Tay Tô Vị Nhiên từ ngực Phương Quân Dục trượt xuống, chạm vào thắt lưng của Phương Quân Dục, đầu ngón tay linh hoạt động vài cái, thắt lưng liền tuột xuống. Tay Tô Vị Nhiên tiếp tục thăm dò xuống dưới, sau đó hắn mỉm cười ghé vào tai Phương Quân Dục thổi một hơi: “Anh cương...”

Phương Quân Dục mỉm cười: “Em chính là liều thuốc kích thích tốt nhất.”

Tay Tô Vị Nhiên chậm rãi di chuyển, vuốt ve dục vọng của Phương Quân Dục. Sau đó Phương Quân Dục bỗng nhiên dùng sức, nháy mắt đem Tô Vị Nhiên trên người đặt dưới thân.

Tô Vị Nhiên nhú mày: “Phương Quân Dục, anh đã nói không quên những gì đã nói với tôi.”

Phương Quân Dục nhẹ hôn lên mặt Tô Vị Nhiên, mỉm cười nói: “Anh nhất định sẽ làm được.” Sau đó hắn cởi đai lưng của Tô Vị Nhiên, cầm dục vọng của y bắt đầu động. Động tác kịch liệt, không cho người khác cơ hội phản kháng.

Khi khoái cảm to lớn ập đến, Tô Vị Nhiên chỉ có thể thở dốc, quên luôn cả động tác dưới tay. Bàn tay cầm dục vọng của Phương Quân Dục chậm rãi buông lỏng, trong mắt dần hiện lên một tầng hơi nước do ***, ***g ngực pháp phòng cũng dần biến thành màu đỏ, ửng đỏ nơi khoe mắt lại càng diễm lệ.

Phương Quân Dục lại hôn môi Tô Vị Nhiên, dùng sức mút lấy. Mang theo sự bá đạo và kịch liệt đến mức làm Tô Vị Nhiên gần như ngạt thở. Chẳng mất chốc, từ khoé miệng Tô Vị Nhiên trượt xuống một sợi tơ bạc. Khi môi hai người tách ra, ***g ngực cả hai đều pháp phòng kịch liệt.

Tô Vị Nhiên mở mắt, tự ép bản thân chống lại khoái cảm mãnh liệt truyền đến từ hạ thân, cố gắng tìm về thần trí đã bị Phương Quân Dục đánh tan.

Phương Quân Dục đem toàn bộ biểu tình của Tô Vị Nhiên thu hết vào mắt, sau đó lại hôn xuống. Tô Vị Nhiên giãy giụa muốn thoát khỏi khống chế của Phương Quân Dục, hắn bắt lấy vai Phương Quân Dục, sau đó xoay người đè Phương Quân Dục xuống dưới thân. Nhưng dục vọng vẫn nằm trong tay Phương Quân Dục.

Phương Quân Dục mỉm cười, dưới tay tiếp tục dùng sức. Khoái cảm cuộn cuộn khiến Tô Vị Nhiên tìm không được mà rên rỉ. Tay hắn cũng từ vai trượt xuống ngực Phương Quân Dục. Tô Vị Nhiên ngồi trên người Phương Quân Dục, hai tay chống lên bờ ngực rắn chắc của y. Hắn muốn tính táo lại, nhưng Phương

Quân Dục không để cho hắn bất cứ cơ hội nào. Một đợt rồi lại một đợt khoái cảm tập kích, không chừa chút khe hở để Tô Vị Nhiên có thể tìm lại lí trí.

“Anh... buông tôi ra...” Tô Vị Nhiên cắn răng dứt quãng nói, sau đó lại nhịn không được ngẩng đầu lên, ngậm một tiếng. Phương Quân Dục nhìn cần cổ trắng nõn của Tô Vị Nhiên, con ngươi vốn đã u ám lại càng tối sẫm. Động tác trên tay càng lúc càng mãnh liệt. Tô Vị Nhiên thở hổn hển, hai tay cơ hồ đã không thể chống đỡ được thân thể. Hắn muốn rời khỏi người Phương Quân Dục, dùng đầu gối đẩy chân Phương Quân Dục. Nhưng thân thể vừa mới cử động, đã bị Phương Quân Dục kéo trở về, cả người đều dán vào người Phương Quân Dục.

“Không buông.” Phương Quân Dục dán vào tai Tô Vị Nhiên, ôn nhu nhưng cũng mang theo một tia cường ngạnh: “Anh sẽ không buông em ra, vĩnh viễn...”

Nói xong, dùng sức ôm lấy Tô Vị Nhiên. Một bàn tay vẫn cầm dục vọng của Tô Vị Nhiên, một bàn tay thì men theo eo đi xuống, trượt tới cặp mông cũng đang run rẩy của Tô Vị Nhiên.

Tô Vị Nhiên nguyên bản đã từ bỏ chuyện chống lại dục vọng. Thế nhưng khi tay Phương Quân Dục trượt tới mông, thần trí của hắn đột nhiên thanh tỉnh lại. Câu nói của Tô Tuấn Vũ đột nhiên vang vọng trong đầu: bị Phương Quân Dục thao rất thích đi...

Giờn chắc! Muốn làm cũng là hắn ở trên Phương Quân Dục! Tô Vị Nhiên dùng sức bắt lấy bàn tay tàn sát bừa bãi trước sau của Phương Quân Dục, cắn răng nói: “Đừng có đùa! Hôm nay tôi nhất định phải thưởng anh!”

Sau đó hắn nhóm dậy, dùng đầu gối tách hai chân Phương Quân Dục, thân thể chen vào giữa hai chân y. Tiếp đó hắn vươn tay hướng về phía hạ thân Phương Quân Dục. Nhưng còn chưa chạm vào mông Phương Quân Dục, Tô Vị Nhiên đã cảm thấy một trận thiên toàn địa chuyển. Phương Quân Dục lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai một lần nữa đem Tô Vị Nhiên đặt dưới thân. Lần này không có cho hắn cơ hội giãy dụa, trực tiếp xoay lưng Tô Vị Nhiên lại.

Tay Phương Quân Dục dùng sức xoa nắn dục vọng đã cứng rắn đến phát đau của Tô Vị Nhiên. Tô Vị Nhiên cố gắng giãy dụa trong biển dục vọng, nhưng cuối cùng cũng không thoát khỏi bản năng sinh lý. Theo một tia sáng loé lên, thần trí Tô Vị Nhiên trống rỗng, liền xuất ra trong tay Phương Quân Dục. Sau đó Tô Vị Nhiên thất thần thở từng ngụm từng ngụm, ánh mắt tan rã.

Phương Quân Dục tách mông Tô Vị Nhiên ra, nương theo dịch thể của Tô Vị Nhiên làm chất bôi trơn, chậm rãi đâm một ngón tay vào.

Đau nhức lập tức kéo thần trí Tô Vị Nhiên lại: “Phương Quân Dục, anh là vương bát đản, dừng tay lại cho tôi!” Tô Vị Nhiên găm nhẹ nói. Hắn muốn tránh khỏi khống chế của Phương Quân Dục, nhưng vừa tiết một lần, khí lực của hắn vẫn chưa khôi phục.

Nguyên bản Tô Vị Nhiên cũng không ôm hi vọng gì, nhưng sau khi Phương Quân Dục nghe Tô Vị Nhiên nói lại thật sự dừng lại. Nhưng cũng chỉ là dừng lại mà thôi, ngón tay của hắn vẫn nằm trong thân thể Tô Vị Nhiên. Phương Quân Dục khẽ hôn lên lưng Tô Vị Nhiên, nồng đậm lưu luyến.

“Lấy tay ra!” Tô Vị Nhiên cả giận nói.

“Không.” Phương Quân Dục ôn nhu cự tuyệt: “Anh dừng lại để em thích ứng thôi.”

“Cút cho tôi!” Tô Vị Nhiên giãy dụa nói.

“Làm xong anh sẽ cút.” Thanh âm của Phương Quân Dục rất ôn hòa, ngữ điệu chân thành tha thiết. (Tk: thể thì nói làm méo gì hả lật bàn)(Cc: bật ngón giữa)

Khi Tô Vị Nhiên đã bình ổn hơi thở, Phương Quân Dục lại nhét thêm một ngón tay. Tô Vị Nhiên nhú mày, theo sự thích ứng của thân thể, Tô Vị Nhiên có thể cảm giác được đau đớn dần dần thối lui, sau đó là một khoái cảm quỷ dị từ từ khuếch tán. Nhưng loại tư thế xấu hổ này vẫn làm Tô Vị Nhiên cảm thấy kháng cự, nên kiên quyết không thừa nhận khoái cảm đang sinh ra. Phương Quân Dục nhìn biến hoá của Tô Vị Nhiên, phỏng chừng người dưới thân đã có cảm giác, nên rất nhanh lại chen vào một ngón tay.

Cảm nhận được thân thể Tô Vĩ Nhiên dần thích ứng, Phương Quân Dục tiếp tục hôn lên lưng Tô Vĩ Nhiên, giúp y thả lỏng.

Sau đó hần rút ngón tay ra, động một cái, tiến vào thân thể Tô Vĩ Nhiên. Mới đầu chỉ là chậm rãi di động, thẳng đến khi tiếng rên rỉ của Tô Vĩ Nhiên tràn khỏi khóe môi, động tác của Phương Quân Dục liền trở nên kịch liệt mà hung mãnh, giống như muốn đem người dưới thân hoàn toàn dung nhập vào cơ thể mình, vĩnh viễn cũng không tách ra.

Sau khi phóng thích, Phương Quân Dục ngừng lại một chút. Nhưng Tô Vĩ Nhiên có thể cảm nhận được dục vọng chôn trong thân thể hần của Phương Quân Dục chẳng mấy chốc lại cứng lên.

Sau đó Phương Quân Dục bế Tô Vĩ Nhiên lên, để Tô Vĩ Nhiên dạng chân ngồi trên người hần. Lúc này, Tô Vĩ Nhiên mới biết Phương Quân Dục muốn làm gì: “Phương Quân Dục, anh...”

Không đợi Tô Vĩ Nhiên mắng xong, Phương Quân Dục liền nâng eo Tô Vĩ Nhiên, sau đó nhắm ngay dục vọng của mình hung hăng ấn xuống. Tô Vĩ Nhiên cảm giác thân thể mình như bị chém thành hai nửa. Nhưng rất nhanh khoái cảm ngập trời lại nhấn chìm thần trí Tô Vĩ Nhiên. Thân thể bắt đầu khuất phục bản năng, Tô Vĩ Nhiên chống tay lên ngực Phương Quân Dục, thân thể theo động tác của Phương Quân Dục cao thấp di động. Tay Phương Quân Dục cũng từ phần eo mịn màng của Tô Vĩ Nhiên trượt tới hông, ngón tay dùng sức, để lại ấn ký thật sâu trên hai cánh hông tròn trịa.

Cơ hồ hai người đồng thời phóng thích, cả người Tô Vĩ Nhiên gục xuống người Phương Quân Dục. Phương Quân Dục ôm eo hần, nhưng dục vọng vẫn chưa rút khỏi thân thể Tô Vĩ Nhiên. Hần hôn nhẹ lên mắt Tô Vĩ Nhiên, ánh mắt quỳn luyến dịu dàng.

Một lát sau, Tô Vĩ Nhiên đã khôi phục khí lực và thần trí liền đứng lên, đem dục vọng của Phương Quân Dục chậm rãi rút khỏi thân thể mình. Đợi cho thân thể hai người đã hoàn toàn tách ra, Tô Vĩ Nhiên hung hăng đâm một quyền vào bụng Phương Quân Dục, sau đó đi đến phòng tắm. Tuy rằng trong một khắc của phòng tắm đóng lại, chân và thắt lưng mềm nhũn thiếu chút té ngã, chỉ có thể vịn vào khung cửa duy trì cân bằng, nhưng Tô Vĩ Nhiên vẫn không cho phép Phương Quân Dục tiến vào phòng tắm giúp hần rửa sạch. Phương Quân Dục đứng trước cửa phòng tắm, bất đắc dĩ nở nụ cười.

Tô Vĩ Nhiên mặc áo tắm đi ra, thấy Phương Quân Dục vẫn đứng ngoài cửa phòng tắm, tức giận mức đến gân xanh trên trán nhảy liên tục. Hần đè lên huyết Thái Dương, ổn định một chút cảm xúc, sau đó cười lạnh: “Tác dụng của anh chỉ đến thế thôi. Hiện giờ anh đã không còn giá trị lợi dụng, không cần ở lại phòng tôi làm gì.”

Phương Quân Dục nhìn ***g ngực trắng nõn lộ khỏi áo tắm của Tô Vĩ Nhiên đều là dấu hôn, khóe miệng lộ ra một tia tiếu ý không đổi.

“Dùng xong liền ném, Vĩ Nhiên, em cũng vô tình thật.”

“Cút!”

Cc: đập bàn đập ghế ném ly chọi bát...

36. Chương 36

Tô Vĩ Nhiên dùng sức xé rách áo sơ mi của Phương Quân Dục. Cúc áo đứt tung, sau khi lăn vài vòng trên mặt đất thì vô lực ngừng lại. Nụ hôn cũng không dừng lại. Phương Quân Dục siết chặt eo Tô Vĩ Nhiên, khoảng cách giữa thân thể hai người lại càng gần, cơ hồ dán sát vào nhau.

Nụ hôn kịch liệt gần như làm người ta phải ngạt thở. Tô Vĩ Nhiên tựa trán vào vai Phương Quân Dục, từng ngậm từng ngậm thở hổn hển. Sau đó, hần giương mắt chậm rãi nhìn vào mắt Phương Quân Dục, từ trong mắt Phương Quân Dục hần có thể thấy được chính mình.

Thân thể hai người vẫn gắt gao dán vào nhau. Hắn có thể xuyên qua quần áo cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của Phương Quân Dục. Áo sơ mi bị xé rách mở rộng. Tô Vị Nhiên vươn tay, chậm rãi vuốt ve lồng ngực rắn chắc của Phương Quân Dục, khoe miệng khẽ cong lên: “Còn nhớ hứa hẹn lúc trước của anh không?”

Phương Quân Dục mỉm cười. Tô Vị Nhiên có thể cảm nhận lồng ngực của hắn theo tiếng cười rất nhỏ này phập phồng lên xuống.

“Nhớ rõ. Mỗi một câu anh nói với em, anh đều nhớ rõ.” Giọng nói của Phương Quân Dục tràn ngập hương vị liêu nhân, làm cho người khác không tự chủ được mà bị mê hoặc.

Tô Vị Nhiên nghe được câu trả lời của Phương Quân Dục, đuôi mắt nhẹ nhàng cong lên, mỉm cười nói: “Nhớ là tốt rồi.”

Tay Phương Quân Dục chậm rãi lướt qua mặt Tô Vị Nhiên, tinh tế vẽ theo dung nhan xinh đẹp của người mình yêu. Ánh mắt do dự dừng mắt trên mặt Tô Vị Nhiên, mang theo yêu thương nồng đậm và say đắm không chút che giấu. Sau đó như thể không nhận được lại chạm vào môi Tô Vị Nhiên, lần thứ hai hôn lên.

Tiếp theo, bàn tay ôm eo Tô Vị Nhiên của Phương Quân Dục men theo vạt áo sơ mi vươn vào trong, từ xương cụt chậm rãi hướng lên trên. Thân thể Tô Vị Nhiên nháy mắt cứng đờ, nhưng rất nhanh liền khôi phục. Hắn ghé vào tai Phương Quân Dục nhẹ nhàng thổi một hơi, khẽ cười nói: “Anh hi vọng bị tôi áp như vậy sao?”

Động tác trên tay Phương Quân Dục cũng không dừng lại, mỉm cười, nỉ non với Tô Vị Nhiên: “Vị Nhiên, anh yêu em ”

“Nhưng tôi có thể nghĩ anh chỉ muốn cùng tôi lên giường thôi à?” Tô Vị Nhiên một bên vuốt ve lồng ngực của Phương Quân Dục, một bên nhẹ cắn lên vành tai hắn thì thầm. Khoé mắt hắn hơi đỏ ửng, mỗi khi tâm tình của Tô Vị Nhiên trở nên kịch liệt, khoé mắt đều xuất hiện màu hồng như vậy.

Tay Phương Quân Dục vòng quanh eo Tô Vị Nhiên, không tiếp tục đi lên. Hắn thản nhiên cười nói: “Anh yêu em, dĩ nhiên sẽ muốn lên giường cùng em.”

“Anh rất thành thật.” Tô Vị Nhiên gác cằm lên vai Phương Quân Dục, cúi đầu cười nói.

“Nhưng điều kiện tiên quyết là dưới tình huống em nguyện ý.” Phương Quân Dục vuốt ve làn da bên hông Tô Vị Nhiên, chậm rãi nói: “Mà hiện tại, là em muốn lên giường cùng anh, không phải sao?”

“Anh nói không sai.” Tay lướt qua ngực Phương Quân Dục, đầu ngón tay bất chợt kẹp lấy nơi gồ lên ngay ngực, thấp giọng cười nói: “Cảm xúc kịch liệt là liều thuốc kích thích tốt nhất, mà dục vọng có thể giải phóng cảm xúc kịch liệt. Phương Quân Dục, trước khi vào phòng anh đã nghĩ tới chuyện này chưa?”

Phương Quân Dục nghe Tô Vị Nhiên hỏi, mỉm cười. Hắn không có trực tiếp trả lời, chỉ một lần lại một lần hôn nhẹ lên khoé miệng Tô Vị Nhiên, ôn nhu mà cường ngạnh.

“Anh rốt cuộc là đang khuyên tôi, hay đang kích động tôi vậy?” Tô Vị Nhiên nhẹ nhàng há miệng ra, Phương Quân Dục nhanh chóng tiến vào. Đầu lưỡi hai người tựa như cá đang đùa giỡn, đụng chạm, quấn quýt. Sau đó Tô Vị Nhiên dùng sức cắn xuống, thẳng đến khi trong cổ họng tràn ngập mùi máu tươi. Sau đó, hắn rời khỏi môi Phương Quân Dục, vươn lưỡi nhẹ nhàng liếm đi vết máu trên môi, khoe miệng cong lên một tia cười nhạt.

“Đều có.” Phương Quân Dục vẫn chỉ ôn hòa mỉm cười: “Tâm trạng của em cần nơi phát tiết. Nhưng trước mắt muốn phát tiết cũng không thể giết người, bởi vì vẫn chưa tới thời cơ. Đây cũng là nguyên nhân vì sao em lại trở về.” Giọng nói của hắn trầm thấp mang theo mê hoặc: “Vị Nhiên, em cần anh ”

Tô Vị Nhiên cúi đầu cười một tiếng. Sau đó tay hắn dùng sức, đẩy Phương Quân Dục xuống giường, ngồi trên người y: “Phương Quân Dục, không thể không nói anh đúng là một cao thủ tâm lý chuyên đùa bỡn người khác.” Nói xong, lại dùng lực kéo áo Phương Quân Dục, sau đó phủ người, cắn xé lên môi Phương Quân Dục. Phương Quân Dục tùy Tô Vị Nhiên muốn làm gì thì làm, nét mặt dịu dàng, tựa như cưng chiều một đứa trẻ đang tức giận. Tay hắn vòng qua eo Tô Vị Nhiên, chậm rãi dùng sức.

Một lát sau, Phương Quân Dục vươn tay, cởi áo sơ mi của Tô Vị Nhiên. Ngực hai người gắt gao dán vào nhau, chậm rãi ma sát. Không còn gì ngăn cách, hai người có thể cảm thụ được nhũ châu của lẫn nhau

đang dần cứng lên.

Tay Tô Vị Nhiên từ ngực Phương Quân Dục trượt xuống, chạm vào thắt lưng của Phương Quân Dục, đầu ngón tay linh hoạt động vài cái, thắt lưng liền tuột xuống. Tay Tô Vị Nhiên tiếp tục thăm dò xuống dưới, sau đó hần mỉm cười ghé vào tai Phương Quân Dục thổi một hơi: “Anh cương...”

Phương Quân Dục mỉm cười: “Em chính là liều thuốc kích thích tốt nhất.”

Tay Tô Vị Nhiên chậm rãi di chuyển, vuốt ve dục vọng của Phương Quân Dục. Sau đó Phương Quân Dục bỗng nhiên dùng sức, nháy mắt đem Tô Vị Nhiên trên người đặt dưới thân.

Tô Vị Nhiên nhíu mày: “Phương Quân Dục, anh đã nói không quên những gì đã nói với tôi.”

Phương Quân Dục nhẹ hôn lên mặt Tô Vị Nhiên, mỉm cười nói: “Anh nhất định sẽ làm được.” Sau đó hần cưỡi đại lưng của Tô Vị Nhiên, cầm dục vọng của y bắt đầu động. Động tác kịch liệt, không cho người khác cơ hội phản kháng.

Khi khoái cảm to lớn ập đến, Tô Vị Nhiên chỉ có thể thở dốc, quên luôn cả động tác dưới tay. Bàn tay cầm dục vọng của Phương Quân Dục chậm rãi buông lỏng, trong mắt dần hiện lên một tầng hơi nước do tình dục, lồng ngực phập phồng cũng dần biến thành màu đỏ, ửng đỏ nơi khoe mắt lại càng diễm lệ.

Phương Quân Dục lại hôn môi Tô Vị Nhiên, dùng sức mút lấy. Mang theo sự bá đạo và kịch liệt đến mức làm Tô Vị Nhiên gần như ngạt thở. Chẳng mất chốc, từ khoe miệng Tô Vị Nhiên trượt xuống một sợi tơ bạc. Khi môi hai người tách ra, lồng ngực cả hai đều phập phồng kịch liệt.

Tô Vị Nhiên mở mắt, tự ép bản thân chống lại khoái cảm mãnh liệt truyền đến từ hạ thân, cố gắng tìm về thần trí đã bị Phương Quân Dục đánh tan.

Phương Quân Dục đem toàn bộ biểu tình của Tô Vị Nhiên thu hết vào mắt, sau đó lại hôn xuống. Tô Vị Nhiên giãy giụa muốn thoát khỏi khống chế của Phương Quân Dục, hần bắt lấy vai Phương Quân Dục, sau đó xoay người đè Phương Quân Dục xuống dưới thân. Nhưng dục vọng vẫn nằm trong tay Phương Quân Dục.

Phương Quân Dục mỉm cười, dưới tay tiếp tục dùng sức. Khoái cảm cuộn cuộn khiến Tô Vị Nhiên tìm không được mà rên rỉ. Tay hần cũng từ vai trượt xuống ngực Phương Quân Dục. Tô Vị Nhiên ngồi trên người Phương Quân Dục, hai tay chống lên bờ ngực rắn chắc của y. Hần muốn tính táo lại, nhưng Phương Quân Dục không để cho hần bất cứ cơ hội nào. Một đợt rồi lại một đợt khoái cảm tập kích, không chừa chút khe hở để Tô Vị Nhiên có thể tìm lại lí trí.

“Anh... buông tôi ra...” Tô Vị Nhiên cắn răng dứt quãng nói, sau đó lại nhịn không được ngẩng đầu lên, ngậm một tiếng. Phương Quân Dục nhìn cằm cổ trắng nõn của Tô Vị Nhiên, con ngươi vốn đã u ám lại càng tối sẫm. Động tác trên tay càng lúc càng mãnh liệt. Tô Vị Nhiên thở hỗn hển, hai tay cơ hồ đã không thể chống đỡ được thân thể. Hần muốn rời khỏi người Phương Quân Dục, dùng đầu gối đẩy chân Phương Quân Dục. Nhưng thân thể vừa mới cử động, đã bị Phương Quân Dục kéo trở về, cả người đều dán vào người Phương Quân Dục.

“Không buông.” Phương Quân Dục dán vào tai Tô Vị Nhiên, ôn nhu nhưng cũng mang theo một tia cường ngạnh: “Anh sẽ không buông em ra, vĩnh viễn...”

Nói xong, dùng sức ôm lấy Tô Vị Nhiên. Một bàn tay vẫn cầm dục vọng của Tô Vị Nhiên, một bàn tay thì men theo eo đi xuống, trượt tới cặp mông cũng đang run rẩy của Tô Vị Nhiên.

Tô Vị Nhiên nguyên bản đã từ bỏ chuyện chống lại dục vọng. Thế nhưng khi tay Phương Quân Dục trượt tới mông, thần trí của hần đột nhiên thanh tỉnh lại. Câu nói của Tô Tuấn Vũ đột nhiên vang vọng trong đầu: bị Phương Quân Dục thao rất thích đi...

Giờn chắc! Muốn làm cũng là hần ở trên Phương Quân Dục! Tô Vị Nhiên dùng sức bắt lấy bàn tay tàn sát bữa bãi trước sau của Phương Quân Dục, cắn răng nói: “Đừng có đùa! Hôm nay tôi nhất định phải thượng anh!”

Sau đó hần nhồm dậy, dùng đầu gối tách hai chân Phương Quân Dục, thân thể chen vào giữa hai chân y. Tiếp đó hần vươn tay hướng về phía hạ thân Phương Quân Dục. Nhưng còn chưa chạm vào mông Phương

Quân Dục, Tô Vĩ Nhiên đã cảm thấy một trận thiên toàn địa chuyển. Phương Quân Dục lấy khí thể sét đánh không kịp bưng tai một lần nữa đem Tô Vĩ Nhiên đặt dưới thân. Lần này không có cho hắn cơ hội giãy dụa, trực tiếp xoay lưng Tô Vĩ Nhiên lại.

Tay Phương Quân Dục dùng sức xoa nắn dục vọng đã cứng rắn đến phát đau của Tô Vĩ Nhiên. Tô Vĩ Nhiên cố gắng giãy dụa trong biển dục vọng, nhưng cuối cùng cũng không thoát khỏi bản năng sinh lý. Theo một tia sáng loé lên, thần trí Tô Vĩ Nhiên trống rỗng, liền xuất ra trong tay Phương Quân Dục. Sau đó Tô Vĩ Nhiên thất thần thở từng ngệm từng ngệm, ánh mắt tan rã.

Phương Quân Dục tách móng Tô Vĩ Nhiên ra, nương theo tinh dịch của Tô Vĩ Nhiên làm chất bôi trơn, chậm rãi đâm một ngón tay vào.

Đau nhức lập tức kéo thần trí Tô Vĩ Nhiên lại: “Phương Quân Dục, anh là vương bát đản, dừng tay lại cho tôi!” Tô Vĩ Nhiên gầm nhẹ nói. Hắn muốn tránh khỏi khống chế của Phương Quân Dục, nhưng vừa tiết một lần, khí lực của hắn vẫn chưa khôi phục.

Nguyên bản Tô Vĩ Nhiên cũng không ôm hi vọng gì, nhưng sau khi Phương Quân Dục nghe Tô Vĩ Nhiên nói lại thật sự dừng lại. Nhưng cũng chỉ là dừng lại mà thôi, ngón tay của hắn vẫn nằm trong thân thể Tô Vĩ Nhiên. Phương Quân Dục khẽ hôn lên lưng Tô Vĩ Nhiên, nồng đậm lưu luyến.

“Lấy tay ra!” Tô Vĩ Nhiên cả giận nói.

“Không.” Phương Quân Dục ôn nhu cự tuyệt: “Anh dừng lại để em thích ứng thôi.”

“Cút cho tôi!” Tô Vĩ Nhiên giãy dụa nói.

“Làm xong anh sẽ cút.” Thanh âm của Phương Quân Dục rất ôn hòa, ngữ điệu chân thành tha thiết. (Tk: thể thì nói làm méo gì hả * lật bàn *) (Cc: *bật ngón giữa*)

Khi Tô Vĩ Nhiên đã bình ổn hơi thở, Phương Quân Dục lại nhét thêm một ngón tay. Tô Vĩ Nhiên nhú mày, theo sự thích ứng của thân thể, Tô Vĩ Nhiên có thể cảm giác được đau đớn dần dần thối lui, sau đó là một khoái cảm quỷ dị từ từ khuếch tán. Nhưng loại tư thế xấu hổ này vẫn làm Tô Vĩ Nhiên cảm thấy kháng cự, nên kiên quyết không thừa nhận khoái cảm đang sinh ra. Phương Quân Dục nhìn biến hoá của Tô Vĩ Nhiên, phỏng chừng người dưới thân đã có cảm giác, nên rất nhanh lại chen vào một ngón tay.

Cảm nhận được thân thể Tô Vĩ Nhiên dần thích ứng, Phương Quân Dục tiếp tục hôn lên lưng Tô Vĩ Nhiên, giúp y thả lỏng.

Sau đó hắn rút ngón tay ra, động một cái, tiến vào thân thể Tô Vĩ Nhiên. Mới đầu chỉ là chậm rãi di động, thẳng đến khi tiếng rên rỉ của Tô Vĩ Nhiên tràn khỏi khóe môi, động tác của Phương Quân Dục liền trở nên kịch liệt mà hung mãnh, giống như muốn đem người dưới thân hoàn toàn dung nhập vào cơ thể mình, vĩnh viễn cũng không tách ra.

Sau khi phóng thích, Phương Quân Dục ngừng lại một chút. Nhưng Tô Vĩ Nhiên có thể cảm nhận được dục vọng chôn trong thân thể hắn của Phương Quân Dục chẳng mấy chốc lại cứng lên.

Sau đó Phương Quân Dục bế Tô Vĩ Nhiên lên, để Tô Vĩ Nhiên dạng chân ngồi trên người hắn. Lúc này, Tô Vĩ Nhiên mới biết Phương Quân Dục muốn làm gì: “Phương Quân Dục, anh...”

Không đợi Tô Vĩ Nhiên mắng xong, Phương Quân Dục liền nâng eo Tô Vĩ Nhiên, sau đó nhắm ngay dục vọng của mình hung hăng ấn xuống. Tô Vĩ Nhiên cảm giác thân thể mình như bị chém thành hai nửa. Nhưng rất nhanh khoái cảm ngập trời lại nhấn chìm thần trí Tô Vĩ Nhiên. Thân thể bắt đầu khuất phục bản năng, Tô Vĩ Nhiên chống tay lên ngực Phương Quân Dục, thân thể theo động tác của Phương Quân Dục cao thấp di động. Tay Phương Quân Dục cũng từ phần eo mịn màng của Tô Vĩ Nhiên trượt tới hông, ngón tay dùng sức, để lại ấn ký thật sâu trên hai cánh hông tròn trịa.

Cơ hồ hai người đồng thời phóng thích, cả người Tô Vĩ Nhiên gục xuống người Phương Quân Dục. Phương Quân Dục ôm eo hắn, nhưng dục vọng vẫn chưa rút khỏi thân thể Tô Vĩ Nhiên. Hắn hôn nhẹ lên mắt Tô Vĩ Nhiên, ánh mắt quỳn luyến dịu dàng.

Một lát sau, Tô Vĩ Nhiên đã khôi phục khí lực và thần trí liền đứng lên, đem dục vọng của Phương Quân Dục chậm rãi rút khỏi thân thể mình. Đợi cho thân thể hai người đã hoàn toàn tách ra, Tô Vĩ Nhiên hung

hăng đâm một quyền vào bụng Phương Quân Dục, sau đó đi đến phòng tắm. Tuy rằng trong một khắc của phòng tắm đóng lại, chân và thắt lưng mềm nhũn thiếu chút té ngã, chỉ có thể vịn vào khung cửa duy trì cân bằng, nhưng Tô Vị Nhiên vẫn không cho phép Phương Quân Dục tiến vào phòng tắm giúp hắn rửa sạch. Phương Quân Dục đứng trước cửa phòng tắm, bất đắc dĩ nở nụ cười.

Tô Vị Nhiên mặc áo tắm đi ra, thấy Phương Quân Dục vẫn đứng ngoài cửa phòng tắm, tức giận mức đến gân xanh trên trán nhảy liên tục. Hắn đề lên huyết Thái Dương, ổn định một chút cảm xúc, sau đó cười lạnh: “Tác dụng của anh chỉ đến thế thôi. Hiện giờ anh đã không còn giá trị lợi dụng, không cần ở lại phòng tôi làm gì.”

Phương Quân Dục nhìn lồng ngực trắng nõn lộ khỏi áo tắm của Tô Vị Nhiên đều là dấu hôn, khóe miệng lộ ra một tia tiếu ý không đổi.

“Dùng xong liền ném, Vị Nhiên, em cũng vô tình thật.”

“Cút!”

Cc: *đập bàn* *đập ghế* *ném ly* *chọi bát*... <- cảm=“” xúc=“” lần=“” đầu=“” edit=“”>

Tk: Ấy đừng, hay mà, ko quá gượng ép, đọc được. Ấy mong chap H tiếp theo thế * né dép né ly né bát *

Cc: anh là đầu sỏ. cảm né *chọi*

37. Chương 37

thảo pass c36

Edit: Chuông Cỏ

Beta: Trangki

Dưới ánh mắt lạnh như băng của Tô Vị Nhiên, Phương Quân Dục đành phải rời khỏi phòng. Nhưng trước khi đi, Phương Quân Dục lại trúng thêm một quyền của Tô Vị Nhiên do lại dám hôn hắn.

Tô Vị Nhiên nhìn chằm chằm theo bóng lưng Phương Quân Dục, vẻ mặt lạnh lùng, môi còn hơi sưng đỏ. Sau khi cửa phòng được Phương Quân Dục nhẹ nhàng đóng lại, biểu tình lạnh lùng của Tô Vị Nhiên đột nhiên tan rã, vẻ mặt mang theo vài phần mệt mỏi và ủ rũ. Hắn đi đến bên giường ngồi xuống, xoa trán. Dưới thân truyền đến đau đớn nhắc nhở hắn chuyện hoang đường vừa xảy ra.

Từ khi trọng sinh tới nay, hắn liền kéo rộng khoảng cách với Phương Quân Dục. Hắn cố ý làm như vậy, nhưng hơi thở của Phương Quân Dục luôn bao quanh hắn, chỗ nào cũng nhúng tay vào. Đời trước, hắn rất muốn cùng Phương Quân Dục làm tình, nhưng luôn không tìm được cơ hội. Hắn thậm chí còn dùng những thủ đoạn hạ lưu như kê đơn, nhưng vẫn luôn bị Phương Quân Dục lảng tránh. Còn đời này, hắn căn bản không hề nghĩ tới chuyện sẽ cùng Phương Quân Dục lên giường, nhưng nó lại cứ tự nhiên mà xảy ra như vậy.

Cái hắn để ý cũng không phải vấn đề trên dưới, mà là sau trọng sinh, dường như hắn vẫn không thoát khỏi ảnh hưởng của Phương Quân Dục.

Cho dù là ở trên giường, quyền chủ động cũng hoàn toàn nằm trong tay Phương Quân Dục. Dục vọng của hắn bị Phương Quân Dục điều khiển, ngay cả tiết tấu cũng bị Phương Quân Dục khống chế. Hắn chán ghét loại này cảm giác bị nắm trong tay này, cho dù là Phương Quân Dục cũng không được. Tô Vị Nhiên hít mắt, trong mắt mang theo lãnh ý.

Hắn ngồi trên giường thật lâu, thẳng đến khi sắc trời đã hoàn toàn tối đen, suy nghĩ của hắn mới từ trong hỗn loạn thoát ra. Sửa lại vạt áo rồi đứng lên, Tô Vị Nhiên cầm điện thoại, muốn gọi cho Tô Nguyên bàn bạc bước tiếp theo của kế hoạch. Nhưng hắn cảm thấy di động một hồi lâu nhưng làm thế nào cũng không gọi được. Hiện tại đầu óc hắn trống rỗng, cho dù có gọi cũng không bàn được gì. Hắn buồn bực ném điện thoại lên giường. Lúc này hắn rất muốn đâm Phương Quân Dục mấy cái.

Nghĩ đến đây, hắn ra khỏi phòng ngủ, xuống lầu. Quả nhiên không ngoài dự đoán, Phương Quân Dục vẫn ngồi trong phòng khách.

Nghe thấy phía cầu thang truyền đến tiếng động, Phương Quân Dục quay đầu lại, liền nhìn thấy Tô Vị Nhiên đang đi xuống. Hắn đứng lên, đi về phía Tô Vị Nhiên.

Nhìn Phương Quân Dục đi đến trước mặt, bàn tay đang nhẹ nhàng vịn lên lan can cầu thang bỗng nhiên siết chặt, lực đạo lớn đến mức như thể lan can chính là tay Phương Quân Dục. Ánh mắt Phương Quân Dục dừng trên bàn tay đang vịn lên thành cầu thang của Tô Vị Nhiên, sau đó vươn tay ra.

Tô Vị Nhiên nhìn thấy bàn tay trước mặt, khoe miệng khe cong lên, nhưng không có động tác gì. Phương Quân Dục cũng không cử động, cứ như vậy lẳng lặng chờ Tô Vị Nhiên. Một lát sau, Tô Vị Nhiên rốt cục cũng động, tay hắn từ trên lan can dờ vào tay Phương Quân Dục. Đợi khi Phương Quân Dục cầm lấy tay hắn, hắn mới dùng sức siết chặt. Nếu tay hắn đang đặt trên cổ một người, lực đạo này dư sức bóp chết kẻ đó. Nhưng Phương Quân Dục mày cũng không thêm nhăn, chỉ ung dung mỉm cười như mọi khi.

“Tôi còn nghĩ anh sẽ buông ra chứ.” Tô Vị Nhiên nhẹ nhàng cười nói.

Phương Quân Dục nghe Tô Vị Nhiên nói, nở nụ cười, vô cùng dịu dàng: “Anh nói rồi, anh sẽ không buông em ra.”

Tô Vị Nhiên tựa tiểu phi tiểu liễu liếc Phương Quân Dục một cái: “Nếu tôi chặt tay anh thì sao?”

Phương Quân Dục khẽ nâng tay lên, đặt lên tay Tô Vị Nhiên một nụ hôn khẽ: “Đừng nói tay, dù em muốn tìm anh anh cũng sẽ lấy ra cho em.”

“Đừng dối chủ đề.” Tô Vị Nhiên thử rút tay ra, nhưng không thành công: “Tôi là nói, nếu anh không có tay thì bắt lấy tôi kiểu nào?”

Phương Quân Dục mỉm cười: “Chỉ cần anh còn sống...” hắn không nói tiếp, nhưng ý tứ trong đó không cần nói cũng biết.

Ánh mắt Tô Vị Nhiên dừng trên bàn tay đang nắm chặt tay hắn của Phương Quân Dục, khoe môi tràn ra một nụ cười lạnh lẽo: “Nếu chết rồi thì sao?” Khi nói ra những lời này, ánh mắt của hắn từ tay chậm rãi dời đến mặt Phương Quân Dục.

Phương Quân Dục đối diện với ánh mắt lạnh như băng của Tô Vị Nhiên. Ánh mắt sâu thẳm làm Tô Vị Nhiên bất giác sinh ra một cảm giác lưu luyến, bất quá cho dù có là thật sự, Tô Vị Nhiên cũng sẽ quy nó về ảo giác.

Ánh mắt Phương Quân Dục chạm đến mặt Tô Vị Nhiên, chậm rãi mở miệng nói: “Nếu anh chết, chỉ cần là nơi có em, anh nhất định sẽ sống lại...”

Khi nghe đến những lời này, Tô Vị Nhiên cảm thấy cả người khẽ động. Sau đó hắn cười, mang theo sự trào phúng: “Phương Quân Dục, sao trước kia tôi lại không biết anh cũng biết nói những lời âu yếm này nhỉ.” Thân thể của hắn hơi nghiêng tới trước, ghé vào tai Phương Quân Dục: “Nếu trước kia anh nói với tôi như vậy, có lẽ tôi sẽ cảm động mà tiếp tục bám lấy anh. Hiện tại những lời đường mật này đã tới quá muộn.”

Phương Quân Dục thuận thế ôm lấy eo Tô Vị Nhiên: “Đây không phải âu yếm, đây chỉ là lời nói thật.” Hắn nhìn vào mắt Tô Vị Nhiên, trong ánh mắt ôn nhu mang theo sự bi thương nhàn nhạt.

Tô Vị Nhiên có chút chật vật né tránh ánh mắt Phương Quân Dục: “A, sống lại. Anh cho là chuyện như thế này có thể xảy ra lần thứ hai? Có muốn hiện tại thử một chút luôn không?”

Phương Quân Dục chỉ lẳng lặng nhìn Tô Vị Nhiên, không chút để ý khẩu súng trước ngực. Ngón tay Tô Vị Nhiên đặt trên cò súng chậm rãi dùng sức.

” Ha ” Tô Vị Nhiên lạnh lùng cười một tiếng, nòng súng xoay tròn nửa vòng, sau đó dùng chuôi súng hung hăng gõ lên ngực Phương Quân Dục, kể đó ném đi. Động tác nhanh nhẹn lưu loát. Nhưng cho dù là dưới tình huống này, thân thể Phương Quân Dục cũng chỉ hơi lảo đảo một chút, vẫn cầm chặt tay Tô Vị Nhiên không buông.

“Vị Nhiên, em đánh cũng đã đánh, không cần làm khó bản thân, ăn cơm đi.” Phương Quân Dục ôn hòa nói.

Tô Vị Nhiên bị bất ngờ không kịp phản ứng. Hắn tự hỏi sao Phương Quân Dục có thể chuyển đề tài nhanh như vậy, hai chuyện này hình như đâu liên quan nhau...

“Tôi không đói.” Tô Vị Nhiên cãi bướng nói. Cho dù hắn đã cả ngày chưa ăn, còn bị Phương Quân Dục gây sức ép lâu như vậy.

“Vậy cùng anh ăn được không?” Phương Quân Dục mỉm cười nói.

“Không được.” Tô Vị Nhiên phũ phàng trả lời.

Lúc này Triệu quản gia đi tới nói: “Thiếu gia, cơm đã chuẩn bị xong.” Ngữ khí bình tĩnh, giống như không nhìn thấy dáng vẻ của bọn họ, cùng với khẩu súng trên mặt đất.

“Đi thôi.” Phương Quân Dục ôm eo Tô Vị Nhiên, nửa ôm nửa kéo đi về hướng nhà ăn.

Khi Tô Vị Nhiên bị Phương Quân Dục kéo đi, còn không quên quay đầu cười nhìn Triệu quản gia: “Chú xuất hiện thật đúng lúc.”

Triệu quản gia cũng mỉm cười: “Chỉ là vừa khéo thôi.”

Trong phòng ăn chuẩn bị xong, còn thêm một chén cháo trứng thanh đạm.

Tô Vị Nhiên ngồi xuống, nhìn chén cháo trước mặt mình, lại nhìn chén cơm trước mặt Phương Quân Dục: “Tôi muốn ăn cơm.”

Phương Quân Dục mỉm cười, như đang bao dung một đứa trẻ tùy hứng: “Hôm nay nhịn một chút, ngày mai em muốn ăn gì cũng được.”

Kỳ thật Tô Vị Nhiên một chút thèm ăn cũng không có. Bởi vì cửa rồi cùng Phương Quân Dục giằng co một trận, nên không cảm giác được gì. Lúc này trầm tĩnh lại, đau nhức vốn bị đã hắn xem nhẹ lại đồng loạt dâng lên. Hắn nhàm chán đùa nghịch cái muỗng: “Tôi không đói.”

Sau khi Phương Quân Dục nghe đến đây liền đứng lên, đi về phía Tô Vị Nhiên. Tô Vị Nhiên nhìn động tác của Phương Quân Dục, khẽ nhú mi, nhưng cũng không nghĩ ra rốt cuộc Phương Quân Dục muốn làm cái gì.

Phương Quân Dục cầm chén cháo, sau đó khuấy một chút. Cháo toả ra nhiệt khí, trong không khí lập tức tràn ngập hương vị ngọt ngào. Hắn múc non nửa muỗng cháo, đưa lên miệng thử độ ấm một chút. Sau đó dịu dàng nói với Tô Vị Nhiên: “Há miệng nào.” (Tk: Phương Quân Dục, anh giả trang đúng ko? sao càng ngày càng... vậy =..=)(Cc: tui ko biết người này)

Tô Vị Nhiên nhìn theo động tác của hắn, tự hỏi hành động này của Phương Quân Dục có mục đích gì. Nhưng vì Phương Quân Dục nói quá đột nhiên, Tô Vị Nhiên còn không kịp phản ứng, đã theo quán tính làm theo lời Phương Quân Dục, hơi há miệng ra.

Phương Quân Dục dứt nửa muỗng cháo vào miệng Tô Vị Nhiên: “Mùi vị cũng không tệ lắm, anh thử độ nóng rồi, vừa đủ.”

Tô Vị Nhiên ngậm miệng lại, trên trán hiện ra một đồng hắc tuyến. Hắn vừa làm gì đó! Hắn cư nhiên bị Phương Quân Dục dứt cháo như dứt cho trẻ con! Đây quả thực là...giờ phút này trong đầu Tô Vị Nhiên ngay cả suy nghĩ muốn giết Phương Quân Dục cũng có rồi.

Hắn giật lấy bát cháo: “Tôi tự ăn!”

Phương Quân Dục mỉm cười nói: “Kỳ thật anh dứt cho em cũng không sao.”

Tô Vị Nhiên cắn răng: “Không cần!” Chuyện này nếu để cho Tô Nguyên biết, phỏng chừng hắn sẽ dùng khuôn mặt bài tú lơ khơ kèm theo ngữ điệu kinh dị như người máy cười nhạo hắn. Rất dọa người!

Phương Quân Dục trở lại chỗ ngồi, sau đó mang theo ý cười nhìn về phía Tô Vị Nhiên. Tô Vị Nhiên máy móc nhét từng muỗng cháo vào miệng, một chút mùi vị cũng không nếm được. Chỉ có duy nhất một muỗng hắn nhận ra hương vị, chính là muỗng đầu tiên Phương Quân Dục đút cho. Nhưng có đánh chết hắn cũng sẽ không thừa nhận!

“Ăn xong rồi.” Tô Vị Nhiên nói xong, liền chuẩn bị rời khỏi nhà ăn. Loại cảm giác bị bức bách này quả thật rất chán ghét. Nhưng hắn vừa đứng lên, chân liền mềm nhũn, thiếu chút nữa đã té ngã. Phương Quân Dục chết tiệt, lần sau hắn nhất định cũng cho Phương Quân Dục thử cảm giác bị thượng, hắn nhất định phải làm đến khi Phương Quân Dục thất lực muốn thăng cũng thăng không được. Tô Vị Nhiên hung tợn nghĩ.

Phương Quân Dục thấy Tô Vị Nhiên thiếu chút ngã xuống, dĩ nhiên cũng biết nguyên nhân. Hắn lập tức vươn tay đỡ Tô Vị Nhiên, thuận miệng hỏi: “Không sao chứ?”

Tô Vị Nhiên nhìn thấy mặt Phương Quân Dục gần trong gang tấc, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Tôi —— rất —— tốt.” Sau đó đẩy tay Phương Quân Dục ra, rời khỏi nhà ăn.

Tô Vị Nhiên đi đến phòng khách ngồi xuống sofa, khi đi qua giá rượu thuận tay cầm theo một chai rượu đỏ.

Ngay khi hắn chuẩn bị mở nắp, một bàn tay vươn ra lấy mất bình rượu. Ánh mắt Tô Vị Nhiên theo bàn tay kia hướng lên: “Phương Quân Dục, anh quả quá rộng rãi rồi đó.”

Phương Quân Dục ngồi xuống cạnh Tô Vị Nhiên, như trấn an mà xoa trán hắn: “Hôm nay không được, mai sẽ trả lại cho em.”

Tô Vị Nhiên cầm tay Phương Quân Dục, chậm rãi siết chặt, mỉm cười nói: “Thế này cũng không được, thế kia cũng không được. Tôi có thể nhịn, nhưng có một điều kiện.”

Phương Quân Dục nhìn hắn, cười mà không nói.

“Để tôi thượng anh.” Tô Vị Nhiên chậm rãi nói.

Phương Quân Dục nhẹ nhàng hôn hôn trán Tô Vị Nhiên: “Không phải em đã ‘thượng’ rồi sao?”

Tô Vị Nhiên quay đầu đi, tránh khỏi môi Phương Quân Dục: “Tôi không chơi trò cắt câu lấy nghĩa với anh.”

“Chỉ sợ bây giờ em có lòng nhưng không có sức.” Tay Phương Quân Dục từ eo trượt xuống hông Tô Vị Nhiên, tựa hồ muốn nhắc nhở hắn chuyện vừa xảy ra.

Cc: Dục Dục. Hoá ra anh là phúc hắc trá hình ôn nhu công. Em nhìn lầm anh rồi.

Tk: Mặt ông này mà ôn nhu công, đen từ trong đen ra đen từ ngoài đen vào, kẻ này ko phải ai cũng dây vào được đâu:v

Cc: chuẩn.

38. Chương 38

hi hi

Edit: Chuông Cỏ

Beta: Trangki

Tô Vị Nhiên gạt tay Phương Quân Dục, đứng dậy đi lên lầu. Phương Quân Dục không đi cùng, chỉ ngồi trên sa lon nhìn Tô Vị Nhiên rời đi. Hắn biết cho dù có đuổi theo, Tô Vị Nhiên cũng sẽ không để ý đến hắn, có khi còn chọc y giận hơn.

Phương Quân Dục biết hôm nay hắn đã làm quá nhiều, thậm chí còn vượt ra khỏi điểm mấu chốt của Tô Vị Nhiên, phỏng chừng mấy ngày sau cũng đừng hòng thấy Tô Vị Nhiên bày cho hắn chút sắc mặt dễ nhìn. Nghĩ đến đây, Phương Quân Dục thở dài một tiếng. Hắn không phải không biết sẽ có loại kết quả này, nhưng hắn nhịn không được ah.

nhịn không được tới gần hắn, sau khi tới gần thì lại càng muốn được nhiều hơn.

Quá tham lam sẽ mất tất cả. Đạo lý này hắn rất rõ ràng, bắt quá hắn vẫn không khống chế nổi chính mình, dù cho chính hắn cũng biết rõ hiện tại làm như vậy cũng quá vội vàng.

Tô Vị Nhiên đúng là điểm yếu của hắn mà.

Tô Vị Nhiên trở lại phòng ngủ, nằm xuống ghế dựa. Hắn nhắm mắt lại, trên mặt không có bất kỳ biểu cảm gì, nhưng lông mi khẽ run tiết lộ nội tâm của hắn cũng không bình tĩnh như biểu hiện bên ngoài. Hắn vẫn bị quá khứ quấy nhiễu. Ký ức đời trước cứ như một cái lưới, càng giăng dụa thì càng bị trói chặt, thẳng đến khi không thể động đậy.

Tô Vị Nhiên đột nhiên mở to hai mắt, con ngươi màu nâu sẫm sâu thẳm như một cái giếng cổ không thấy đáy. Bàn tay vốn khoác nhẹ lên thành ghế chậm rãi siết chặt, đầu ngón tay bởi vì dùng sức mà trở nên trắng bệch.

“Phương Quân Dục ” hắn cúi đầu nói, giống như thở dài nhưng không phải thở dài, trong ngữ khí mang theo một tình cảm phức tạp khó nói thành lời.

Cứ như vậy, hắn khép hờ mắt, thẳng đến khi ở cuối chân trời nổi lên từng tầng ánh sáng nhạt.

Đến giữa trưa ngày thứ hai, Tô Vị Nhiên mới ra khỏi phòng.

“Tô thiếu gia, cơm trưa có dùng ở nhà không?” Triệu quản gia thấy Tô Vị Nhiên từ trên lầu đi xuống, liền thực hiện phận sự đi tới hỏi han.

Tô Vị Nhiên khẽ day trán. Bởi vì tối qua mất ngủ, nên đầu hắn có chút choáng.

“Không cần đâu, giờ cháu ra ngoài.” Hắn nhàn nhạt nói.

Rời khỏi biệt thự của Phương Quân Dục, Tô Vị Nhiên lái xe hoà vào nội thành nhộn nhịp. Hắn chỉ vô thức đi theo dòng xe dài đằng đằng mà không xác định được phương hướng của chính mình. Lúc đầu hắn tính toán đến “Lạc đường”, nhưng hắn chán ghét cái loại cảm giác sống mà cứ mơ mơ màng màng đó, chấp chừa giả dối, cho dù tìm được khoái hoạt và giải thoát trong nhất thời nhưng sau khi thanh tỉnh, thứ nên đối mặt vẫn phải đối mặt mà không bớt đi một phân. Cuối cùng, hắn thay đổi lộ trình đến căn hộ của Tô Nguyên.

Đứng trước căn hộ, hắn ấn chuông cửa, sau đó dựa lưng vào tường, yên lặng chờ.

“Quên mang chìa khóa à?” Tô Nguyên mở cửa, mặt không chút biểu cảm hỏi hắn.

“Không.” Tô Vị Nhiên nói: “Tôi chỉ là không muốn mở cửa thôi.”

Rầm một tiếng, cửa bị đóng sầm lại.

Tô Vị Nhiên vẫn đứng dựa lưng vào tường, rũ mắt, bất động.

Một lát sau, cửa lại mở ra.

“Vào đi.” Tô Nguyên dùng ngữ điệu máy móc nói.

Tô Vị Nhiên khẽ cười một tiếng, sau đó bước vào. Hắn ngồi xuống ghế sa lon trong phòng khách, mỉm cười nói: “Có rượu không?”

“Không có.” Tô Nguyên nói: “Cậu có hỏi thế nào đi nữa cũng không có.”

Tô Vị Nhiên khẽ thở dài một tiếng: “Tâm trạng tôi đang không tốt.”

Tô Nguyên đưa mắt nhìn Tô Vị Nhiên một lúc lâu, sau đó chậm rãi mở miệng nói: “Đã nhìn ra.”

Tô Vị Nhiên nhướn mày cười: “Cậu không hỏi nguyên nhân à?”

“Nguyên nhân có thể khiến cậu tâm trạng không tốt chỉ có một.” Lúc này, Tô Nguyên hiếm khi không ôm lấy cái máy tính. Hắn ngồi xuống, tư thế thẳng tắp giống như thứ dưới móng hắn không phải salon mà là một băng ghế dài.

Tô Vị Nhiên lại là thả người dựa vào sofa, khoác tay lên lưng ghế, khe khẽ thở dài: “Cũng chỉ cậu hiểu tôi nhất.”

Nghe Tô Vị Nhiên dùng ngữ khí như vậy, Tô Nguyên liền biết, những lời kế tiếp của Tô Vị Nhiên tuyệt đối không nên nghe.

Quả nhiên, Tô Vị Nhiên ai oán: “Phượng Quân Dục hỗn đản, dám yêu đương vụng trộm sau lưng tôi. Cậu nói coi, có phải làm người ta thương tâm muốn chết không?”

“Cậu có thể bịa chuyện nào đó kỳ quái hơn chút không?” Tô Nguyên mặt vô biểu tình nói.

“Cậu không tin?” Tô Vị Nhiên chống tay, khẽ cười nói.

“Cậu có điểm nào đáng tin?” Tô Nguyên giữ nguyên khuôn mặt tú lợ khinh bỉ một tiếng. Cùng Tô Vị Nhiên lẫn lộn từ nhỏ đến lớn, đối với phong cách nói chuyện của Tô Vị Nhiên hắn tự nhận hiểu rất rõ. Mỗi khi Tô Vị Nhiên dùng loại giọng điệu ai oán này để nói chuyện, thì không phải muốn làm người khác tức chết thì chính là trợn mắt bịa chuyện.

Nhưng Tô Vị Nhiên có một câu là thật, chính là câu tâm trạng không tốt lúc đầu.

“Phòng bếp, bên trái, ngăn thứ ba.” Tô Nguyên nói.

Tô Vị Nhiên mỉm cười nói: “Xem, cậu vẫn yêu tôi nha.”

“Yêu cậu?” Tô Nguyên nói: “Cậu chỉ như cục mụn khiến người khác chán ghét thôi.”

Tô Vị Nhiên đứng dậy đi vào bếp, theo lời Tô Nguyên mở tủ lấy ra chai Hennessy bên trong và hai cái ly.

Trở lại phòng khách, Tô Vị Nhiên ngồi xuống sofa, sau đó tự rót cho mình nửa ly rượu.

“Tư liệu chuyển tiền giữa Tào gia và Tô Tuấn Vũ cậu cần tôi đã điều tra xong.” Tô Nguyên nói. Sau đó, hắn với lấy laptop trên bàn trà mở lên, gõ mấy cái mở tư liệu ra. Trong thời gian Tô Vị Nhiên còn ở C thành xử lý chuyện Tô Tuấn Vũ làm phản đã kêu Tô Nguyên điều tra giao dịch chuyển khoản của Tào gia và Tô Tuấn Vũ, để chuẩn bị giải quyết hết một lượt.

Tô Vị Nhiên nhâm nhi một ngụm rượu: ”Ồ, hiệu suất đúng là cao thật.” Tào gia âm thầm ủng hộ Tô Tuấn Vũ, tuy hắn biết nhất thanh nhị sở nhưng muốn bắt Tào gia ra khai đao thì tốt nhất vẫn nên đưa ra chứng cứ, miễn cho các gia tộc khác lên lút chỉ trở. Ánh mắt của hắn lướt qua màn hình, sau đó lạnh lùng cười một tiếng: “Có dã tâm thì tốt, nhưng cũng nên giấu lại thực lực của bản thân, còn nếu không thì chính là ngu xuẩn.”

Tào gia là một thương nghiệp thế gia, nhưng lại muốn can thiệp vào ngành độc quyền vũ khí đạn dược của hắc đạo, đúng là hành vi tự đi tìm chết. Xem ra mấy năm xuôi gió xuôi nước này đã khiến Tào gia quên mất vị trí của bản thân. Hơn nữa Tào gia còn chọn Tô Tuấn Vũ đã sớm thất thế mà đánh chủ ý lên Tô gia, quả thực là muốn tự sát.

“Cậu giao những tư liệu này cho cha tôi, để ông ta xử lý.” Tô Vị Nhiên nói. Loại chuyện râu ria như xử lý Tào gia, dù chỉ chỉ là ý tưởng tự mình động thủ hắn cũng không thèm có. Loại chuyện này, cứ để Tô Lại Nam bận rộn là được.

“Ừm.” Tô Nguyên đáp lại một tiếng, động tác trên tay không dừng lại, gõ mấy cái lên bàn phím, đem toàn bộ tư liệu gửi cho Tô Lại Nam. Tô Vị Nhiên nhìn lướt qua màn hình, không nói gì thêm mà chỉ hơi mỉm cười, sau đó nhấp ngụm rượu.

“Cậu thật sự không có ý định tự mình động thủ?” Tô Nguyên hỏi.

“Không đáng.” Tô Vị Nhiên cười nhẹ một tiếng.

“Tô Lê không về cùng cậu?” Tô Nguyên tiếp tục nói.

Tô Vị Nhiên nhìn dòng rượu màu hổ phách trong ly, khoe miệng khe cong lên: “Hắn đang chơi trò cắt lẻo nhệ người khác, không nên quấy rầy.”

“Đùng là phong cách của hắn.” Tô Nguyên nói như thế.

“Cậu có vẻ rất không thích Tô Lê.” Tô Vị Nhiên hứng thú nhìn về phía Tô Nguyên.

“Khoan nói tới thích hay không thích.” Tô Nguyên gõ lên bàn phím, ngữ khí bằng bằng nói: “Hắn và tôi không liên quan gì. Bất quá ——” Tô Nguyên ngập ngừng.

“Luôn cảm thấy hắn có vấn đề.” Tô Nguyên vẫn nói ra. Hắn nhũu mày, hiếm khi đưa tay xoa nhẹ huyệt Thái Dương: “Cũng có thể là tôi đa tâm.”

Tô Vị Nhiên mỉm cười, nói: “Tôi biết rồi.”

“Cảm giác thế nào?” Tô Lê dùng mũi dao chậm rãi lướt qua mặt Tô Tuấn Vũ. Lưỡi dao sắc bén cắt rách da thịt, lưu lại trên mặt Tô Tuấn Vũ một vết cắt thật sâu, máu tuôn như suối, nhuộm đỏ cả lưỡi dao.

Tô Tuấn Vũ bị xích sắt trói chặt, đã đau đến ngay cả nói cũng không thành lời. Khuôn mặt loang lổ những máu làm người khác không nhìn ra được vẻ mặt của hắn. Dưới hạ thân hắn là một vùng máu khô, đen đen tím tím nhìn mà ghê người.

“Phốc ” Tô Tuấn Vũ học ra một búng máu, văng lên mặt Tô Lê.

Tô Lê tựa hồ không chút tức giận, khoe miệng chậm rãi vẽ lên một độ cong tàn nhẫn mà yêu mị: “Có vẻ là một cảm giác rất tuyệt nhỉ.”

“Người là biến thái.” Tô Tuấn Vũ muốn hung ác trừng Tô Lê, nhưng ngay cả chút khí lực để mở mắt hắn cũng không có. Con dao nhỏ của Tô Lê theo má Tô Tuấn Vũ chậm rãi trượt tới mắt hắn.

“Móc một con ra trước...” Tô Lê làm như thể đang hỏi ý Tô Tuấn Vũ, nhưng cũng như thể đang tự nói một mình.

Thân thể Tô Tuấn Vũ không thể khống chế mà run lên.

“Vậy bắt đầu từ bên trái trước nha.” Tô Lê nỉ non nói. Ngữ khí mềm mại đáng yêu tựa như tiếng rên rỉ mê người khi hắn và Tô Tuấn Vũ đang làm tình vậy.

Một cơn đau nhức đánh úp lại, Tô Tuấn Vũ chỉ cảm thấy mắt hắn đầy máu, tiếng kêu thảm thiết tràn ngập không gian nhỏ hẹp, âm trầm đến ghê người.

Tô Lê nở nụ cười: “Tiếng hét này đúng là êm tai.” Hắn vươn tay nâng cằm Tô Tuấn Vũ: “Chỉ đáng tiếc, người tốt cuộc cũng không thể trừng ta nữa.”

Hắn vuốt ve khuôn mặt đầy máu của Tô Tuấn Vũ, ôn nhu như đang vỗ về tình nhân. Hắn nhìn vết máu chảy xuôi theo ngón tay, nở cười càng xinh đẹp: “Người có biết vì sao ta lại muốn làm như vậy không?”

Tô Tuấn Vũ đã lâm vào trạng thái nửa hôn mê. Nhưng Tô Lê cứ như không phát giác, vẫn tiếp tục nói: “Bởi vì hắn dám kêu ta bỏ lên giường của người!” Tay Tô Lê dùng sức, đầu ngón tay đâm sâu vào miệng vết thương vừa bị dao rạch trên mặt Tô Tuấn Vũ. Mặt Tô Tuấn Vũ trên tay Tô Lê gần như vụn vỡ.

“Vốn ta còn nghĩ có thể cùng hắn làm tình. Kết quả ta còn chưa câu dẫn thành công, hắn đã kêu ta lên giường của người.” Tay Tô Lê vẫn dùng sức, Tô Tuấn Vũ đã nửa hôn mê lại bị đau đớn kịch liệt mạnh mẽ kéo tỉnh, phát ra tiếng rên rỉ thống khổ.

“Người nói xem, người có cái gì đáng để quan trọng đến mức đó chứ.” Tô Lê mỉm cười nói: “Nếu người có chút phân lượng như Tô Sùng Hoa, có lẽ ta còn có thể cam tâm tình nguyện để người thượng. Nhưng người và hắn ngay cả nửa phần cũng không giống.”

Tô Lê buông mặt Tô Tuấn Vũ ra: “Cho nên làm tình với người một chút khoái cảm cũng không có. Thứ đồ chơi kia của người chỉ làm ta cảm thấy ghê tởm, còn không bằng cắt luôn đi cho rồi.”

Nhìn Tô Tuấn Vũ giống một con chó sắp chết, Tô Lê nở nụ cười: “Nhưng nhìn người như vậy, cũng làm ta vui vẻ chút ít. So với làm tình cùng người còn thích hơn, cho dù vẫn không thể khiến ta lên tới cao trào.”

Tô Lê nâng dao lướt qua động mạch chủ của Tô Tuấn Vũ, nhìn Tô Tuấn Vũ nháy mắt đầy máu, mỉm cười. Sau đó tùy tay vứt lưỡi dao đi, rời khỏi nhà tù.

“Xử lý sạch sẽ.” Tô Lê nói với người canh giữ ngoài nhà tù, sau đó cũng không quay đầu, nhấc chân rời khỏi Shadow.

Tk: Cảm thấy ở cạnh Tô Lê như ở cạnh 1 con rắn, lạnh lẽo và ko biết nó “ tộp ” mình lúc nào. May mà em Vị Nhiên nhà mình lạnh lùng nhưng ko biến thái như Tô Lê, ít ra em nó còn biết yêu, tình yêu đẹp mà ko biến thái biến thái như Tô Lê:v

39. Chương 39

sau cuộc thương lượng với bản chất thực là áp bức, đe dọa, bạn, Chuông cổ xin thông báo 1 tin tức không lớn

Từ giờ phút này (đúng hơn là 30 trước)

Trangki chính thức thành Ck bạn.

xin 1 tràng pháo tay!!!!

Ps: còn ck cũ của ta đã lên chức hoàng thượng:))) moa ha ha

Edit: Chuông Cổ

Beta: Trangki

Tô Vị Nhiên nhìn tin tức thuộc hạ truyền đến, không nói gì, chỉ nhẹ nhàng nở một nụ cười. Tô Lê âm ngoan hẳn đã biết từ lâu, thậm chí trước kia y cứu hẳn cũng chính vì lý do này. Lần đầu tiên Tô Lê ngẩng đầu nhìn về phía Tô Vị Nhiên, y lập tức từ trong ánh mắt của hẳn thấy được sự tàn nhẫn, tuy rằng đã bị che giấu rất sâu.

Khi đó, hẳn rất tịch mịch. Phương Quân Dục mặt ngoài ôn nhu nội tâm xa cách làm hẳn trống rỗng đến muốn điên rồi, nên khi hẳn nhìn thấy Tô Lê, hẳn liền nhận không được bắt đầu một trò chơi nguy hiểm như vậy. Khi hẳn rời khỏi Phương Quân Dục, hẳn cũng đã quên mục đích ban đầu của trò chơi, cuối cùng hẳn chết trong tay Tô Lê.

Một khi mềm lòng, liền đại biểu hẳn đã thua.

Chỉ là có một điểm hẳn vẫn không hiểu. Sau khi Tô Lê rời khỏi “Lạc đường”, hẳn cũng từng lên giường với rất nhiều người, cũng có vài lần là do nhiệm vụ cần, nhưng vì sao lại chỉ hạ thủ tàn nhẫn theo lệnh của một mình Tô Sùng Hoa?

Tô Vị Nhiên tắt máy, cầm lấy chiếc di động đang rung nhẹ trên bàn.

“Buổi tối tám giờ, Thánh Bách Lan.”

Là Tô Lê gửi tin nhắn tới. Hẳn là sau khi giải quyết xong Tô Tuấn Vũ, lúc này Tô Lê đã bay trở về A thành. Tô Vị Nhiên nhìn tin nhắn, cười một tiếng rồi ném di động về lại bàn.

Bảy rưỡi, khi Tô Vị Nhiên chuẩn bị rời khỏi biệt thự thì đụng phải Phương Quân Dục vừa mới trở về. Tô Vị Nhiên không nói gì, ngay cả biểu tình trên mặt cũng không chút thay đổi, không thèm nhìn Phương Quân Dục, cứ thế đi thẳng ra cửa.

Nhưng nháy mắt lướt qua Phương Quân Dục, cổ tay của hắn lại bị một bàn tay mạnh mẽ bắt lại. Tô Vị Nhiên khẽ thở dài một tiếng, hắn biết thế nào cũng sẽ như vậy mà.

“Phương Quân Dục, tôi còn chưa tìm anh tính sổ, còn anh lại nôn nóng đến mức không thể chờ được như vậy. Có phải hơi vội quá rồi không?”

Phương Quân Dục mỉm cười nói: “Em có thể tìm anh tính sổ bất cứ lúc nào.”

Tô Vị Nhiên cười một tiếng: “Lúc này tôi chỉ muốn anh lập tức biến mất khỏi tầm nhìn của tôi.” Hắn dừng lại một chút, ánh mắt khẽ đảo: “À, tôi quên mất, nơi này là nhà anh. Mai tôi sẽ dọn khỏi đây ngay.”

Phương Quân Dục nắm chặt cổ tay Tô Vị Nhiên. Khi nghe đến đây, hắn thản nhiên cười nói: “Nếu em rời khỏi anh, vậy em ở A thành còn có ý nghĩa gì. Tô gia sẽ kêu em trở về ngay lập tức.”

Sở dĩ sau khi trọng sinh Tô Vị Nhiên không chuyển khỏi biệt thự của Phương Quân Dục là vì muốn che giấu ngoại giới, khiến những người bên ngoài cho là hắn vẫn là Tô Vị Nhiên trước kia, yêu Phương Quân Dục đến điên cuồng. Phương Quân Dục nói rất đúng, nhưng sau khi vào tai Tô Vị Nhiên, khóe miệng hắn lại cong lên một nụ cười hờ hững.

“Phương Quân Dục, anh thực sự cho là tôi sẽ bị ánh mắt của kẻ khác dây dưa trói buộc sao?”

Phương Quân Dục nhẹ nhàng lắc đầu: “Không gì có thể trói buộc được em. Chỉ là....” hắn nhìn thật sâu về phía Tô Vị Nhiên: “Anh sẽ không để em rời khỏi anh.”

Tô Vị Nhiên nghe Phương Quân Dục nói xong thì phì cười, ghé vào tai Phương Quân Dục nhẹ giọng nói: “Anh nằm mơ đi.” Tư thế và thần thái thân mật phảng phất như một cặp tình nhân yêu nhau say đắm đang thủ thỉ lời yêu thương.

Sau đó hắn xoay tay đẩy bàn tay đang cầm cổ tay hắn của Phương Quân Dục ra, không quay đầu, rời khỏi biệt thự.

Trên cổ tay bị Phương Quân Dục cầm lưu lại một đạo hồng ngân, có chút nóng.

Tô Vị Nhiên lái xe đến Thánh Bách Lan.

“Chậm nửa tiếng.” Tô Lê nghe thấy tiếng cửa mở, nhìn Tô Vị Nhiên đang bước vào, chống cằm, mỉm cười.

“Tôi tính không đến đó chứ.” Tô Vị Nhiên ngồi ở vị trí đối diện Tô Lê, khẽ cười nói.

Tô Lê cười một tiếng, dùng ngón tay đẩy thực đơn trên mặt bàn, ý bảo Tô Vị Nhiên gọi món: “Tôi nghĩ hẳn là ngài không cần thực đơn.” Thánh Bách Lan là nhà hàng món Tây mà Tô Vị Nhiên thích nhất ở A thành. Hắn từng đi rất nhiều lần, đối với tên món ăn hắn không cần nhìn thực đơn cũng có thể nói ra. Thánh Bách Lan còn có cả món không có trên thực đơn, đặc biệt chuẩn bị riêng cho Tô Vị Nhiên.

Gọi món xong, ánh mắt Tô Lê dừng lại trên cổ tay Tô Vị Nhiên.

“Phương Quân Dục?” Tô Lê nhẹ giọng hỏi.

Tô Vị Nhiên thờ ơ lên tiếng: “Tôi hẹn hò với cậu, Quân Dục nhà tôi ghen tị.”

Tô Lê nở nụ cười: “Có thể khiến cho thiếu gia tạm thời vứt bỏ Phương Quân Dục, thật làm tôi thụ sủng nhược kinh.”

Tô Vị Nhiên nhẹ nhàng gạt đầu: “Không sai.” Hắn giương mắt nhìn Tô Lê, mỉm cười nói: “Vậy cậu tính lấy cái gì để báo đáp đây?”

Tô Lê mỉm cười: “Lấy thân báo đáp thế nào?”

Tô Vị Nhiên đổ chút rượu đỏ vào ly thủy tinh, nhẹ nhàng lắc lư vài cái, sau đó đưa chén tới gần mũi ngửi một chút: “Khỏi, tôi không hứng thú với cậu.”

Ánh mắt Tô Lê thâm trầm: “Lời nói của ngài thật khiến người ta thương tâm đó.”

Tô Vị Nhiên nhấp ngụm rượu đỏ, mỉm cười: “Vậy chẳng phải tôi đã làm cậu bị thương vô số lần rồi sao?”

“Đúng vậy.” Tô Lê nhẹ nhàng cười nói: “Tâm tôi cũng sắp bị ngài làm cho vỡ nát rồi.”

“Những lời buồn nôn như vậy thật khiến tôi muốn ói mà.” Tô Vĩ Nhiên ôn nhu nói.

Sau đó, cửa phòng bị mở ra. Một nam phục vụ đi đến, bắt đầu mang thức ăn lên.

Tô Vĩ Nhiên một tay gác bên đầu, một tay cầm ly rượu, thờ ơ nhìn theo động tác của nam phục vụ nọ. Thẳng đến khi nam phục vụ nọ có chút chật vật rời khỏi phòng, ánh mắt Tô Vĩ Nhiên vẫn dừng lại trên cánh cửa đã đóng lại.

“Thiếu gia chăm chú nhìn một người như vậy, tôi sẽ ghen đó.” Giọng nói của Tô Lê vang lên trong căn phòng yên tĩnh. Theo đó còn có cả tiếng dao nĩa đung vào chén đĩa.

“Tôi cảm thấy không sớm thì muộn Phương Quân Dục nhất định sẽ bị ghen tuông của cậu làm cho chết đuối.” Tô Vĩ Nhiên mỉm cười nói.

“Có thể sao?” Tô Lê khẽ cười hỏi ngược lại.

“Bất quá đó cũng là chuyện của Phương Quân Dục, không liên quan tới tôi.” Tô Vĩ Nhiên nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu, gác chân, nhàn nhã tựa người vào lưng ghế.

Tô Lê nhìn về phía Tô Vĩ Nhiên, Tô Vĩ Nhiên mặc hần nhìn.

Sau một lúc lâu, Tô Lê cười một tiếng: “Ngài thật là vô tình.” Tiếp theo hần lại chậm rãi bổ sung một câu: “Tôi thích.”

Ánh mắt Tô Vĩ Nhiên dời lên chén rượu, khẽ lắc. Dưới ánh đèn, thủy tinh phản chiếu lại từng tia sáng yếu ớt, chất lỏng màu đỏ hơi sáng lên, bắt tri bắt giác khiến người cảm thấy say.

“Vô tình?” Tô Vĩ Nhiên cười giễu một tiếng, ngón trở gõ nhẹ lên thân ly. Một chút lại một chút, tiếng vang nhỏ bé phảng phất như tiếng đập của trái tim, rất nhỏ lại rõ ràng. Khóe miệng hần gợi lên một độ cong lạnh nhạt, dung mạo tinh xảo ánh lên ly rượu màu đỏ mê người, tựa như một đoá anh túc đang thờ ơ tản ra từng trận mê hoặc.

“Tôi còn tưởng rằng mình rất si tình a.”

Tô Lê nhìn về mặt Tô Vĩ Nhiên, trong ánh mắt mang theo một tia mê luyến. Sâu trong mắt hần, bởi vì ly rượu đỏ trước mặt nên mang theo một màu đỏ nhàn nhạt, mơ hồ mang theo nguy hiểm.

“Trừ bỏ Phương Quân Dục, ngài đối với ai cũng rất vô tình.” Tô Lê mỉm cười nói: “Vô tình đến mức khiến kẻ khác phải tuyệt vọng. ”

làm cho ta nhịn không được mà muốn hủy diệt. Bất quá ít nhất ánh mắt của người sẽ không vì bất cứ ai mà dừng lại.

Tô Vĩ Nhiên nghe Tô Lê nói vậy, bật cười, chỉ là ý cười lại không lan tới mắt. Ánh mắt của hần đối diện với ánh mắt Tô Lê. Trong nháy mắt, thời gian giống như dừng lại. Cảnh tượng chung quanh dần trở nên mơ hồ, chỉ còn lại những màu sắc trừu tượng nhạt nhẽo. Ánh mắt lạnh lùng buộc Tô Lê cảm thấy máu trong người trong nháy mắt đó như bị đông kết. Nhưng Tô Lê vẫn không né tránh ánh mắt Tô Vĩ Nhiên. Hần cảm thấy những màu sắc chung quanh đang chậm rãi vẩn vơ, trên những thứ đó phảng phất bao phủ một tầng huyết vụ mỏng manh.

thật là một cảnh tượng khiến kẻ khác điên cuồng nhưng đồng thời cũng bị nó hấp dẫn.

Tô Lê cứ như vậy nhìn chăm chăm vào mắt Tô Vĩ Nhiên, thậm chí mắt cũng không chớp. Tiếp đó, Tô Lê cảm thấy môi mình chạm vào một thứ mỏng manh nhưng cứng rắn là ly thủy tinh. Theo miệng ly nghiêng đi, một chất lỏng thơm ngát ngọt ngào mang theo xúc cảm như tơ lụa rót vào miệng, là Chateau Petrus.

“Nên tỉnh rồi.” Thanh âm êm ái mà lãnh đạm của Tô Vĩ Nhiên vang lên bên tai Tô Lê.

Trong nháy mắt, toàn bộ cảnh tượng mơ hồ trở lại như cũ. Căn phòng yên tĩnh, rèm voan khẽ lay, khúc xạ lại ánh sáng nhàn nhạt. Sự thật và mộng ảo, cuối cùng cũng về đúng vị trí, ai cũng không thể thay thế lẫn nhau.

Tô Lê vươn đầu lưỡi, liếm nhẹ môi dưới, giống như còn lưu luyến hương vị ngọt ngào của Chateau Petrus.

“Nếu tôi không muốn tỉnh thì sao?” Tô Lê mỉm cười nói.

Tô Vị Nhiên đặt ly rượu trước mặt Tô Lê, lấy một cái ly sạch sẽ khác, chậm rãi rót rượu. Hắn không có trả lời vấn đề của Tô Lê, giống như đang chuyên tâm thưởng thức rượu ngon.

“Tuý sinh, mộng tử.” Tô Vị Nhiên nhẹ nhàng nở nụ cười: “Nếu luôn nằm mơ, vậy cứ chết ở trong mộng là được.”

“Mộng tử?” Tô Lê cầm ly rượu trước mặt, chậm rãi uống cạn: “Đúng là ý hay.”

Nhưng hắn chưa muốn chết. Nếu hắn không thoát ra được, thì trừ phi hắn chết, vẫn còn một biện pháp khác.

thì phải là đem mộng đánh nát.

Rời khỏi Thánh Bách Lan đã là hơn mười giờ. Tô Vị Nhiên vốn muốn ở bên ngoài một đêm. Nhưng nếu quả thật như vậy, vậy chẳng phải chứng tỏ hắn đang sợ Phương Quân Dục sao? Vậy nên Tô đại thiếu gia vừa đậu xe vào bãi đỗ của Khách sạn Hách Lê Hi lại khởi động xe, lái đi.

Chờ Tô Vị Nhiên xoắn xuýt xong rồi trở lại biệt thự của Phương Quân Dục đã là mười một giờ hơn. Tô Vị Nhiên lái xe vào gara mới phát hiện đèn tầng dưới và đại sảnh vẫn mở. Tô Vị Nhiên nắm tay nắm bằng đồng màu vàng khắc hoa văn tinh xảo, trong bóng đêm, từ đầu ngón tay truyền đến cảm giác lạnh lạnh đặc trưng của kim loại.

Tô Vị Nhiên mở cửa, đi vào đại sảnh. Quả nhiên, hắn thấy được Phương Quân Dục đang ngồi trên sa lon.

“Đã về rồi?” Phương Quân Dục quay đầu, mỉm cười.

“Anh đang chờ tôi sao?” Tô Vị Nhiên dùng giọng điệu trào phúng nói.

“Em nói xem?” Phương Quân Dục trực tiếp đẩy vấn đề lại cho Tô Vị Nhiên.

“Tôi không biết.” Tô Vị Nhiên khẽ cười trả lời.

“Anh sợ em đi rồi sẽ không trở lại nữa.” Giờ khắc này Phương Quân Dục từ bỏ toàn bộ lý trí, nói ra nỗi sợ hãi đã bị che dấu sâu trong lòng. Cho dù biết chuyện này sẽ không xảy ra, nhưng hắn cũng sẽ không để nó xảy ra.

“Anh đúng là hiểu tôi.” Tô Vị Nhiên cười khẽ một tiếng, giống như không nghe được tình tự trong lời nói của Phương Quân Dục.

Phương Quân Dục rướn người, vươn tay muốn bắt lấy Tô Vị Nhiên. Bất quá Tô Vị Nhiên so với hắn nhanh hơn, nhanh chóng lui lại. Nhưng Phương Quân Dục lại thuận theo động tác của Tô Vị Nhiên mà di chuyển, cuối cùng vẫn ôm được hắn.

Cảm nhận độ ấm trước ngực, Phương Quân Dục thỏa mãn khẽ thở dài một tiếng.

Xúc cảm trong lòng là thật, thật tốt quá.

Tk: khổ anh, nhưng cũng đáng đời. Đáng lẽ cái kết cho anh phải là muôn đời nhìn người mình yêu bên vòng tay người khác, thế mới chuộc lại lỗi mà a phạm phải. Đời mà, không ai ăn không của nhau được cái gì mà luôn luôn phải trả cái giá. Rất tiếc có lẽ trong kiếp này cái giá của a không quá đắt:v

40. Chương 40

mọi ng nghỉ lễ vui vẻ chứ. cả tuần mà nhĩ. ta thì ngủ suốt 5 ngày lễ lun:))

Edit: Chuông Cỏ

Beta: Trangki

Tô Vị Nhiên cười khẽ một tiếng, sau đó vươn tay ôm cổ Phương Quân Dục, ghé vào tai hắn nhẹ nhàng thổi một hơi: “Ôm đủ chưa?” Sau đó đẩy Phương Quân Dục ra, trực tiếp trở về phòng ngủ.

“Đã tra được người.”

Di động rung lên, Tô Vị Nhiên lấy ra nhìn dòng chữ trên màn hình, mỉm cười.

Nửa tháng trôi qua rất nhanh. Trong nửa tháng này, vô luận là Phương gia ở A thành hay Tô gia ở C thành đều rất yên bình. Tất cả tựa hồ đã khôi phục lại trạng thái lúc trước.

Tô Vị Nhiên vẫn như cũ là khách quen của “Lạc đường” nhưng lại có chút bất đồng so với trước kia. Hình như hắn đã vứt bỏ đám bạn xấu, khi tới luôn đi một mình. Nhưng lúc hắn đi, Trâu Bác Quang luôn thấy xe của Phương Quân Dục xuất hiện trước cửa “Lạc đường”.

Phương Quân Dục luôn đến đón Tô Vị Nhiên khi hắn đi. Hắn chưa bao giờ đi vào, chỉ ngồi trên xe lặng lẽ chờ đợi.

Không mất quá lâu, cả A thành đều biết tin này. Tất cả mọi người đều nói Phương Quân Dục và Tô Vị Nhiên lưỡng tình tương duyệt. Tô đại thiếu gia đau khổ yêu đơn phương nhiều năm như vậy, rốt cục cũng có một kết quả viên mãn. Thậm chí còn có một tay săn ảnh của tờ tạp chí lá cải nào đó lấy ảnh Phương Quân Dục đón Tô Vị Nhiên ở cửa “Lạc đường” làm ảnh bìa. Tuy hình hơi mờ nhưng không quá khó để nhận ra, trong hình hai người dùng tư thế vô cùng thân mật, mặt Tô đại thiếu gia kề sát cổ Phương Quân Dục, tựa hồ đang hôn nhẹ lên cổ hắn. Hoàn toàn là bộ dáng của một cặp tình nhân đang yêu đương nồng nhiệt.

Tay săn ảnh này hiển nhiên mới xuất hiện, trước kia cũng chưa từng lẫn lộn ở A thành nên không biết trong giới truyền thông A thành có một quy tắc ngầm bất thành văn: không được đưa tin sinh hoạt cá nhân của bất cứ ai trong Phương gia. Sau khi Tô Vị Nhiên đến A thành, trên danh sách cấm này lại nhiều thêm một cái tên Tô Vị Nhiên.

Vốn bài viết này khoan nói đến chuyện có thể dùng được không, đáng lẽ đã phải bị xử bắn từ ngay khi viết rồi. Nhưng bất ngờ là, bản thảo này không những có thể thông qua xét duyệt, thậm chí còn được dùng làm trang đầu.

Tô Vị Nhiên cầm báo, nhìn bức hình được đăng ở một vị trí vô cùng bắt mắt, nhấp một ngụm cà phê, khoe miệng cong lên một nụ cười khẽ như có như không.

“Tô thiếu gia, đã làm theo dặn dò của ngài.” Người đầu kia điện thoại cung kính nói.

“Viết không tồi. Không hổ là học sinh đứng đầu khoa báo chí đại học F.” Tô Vị Nhiên chậm rãi nói.

“Cám ơn Tô thiếu gia khích lệ.”

Tô Vị Nhiên cúp điện thoại, tiếp tục xem bài viết tràn ngập những từ ngữ ám muội trên báo. Hắn nhìn thời gian một chút, mới hơn tám giờ, tùy tay vứt tờ báo vào trong thùng rác, sau đó cứ như vậy mặc áo ngủ trực tiếp xuống lầu dùng bữa sáng.

Điện thoại lại vang lên. Tô Vị Nhiên nhìn tên người gọi hiện lên trên màn hình, là Tô Lê. Trong khoảng thời gian này, Tô Vị Nhiên ngoại trừ đến “Lạc đường”, thì chỉ nằm mốc ở biệt thự của Phương Quân Dục. Cho nên sau lần gặp mặt kia, bọn họ vẫn chưa gặp lại.

Bấm nghe, bên kia điện thoại liền truyền đến thanh âm của Tô Lê: “Thiếu gia.”

Tô Vị Nhiên uống một ngụm nước trái cây, sau đó đặt ly lên bàn. Lúc này mới mở miệng nói: “Sao vậy, nhớ tôi à?”

“Tôi ở nhà mỗi mắt chờ đợi thiếu gia sung hạnh. Nhưng ai biết thiếu gia lại là người có người cũ rồi thì quên người mới luôn chứ.” Tô Lê “u oán”.

Tô Vĩ Nhiên mỉm cười, ôn nhu nói: “Bổn thiếu gia và Phương Quân Dục đang có hứng ân ái, tạm thời không rảnh để sủng hạnh cậu. Ngoan.”

Tô Lê khẽ cười: “Quả nhiên.”

Tô Vĩ Nhiên cũng cười: “Xem tin tức hôm này rồi à.”

Tô Lê khẽ hừ một tiếng: “Là tin ngài vừa đắc thủ đã vội vàng khoe khoang sao?” Trong giọng nói mang theo đố kỵ và lạnh lẽo ngay cả bản mình cũng không nhận thấy. Nếu không phải được Tô Vĩ Nhiên đồng ý thì kẻ nào mà có cái gan đăng tin tức kiểu đó lên như vậy?

” A ” Tô Vĩ Nhiên cười nói: “Tôi theo đuổi nhiều năm như vậy, rốt cục cũng thành công. Có thể không khoe khoang một chút sao? Cảm giác áo gấm đi đêm thật không tốt. Lúc này cậu hẳn là nên chúc phúc tôi mới đúng.”

cái đẹp (áo gấm) đem ra phô diễn hoặc dùng không đúng lúc (ban đêm thay vì ban ngày), thì cái đẹp ấy kém giá trị, chẳng có nghĩa gì

“Chúc hai người trăm năm hảo hợp, sớm sinh quý tử.” Tô Lê mỉm cười nói.

“Đa tạ.” Tiếng đáp lại của Tô Vĩ Nhiên mềm mại mà ngả ngớn, hẳn còn chậm rãi bổ sung: “Nếu Phương Quân Dục có thể sinh thật thì sinh một đội banh cũng không thành vấn đề.”

“Nhưng tôi vẫn muốn lên giường với ngài.” Tô Lê nhẹ nhàng cười nói.

“Tôi sẽ suy nghĩ.” Tô Vĩ Nhiên ôn nhu đáp: “Nếu tôi ngăn Phương Quân Dục rồi, lúc đó tôi sẽ nghĩ đến chuyện thay đổi khẩu vị.”

Sau đó Tô Vĩ Nhiên cúp điện thoại, chậm rãi ăn cơm. Ăn xong, Tô Vĩ Nhiên lau tay, rời khỏi phòng ăn.

Hắn đến phòng khách, ngồi gần người trên salon một lát rồi nhìn thời gian. Sau đó Tô Vĩ Nhiên lấy điện thoại ra gọi một cú điện thoại: “Tôi muốn gặp hắn.”

“Thời gian.” Người bên kia hỏi.

“Một giờ sau.”

“Đã biết, tôi lập tức sắp xếp.” Thanh âm kia cung kính nói.

Một giờ sau, Tô Vĩ Nhiên lái xe đến biệt thự ngoài bãi biển.

Biệt thự ngoài bãi biển này là biệt thự tư nhân của Tô Vĩ Nhiên. Nhưng từ sau khi mua, Tô Vĩ Nhiên vẫn chưa từng đến.

Tuy không ai ở, nhưng bên trong biệt thự cũng không nhiễm một hạt bụi. Hiển nhiên là có người định kì quét dọn. Cả tòa biệt thự đều vô cùng yên lặng, phẳng phất như không người. Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ thủy tinh chiếu vào làm đại sảnh tràn ngập ánh sáng. Tô Vĩ Nhiên đã phân phó, nếu trong biệt thự không có ai thì buông màn. Còn lúc này, rõ ràng bức màn đã bị cố ý kéo lên.

Tô Vĩ Nhiên lên lầu, căn phòng nằm sát phía đông chính là thư phòng. Khi hắn mở cửa, người trong thư phòng lo sợ bất an quay đầu nhìn về phía cửa.

Tô Vĩ Nhiên đi vòng ra sau bàn, ngồi xuống, chân bắt chéo, mười ngón tay đan vào nhau, khuỷu tay gác nhẹ lên mặt bàn.

“Tô Vĩ Nhiên.” Hắn không chút để ý tự giới thiệu, một bộ lười biếng tùy ý.

“Tô thiếu gia.” Khi thanh niên đối diện nghe đến cái tên này, cũng đã nhận ra thân phận của Tô Vĩ Nhiên, hắn nói.

Người thanh niên rất đẹp, da trắng như ngà, tóc đen như mực, dung mạo âm nhu, mặt mày yêu lệ như tranh.

“Lại đây.” Khoé mắt Tô Vĩ Nhiên khẽ cong lên, mang theo vài phần thờ ơ. Giọng nói dịu dàng, nhưng lại khiến kẻ khác không dám chống lại lời của hắn.

Người thanh niên kia chút ngập ngừng tới gần Tô Vĩ Nhiên. Tô Vĩ Nhiên nắm lấy cằm hắn, ánh mắt đảo qua, mỉm cười: “Bộ đáng đúng là không tệ. Khó trách ” khó trách năm đó Phương Quân Dục lại động tâm.

Phong Viễn nhìn thái tử gia hắc đạo đang mỉm cười trước mắt, trong lòng thấp thỏm không thôi. Hắn không biết vì sao bản thân lại bị vị thái tử gia hắc đạo này để ý. Nửa tháng trước, hắn bị một người đàn ông mặc âu phục đen bắt khỏi ký túc xá, sau đó bị giam lỏng nửa tháng. Trong thời gian này, hắn nghĩ hết biện pháp cũng không có cách nào chạy trốn. Hắn không rõ tại sao mình lại bị nhắm đến, hắn tự nhận là chưa từng đắc tội người nào có bối cảnh hay thế lực. Thẳng đến hôm nay, hắn mới gặp được người cho người giam lỏng hắn, lại ngoài dự liệu của hắn.

“Phong Viễn.” Tô Vĩ Nhiên nhẹ nhàng cười, chậm rãi gọi tên hắn.

Phong Viễn thấp thỏm lên tiếng đáp lại.

“Sinh viên năm tư trường Đại học T, làm bán thời gian phục vụ “dịch vụ đặc biệt” ở quán bar.” Khóe môi khẽ cong: “Tình nhân bí mật của Đồng sự trưởng Quốc tế toàn cầu Dư Quốc Đào.”

Dưới ánh mắt của Tô Vĩ Nhiên, Phong Viễn cảm giác sau lưng phát lạnh, cứ như bị lột sạch quần áo. Hắn có thể cảm nhận được trong ánh mắt từ trên cao nhìn xuống của vị thái tử gia này là khinh thị và trào phúng.

“Hư vinh, lỗi đời.” Tô Vĩ Nhiên chậm rãi nói, hắn buông cằm Phong Viễn ra, nhẹ nhàng nở nụ cười: “Dùng thân thể xinh đẹp trẻ trung đổi lấy tiền tài, có lẽ cậu cho rằng đây là một chuyện rất có lời. Bất quá đồ chơi xinh đẹp mấy cũng đâu sánh được với hưởng thụ vật chất.”

“Dư Quốc Đào đúng là keo kiệt.” Tô Vĩ Nhiên mỉm cười: “Một năm chỉ cho cậu một trăm hai mươi vạn.”

Sau lưng Phong Viễn toát ra mồ hôi lạnh. Người trước mắt này ngay cả vấn đề riêng tư nhạc nhả như vậy cũng biết sao. Chuyện này rõ ràng cũng chỉ có hắn và Dư Quốc Đào hai người biết thôi mà.

“Đã mập lại có bụng bia.” Tô Vĩ Nhiên miễn cưỡng nói: “Trên giường còn thô lỗ, làm hại cậu đã nhiều lần phải nhập viện lúc nửa đêm.”

Tô Vĩ Nhiên tựa tiểu phi tiểu liếc Phong Viễn đã sợ đến mặt mũi trắng bệch: “Một trăm hai mươi vạn này đúng là kiếm quá khổ cực.”

“Ngài muốn gì?” Phong Viễn hỏi. Giọng nói của hắn run rẩy, thanh âm cũng trở nên phi thường yếu ớt.

“Tôi muốn làm gì?” Tô Vĩ Nhiên mỉm cười, lặp lại câu hỏi của Phong Viễn

“Tôi muốn làm một giao dịch với cậu.”

Ánh mắt Phong Viễn mang cho nghi hoặc. Hắn không có gì, thậm chí có lấy dung mạo ra thì đứng trước vị thái tử gia này cũng không là gì. Vậy thì hắn có cái gì đáng giá để vị thái tử gia này muốn giao dịch với hắn?

Tô Vĩ Nhiên dĩ nhiên có thể đọc được nghi hoặc trong ánh mắt của Phong Viễn. Hắn mỉm cười: “Yên tâm, khoản giao dịch này cậu tuyệt đối không chịu thiệt. So với hầu hạ lão già Dư Quốc Đào còn thoải mái khoái hoạt hơn nhiều.”

“Giao dịch gì?” Phong Viễn cẩn mật hỏi.

Tô Vĩ Nhiên nheo mắt, trong mắt loé lên một tia nguy hiểm: “Câu dẫn Phương Quân Dục.” Thanh âm của hắn mang theo lạnh lẽo làm người khác phải sợ hãi, tựa như một lưỡi dao mỏng manh mà sắc bén.

Tim Phong Viễn đập hụt mất một nhịp. Hắn từng nghe Dư Quốc Đào nói qua chuyện Tô Vĩ Nhiên thích Phương Quân Dục. Nghe nói Tô Vĩ Nhiên yêu Phương Quân Dục đến điên cuồng.

Giao dịch này quả thực chính là lá bùa đòi mạng hắn.

Hắn ngập ngừng: “Tôi thật sự không có bất cứ suy nghĩ gì với Phương tổng.”

“Vậy sao?” Tô Vị Nhiên khẽ nở nụ cười. Phong Viễn không có suy nghĩ gì với Phương Quân Dục? Đời trước, sau khi hấn rời khỏi Phương Quân Dục, Phong Viễn đã dùng đủ mọi cách để tiếp cận Phương Quân Dục. Có lẽ tạm thời trước mắt hấn thì không, cũng không có lá gan này. Nhưng sau này nhất định sẽ có.

Người, là loài động vật vừa có dã tâm vừa có dục vọng.

“Tôi thật sự không có.” Phong Viễn thấp giọng nói.

“Không có hay là không dám có?” Tô Vị Nhiên mỉm cười hỏi, hứng thú nhìn về phía Phong Viễn.

“Không có.” Dưới ánh mắt của Tô Vị Nhiên, Phong Viễn cảm thấy máu toàn thân đều bị đông cứng, sắc mặt trắng bệch đáp.

Tô Vị Nhiên cười khẽ một tiếng: “Tôi có đáng sợ như vậy sao? Thả lỏng đi.” Có hay không, đối với hấn mà nói cũng không quan trọng.

Nhưng càng như vậy, Phong Viễn lại càng là bất an.

“Yên tâm, chỉ cần làm theo lời tôi, cậu sẽ không xảy ra chuyện gì.” Tô Vị Nhiên mỉm cười nói.

“Bất quá ...” Khoé môi Tô Vị Nhiên khẽ cong lên một nụ cười thờ ơ: “Nếu cậu không nghe lời...” Tô Vị Nhiên lấy từ trong ngăn kéo ra một khẩu súng, một tiếng súng vang lên khiến cả người Phong Viễn cứng đờ. Viên đạn sượt qua má Phong Viễn, để lại một vết máu mờ mờ, chuẩn xác không sai một li.

“Cậu sẽ chết rất khó coi.” Tô Vị Nhiên cất súng đi rồi mỉm cười: “Không biết cậu có từng nghe nói qua khu S của ‘Lạc đường’ chưa nhỉ?”

Phong Viễn sắc mặt trắng bệch, đi theo Dư Quốc Đào lâu như vậy, hấn dĩ nhiên biết khu S đại danh đỉnh đỉnh của “Lạc đường”.

“Nhưng tôi không biết phải tiếp cận Phương Quân Dục như thế nào.” Phong Viễn cúi đầu nói.

Nghe được câu này, Tô Vị Nhiên biết Phong Viễn đã chấp nhận giao dịch.

“Tự nghĩ cách.” Tô Vị Nhiên khẽ cười nói: “Đừng nói cậu không có cách.”

Tô Vị Nhiên đứng lên, đưa lưng về phía Phong Viễn: “Hiện tại cậu có thể đi. Còn có, nhớ rõ cái gì gọi là họa là từ ở miệng mà ra.”

Hấn quay đầu lại nhìn thoáng qua Phong Viễn vẫn đang bất động: “Sau việc này tôi sẽ cho cậu một trăm ngàn.”

“Đô-la.” Nói xong, hấn rời khỏi thư phòng.

Tô Vị Nhiên trở lại xe, ngón tay cong lên gõ nhẹ lên tay lái, mỉm cười: “Ngàn vạn lần đừng cô phụ lòng tốt của tôi nha, Phương Quân Dục yêu dấu.”

Cc: tốt thấy sợ à (==!) Điện này Quân Dục ca tự cầu nhiều phúc đi. Amen.

Tk: Trò này vui mà, người ta đã bảo đã biết ngày nay như thế sao khi xưa còn làm:3 nhất là với người có cá tính mạnh mẽ gian xảo như Vị Nhiên

41. Chương 41

típ nà

Edit: Chuông Cỏ

Beta: Trangki

Sau khi Tô Vĩ Nhiên rời khỏi, trong biệt thự trống rỗng tựa hồ chỉ còn lại một mình Phong Viễn. Nhưng nửa tháng bị giam lỏng khiến Phong Viễn biết, ở nơi hắc không thể nhìn thấy vẫn có một ánh mắt đang nhìn hẩn chăm chăm.

Hẩn minh bạch bản thân chỉ có thể làm theo lời phân phó của vị thái tử gia kia, bằng không thứ đợi hẩn chính là Địa Ngục. Hẩn bị bắt nửa tháng, nhưng ngoại giới vẫn không chút động tĩnh. Có thể thấy được nếu Tô Vĩ Nhiên muốn một người vô thanh vô tức biến mất thì đó quả thực là một chuyện quá dễ dàng.

Qua thật lâu, thân thể cứng ngắc của Phong Viễn khẽ nhúc nhích. Hẩn mím môi, rời khỏi toà biệt thự không người.

“Uy, giờ cậu đang ở đâu?” Bên kia điện thoại truyền đến thanh âm không mang theo một giai điệu nào cứng nhắc như người máy của Tô Nguyên.

“Không có nhiệm vụ mà cậu lại chủ động gọi cho tôi, đúng là hiếm thấy.” Tô Vĩ Nhiên khẽ cười nói: “Có phải bắt đầu coi trọng bổn thiếu gia rồi không?”

“Tự kỷ vừa thôi.” Tô Nguyên nói: “Tôi đang theo dõi biệt thự ngoài biển của cậu thì thấy có người lạ. Là cậu đem đến?”

Tô Vĩ Nhiên khẽ cười: “Bộ đáng không tôi chứ?”

“Bình thường.” Tô Nguyên thờ ơ đáp: “Khẩu vị của cậu đúng là càng ngày càng kém.”

Tô Vĩ Nhiên không thèm để ý. Đây không phải khẩu vị của hẩn, mà là khẩu vị của Phương Quân Dục đời trước. Bất quá thật ra hẩn lại rất tán thành nhận xét này của Tô Nguyên. Đời trước Phương Quân Dục sém chút đã kết hôn cùng tên kia, khẩu vị của hẩn đúng là quá kém.

“Cậu muốn thưởng hẩn?” Tô Nguyên hỏi.

“Cậu thấy sao?” Tô Vĩ Nhiên không trả lời trực tiếp, mà đá câu hỏi lại cho Tô Nguyên.

“Dung tục.” Tô Nguyên bình luận. Không biết là đang nói về thưởng thức của Tô Vĩ Nhiên hay là đang đánh giá Phong Viễn.

“Có vẻ cậu đã tra qua thân phận của Phong Viễn.” Tô Vĩ Nhiên mỉm cười nói.

Nếu chỉ mới nhìn bề ngoài của Phong Viễn, Tô Nguyên tuyệt đối sẽ không nói như vậy.

“Ừh.” Quả nhiên, Tô Nguyên đáp một tiếng. Hẩn hơi dừng lại, sau đó nói tiếp: “Nhưng mặt hẩn và cậu có chút giống. Sẽ không phải vì nguyên nhân này mà cậu nhắm vào hẩn đó chứ?”

Bị Tô Nguyên nói như thế, Tô Vĩ Nhiên mới phát hiện bề ngoài của Phong Viễn quả thật cũng có chút giống mình. Chỉ vì mình đã quá quen thuộc với khuôn mặt của mình, nên khi nhìn người khác sẽ không cảm thấy hẩn giống mình. Về điểm này, ánh mắt của người khác so với chính chủ vẫn khách quan hơn.

Tô Vĩ Nhiên phì cười. Đừng nói với hẩn lúc ấy Phương Quân Dục nhìn trúng Phong Viễn là vì nguyên nhân này nha, hẩn sẽ cười chết đó. (Cc: ngạo kiều quá =3= chấp nhận sự thật đi Nhiên Nhiên.)

“Nếu tôi nói phải?” Tô Vĩ Nhiên đột nhiên nổi lên ý xấu trêu chọc Tô Nguyên.

Tô Nguyên vẫn là giọng điệu nghiêm túc nói: “Tôi cảm thấy không bằng cậu tự nhìn gương an ủi còn có lý hơn.”

Tô Vĩ Nhiên nhịn không được cười lớn: “A... Tô Nguyên, cậu thật sự rất vui tính đó.”

“Giờ có thể nói thật rồi chứ.” Tô Nguyên nói.

“Người này à...” Tô Vĩ Nhiên cười nói: “Tôi tính chuẩn bị cho Phương Quân Dục.”

Tô Vĩ Nhiên nói xong thật lâu, bên kia điện thoại vẫn không có tiếng đáp lại nhưng kết nối chưa đứt. Có thể thấy được Tô Nguyên bình tĩnh là thế cũng bị câu trả lời của Tô Vĩ Nhiên làm cho kinh sợ.

Từ nhỏ đã lớn lên cùng Tô Vị Nhiên, Tô Nguyên hiểu rất rõ tính tình của tên này. Tô Vị Nhiên thoát nhìn cứ như thờ ơ với tất cả mọi chuyện, lời nói lại càng thật giả khó phân, nhưng thực tế đối với chuyện đã xác định thì hắn rất cố chấp. Mà từ nhỏ đến lớn, Tô Vị Nhiên chưa từng chấp nhất chuyện nào như đối với Phương Quân Dục.

Hắn còn nhớ một lần.

Năm ấy Tô Vị Nhiên mười một tuổi, đúng vào kỳ nghỉ, hắn cùng Tô Vị Nhiên từ Thụy Sĩ trở về, bị đưa đến Shadow nhận huấn luyện.

Khi đó Lý Ngụy huấn luyện thực chiến cho bọn họ, nên dẫn bọn họ đến kho vũ khí chọn súng. Đi cùng bọn họ còn có cháu của một vị nguyên lão trong Tô gia. Vị nguyên lão đó ở Tô gia đức cao vọng trọng, mà đứa cháu này lại là bảo bối của lão, nên hắn cũng là một vị thiếu gia bị chiều đến vô pháp vô thiên.

Khi lựa súng, Tô Vị Nhiên và tên bảo bối kia cùng chọn trúng khẩu PMT36 sản phẩm nghiên cứu mới nhất của Tô thị. Hai người đồng loạt vươn tay, một người cầm đầu một người cầm đuôi. Lý Ngụy thấy thế liền hỏi hận sao không giấu khẩu súng đó cho kĩ. Hai tên tiểu tử tông này đều không phải loại người dễ thỏa hiệp.

Nếu là súng khác, trong kho vũ khí có rất nhiều loại giống nhau. Nhưng khẩu súng này lại khác.

Khẩu súng này là nghiên cứu mới nhất của Tô thị, cấu tạo phức tạp, mà hoa văn cực tinh xảo trên thân súng lại là thiết kế của một nghệ nhân bậc thầy Z quốc. Khẩu súng này không chỉ có lực sát thương lớn, mà bản thân nó cũng đã là một tác phẩm nghệ thuật. Bởi vì chỉ vừa nghiên cứu ra, chưa đưa vào sản xuất, nên cho dù là kho vũ khí của Shadow, có thể sử dụng trong thực tế cũng chỉ có một khẩu.

Lý Ngụy rồi rầm không biết phải nói như thế nào. Hắn hi vọng hai vị tiểu tử tông này có thể tự thỏa hiệp là tốt nhất. Nhưng nhìn hai người kia tựa hồ ai cũng không có ý buông tay.

Một lát sau, Tô Vị Nhiên chậm rãi thả tay, Lý Ngụy thở ra một hơi dài. Nhưng Tô Nguyên vốn đang ngồi một bên nghiên cứu vũ khí lại ngẩng đầu. Bởi vì hắn rất hiểu Tô Vị Nhiên, chuyện này vẫn chưa xong, hoặc nên nói giờ mới bắt đầu. Tên cháu bảo bối kia còn đặc ý nhìn Tô Vị Nhiên quơ quơ khẩu súng.

Tô Vị Nhiên khẽ cười, tùy tay cầm lấy một khẩu súng khác.

“Thiếu gia, loại súng này sắp bị đào thải rồi.” Lý Ngụy nghĩ Tô Vị Nhiên đang tức giận, nên không nghiêm túc chọn súng.

Tô Vị Nhiên mỉm cười nói: “Không sao, chỉ cần có thể bắn là được rồi.” Sau đó nhanh nhẹn lên đạn.

“Được rồi.” Lý Ngụy không thể làm gì khác hơn là im lặng. Ngay lúc hắn xoay người chuẩn bị dẫn ba người đi huấn luyện, một tiếng súng lại đột nhiên vang lên. Lý Ngụy vội vàng xoay người, liền thấy trợn một màn.

Tên cháu bảo bối nọ ôm cổ tay phải, không khóc cũng không nháo, bởi vì hắn đã bị dọa đến choáng váng. Khẩu PMT36 rơi trên mặt đất, trên thân súng màu bạc còn mang theo vết máu.

Sau đó tên cháu bảo bối kia hoàn hồn rồi bắt đầu gào khóc.

Tô Vị Nhiên mỉm cười nói với hắn: “Vọng tưởng tranh đồ với tôi, cũng phải xem có còn mạng để tranh không đã.”

Việc đã đến nước này, Lý Ngụy chỉ có thể cho nhân viên tuần tra mang tên ngu nọ đến phòng cứu thương. Tô Nguyên nhún vai, hắn biết chuyện này sẽ không hay ho gì mà.

Kết quả, cùng ngày, vị nguyên lão nọ đi tìm Tô Lại Nam. Sau khi Tô Lại Nam biết chuyện, cũng chỉ trấn an vị nguyên lão nọ một chút, nhưng ngay cả một câu trách mắng cũng không nói với Tô Vị Nhiên.

Một súng này của Tô Vị Nhiên cực kỳ xảo quyết. Tuy rằng sau này tay của tên cháu bảo bối kia đã có thể hoạt động lại bình thường, nhưng khi cầm vật nặng liền phát run, càng khỏi nói tới bắn súng.

Tô Vị Nhiên tuyệt đối sẽ không khoan dung với kẻ dám mơ ước đến đồ của hắn, từ nhỏ đã thế, càng khỏi nói nếu “thứ” đó là Phương Quân Dục. Tô Vị Nhiên yêu Phương Quân Dục đến mức nào, ngay cả Tô Nguyên cũng không thể nói rõ. Bởi vì hắn chưa từng thấy Tô Vị Nhiên chấp nhất với một người như vậy.

Nên hẳn hoàn toàn không thể tưởng tượng Tô Vị Nhiên lại sắp xếp cho một người lạ tiếp cận Phương Quân Dục.

“Sao lại không nói gì?” Tô Vị Nhiên khẽ cười nói.

Bình tĩnh như Tô Nguyên cũng không nhận được phải hít sâu một hơi, sau đó mới chậm rãi khôi phục ngữ điệu máy móc: “Tôi đang bị tin này làm shock. Đây so với việc trên mặt tôi mọc ra hai cục mụn còn khó tin hơn.”

“Được rồi, tôi cho cậu thời gian tiêu hoá.” Tô Vị Nhiên mỉm cười.

“Không phải cậu đang tính di tình biệt luyện đó chứ?” Tô Nguyên suy đoán hỏi.

Tô Vị Nhiên ôn nhu đáp: “Cậu thật thông minh, tôi quyết định từ nay về sau sẽ hảo hảo yêu thương cậu.”

Trả lời Tô Vị Nhiên chính là tiếng tút tút mắt kết nối.

Ban đêm

Tô Vị Nhiên lái xe tới “Lạc đường” nhưng không đi vào, chỉ ngồi đợi trong xe.

Bên trong và bên ngoài cánh cửa của “Lạc đường” là hai thế giới hoàn toàn khác. Bên ngoài bóng đêm dày đặc, ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng, người qua lại ít ỏi, trên quảng trường phía trước trừ bỏ xe, cũng chỉ có bảo an của “Lạc đường”. Mà bên trong lại là vô số các cặp trai thanh gái lịch đang hưởng lạc.

Cửa kính xe ai đó gõ nhẹ vài cái. Tô Vị Nhiên nhìn thoáng qua là Tô Lê.

“Đã đến cửa, sao lại không vào?” Tô Lê nửa dựa vào xe, lưỡi biếng nói.

“Bỗng nhiên không muốn vào.” Cửa kính từ từ hạ xuống, ánh trăng phác hoạ từng đường nét hoàn mỹ trên gương mặt Tô Vị Nhiên, cười cười nói: “Sao hôm nay lại tới đây?”

“Bởi vì tôi đang nghĩ có thể may mắn gặp ngài ở đây không. Sau đó diễn một đoạn for one night (419).” Tô Lê khẽ cười, chậm rãi nói: “Xem ra chúng ta rất có duyên.”

Tô Vị Nhiên tựa vào lưng ghế, mỉm cười: “Cậu muốn gặp tôi rất đơn giản mà, chỉ cần tới tìm tôi là được. Chẳng lẽ cậu lại thích thể loại tình cờ gặp nhau như đám nữ sinh?”

“Tôi chỉ là đang nghĩ chúng ta không phải là không có duyên.” Tô Lê cười dịu dàng nói.

“Sau đó thì sao?” Khóe miệng Tô Vị Nhiên cong lên thành một nụ cười thờ ơ, đuôi mắt mang theo một tia trào phúng như có như không.

“Sau đó? Không phải ngài cũng biết sao?” Tô Lê ôm ngực khẽ cười nói.

“Được rồi.” Tô Vị Nhiên tựa hồ bắt đầu thở dài một hơi, nhưng ánh mắt lại mang theo ngả ngớn và chế giễu, ôn nhu nói: “Chơi trên xe sao?”

Lúc này đến phiên Tô Lê há hốc. Hẳn nghĩ Tô Vị Nhiên vẫn sẽ tiếp tục thờ ơ qua loa mấy câu cho có lệ. Hẳn còn chuẩn bị xong cả lời thoái để phản bác lí do thoái thác của y. Kết quả Tô Vị Nhiên lại trực tiếp tới một câu trắng (trợn) đến không thể trắng hơn. Khiến hẳn có chút không biết phải tiếp tục thế nào.

“Tốt.” Tô Lê miễn cưỡng hồi thần, duy trì ngữ khí ngả ngớn mọi khi. Hẳn biết trong lòng Tô Vị Nhiên chỉ có Phương Quân Dục, những người khác hoàn toàn không thể lọt vào mắt hắn. Nếu không tám năm này, biện pháp gì hắn cũng đã dùng hết, mà sao vẫn không một lần thành công? Hẳn thật ra muốn nhìn một chút Tô Vị Nhiên rốt cuộc sẽ diễn kịch cùng hắn đến lúc nào.

Tô Vị Nhiên mở khoá xe, khóe miệng khẽ cong lên: “Vào đi.”

Tô Lê mở cửa, sau đó Tô Vị Nhiên giơ tay, kéo cả người Tô Lê nằm lên mình. Khi Tô Lê còn chưa kịp phản ứng, Tô Vị Nhiên đã kéo cổ áo hắn xuống, ngay sau đó chính là mở khoá thắt lưng.

Tô Lê mê man nhìn Tô Vị Nhiên, giống như còn chưa rõ rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra. Tuy rằng cách xử sự của hắn già đời là thế, đối với tình sự và tình một đêm thì không gì là không biết. Nhưng người hôm nay

lại là Tô Vĩ Nhiên hần mất tám năm tâm huyết vẫn không chiếm được, diễn biến quá đột ngột, cho dù là Tô Lê cũng có chút không biết phải làm sao.

Nhưng Tô Lê rất nhanh đã phản ứng lại. Mặc kệ là Tô Vĩ Nhiên có mục đích gì, cảm dỗ được cùng Tô Vĩ Nhiên làm tình đã xâm nhập vào huyết dịch của hắn, ngay cả thuốc gây nghiện cũng phải kém vài phần. Cánh tay Tô Lê vòng qua cổ Tô Vĩ Nhiên.

Ngay lúc này, điện thoại của Tô Vĩ Nhiên vang lên.

“FUCK!” Tô Lê mắng, tay vẫn không rời cổ Tô Vĩ Nhiên. Ánh mắt hắn say mê nhìn chăm chăm cần cổ thon dài trắng nõn của Tô Vĩ Nhiên. Tuy những lúc Tô Vĩ Nhiên nghe điện thoại không thích người khác quấy rầy, nhưng hắn vẫn là kim lòng không đầu mà hôn lên cổ y, sau đó để lại một cái dấu đỏ sậm.

“Đã biết.” Giọng Tô Vĩ Nhiên có vẻ ngưng trọng. Tuy Tô Lê muốn nghe lên nội dung nói chuyện, nhưng lại thất bại. Sau đó Tô Vĩ Nhiên cúp điện thoại.

“Có chút chuyện.” Tô Vĩ Nhiên mỉm cười nói: “Sợ là hôm nay không thể hưởng thụ đêm xuân cùng cậu rồi, thật đáng tiếc.” Nhưng thần sắc của hắn lại hoàn toàn không có tí gì gọi là đáng tiếc.

“Được rồi. Chỉ hi vọng lần sau cũng có thể gặp được ngài lúc ngài đang có hứng như hôm nay thôi.” Tô Lê nhún vai, bước xuống xe. Đúng là rất đáng tiếc, sau này không biết bao giờ mới lại gặp được. Hắn cũng không có hỏi Tô Vĩ Nhiên bận gì, bởi vì hỏi cũng như không. Vả lại Tô Vĩ Nhiên cũng không thích thủ hạ quá tò mò về hành tung của mình.

Tô Vĩ Nhiên nhìn thấy Tô Lê quần áo hơi loạn, cười nhẹ một tiếng: “Cậu cũng sớm về đi.” Sau đó lái xe rời khỏi “Lạc đường”.

Điện thoại lại vang lên.

“Hơn nửa đêm nhắn tin kêu tôi gọi cho cậu, còn nói chỉ cần gọi không cần nói gì là được, tôi cái gì cũng chưa nói mà cậu lại nói một câu đã biết. Nghe ngữ khí của cậu, tôi còn tưởng là chuyện cơ mật đại sự gì, mà có cho dù là cơ mật đại sự thật cũng chưa từng nghe cậu dùng ngữ khí ngưng trọng như vậy. Cậu thật sự nên đến khoa thần kinh kiểm tra một chút đi. Người như cậu mà cũng có thể dùng loại ngữ khí đó sao?” Bên kia điện thoại là Tô Nguyên vẻ mặt vô cảm, dùng giọng nói đều đều như người máy nói một tràng. Tô Nguyên chưa từng nói dài như vậy bao giờ. Hơn nữa trong câu cuối cùng lại đi kèm cả cảm giác ngạc nhiên.

Tô Vĩ Nhiên biết sơ dĩ Tô Nguyên nói một tràng dài như vậy, phỏng chừng là vì bị mình quấy rầy lúc đang đắp mặt nạ nên bức bối.

“Có phải cậu đang đắp mặt nạ không?” Tô Vĩ Nhiên khẽ cười nói.

“Đúng vậy.” Tô Nguyên nói.

“Vậy cậu cứ tiếp tục đi.” Nói xong liền cúp điện thoại.

Tô Vĩ Nhiên để điện thoại xuống, nhẹ nhàng nở một nụ cười. Khi sắp có được thứ lúc nào cũng tâm tâm niệm niệm tất cả lại đột nhiên thành công đã tràng, tư vị này không tốt đến mức có thể làm người ta ầm ỨC muốn học máu. Tô Lê muốn chơi với hắn sao, còn non lắm.

42. Chương 42

...

Edit: Chuông Cỏ

Beta: Trangki

“Đã trở lại.”

Thời điểm Tô Vĩ Nhiên trở lại biệt thự liền nhìn thấy Phương Quân Dục đang ngồi trong phòng khách chờ hắn.

Tô Vĩ Nhiên ừ khẽ một tiếng, sau đó mỉm cười nói: “Gần đây Phương đại gia có vẻ rảnh rỗi quá nhỉ.” Đạo này, nếu Phương Quân Dục không đứng chờ hắn trước cửa “Lạc đường”, thì cũng là ngồi trong phòng khách chờ hắn. Trên thực tế, từ khi trọng sinh tới nay, Phương Quân Dục tựa như đã biến thành một con người khác. Kiếp trước là cả ngày không thấy bóng dáng, một tên cuồng công việc chỉ biết đến sự nghiệp chính hiệu. Mà đời này thì lại suốt ngày lác quắc lác lại trước mặt hắn, hoàn toàn là một bộ đàn ông tốt nhị thập tứ hiếu. Hình tượng lúc trước đã sụp đổ đến mức không đành lòng nhìn thẳng.

Nghĩ đến đây, Tô Vĩ Nhiên bật cười. Con người có phải là loài sinh vật không có tự trọng không cơ chứ? Vật dễ dàng có được thì không biết quý trọng, đến khi mất đi mới bắt đầu níu kéo. Hôm nay hắn chiếm được thứ trước kia cầu mà không được, nhưng cũng đã mất đi cuồng nhiệt kiếp trước. Mà Phương Quân Dục thì lại hoàn toàn tương phản. Nói đến cùng, hắn và Phương Quân Dục cũng đều không có tự trọng như nhau thôi.

Phương Quân Dục nhìn Tô Vĩ Nhiên bộ dáng đắm chiêu, không lên tiếng, chỉ lẳng lẳng nhìn hắn.

Tô Vĩ Nhiên vốn muốn thuận miệng đùa giỡn Phương Quân Dục một chút, nhưng cuối cùng hắn chỉ xoa nhẹ huyệt Thái Dương, nói: “Tôi mệt rồi.” Nói xong cũng nhấc chân bước lên lầu.

“Vĩ Nhiên.” Sau lưng truyền đến tiếng thở dài của Phương Quân Dục. Tô Vĩ Nhiên thoáng dừng lại, sau đó lại tiếp tục đi về phía trước.

Từ lúc Tô Vĩ Nhiên vào nhà Phương Quân Dục liền phát hiện dấu hôn trên cổ hắn. Tuy rất muốn hỏi một câu, nhưng hắn biết nếu hắn hỏi thật thì lấy được cũng chỉ là một tràng vòng vo trêu chọc của Tô Vĩ Nhiên.

Nhìn bóng lưng Tô Vĩ Nhiên rời đi, Phương Quân Dục ngồi lại sofa, áo vest đen đặt một bên còn cà- vạt nơi lỏng, đôi chân thon dài gác lên, mười ngón tay đan chéo tùy ý đặt trên đùi. Cho dù là tư thế tùy ý lơ lửng đến vậy, cả người Phương Quân Dục vẫn toát lên vẻ tao nhã lại ung dung mọi khi.

“Tô Vĩ Nhiên ” con người sạm màu sâu thẳm như giếng cổ không đáy, từ khoe miệng nhẹ nhàng ngâm lên ba chữ mang theo cảm xúc phức tạp, tựa đang than thở nhưng cũng không phải than thở.

Rõ ràng Tô Vĩ Nhiên cách hắn gần như vậy, tựa hồ chỉ cần vươn tay là có thể chạm vào, nhưng hắn vẫn cảm thấy được, Tô Vĩ Nhiên đang cách hắn càng ngày càng xa. Tuy rằng tất cả chuyện này đều trong dự liệu, bất quá vẫn làm hắn cảm thấy mát mát không thôi. Dù là kiếp trước hay kiếp này, hắn đều để vuột mất Tô Vĩ Nhiên.

Dù đối mặt với bất kì người nào, hắn cũng đều có biện pháp ứng đối. Duy chỉ có Tô Vĩ Nhiên là hắn không biết phải làm sao. Nếu mềm, chỉ sợ Tô Vĩ Nhiên sẽ rất khó để tha thứ cho hắn, nên chỉ có thể là phí công. Mà nếu cứng rắn, tầng quan hệ vốn đã yếu ớt giữa bọn họ sẽ lại càng mong hơn, quan trọng nhất là, hắn không đành lòng thương tổn Tô Vĩ Nhiên. Trên mặt Phương Quân Dục hiện lên một tia cười khổ. Người, một khi đã có cảm tình, sẽ bắt đầu trở nên do dự. Một Phương Quân Dục đối mặt với bất kì người nào cũng đều lãnh khốc quả quyết, nhưng khi đối mặt với Tô Vĩ Nhiên thì chưa đâu đã thất bại thảm hại.

Phương Quân Dục tựa lưng vào sofa, nhìn ánh sáng mờ ảo của chùm đèn treo Baroque thạch anh hoa lệ mà tự sâu não.

Tô Vĩ Nhiên lên lầu, tắm rửa thay áo tắm. Sau đó khi đứng trước gương trong phòng tắm mới nhìn thấy dấu hôn trên cổ mình.

Đầu ngón tay Tô Vĩ Nhiên nhẹ nhàng xẹt qua ấn ký màu đỏ thẫm đó, khoe miệng thoáng cong lên một nụ cười trào phúng.

Dấu hôn rất rõ a, Phương Quân Dục nhất định đã phát hiện. Nghĩ đến khi Phương Quân Dục nhìn thấy dấu hôn này, sau đó dùng ngữ khí thâm tình chân thành gọi tên hắn, Tô Vĩ Nhiên liền cảm thấy mả mai không tả nổi. Diễn xuất của đại ngôi sao thân ái nhà hắn thật sự chẳng là gì so với Phương Quân Dục nha. (hình như là đang nói đến Tô Sùng Hoa)

Tô Vĩ Nhiên chán ghét dùng sức chà dẫu hôn kia, dùng sức đến mức như muốn lột xuống một tầng da.

Tối hôm đó, Tô Vĩ Nhiên ngủ không an ổn. Từng cảnh tượng rời rạc kiếp trước liên tiếp hiện lên trong cảnh mộng, Phương Quân Dục, Tô Lê, Tô Sùng Hoa. Theo vụ nổ cuối cùng nổ, Tô Vĩ Nhiên cũng bừng tỉnh. Bên ngoài bóng đêm dày đặc, bởi vì chưa hạ rèm, ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng xuyên vào phòng. Ánh trăng ánh lên con người màu nâu sẫm của Tô Vĩ Nhiên, càng toát lên vẻ lạnh lùng.

Hắn đứng lên, thuận tay sửa lại áo ngủ đã hơi xộc xệch sau đó tự rót cho mình một ly rượu đỏ. Hắn ngồi trên ghế, ánh mắt xuyên qua thủy tinh nhìn về phía ngoài cửa sổ, sâu thẳm mà trong trẻo. Rượu đỏ trong ly thủy tinh đỏ đến điểm lệt, khiến ngón tay trắng nõn cả Tô Vĩ Nhiên cũng bị nhiễm thành một màu sắc xinh đẹp.

Khóe miệng Tô Vĩ Nhiên hiện lên một tia mỉm cười, khe khẽ nhưng lại mang theo tàn nhẫn.

Sau khi nói chuyện với Phong Viễn, Tô Vĩ Nhiên đã phái người theo dõi, mỗi ngày đều báo cáo chi tiết hành tung của Phong Viễn lại cho mình.

Thông thường Tô Vĩ Nhiên chỉ liếc một cái rồi ném. Đơn giản là Phong Viễn tìm tất cả mọi cách có thể để tìm cơ hội tiếp cận Phương Quân Dục, nhưng trước mắt vẫn chưa cách nào thành công. Dù sao Phương Quân Dục cũng là tổng tài của Phương thị, lại còn là thái tử gia của Phương gia tại A thành, người bình thường sao có thể tiếp cận, ngay cả muốn gặp người thật cũng đã không dễ. Cho nên Phong Viễn thất bại liên tục như vậy cũng không đáng ngạc nhiên. Nếu như hắn nháy mắt đã có thể tiếp cận Phương Quân Dục vậy mới gọi là kinh ngạc.

Báo cáo hôm nay vẫn không khác gì mấy ngày trước, tóm lược lại là Phong Viễn dùng đủ loại biện pháp, nhưng ngay cả bóng dáng Phương Quân Dục cũng không thể nhìn thấy. Tô Vĩ Nhiên thả báo cáo xuống bàn, con người ngưng trọng. Hình như hắn đã quên một chuyện đời trước Phong Viễn tiếp cận Phương Quân Dục như thế nào nhỉ.

Đời trước, khi Tô Vĩ Nhiên chú ý tới Phong Viễn, cũng là lúc Phong Viễn đã trở thành tình nhân của Phương Quân Dục. Bởi vì quá thất vọng nên hắn cũng chỉ chú ý tới hướng đi sau này của bọn họ chứ không tìm hiểu bọn họ quen biết như thế nào. Bởi vì hắn biết nếu tìm hiểu, chỉ sợ cảm xúc không cam lòng sẽ lấp đầy tâm trí hắn, làm cho lý trí của hắn tê dại. Mà khi đó Tô gia vừa trải qua cuộc phản loạn của Tô Tuấn Vũ và một loạt chuyện, rất bất ổn, lúc nào cũng phải bảo trì thanh tỉnh, sợ sẩy một chút là sẽ mất mạng.

Vài ngày sau, thuộc hạ giám thị Phong Viễn như thường lệ gửi báo cáo hành tung một ngày trước của Phong Viễn. Phong Viễn vẫn thất bại như mọi lần. Nhưng hôm nay lại có chút bất đồng so với lúc trước. Trong báo cáo xuất hiện một cái Tô Vĩ Nhiên vô cùng quen thuộc Tô Lê.

Giản lược báo cáo là Tô Lê chủ động tìm Phong Viễn. Phỏng chừng là vì Phong Viễn không ngừng tìm cách muốn tiếp cận Phương Quân Dục nên đã khiến cho Tô Lê chú ý sau đó Tô Lê tìm tới Phong Viễn. Bởi vì Tô Lê là được Tô gia huấn luyện ra, nên khả năng điều tra cũng rất tốt. Người giám thị không thể bám sát, chỉ có thể theo tới bên ngoài “Lạc đường”, nhìn bọn họ đi vào “Lạc đường”.

Tô Vĩ Nhiên nhìn báo cáo, trên mặt hiện ra một tia cười khê. Giờ thì hắn đã có thể đoán ra nguyên nhân Phong Viễn có thể tiếp cận Phương Quân Dục.

“Tô Lê à Tô Lê, rốt cuộc người yêu ta sâu đến đâu.” Tô Vĩ Nhiên trào phúng nở nụ cười: “Sao có thể một lần lại một lần tìm cách hại ta như vậy chứ.” Âm mưu đời trước cứ vậy mà lặp lại ở đời này.

“Bất quá hiện tại người cũng xem như đã giúp ta.” Tô Vĩ Nhiên mỉm cười: “Sau này chúng ta tiếp tục từ từ tính.”

Tô Vĩ Nhiên cứ như vậy thờ ơ nhìn Tô Lê giúp đỡ Phong Viễn vào thực tập ở tập đoàn Phương thị. Dựa theo yêu cầu thông báo tuyển dụng của Phương thị, loại học sinh trường hạng ba như Phong Viễn không cần xem lý lịch cũng đã trực tiếp bị loại, ngay cả bước vào Phương thị cũng không đủ tư cách chứ nói gì thực tập. Nhưng được Tô Lê âm thầm hỗ trợ, nên Phong Viễn thuận lợi tiến vào tập đoàn Phương thị.

Tô Vĩ Nhiên uống cà phê xem báo cáo hôm nay, nhẹ nhàng nở nụ cười. Cho dù vào Phương thị, Phong Viễn thân là thực tập sinh có dùng hết chiêu trò cũng đừng hòng gặp Phương Quân Dục. Văn phòng của Phương

Quân Dục nằm ở tầng cao nhất của cao ốc Phương thị. Ba tầng trên cùng là văn phòng của những người có quyền lực lớn nhất tập đoàn Phương thị. Nhân viên bình thường không được ba tầng này đặc biệt cho phép thì không được lên.

“Tốc độ có hơi chậm.” Tô Vị Nhiên chậm rãi uống một ngụm cà phê, khẽ cười nói: “Tô Lê thật không chịu cố gắng, uống công ta còn ôm hi vọng với người.”

Trong khoảng thời gian này, Phương Quân Dục và Tô Vị Nhiên trong mắt người khác vẫn luôn dính vào nhau như cũ, giống như một đôi vợ chồng mới cưới yêu nhau say đắm. Khi Tô Vị Nhiên đến “Lạc đường”, mọi người lúc nào cũng thấy Phương Quân Dục tới đón hân. Tô Vị Nhiên vô cùng thân mật với Phương Quân Dục, cho dù là trước “Lạc đường” cũng có người chứng kiến hân và Phương Quân Dục ở trong tư thế thân mật.

Đại đa số thời gian, Phương Quân Dục đều ở biệt thự dùng cơm cùng Tô Vị Nhiên. Chuyện này và đời trước có một sự khác biệt rất lớn. Đời trước Phương Quân Dục phải đi xã giao rất nhiều, rất ít khi ở nhà ăn cơm. Tô Vị Nhiên cho đó là vì Phương Quân Dục căn bản không muốn gặp hân, cho dù hân vẫn luôn là một bộ ôn hoà hữu lễ với mình. Mà Tô Vị Nhiên cũng rất ít khi ăn cơm ở biệt thự, bởi vì ăn một mình rất tịch mịch. Hân luôn cùng đám bạn xấu ra ngoài tìm thú vui. Mà hiện tại, Phương Quân Dục cùng Tô Vị Nhiên lại luôn cùng nhau dùng bữa ở biệt thự.

Mặc dù trong mắt ngoại nhân, Tô Vị Nhiên và Phương Quân Dục thân mật đến như vậy. Nhưng cũng chỉ hai người bọn họ biết, khúc mắc giữa bọn họ lớn đến đâu. Những lúc chỉ có hai người, đại đa số thời gian bọn họ đều là im lặng, tự làm việc riêng, không khí trầm mặc mà cổ quái.

Đối với loại tình huống này, Phương Quân Dục cũng không quá kinh ngạc. Bởi vì hân biết nếu hân muốn Tô Vị Nhiên trở về tất nhiên sẽ gặp phải quá trình này. Hân chưa từng có yêu cầu xa vời muốn Tô Vị Nhiên có thể lập tức tha thứ hân. Cho nên có khó khăn đến mấy cũng chỉ có thể đi tiếp. Cùng nhau mười năm, hân hiểu rất rõ tính cách của Tô Vị Nhiên. Muốn Tô Vị Nhiên có thể một lần nữa thừa nhận hân, thời gian chờ đợi sẽ rất dài. Nếu chỉ đứng im một chỗ, chờ đợi Tô Vị Nhiên tự mình quay đầu lại, có lẽ hết kiếp này hân cũng không thể chờ được. Hân nguyện ý dùng thời gian cả đời bồi Tô Vị Nhiên, nhưng điều kiện là phải có được y. Nếu cả đời chỉ có thể đứng một bên nhìn Tô Vị Nhiên hân làm không được.

Nếu không được đợi Tô Vị Nhiên tự mình quay lại.....

Con người Phương Quân Dục tối sầm xuống. Cho dù hân cũng không muốn miễn cưỡng Tô Vị Nhiên, nhưng nếu nhẫn nại đã hết thì hân vẫn sẽ làm trái bản tâm của chính mình. Tựa như lần trước làm tình cùng Tô Vị Nhiên.

Đời này, Tô Vị Nhiên chỉ có thể là của hân. Cho dù có thương tổn, cũng phải giữ y lại bên người, sau đó chậm rãi chữa thương cho y. Đây là kết quả xấu nhất.

Nhưng hân hi vọng cả đời cũng sẽ không xảy ra chuyện đó. Tổn thương Tô Vị Nhiên, cũng chẳng khác nào tự đâm chính hân.

Hân... luyến tiếc.

Văn phòng của Phương Quân Dục nằm trên tầng cao nhất Phương thị, sau lưng ghế dựa là vách tường thủy tinh, chỉ cần xoay ghế là đã có thể nhìn trọn cả A thành. Phương Quân Dục dựa vào lưng ghế, ánh mắt xuyên qua bức tường thủy tinh, nhìn xuống A thành, con người đen nhánh sâu thẳm mà thâm thúy.

43. Chương 42-2: Phiên Ngoại: Tô Lê

Edit: Chuông cỏ

Beta: Trangki

“Hợp tác vui vẻ.”

Thành ly thuỷ tinh chạm vào nhau phát ra một âm thanh thanh thúy, Tô Lê mỉm cười nhấp một ngụm rượu đỏ. Hắn nhìn Tô Sùng Hoa, cố gắng tìm một chút cảm giác tương tự.

“Ngay đêm nay?” Tô Sùng Hoa cũng nhấp một ngụm rượu đỏ, mỉm cười nho nhã.

“Ừh.” Tô Lê nhẹ nhàng lên tiếng: “Tôi đã sắp xếp ổn thoả mọi thứ.”

“Sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn chứ?” Tô Sùng Hoa có chút lo lắng hỏi: “Con người Tô Vị Nhiên rất khôn khéo, chỉ sợ...”

Không đợi Tô Sùng Hoa nói hết, Tô Lê có vẻ khó chịu phát tay cắt đứt lời Tô Sùng Hoa: “Nếu muốn giết hắn, cũng chỉ có một cơ hội này.”

Hắn đặt chén rượu xuống, lần nữa nói: “Tô Vị Nhiên tâm tư kín đáo khó dò, cơ hồ không có bất cứ nhược điểm nào. Bất quá”

Ánh mắt Tô Lê nháy mắt trở nên âm trầm: “Nếu nói Tô Vị Nhiên còn có một nhược điểm trí mạng, thì đó chính là Phương Quân Dục.”

Tô Sùng Hoa lại tựa hồ không cho là đúng: “Trước kia có lẽ là vậy. Nhưng từ ba năm trước sau khi hắn rời khỏi A thành cũng đã cắt đứt liên hệ với Phương Quân Dục. Hơn nữa tôi cũng từng cùng đề cập đến Phương Quân Dục với hắn, nhưng thái độ của hắn rất hồ hững, hoàn toàn như thể đó là một người xa lạ, đã không còn điên cuồng như hồi ở A thành.”

Tô Lê cũng không định giải thích thêm: “Nếu anh không tin, chúng ta có thể từ bỏ kế hoạch lần này.”

Tô Sùng Hoa lắc đầu: “Mặc dù tôi vẫn không tin thái độ hiện giờ của Tô Vị Nhiên đối với Phương Quân Dục, nhưng kế hoạch sẽ không thay đổi. Tôi sẽ không buông tha bất cứ cơ hội nào.”

Ánh mắt Tô Lê xẹt qua một tia trào phúng, rất nhanh, không kịp cho Tô Sùng Hoa thấy được. Hắn miễn cưỡng mở miệng nói: “Vây kế hoạch cứ tiếp tục. Kết quả” ngữ khí của hắn mang theo một tia thờ ơ: “sẽ không khiến anh thất vọng.”

Đây là cơ hội duy nhất để giết Tô Vị Nhiên. Chuyện duy nhất có thể làm cho Tô Vị Nhiên mất bình tĩnh chính là Phương Quân Dục. Những người khác đều cho rằng từ lúc Tô Vị Nhiên tiếp nhận Tô gia cũng đã hoàn toàn từ bỏ Phương Quân Dục. Nhưng hắn biết, cho tới tận bây giờ Tô Vị Nhiên cũng chưa từng từ bỏ. Cho dù hắn có giả vờ hồ hững, nhưng càng tỏ vẻ thờ ơ thì kỳ thật trong lòng hắn lại càng để ý. Lúc này Phương Quân Dục kết hôn, tuy ngoài mặt Tô Vị Nhiên vẫn như bình thường, nhưng hắn có thể cảm nhận rõ ràng so với lúc bình thường Tô Vị Nhiên càng trở nên âm lãnh. Hắn biết, kỳ thật Tô Vị Nhiên rất lưu tâm. Cũng chính vì lưu tâm như vậy sẽ làm Tô Vị Nhiên tạm thời mất đi khả năng phán đoán lúc tỉnh táo.

Đây chính là lần duy nhất có thể thành công.

Tô Sùng Hoa mỉm cười, bộ dáng ôn nhuận như ngọc như mọi người luôn đánh giá về hắn.

“Tôi dĩ nhiên tin tưởng cậu.”

Tô Lê nhìn bộ mặt tươi cười của Tô Sùng Hoa, trong ánh mắt mang cho một tia mê luyến. Hắn cũng không có ý định che dấu dùng ánh mắt như vậy nhìn Tô Sùng Hoa. Khóe miệng Tô Lê hiện lên một tia cười khê, hai tay nhịn không được mà đưa lên xoa mặt hắn: “Anh cười lên thật đẹp. Tôi thích người như vậy.”

Tay Tô Sùng Hoa nhẹ nhàng áp lên tay Tô Lê, ở trên mu bàn tay của hắn nhẹ nhàng hôn một cái, thần sắc ôn nhu, phẳng phất vô vàn nhu tình: “Tôi sẽ không phụ cậu.”

Âm thanh của Tô Lê mang theo một tia say mê, như bị bao phủ bởi một lớp sương mù: “Tôi muốn anh chỉ nhìn tôi, trong mắt chỉ có tôi...” Hắn rút tay khỏi tay Tô Sùng Hoa, theo cổ áo trượt vào, dừng lại tại vị trí trái tim, đầu ngón tay chậm rãi dùng sức bầu vào: “Trong lòng cũng chỉ có tôi.”

Ánh mắt Tô Sùng Hoa xẹt qua một tia khinh thường, nhưng lập tức hạ mi mắt che dấu. Khi hắn mở mắt, trong mắt là ôn nhu và quyến luyến, ngay cả nụ cười cũng tràn ngập xuân phong, có thể làm cho người khác không thể tự chủ mà sa vào nhu tình của hắn.

Hắn mỉm cười: “Tôi sẽ không nhìn bất cứ ai.”

Khi Tô Lê nghe đến đây, ánh mắt vốn tan rã một lần nữa khôi phục sự thanh minh. Hắn rút tay về, chống cằm khẽ cười nói: “Tôi biết.” Xong cũng không nói gì nữa.

“Bạn đang nghĩ gì?” Một lát sau, Tô Sùng Hoa nhìn Tô Lê vẫn duy trì động tác vừa rồi, nhin không được lên tiếng hỏi.

Tô Lê giương mắt liếc Tô Sùng Hoa, mỉm cười nói: “Muốn làm tình với anh.”

Tô Sùng Hoa cũng không bị câu nói thẳng thừng này làm kinh ngạc, hắn đã sớm quen với cách nói chuyện như vậy. Có thể nói chuyện thẳng thừng đến mức khiến người đối diện không biết phải đáp lại thế nào vốn không nhiều, bất đắc dĩ bên cạnh Tô Sùng Hoa lại có hai. Một người là Tô Vị Nhiên, người còn lại chính là Tô Lê.

Có đôi khi, Tô Sùng Hoa cảm thấy tính cách của Tô Vị Nhiên và Tô Lê rất giống nhau. Ngoan độc, cố chấp, đã yêu một người là yêu đến điên cuồng, thậm chí cách nói chuyện của hai người bọn họ cũng rất giống. Nhưng cũng có khi bọn họ lại làm cho người khác cảm giác lại không quá giống, thậm chí là khác biệt rất rõ ràng. Nhưng không giống thế nào, Tô Sùng Hoa lại không nói ra được. Nhưng cảm giác rất rõ. Tô Vị Nhiên và Tô Lê, hai người tựa như hình và bóng, hư hư thật thật, trùng lặp mà tách biệt.

Về thân thể của Tô Lê khi kết giao với hắn Tô Sùng Hoa đã biết nhất thanh nhị sở. Cũng chỉ là một kẻ *** đang được cái vẻ ngoài, không biết đã ngủ qua với bao nhiêu người. Nhưng hắn quả thật là tâm phúc của Tô Vị Nhiên, nắm giữ không ít tin tức cơ mật bên trong Tô thị. Tuy rằng đã bị Tô Vị Nhiên kín đáo gạt khỏi khu vực nóng cốt, nhưng tin tức trong tay hắn nếu so với Tô Sùng Hoa thì vẫn hơn nhiều lắm, thế lực trong tay hắn lại ngang ngang nhau. Vô luận là để kiếm lợi hay diệt trừ Tô Vị Nhiên đều không thể thiếu hắn. Bởi vì chỉ có hắn và Tô Nguyên mới biết được chính xác lộ trình của Tô Vị Nhiên.

Lộ trình của Tô Vị Nhiên là thứ rất nhiều kẻ muốn có, đặc biệt là kẻ thù của hắn. Nhưng lộ trình của Tô Vị Nhiên một lần phải có hơn chục bản, mà chỉ có một cái là chính xác. Hơn nữa mấy chục bản lộ trình này đều là Tô Nguyên tự mình mã hóa, muốn phá cũng rất khó, cho dù có phá được cũng không thể phân biệt thật giả, mỗi một bản lộ trình giả đều là một cái bẫy.

Cho nên để diệt trừ Tô Vị Nhiên đoạt lấy Tô thị, hắn chỉ có thể kết giao với Tô Lê. Thậm chí hắn còn phải tự mình chủ động. Tô Vị Nhiên có hai tâm phúc Tô Lê và Tô Nguyên. Tô Nguyên căn bản là một khúc gỗ cứng bởi vì Tô Nguyên không có dục vọng hay nhu cầu gì, còn bình tĩnh mà lý trí. Loại người này khó đánh bại nhất. Cho nên hắn chỉ có thể xuống tay với Tô Lê. Không nghĩ tới Tô Lê lại lập tức đồng ý. Hắn còn nhớ rất rõ câu Tô Lê đã nói lúc đó: tôi cũng yêu anh lâu rồi.

Tô Sùng Hoa uống một ngụm rượu đỏ, nói: “Ăn xong rồi đến chỗ tôi.”

Tô Lê đang dùng đĩa ăn chộc miếng thịt bò, nghe vậy thì nhướn mày cười: “Tôi có chút không chờ được rồi.”

Sau khi hai người ăn xong thì trở về nơi ở của Tô Sùng Hoa. Vừa vào cửa, hai người liền khẩn cấp quần lấy nhau. Tuy trong lòng Tô Sùng Hoa vô cùng khinh thường Tô Lê, nhưng không thể không nói Tô Lê đúng là một cực phẩm, có thể làm cho khác ở trên giường muốn ngừng mà ngừng không được.

Tay Tô Lê ôm lấy cổ Tô Sùng Hoa, một lần rồi một lần hôn lên cổ hắn. Thỉnh thoảng ngẩng đầu, khi nhìn gương mặt Tô Sùng Hoa dưới ánh đèn hôn ám, vẻ mặt Tô Lê tràn đầy mê luyến, sâu trong mắt hắn chỉ có gương mặt của Tô Sùng Hoa. Đây là một trong những gương mặt giống Tô Vị Nhiên nhất mà hắn từng thấy, tuy rằng chỉ giống hai ba phần, nhưng cũng đủ làm hắn thỏa mãn. Mười ba năm, loại mùi vị cầu mà không được sắp làm hắn phát điên. Cho dù là một vật thay thế, hắn cũng không để ý. Dưới tác dụng của dụng vọng, dù chỉ tương tự hai ba phần cũng có thể bị xem nhẹ, vậy nên nó làm tình chính là liều thuốc ảo giác tốt nhất.

Màn đêm buông xuống

Tô Lê ngồi trong phòng làm việc, không làm gì cả. Trong văn phòng không mở đèn, chỉ có ánh đèn nê ông của C thành xuyên qua vách tường thủy tinh của cao ốc Tô thị, biến văn phòng của Tô Lê thành một bức tranh mờ ảo, sáng tối đan xen.

Tô Lê dựa lưng vào ghế, ánh mắt nhìn về phía chiếc đồng hồ treo tường trước mặt. Trong văn phòng im lặng, chỉ có tiếng tích tích của kim đồng hồ di chuyển, một tiếng lại một tiếng. Tô Lê cứ như vậy lẳng lẳng nhìn kim đồng hồ từ tốn chuyển động, ánh mắt sáng đến kinh người. Theo kim đồng hồ càng ngày càng di chuyển dần về phía giờ chuyển bay của Tô Vị Nhiên cất cánh, ngón tay Tô Lê cũng siết chặt, tay cũng không chịu khống chế mà run nhè nhẹ. Hắn có thể nghe được tiếng tim đập rất nhanh của chính mình, hắn biết đây không phải là lo lắng hay sợ hãi, mà là hưng phấn.

Đến giờ ——

Thời gian tựa hồ như ngừng lại. Trong thoáng chốc Tô Lê có một loại cảm giác nhẹ bẫng, tựa hồ đang nằm mơ, hư ảo mà không thật.

Hắn cầm lấy điện thoại, muốn nhanh chóng xác nhận. Nhưng một lát sau, hắn vẫn buông điện thoại xuống.

Thẳng đến khi nhận được báo cáo của thuộc hạ xác nhận tin tức.

Thật tốt ——

Tô Lê thở ra một hơi thật dài. Từ nay về sau, ánh mắt của người sẽ không nhìn bất cứ người nào nữa. Kích động lúc đầu qua đi, trong lòng Tô Lê chỉ còn lại trống rỗng vô tận.

Ánh mắt của ta chỉ xoay quanh người, nhưng là ánh mắt của người chưa từng dừng lại trên người ta. Vậy là không công bằng cỡ nào chứ, Tô Lê nhẹ nhàng nở nụ cười. Tiếng cười trong căn phòng trống rỗng có vẻ phả lệ trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Mỗi khi người nhìn Phương Quân Dục, cũng như dùng dao cắt vào tim ta một nhát. Ta nhẫn đến giờ, nếu còn nhẫn nữa, có thể sẽ điên mất. Ta tình nguyện để người không nhìn bất luận kẻ nào, cũng tốt hơn trong mắt người vĩnh viễn cũng không có ta. Ta chính là một người máu lạnh và ích kỷ như vậy.

Người bây giờ vĩnh viễn chỉ có thể sống trong trí nhớ của ta, trong lòng của ta. Như vậy, ta sẽ có thể ích kỷ cho rằng người chỉ hoàn toàn thuộc về ta.

Trong bức tranh sáng tối, Tô Lê chậm rãi lộ ra một nụ cười yêu dã.

Hắn nỗ lực vất vả lâu như vậy, cuối cùng cũng có thể hoàn toàn nuốt Tô Vị Nhiên trong lòng. Ánh mắt Tô Vị Nhiên vĩnh viễn sẽ không dừng lại trên người khác nữa, thật tốt.

Tô Sùng Hoa ngu xuẩn cho là hắn không nhìn thấy khinh miệt trong mắt hắn sao? Đứa con nuôi thấp kém, lúc trước vì quyền thế mà tự nguyện chủ động để Tô Lại Nam độc chiếm thì có thể cao quý hơn hắn bao nhiêu? Hắn thật sự cho rằng mình là đại thiếu gia Tô gia sao? Hắn ngay cả một ngón tay của Tô Vị Nhiên cũng không bằng, nếu không vì bộ dáng y có chút giống Tô Vị Nhiên, thì hắn căn bản còn lâu mới làm tình với y.

Tô Lê không thích làm tình, nhưng vì vài lý do mà không thể không làm. Nên những kẻ sau khi lên giường của hắn, kết cục đều vô cùng thê thảm. Ví dụ điển hình chính là Tô Tuấn Vũ.

Tô Sùng Hoa là một trong những người giống Tô Vị Nhiên mà Tô Lê từng gặp. Mà người còn lại chính là Phong Viễn.

Hắn biết Phong Viễn thông qua Dư Quốc Đào. Hắn từ trên người tiểu nam sủng của Dư Quốc Đào này thấy được dục vọng và dã tâm. Vốn bởi vì gương mặt mà hắn chỉ tính độc chiếm Phong Viễn. Nhưng còn chưa đợi hắn xuống tay, trong một lần ở trong thư phòng của Tô Vị Nhiên, hắn thấy được trên bàn bày bản báo cáo về Phương Quân Dục. Giờ khắc này, ghen tị giống như một con dao độc, từng chút lại từng chút cắt nát tim hắn.

Hắn đã chờ quá lâu, lâu đến mất kiên nhẫn. Hắn không thấy phía trước có bất cứ ánh sáng nào, chỉ có hắc ám vô tận. Nếu hắn đã định vĩnh viễn cũng không có được, thì kẻ khác cũng đừng hòng có được.

Tô Lê nhìn bản báo cáo trên bàn, nhẹ nhàng nở một nụ cười.

——

Cc: không muốn là chương này nhưng vẫn phải làm. Cảm giác... Tô Lê cũng không sai, thật ra ta cũng thích yêu điên cuồng kiểu này cơ, nhưng có lẽ do ta quá “ngây thơ -trong sáng” nên chỉ chấp nhận có suy nghĩ thôi, chứ không thích thương tổn người mình yêu như vậy. Aizzz...

Tk: Anh lại cảm thấy sợ những người thế này hay cũng có thể vì anh chưa yêu ai đến mức như thế, ko mà phải nói a chỉ yêu bản thân mình chứ chưa hề yêu ai đến mất đi lý trí. Trong xã hội giờ, yêu vẫn phải giữ cho mình một đường lui, yêu vẫn phải tính đến khi chia tay mình ko quá đau lòng, chỉ yêu vừa đủ để người ta cảm nhận được mà cũng để cho bản thân ko lún vào quá sâu. Ko đến mức vĩ đại kiểu Muốn người yêu mình hạnh phúc nên để người ấy yêu người khác nhưng yêu kiểu tàn nhẫn thà giết người yêu còn hơn để họ yêu ai khác kiểu này, vừa tội người ta vừa đáng thương cho chính bản thân mình L

Cc: ko liên quan nhưng. Trích từ fanpage Clamp Fanclub Vietnam

CLAMP dạy em rằng

” Một khi yêu ai thì phải giết và ăn thịt người đó ” =))))

44. Chương 43

Edit: Chuông cổ

Beta: Trangki

Một tháng sau, A thành xuất hiện một tin tức chấn động khiến tất cả mọi người đều phải khiếp sợ. Một bài báo đưa tin kèm ảnh thái tử gia Phương thị Phương Quân Dục đang cùng một thực tập sinh ở Phương thị có quan hệ mờ ám. Trong ảnh, Phương Quân Dục và một thiếu niên xinh đẹp ngồi trong quán cà phê, Phương Quân Dục nhìn thiếu niên trước mắt, mà thiếu niên ngồi đối diện Phương Quân Dục lại thoáng cúi đầu, giống như đang ngượng ngùng. Hai người đều vô cùng tuấn tú, thoát nhìn có vẻ rất xứng đôi. Ảnh chụp rõ ràng là chụp lén, hình ảnh khá nhoè, nên biểu cảm trên mặt hai người cũng đều rất mơ hồ, căn bản thấy không rõ.

Nhưng tin tức sinh động như thật lại dư sức bù đắp cho bức hình mờ ảo, nội dung hương diễm làm cho người ta không thể không suy đoán lung tung. Tờ báo đưa tin này cũng chính là tờ báo đã từng đăng ảnh chụp Phương Quân Dục và Tô Vị Nhiên trước quán bar. Ngay cả kí giả đưa tin cũng là người kí giả bí mật đã viết tin lần trước.

Sau khi bài báo được đưa ra, cả xã hội thương lưu của A thành đều có chút rộ lên. Mọi người đều biết, Tô Vị Nhiên yêu Phương Quân Dục đến cỡ nào. Huống chi chỉ mới đây cũng chính tờ báo này đã đưa tin Tô Vị Nhiên và Phương Quân Dục đang yêu nhau say đắm. Tuy rằng bọn họ đối với cái gọi là tin đồn bát quái chỉ biết cười nhạt, nhưng những tấm ảnh kia quả thật rất thật, Phương Quân Dục luôn đến “Lạc đường” đón Tô Vị Nhiên cũng là thật. Quan hệ thân mật giữa hai người họ là bí mật công khai mà cả xã hội thượng lưu A thành đều biết. Đặc biệt là trong khoảng thời gian này, quan hệ giữa hai người lại càng có vẻ đã phát triển, toàn bộ A thành lại càng rõ như ban ngày. Hai người ngay cả hội nghị hay tiệc rượu cũng đi cùng nhau, thậm chí khi Phương Quân Dục mỉm cười với Tô Vị Nhiên so với những người khác lại càng chân thật và ấm áp.

Tất cả mọi người đều nghĩ sau khi hai người này giằng co tám năm rốt cục cũng đã có một cái Happy ending, nhưng lúc này lại đột nhiên nảy ra một tin tức như vậy. Nhìn thì như một vở hài kịch, nhưng quỹ dị trong đó khiến tất cả mọi người đều tự biết phải nói năng cẩn thận. Tại A thành, Phương gia cơ hồ là một tay che trời, toàn bộ cánh truyền thông ở A thành đều phải xem sắc mặt Phương gia mà làm việc. Tin tức ngoài lề của người Phương gia tuyệt đối không thể đưa. Đưa tin đề cập đến chuyện riêng của Phương gia, mỗi từ đều phải thật cẩn thận, quá trình thẩm duyệt lại càng không thể lơ là, thẳng đến khi không còn tí xú vẩn đề nào mới có thể đăng lên. Thông thường chỉ có trong vài tin tức tài chính hay kinh tế mới có thể xuất hiện tên người Phương gia, hơn nữa một năm cũng không được mấy lần. Tin tức bát quái hay tạp chí linh tinh hoàn toàn không có duyên với người Phương gia.

Vậy mà chỉ trong vài tháng mà cánh truyền thông lại đưa lên tiếp hai tin về thái tử gia Phương gia. Hơn nữa hai bản tin này cũng chỉ là dựa vào vài tấm hình rồi suy đoán lung tung, ngoại trừ ảnh chụp lên, còn lại thì không có nửa điểm chứng cứ, hoàn toàn là những lời vu vơ vô căn cứ.

Những ai sáng suốt đều có thể nhìn ra sự mờ ám trong đó. Cho nên khi cả A thành đều sôi nổi bàn chuyện trắng hoa của thái tử gia Phương thị thì giới thượng lưu A thành đối với chuyện lần này lại im lặng không cho ý kiến.

Mọi người ai cũng chờ xem Tô Vị Nhiên sẽ làm như thế nào. Cơ hồ tất cả mọi người đều cho rằng vị thái tử gia Tô thị tuy hứng ngạo nghễ này sẽ không thể chịu đựng được tên nhóc ‘vợ bé’ dám “câu dẫn” Phương Quân Dục nọ, nhất định sẽ làm cho kẻ thứ ba chen chân vào giữa hắn và Phương Quân Dục muốn sống cũng không được.

Ngay cả Tô Sùng Hoa cũng gọi điện thoại an ủi Tô Vị Nhiên, sợ Tô Vị Nhiên làm ra những chuyện cực đoan. Đương nhiên hắn cũng không lo lắng Tô Vị Nhiên luẩn quẩn trong đầu mà tự làm bị thương bản thân, mà là sợ Tô Vị Nhiên hạ thủ hơi quá chảnh chết người ta.

“Tôi còn tưởng anh quan tâm đến tôi, hoá ra là đang lo lắng cho cái tên đoạt mất Quân Dục nhà tôi kia.” Tô Vị Nhiên cười nói: “Chẳng lẽ anh không hề quan tâm một chút xem tôi có thương tâm chết chưa, mà lại chỉ lo lắng cho người nọ có thể bị giết chết không sao.”

“Cậu biết là anh không có ý này.” Tô Sùng Hoa ôn hòa nói.

“Vậy là ý của ai?” Tô Vị Nhiên khẽ cười nói: “Dạo này vì Phương Quân Dục nhà tôi hồng hạnh xuất tường, tôi đau lòng quá độ tinh thần không yên nên năng lực lý giải có hơi suy giảm, không hiểu được sự thâm ảo trong lời đại ca đâu.” (Tk: Nó nói chuyện mà muốn đâm nó một cái ghê:v)

Tô Sùng Hoa: “...”

“Còn chuyện gì không, hết rồi thì tôi cúp đây.” Tô Vị Nhiên mỉm cười: “Tôi còn phải nghĩ cách khiến Phương Quân Dục hồi tâm chuyển ý nên rất bận rộn.”

Tô Sùng Hoa dường như chỉ có thể tỏ vẻ bất đắc dĩ với đứa em trai này: “Anh thật sự đang lo lắng cho cậu. Không cần vì một người không liên quan mà tức giận.”

“Không liên quan?” Tô Vị Nhiên phì cười nói: “Ca ca thân yêu, anh cũng không phải không biết tôi yêu Phương Quân Dục đến mức nào. Đột nhiên có một kẻ chen vào cướp mất Phương Quân Dục. Anh lại còn nói chỉ là một người không liên quan.”

Tô Sùng Hoa điềm đạm khuyên nhủ: “Vị Nhiên, cậu là em trai của anh, cho nên trong lòng anh cậu rất quan trọng. Còn những người khác với anh mà nói đều không là gì cả. Vừa rồi anh nói từ góc độ của mình, không nghĩ đến cảm thụ của cậu. Anh hướng cậu xin lỗi, được rồi chứ?”

Tô Vị Nhiên khẽ cười: “Anh đã nói đến như vậy, chẳng lẽ tôi còn có thể không tha thứ cho anh sao?”

“Chỉ cần cậu không trách anh là được.” Tô Sùng Hoa nhẹ nhàng nói.

“Sao tôi có thể trách anh chứ, anh chính là anh trai yêu quý nhất của tôi mà.” Thanh âm của Tô Vị Nhiên mang theo một chút thờ ơ một chút trêu chọc nói.

“Tốt lắm, nếu không còn gì anh cúp đây.” Tô Sùng Hoa nói.

“Được.” Tô Vị Nhiên không chút để ý lên tiếng sau đó cúp điện thoại.

Ngay khi tất cả đều đang đợi Tô Vị Nhiên hạ thủ với người thiếu niên nọ, thì Tô Vị Nhiên lại làm một hành động khiến tất cả mọi người đều phải ồ lên.

Tô Vị Nhiên dọn khỏi biệt thự của Phương Quân Dục, một lời giải thích cũng không có cứ thể quay về C thành. Đi cùng Tô Vị Nhiên còn có Tô Nguyên và Tô Lê. Theo lời Tô Vị Nhiên, thì là bị Phương Quân Dục làm thương tâm, nên không muốn gặp lại Phương Quân Dục, phải quay về A thành để quên đi. Đương nhiên, sau khi những lời này bị Tô Nguyên nghe được, liền đổi lấy một tiếng cười nhạo. Mà phản ứng của những người khác cũng không giống nhau, rất nhiều người đều cảm thấy quá khó tin. Tô Vị Nhiên đã chấp nhất Phương Quân Dục nhiều năm như vậy, sao có thể chỉ vì một người thứ ba mà buông tha một cách nhẹ

nhàng như vậy, thậm chí một gợn sóng cũng không có. Hơn nữa lần này cũng không phải giận dỗi dọn khỏi biệt thự của Phương Quân Dục, mà là trực tiếp trở về A thành.

Tất cả mọi người đang đón chờ hành động tiếp theo nhưng đương sự hai bên đều không có bất kỳ phản ứng nào. Họ bình tĩnh giống như không có gì xảy ra, còn đám người hóng chuyện thì đều đang sốt ruột như khi.

“Lúc trước cậu tìm Phong Viễn chính là vì muốn tìm một lý do danh chính ngôn thuận để rời khỏi Phương Quân Dục đi.”

Sau đó, Tô Nguyên nói một câu như vậy.

Tô Vị Nhiên cười cười, Tô Nguyên nói một chút cũng không sai. Tô Vị Nhiên điên cuồng yêu say đắm Phương Quân Dục từ rất lâu, mê luyến đến mức ngay cả nhà cũng không muốn về, đây là chuyện tất cả mọi người đều biết.

Nhưng hiện giờ hắn nhất định phải trở lại Tô gia. Hắn còn rất nhiều chuyện cần giải quyết, còn có người đang chờ hắn thu thập. Nhưng vô duyên vô cớ đột nhiên vứt bỏ Phương Quân Dục trở lại Tô gia sẽ khiến mọi người cảm thấy kỳ quái, và cũng khiến kẻ khác cảnh giác. Hắn nhất định phải tìm một lý do rời khỏi Phương Quân Dục, một lý do hợp lý mà không làm người khác cảm thấy đột ngột.

Nhưng Phương Quân Dục dễ dàng chú ý tới Phong Viễn như vậy làm Tô Vị Nhiên có chút không thoải mái. Nhưng loại cảm giác quái dị này vừa có đã lập tức bị Tô Vị Nhiên cố ý bỏ qua. Người là hắn tìm, hắn còn có cái gì mà không thoải mái. Khi tìm Phong Viễn, hắn cũng đã sớm nghĩ tới kết quả này.

Khóe miệng Tô Vị Nhiên lạnh lùng cong lên. Nhân sinh chính là một vòng luẩn quẩn quái dị như vậy, vòng tới vòng lui cuối cùng cũng vòng trở về vị trí cũ. Cho dù đã trọng sinh một lần, Phương Quân Dục gặp lại Phong Viễn, rồi vẫn như đời trước dây dưa với hắn. Trước đây nói so với hát còn dễ nghe hơn, thâm tình cứ như có thể cảm động cả trời đất, cuối cùng tất cả cũng trở về như cũ. Tô Vị Nhiên không hề quay đầu mà rời khỏi sân bay.

Lúc sau, Tô Vị Nhiên quả thực gửi cho Phong Viễn một trăm ngàn Đô-la.

“Phương tổng.” Phó Triệu Dương bước vào văn phòng của Phương Quân Dục, hơi đẩy kính mắt nói: “Tô thiếu gia đã rời khỏi A thành.”

Phương Quân Dục ngồi trên ghế làm việc, hai chân thon dài gác lên, gương mặt tuấn tú nho nhã nhìn không thấy biểu tình. Con người màu đen bình tĩnh sâu thẳm, nghe vậy chỉ thản nhiên đáp: “Tôi đã biết.”

“Chẳng lẽ ”

Phó Triệu Dương nhìn Phương Quân Dục quá mức bình tĩnh, lời đã đến bên miệng bị vướng lại ở đầu lưỡi. Hắn muốn nói nếu đã để ý Tô thiếu gia đến thế, vì sao phải làm như vậy, vì sao một cậu giải thích đều không có, vì sao thậm chí là chút nín kìm cũng không làm.

—— rõ ràng đã quan tâm đến như vậy.

Phương Quân Dục giương mắt nhìn Phó Triệu Dương, nhẹ nhàng cười một tiếng: “Tôi biết anh có rất nhiều chuyện muốn hỏi, cũng có rất nhiều điều muốn nói.”

Phó Triệu Dương trầm mặc một lát, sau đó chậm rãi gật đầu. Từ nhỏ hắn đã đi theo Phương Quân Dục, cũng chứng kiến một đường đi tới của Phương Quân Dục và Tô Vị Nhiên. Lúc mới bắt đầu, hắn không thể nói gì, bởi vì việc riêng của Phương Quân Dục hắn không có lý do gì để quản. Hắn chỉ phải làm tốt công tác thuộc bốn phận của mình là được. Nhưng khi nhìn thấy Phương tổng bắt đầu hiểu được tâm ý của chính mình, từ đáy lòng hắn vẫn vì bọn họ mà cao hứng một hồi. Vốn sự phát triển giữa bọn họ đang vô cùng tốt đẹp, những tưởng có thể có một cái kết cục viên mãn, nhưng không nghĩ tới tất cả lại đột nhiên thay đổi. Đi một vòng lớn như vậy rồi lại phát triển theo phương hướng tồi tệ nhất.

Phương Quân Dục âm thầm cười: “Chuyện giữa chúng tôi không phải chỉ đơn giản hai ba câu nói là có thể giải quyết.”

Nhân kiếp trước, quả kiếp này. Hắn cũng không thắc mắc sao Tô Vị Nhiên lại tìm đến Phong Viễn. Dù sao tổn thương kiếp trước hắn gây ra cho y cũng quá sâu, kiếp này muốn bù lại cũng không phải chỉ cần vài câu

ôn nhu, quan tâm săn sóc là có thể khiến Tô Vị Nhiên tha thứ cho hắn.

Tô Vị Nhiên muốn một lý do quang minh chính đại để rời khỏi hắn, hắn sẽ cho. Lúc đầu hắn cũng không tính để ý tới Phong Viễn, nhưng mỗi ngày nhìn thấy cừu hận sâu trong đáy mắt và yếu ớt vô thức sau khi say rượu của Tô Vị Nhiên, hắn vẫn mềm lòng. Nếu y muốn rời khỏi, hắn sẽ để y đi. Buông tay cho y làm chuyện y muốn làm, ít nhất sau này khi gặp lại, trong mắt của y sẽ một lần nữa xuất hiện chút cảm tình nào đó mà không phải là bóng tối nặng trĩu này.

Cho nên hắn cố ý khi ký giả xuất hiện mời Phong Viễn một ly cà phê. Sau khi ký giả nọ rời khỏi thì mới đuổi Phong Viễn. Kỳ thật hai bài báo đưa tin về hắn từ lúc ký giả nọ giao bản thảo cho chủ biên, cũng đã xuất hiện trên tay hắn. Khi chủ biên toà soạn đang thấp thỏm chờ ý kiến của hắn, hắn chỉ khẽ cười nhẹ rồi gật đầu: “Y theo đó mà phát hành.”

Nhưng sau khi Tô Vị Nhiên báo thù xong, có lẽ hắn cũng sẽ không còn kiên nhẫn như vậy.

—— tạm thời buông tay, bắt quá chỉ là để có thể bắt lấy càng chặt.

Tk: Nhớ đến một câu, con điều dù có bay xa đến đâu thì đầu kia vẫn nằm trong tay chủ. Cảm giác bị điều khiển thế này hiếm người chịu được chứ đừng nói đến Vị Nhiên lạnh lùng mạnh mẽ thế kia:v

45. Chương 44

về rồi đây. fes 2 tuần liên tục. chạy đồ như điên ko edit đọc. cảm ơn mọi người vẫn chịu khó chờ đợi con lười như ta.

giờ up bù nha

BTW: Nữ vương đã đi đọc 2/3 quãng đường. Mong mọi ng tiếp tục ủng hộ nhé

Edit: Chuông cổ

Beta: Trangki

Mọi người nghĩ rằng sau khi tình yêu điên cuồng nhiều năm kết thúc trong thất vọng Tô Vị Nhiên sẽ nổi điên, thậm chí sau khi trở lại C thành sẽ đem cả C thành quây đến gà chó không yên. Bởi vì trong mắt người khác, Tô Vị Nhiên chính là loại người chỉ biết làm theo ý mình, ta khó chịu thì tất cả các người cũng đừng hòng yên. Mấy thứ như bị thương đau khổ gì gì đó, về cơ bản còn lâu mới xuất hiện trên người Tô Vị Nhiên.

Đám cậu ấm cô chiêu C thành thấp thỏm suy đoán Tô thái tử sẽ lôi bọn họ ra lăn qua lăn lại như thế nào. Nhưng rất rất lâu sau khi nhận được tin tức Tô Vị Nhiên quay về C thành, cả C thành vẫn yên bình như cũ. Đám thiếu gia lén lút thở dài nhẹ nhõm một hơi, bắt quá tất cả vẫn âm thầm lo lắng đây chỉ là chút bình yên tạm thời trước cơn bão.

Sau khi Tô Vị Nhiên trở lại nhà lớn Tô gia, trên dưới Tô gia tất cả đều hết sức cẩn thận. Ngay cả người hầu mỗi khi lên lầu cũng phải nhẹ chân, chỉ sợ sơ sẩy một cái là lập tức trở thành bia ngắm cho vị thái tử gia đang không vui phát tiết.

Còn Tô Nguyên trở lại C thành rồi thì về thẳng nhà mình. Trước khi đi hắn trưng khuôn mặt lạnh tanh phun ra một câu đồ ăn A thành hắn ăn đến ngấy rồi, cảm tạ Tô Vị Nhiên đã giúp hắn thay đổi khẩu vị.

Tô Lê thì trở lại biệt thự của mình ở C thành. Hắn là người duy nhất có phản ứng trái ngược hẳn với mọi người trong Tô gia. Người trong Tô gia hận không thể tự thu nhỏ mình lại chỉ cầu thái tử gia đừng chú ý

tới bọn họ. Mà Tô Lê lại là ngày ngày quấy rối Tô Vị Nhiên, như thể chỉ sợ Tô Vị Nhiên không chú ý đến hắn.

Vụ lần trước ở “Lạc đường” vẫn khiến Tô Lê luôn luôn canh cánh trong lòng. Hắn vất vả nỗ lực suốt tám năm, đến khi sắp thành lại thất bại. Nếu không phải vì Tô Lê không tra được lần đó là ai gọi đến thì cái người gọi điện thoại kia đã bị Tô Lê phanh thây rồi. Tô Lê ghét nhất là những kẻ cản trở hắn tiếp cận Tô Vị Nhiên. Mà trong tất cả mọi người, hắn hận nhất là Phương Quân Dục. Mấy năm qua con người này đã hoàn toàn đoạt lấy ánh mắt của Tô Vị Nhiên, nhưng bất đắc dĩ năng lực động đến Phương Quân Dục hắn còn chưa có. (Tk: Tuổi gì thế, may là Quân Dục muốn để Vị Nhiên tự trả thù chứ ko ko biết giờ xác em đang lệnh phenh trên biển nào rồi đâu:3)

Tuy rằng Tô Lê hành sự tàn nhẫn cực đoan, nhưng hắn rất biết người biết ta. Hắn giống như một con rắn độc đang ngủ đông, lẳng lặng chờ đợi thời cơ, đến khi đã hoàn toàn nắm chắc mới một kích trí mạng, nhanh – độc – chuẩn, không cho đối thủ nửa cơ hội phản kích.

“Thân ái, nếu cái tên Phương Quân Dục không đáng tin cậy, vậy nhanh đến sà vào lòng tôi đi. Tôi tuyệt đối sẽ hảo hảo thương em.” Đầu kia điện thoại, Joe dùng chất giọng Italia tao nhã nói một câu mà một chút tao nhã cũng không có.

“Anh giỏi thật đấy.” Tô Vị Nhiên cười nói: “Còn sắp xếp được cả cơ sở ngầm bên cạnh tôi nữa chứ.”

“Tin tức này muốn biết đâu khó, phải biết rằng ở A thành em cũng nổi tiếng không kém C thành đâu.” Joe thần nhiên nói.

“Vậy sao.” Tô Vị Nhiên bật cười: “Xem ra Gavin cũng không có ích gì. Tôi biết anh không nuôi phế vật, có cần tôi giúp anh vứt rác không?”

Bên kia điện thoại, Joe xấu hổ cười gượng một tiếng, sau đó nói: “Bảo bối, em vẫn cứ sắc bén như thế, đúng là rất mê người mà. Bất quá loại chuyện này không đáng để em bận tay.”

Tô Vị Nhiên cười nhẹ: “Tay của tôi đã bẩn từ lâu rồi. Dù có rửa thế nào cũng không thể sạch được.”

“Nhưng trong lòng tôi, em vĩnh viễn là người thuần khiết nhất.” Joe lộ ngữ khí quý tộc ra nịnh nọt, hoàn toàn không có chút gì gọi là xấu hổ.

Tô Vị Nhiên nghe vậy, cười một tiếng rồi miễn cưỡng nói: “Bữa trưa hôm nay của tôi sắp bị anh làm cho buồn nôn ỏi hết ra rồi.”

“Em chính là Thiên Sứ của tôi...” Joe tiếp tục cố gắng, nỗ lực đẩy động Tô Vị Nhiên.

“IQ của anh bị chó ăn rồi à.” Tô Vị Nhiên cười nói.

“Tôi nói thật mà.” Joe chân thành tha thiết nói.

“Nếu không phải đã tận mắt thấy bộ dáng ung dung thuần thực lại không mất phong độ tổng cổ tình nhân liên tục thì có khi tôi sẽ tin.” Tô Vị Nhiên mỉm cười.

“Tôi chỉ thật lòng với em.” Kiều nói.

“Người ngang dọc tình trường chưa từng thất thủ chỉ vậy thôi sao?” Tô Vị Nhiên thờ ơ nói: “Trình độ này so với đám tay mơ ra lò còn không bằng.”

Joe cười to, giọng nói trầm thấp dịu dàng mà nghiêm túc: “Elvis, chỉ khi nói chuyện với em tôi mới có thể cảm thấy không biết phải làm sao, giống như một tên nhóc mới mọc lông không biết phải làm thế nào mới có thể khiến em chú ý như vậy.”

Tô Vị Nhiên mỉm cười: “Lời này của anh có chút cảm giác của một tay chơi già đời rồi đó.”

Bên kia điện thoại hình như truyền đến tiếng trái tim Joe rơi xuống sàn bê cái rắc. Lời tỏ tình chân thành từ tận đáy lòng hắn mà Tô Vị Nhiên ngay cả chút cảm động cũng không thêm. Mà nếu đã mặc kệ thì thôi, cứ nhiên còn có thể bình luận như vậy, đúng là quá tổn thương mà.

“Honey, em không thể làm tan nát trái tim tôi như vậy.” Joe nói: “Tôi thật sự rất thích em.”

“Nhưng tôi không thích anh.” Lời nói của Tô Vị Nhiên như lợi kiếm cắm phập vào trái tim đã bị chà đạp đến không còn hình dạng.

“Tôi sẽ không từ bỏ.” Joe vẫn quyết vùng vẫy giãy chết. (Cc: chết luôn đi anh. Giãy làm gì cho mệt)

“Đó là chuyện của anh.” Một câu nhàn nhạt của Tô Vị Nhiên lại chém thêm một nhát vào tim Joe.

Joe đã chỉ còn lại một hơi tiếp tục kiên trì: “Tôi sẽ biến nó thành chuyện của hai người chúng ta, bảo bối.”

“Tùy anh.”

Joe: “...” Ai bảo người hấn yêu là Tô Vị Nhiên, tự chịu thôi.

“Đúng rồi, mạng Gavin anh còn cần không.” Tô Vị Nhiên mỉm cười nói.

“Để đó anh tự tới xử lý cho.” Joe nói.

“Được.” Tô Vị Nhiên lười biếng nói: “Nếu còn để tôi nhìn thấy hấn, tôi có thể sẽ xử hấn trước khi báo với anh.”

“Tôi ghét cảm giác bị theo dõi. Cứ như có ruồi bọ bay xung quanh vậy.” Tô Vị Nhiên bổ sung.

“Đã biết.” Joe trầm mặc một lúc mới đáp.

Tô Vị Nhiên ừm một tiếng, sau đó cúp điện thoại.

“Vào đi.” Tô Vị Nhiên nói về phía cửa.

Cửa bị đẩy ra, Tô Lê bước vào, mỉm cười nói: “Quấy rầy ngài?”

Tô Vị Nhiên khẽ cười nói: “Đứng ngoài cửa lâu như vậy, nghe đủ chưa?” Cửa thư phòng của Tô Vị Nhiên cũng không đóng chặt mà chỉ khép hờ, nên dù thư phòng cách âm rất tốt, vẫn có thể nghe thấy tiếng bên trong.

“Chưa.” Tô Lê bị vạch trần mặt không đỏ hơi không gấp thành thật đáp. Vừa nói hấn vừa kéo một cái ghế ngồi xuống.

“Là Johnson?” Theo nội dung trò chuyện, Tô Lê rất dễ dàng đoán ra được người bên kia là ai. Hấn hỏi như vậy cũng là đang thoải mái thừa nhận hấn vừa nghe lén. Ngay cả phương thức thú nhận cũng kiêu ngạo đến như vậy.

“Ừh.” Tô Vị Nhiên khẽ cười: “Tạm thời không cần động đến Gavin.”

“Tôi đã biết.” Tô Lê lên tiếng, hạ mi mắt che đi con ngươi sâu thẳm.

“Cậu tìm tôi có chuyện gì không?” Tô Vị Nhiên cầm văn kiện trên bàn xem một chút.

“Không có chuyện gì thì không thể tới tìm ngài sao?” Tô Lê mỉm cười.

Tô Vị Nhiên cười một tiếng: “Hoá ra là không có gì làm nên tới tìm tôi giết thời gian à. Bất quá dù rảnh rồi muốn bổn thiếu gia tiếp khách cũng phải tính phí theo giờ đó.” Cách nói chuyện của Tô Vị Nhiên vĩnh viễn vẫn là giết người không thấy máu. Ngay cả cách thể đạt (thể hiện + biểu đạt) mất kiên nhẫn cũng quái dị như vậy.

“Nhưng tôi không có tiền nuôi ngài, tiền của tôi đều là ngài cho.” Tô Lê không thềm để ý tới hàm ý trong lời nói của Tô Vị Nhiên, khẽ cười: “Nếu như có thể làm như vậy tôi đã làm từ rất lâu rồi.”

Tô Vị Nhiên ngẩng đầu nhìn Tô Lê, mỉm cười nói: “Tôi có cần đa tạ cậu đã chiếu cố không?”

“Nào dám, ngài mới là Kim chủ đại nhân của tôi.” Tô Lê cười nhẹ, hấn nhìn thoáng qua văn kiện trong tay Tô Vị Nhiên: “Dạo này hình như thiếu gia rất thích ở thư phòng, này không giống phong cách của ngài lắm.”

Tô Vị Nhiên khẽ thở dài, nói: “Hết cách, phụ thân đại nhân đã hạ lệnh, nếu tôi không làm theo ý ông ta tiếp nhận một ít nhiệm vụ, thì thiếu gia đây chỉ có thể uống gió Tây Bắc mà sống. Đến lúc đó tôi cũng không nuôi nổi cậu.”

Tô Lê khẽ cười một tiếng, giống như đang hỏi Tô Vị Nhiên nhưng cũng như đang tự hỏi chính mình: “Vậy sao?”

Tô Vị Nhiên mỉm cười: “Cậu nói đúng thì đúng, còn nói không thì không.”

Tô Lê giương mắt nhìn Tô Vị Nhiên: “Vậy tôi sẽ nuôi ngài, tôi nhất định sẽ xây một cái ***g bằng vàng cho ngài.”

“Lồng vàng?” Tô Vị Nhiên nghe vậy, bỗng nhiên bật cười: “Dạy dỗ của Bá tước G ăn vào tim cậu rồi à, cậu thích SM sao. Tôi còn tưởng cậu sẽ nói kim ốc chứ.”

“Đừng nói linh tinh.” Tô Lê mỉm cười: “Hai thứ này với tôi mà nói cũng giống nhau.”

Tô Vị Nhiên cười cười: “Cậu đúng là tình cảm nhưng đối tượng lại không đúng. Tô Lê, hẳn là cậu vẫn nhớ rõ lần đầu gặp mặt tôi đã nói gì đi? Đó là lời nói thật.”

“Nếu như là ngài, tôi sẽ không để ý.” Nụ cười của Tô Lê đầy nét mỉa mai, hoàn toàn không có hung ác và kháng cự như khi đó Tô Vị Nhiên hỏi hắt.

“Cậu đúng là đã thay đổi không ít.” Tô Vị Nhiên lật một tờ văn kiện khác, khoe miệng chậm rãi cong lên.

“Tôi chưa từng thay đổi, cho tới bây giờ cũng không.” Tô Lê nói.

“Có lẽ.” Tô Vị Nhiên từ chối cho ý kiến.

“Nếu thiếu gia đang bận, vậy tôi đi trước.” Tô Lê đứng lên.

“Ừm.” Tô Vị Nhiên thờ ơ lên tiếng. Thẳng đến khi Tô Lê đóng cửa thư phòng, Tô Vị Nhiên mới ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lùng, khoe miệng cong lên mang theo sự sắc bén như lưỡi kiếm.

Hắn bỏ tập văn kiện trong tay qua một bên, từ trong ngăn kéo lấy ra một bản văn kiện khác. Trên văn kiện vừa bỏ xuống chính là báo cáo doanh thu nửa năm nay của Tô thị, còn văn kiện hiện tại lại là danh sách và tư liệu chi tiết tâm phúc của Tô Sùng Hoa. Mà bên dưới cùng là toàn bộ hành tung gần đây của Tô Lê.

“Cha... Tô Sùng Hoa...” Khép lại văn kiện, Tô Vị Nhiên dựa vào lưng ghế, khẽ híp mắt giống như tùy ý, nhưng khoe môi mỏng khẽ nhếch lại cho thấy tâm trạng của hắn lại không bình tĩnh như bề ngoài.

Qua thật lâu, Tô Vị Nhiên mới chậm rãi mở mắt. Trong con ngươi nâu đậm, chút tâm tình phức tạp đã biến mất. Khoe miệng hắn tràn ra một nụ cười khẽ như có như không: “Tôi sẽ làm như ông muốn, lão cha yêu quý.” Nếu cha hắn luôn luôn muốn hắn tiếp nhận Tô gia, vậy hắn liền như ông ta mong muốn.

“Thái thượng hoàng cũng không khó làm.” Tô Vị Nhiên cúi đầu cười.

Mặc kệ cha hắn đối xử với Tô Sùng Hoa như thế nào, nhưng có một việc chắc chắn. Đó chính là ông ta sẽ che chở không để Tô Sùng Hoa mất mạng. Đồng nghĩa ngày nào ông ta còn cầm quyền, ngày đó hắn còn không thể làm gì Tô Sùng Hoa. Hắn đã chán mấy trò tiểu đả tiểu nháo rồi, chút kiên nhẫn của hắn cũng đã cạn sạch rồi.

46. Chương 45

yo...

Edit: Chuông Cỏ

Beta: Trangki

Sau nửa tháng im hơi lặng tiếng, Tô Vị Nhiên lại một lần nữa xuất hiện trước mặt đại chúng. Các câu lạc bộ, club bar trước kia Tô Vị Nhiên hay đến may mắn không bị thất sủng, Tô Vị Nhiên vẫn là khách quen

của họ. Nhưng tính ra nơi Tô Vị Nhiên thường đến nhất hiện giờ lại là tổng bộ tập đoàn Tô thị, điều này làm cho tất cả mọi người đều kinh ngạc đến rớt kính. Phải biết là trước kia mặc kệ Tô Lại Nam dùng biện pháp gì cũng không thể bắt Tô Vị Nhiên đến Tô thị nửa bước.

Bất quá do ai đó vừa bị thất tình không lâu, hành động đột ngột này của Tô Vị Nhiên được cho ra một giải thích rất hợp lý, đó chính là... hấn chịu kích thích.

Tô Lại Nam thì rất hài lòng với kết quả này, con trai hấn rốt cục cũng có thể bắt đầu như người bình thường rồi. Cho dù Tô Vị Nhiên đến Tô thị cũng chỉ ngồi ngắn người trong văn phòng cả ngày, văn kiện giao cho hấn cơ hồ đều trả về nguyên xi. Nhưng nếu so với chuyện Tô Vị Nhiên ở A thành dây dưa không rõ với Phương Quân Dục thì vẫn tốt hơn nhiều.

Tô Vị Nhiên đến Tô thị rồi ngồi trong văn phòng cả ngày. Không ai dám tùy tiện bước vào văn phòng của thái tử gia nửa bước, cho nên không ai biết Tô Vị Nhiên ở trong đó làm cái gì.

Bất quá chuyện này trong mắt người khác cũng rất bình thường. Hiện giờ Tô Lại Nam chính trực tráng niên, Tô Vị Nhiên cũng không cần chịu áp lực từ Tô gia. Đến Tô thị đi làm cũng chỉ là nói cho vui, thay vì ngày ngày làm báo cáo, ngồi trong phòng làm việc uống chút trà ăn chút bánh, nhàn nhã vượt qua một ngày sau đó về nhà không phải rất thoải mái sao. Chưa kể biểu hiện hiện giờ của Tô Vị Nhiên đã quá đủ để trên dưới Tô gia cực kì hài lòng. Như thế này so với cảnh hấn ngày ngày ở quán bar lêu lổng cùng đám bạn xấu tốt hơn không ít đâu. Trải qua kinh nghiệm một đường tình cảm điên rồ của Tô Vị Nhiên với Phương Quân Dục, hiện giờ người Tô gia đối với Tô Vị Nhiên cuối cùng cũng trở lại bình thường dù có làm bất cứ chuyện gì cũng đã vô cùng bao dung và vui vẻ.

Cửa phòng Tô Vị Nhiên bị mở ra, Tô Vị Nhiên thuận tay đóng cửa sổ dữ liệu trên màn hình laptop, sau đó nâng mắt nhìn về phía ngoài cửa, khẽ cười nói: “Cha.”

Cả trong công ty, cũng chỉ có Tô Lại Nam mới có thể không gọi một tiếng trực tiếp mở cửa văn phòng Tô Vị Nhiên. Thậm chí ngay cả Tô Sùng Hoa lúc vào cũng phải gõ ba tiếng, được cho phép mới có thể mở cửa.

Tô Lại Nam nhìn lướt qua văn phòng Tô Vị Nhiên. Về tổng thể văn phòng rất ngăn nắp sạch sẽ, bài trí đơn giản thanh lịch nhưng bất quá Tô Lại Nam biết chi phí trang hoàng căn phòng này so với văn phòng chủ tịch của hấn lại không ít hơn bao nhiêu. Rõ ràng toàn bộ bài trí đều vừa đủ, vừa không có vẻ chật chội cũng vừa không trống trải. Thế nhưng mỗi khi đi vào gian phòng này, Tô Lại Nam luôn cảm thấy căn phòng này thực vắng vẻ, tựa như thiếu một cái gì đó.

Mãi về sau, Tô Lại Nam mới minh bạch. Sở dĩ căn phòng đầy đủ mọi thứ này làm hấn có loại cảm giác đó, là vì nơi này khuyết thiếu nhân khí. Biết trong văn phòng có người, người này cũng rõ ràng đang ở ngay trước mắt, nhưng trong lòng lại không cảm giác được sự tồn tại của người này, nên mới có loại lỗi giác kì quái kia. Khi đó, tuy rằng Tô Vị Nhiên đang ngồi phía sau bàn làm việc, nhưng tâm của hấn lại không ở đây, điều này khiến cho bản thân hấn và cả văn phòng có vẻ không hợp. Một người tâm đã bị huỷ, thì sao có được hơi thở như người bình thường?

Tô Lại Nam nhìn Tô Vị Nhiên lười biếng ngồi trên ghế dựa, chỉ có thể đem những cảm xúc kì quái vừa nổi lên thu hết lại. Có lẽ chỉ do hấn không thích thấy Tô Vị Nhiên lười nhác như vậy thôi. Hôm nay hấn đã bảo trợ lý đem văn kiện tới, còn dặn hấn đặt ngay ngắn ở góc trái của bàn làm việc. Có vẻ Tô Vị Nhiên chưa từng đụng tới một tờ văn kiện, trợ lý để thế nào thì vẫn y thế đó, trước mặt Tô Vị Nhiên còn nửa tách cà phê uống dở.

“Đang làm gì đó?” Tô Lại Nam hỏi.

“Xem tin tức.” Tô Vị Nhiên không chút để ý bưng cà phê uống một ngụm.

“Con không thể làm chút chuyện chính sự sao?” Tô Lại Nam nhíu mày.

Tô Vị Nhiên buông tách cà phê, nghiêng đầu, khoe miệng khẽ cong lên: “Với con xem tin tức chính là chính sự.”

Trải qua vô số việc làm hoang đường của Tô Vị Nhiên, Tô Lại Nam ít nhiều cũng đã luyện được độ bình tĩnh nhất định trước mặt Tô Vị Nhiên: “Con cũng nên học cách xử lý việc trong công ty đi.”

Tô Vị Nhiên nhẹ nhàng nở nụ cười: “Con học xong, vậy cha sẽ làm cái gì?”

Trần Tô Lại Nam nổi lên vài sợi gân, hần nâng tay dè lên huyệt Thái Dương: “Không xử lý chuyện trong công ty, chỉ biết kiếm cớ để lười biếng.”

Tô Vị Nhiên mỉm cười: “Hoá ra cha cũng biết ạ.”

“Vậy sao còn không học.”

“Không hứng thú.” Tô Vị Nhiên khẽ cười.

Ngón tay Tô Lại Nam siết chặt, nhin xuống xúc động muốn đánh người. Hiện giờ chỉ cần Tô Vị Nhiên không tiếp tục cùng Phương Quân Dục dây dưa không rõ nữa, hần đã rất cảm ơn trời đất rồi.

“Con cảm thấy tiểu thư Trần gia thế nào?” Tô Lại Nam hỏi.

“Trần gia?” Tô Vị Nhiên giương mắt nhìn Tô Lại Nam: “Cha nói Trần Du Cẩn?” Trần gia chỉ có một đứa con gái, cũng giống Tô Vị Nhiên từ nhỏ đã bị đá đi du học. Nghe nói năm nay mới về nước.

“Ừh.” Tô Lại Nam nói.

“Cha, người sốt ruột muốn bán con đi vậy sao.” Đầu ngón tay Tô Vị Nhiên lướt qua tay cầm tách cà phê, mỉm cười nói.

“Nói chuyện đàng hoàng!” Tô Lại Nam khẽ quát.

“Mặc dù Trần gia cũng có chút quyền thế, nhưng Tô gia cũng không cần để vào trong mắt.” Khoẻ miệng Tô Vị Nhiên khẽ cong: “Con cũng không cần phải vì thế mà bán thân ha. Bất quá ”

Tô Vị Nhiên nhìn Tô Lại Nam: “Cha, người cũng chưa già đâu, con không để ý có thêm một mẹ kế bằng tuổi.”

Tô Vị Nhiên thành công chọc Tô Lại Nam tức đến xanh mặt.

Đời trước, Tô Vị Nhiên và Trần Du Cẩn cũng không quá quen, vả lại Trần Du Cẩn đã có bạn trai. Đó là một bạn học của nàng khi ở Anh quốc.

“Con không muốn đi như vậy chẳng lẽ vì còn chưa bỏ xuống được chuyện Phương Quân Dục?” Tô Lại Nam bị Tô Vị Nhiên làm tức đến choáng váng, nói chuyện cũng bắt đầu lộn xộn: “Người ta đã cùng tình nhân đi tiêu dao từ lâu rồi, dù con có muốn làm gì cũng vô dụng!”

Ánh mắt Tô Vị Nhiên tối sầm xuống, khoẻ môi hơi mỏng mím thành một đường thẳng tắp.

Nhìn thấy phản ứng của Tô Vị Nhiên, Tô Lại Nam liền cho là mình đã chạm đến chỗ đau của Tô Vị Nhiên. Hần thật chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, không nghĩ tới đã đến mức này rồi mà Tô Vị Nhiên vẫn không quên được Phương Quân Dục. Kỳ thật, Tô gia có thể không cần con dâu, nhưng Tô Vị Nhiên nhất định phải từ bỏ Phương Quân Dục! Con trai của Tô Lại Nam hần sao có thể để tên tiểu tử Phương gia kia khống chế chứ.

“Con đã biết.” Sau một lúc lâu, Tô Vị Nhiên mỉm cười.

“Buổi tối tám giờ.” Tô Lại Nam thoáng dịu xuống.

Nhìn bóng lưng Tô Lại Nam rời đi, nụ cười trên mặt Tô Vị Nhiên dần biến mất.

Hần lấy điện thoại di động bấm một dãy số, sau khi điện thoại thông, Tô Vị Nhiên mỉm cười nói: “Trần tiểu thư.”

“Tô thiếu gia.” Tiếng đáp bên kia điện thoại tao nhã mà thanh lịch.

“Cha tôi đã nói chuyện đó với tôi.” Tô Vị Nhiên khẽ nở nụ cười: “Hành động nhanh thật, hợp tác vui vẻ nhé.”

“Hợp tác vui vẻ.” Trần Du Cẩn cũng cười: “Tôi hi vọng chuyện đã đáp ứng tôi, Tô thiếu gia có thể làm được.”

Tô Vị Nhiên khẽ cười nói: “Đó là dĩ nhiên.”

Chạng vạng, Tô Vị Nhiên như mọi khi về nhà, không có bất cứ dị thường nào. Vốn Tô Lại Nam còn đang lo lắng Tô Vị Nhiên sẽ kháng nghị, sau đó làm ra vài chuyện hoang đường, nên đặc biệt phái hai người theo dõi Tô Vị Nhiên từ xa. Nếu Tô Vị Nhiên đi bar hoặc club thì lập tức bắt về, cho dù có dùng đến sức mạnh cũng nhất định phải làm như vậy. Bình thường Tô Vị Nhiên có hoang đường hắc cũng không tính toán, nhưng lúc này thì không được. Tô gia không cần con dâu, nhưng không thể để Tô Vị Nhiên tiếp tục nghĩ đến chuyện dây dưa với Phương Quân Dục.

Cho nên khi người được phái đi theo dõi Tô Vị Nhiên trở về báo cáo lại, Tô Lại Nam nhẹ nhõm thở ra một hơi. Tuy vậy trong lòng Tô Lại Nam vẫn cảm thấy có chút kỳ quái Tô Vị Nhiên có bao giờ ngoan ngoãn nghe lời như vậy đâu.

Ánh mắt Tô Vị Nhiên lơ đãng xẹt qua hai người đang theo dõi mình, khóe miệng nổi lên một tia cười lạnh. Về đến nhà, lúc đi vào đại sảnh, hắn nhìn thấy Tô Sùng Hoa đang ngồi trên sa lon xem tạp chí.

Nghe tiếng bước chân, Tô Sùng Hoa ngẩng đầu về hướng phát ra âm thanh, sau đó ôn hòa nở nụ cười: “Lại đây ngồi đi.”

Tô Vị Nhiên cười cười, sau đó ngồi xuống bên cạnh Tô Sùng Hoa.

“Chuyện tiểu thư Trần gia anh cũng nghe cha nói rồi.” Tô Sùng Hoa buông tạp chí, đôi con ngươi ăm ắp nhìn về phía Tô Vị Nhiên.

Tô Vị Nhiên nở nụ cười, đuôi mắt khẽ nhếch: “Vừa bị thất tình, đã lập tức bị lão cha yêu quý tính toán toán bán đi. Thật khiến tôi đau lòng quá mà.”

Tô Sùng Hoa vỗ nhẹ vai Tô Vị Nhiên: “Anh biết trong lòng cậu đang không vui nhưng cha cũng là vì muốn tốt cho cậu.”

“Vì muốn tốt cho tôi?” Tô Vị Nhiên nhẹ nhàng hạ mi mắt, khóe miệng cong lên: “Vì muốn tốt cho tôi nên ép tôi.”

“Vị Nhiên, cậu không còn là một đứa trẻ nữa. Cũng nên bắt đầu học cách gánh vác trách nhiệm.” Tô Sùng Hoa mỉm cười nói.

Tô Sùng Hoa không nhìn thấy, khi hắn nói những lời này, khóe miệng Tô Vị Nhiên âm thầm mang theo một tia trào phúng. Bọn họ ai cũng biết Tô gia không nhất thiết phải có con dâu, sở dĩ Tô Lại Nam làm như vậy, là hi vọng Tô Vị Nhiên có thể hoàn toàn thoát khỏi Phương Quân Dục. Tô Vị Nhiên cố ý nói như vậy, Tô Sùng Hoa cũng hòa theo hắn, thật đúng là một người anh trai ” tri kỷ” tốt bụng.

“Trách nhiệm?” Tô Vị Nhiên khẽ nở nụ cười: “Nhưng tôi không muốn cưới vợ.”

Tô Sùng Hoa nhìn về phía Tô Vị Nhiên, ánh mắt phức tạp nhưng rất nhanh đã khôi phục dáng vẻ ôn hòa mọi khi.

“Vị Nhiên, anh chỉ mong cậu có thể sống vui vẻ một chút.” Tô Sùng Hoa thản nhiên nở nụ cười.

“Vậy sao?” Tô Vị Nhiên cười nhẹ hỏi ngược lại: “Vậy anh đi thay tôi đi. Dù sao anh cũng là thiếu gia của Tô gia, không phải sao? Người Trần gia cần không phải Tô Vị Nhiên, mà là thiếu gia Tô gia.” Nói tới đây, Tô Vị Nhiên bỗng nhiên cười một tiếng: “Kỳ thật nếu song phương đều nguyện ý, thì có lẽ chủ tịch Tô thị cũng được.”

Sắc mặt Tô Sùng Hoa nháy mắt thay đổi, nhưng cũng nháy mắt bị che dấu.

“Này không được đâu.”

“Vì sao không thể.” Tô Vị Nhiên quay đầu nhìn về phía Tô Sùng Hoa, ngón tay nhẹ nhàng nâng cằm hắn: “Bộ dáng anh anh tuấn tiêu sái, tôi thấy cũng phải kích động. Tiểu thư Trần gia nhất định sẽ rất hài lòng.”

Tô Sùng Hoa kéo tay Tô Vị Nhiên ra: “Đừng quậy nữa.”

Tô Vị Nhiên đan chéo mười ngón đặt trên đùi rồi mỉm cười: “Thì cứ xem như giúp tôi đi.”

Tô Sùng Hoa đang muốn nói gì đó, ngoài cửa liền truyền đến giọng nói trầm thấp của Tô Lại Nam: “Con không muốn đi cũng phải đi.”

Tô Vị Nhiên nhẹ nhàng nở nụ cười, hoàn toàn không chút ngạc nhiên về sự xuất hiện của Tô Lại Nam, như thể đã sớm biết hắn đang ở đó.

“Cha không nhớ à?”

Tô Lại Nam sắc mặt âm trầm: “Ta là vì muốn tốt cho con.”

“Nhưng anh lớn hơn con mà, còn chưa có bạn gái nữa chứ, muốn xem mắt cũng là anh xem trước a.” Tô Vị Nhiên mỉm cười.

“Ngày hôm nay dù con có nói thế nào cũng đừng tính đến chuyện không đi.” Tô Lại Nam lạnh lùng lưu lại một câu, sau đó lên lầu hai.

Đối với phản ứng của Tô Lại Nam Tô Vị Nhiên hoàn toàn không để ý: “Ca ca thân ái, anh vì Tô gia mà đến giờ còn chưa có bạn gái, thật là vất vả cho anh quá.”

Về mặt Tô Sùng Hoa cứng đờ một chút, sau đó lại biến thành ầm áp như mọi khi: “Chỉ là chưa có người hợp ý thôi.”

“Đại ca yêu cầu cao quá.” Tô Vị Nhiên khẽ cười nói: “Thật sự anh không nghĩ đến Trần tiểu thư một chút sao?” Tô Vị Nhiên nhìn thấy vô số cảm xúc phức tạp sâu trong mắt Tô Sùng Hoa, đáy lòng lạnh lùng cười một tiếng. Sau khi Tô Lại Nam lên tiếng, có cho vàng Tô Sùng Hoa dù muốn cũng không dám làm.

“Được rồi.” Tô Vị Nhiên tiếc nuối nhún vai: “Nếu đại ca không chịu giúp, tôi đành phải tự lo vậy.”

47. Chương 46

^3^

Edit: Chuông cỏ

Beta: Trangki

“Thiếu gia, đến rồi.” Tài xế cung kính mở cửa xe, nói.

Tô Vị Nhiên miễn cưỡng ừ một tiếng, rồi mới không nhanh không chậm bước xuống xe. Người của Trần gia đã đứng chờ ngoài cổng từ sớm, khi nhìn thấy Tô Vị Nhiên liền cung kính tiến tới đón tiếp. Mục đích chính của vũ hội hôm nay, trong lòng mỗi người đều nhất thanh nhị sở, nếu không có gì ngoài ý muốn thì vị trước mặt này chính là vị hôn phu của tiểu thư nhà bọn họ. Tính ra, bọn họ vốn cũng không ngờ có thể được làm thông gia với Tô gia.

Tô Vị Nhiên đi vào đại sảnh, không thèm để ý tới những ánh mắt đang đánh giá xung quanh. Một khắc khi Tô Lại Nam nhìn thấy Tô Vị Nhiên xuất hiện mới lặng lẽ thở ra một hơi. Quả thật hắn có chút lo lắng Tô Vị Nhiên sẽ trực tiếp mất tích không còn bóng dáng, việc này thì Tô Vị Nhiên dám lắm. Nhưng khi Tô Vị Nhiên dễ dàng thỏa hiệp, hắn vẫn có chút không yên lòng. (Tk: Khổ ông già, nó hư đã sợ mà nó ngoan còn sợ hơn, con với cái lão quá:v)(Cc: moa ha ha)

Tô Vị Nhiên nhìn Tô Lại Nam, khóe miệng nhẹ nhàng nâng lên một vòng cung nhàn nhạt, khẽ giơ ly sâm banh trong tay, sau đó đi về hướng Trần tiểu thư.

Mọi người nhanh chóng nhường ra một con đường, đối với Trần gia có thể kết thông gia với Tô gia, những người khác hâm mộ có, đố kỵ cũng có. Chỉ là dù sao nếu đã có thể bắt tay với Tô gia, thì cũng đồng nghĩa ở C thành sẽ không ai dám động tới người. Nhưng cũng có vài người lại ôm suy nghĩ đang xem trò cười. Tô

Vị Nhiên điên cuồng yêu Phương Quân Dục là chuyện mọi người ai cũng biết, vậy vị thái tử gia này còn có thể xem trọng người khác sao? Trần gia nằm mơ chưa tỉnh rồi.

Tô Vị Nhiên đến gần Trần Du Cẩn, đặt ly rượu lên khay của một phục vụ bên cạnh, mỉm cười nói: “Trần tiểu thư, có thể mời cô nhảy một điệu không?”

Trần Du Cẩn nhìn Tô Vị Nhiên, con người khê nhúc nhích, rồi lập tức cúi đầu.

người nam nhân này, so với cây anh túc còn mỹ lệ hơn, mang theo sự hấp dẫn trí mạng.

Đây là phản ứng đầu tiên khi Trần Du Cẩn nhìn thấy Tô Vị Nhiên. Cho dù cô đã có người yêu, nhưng khi nhìn thấy hắn thì ***g ngực vẫn mất không chế mà chấn động.

Nhưng cô là một nữ nhân thông minh, cô biết mình muốn gì, cũng biết thứ nào mới thích hợp với mình. Có vài người, không phải cô muốn là được. Nếu vẫn cố chấp muốn thứ không thuộc về mình, cuối cùng thảm hại cũng chỉ có chính mình. Anh túc có thể mê hoặc lòng người, nhưng cũng sẽ kéo người xuống Địa Ngục.

Trần Du Cẩn nhẹ gật đầu, khi ngẩng đầu, trên mặt cô mang theo một nụ cười ” thẹn thùng”. Cô đưa tay cho Tô Vị Nhiên.

Giữa sảnh, Tô Vị Nhiên vòng tay qua eo Trần Du Cẩn. Âm nhạc êm dịu hoà cùng bước nhảy tao nhã, hai người thoát nhìn rất thân mật.

Tô Vị Nhiên ghé vào tai Trần Du Cẩn, thanh âm mang theo cả sự biếng nhác: “Trần tiểu thư là một người thông minh...”

Trần Du Cẩn mỉm cười: “Bao lâu?”

“Ba tháng.”

Trần Du Cẩn nhẹ nhàng gật đầu. Cô chỉ cần khoác danh hiệu vị hôn thê của Tô Vị Nhiên ba tháng, sau ba tháng, cô sẽ có thể cùng rời đi với người cô yêu.

Cả quá trình đính hôn đều vô cùng suôn sẻ, suôn sẻ đến mức làm người khác cảm thấy không thể tin nổi. Trò cười mà vài người trông ngóng không xảy ra. Thậm chí đến cả Tô Lại Nam cũng cảm thấy được có chút không dám tin. Tô Lại Nam chưa từng nghĩ Tô Vị Nhiên sẽ ngoan ngoãn đính hôn, ngay cả kế hoạch lúc khẩn cấp hắn cũng đã chuẩn bị rồi.

Tô Vị Nhiên nhìn chiếc nhẫn bao lấy ngón giữa, cười cười, nhưng ý cười lại không lan tới mắt.

“Con mệt rồi.” Tô Vị Nhiên nói với Tô Lại Nam, không chờ Tô Lại Nam trả lời liền rời khỏi đại sảnh.

Tô Vị Nhiên cũng không bảo tài xế trực tiếp lái về, mà kêu hắn ngừng giữa đường. Hắn phát tay, đuổi tài xế lái xe đi. Tiếng ồn ào của đám người nọ khiến hắn cảm thấy đau đầu, giờ hắn chỉ muốn đi lung tung một chút.

Nhưng sau đó, ánh mắt Tô Vị Nhiên bỗng nhiên híp lại. Hắn nhảy bèn nhận ra có người đang theo dõi hắn. Khóe miệng Tô Vị Nhiên từ từ vẽ lên một tia cười lạnh, hắn ghét nhất là bị theo dõi, giống như có ruồi bọ vo ve xung quanh làm hắn cảm thấy ghê tởm không thôi.

Tô Vị Nhiên không quay đầu lại mà xoay người đi vào một con hẻm nhỏ tối om.

Hẻm nhỏ âm u, giống như bị ngăn cách bởi một bức tường vô hình, thế giới xa hoa truy lạc cùng những âm thanh ồn ào náo nhiệt hoàn toàn bị cắt đứt, ánh sáng tạo nên một ranh giới rõ ràng. Ngõ nhỏ yên tĩnh nhưng lạnh lẽo và u ám.

Tô Vị Nhiên đút hai tay vào túi, không quay đầu lại: “Ai??? ” Giọng nói bằng phẳng lạnh lùng, đánh vỡ không gian yên tĩnh.

Dù vậy, người nọ vẫn không lên tiếng, nhưng cũng không có ý định che dấu. Tô Vị Nhiên có thể nghe được rõ ràng tiếng bước chân của người nọ, trầm ổn mà bình tĩnh.

là hắn

Tô Vị Nhiên khẽ nhủ mày, bàn tay trong túi quần bắt giắc nắm chặt. Lúc này, hắn không muốn gặp anh ta. Nhưng trốn tránh hiển nhiên không phải phong cách của Tô Vị Nhiên. Con người màu nâu của hắn tới đi, thu lại vẻ mặt không cảm thiết, sau đó mới không nhanh không chậm xoay người, khoe miệng khẽ nhếch một nụ cười: “Anh nên biết tôi ghét nhất là bị người khác theo dõi.”

Phương Quân Dục yên lặng nhìn người trước mắt. Dưới ánh trăng, làn da trắng của Tô Vị Nhiên toát lên vẻ lạnh lùng như đồ sứ, dung mạo tinh xảo vô thức nhuộm một tầng diễm sắc, chợt nhìn lại, người trước mặt đẹp đến kinh tâm động phách.

Phương Quân Dục nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, mới bình ổn được đáy lòng đang cuộn sóng.

“Đã lâu không gặp.” Phương Quân Dục lên tiếng.

“Không gặp tốt hơn.” Tô Vị Nhiên thờ ơ cười nói: “Nhưng như vậy cũng không tồi.”

“Vậy sao?” Phương Quân Dục khẽ cười một tiếng, nhưng Tô Vị Nhiên lại không nhìn ra được tâm trạng của hắn lúc này..

“Sao anh lại tới đây.” Tô Vị Nhiên nhìn thoáng qua Phương Quân Dục. Theo lý mà nói, nếu Phương Quân Dục đến C thành, thì toàn bộ các đại gia tộc ở C thành cũng đều nhận được tin tức rồi mới phải. Lần này Phương Quân Dục đến, hiển nhiên là đã qua mặt mọi người.

“Đột nhiên muốn tới xem em một chút.” Phương Quân Dục nói.

Tô Vị Nhiên cười giễu một tiếng: “Tôi có cái gì đáng để xem. Cũng không phải đã xem gần mười năm sao, chúng ta đáng lẽ phải nhìn nhau đến chán ghét rồi mới đúng.”

Tay chậm rãi rút ra khỏi túi quần, chiếc nhẫn kim cương trên ngón tay phản chiếu dưới ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Ánh mắt Phương Quân Dục tựa hồ cũng nhiễm phải một mảnh lãnh lẽo, nhưng ngay lập tức đã biến mất vào đôi mắt đen như trời đêm.

Hắn đến gần Tô Vị Nhiên, vươn tay nhẹ nhàng ôm lấy eo hắn. Tô Vị Nhiên không tránh né, hắn đem toàn bộ biểu tình trên mặt Phương Quân Dục thu hết vào mắt, nụ cười trên khoe miệng hiện lên một tia trào phúng: “Phương Quân Dục, anh sẽ không ăn dấm chua chứ.”

Phương Quân Dục không trả lời, chỉ là bàn tay ôm hắn thoáng siết chặt. Phương Quân Dục cúi đầu thở dài một tiếng: “Anh muốn em.”

“Thật xin lỗi, tôi không muốn anh.” Tô Vị Nhiên ôn nhu nói.

“Anh biết.”

Tô Vị Nhiên đẩy Phương Quân Dục ra, khẽ cười nói: “Nếu biết thì đừng làm chướng mắt tôi nữa.”

Hắn và Phương Quân Dục luôn ở những thời gian sai, địa điểm sai, người nên gặp cũng sai, kiếp trước như vậy, kiếp này cũng là như vậy, rốt cuộc đều là hữu duyên vô phận. Tô Vị Nhiên tự trào phúng một tiếng.

Hắn khẽ híp mắt, rút ra một điều thuốc, châm lên. Chạm rãi phun ra một ngụm khói mờ nhạt, rồi không liếc nhìn nhìn Phương Quân Dục một cái liền xoay người bỏ đi.

Khi lướt qua người Phương Quân Dục, Phương Quân Dục đột nhiên di chuyển, bắt lấy tay Tô Vị Nhiên.

“Buông ra.” Thanh âm của Tô Vị Nhiên lạnh lẽo, không mang theo chút hoà nhã nào.

Phương Quân Dục chẳng những không buông tay, ngược lại còn cầm tay Tô Vị Nhiên, kéo hắn đến bên tường, giam vào trong ngực. Lưng Tô Vị Nhiên dán vào tường, hắn có thể cảm nhận được sự sần sùi của tường gạch cùng sự lạnh lẽo do nhiều năm không tiếp xúc với ánh mặt trời. Hắn không giãy dụa, chỉ lãnh đạm nhìn Phương Quân Dục. Hắn có nên cao hứng không nhỉ, kiếp trước, dù hắn làm thế nào không thể đánh vỡ được vòng bảo vệ của Phương Quân Dục, mà hiện giờ, hắn rốt cuộc cũng được chứng kiến Phương Quân Dục mất kiểm soát.

“Đúng là hiếm thấy.” Tô Vị Nhiên nở nụ cười, khoe mắt nhắm một mặt lạnh lẽo của ánh trăng: “Phương Quân Dục, không phải ai cũng sẽ bị anh nắm trong tay mà điều khiển.”

Tay hắn nhẹ nhàng xoa lên gương mặt tuần nhả của Phương Quân Dục: “Tôi biết quyết định của anh.” Môi hắn khẽ lướt qua vành tai Phương Quân Dục, mềm mại như một sợi lông: “Nhưng kết quả cũng sẽ không như anh mong muốn.”

Phương Quân Dục vẻ mặt bình thản, ngay cả Tô Vị Nhiên ở gần hắn như thế cũng không thể nhìn ra chút dao động nào. Ngay khi Tô Vị Nhiên tính toán đẩy Phương Quân Dục ra, Phương Quân Dục liền áp lại, hôn xuống. Nụ hôn mang theo sự chiếm đoạt. Môi răng giao triền, thay vì nói là triền miên thì không bằng nói là đang giao chiến.

Hém nhỏ tỉnh lặng, chỉ còn lại tiếng thở dốc của hai người. Tô Vị Nhiên liếm máu trên khoé môi, miễn cưỡng cười nói: “Mặc kệ anh muốn làm cái gì, tôi cũng không cho phép anh làm hỏng kế hoạch của tôi.”

“Sẽ không.” Phương Quân Dục vươn tay, ngón tay chạm nhẹ lên môi Tô Vị Nhiên.

Điều thuốc trong tay Tô Vị Nhiên đã cháy hết một nửa, ngón trở gảy nhẹ lên thân điều thuốc, tro bụi theo gió biến mất vào trong bóng đêm, ánh lửa đỏ rực trong bóng đêm phá lệ nổi bật. Tô Vị Nhiên nhẹ nhàng kề điều thuốc vào ngón tay Phương Quân Dục đang phủ trên môi hắn, nhưng Phương Quân Dục không có chút ý tứ rời đi. Tô Vị Nhiên tỏ vẻ thờ ơ, khoe môi hơi cong lên, điều thuốc trong tay cũng càng ngày càng dùng sức, hắn thậm chí có thể ngửi được mùi da thịt bị cháy phảng phất trong gió. Nhưng Phương Quân Dục vẫn chỉ duy trì một động tác, ngay cả nụ cười trên mặt cũng không thay đổi, không hề có lấy một tia miễn cưỡng. (Cc: T^T em xót...) (Tk: xót cái gì, cho chết hứ:v)(Cc: anh là đồ máu lạnh T^T)

Tô Vị Nhiên cứ như vậy thong thả dùng tay Phương Quân Dục dập thuốc, vứt tàn thuốc đi, sau đó đẩy Phương Quân Dục ra. Lúc này Phương Quân Dục lại không ngăn cản, cũng không cử động, trầm mặc nhìn Tô Vị Nhiên rời khỏi bóng tối, biến mất trong thế giới sáng rực ồn ào náo nhiệt.

“Sao giờ mới về.” Đi vào phòng khách liền nhìn thấy ngồi Tô Sùng Hoa đang ngồi trên sa lon xem tạp chí. Tô Sùng Hoa ngẩng đầu nhìn Tô Vị Nhiên: “Phụ thân nói cậu đi từ sớm mà.”

Tiệc đính hôn lần này, Tô Sùng Hoa không đi. Dưới đáy lòng Tô Vị Nhiên âm thầm cười một tiếng, không biết có phải do cha hắn kiêng kị lời hắn nói lúc trước, nên mới không cho Tô Sùng Hoa tham gia tiệc đính hôn hôm nay không. Nhưng cách làm này thật đúng là trắng trợn quá rồi.

“Đi dạo một chút.” Tô Vị Nhiên nhún vai, không chút để ý ánh mắt Tô Sùng Hoa dừng lại trên môi hắn.

“Dù gì cũng đã đính hôn, cho dù cậu không thích vị Trần tiểu thư kia, cũng nên chú ý một chút.” Tô Sùng Hoa khép tạp chí lại, nói.

Tô Vị Nhiên không giải thích gì mà hắn cũng không cần giải thích cái gì.

“Chuyện này chỉ có thể trách cha, tôi cũng không thích thú gì chuyện đính hôn lần này.”

“Cha cũng là vì muốn tốt cho cậu.” Tô Sùng Hoa ôn hòa nói.

Tô Vị Nhiên nhàn nhạt cười một cái, không nói gì, tự rót cho mình một chén rượu, rồi dựa vào sofa nhắm mắt lại.

Tô Sùng Hoa dùng ánh mắt phức tạp nhìn Tô Vị Nhiên ngồi bên cạnh, rồi chỉ đành thu ánh mắt trở về.

Tk: Xót thật nhưng là xót cho Vị Nhiên L khổ thằng bé, cứ quay cuồng trả thù quay cuồng với kiếp trước rồi quay cuồng chống đối với yêu đương kiếp này. Mâu thuẫn bủa vây ko biết làm sao, tác giả viết tốt quá

Cc: Em thì xót cả hai. Ít ra Quân Dục cũng yêu Nhiên Nhiên thật lòng chỉ là ko chịu thừa nhận thôi. Chết là hết. Kiếp trước xem như xong. Còn kiếp này sao không chịu quý trọng L((Nếu Quân Dục không trọng sinh thì thôi. Nhưng ảnh đã chết theo Nhiên Nhiên, ít ra cũng nên cho ảnh cơ hội sửa sai chứ T^T. Bắt quá... em thix ngược. Good job Nguyệt tỷ!!

48. Chương 47

i am back, and i am sick cry i just catch two rain in two day. WHY!!!!!!

Edit: Chuông cổ

Beta: Trangki

Không đợi Tô Sùng Hoa thu hồi ánh mắt, Tô Vị Nhiên đã đột ngột mở mắt. Ánh mắt lạnh đậm của Tô Vị Nhiên vừa vặn đối diện với ánh mắt của Tô Sùng Hoa. Bị bất ngờ không kịp đề phòng, thậm chí cả thời gian để che giấu cũng không có, Tô Sùng Hoa có chút chật vật quay đầu đi.

Tô Vị Nhiên khẽ cười một tiếng, chậm rãi ngồi dậy, ngữ khí tản mạn không nghe ra cảm xúc: “Đại ca nhìn tôi thâm tình như vậy, chẳng lẽ thích tôi rồi. ”

Tô Sùng Hoa im lặng. Hành động vừa rồi bất quá chỉ là phản ứng theo bản năng, đến khi tỉnh táo lại hẳn mới bắt đầu hối hận. Động tác vừa rồi quá rõ ràng, hiển nhiên là giấu đầu hở đuôi. Nhưng nghe Tô Vị Nhiên nói vậy thì có vẻ cũng không để ý. Mong là thể Tô Sùng Hoa thâm nghĩ.

Tô Sùng Hoa nhanh chóng điều chỉnh lại vẻ mặt và cảm xúc, quay đầu, ánh mắt lại đối diện với Tô Vị Nhiên. Hắn muốn nhìn một chút xem Tô Vị Nhiên có chú ý tới ánh mắt phức tạp vừa rồi của hắn không.

Nhưng lại khiến Tô Sùng Hoa thất vọng, trừ ảnh ngược của chính hắn, trong mắt Tô Vị Nhiên hoàn toàn không thể nhìn ra chút cảm xúc nào.

“Anh chỉ cảm thấy thời gian trôi qua quả thật rất nhanh.” Tô Sùng Hoa cười dịu dàng, cảm khái: “Trong trí nhớ của anh cậu vẫn chỉ là một đứa nhóc, vậy mà mới chớp mắt đã sắp kết hôn rồi.”

Tô Vị Nhiên lắc ly rượu, ngón trỏ chậm rãi vuốt lên thành ly, ánh mắt như thể chỉ đang tập trung vào dòng rượu đỏ tươi xinh đẹp. Khóe môi mang theo một nụ cười như có như không: “Cũng khó trách đại ca lại cảm khái như vậy, lại nói, thời gian chúng ta chân chính ở chung với nhau cũng không được bao lâu.” Từ nhỏ Tô Vị Nhiên đã bị Tô Lại Nam đưa đến Thụy Sĩ du học, rất ít khi về nước. Mà sau khi tốt nghiệp thì lại cùng Phương Quân Dục dây dưa mười năm, hầu như rất hiếm khi quay về Tô gia.

“Cậu thủy chung vẫn là em trai của anh.” Tô Sùng Hoa ôn hòa nói.

“Àn.” Tô Vị Nhiên nhàn nhạt đáp.

Thái độ của Tô Vị Nhiên kỳ thật đều luôn như thế thay đổi không ngừng. Nếu là bình thường Tô Sùng Hoa tất nhiên sẽ không để tâm, nhưng bởi vì vừa rồi mất cảnh giác bị bất ngờ khiến trong lòng Tô Sùng Hoa có điểm không yên. Hắn đã phải đóng giả anh trai tốt nhiều năm như vậy, không thể chỉ vì chuyện này mà để lộ sơ hở. Vậy nên lời vừa rồi của Tô Vị Nhiên và thái độ lạnh đậm khiến Tô Sùng Hoa đặc biệt chú ý.

Tô Vị Nhiên nhấp một ngụm rượu đỏ, ánh mắt lúc này mới chuyển về phía Tô Sùng Hoa.

“Tôi vừa mới phát hiện hoá ra ca ca cũng rất tú sắc khả xan nha.” Tô Vị Nhiên rướn người tới gần Tô Sùng Hoa, khoảng cách giữa hai người rất gần, cơ hồ có thể cảm nhận được hơi thở lẫn nhau. Tô Vị Nhiên vươn tay khoắc lên vai Tô Sùng Hoa, khóe môi khẽ cười nhưng lại mang theo mê hoặc khó kháng cự: “Lên giường với tôi đi?”

Cả người Tô Sùng Hoa cứng ngắc một chút, sau đó đẩy Tô Vị Nhiên ra, vội vàng đứng lên, ly rượu đỏ đỏ cả lên sa lon.

“Cậu say rồi.” Tô Sùng Hoa nói.

Tô Vị Nhiên thấy ly rượu xuống đất, nhìn theo ly thủy tinh rơi xuống, những mảnh thủy tinh vỡ ra văng khắp nơi.

“Ồ tiếc tới tôi mới chỉ uống chút Champagne thôi.” Đuôi mắt Tô Vị Nhiên hơi nhếch lên: “Không say được, tôi không phải trẻ con.” Tô Vị Nhiên chậm rãi bổ sung.

Nhìn bóng lưng Tô Sùng Hoa xoay người rời đi, khóe miệng đang mỉm cười của Tô Vị Nhiên dần chuyển lạnh.

Một lát sau, Tô Vị Nhiên đứng dậy khỏi sa lon, nói với người hầu: “Dọn dẹp sạch sẽ.” Sau đó lên lầu.

“Chắc chắc.” Lâm Tĩnh Ngôn chống cằm nở nụ cười giảo hoạt như một con hồ ly: “Rõ ràng đã tính toán như vậy mà sao một chút hành động cũng không có thể.”

Phương Quân Dục thần nhiên liếc nhìn Lâm Tĩnh Ngôn đang vui sướng khi người gặp họa, chậm rãi uống một ngụm trà, không thêm để ý đến hắn.

Lâm Tĩnh Ngôn thất vọng. Bình thường Phương Quân Dục căn bản chính là một kẻ cứng như đá, hắn muốn nhìn Phương Quân Dục thất thố một lần rất rất nhiều năm rồi, chỉ tiếc luôn không tìm được cơ hội. Thật vất vả mới gặp được thứ có thể kích động tâm tình của Phương Quân Dục, sao có thể dễ dàng buông tha như vậy.

“Người ta đã đính hôn rồi kìa.” Lâm Tĩnh Ngôn vẫn chưa từ bỏ ý định bồi thêm, sau đó cẩn thận quan sát biểu tình trên mặt Phương Quân Dục.

Phương Quân Dục đặt chén trà xuống: “Dạo này cậu có vẻ rất rảnh rỗi.”

“Cũng không hẳn.” Lâm Tĩnh Ngôn cảnh giác nói.

“Cha cậu nào giờ vẫn luôn tìm cậu đấy.” Phương Quân Dục thần nhiên nói.

Lâm Tĩnh Ngôn mở to hai mắt vẻ mặt hoảng sợ: “Phương Quân Dục, cậu không thể đối xử với tôi như vậy.”

Lâm Tĩnh Ngôn là vị thiếu gia duy nhất của Lâm gia, dĩ nhiên cũng gặp phải vấn đề nào giờ của các đại gia tộc: kết hôn. Mà cha Lâm Tĩnh Ngôn lại nổi tiếng cương quyết, cho nên sau khi Lâm Tĩnh vùng lên thất bại liền trực tiếp chuẩn thẳng.

Phương Quân Dục mỉm cười: “Vì sao tôi không thể đối với cậu như vậy.”

Lâm Tĩnh Ngôn tròn mắt, sau đó nước mắt rưng rưng: “Bởi vì... người ta đang có cục cưng của cậu mà.”

Nụ cười của Phương Quân Dục càng thêm dịu dàng: “Thật sao?” (Cc: đậu xanh. đổi chủ đề!!!!)

Lâm Tĩnh Ngôn giật mình quay đầu đi: “Ha ha ha ha... không nói vấn đề này nữa.” Ngay sau đó, hắn lại không biết sống chết mà hỏi tiếp: “Tiểu Tô Tô người ta đã đính hôn luôn rồi, cậu thật sự một chút cũng không thêm để ý hả?” Dựa theo hiểu biết của Lâm Tĩnh Ngôn, tình hình trước kia là Tô Vị Nhiên yêu đơn phương Phương Quân Dục, mà Phương Quân Dục thì là bất đắc dĩ phải ở cùng với Tô Vị Nhiên. Nhưng tin tức nhận được gần đây lại đặc biệt thú vị...

Khi Lâm Tĩnh Ngôn cầm bản báo cáo trong tay cơ hồ cũng không dám tin, bởi vì chuyện này so với hiểu biết của hắn về Phương Quân Dục hầu như là cái cục nam bên cục bắc. Hơn nữa vị trí của hai người còn có vẻ đảo ngược nữa.

—— thật là chuyện thú vị, không phải sao?

Lâm Tĩnh Ngôn vừa nói vừa thu lại tinh quang chột loé trong mắt, cười đến ý vị thâm trường.

Không sai, nếu quả thật không để ý, Phương Quân Dục sao có thể cùng ngày chạy tới C thành. Hắn và Phương Quân Dục đúng ra hẹn gặp nhau tuần sau lận. Hôm nay chạy tới, cũng chỉ có thể là do nhận được tin tức Tô Vị Nhiên đính hôn.

Phương Quân Dục thu hết biểu tình trên mặt Lâm Tĩnh Ngôn vào mắt, thần nhiên nói: “Cậu quản hơi nhiều rồi đó.”

Lâm Tĩnh Ngôn giả vờ như nghe không hiểu: “Đó là vì người ta quan tâm cậu thôi.”

“Tôi sẽ chuyển cáo cho Leo.”

Lâm Tĩnh Ngôn bật người dậy, ho khan một tiếng: “Thân là một người bạn, tôi có chút lo lắng cho cậu.”

“Cảm ơn.”

Lâm Tĩnh Ngôn thật sự hận không thể nhào tới bóp chết tên ‘bạn’ trước mặt, quen biết người này hơn mười năm, công phu miệng lưỡi hắn vẫn lấy làm tự hào luôn bị người này hai ba câu đá bay.

“Chuẩn bị đến đâu rồi?” Một lát sau, Phương Quân Dục chậm rãi mở miệng.

Nói tới chính sự, Lâm Tĩnh Ngôn cũng thu hồi thái độ cứng nhắc, nghiêm mặt nói: “Vẫn chưa hoàn toàn chuẩn bị tốt. Nhưng tôi lại nhận được một tin tức thú vị.”

“Nói nghe một chút.” Phương Quân Dục nói.

“Tộc trưởng Gia tộc Tây Tư Lâm Simon gần đây bệnh tình nguy kịch, tuy rằng gia tộc Tây Tư Lâm che giấu rất kín, bất quá...” Trên mặt Lâm Tĩnh Ngôn xẹt qua một nụ cười ngạo nghễ, rồi không nói gì nữa.

Phương Quân Dục gật đầu, nếu như Lâm Tĩnh Ngôn đã khẳng định, vậy nhất định là tin chính xác.

“Xem ra, bên trong gia tộc Tây Tư Lâm đã bắt đầu rung chuyển rồi.” Phương Quân Dục nói.

“Bây giờ cậu định làm thế nào?” Lâm Tĩnh Ngôn hỏi.

“Thu gia tộc Tây Tư Lâm vào tay.” Phương Quân Dục cười lạnh nói.

Lâm Tĩnh Ngôn gật đầu.

Lát sau, Phương Quân Dục đứng lên đi ra ngoài, Lâm Tĩnh Ngôn vội hỏi: “Cậu cứ vậy mà đi hả?”

“Còn chuyện gì?”

Lâm Tĩnh Ngôn nhăn nhó, “e then” nói: “Người ta đặc biệt tìm hiểu tin tức tuyệt mật cho cậu, chẳng lẽ cậu lại không có chút biểu hiện gì sao?”

“Cậu muốn gì.”

Hai mắt Lâm Tĩnh Ngôn sáng lên, sau đó lại cúi đầu “then thùng” nói: “Kỳ thật tôi muốn cũng không nhiều, tôi nghe nói ‘Blue star’ đang ở trong tay Phương gia, tôi tính mượn chiêm ngưỡng mấy ngày...”

‘Blue star’ được xưng là vua kim cương xanh, từng được đem về nước, nhưng sau khi bị một người thần bí mua mất trong một buổi đấu giá hơn 70 năm trước, Blue star liền mất tích. Không một ai biết người mua thần bí kia là ai.

“Có thể.” Phương Quân Dục thản nhiên nói.

Lâm Tĩnh Ngôn hớn hờ.

“Nếu mỗi tháng cậu không cho người điều tra tôi một lần” Phương Quân Dục chậm rãi nói tiếp.

“Làm sao cậu biết????” tôi lấy chuyện điều tra cậu hàng tháng làm thú vui chứ! Lâm Tĩnh Ngôn nói được một nửa liền im bặt. Hắn sao có thể quên trên thực tế hệ thống tình báo của Phương gia vốn không thua kém ‘The Eagle’ chứ. Sở dĩ Phương Quân Dục mượn sức The Eagle bất quá chỉ vì The Eagle bí mật hơn thôi.

Phương Quân Dục trở về biệt thự ở C thành của mình, hắn dựa vào sofa chậm rãi vuốt ve vết sẹo hình tròn trên mu ngón cái tay trái. Nơi bị Tô Vị Nhiên dùng đầu thuốc lá làm phỏng đã bắt đầu kết vảy, vết sẹo thâm đỏ, cũng như quan hệ của hắn và Tô Vị Nhiên.

Phương Quân Dục cười khổ một tiếng. Sao có thể không để ý, nếu quả thật không để ý, vì sao khi biết được y đính hôn lại lập tức tới C thành. Cho dù hắn biết, bữa tiệc đính hôn này bất quá chỉ là một phần trong kế hoạch của Tô Vị Nhiên, hắn vẫn hận không thể lập tức chạy tới bắt Tô Vị Nhiên đi. Hắn nhìn không được mà đến gặp Tô Vị Nhiên, cho dù hắn biết Tô Vị Nhiên không muốn gặp hắn. Mà hiện tại cũng chưa phải thời cơ tốt để hắn gặp Tô Vị Nhiên.

Blue star quả thật đang nằm trong tay Phương gia, nhưng cũng không phải ai cũng có tư cách xem. 70 năm trước, ông cố Phương Quân Dục Phương Khải Văn đã đoạt lấy viên kim cương màu lam độc nhất vô nhị này để đưa cho người yêu của ông. Năm đó Phương Khải Văn muốn viên kim cương này bởi vì nó là một viên kim cương màu xanh, mà người yêu của Phương Khải Văn lại là một người đàn ông. Chuyện này ở Phương gia cũng không phải bí mật gì.

“Vị Nhiên ” Phương Quân Dục thở dài, thanh âm trầm thấp mang theo quyền luyện khắc cốt ghi tâm. Có lẽ chỉ khi yên tĩnh, hắn mới có thể toàn tâm toàn ý đi tưởng niệm y. Cho nên hắn mới không muốn ngừng tay, một lòng lao đầu vào bận rộn, như vậy hắn mới không phải vô thức một lần lại một lần miêu tả gương mặt người kia trong đầu, so với nghiện càng khó khống chế hơn.

—— em chính là độc dược của ta, giải không được mà cũng không muốn giải.

Phương Quân Dục nhìn vết sẹo trên tay, sau đó chậm rãi bóc ra. Lúc đó Tô Vị Nhiên rất dùng sức, nên vết sẹo tuy không lớn nhưng rất sâu. Khi bóc, lớp vảy dính vào da thịt, trộn lẫn với máu. Dòng máu đỏ thẫm rỉ ra, dọc theo mu bàn tay trượt xuống.

Gian phòng hôn ám, hai cổ thân thể xích lô giao triền, trong không khí tràn ngập hơi thở ***. Thân thể va chạm kịch liệt, trong tiếng cọ xát mang theo tiếng nước khiến khí tức *** mĩ trong cả căn phòng càng thêm nồng đậm.

Hai mắt Tô Sùng Hoa mất đi sự trong trẻo thường ngày, ngay cả khóe mắt cũng nhiễm một màu hồng diễm lệ. Hắn cúi đầu, tiếng ngâm tràn ra từ yết hầu, có vẻ có chút khàn khàn.

Tô Lại Nam nâng cằm hắn, mỉm cười nói: “Xem ra hôm nay làm hơi quá, ngay cả giọng cũng khàn ” hắn nhẹ nhàng hôn lên khóe miệng Tô Sùng Hoa, sau đó theo khóe miệng Tô Sùng Hoa trượt xuống nhũ tiem, hút mạnh. Tô Sùng Hoa nguyên bản đang vì dục vọng mà vô cùng nhạy cảm liền không khống chế được mà co rút một chút.

Tô Lại Nam cúi đầu cười nói: “Sao, động tâm với đề nghị của Vị Nhiên?”

“Không... có...” Tô Sùng Hoa dứt quãng nói.

“Năm đó là người chính mình bỏ lên giường của ta, cũng chính người chọn con đường này.” Tô Lại Nam khẽ cười: “Cho nên người không có đường đổi ý.” Tay hắn xẹt qua đùi trong Tô Sùng Hoa, cao thấp xoa bóp hai khoả cầu, chậm rãi dùng sức, nhìn chất lỏng dính dính tràn ra khe hở.

Tô Sùng Hoa cắn răng, mới không kêu ra tiếng.

Tô Lại Nam cười cười: “Kêu lên, ta thích nghe.” Nói xong liền tăng lực đạo trên tay, mà động tác cũng càng nhanh hơn.

Tiếng rên rỉ mất khống chế theo khóe miệng Tô Sùng Hoa tràn ra, mang theo say mê và cuồng loạn.

Cc: đậu xanh ném máy đợt 2 nghỉ. Em ko làm nữa.đá TK lần của Nhiên Nhiên em cũng chưa muốn ném máy như vậy đâu!!!!!!!! Nghỉ!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Tk: Có gì đâu, làm gì có cảnh H trực tiếp thô lỗ đâu, chỉ là mấy cảnh nhẹ nhàng thôi mà =.,= em phải coi mấy cảnh H nặng cơ thể này chưa si nhê gì:v

Anyway, vậy là nhiều bạn đoán trúng rồi nhé, bé Tô thị Sùng Hoa bỏ lên giường bố đẻ của mình, bố đẻ bạn ấy cũng là thằng bitch nên cũng ăn ngay thẳng con. Nếu yêu nhau còn đỡ nhưng đây rõ ràng là một cuộc đổi chác kinh tế, thằng bố thì vì thỏa mãn còn thằng con là vì gia tài, đúng là nỗi nào vùng nấy, cả gia tộc đứa nào cũng vạn vạ hết trơn (PS: Trừ Nhiên Nhiên nhà mình ra nhá:v)

49. Chương 48

um. tình hình là giờ ta đã đi làm rồi, và còn phải đi học, chưa điều chỉnh được thời gian nên lịch up sẽ hơi chậm 1 tí, ta sẽ cố gắng điều chỉnh để có thể tiếp tục up truyện thường xuyên. Mong mọi người đừng bỏ rơi ta nhé cry

Edit: Chuông cổ

Beta: Trangki

Tô Vị Nhiên mở mắt, cánh tay theo bản năng nâng lên che đi đôi mắt. Tối hôm qua định nằm trên ghế chợp mắt một lát, không nghĩ tới lại ngủ quên mất. Rèm không kéo, ánh mặt trời chiếu lên mặt, có chút chói mắt.

Hắn cười cười, không biết bắt đầu từ lúc nào, mỗi lần về Tô gia, tinh thần của hắn đều không tốt. Tô Vị Nhiên đứng lên, nói lỏng cổ áo.

Tô Vị Nhiên xuống lầu, Tô Lại Nam và Tô Sùng Hoa đang ăn sáng.

“Vị Nhiên.” Tô Sùng Hoa thấy Tô Vị Nhiên đi xuống thì gật đầu với hắn. Nụ cười vẫn ôn hòa như mọi khi, như thể những gì hôm qua Tô Vị Nhiên nói với hắn hoàn toàn không xảy ra. Khi hắn thấy áo ngủ trên người Tô Vị Nhiên, liền hỏi: “Chưa tắm à?”

Khóe miệng Tô Vị Nhiên cong lên: “Tối hôm qua không biết sao lại ngủ quên, nên không tắm.”

Tô Sùng Hoa xoa cằm: “Ăn cơm đi.”

Tô Lại Nam nhìn bộ dáng bất cần của Tô Vị Nhiên, cau mày: “Lên thay đồ đi rồi xuống.”

Tô Vị Nhiên trực tiếp làm lơ Tô Lại Nam, kéo ghế ngồi xuống. Một bữa sáng ăn đến nặng nề, ba người không ai nói một câu.

Cơm nước xong, Tô Lại Nam và Tô Sùng Hoa đứng dậy chuẩn bị đến công ty.

“Thay quần áo xong nhớ đến công ty.” Tô Lại Nam nói với Tô Vị Nhiên.

Tô Vị Nhiên lơ đãng gật đầu, rồi uể oải dựa vào lưng ghế. Khi cánh cửa phòng khách đóng lại, khóe miệng Tô Vị Nhiên chậm rãi lộ ra nụ cười trào phúng. Ngón tay của hắn từ từ siết chặt, móng tay cắm sâu vào da thịt, không ngừng sâu thêm.

—— thật muốn cứ như vậy trực tiếp bẻ gãy cổ Tô Sùng Hoa.

Tô Vị Nhiên mỉm cười mang theo lãnh ý. Đúng lúc đó, di động vang lên. Tô Vị Nhiên đưa mắt nhìn màn hình đang phát sáng, nhận điện.

“Thiếu gia, bản kế hoạch đã giao cho Tô phó tổng xem qua, ngài ấy cho rằng rất khả thi.”

“Tốt.” Tô Vị Nhiên nở nụ cười.

Quan Triệu do Tô Sùng Hoa một tay sáng lập được hắn vô cùng coi trọng bị Tô Lại Nam thu mua luôn là một cái gai trong lòng Tô Sùng Hoa. Hắn luôn tìm cách giúp Quan Triệu một lần nữa hoạt động độc lập. Dù sao Quan Triệu đã tiêu phí không ít tâm huyết của Tô Sùng Hoa, cũng là chống lưng duy nhất của hắn.

Chỉ tiếc dưới áp lực trực tiếp của Tô Lại Nam và áp lực ngầm của Tô Vị Nhiên, kế hoạch tái trọng tổ Quan Triệu của Tô Sùng Hoa luôn bị ban giám đốc áp xuống. Ban giám đốc luôn có thể chỉ ra lỗ hổng trong bản kế hoạch của Tô Sùng Hoa, cũng như mạo hiểm không cần thiết. Tô Sùng Hoa thiếu chút nữa trở mặt với ban giám đốc, nhưng vẫn không thể làm gì hơn. Hắn biết sở dĩ ban giám đốc làm như vậy chủ yếu là vì Tô Lại Nam. Lúc trước vì chuyện Tề gia, Quan Triệu thiếu chút đã phá sản, hắn bắt đắ dĩ mới đi cầu Tô Lại Nam, Tô Lại Nam cũng liền thừa dịp này mua luôn Quan Triệu. Hắn muốn trì hoãn, lại không ngờ Tô Lại Nam lại cải tổ lại Quan Triệu. Quan Triệu sau khi cải tổ sẽ không còn là Quan Triệu trước kia nữa.

Hắn biết Tô Lại Nam là muốn thông qua chuyện này cảnh cáo hắn, Tô Lại Nam có thể cho hắn mọi thứ cũng có thể dễ dàng thu hồi tất cả. Lúc trước là hắn chủ động trèo lên giường Tô Lại Nam, loại đức hạnh này chắc cũng giống mẹ hắn bảy tám phần.

Hắn là con ngoài giá thú của Tô gia, vì thân phận này hắn không thể có được bất cứ thứ gì. Hắn không cam lòng, vì sao có cùng một người cha, thân phận của hắn và Tô Vị Nhiên lại khác biệt như vậy. Tô Vị Nhiên gì cũng không cần làm vẫn có được mọi thứ của Tô gia. Mà hắn có cố gắng như thế nào, vẫn không chiếm được một cái nhìn thẳng của họ.

Tô Sùng Hoa biết lý do hắn liên tiếp bị tách ly khỏi Quan Triệu nhưng lại không thể làm gì, cho nên hắn chỉ có thể xuống tay từ bản kế hoạch. Bởi vì ban giám đốc thông qua lỗ hổng trong bản kế hoạch mà đẩy hắn khỏi Quan Triệu, vậy cách duy nhất chính là hoàn thành một bản kế hoạch khiến ban giám đốc không thể tìm ra lỗ hổng.

Tô Vị Nhiên cúp điện thoại, khi đang thay quần áo, Tô Lê đột nhiên đẩy cửa đi vào.

Tô Vị Nhiên quay đầu nhìn lướt qua Tô Lê, mỉm cười nói: “Chủ tịch cũng đã đi làm, cậu chỉ là một nhân viên mà có vẻ rất rảnh rỗi đó.”

Áo tắm Tô Vị Nhiên buông lỏng, cổ áo nửa mở. Tô Lê từ trên tới dưới đánh giá Tô Vị Nhiên, ánh mắt mang theo mê luyến không thèm che dấu, cuối cùng ánh mắt của hắn dừng lại ở trên ***g ngực trắng nõn của Tô Vị Nhiên.

Tô Vị Nhiên cũng không có gì là ngượng ngùng, thoải mái để cho ánh mắt mang theo tính xâm lược của Tô Lê đánh giá.

“Sếp của tôi là ngài.” Tô Lê cong khóe miệng: “Nên tôi rảnh rỗi cũng không có gì là sai.”

Tô Vị Nhiên mỉm cười: “Để tôi đoán thử xem cậu đang muốn gì.”

Tô Lê tới gần Tô Vị Nhiên, ánh mắt đối diện hắn, trả lời rất thản nhiên: “Tôi muốn làm tình với ngài.”

Tô Vị Nhiên chậm rãi giơ tay, nâng cằm Tô Lê, khóe miệng khẽ cười ẩn giấu một tia hàn ý nhàn nhạt, hắn nhỏ giọng nói: “Làm tình” hắn ghé sát vào tai Tô Lê, khóe môi lơ đãng lướt qua mặt Tô Lê, ngữ khí dịu dàng: “Nằm mơ có thể sẽ khả thi hơn đấy.”

Tô Lê không để tâm. Hắn mê luyến cảm giác khóe môi Tô Vị Nhiên chạm vào má, ánh mắt nóng rực cơ hồ muốn bốc cháy, khiến cho gương mặt vốn đã đẹp lại càng yêu mị.

“Ở trong mơ, chúng ta đã làm mấy trăm lần.” Tô Lê nhẹ nhàng nở nụ cười.

” Vậy sao?” Tô Vị Nhiên buông cằm Tô Lê ra: “Vậy mà còn chưa tinh tấn nhân vong, xem ra mị lực của tôi chưa đủ.”

“Muốn thử một lần không?” Giọng nói Tô Lê mang theo chút khàn khàn.

“Không hứng thú.” Ánh mắt Tô Vị Nhiên dừng lại ở chỗ tư mật của Tô Lê, nhìn thứ nọ không chút che dấu hưng phấn bùng bùng, thì cười nhẹ một tiếng rồi xoay người lên lầu.

Khi Tô Vị Nhiên thay đồ xong một lần nữa đi xuống, Tô Lê vẫn chưa đi

“Đi đâu vậy?” Tô Lê hỏi.

“Hẹn hò.”

“Với Trần tiểu thư?” Tô Lê tựa tiểu phi tiểu nói.

“Với Phương Quân Dục.” Tô Vị Nhiên cười không chút để ý, nhưng con ngươi sâu thẳm lạnh như băng mà sắc bén.

Lúc này, nụ cười trên mặt Tô Lê cứng lại. Hắn dù thế nào cũng không nghĩ tới Tô Vị Nhiên lại có thể trả lời như vậy Phương Quân Dục? Hắn vậy mà lại không biết Phương Quân Dục đã đến C thành. Trần Du Cẩn không đáng sợ. Tô Lê chưa bao giờ đem Trần Du Cẩn để vào mắt, dù sao tác dụng của cô ta bất quá chỉ là một khối đá đặt chân. Nhưng Phương Quân Dục lại khác, Phương Quân Dục là chướng ngại lớn nhất

giữa hắn và Tô Vĩ Nhiên. Ngay cả trong cục diện hiện nay, trong lòng hắn vẫn rất rõ ràng, Tô Vĩ Nhiên chưa bao giờ buông tay Phương Quân Dục, cho dù Tô Vĩ Nhiên không muốn thừa nhận, nhưng không ai so với hắn rõ hơn. Nếu là trước kia hắn sẽ không để ý, dù sao cũng chỉ là Tô Vĩ Nhiên đơn phương một phía, Phương Quân Dục không thích Tô Vĩ Nhiên. Nhưng thời gian gần đây, Phương Quân Dục đột nhiên thay đổi thái độ, khiến hắn có cảm giác nguy hiểm.

“Phương Quân Dục đến C thành sao?” Tô Lê lẩm bẩm, giống như đang tự hỏi.

“Mới hôm qua thôi.” Tô Vĩ Nhiên cúi đầu cười nói.

Hôm qua là ngày Tô Vĩ Nhiên đính hôn. Mà Phương Quân Dục lại chọn lúc này mà đến C thành, ý nghĩa trong chuyện này, trong lòng hai người đều rất rõ.

“Cậu nói tôi không phải nên cao hứng sao?” Tô Vĩ Nhiên mỉm cười nhìn Tô Lê, sau rời khỏi phòng khách.

“Đúng là nên cao hứng ” Tô Lê nhìn bóng lưng Tô Vĩ Nhiên rời đi, mỉm cười, nụ cười mang theo lãnh ý nói không nên lời.

Tô Vĩ Nhiên nguyên bản tính toán đến công ty, nhưng bị Tô Lê quấy nhiễu như vậy, hắn có chút bức bối. Hắn dừng xe lại bãi đỗ nhưng không biết nên đi đâu. Uống rượu? Sau khi trọng sinh, hắn cơ hồ không rời rượu nửa bước, nhưng hiện tại hắn không muốn uống rượu, bây giờ hắn chỉ muốn giết người.

Hắn lấy di động ra, bấm một dãy số, nghe tiếng báo đã kết nối, sau đó mới miễn cưỡng nói: “Phương Quân Dục.” (Cc: muốn giết người tìm ảnh làm gì ==!!)(Tk: Thịt nó, a ngứa mắt Dục Dục lâu lắm rồi =.,=)(Cc: tội ảnh anh)

“Ừh?” Từ trong điện thoại truyền đến âm thanh trầm thấp mà ôn nhu.

Tô Vĩ Nhiên cười lạnh: “Có rảnh không?”

“Rảnh.”

“Chúng ta hẹn hò đi.” Tô Vĩ Nhiên nói.

“Xảy ra chuyện gì?” Phương Quân Dục hỏi. Phương Quân Dục biết tính Tô Vĩ Nhiên. Hôm qua trong hẻm Tô Vĩ Nhiên đã tỏ rõ thái độ, sau này y tuyệt đối sẽ không dễ dàng làm những chuyện không mục đích như thế này. Huống hồ hiện giờ Tô Vĩ Nhiên không thể so với trước kia. Hiện giờ Tô Vĩ Nhiên chỉ hận không thể đẩy hắn càng xa khỏi thế giới của y càng tốt, sao có thể chủ động nói muốn hẹn hò với hắn.

Tô Vĩ Nhiên khẽ cười nói: “Phương Quân Dục, chỉ là một buổi hẹn, có đáng sợ như vậy sao?”

“Sao có thể? Chỉ cần em nguyện ý.”

“Khách sạn Mạc Tư An.” Nói xong, Tô Vĩ Nhiên cúp điện thoại, bất động thanh sắc liếc nhìn kính chiếu hậu sau đó lái xe đến khách sạn Mạc Tư An.

Chiếc Lexus LS chậm rãi chạy vào bãi đỗ xe, nhân viên bảo vệ đi tới mở cửa. Tô Vĩ Nhiên từ trong xe bước xuống mà lúc này, Phương Quân Dục cũng xuống xe. Nhìn thấy Tô Vĩ Nhiên, Phương Quân Dục liền đi về phía hắn.

Tô Vĩ Nhiên cười nhẹ một tiếng: “Có thể hẹn Phương tổng, thật là một chuyện đáng để cao hứng.”

“Vĩ Nhiên, cần gì phải nói như vậy.” Phương Quân Dục mỉm cười ôn nhu nhưng vẫn mang theo âm đạm không đổi.

“Cũng được.” Tô Vĩ Nhiên thu lại nụ cười trên mặt: “Anh muốn tôi dùng bộ mặt thật đối mặt với anh phải không?”

Phương Quân Dục thở dài một tiếng. Quả thật hắn hi vọng khi đối mặt với hắn Tô Vĩ Nhiên có thể tháo bỏ giả tạo trên mặt, nhưng khi chân chính đối mặt với Tô Vĩ Nhiên thì lạnh lùng của y lại khiến hắn không ngừng bị thương...

“Vào thôi.” Tô Vĩ Nhiên không nhanh không chậm, nói.

Trên đỉnh sảnh lớn khách sạn Mạc Tư An khắc một bức tranh thiên sứ trang nhã, chùm đèn màu mân côi tản ra ánh sáng dịu dàng, nhu tình mà mơ mộng. Xuyên qua đại sảnh bên phải là nhà hàng, nhưng Tô Vĩ Nhiên không định đến nhà hàng, mà là sân thượng. Vị trí này chỉ dành cho người đặc biệt, cũng không phải có tiền là có thể đến. Từ nơi này có thể nhìn bao quát cả khu vườn cổ xưa.

Tô Vĩ Nhiên đến trước lan can, nhìn về phương xa. Ánh mắt Phương Quân Dục dừng trên bóng lưng Tô Vĩ Nhiên, phức tạp mà khó hiểu. Sau một lúc lâu, hần nhẹ nhàng thở dài một tiếng, đi về phía Tô Vĩ Nhiên, cùng y đứng song song. Rõ ràng khoảng cách giữa hai người rất gần, lại mang theo cảm giác xa cách nói không nên lời.

“Phương Quân Dục, anh là đang nhìn về phía trước hay phía sau?” Tô Vĩ Nhiên bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Phương Quân Dục mỉm cười, chậm rãi nói: “Này có ý nghĩa gì sao?”

Tô Vĩ Nhiên nhẹ nhàng lắc đầu: “Không có.” Vì sao hần lại hỏi một vấn đề ngay cả hần cũng cảm thấy rất ngu này chứ? Nó không có bất cứ ý nghĩa gì, không bất luận kẻ nào có thể thay đổi quyết định của hần.

Gió lạnh bắt đầu nổi lên, bóng cây xa xa lắc lư, ngay cả ánh mặt trời cũng dần phai nhạt. Phương Quân Dục nhìn về phương xa, giả thiết với hần mà nói không có bất cứ ý nghĩa gì, hần chỉ muốn có thứ hần muốn.

Trên đôi môi mỏng của Tô Vĩ Nhiên hiện lên nụ cười khê: “Gió lên rồi.” co6‘

50. Chương 49

c cúỉ của ngày còn 22 c

Edit: Chuông cỏ

Beta: Trangki

” Choang ”

Ly rượu đập mạnh vào tường, rượu đỏ văng tung toé tạo thành một đóa hoa diễm lệ. Tô Lê dựa vào sô pha, móng tay trượt qua bề mặt đầy vân tinh mịn của chiếc bật lửa Cartire, khóe miệng chậm rãi nhếch lên, ánh mắt lạnh lùng. Đầu ngón tay khê động, châm lên một điếu thuốc, theo tiếng vang đóng lại của chiếc bật lửa, ánh mắt Tô Lê cũng dần dần khép lại. Khói thuốc mờ ảo lượn lờ làm khuôn mặt Tô Lê trở nên mơ hồ.

Hần những tưởng Tô Vĩ Nhiên nói hẹn hò với Phương Quân Dục bất quá chỉ là thuận miệng tìm lý do thoát khỏi hần, lại không ngờ Tô Vĩ Nhiên thật đúng đã nói là làm. Rõ ràng bên người Phương Quân Dục đã có một Phong Viễn, lấy tính cách dứt khoát của Tô Vĩ Nhiên thì không phải xử lý Phong Viễn sẽ chính là rời xa Phương Quân Dục. Quả thật, Tô Vĩ Nhiên đã rời khỏi A thành, nhưng vẫn không cự tuyệt Phương Quân Dục tiếp cận. Tình cảm, thật có thể thay đổi tính cách một người sao?

Tô Lê chậm rãi mở mắt, sâu trong đôi mắt đen như bóng đêm mang theo huyết sắc mờ nhạt. Nếu Tô Vĩ Nhiên thật sự trở nên do dự thiếu quyết đoán như vậy, thì không bằng vĩnh viễn sống trong kí ức của hần. Hần sẽ không để thứ linh hồn tầm thường đó chiếm giữ thân thể Tô Vĩ Nhiên.

Phương Quân Dục ngồi đối diện Tô Vĩ Nhiên, rõ ràng người ở ngay trước mắt, thế nhưng hần lại cảm thấy Tô Vĩ Nhiên vốn cách hần rất xa.

Tô Vĩ Nhiên ngẩng đầu, vừa lúc bắt gặp ánh mắt Phương Quân Dục, hần mỉm cười: “Sao thế, thức ăn không hợp khẩu vị Phương tổng sao?”

Phương Quân Dục nhẹ nhàng lắc đầu: “Dĩ nhiên không phải.”

“Hừm.” Tô Vĩ Nhiên không mấy để ý lên tiếng.

“Anh chỉ đang nghĩ, khi nào thì chúng ta mới có thể đơn thuần cùng nhau ăn một bữa cơm.” Phương Quân Dục nói.

Tô Vị Nhiên buông dao nĩa, hàng mi khẽ giương lên, giọng nói mĩa mai hoà cùng vẻ nghi hoặc trong đáy mắt: “Đã nhiều năm như vậy, cũng nên chán rồi.”

Phương Quân Dục cười nhạt, không đáp. Tô Vị Nhiên tự rót mình rót nửa ly rượu, khẽ lắc, nhưng không định uống. Không biết bắt đầu từ lúc nào, giữa hai người trừ bỏ trầm mặc vẫn chỉ là trầm mặc.

“Là diễn cho Tô Lê xem à?” Sau một lúc lâu, Phương Quân Dục chậm rãi mở miệng.

Khóe miệng Tô Vị Nhiên cong cong, ôn nhu nói: “Phương Quân Dục, anh vẫn thông minh như vậy.”

Phương Quân Dục lắc đầu: “Nhưng anh chỉ có thể trở mặt nhìn em cách anh càng lúc càng xa.”

Tô Vị Nhiên nghiêng đầu, ý cười không nhiễm tới đáy mắt: “Tôi chưa bao giờ tiến vào thế giới của anh thì nói cái gì mà xa?”

“Không thể đến một lần nữa sao?” Thanh âm của Phương Quân Dục có chút khàn khàn.

Tô Vị Nhiên áp ngón trỏ lên môi Phương Quân Dục, mỉm cười: “Bị loại chính là bị loại, không ai có thể phá hỏng quy tắc này.” Nói xong cũng thu ngón tay về, cầm lấy khăn trên bàn chậm rãi lau.

Ánh mắt Phương Quân Dục tối xuống, không mở miệng.

“Thời gian cũng không còn nhiều, cuộc hẹn của chúng ta nên kết thúc thôi, anh thấy thế nào?” Tô Vị Nhiên đứng lên. Không đợi Phương Quân Dục trả lời, Tô Vị Nhiên đã trực tiếp rời đi.

“Tô Lê đi lúc nào?” Tô Vị Nhiên ngồi trên ghế lái, dựa vào lưng ghế nói vào điện thoại.

“Sau khi ngài tới khách sạn.” Bên kia điện thoại đáp.

“Hắn đi đâu?” Tô Vị Nhiên hỏi.

“Lam Minh sơn trang.”

Lam Minh sơn trang là khu biệt thự ngoại ô, Tô Lê có một bất động sản riêng ở đó.

“Đã biết.” Tô Vị Nhiên nói xong liền cúp điện thoại.

Ngón tay Tô Vị Nhiên khẽ cong, nhịp nhàng gõ từng cái lên tay lái.

“Tô Lê à ” Thanh âm của Tô Vị Nhiên như đang thở dài nhưng cũng như không, đáy mắt mang theo lạnh lùng và mĩa mai.

Quả bom hẹn giờ Tô Lê này hiện đã không còn giá trị lợi dụng, nên lập tức xử lý. Nếu không hắn sẽ là một trở ngại lớn trong quá trình đối phó Tô Sùng Hoa. Hắn rất hiểu tính cách của Tô Lê giả dối hay thay đổi, tàn nhẫn lạnh khốc, là một tồn tại rất nguy hiểm.

Tô Vị Nhiên gọi một cú điện thoại, thanh âm trầm thấp mang theo lãnh ý khó nói thành lời: “Xử lý Tô Lê. Đêm nay. Tốc chiến tốc thắng.”

“Rõ.”

Tô Vị Nhiên cúp điện thoại, khẽ cười một tiếng, sau đó lái xe khỏi bãi đỗ.

“Sao cậu lại tới đây?” Tô Nguyên tay gõ bàn phím, đầu không thèm quay lại. Có thể bước vào căn nhà này trừ hắn ra thì chỉ có Tô Vị Nhiên. Huống hồ hắn đã nhìn thấy vẻ mặt tươi cười đáng đánh của y chính ỳnh ngay trước camera theo dõi vừa này rồi.

“Bởi vì tôi nhớ cậu.” Tô Vị Nhiên nhu tình đáp như thể đang nói chuyện gì đó rất cảm động. Chỉ tiếc đối mắt với sinh vật có hệ miễn dịch tuyệt đối như Tô Nguyên, thì dù Tô Vị Nhiên có lột sạch quần áo ra câu dẫn hắn hắn cũng tuyệt đối không lộ ra nửa phần biểu tình, trừ phi Tô Vị Nhiên biến thành mụn trên mặt hắn.

“Tôi sẽ không chứa chấp cậu.” Tô Nguyên tiếp tục gõ bàn phím, vẫn trưng ra bản mặt tú lơ khơ.

Tô Vị Nhiên cười khê một tiếng: “Nếu cậu lau đồng phân tảo xanh trên mặt đi thì có lẽ tôi sẽ còn nhớ cậu hơn.”

“Tôi tình nguyện lưu lại phân tảo xanh, cũng không muốn lưu cậu.” Tô Nguyên mặt không đổi sắc nói.

Khóe miệng Tô Vị Nhiên co giật: “Thật là người ta thương tâm mà.”

“Khỏi giả mù sa mưa.” Thanh âm của Tô Nguyên vĩnh viễn cũng không có cái gọi là cao thấp như người thường.

Tô Vị Nhiên tự rót cho mình một chén trà, đầu ngón tay lướt qua quai sứ: “Tô Lê.... ”

Ngón tay đang gõ bàn phím của Tô Nguyên khi Tô Vị Nhiên nhắc đến Tô Lê thoáng khựng lại, sau đó lại gõ tiếp.

“Cậu rốt cục cũng quyết định động thủ.” Tô Nguyên thản nhiên mở miệng nói.

Tô Vị Nhiên mỉm cười: “Chẳng lẽ cậu không kinh ngạc sao, thật là tôi không có cảm giác thành tựu gì cả.”

“Hắn là một tai hoạ ngầm.” Tô Nguyên nói.

Tô Vị Nhiên cười nói: “Lúc trước cậu cũng từng nói rồi.”

“Khi nào.”

“Đêm nay.”

Tô Nguyên dừng tay: “Nhanh như vậy?”

“Nhanh?” Tô Vị Nhiên tựa tiểu phi tiểu hỷ ngược lại.

“Dù sao cũng không quan hệ tới tôi.” Tô Nguyên nói.

“Cậu thật là lạnh lùng, tốt xấu gì hắn và cậu cũng coi như đã quen biết nhiều năm a.” Tô Vị Nhiên uống một ngụm trà, ngửa điệu lười biếng.

“Nếu tôi lạnh lùng, vậy cậu chẳng phải là lãnh huyết.” Tô Nguyên hời hợt bình phẩm.

“Tim tôi đang rỉ máu đó chứ, chỉ tiếc cậu không nhìn được.” Tô Vị Nhiên nói.

“Nếu cậu không cười đến đáng khinh như vậy có lẽ tôi sẽ tin cậu.”

Tô Vị Nhiên: “...”

Bóng đêm lẳng lặng buông xuống

Tô Vị Nhiên đứng trước cửa sổ sát đất lớn, trước cảnh tượng ồn ào vội vã bên ngoài, hắn khẽ nhú mày. Đúng lúc đó, di động của hắn vang lên. Hắn cúi đầu nhìn thoáng qua dãy số, phát hiện là một dãy số lạ.

Tô Vị Nhiên nhận nghe điện thoại: “Alô.”

“Elvis, tôi là Alen.” Bên kia điện thoại vang lên tiếng Pháp, cũng ngay từ câu đầu đã tự giới thiệu.

“Nghe không hiểu.” Tô Vị Nhiên dùng tiếng Trung trả lời, ngữ khí lười biếng mang theo một tia nguy hiểm không đối. Trên thế giới này người tên Alen rất nhiều, nhưng biết tên tiếng Anh của hắn, hơn nữa còn có thể biết số điện thoại của hắn sợ rằng không nhiều lắm.

Alen.

Tô Vị Nhiên rũ mắt. Chẳng lẽ là.....

“Tôi biết cậu hiểu tôi đang nói gì.” Giọng nói đầu kia trầm thấp mà tao nhã.

“Alen của gia tộc Tây Tư Lâm?” Tô Vị Nhiên cười nói.

“Không hổ là người Johnson nhìn trúng, nhanh như vậy đã có thể phản ứng lại.”

“Có chuyện gì?” Tô Vị Nhiên chậm rãi mở miệng nói.

“Người của cậu, tôi mang đi.” Nói xong, người bên kia liền cúp máy. Tô Vĩ Nhiên nghe âm báo mất tín hiệu từ trong điện thoại truyền đến, ánh mắt lạnh lẽo.

Tô Vĩ Nhiên lái xe đến Lam Minh sơn trang, tới biệt thự Tô Lê, vừa mở cửa đã ngửi thấy mùi máu tươi nồng đậm, trên mặt đất la liệt ba cỗ thi thể, là người hấn phải đi.

“Thiếu gia.” Một thanh âm suy yếu từ trên cầu thang truyền đến. Tô Vĩ Nhiên theo tiếng nhìn qua: “Sao lại thế này?”

“Vốn đã sắp đắc thủ, nhưng vào phút chót, một người ngoại quốc tóc vàng xuất hiện cướp Tô Lê đi.”

“Tình hình Tô Lê thế nào?” Tô Vĩ Nhiên nói.

“Bị trọng thương.”

Gió đêm theo cửa sổ tràn vào, bức màn nhuộm máu bị thổi bay phát phới. Tô Vĩ Nhiên đi đến phía trước cửa sổ: “Alen sao?” Ánh trăng chiếu lên mặt hắn, lưu lại một vệt tối nhỏ.

Sau khi trọng sinh, hướng đi của Tô Lê hấn nắm rõ nhất thanh nhị sở. Alen và Tô Lê chưa từng có liên hệ trực tiếp, hơn nữa sau khi hấn cướp Tô Lê người đầu tiên hấn gọi chính là y, trong lời nói chỉ nhắc đến y và Joe. Cho nên Alen cứu Tô Lê là vì hấn.

Không nghĩ tới giữa đường lại lòi ra một tên Trình Giảo Kim, phá hỏng kế hoạch của hấn.

” Gia tộc Tây Tư Lâm thật sao?” Khóe miệng Tô Vĩ Nhiên giương lên một nụ cười lạnh lùng.

Nếu Tô Lê đã trọng thương, vậy trong thời gian ngắn hấn cũng không tạo nổi sóng gió gì, cho dù hấn muốn hợp tác cùng gia tộc Tây Tư Lâm cũng phải xem hấn có giá trị lợi dụng không đã. Tô Lê bị thương nặng, hấn chỉ có thể trước dưỡng tốt rồi mới tái hành động.

Xem ra hấn phải nhanh xử lý Tô Sùng Hoa trước rồi mới có thể rảnh tay tiếp tục giải quyết Tô Lê. Nếu gia tộc Tây Tư Lâm muốn chen một chân, hấn cũng sẽ không để ý có thêm một gia tộc muốn chôn cùng.

” Alô.” Tô Vĩ Nhiên gọi điện thoại.

“Bảo bối, em rốt cục cũng nhớ tới tôi.” Bên kia điện thoại truyền đến thanh âm tao nhã, nhưng ngữ điệu lại có chút vô lại.

“Joe, một tiếng bảo bối này của anh đã làm con mồi của tôi chạy mất rồi đó.” Tô Vĩ Nhiên khẽ cười nói.

“Sao lại vậy?” Thanh âm của Joe trở nên nghiêm túc.

“Alen vì anh mà cướp đi người tôi muốn giết.” Tô Vĩ Nhiên lời ít mà ý nhiều nói. Điều là người thông minh, nguyên nhân trong đó dĩ nhiên có thể ngầm hiểu nhất thanh nhị sở.

“Là ai, tôi giúp em giết hấn.” Joe nói.

“Alen muốn giấu người, chỉ sợ anh cũng không giết được.” Tô Vĩ Nhiên mỉm cười. Gia tộc Tây Tư Lâm và gia tộc của Joe thế lực ngang nhau, hai đại gia tộc người này không thể làm gì người kia. Nếu Tô Lê trong tay Alen, chỉ sợ Joe cũng vô pháp xuống tay.

Bên kia điện thoại trầm mặc.

“Trong khoảng thời gian này anh chỉ cần gây phiền phức cho gia tộc Tây Tư Lâm là được rồi, đừng cho bọn họ có cơ hội đưa kẻ kia đến Châu Âu.” Tô Vĩ Nhiên nói.

“Được.” Joe nói.

Tô Vĩ Nhiên cúp điện thoại, xoay người rời khỏi biệt thự của Tô Lê.

“Nhanh chóng tiến hành kế hoạch.” Sau khi Tô Vĩ Nhiên gửi dòng tin này đi, sắc mặt âm u mới dần hạ xuống. Tề Thiên Tuấn cũng nên trở lại...

Huyết án trong Lam Minh sơn trang dưới sự che dấu cố ý vô thanh vô tức hạ màn, ngay cả một gợn sóng cũng không xuất hiện. Ngay cả Tô gia cũng không được vài người biết tin này, mà Tô Lê vốn chỉ theo Tô Vĩ Nhiên, luôn là thần long thấy đầu không thấy đuôi, nên sự biến mất của hấn cũng không quá nhiều người

chú ý. Dù sao ngay cả ông chủ Tô Vị Nhiên của hân cũng không có phản ứng gì. Nên người Tô gia cũng chỉ cho là Tô Lê bị Tô Vị Nhiên phái ra ngoài.

Một tháng sau, Tô Sùng Hoa dưới sự trợ giúp của trợ lý mới cũng đã hoàn thành xong một phần kế hoạch thoát nhìn vô cùng hoàn mỹ, cho dù ban giám đốc có muốn làm khó cũng không tìm được lý do. Vậy nên, Quan Triệu tách ra, lại trở về trong tay Tô Sùng Hoa. Tuy rằng không tính là hoàn toàn, trên danh nghĩa Quan Triệu vẫn là một phần của Tô thị.

Tk: Các chế chú ý nhé, đến cao trào của truyện rồi á:3

Cc: và “cao trào” ở đây có nghĩa là CHỮ VÀ CHỮ. Tin em đi, em vừa chia chương hết truyện và đã coi lướt qua. Và em muốn ... hét lên ĐẬU XANH!!!!!!!!

51. Chương 50

Edit: Chuông Cỏ

Beta: Trangki

Sáng sớm, những tia nắng đầu tiên lướt qua những căn nhà xinh đẹp nằm hai bên bờ Trường Giang và Hoàng Hà ở ngoại thành, ven sông trải gạch trắng. Trường đưa ngựa của C thành tọa lạc ngay cạnh bờ sông.

Tô Vị Nhiên và Tô Sùng Hoa ngồi ở một bàn ngoài trời ven sông. Tô Vị Nhiên đặt tách cà phê lên bàn, thả vào một viên đường rồi dùng muỗng bạc nhẹ nhàng khuấy tan. Hắn giương mắt nhìn thoáng qua Tô Sùng Hoa ngồi đối diện, mỉm cười: “Gần đây tâm tình Đại ca có vẻ không tồi nhỉ.”

Tô Sùng Hoa cầm tách cà phê uống một ngụm: “Cũng không tệ.”

Tô Vị Nhiên nheo mắt cười nói: “Không biết là có chuyện gì tốt, có thể chia sẻ không vậy?”

“Là chuyện công việc, cậu sẽ không hứng thú đâu.”

Tô Sùng Hoa quả thực nói không sai. Mặc dù Tô Vị Nhiên đang dưới yêu cầu của Tô Lại Nam mà miễn cưỡng ngày ngày đến Tô thị điểm danh, nhưng văn kiện Tô Lại Nam bảo thư ký giao cho Tô Vị Nhiên thì một góc giấy hân còn không rờ tới. Cho nên trên dưới Tô thị ai cũng đều biết vị thiếu gia này đến Tô thị hoàn toàn chỉ là đến để đi dạo mà thôi.

“Nói cũng đúng.” Tô Vị Nhiên cười nhẹ một tiếng, không hỏi tiếp.

Nhìn thấy Tô Vị Nhiên và Tô Sùng Hoa, nhân viên trường đưa liền dẫn hai người họ đến chuồng ngựa. Tô Vị Nhiên vỗ vỗ một con ngựa trắng, cười nói với nhân viên nọ: “Tật Phong được cậu chăm không tồi.”

“Đây là nhiệm vụ của chúng tôi.” Nhân viên nọ cung kính nói.

“Lâu rồi không gặp.” Tô Vị Nhiên vuốt ve cổ Tật Phong, thở dài.

“Cũng đúng, hình như hai năm rồi cậu chưa tới đây.” Tô Sùng Hoa nói.

Tô Vị Nhiên cười một tiếng, không nói gì thêm. Há lại chỉ là hai năm, hắn phỏng chừng không gặp Tật Phong đã mười mấy năm rồi.

“Chúng ta đưa thử chứ?” Tô Vị Nhiên mỉm cười nói.

“Được.” Tô Sùng Hoa cũng cười.

Nhân viên nọ thấy thế, liền dắt ngựa của Tô Sùng Hoa tới.

Trong sân ngựa xanh biếc không một bóng người, vó ngựa hất tung cát bụi dạt bay một đám bồ câu trắng.

“Hai năm không tập vậy mà cậu vẫn lợi hại như vậy.” Trận đấu chấm dứt, Tô Sùng Hoa cười nói với Tô Vị Nhiên.

“May mắn thôi.” Tô Vị Nhiên nắm dây cương cười đáp.

Tô Sùng Hoa đang muốn nói gì đó lại bị tiếng chuông điện thoại di động đột nhiên cắt ngang. Tô Sùng Hoa tiếp điện thoại, sắc mặt theo tin tức trong điện thoại mà càng lúc càng trở nên khó coi, sau cùng Tô Sùng Hoa đã hoàn toàn không còn tâm trạng để che giấu sắc mặt tái mét lúc này.

Tô Vị Nhiên thu hết biến hoá của Tô Sùng Hoa vào mắt, đến khi Tô Sùng Hoa cúp điện thoại, Tô Vị Nhiên mới mở miệng hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Không có gì.” Sắc mặt Tô Sùng Hoa cực kì khó coi. Đợi khi bình tĩnh lại, hắn mới hướng Tô Vị Nhiên cười cười, giải thích: “Vừa rồi công ty gọi nói đang gặp chút phiền toái nhỏ nên anh có chút lo lắng. Cậu không cần để ý.”

Tô Vị Nhiên nhẹ nhàng cười đáp: “Nếu anh hôn tôi một cái, tôi sẽ tha thứ cho anh.”

“...”

Tô Sùng Hoa cười đến bất đắc dĩ, người đối diện hắn tựa hồ một đứa nhóc kiêu ngạo vĩnh viễn không chịu lớn: “Đừng nói linh tinh.”

Tô Vị Nhiên ôn nhu nói: “Tôi không nói linh tinh.” Hắn cười ngựa đến, hai con ngựa kề sát, đôi mắt nâu sâu thẳm nhìn thẳng vào mắt Tô Sùng Hoa: “Anh thử một lần sẽ biết, tôi đối với anh là thật tâm....” ngữ điệu thờ ơ mang theo chút nghiêm túc.

Tô Sùng Hoa tựa hồ không chịu nổi ánh mắt như vậy, hắn cảm thấy như thể trước mặt Tô Vị Nhiên, hắn bị lột sạch rồi bị nhìn toàn bộ từ trong ra ngoài đến nhất thanh nhị sở.

Bề ngoài rục rờ nhưng bên trong thì đã mục nát, dơ bẩn khó nói thành lời.

Hắn có chút chật vật được quay đầu đi, thậm chí muốn né tránh ánh mắt của Tô Vị Nhiên.

“Anh đang coi thường tôi sao, ca ca thân ái?” Tô Vị Nhiên cười khê nói: “Thật là tôi thương tâm nha.”

“Cậu” Tô Sùng Hoa khàn giọng nói. Hắn muốn hỏi hắn rốt cuộc y đã biết những gì, nhưng hắn hỏi không ra. Hắn cho rằng chuyện của hắn và cha sẽ không một người nào có thể phát hiện, huống chi Tô Vị Nhiên rời nhà nhiều năm, trong đầu đều là Phương Quân Dục. Nhưng nếu hắn hỏi, thì có thể khiến Tô Vị Nhiên cái gì cũng không biết sẽ nhận thấy được gì đó. Loại lo lắng này khiến Tô Sùng Hoa như nghẹn ở cổ, tiến hay lùi đều không xong.

Tô Vị Nhiên tiếc nuối nhún vai: “Nếu là từ chối thì khỏi nói, tôi không muốn nghe.”

Nghe vậy, Tô Sùng Hoa âm thầm thở ra. Cách ăn nói của Tô Vị Nhiên từ xưa đã vậy, có lẽ thật chỉ là hắn suy nghĩ nhiều.

“Trong công ty của anh còn có chuyện, có lẽ hôm nay không thể đi chơi với cậu rồi.” Tô Sùng Hoa hòa nhã nói.

Tô Vị Nhiên khê cười: “Nếu đêm nay anh chịu chơi với tôi, tôi tự nhiên sẽ không để ý.”

Khoẻ miệng Tô Sùng Hoa giật giật một cái, ngữ khí bất đắc dĩ: “Đã đính hôn rồi, vẫn nên chú ý lời nói và việc làm một chút đi.”

Tô Vị Nhiên như thể sự nhớ ra: “Nha, quên mất.”

Tô Sùng Hoa: “...”

“Bất quá Trần tiểu thư không ảnh hưởng gì đến chúng ta đâu.” Tô Vị Nhiên vỗ nhẹ cổ Tật Phong, cười “ngây thơ”.

“Anh còn có việc, đi trước.” Tô Sùng Hoa biết nếu tiếp tục nói chuyện cùng Tô Vị Nhiên, hắn tuyệt đối sẽ bị làm cho choáng luôn. Huống chi lại có chuyện quan trọng phải xử lý nên hắn cũng bất chấp hình tượng anh trai tốt, dứt khoát mạnh mẽ trực tiếp cắt ngang lời Tô Vị Nhiên.

Tô Vị Nhiên thì vẫn không thèm để ý, gương mặt xinh đẹp tràn đầy ý cười: “VẬY anh đi ha.”

Tô Sùng Hoa gật đầu, rồi cười ngửa về lại chuồng. Tô Vị Nhiên nhìn Tô Sùng Hoa vội vàng chạy đi, khoe miệng cong lên nhuộm một tầng lạnh lẽo.

Chỉ e người sẽ phải bận rộn một thời gian thôi.

Quan Triệu tách khỏi Tô thị tiến hành tái thiết, cũng xem như đã giải quyết một cái nhọt cho Tô Sùng Hoa.

“Hi vọng anh sẽ thích món quà này của tôi, ca ca thân ái.” Tô Vị Nhiên nhẹ nhàng nở nụ cười. Tật Phong dọc theo con đường mòn không nhanh không chậm chạy đi.

Nửa tháng sau, một hạng mục quan trọng của C thành do Quan Triệu đảm nhận khi quyết toán xuất hiện một lỗ thủng lớn. Lỗ hổng tài chính nghiêm trọng khiến cục kiểm toán C thành quyết định thực hiện một cuộc kiểm tra toàn diện các khoản tài vụ của Quan Triệu.

Trong khoảng thời gian này Tô Sùng Hoa bận đến nhà cũng không thể về, cả ngày đều phải ở công ty xử lý công việc, nhưng một loạt chuyện đột ngột ập tới vẫn làm hấn bận đến sứt đầu mẻ trán.

Đợi đến khi hấn sắp xếp lại toàn bộ mọi việc, hấn mới phát hiện việc này không phải sự trùng hợp ngẫu nhiên, mà là có người âm thầm sai khiến. Mặc dù biết kẻ nọ cũng đã có chuẩn bị, nhưng hấn dùng một lượng lớn tinh lực và nhân lực cũng không thể tra ra là ai đứng sau màn xúi giục. Lúc này hấn cũng nhận ra, người giết dây này có lai lịch cực lớn. Điều này làm hấn không thể không tìm Tô Lại Nam xin sự giúp đỡ, nhưng Tô Lại Nam lại dứt khoát nhấn tâm cự tuyệt yêu cầu của Tô Sùng Hoa.

Tô Sùng Hoa biết, chuyện hấn hành động cương quyết tách Quan Triệu khỏi Tô thị đã hoàn toàn chọc giận Tô Lại Nam. Tô Lại Nam tuyệt không để ý một Quan Triệu nho nhỏ, nhưng sau lưng Quan Triệu lại là dã tâm bưng bưng của Tô Sùng Hoa. Thu mua Quan Triệu nguyên bản chính là cảnh cáo của Tô Lại Nam với Tô Sùng Hoa, nhưng Tô Sùng Hoa tuy đã biết rõ ý tứ của Tô Lại Nam nhưng lại luyện tiết thể lực dày công xây dựng nhiều năm biến mất trong nháy mắt, nên vẫn quyết định lựa chọn con đường đoạt lại Quan Triệu này. Đến cuối, khi ban giám đốc thông qua bản kế hoạch, Tô Lại Nam không nói gì, trên mặt cũng không có biểu tình nào. Hấn nghĩ dù cho Tô Lại Nam có không hài lòng thật cũng sẽ không nhúng tay vào. Dù sao một Quan Triệu nho nhỏ hoàn toàn không thể vào được mắt Tô Lại Nam, cũng sẽ không tạo thành uy hiếp gì đối với Tô thị, dĩ nhiên lại càng không ảnh hưởng gì đến Thái Tử vị của Tô Vị Nhiên nên Tô Lại Nam sẽ không để ý.

Nhưng lúc này, Tô Lại Nam lại cự tuyệt cầu xin của hấn. Điều này làm cho Tô Sùng Hoa nhận ra, Tô Lại Nam là muốn cho hấn biết thể lực hấn dày công xây dựng bao năm vốn yếu đến không chịu nổi một kích, từ đó chặt đứt dã tâm của hấn. Hấn không phải chưa từng hoài nghi kẻ sau màn này là Tô Lại Nam, nhưng cuối cùng hấn vẫn từ bỏ nghi ngờ này. Nếu là Tô Lại Nam tự mình động thủ muốn cảnh cáo hấn, hấn tất nhiên sẽ chọn cách càng trực tiếp hơn, hơn nữa sẽ trực tiếp nói rõ tất cả chuyện này là do hấn làm. Mà hiện giờ kẻ giết dây lại che giấu tung tích như vậy, cũng chính là vì không muốn ai biết diện mạo thật của mình.

Tô Sùng Hoa biết, Tô Lại Nam thờ ơ chính là muốn xem hấn có thể giãy dụa được bao lâu. Đợi khi hấn kiệt sức buộc phải buông tha Quan Triệu rồi trở về với sự độc chiếm của hấn, chính là mục đích cuối cùng của Tô Lại Nam.

Văn phòng chủ tịch Quan Triệu đã là một mớ lộn xộn, văn kiện vung vãi, trên đất đầy những mảnh vụn của gốm sứ, còn có tiếng vật nặng rơi xuống đất không ngừng truyền ra. Tô Sùng Hoa không chút thương tiếc đập bể chiếc bình hình rồng Cảnh Thái Lam cực đắt mua trong một cuộc đấu giá. Hấn không cam lòng cứ buông tay như vậy. Vì tất cả những thứ này, hấn không tiếc bị kẻ khác đặt ở dưới thân muốn làm gì thì làm, nếu không chiếm được Tô gia, tất cả những gì hấn làm sẽ hoàn toàn biến thành một trò cười.

Mặc kệ Tô Sùng Hoa có không nguyện ý thế nào, tin tức xấu vẫn một tin tiếp một tin mà truyền đến. Tài khoản của công ty hấn đã tự mình xem qua, hơn nữa còn tìm chuyên gia đặc biệt sửa lại, sổ sách đều đã được chỉnh lý, chắc chắn có thể đối phó được đợt kiểm tra này. Sổ sách đen thì giao cho chuyên gia bảo quản, khoá trong két sắt. Nhưng ngay ngày kiểm tra, sổ sách đen vốn nên nằm trong két lẩn vào trong sổ chính, trước mắt bao người ngay cả có muốn động tay cũng không thể. Khoản chi thực bị kiểm tra, lỗ hổng tài chính cực lớn khiến Quan Triệu lại một lần nữa đối diện nguy cơ phá sản.

“Làm rất tốt.” Tô Vị Nhiên cúp điện thoại, mỉm cười. Người hấn đưa đến cho Tô Sùng Hoa quả nhiên là một nhân tài. Kế hoạch hoàn mỹ, sổ sách hoàn mỹ, thật sự là quá hoàn mỹ. Miếng bánh ngọt hạng mục trọng điểm kia quả thật rất hấp dẫn, nhưng bất quá cũng chỉ là miếng mồi tẩm độc hấn ném ra mà thôi.

“Tề Thiên Tuấn cũng nên trở lại rồi.” Ngón giữa Tô Vị Nhiên hơi cong lên, đều đặn gõ từng tiếng lên mặt bàn, khoé môi mỏng kéo nhẹ lên hiện thành một nụ cười nhạt.

Hấn bấm một dãy số, ngữ điệu nhàn nhã: “Đường Bách, Tề Thiên Tuấn huấn luyện đến đâu rồi?”

Thanh âm bên kia điện thoại mang ôn hoà khiến người khác phải tin phục: “Sẽ không làm ngài thất vọng.” Lúc trước Tô Vị Nhiên khi giao Tề Thiên Tuấn cho Đường Bách đã yêu cầu rất rõ. Hấn muốn tính cách Tề Thiên Tuấn vẫn sẽ như trước khi bị kích động sẽ làm việc bất kể hậu quả, hơn nữa trong quá trình ở chung Đường Bách phải dùng thân phận thân tín lấy được hoàn toàn tín nhiệm của Tề Thiên Tuấn, sau đó trong âm thầm khoét sâu thêm thù hận của Tề Thiên Tuấn đối với Tô Sùng Hoa.

Đường Bách là chuyên gia tâm lý học tội phạm, đối với tâm lý của một người hấn đã nắm chắc đến tình trạng xuất thần nhập hóa. Cho nên đối với yêu cầu của Tô Vị Nhiên, Đường Bách không chút khó khăn hoàn thành nhiệm vụ.

“Vậy thì đem Tề Thiên Tuấn về đây đi, lúc đó nên nói với hấn như thế nào, tôi nghĩ anh đã biết.” Tô Vị Nhiên mỉm cười nói.

“Rõ.” Đường Bách đáp.

Trong một tháng, tin xấu liên tiếp cuốn lấy Tô Sùng Hoa. Giới truyền thông C thành bắt đầu sôi nổi đưa tin Quan Triệu thua lỗ tài chính, thậm chí có báo còn bắt đầu chuyên đề đưa tin tình trạng Quan Triệu và tiến triển cuộc kiểm tra. Tô Sùng Hoa biết là Tô Lại Nam đang tạo áp lực với hấn, nhưng chưa đến phút cuối, hấn thật sự không cam lòng buông tay.

Các doanh nghiệp ở C thành đều rất có mắt, Tô Lại Nam âm thầm tỏ thái độ khiến toàn bộ các doanh nghiệp ở C thành đều không dám tùy tiện ra tay giúp đỡ Tô Sùng Hoa. Tất cả mọi người đều trong trạng thái bàng quang. Tuy rằng bọn họ cũng không biết nguyên nhân sâu xa gì mà dẫn hai cha con đến tình trạng như thế này, nhưng vì một đứa con riêng mà đắc tội Tô Lại Nam thật không đáng, cho dù ai cũng biết Tô Lại Nam cũng không phải đang thực sự chèn ép Tô Sùng Hoa.

Ngay khi Tô Sùng Hoa đã cùng đường cơ hồ phải thoả hiệp với Tô Lại Nam, công ty tín dụng J.R Thụy Sĩ mà hấn từng thử liên lạc lại trả lời, mời hấn đến một chi nhánh ở C thành tiến hành đàm phán. Tô Sùng Hoa nguyên bản đã chết tâm lại lại một lần nữa dấy lên hi vọng. Nếu lần này có thể thuyết phục J. R cho vay, như vậy áp lực tài chính Quan Triệu đang gặp phải sẽ giảm bớt hơn phân nửa, còn đâu hấn có thể tự ứng phó được.

Sau khi Tô Vị Nhiên nhắn tin ngày hẹn và địa điểm cho với Tô Sùng Hoa cho J.R thì cúp máy, tự rót cho mình một ly rượu đỏ. Dòng rượu trong ly thủy tinh ánh lên màu đỏ xinh đẹp, Tô Vị Nhiên uống ngụm rượu, nụ cười trên môi tựa hồ cũng nhiễm một tia huyết sắc mỹ lệ.

Sau khi Tề Thiên Tuấn về nước liền ở tại căn hộ Đường Bách đã sắp xếp cho hấn. Theo thời gian từng ngày trôi qua, hấn càng ngày càng lo lắng. Khi tin tức Tô Vị Nhiên truyền cho Đường Bách rơi vào tay hấn, trong mắt Tề Thiên Tuấn mới lộ ra vẻ hưng phấn khát máu giờ khắc này hấn đã đợi quá lâu rồi.

Ba ngày sau, toàn bộ các trang báo đều dùng trang đầu để đưa tin: chủ tịch Quan Triệu gặp nạn bỏ mình.

Truyền thông đưa tin là sự thực, tai nạn xe cũng không phải nguyên nhân trực tiếp khiến Tô Sùng Hoa tử vong. Kết quả nghiệm thi có vẻ là do Tô Sùng Hoa là bị chết cháy.

Truyền thông căn cứ vào đưa tin hiện trường và kết quả nghiệm thi, phỏng đoán hai xe va chạm làm cho Tô Sùng Hoa bị kẹt ở buồng lái không thể thoát ra, bình xăng bị rò rỉ, ma sát khi va chạm khiến sinh ra tia lửa làm cho bình xăng nổ mạnh, hai chiếc xe hoàn toàn chìm trong biển lửa. Hai chiếc xe đều cháy sạch chỉ còn lại khung xe, hai tài xế thiệt mạng. Ngoại trừ Tô Sùng Hoa, người còn lại bị cháy đến biến dạng, hơn nữa xe vẫn chưa gần biển nên không tra được danh tính.

Sau khi Tô Vị Nhiên nhận được tin tức, khoe miệng nhẹ nhàng cong lên. Ngay cả Tề Thiên Tuấn cũng không biết Đường Bách đã gắn bom hẹn giờ lên xe của hắn. Đó cũng là đáp lễ của hắn cho quả bom Tô Sùng Hoa gắn trên phi cơ. Về phần Tề Thiên Tuấn, hắn không cần nhiều người biết. Cho dù Tô Lại Nam có tra ra người nọ là Tề Thiên Tuấn, cũng chỉ tra được là Tề Thiên Tuấn báo thù cho Tề gia mà thôi.

Quan Triệu phá sản bất quá chỉ là món khai vị, lo âu và tuyệt vọng một tháng sao có thể bù được nhấn nại và khó chịu của hắn từ khi trọng sinh tới nay.

Tô Vị Nhiên lạnh lùng cười, một hơi uống cạn rượu trong ly, sau đó buông tay, nhìn theo nó rơi xuống vỡ tan thành từng mảnh nhỏ.

Trangki: Các thím, chị em tui trở lại rồi nè, đùa chứ nhớ các thím quá. Truyện đến cao trào rồi các thím nhớ quay lại com thật lực ủng hộ chị em tui nha. Như thế chị em tui mới có động lực để hoàn thành bộ này được không Chuông Cỏ ngâm dấm lâu các thím đừng khóc nhá =3=

52. Chương 51

Edit: Chuông Cỏ

Beta: Trangki

Phượng Quân Dục là người đầu tiên nhận được tin Tô Sùng Hoa đã chết. Hắn ném báo cáo lên bàn, chống tay, mười ngón giao nhau. Hắn biết dù Tô Sùng Hoa có chết cũng không có nghĩa mọi chuyện đã chấm dứt, tất cả giờ mới bắt đầu. Thế nhưng hắn lại chỉ có thể làm một khán giả, bị Tô Vị Nhiên đẩy càng lúc càng xa.

Phượng Quân Dục, tôi yêu anh.

Đã từng, Tô Vị Nhiên cứ như vậy dứt khoát đứng trước mặt hắn nói ra những lời này. Khi anh nhớ lại, không ngờ đã qua một đời. Anh nên làm như thế nào, em mới có thể trở lại như trước đây... Ánh trăng chiếu vào thư phòng vắng lặng, Phượng Quân Dục gác tay lên trán, ánh mắt xa xăm mà cô độc.

.....

Tô Vị Nhiên đến trước cửa thư phòng, gõ ba tiếng, sau đó đẩy cửa ra: “Cha, ngài gọi con?” Tô Vị Nhiên bước vào thư phòng, nói.

Tô Lại Nam thoát nhìn đã già đi không ít, thấy Tô Vị Nhiên đi vào, hắn giương mắt nhìn về phía Tô Vị Nhiên, ánh mắt sắc lẹm: “Con có biết vì sao ta lại gọi con đến chứ?”

Tô Vị Nhiên khẽ cười nói: “Không rõ lắm.”

Tô Vị Nhiên nói xong, thư phòng tiếp tục chìm trong trầm mặc. Sau một lúc lâu, Tô Lại Nam mới chậm rãi mở miệng: “Chuyện đại ca con, chắc con cũng biết không ít.”

Tô Vị Nhiên bình thản đáp: “Nếu là chuyện của đại ca, con quả thực cũng rất buồn. Dù sao bình thường anh ta cũng đã chăm sóc con nhiều như vậy.” Đúng là rất chăm sóc, đầu đầu trăm phương ngàn kế muốn lấy mạng của hắn cơ mà.

Tô Vị Nhiên không chút ngần ngại nhìn thẳng Tô Lại Nam. Hắn biết trong lòng Tô Lại Nam vẫn đang nghi ngờ hắn, dù sao hắn cũng từng vì chuyện lần này mà dùng đến sức mạnh của Tô gia. Chỉ cần một ngày cha hắn còn làm chủ gia tộc thì hắn không có khả năng lấy thúing úp voi che giấu mọi việc ở Tô gia.

“Về ngân hàng tín dụng J.R” Tô Lại Nam lạnh lùng nói.

Mắt Tô Vị Nhiên tràn ngập bi thương: “Ngân hàng J. R là con liên hệ, dù sao anh ta cũng là đại ca của con, nhìn anh ta chật vật như vậy, con cũng chỉ muốn giúp anh ta một chút. Lại không nghĩ...” Tô Vị Nhiên nhẹ

nhàng hạ mắt, bình ổn cảm xúc. Sau đó, hần chậm rãi mở mắt nhìn về phía Tô Lại Nam, ánh mắt phức tạp: “Con không rõ tại sao cha lại phải tuyệt tình đến như vậy, ngài trơ mắt nhìn tất cả xảy ra, nhìn thấy đại ca bị kẻ khác tính kế đẩy đến đường cùng cũng không giúp anh. Vậy nên mới khiến anh ta gặp không may khi trên đường đến gặp J.R.” (Trangki: Đồ lỗi giỏi lắm, bát nước bần này hắt quá hay Nhiên Nhiên:3)

Tô Lại Nam bị lời nói của Tô Vị Nhiên làm cho nghẹn lời, nhưng không biết nên đáp lại thế nào Không sai, hần chỉ trơ mắt nhìn mọi chuyện xảy ra. Tuy đã biết có người đang tính kế Tô Sùng Hoa, nhưng hần lại muốn cho Tô Sùng Hoa một bài học, nên chỉ âm thầm đứng một bên. Thế nhưng cái hần muốn lại không phải là kết quả này. Hần chỉ muốn cho Tô Sùng Hoa ngoan ngoãn trở lại bên cạnh hần, đồng thời cắt đi đôi cánh của hần. Con riêng Tô gia tuyệt đối không thể mơ ước vị trí gia chủ của Tô gia.

Tô Vị Nhiên nhìn Tô Lại Nam biến sắc, khoe miệng khê nhếch lên một độ cong lạnh như băng rồi nháy mắt biến mất.

Vương mắc đời trước Tô Lại Nam căn bản không biết, nên trong lòng Tô Lại Nam, Tô Vị Nhiên không có lý do gì để giết Tô Sùng Hoa. Khi điều tra nguyên nhân cái chết của Tô Sùng Hoa, chuyện Tô Vị Nhiên từng tiếp xúc với ngân hàng tín dụng J. R đã khiến hần nổi lên nghi ngờ với Tô Vị Nhiên, nhưng Tô Vị Nhiên trả lời rất hợp lý. Trong mắt Tô Lại Nam, Tô Sùng Hoa đối với Tô Vị Nhiên quả thực rất tốt. Tuy rằng Tô Sùng Hoa có dã tâm, nhưng Tô Vị Nhiên vốn không để ý đến Tô gia, cũng sẽ không để ý chuyện Tô Sùng Hoa tốt như vậy chỉ để che giấu dã tâm. Ở trong lòng hần, Tô Vị Nhiên là loại người cần rở, nếu để ý, sẽ trực tiếp đánh bật mà không phải nhần nhịn.

Chỉ là, cho dù mọi chuyện rất hợp lý, trong lòng Tô Lại Nam vẫn cảm thấy có chút kỳ quái. Hần cảm giác tựa hồ có chỗ nào không đúng. Sắc mặt hần trầm xuống, cuối cùng vẫn chỉ phát tay, cho Tô Vị Nhiên đi trước.

Trong mắt Tô Vị Nhiên vẫn mang theo một tia bi thương nhàn nhạt, rời khỏi thư phòng. Nhưng trong nháy mắt quay người, bi thương Tô Vị Nhiên đột nhiên biến mất, chỉ còn lại lãnh đạm cùng lạnh lùng.

“Đường Bách, truyền tin ra.” Trở lại phòng, Tô Vị Nhiên gọi cho Đường Bách, thản nhiên phân phó. Cha Tề Thiên Tuấn Tề Dược Đẳng có một thủ hạ tâm phúc tên Vương Đông Lâm, nhưng dưới sự an bài của Tô Vị Nhiên, Vương Đông Lâm đã lặng lẽ bị Đường Bách thay thế, càng dễ dàng lấy được tín nhiệm của Tề Thiên Tuấn. Mặc dù Tề gia đang xuống dốc, nhưng thế lực trong tối thì vẫn còn, tuy Tề Thiên Tuấn dễ bị kích động nhưng không ngốc, dĩ nhiên sẽ điều tra xem có phải có một người như thế hay không. Vốn sự tồn tại của Vương Đông Lâm đã bị Tề Dược Đẳng che giấu ngay từ đầu, thứ có thể tra được không nhiều, mà toàn bộ ảnh trên tư liệu có thể tra được của Vương Đông Lâm cũng đã bị Tô Nguyên thay thành Đường Bách.

Tô Lại Nam ra lệnh cho Tô gia điều tra nguyên nhân cái chết của Tô Sùng Hoa, lấy mạng lưới tin tức cực mạnh của Tô gia, Tề Thiên Tuấn không bao lâu đã bị Tô Lại Nam tra ra. Kể cả chuyện sau khi Tề Thiên Tường bị Tô gia ám sát được Vương Đông Lâm cứu đi.

Sau khi Tô Lại Nam xem qua tin tức nhận được liền ném qua một bên. Sự thật đã quá rõ ràng, Tô Sùng Hoa chết là do Tề gia trả thù. Lúc ấy Tô Sùng Hoa vì dã tâm của mình muốn thôn tóm Tề thị mà tạo thành kết cục như vậy, cũng chỉ có thể nói hần tự làm tự chịu.

Tô Lại Nam lắc đầu, bất quá chỉ là một cái đứa con riêng mà thôi, không có cũng không sao. Tuy rằng Tô Sùng Hoa giống như Dương Ngưng, ở trên giường cũng xem như là một vưu vật, nhưng vì hần mà tổn công truy đến cùng cũng không đáng.

Thi thể Tô Sùng Hoa vì vụ nổ và lửa mà không còn nguyên hình, cộng thêm chỉ là con riêng Tô gia nên tuy rằng hần đang đảm nhiệm chức phó tổng Tô thị, là bộ phận cấp cao trong Tô thị, nhưng gia quy Tô gia vốn khắc nghiệt, con riêng là con riêng, vĩnh viễn không được bước gia phả Tô gia chứ đừng nói đến mộ địa Tô gia. Cho nên lễ tang của Tô Sùng Hoa cũng chỉ làm đơn giản cho có, ngay cả người trong Tô gia cũng không mời.

Ngày diễn ra lễ tang Tô Sùng Hoa, sắc trời âm u, mưa nhỏ tí tách. Rất ít người đến, Tô Lại Nam đến rồi cũng nhanh chóng rời đi. Lúc mới bắt đầu, Tô Vị Nhiên vẫn không xuất hiện mọi người đều nghĩ Tô Vị Nhiên sẽ không đến. Dù sao lấy thân phận Tô Vị Nhiên, lễ tang một người con riêng của gia tộc cho dù hần

không tới cũng không có gì là không hợp quy củ. Lễ tang gần đến kết thúc, toàn bộ người tới tham gia đã rời đi, chỉ còn lại một vị mục sư.

Vào lúc đó, Tô Vị Nhiên che một chiếc dù màu đen, chậm rãi đi đến trước cỗ quan tài lạnh lẽo.

“Tôi có thể ở riêng với anh tôi một lát không?” Tô Vị Nhiên âm thầm cười, nhẹ giọng nói với vị mục sư.

Vị mục sư gật đầu rồi rời đi. Trước khi đi, hắn cố ý nhìn Tô Vị Nhiên một chút. Người thanh niên này khỏe mắt mang theo bi thương, cho dù đang mỉm cười, nhưng cũng là âm u phiền muộn. Trong lễ tang này, có lẽ chỉ có người thanh niên này mới thật sự quan tâm đến người đang nằm trong quan tài, dù sao họ cũng là anh em. (Cc: ngâm thơ)

Sau khi vị mục sư rời khỏi, ánh mắt Tô Vị Nhiên đảo qua chiếc quan tài màu đen, cuối cùng dừng lại trên bức hình của người từng sống. Trong hình Tô Sùng Hoa đang nở nụ cười ấm áp.

Tô Vị Nhiên cười nhạt: “Nếu anh thật sự như biểu hiện bên ngoài, có lẽ chúng ta cũng không cần người sống ta chết như vậy.”

Mưa theo tán dù chảy xuống, trong ánh trăng mờ ảo cùng làn mưa nhỏ, bãi cỏ hai bên trở thành một màu xanh nhạt.

“Chỉ tiếc” khuôn mặt Tô Vị Nhiên giống như cũng nhiễm phải hơi lạnh của mưa, nụ cười mỉm phẳng phất mang theo mùi máu tươi: “Là người tự muốn chết.”

Từ khi trọng sinh tới nay, hắn đều có một loại cảm giác không thật. Cho đến giờ phút này, hắn mới hơi có một chút cảm giác đây là sự thật. Hắn vươn tay về phía quan tài, đầu ngón tay chầm chậm vuốt ve mặt gỗ lạnh lẽo.

Hắn nhẹ giọng nỉ non nói: “Ta đã chờ giờ khắc này từ rất lâu rồi, chờ đến lúc cứ tưởng ta đã nổi điên rồi đó.” Giọng nói mềm mại thâm tình như tình nhân thủ thủ. Nói xong, hắn xoay người rời đi. Dù đen, áo trắng, tối tăm và u ám.

Cái chết của Tô Sùng Hoa chỉ như một khúc nhạc đệm, trong Tô gia vẫn không chút gợn sóng. Tô Vị Nhiên vẫn như cũ làm một đại thiếu gia càn rỡ tuý hững trong mắt mọi người, cho dù đã đính hôn cũng không bớt phóng túng.

Một ngày, Trần Du Cẩn bỗng nhiên gọi điện thoại, muốn Tô Vị Nhiên cùng cô đi dạo phố.

“Nói đi, cô có chuyện gì muốn nói trực tiếp với tôi?” Tô Vị Nhiên và Trần Du Cẩn đi trên phố mua sắm, Tô Vị Nhiên mỉm cười nói.

Trần Du Cẩn nhìn thoáng qua Tô Vị Nhiên đang đi bên cạnh, lúc này mới nhận ra dung khí gom góp từng chút một trước kia đến khi chính thức đối mặt với người này, liền biến mất không còn chút gì.

“Tôi nghĩ... anh có thể kết hôn với tôi không?”

Thời điểm nói ra những lời này, tim Trần Du Cẩn bỗng nhiên đập mạnh và nhanh đến mất kiểm soát. Khi Tô Vị Nhiên nghe những lời này, một chút kinh ngạc cũng không có.

Hắn nhẹ nhàng nở nụ cười: “Cho tôi một lý do để cưới cô.”

“Tôi...” Lòng bàn tay Trần Du Cẩn ướt đẫm mồ hôi, rõ ràng đã suy nghĩ kỹ câu trả lời, nhưng hiện giờ cũng chữ cùng không nói được.

Cô hít sâu một hơi: “Anh có biết, Trần gia chỉ có một mình tôi, nếu tôi muốn kế thừa Trần gia, nhất định phải lấy chồng. Chỉ khi tôi hoàn toàn nắm giữ Trần gia, tôi và anh ta mới không cần phải lo lắng nữa.”

Cô nhìn một chút vẻ mặt của Tô Vị Nhiên, lại không thể nhìn ra chút gì: “Chờ sau khi tôi hoàn toàn có được Trần gia, chúng ta có thể ly hôn.”

Sau khi cô nói xong, liền lo lắng chờ đợi Tô Vị Nhiên trả lời, cô cảm thấy lúc này mỗi một giây cũng đều là dày vò.

Một lát sau, Tô Vị Nhiên mỉm cười nói: “Trần tiểu thư, trước kia tôi luôn nói cô là một người thông minh. Chỉ tiếc người thông minh cũng sẽ có lúc hồ đồ.”

Lời Tô Vị Nhiên làm tim Trần Du Cẩn như khựng lại một nhịp.

“Tôi tin tưởng lấy năng lực của Trần tiểu thư, không cần hôn nhân cũng có thể có được Trần gia. Nếu cần tôi trợ giúp, theo thoả thuận của chúng ta, trong vòng ba tháng tôi sẽ giúp cô. Đây cũng là một trong những điều kiện của chúng ta.”

Trần Du Cẩn chỉ cảm thấy sau lưng tràn đầy mồ hôi lạnh, toàn bộ lý do và lời nói dối trước mặt con người này đều như thể trong suốt không đỡ được một kích. Cô cảm giác mình tựa như một câu chuyện cười ngắn ngủi, bị người này xem đến nhất thanh nhị sở. Rõ ràng từ lúc bắt đầu, cô cũng đã tự nhắc nhở chính mình không nên để bị nam nhân như cây hoa độc trước mặt này mê hoặc, nhưng lại cứ thế vô thức mà trúng độc. Không chỉ thế còn dám ở trước mặt hắn đùa giỡn thủ đoạn.

“Thật xin lỗi, đề nghị của tôi đã gây phiền phức cho anh.” Trần Du Cẩn cười xấu hổ: “Tôi nhất định sẽ nghĩ biện pháp khác.”

Tô Vị Nhiên mỉm cười, không nói thêm gì.

53. Chương 52

Edit: Chuông Cổ

Beta: Trangki

Trong khoảng thời gian này, Tô Vị Nhiên và Trần Du Cẩn tựa như bao cặp tình nhân bình thường khác, cùng ăn cơm, đi dạo phố, xem phim. Thỉnh thoảng Tô đại thiếu gia nổi hứng cũng sẽ mua vài món quà tặng cho Trần Du Cẩn.

Hôm nay, khi Tô Vị Nhiên đang cùng Trần Du Cẩn chọn trang sức, một giọng nói đột ngột vang lên: “U, Tô thiếu gia, đúng là trùng hợp quá nha.”

Tô Vị Nhiên theo tiếng quay đầu, khẽ cười nói: “Tâm trạng Lục thiếu gia có vẻ không tồi, tình nhân hôm nay của ngài có vẻ đẹp hơn so với nữ nhân lần trước nhỉ.” Lần Tô Vị Nhiên chạm mặt Lục Thiệu Khiêm gần đây nhất là một tuần trước.

Lục Thiệu Khiêm ngả ngớn ôm eo người phụ nữ bên cạnh, còn tranh thủ xoa mặt cô một cái: “Đừng lo, thật ra bản thiếu gia rất chung tình đó.” Dừng một chút lại nói tiếp: “Không biết khi nào mới có thể uống rượu cưới của Tô thiếu gia nhỉ?”

Tô Vị Nhiên nhìn lướt qua hai chiếc nhẫn khác nhau trên quầy, nói với Trần Du Cẩn: “Hai cái đều không tệ, nếu em thích thì cứ mua cả đi.”

Nói xong, mới quay lại nói với Lục Thiệu Khiêm: “Cậu muốn uống rượu cưới của tôi?”

Lục Thiệu Khiêm khẽ nhéo thắt lưng người bên cạnh: “Tôi rất mong đợi.”

“Vậy hôm nay bốn thiếu kết hôn với cậu luôn, thấy sao? Cũng đỡ cho cậu phải ngày nhớ đêm mong.” Tô Vị Nhiên cười nói.

Người phụ nữ bên cạnh Lục Thiệu Khiêm nhin không được phì một tiếng bật cười. Trần Du Cẩn nghe xong cũng mỉm cười.

Khóe miệng Lục Thiệu Khiêm giật giật, hắn đúng là không nên đi trêu chọc Tô Vị Nhiên. Nhưng chuyện Tô Vị Nhiên yêu say đắm Phương Quân Dục là chuyện cả C thành đều biết, vậy nên khi thấy Tô Vị Nhiên cùng Trần Du Cẩn đính hôn, bọn họ cũng chỉ cho là do Tô Vị Nhiên Nam gây sức ép. Nhưng qua một thời gian Tô Vị Nhiên và Trần Du Cẩn cứ tựa như một đôi tình nhân bình thường bắt đầu hẹn hò làm cả đám bọn

họ rơi cả kính. Cho nên lần này tình cờ bắt gặp Tô Vị Nhiên và Trần Du Cẩn đang hẹn hò, hắn liền nhin không được mà đi tới chọc ngoáy một câu, để sau đó lập tức bị ngoáy lại... Lục đại thiếu gia khóc không ra nước mắt, hắn không phải chỉ là nhất thời miệng lỗ miệng thôi sao... Có cần làm bề mặt hắn trước mặt bạn gái mới của hắn không vậy? Phụ nữ nhớ dai lắm đó. Sau này khi đối mặt với cô, Lục thiếu gia như hắn biết phải giấu mặt vào đâu bây giờ?

Tô Vị Nhiên nhìn sắc mặt Lục Thiếu Khiêm thay đổi liên tục như ảo thuật, mỉm cười bỏ thêm một câu: “Bằng không thì chúng ta tranh thủ chọn nhẫn cưới ở đây luôn đi?”

Lục Thiếu Khiêm méo miệng, kéo bạn gái nói: “Tôi vừa chợt nhớ ra trong công ty còn chuyện cần tôi xử lý, không quấy rầy hai người nữa.” Nói xong cũng không đợi Tô Vị Nhiên đáp lại, liền biến mất sau cánh cửa.

Trần Du Cẩn nhìn Tô Vị Nhiên bằng ánh mắt phức tạp, sau đó lại quay về trên hai chiếc nhẫn. Trong lòng Tô Vị Nhiên, có lẽ cô và người gọi Lục thiếu gia cũng giống nhau, đều không có gì quan trọng.

Tô Vị Nhiên mỉm cười nói với người bán: “Tôi lấy cả hai.”

Buổi tối trở lại Tô gia, Tô Vị Nhiên bước vào phòng khách, nhìn sơ pha trống rỗng chợt cảm thấy có chút không quen. Lúc Tô Sùng Hoa còn sống, mỗi tối thường ngồi ở sa lon chờ Tô Vị Nhiên về. Mặc dù biết đó chỉ là giả dối, nhưng sau khi Tô Sùng Hoa chết, mỗi lần Tô Vị Nhiên về đến nhà, nhìn phòng khách vắng tanh vẫn có chút không quen.

Tô Vị Nhiên bật cười, ngồi xuống sa lon rồi tháo cổ áo sơ mi. Có lẽ thật sự quá tịch mịch nên kiếp trước dù rõ ràng đã biết Tô Sùng Hoa không ổn, vẫn không nhẫn tâm hạ thủ Tô Sùng Hoa. Dù đã biết rõ là hư tình giả ý, là âm áp giả dối, vẫn nhin không được mà lưu luyến. Uống hết nửa ly bandy, Tô Vị Nhiên nhẹ nhàng thở hắt ra. Từ khi trọng sinh tới nay, hắn chỉ nghĩ làm cách nào để giải quyết Tô Sùng Hoa và Tô Lê, nhưng sau đó thì sao? Vấn đề này, cũng không phải hắn không có nghĩ tới, nhưng hắn lại không tìm được đáp án. Hắn vươn tay, nhìn lòng bàn tay trắng muốt, hắn tựa hồ có được rất nhiều, nhưng cũng tựa hồ chỉ có hai bàn tay trắng.

“Đã về.” Tô Lại Nam xuống lầu, khi nhìn thấy ly rượu trong tay Tô Vị Nhiên thì nhin không được nhú mày: “Còn chưa uống đủ sao?”

Tô Vị Nhiên đã sớm nghe thấy trên bậc thang truyền đến tiếng bước chân, nhưng hắn không quay lại. Uống hết nửa ly rượu còn lại, cả người chìm vào trong sofa, ngữ điệu nặng nề: “Con nhớ đại ca nên tâm trạng không tốt, phải mượn rượu giải sầu.” Hắn chậm rãi quay đầu, tựa tiểu phi tiểu nói: “Đại ca mới qua đời hơn một tháng, chẳng lẽ chưa gì cha đã quên anh ta rồi sao?”

“Đây là cách con nói chuyện với cha mình?” Tô Lại Nam tức giận phản cười.

“Nha, thật xin lỗi.” Tô Vị Nhiên nhún vai, ngoan ngoãn sửa lỗi.

Đối với đứa con này, Tô Lại Nam quả thực hết cách. Tựa hồ không gì có thể làm hắn quan tâm, cũng không ai có thể ảnh hưởng đến hắn.

Đối với Tô Lại Nam, tâm trạng của Tô Vị Nhiên cực kỳ phức tạp. Trước khi trọng sinh, hắn tuy rằng phản nghịch nhưng cũng rất kính trọng người cha này, ngoại trừ chuyện Phương Quân Dục hắn quyết không nhượng bộ, còn những chuyện khác hắn vẫn rất tôn trọng ý kiến của ông. Nhưng sau khi trọng sinh, biết mối quan hệ thật sự giữa Tô Sùng Hoa và ông, cảm xúc của hắn đối với người cha này liền trở nên phức tạp. Cho dù năm đó phản nghịch không điểm dừng, kiêu ngạo tùy hứng nhưng trong mắt hắn ông vẫn rất cao lớn mạnh mẽ. Nhưng hiện giờ hết thấy đều đã thay đổi.

Hắn đặt ly rượu trống không lên bàn, mỉm cười nói với Tô Lại Nam: “Nếu có một ngày con chết đi, lúc đó cha có buồn đến sống không bằng chết không?”

Tô Lại Nam cau mày nói: “Có phải con uống nhiều quá rồi không?”

Tô Vị Nhiên khê cười nói: “Con nghĩ là vậy.”

“Vậy thì chờ con thanh tỉnh lại đi rồi hẵng nói chuyện với ta.” Tô Lại Nam nói xong rồi rời khỏi phòng khách.

Nhìn Tô Lại Nam bỏ đi, Tô Vị Nhiên nằm trên ghế sa lon, một lúc lâu sau mới cầm điện thoại lên: “Tra cho tôi Tô Lại Nam đi đâu.” Nói xong thì cúp điện thoại.

Một lát sau, liền có kết quả truyền lại.

“Tô đồng đã đến Terecca club.”

Terecca club là một trong sáu câu lạc bộ tư nhân lớn nhất C thành, hội viên không giàu thì cũng quý. Trong mắt người ngoài, Terecca club vừa sang trọng, trữ tình mà cũng vừa thần bí.

“Chắc chắc, thật là bạc tình a.” Tô Vị Nhiên mỉm cười xoay tròn ly rượu trong tay. Tô Sùng Hoa mới chết không được vài ngày mà Tô Lại Nam đã bắt đầu ra ngoài tìm kẻ thay thế hắn. Hắn đúng là không biết nên cười nhạo Tô Sùng Hoa hay tội nghiệp hắn đây. Vốn bản thân mình đã như một trò cười, mà Tô Sùng Hoa so với chính mình lại càng đáng buồn hơn.

“Đêm còn dài, cũng không thể để hắn ra ngoài phong lưu tiêu sái một mình mà ta lại phải độc thủ khuê phòng, trong lòng ta sẽ không thoải mái.” Tô Vị Nhiên mỉm cười, nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu, sau đó đặt ly xuống bước ra ngoài.

Bóng đêm mờ mịt, rời xa sự hoa trụy lạc của thành phố, Terecca club là một khu nhà theo kiểu Tây Dương cổ điển tọa lạc ở ngoại ô. Cây xanh thấp thoáng che khuất bức tường trắng, cũng che đi toà kiến trúc ngấp trong vàng son.

Tô Vị Nhiên đậu xe vào bãi rồi trực tiếp bước vào Terecca club.

“Tô thiếu gia, vẫn là phòng số ba ạ?” Phục vụ hỏi.

Tô Vị Nhiên không trả lời mà là hỏi: “Cha ta ở phòng nào?”

“Thật có lỗi, người tiếp đãi Tô đồng không phải tôi nên tôi cũng không rõ lắm.” Phục vụ mỉm cười đáp.

Tô Vị Nhiên cũng mỉm cười nói: “Vậy bảo người tiếp đãi cha ta đến tiếp đãi ta.”

Nụ cười trên mặt phục vụ cương cứng trong nháy mắt, tuy rằng rất nhanh đã bình thường lại, nhưng vẫn không qua được mắt Tô Vị Nhiên. Phải biết rằng, nếu khách nhân yêu cầu đổi phục vụ, như vậy người phục vụ này sẽ phải cuốn gói ngay. Mà phục vụ bị đuổi khỏi Terecca club sẽ rất khó tìm được một công việc mới tốt hơn.

“Ở Tây Uyển.”

“Gọi người chưa?” Tô Vị Nhiên hỏi.

Trên mặt phục vụ hiện lên một tia giây dụa. Phải biết rằng quy định không được tiết lộ thông tin chuyện này của khách nhân, nhưng hắn biết nếu lúc này đắc tội với người trước mắt thì sau này hắn cũng không cần lăn lộn ở C thành nữa.

Tô Vị Nhiên không hỏi tiếp, mà nhàn nhã chờ người phục vụ đấu tranh tư tưởng xong.

“Đã gọi.” Hắn cuối cùng cũng nói.

“Dem hình của hắn đến cho ta xem.” Tô Vị Nhiên nói.

“Vâng, mời.” Phục vụ dẫn Tô Vị Nhiên đến phòng số ba. Đây là phòng riêng của Tô Vị Nhiên, chỉ cần Tô Vị Nhiên không nói, thì phòng này cũng chỉ thuộc về hắn.

Người phục vụ lấy Ipad ra, tìm tư liệu người nọ. Tô Vị Nhiên nhìn lướt qua ảnh chụp, lộ ra biểu tình quả nhiên.

“Xin hỏi ngài còn cần phục vụ gì không?” Người phục vụ hỏi.

Khóe miệng Tô Vị Nhiên khẽ cong lên, nhẹ nhàng chống cằm: “Nếu ta muốn chọn đàn ông thì cậu cho rằng ta sẽ chọn loại như thế nào?”

Tô Vị Nhiên nhìn bộ dáng xoắn xuýt của phục vụ, mỉm cười nói: “Có người nào giống Phương Quân Dục không? Chắc cậu cũng biết tôi yêu hắn đến chết đi sống lại a.”

“Không có.” Phục vụ vội vàng đáp, trong giọng nói mang theo một tia sợ hãi. Cả giới thượng lưu C thành đều biết Tô thị thái tử gia tính tình nổi tiếng cổ quái, nhưng kỳ thật hẳn nghe nói trước kia khi Tô Vị Nhiên đến những nơi thế này vẫn rất dễ hầu hạ. Hẳn chỉ cùng đám thiếu gia C thành uống chút gì đó mà thôi, chỉ cần phục vụ tốt sẽ không sao. Nhưng đến ngày hôm nay, hẳn cuối cùng cũng biết vì sao nhiều người như vậy đều nói Tô thị thái tử gia rất khó hầu hạ.

Tô Vị Nhiên cúi đầu cười nói: “Được rồi, gọi người đứng đầu bảng đến cho tôi đi.”

“Xin chờ một chút.”

Sau khi phục vụ đi ra ngoài một lát, căn phòng có chút tối dần sáng lên, cửa bị ai đó nhẹ nhàng mở ra.

“Vào đi.” Tô Vị Nhiên lười biếng nói.

Được Tô Vị Nhiên cho phép, người nọ đi vào phòng, đến trước mặt Tô Vị Nhiên. Tô Vị Nhiên nâng mắt nhìn lướt qua người nọ. Là một thiếu niên, da dẻ mịn màng trắng như ngà, khuôn mặt thanh lệ mang theo chút non nớt, đáng người nhỏ nhắn đáng yêu.

Tô Vị Nhiên gác tay lên thành sô pha: “Đi xuống đi.”

Thiếu niên có chút kinh hoàng, nếu hẳn cứ như vậy trực tiếp lui ra, chỉ sợ những kẻ cạnh tranh với hẳn liền chớp lấy cơ hội này mà cười nhạo hẳn. Phải biết rằng, đứng đầu Teracca club không phải chỉ có một. Cơ hội này là do hẳn cướp được, nếu như có thể hầu hạ tốt vị thái tử gia này, vậy hẳn có thể một bước lên trời, không cần xem sắc mặt kẻ khác mà sống nữa.

“Tô thiếu gia, ta có chỗ nào khiến ngài không hài lòng sao?” Thiếu niên ôn nhu mở miệng hỏi.

Khóe mắt Tô Vị Nhiên khẽ giương: “Người thật sự muốn biết?”

Thiếu niên nhu thuận gật đầu, bộ dáng nhu nhược làm người khác nhìn không được nổi lên sự thương tiếc. Thiếu niên biết cái dạng làm cho người khác nổi lên ý muốn bảo hộ này không bao giờ lỗi thời, những khách nhân trước của hẳn không phải cũng thích nhất dáng vẻ này sao? Theo động tác của hẳn, cổ áo của hẳn hơi mở, vừa vặn lộ xương quai xanh tinh xảo, như ẩn như hiện.

Khóe miệng khẽ cong, ngón giữa nhịp nhàng gõ lên thành sô pha: “Có một số việc kỳ thật có thể không cần nói rõ.”

Khi thiếu niên đến đây, hốc mắt nháy mắt phiếm hồng. Dưới ngọn đèn mờ mờ có vẻ rất đáng yêu và quyến rũ.

Nhìn thấy thiếu niên ra sức biểu diễn như thế, Tô Vị Nhiên nở nụ cười, ôn nhu nói: “Thật sự rất muốn biết?”

Thiếu niên ghen ngào đáp: “Vâng, tôi muốn biết nguyên nhân, tôi sẽ cố gắng sửa.”

Tô Vị Nhiên mỉm cười nói: “Chỉ sợ người vốn không có cách nào sửa được.” Ngữ điệu dịu dàng lại thân thiết làm đôi mắt rũ xuống của thiếu niên lập tức trở nên sáng ngời.

“Tôi thật sự sẽ cố gắng làm ngài hài lòng.”

“Được rồi.” Tô Vị Nhiên nhẹ nhàng thở dài, hẳn cầm ly rượu thiếu niên dâng tới, cầm trong tay nhẹ nhàng lắc lư vài cái, ôn nhu nói: “Làm tình với người, còn không bằng nhìn gương tự an ủi.”

Sau khi thiếu niên nghe Tô Vị Nhiên nói xong, mặt liền trợn to, hẳn đã nghĩ tới vô số cách ứng đối, thế nhưng sau khi Tô Vị Nhiên nói ra lời này hẳn lại hoàn toàn không biết phải làm sao. Từng nghĩ qua vô số khả năng, nhưng dù làm như thế nào cũng không tưởng nổi cư nhiên còn có thể nói ra một lý do như vậy.

“Tôi...” Cái này, thiếu niên thật sự không biết nên nói như thế nào cho phải.

“Còn chưa đi sao?” Tô Vị Nhiên ôn nhu nói: “Chẳng lẽ người muốn nhìn ta tự an ủi?”

Thiếu niên lẳng lặng rời khỏi phòng. Nhìn bóng lưng thiếu niên rời đi, Tô Vị Nhiên cười khẽ một tiếng, thật không thú vị. Hẳn không uống rượu, mà đặt ly xuống bàn.

Đúng lúc đó, điện thoại của hẳn vang lên.

“Chuyện gì?” Tô Vĩ Nhiên bắt máy, lười biếng nói.

“Bảo bối, tôi nhớ em.” Bên kia điện thoại, Joe dùng chất giọng Ý tao nhã trên đầu lưu manh.

“Giờ tôi chỉ hứng thú với Alen.” Tô Vĩ Nhiên mỉm cười nói: “Nếu không phải tin của hắn thì đừng tới quấy rầy tôi.”

Joe “bị phần” chỉ trích: “Bảo bối, em thật sự không thương tôi sao? Sao em có thể yêu người khác như thế!”

“Anh ra lệnh cho tôi?” Tô Vĩ Nhiên nhàm chán nói.

“Sao lại vậy chứ.” Joe vội thanh minh: “Tôi chỉ nghe lời em, sao có thể ra lệnh cho em?”

“Nói chính sự.” Tô Vĩ Nhiên cắt ngang Joe.

“Có tin của Tô Lê.”

Ánh mắt Tô Vĩ Nhiên trầm xuống.

54. Chương 53

Edit: Chuông Cỏ

Beta: Trangki

“Bảo bối, đến Barcelona đi.” Joe nói.

“Vì sao?” Tô Vĩ Nhiên lười biếng dựa vào sofa nói.

“Chúng ta có thể cùng nhau trải qua một kỳ nghỉ hè thú vị nha.” Joe hớn hờ nói.

“Thật xin lỗi, tôi tốt nghiệp lâu rồi.” Tô Vĩ Nhiên nói.

“...”

“Có chuyện thì nói, nếu không tôi cúp.”

“Ấy ấy, bảo bối, đừng cúp. Lần cuối cùng Tô Lê và Alen xuất hiện là ở Barcelona.” Joe vội nói.

Tô Vĩ Nhiên thản nhiên ừm một tiếng: “Ba ngày sau tôi sẽ đến Barcelona.”

Joe nhiệt tình nói: “Tôi nhất định đến sân bay đón em...” Trả lời Joe chính là tiếng tút tút ngắt kết nối của điện thoại...

Cúp máy, Tô Vĩ Nhiên ném điện thoại qua một bên. Tô Vĩ Nhiên chậm rãi xoay nhẹ ly rượu, khóe miệng dần cong lên thành một nụ cười lạnh như băng. Tô Lê người ngàn vạn lần đừng để ta thất vọng ah. Nếu không cuộc báo thù này của hắn chẳng phải sẽ rất nhàm chán sao?

Lần cuối cùng Tô Lê và Alen xuất hiện là ở Barcelona, chuyện này chẳng có nghĩa lý gì, về điểm này Tô Vĩ Nhiên rất rõ. Nhưng nếu Joe khuyên hắn đi Barcelona, vậy cũng phải có đạo lý của hắn.

“Phương tổng.” Phó Triệu Dương đẩy cửa bước vào văn phòng của Phương Quân Dục.

Phương Quân Dục buông văn kiện trong tay xuống, hỏi: “Có chuyện gì?”

“Là về Tô thiếu gia.” Phó Triệu Dương nói.

Phương Quân Dục gật đầu: “Nói đi.”

“Ngày hôm qua Tô thiếu gia đã đi Barcelona.” Phó Triệu Dương đáp. Thực tế hệ thống tình báo của Phương gia cũng rất mạnh, thực lực có thể sánh với Tô gia và tổ chức tình báo bí ẩn The Eagle nọ.

“Barcelona...” Phương Quân Dục dựa vào lưng ghế dựa: “Em ấy đến đó làm gì?” Một lát sau, hần ngẩng đầu hỏi: “Phía Barcelona xảy ra chuyện gì?”

Thân là một trợ lý toàn năng, sau khi Phó Triệu Dương nhận được tin Tô Vị Nhiên đến Barcelona đã lập tức điều tra toàn bộ nguyên nhân có thể buộc Tô Vị Nhiên phải đến Barcelona. Hần gật đầu: “Một tuần trước, Tô Lê được Alen cứu đi và Alen xuất hiện ở Barcelona. Bốn ngày trước Johnson cũng thành lập một phân bộ ngầm ở Barcelona.”

Ngón tay Phương Quân Dục đều đều gõ lên mặt bàn: “Đặt cho tôi vé đi Barcelona đêm nay.”

Phó Triệu Dương đẩy kính mắt: “Vé máy bay đã chuẩn bị xong, chuyến bay lúc chín giờ.”

Sân bay Barcelona sảnh A, một người đàn ông anh tuấn đeo kính râm mặc áo khoác đen bước nhanh trong đại sảnh, phía sau hần là sáu người đàn ông vạm vỡ mặc vest đen. Tất cả mọi người đều vô thức nhường đường, hần cứ vậy đi thẳng đến nơi đón phi cơ, suốt dọc đường đều là vẻ mặt nghiêm túc. Khi hần nhìn lên màn hình theo dõi, chứng kiến một nam tử Hoa Kiều trẻ tuổi, hần mới dần mỉm cười.

Tô Vị Nhiên theo thông đạo đi ra sảnh, liền nhìn thấy Joe đang đeo kính râm đứng trước cổng quét người. Hần vừa bước ra, Joe đã tiến về phía hần. Đến trước mặt Tô Vị Nhiên, Joe cuối cùng cũng gặp lại Elvis hần luôn mong nhớ. Hần tiến lên, cho Tô Vị Nhiên một cái ôm mạnh mẽ, mỉm cười nói: “Elvis, tôi rất nhớ em.”

Tô Vị Nhiên thản nhiên nở nụ cười, cũng ôm lại Joe một cái sau đó bỏ ra. Nhưng Joe chẳng đứng đắn được quá lâu. Tô Vị Nhiên đã thả tay, hần vẫn kiên quyết không chịu buông, hơn nữa hai tay còn bắt đầu không thành thật sờ loạn. Tô Vị Nhiên giật mình đập rớt cái móng heo của Joe, sau đó đi thẳng ra ngoài Joe liền lẻo đẻo chạy theo, miệng còn lẩm nhẩm: “Bảo bối, cho tôi ôm thêm chút đi, tôi còn chưa ôm đủ mà.” Bộ dạng vô lại không còn chút liên quan gì với người đàn ông sắc mặt nghiêm túc vừa rồi. Mà bảo vệ của Joe hiển nhiên đã quen bộ dáng động kinh vô lại trước mặt Tô Vị Nhiên của Joe, vẻ mặt không chút thay đổi.

Tô Vị Nhiên dừng bước, tựa tiểu phi tiểu nói: “Chưa ôm đủ?”

Joe nghiêm túc gật đầu, thành thật khai báo: “Bảo bối, tôi còn muốn ôm em cả đời.”

Tô Vị Nhiên nhẹ nhàng nở nụ cười: “Lại đây.”

Joe thấy thế thì hớn hở, lập tức đi tới.

Tô Vị Nhiên mỉm cười nói: “Gần chút nữa.”

Joe vui vẻ ra mặt, càng tới gần Tô Vị Nhiên. Khoảng cách giữa hai người gần đến mức như muốn dán cả vào nhau. Thuộc hạ của Joe có chút không đành lòng quay đầu đi. Những khi Boss của bọn họ đối mặt vị mỹ nhân âm hiểm, chỉ số thông minh lại tuột xuống một mức độ mới, hình tượng võнат đến không nở nhìn thẳng. Hầu như lần nào cũng ăn một đồng thiết nhưng lại chưa bao giờ rút được bài học xương máu, ngược lại còn có xu hướng càng ngày càng nghiêm trọng...

Ngay lúc Joe đã muốn treo hần lên người Tô Vị Nhiên, lại cảm thấy ‘huynh đệ’ của hần bị cái gì đó cứng cứng đề lên, cảm giác này Joe vô cùng quen thuộc. Khi hần và Elvis lần đầu gặp nhau, Elvis cũng như vậy dùng súng uy hiếp ‘huynh đệ’ của hần, rồi vẫn để hần tiếc nuối đến nay...

Nụ cười của Joe cứng lại: “Bảo bối, em cũng nên nghĩ đến tính phúc sau này của mình chứ...”

“Vậy sao?” Tô Vị Nhiên ghé môi vào tai Joe, tựa tiểu phi tiểu nói: “Vậy ôm đủ chưa??? ”

“Chưa ” Joe còn chưa nói xong cũng cảm giác tay Elvis bỗng cử động. Joe từ nhỏ đã ôm súng mà lớn, dĩ nhiên liền biết đây là động tác mở chốt. Quen biết với Elvis bao nhiêu năm hần rất rõ tính khí của y, nếu hần không sửa miệng, đám súng sẽ cướp cò thật đó...

“Đủ rồi đủ rồi.” Joe rất ngoan ngoãn sửa miệng. Khi hần cảm giác được cái thứ cứng ngắc kia rời khỏi huynh đệ của mình, hần mới thở ra một hơi. Động tác của hai cũng không quá lớn nên trong sân bay ngoài hần ra người xung quanh chắc chỉ nghĩ hai người này có lẽ là bạn bè lâu năm gặp lại, hành động có hơi thân

mật mà thôi. Mà Barcelona lại là thiên đường cho người đồng tính, dù hai nam nhân có ôm hôn giữa đường cũng sẽ không khiến ai chú ý, dù sao mấy chuyện đó cũng xảy ra như cơm bữa ấy mà.

“Quý định cầm súng lên máy bay, vậy mà lại có thể cho em đem cả qua cửa kiểm tra.” Joe có chút không cam lòng lắm bầm.

Tô Vị Nhiên mỉm cười nói: “Anh đúng là một người dân tốt tuân thủ pháp luật.”

Joe: “...” Lăn lộn trong thế giới hắc ám như bọn họ, sao có thể cho phép súng rời người chứ.

Joe mang Tô Vị Nhiên đến phân bộ ngầm ở Barcelona. Vốn hắn còn tính sắp xếp cho Tô Vị Nhiên ở cùng phòng với hắn, nhưng sau khi Tô Vị Nhiên ‘lơ đãng’ đưa mắt liếc tiểu huynh đệ của hắn một cái, vì nghĩ cho tiểu huynh đệ, Joe vẫn là tâm không cam lòng không nguyện sắp xếp cho Tô Vị Nhiên một gian khác.

Trong thư phòng, Joe vẽ mặt nghiêm túc, thanh âm trầm thấp tao nhã lại mang theo lạnh lẽo: “Tin tức là thật?”

“Đã xác thực.”

“Tốt lắm, cậu đi xuống đi.” Joe vẫy tay cho lui thuộc hạ. Hắn cúi đầu bật cười, không nghĩ tới Phương Quân Dục vậy mà cũng tới Barcelona. Rõ ràng hắn gặp Elvis trước cả Phương Quân Dục, nhưng là trong mắt Elvis lại chỉ có Phương Quân Dục.

“Đúng là không công bằng.” Joe gác tay lên trán, thanh âm trầm thấp mị hoặc như một đoá hồng giữa trưa, màu mắt xanh như biển Aegean cũng sâu không thấy đáy.

Cùng lúc Tô Vị Nhiên cũng nhận được tin Phương Quân Dục nhập cảnh Barcelona. Tắt màn hình, Tô Vị Nhiên gấp laptop lại, khoé môi khẽ nhếch.

“Bảo bối, em đang không vui à?” Joe đi vào phòng liền nhìn thấy Tô Vị Nhiên cầm ly rượu dựa vào sofa, ánh mắt xa xăm.

Tô Vị Nhiên liếc Joe: “Tôi đang nghĩ hình như mắt anh chắc chỉ là đồ trang sức.”

“Có muốn tôi uống cùng em không?” Joe lấy từ trên giá xuống một chai Whiskey, nói.

Tô Vị Nhiên khẽ cười nói: “Kỳ thật chúng ta có thể bỏ qua quá trình này, trực tiếp rượu say loạn tính.”

Joe cười nhẹ nói: “Hoạ chỉ trong mơ.”

Tô Vị Nhiên nhẹ nhàng lắc ly rượu: “Mơ cả đời sao?”

Joe nặng nề nhìn vào mắt Tô Vị Nhiên: “Vì sao không thể, kỳ thật chúng ta có thể thử một lần... tôi sẽ cho em cảm nhận được vui vẻ tột cùng.” không khí tựa hồ đọng lại, thời gian giằng co không chịu trôi. Khi mắt hai người nhìn nhau, khái niệm không gian và thời gian bắt đầu mơ hồ.

“A ——” Tiếng cười khẽ của Tô Vị Nhiên đánh tan bế tắc, hết thấy lại hồi phục nguyên trạng: “Anh muốn lên giường với tôi đến như vậy?” Tô Vị Nhiên dựa vào sofa, tư thế thả lỏng.

“Đương nhiên, muốn cùng người mình thích làm tình chẳng lẽ không phải là chuyện thiên kinh địa nghĩa sao?” Joe mỉm cười nói.

“Nói rất có lý.” Tô Vị Nhiên gật đầu, biểu tình tán thành với hắn.

“Nói vậy là em đồng ý?” Joe mừng rỡ.

“Nhưng tôi không thích anh.” Tô Vị Nhiên nhẹ nhàng nở nụ cười, còn chậm rãi bổ sung: “Vậy lên làm chuyện đó với anh cũng không phải chuyện thiên kinh địa nghĩa.”

Joe còn chưa kịp vui sướng đã bị một ngọn núi nện cho ngã không dậy nổi.

Tô Vị Nhiên đã đến Barcelona rất nhiều lần, vậy nên đối với thành phố này, hắn tương đối quen thuộc. Ngày hôm sau, Tô Vị Nhiên đến một quán cà phê văn hay đi. Quán cà phê này tên “Disapear”, cà phê Blue Mountain ở đây nồng đậm mà nguyên chất, Tô Vị Nhiên rất thích.

Quán “Disapear” nằm sâu trong một hẻm nhỏ không tên, Tô Vĩ Nhiên ngồi một lúc rồi rời khỏi. Khi hắn chuẩn bị đến quảng trường Catalonia, chợt thấy phía trước có một nam tử châu Á anh tuấn đang đi đến. Là Phương Quân Dục! Khi nhìn rõ người nọ, Tô Vĩ Nhiên lập tức trốn vào một cửa tiệm nhạc cụ gần đó.

Chết tiệt! Hắn đến Barcelona làm gì! Trong lòng Tô Vĩ Nhiên lửa giận cháy cái phừng. Hắn chậm rãi lấy ra khẩu súng luôn mang bên người, đầu ngón tay vuốt qua hoa văn phía chuôi súng, đáy mắt loé lên hàn quang. Sau đó hắn giơ súng, chậm rãi nhắm vào vị trí trái tim của Phương Quân Dục. Chỉ cần bóp cò, con người đáng ghét này sẽ có thể biến mất vĩnh viễn... Tô Vĩ Nhiên cười lạnh.

Mắt Tô Vĩ Nhiên híp lại, ngón trỏ dè xuống.

Tiếng súng vang lên, du khách chung quanh chạy tứ tán. Tô Vĩ Nhiên nhìn Phương Quân Dục tránh thoát viên đạn, ánh mắt phức tạp. Vẫn là không nổ sao? Chứng kiến Phương Quân Dục men theo tiếng súng tìm ra vị trí của mình, Tô Vĩ Nhiên xoay người rời khỏi tiệm nhạc cụ. (Cc: đậu xanh nhà anh. Người ta phải né mới thoát á, ở đó mà ko nổ. ==) (TK: Cũng ko nổ mà, với một thiện xạ như Vĩ Nhiên, chỉ có cố tình bắn chệch mới chệch chứ không có chuyện cái bia to dùng ko di động mà lại chệch được đâu:3)

...

“Nha, bảo bối, phương thức biểu đạt tình yêu của người nước Z các em lúc nào cũng máu me lãng mạng như vậy à?” Trong văn phòng xa hoa, Joe xoa cằm, hứng thú nói.

“Biểu đạt tình yêu? Lãng mạn?” Tô Vĩ Nhiên mỉm cười, khẩu súng trong tay xoay một vòng rồi chìa thẳng vào Joe: “Vậy anh có muốn tôi biểu đạt một chút tình yêu với anh không? Joe – yêu – quý.”

“Bảo bối, vậy sẽ làm tôi thụ sủng nhược kinh đó ... Tuy rằng tôi yêu em, nhưng cũng phải có mạng mới yêu được em, vẫn là bỏ đi...” Joe nhìn chằm chằm vào họng súng đen ngòm, lại nhìn Tô Vĩ Nhiên đang cầm súng chĩa vào mình, cười nói: “Tôi vẫn cảm thấy dùng hoa hồng để tỏ tình với em vẫn tốt hơn, em mà nhỏ lệ sẽ làm tôi thụ sủng nhược kinh đó.”

Tô Vĩ Nhiên cất súng, đứng lên xoay người bỏ đi: “Nếu Phương Quân Dục đến, nói là tôi chưa từng tới.”

Joe lại theo thói quen sờ cằm, này vừa nhìn đã biết là xạo a. Lấy đầu óc của Phương Quân Dục thì sao có thể không đoán ra được. Hai người này giận dữ nhau còn liên lụy đến cả người vô tội. Kỹ thuật bắn súng của Tô Vĩ Nhiên luôn vừa ngoan lại vừa chuẩn, cho dù muốn giết người thật hoặc chỉ cần làm kẻ đó bị thương, thì sao có thể bắn hụt? Cho dù Phương Quân Dục thân thủ nhanh nhẹn, may mắn tránh thoát, Tô Vĩ Nhiên hoàn toàn có thể từ vị trí bí mật bắn tiếp thì sao lại không bắn, hơn nữa còn bỏ đi luôn? Vừa nhìn đã biết hai người này đang giận dữ nhau mà.

Một God father của Mafia như hắn mà lại đi nói ra một lời dối cấp thấp chỉ cần chọc cái là thùng đó, nếu bị kẻ khác biết, hắn nào còn mặt mũi gặp ai nữa.

Joe nhẹ nhàng ho một tiếng: “Bảo bối, không thể uống tách cà phê rồi hãy đi được sao?”

Tô Vĩ Nhiên vẫn không dừng bước, lúc đi tới cửa hắn mới xoay người nói với Joe: “Nhớ kỹ lời tôi rồi chứ?”

Joe tựa vào lưng ghế, đá lông nheo với Tô Vĩ Nhiên: “Bảo bối, em đã không thích Phương Quân Dục như vậy, vậy em có thể cân nhắc tôi một chút nha. Anh tuấn lại tiêu sái, si tình lại giàu có, trong phạm vi cả thế giới cũng không được mấy ai đâu.” Joe mặt dày tiếp tục cố gắng lẳng xê đẩy mạnh tiêu thụ của bản thân.

“Ít tự dát vàng lên mặt đi, cho dù anh tự đóng gói tặng miễn phí tôi cũng không cần.”

Nhìn Tô Vĩ Nhiên rời đi, ánh mắt Joe trở nên sâu thẳm: “Xem ra, vẫn là không bỏ xuống được...”

55. Chương 54

Edit: Chuông Cỏ

Beta: Trangki

Joe vốn cho là Phương Quân Dục sẽ trực tiếp tìm đến hắn, nhưng trái với dự đoán của hắn Phương Quân Dục lại không đến.

“Tôi còn nghĩ cậu sẽ trực tiếp đi tìm Joe đòi người chứ.” Leo cười đưa cho Phương Quân Dục một ly Brandi: “Cậu đúng là bình thần thật đấy.”

Phương Quân Dục tiếp lấy ly rượu nhưng không uống, mỉm cười nói: “Bây giờ còn chưa phải lúc.”

“Tôi cũng thấy vậy.” Leo dựa vào sofa, cười nói: “Nổ súng cả về phía cậu, có thể thấy thành kiến của cậu ta với cậu không ít đâu. Bất quá nói tiếp này cũng xem như cậu tự làm tự chịu, lúc trước người ta yêu cậu đến chết đi sống lại, cậu lại hờ hững với người ta. Nếu quả thật không có cảm giác thì bỏ đi nhưng mấu chốt là cậu đối với cậu ta cũng không phải không có cảm giác.”

Ánh mắt Phương Quân Dục dừng trên ly rượu, vẽ mặt bình thần: “Có lẽ lúc trước là do thói quen. Lúc đầu, bị một người như thế dây dưa, kỳ thật tôi cũng không thích. Nhưng vì em ấy là thiếu gia Tô gia nên mới miễn cưỡng phá lệ mà tha thứ.”

Nghe Phương Quân Dục nói, Leo gật đầu, loại cảm giác này hắn đặc biệt cũng được lĩnh ngộ lấy rất sâu sắc. Trước kia Lâm Tĩnh cũng giống y một cái đuôi đáng ghét lúc nào cũng bám lấy hắn nhưng Lâm Tĩnh và Tô Vị Nhiên vẫn có điểm bất đồng. Lâm Tĩnh so với Tô Vị Nhiên mà nói thì đơn thuần hơn nhiều lắm, Lâm Tĩnh bất quá chỉ là một cái đuôi mềm mại đầy lông, mà Tô Vị Nhiên lại là một con rắn độc xinh đẹp. Xử lý không tốt chỉ e sẽ bị hắn cắn ngược lại ngay.

Phương Quân Dục khẽ cười một tiếng, ánh mắt xa xăm, chậm rãi nhớ lại: “Em ấy thậm chí còn phá vỡ ranh giới cuối cùng, chuyển vào biệt thự của tôi, vậy mà tôi còn có thể tiếp đón long trọng như vậy.” Ngón tay thon dài nhẹ nắm lấy chân ly rượu, nhấp nhẹ một ngụm, nói tiếp: “Tôi cố gắng bỏ đi cảm giác khó chịu khi bị Vị Nhiên xông vào thế giới của mình, dần dần cũng thành thói quen.”

Leo nghe xong, trêu đùa: “Vậy chuyện gì lại khiến cậu đột nhiên tỉnh ngộ, quyết định quay đầu là bờ?”

Phương Quân Dục cúi đầu nở nụ cười: “Bởi vì, tôi từng mất em ấy.”

“Sao tôi lại không biết.” Leo có chút kinh ngạc. Làm thủ lĩnh The Eagle từng ấy năm, vậy mà hắn lại có thể không biết còn có một đoạn chuyện này.

“Cậu dĩ nhiên không biết.” Phương Quân Dục cười nói.

“Cậu là muốn ép tôi phải người một ngày hai mươi bốn giờ đều theo dõi cậu chằm chằm à?” Leo cười nói.

“Bởi vì chuyện này bất quá chỉ là một giấc mộng thôi.” Phương Quân Dục thần nhiên nói. Những chuyện của kiếp trước chỉ có thể là một giấc mộng, hắn quyết không cho phép tất cả lại xảy ra.

Leo bật cười: “Hoá ra cậu cũng biết pha trò.”

“Cậu coi đó là một trò đùa cũng được.” Phương Quân Dục cười nói: “Dù gì tất cả cũng chỉ có thể là một trò đùa.”

Leo không hỏi tiếp, bởi vì hắn phát hiện Phương Quân Dục không phải đang nói đùa. Thậm chí khi nói những lời này, ánh mắt hắn mang theo sự tàn khốc, tuy rằng đã che dấu rất sâu nhưng Leo rất rõ, hắn không nhìn lầm.

“Nhưng Tô Vị Nhiên cũng không phải người có thể dễ dàng quay đầu như vậy.” Leo chậm rãi bổ sung. Những gì hắn trải qua cũng xem như không khác Phương Quân Dục mấy, nhưng Lâm Tĩnh lại không giống Tô Vị Nhiên. Lâm Tĩnh là một người cứng đầu nhưng cũng rất dễ dụ. Khi hắn phát hiện mình cũng thích Lâm Tĩnh, hắn chỉ cần nói với Lâm Tĩnh là xong.

Phương Quân Dục cười cười: “Tôi biết. Vị Nhiên là một người yêu ghét rõ ràng, sau khi rời khỏi tôi, em ấy đã hoàn toàn đẩy tôi khỏi thế giới của em ấy.”

Phương Quân Dục không nói hết, nhưng Leo chỉ cần nghe tới đây đã hiểu: “Chẳng trách...” Hắn nhìn Phương Quân Dục: “Cậu không sợ lỡ Tô Vị Nhiên mà biết thì cậu xong thật luôn đó.”

Phượng Quân Dục mỉm cười nói: “Nhưng nếu tôi không làm gì, như vậy chỉ sợ đời này cũng không thể có được em ấy.”

“Cậu nói cho tôi biết, chẳng lẽ không sợ tôi ‘Không cẩn thận’ tiết lộ ra ngoài hả?” Leo cười tà, ngữ khí trêu chọc.

“Tôi có thể nói cho cậu biết, dĩ nhiên cũng đã chắc chắn có thể ngăn chặn vấn đề ‘Không cẩn thận’, cậu muốn thử một chút không?” Phượng Quân Dục nhàn nhạt nói.

Leo cười gượng: “Khỏi đi.” Hợp tác với Phượng Quân Dục từng ấy năm, đối với tính cách Phượng Quân Dục hẳn tự nhiên là hiểu rất rõ, thật sự rất rõ.

Ngày hôm sau, Joe gọi cho Tô Vị Nhiên: “Bảo bối, nói cho em biết một tin không vui nè, cái tên Phượng Quân Dục đó không thương em.”

Tô Vị Nhiên khê cười nói: “Anh muốn vào sổ đen của tôi như vậy à? Nói nhảm nhiều quá đó.”

“Được rồi, vậy tôi nói thẳng.” Joe nói: “Hôm qua Phượng Quân Dục không tới tìm tôi.”

Tô Vị Nhiên cười nói: “Vậy thì rất tốt đó chứ.”

Joe vội ‘bỏ đá xuống giếng’: “Vậy mới nói hẳn có cái gì đáng để theo lưu luyến đâu, em theo tôi đi.”

“Theo anh?” Tô Vị Nhiên tựa tiểu phi tiểu hủi ngược lại.

“Nếu em đồng ý, tôi theo em.” Joe bám riết không tha nói.

“Không đồng ý.” Tô Vị Nhiên dứt khoát đáp.

Joe: “...”

Ngay khi Joe đã lấy lại tinh thần để ‘chiến đấu’ tiếp, Tô Vị Nhiên cúp điện thoại.

Cúp điện thoại, khoe miệng Tô Vị Nhiên cong cong không chút thay đổi, hẳn dựa vào lưng ghế, cả người chìm vào bóng tối, ánh mắt lạnh như băng. Đã dứt khoát buông tay rồi sao?

Hắn nở nụ cười tự giễu từ khi nào thì hẳn cũng trở nên tự lừa mình dối người như vậy. Nếu quả thật có thể buông, thì hẳn cũng không bắn một súng đó. Ánh trăng xuyên qua cửa sổ tràn vào, Tô Vị Nhiên vươn tay, nhìn ánh trăng trên tay, thậm chí cả đường vân trong lòng bàn tay cũng rõ đến nhất thanh nhị sở. Hắn chậm rãi nắm tay lại, có lẽ

Hắn nên dứt khoát tạo ra một kết thúc.

Tô Vị Nhiên nhẹ nhàng nở nụ cười. Đối với Phượng Quân Dục, hẳn quả thật đã quá do dự dù sao thì hẳn cũng từng yêu Phượng Quân Dục lâu như vậy a. Nhưng hiện giờ, tình yêu đó đã không còn bất cứ ý nghĩa gì. Khi hẳn bắn ra một súng kia, hẳn đã vô thức mà đưa ra quyết định cho chính mình. Lần gặp mặt tiếp theo, hẳn tuyệt đối sẽ không tiếp tục hạ thủ lưu tình!

“Elvis đang ở Barcelona.” Sau khi Alen nhận được tin tức liền nói với Tô Lê.

“Hắn đang ở Barcelona?” Tô Lê lặp lại tin tức này, một tay đưa lên chạm vào vị trí trái tim, khoe miệng cong lên thành nụ cười xinh đẹp như hoa hồng đang nở rộ, nhưng quanh nó là vô số gai nhọn. Lần ám sát đó, hẳn bị bắn xuyên ngực, chỉ lệch một chút là viên đạn đó đã bắn trúng trái tim của hắn.

” Người hận hắn sao?” Alen có chút tò mò hỏi. Hắn từng điều tra Elvis, dĩ nhiên cũng điều tra qua cả Tô Lê. Tô Lê có thể nói là tâm phúc của Elvis, nhưng mấy tháng trước Elvis lại vô duyên vô cớ ra tay với Tô Lê. Lần ám sát đó một chút tín hiệu báo trước cũng không có, làm Tô Lê bất ngờ không kịp đề phòng. Nếu không có hắn tới cứu, chỉ sợ từ mấy tháng trước Tô Lê đã thành một vong hồn. Hắn biết Tô Lê yêu Elvis cho nên hẳn nghĩ sau lần ám sát đó, y hẳn sẽ hận Elvis đến thấu xương. Nhưng hắn lại không nhìn ra Tô Lê có chút gì là hận đối với Elvis, mà chỉ thấy y tựa hồ càng yêu hắn điên cuồng hơn. Hắn thậm chí còn từng thấy Tô Lê cầm ảnh Elvis mà thủ ***.

Tô Lê mỉm cười: “Sao lại thế chứ? Sau chuyện đó ta lại càng yêu ngài ấy hơn.”

” Người điên rồi.” Đối với câu trả lời của Tô Lê, A1en chỉ có thể cho ra đáp án như vậy. Hẳn quả thực vẫn không hiểu nổi Tô Lê.

Tô Lê nhẹ nhàng liếm môi, trong mắt lộ ra sự điên cuồng khó tả: “Ta yêu hân. Vốn ta còn tưởng hân đã thay đổi, trở nên bình thường giống những kẻ khác. Nên ta từng muốn giết hân.”

“Vốn?” A1en nhanh chóng bắt được từ này: ” Người muốn giết hân.”

Khoé miệng Tô Lê khê nhếch: “Nhưng hân không thay đổi, vẫn quả quyết như vậy. Khi hân xuống tay với ta, ta đã nhận ra. Ta thật sự yêu chết tính cách lãnh huyết tàn nhẫn đó của hân. Mặc dù vẫn có chút đáng tiếc, hân đối với Phương Quân Dục vẫn còn do dự.”

“Hân giết người, người lại càng yêu hân?” A1en cười lắc đầu, tỏ vẻ khó có thể lý giải: “Người nước Z các người đều kỳ quái như vậy sao? Vẫn chỉ đơn giản do người bị điên?”

“Ta không cần ai hiểu.” Tô Lê mỉm cười, nói.

“Nhưng bây giờ người vẫn muốn giết hân.” A1en hí hóp mắt. Hân cứu Tô Lê bất quá chỉ vì Johnson thích Elvis nên hân muốn giết Elvis, nhưng thực lực của Tô gia ở Z quốc quá lớn, hân cơ hồ là không thể nhúng tay nên hân mới cứu Tô Lê. Hân từng là tâm phúc của Elvis, biết không ít về Tô gia, cũng quen thuộc Elvis, sẽ thuận lợi cho hân hạ thủ. Sau khi Tô Lê tỉnh lại, cũng từng nói muốn giết Elvis nên hân mới giữ Tô Lê lại, hơn nữa còn tính toán cung cấp nhân lực và tiền vốn cho hân. Nhưng nếu Tô Lê không muốn giết Elvis, như vậy cũng không thể giữ hân lại. Người này quá nguy hiểm, chỉ ở chung với y mấy tháng hân đã có thể nhìn ra, vừa âm hiểm vừa ngoan độc, không chế không tốt còn có thể bị cản lại. A1en hạ mắt che đi một tia nguy hiểm chợt lóe.

Tô Lê bất động thanh sắc thu hết thay đổi của A1en vào mắt. Hân biết lý do A1en cứu hân, cũng càng hiểu rõ nguyên nhân A1en lưu hân lại khi hân đã lãnh thương. Mà hân muốn giết Tô Vị Nhiên, cũng phải nhờ sức của hân không ít.

“Không sai, ta muốn giết hân.” Tô Lê nhẹ nhàng nở nụ cười: “Hơn nữa càng lúc càng muốn giết hân.”

“Vì sao?” A1en có thể nhận ra, Tô Lê thực sự muốn giết Elvis.

“Bởi vì ta quá yêu hân.” Trong mắt Tô Lê tràn ngập điên cuồng, sâu trong đó như có ngọn lửa đang bùng cháy: “Ta muốn chạm vào thân thể hân, từ đầu tới chân. Sau đó từng chút cắt lấy thịt của hân, ăn vào bụng. Lóc xương của hân, đặt trên giường ta, chỉ cần ta muốn liền có thể chạm vào hân hân. Linh hồn của chúng ta hoà làm một, như vậy hân vĩnh viễn sẽ không rời khỏi ta.”

A1en nghe Tô Lê nói xong thì bật cười: “Ta đúng là ngu xuẩn, vậy mà lại muốn tìm hiểu suy nghĩ một kẻ điên.”

Ngón tay Tô Lê hơi cong, nhẹ nhàng đặt lên môi: “Người có thể nghĩ ta điên, ta quả thật đã vì hân mà điên rồi.”

A1en gật đầu: “Ta không quan tâm vì cái gì, ta chỉ cần một cái kết quả. Chỉ cần người có thể giết Elvis.”

“Ta so với người càng muốn hân chết hơn.” Tô Lê nói.

“Như vậy hợp tác vui vẻ.” A1en vươn tay. Tô Lê cũng vươn tay, hai bàn tay chạm vào nhau, thoả thuận thành lập.

Trangki: Đọc chương này mà mặc niệm cho bé Nhiên, bị một thằng điên như thế này yêu cũng chẳng vui về gì đâu, bị một con rắn yêu là quá đủ lại còn gặp thêm một con sói với một con hồ ly tình lúc nào cũng treo tình yêu trên đầu lưỡi nữa:v bị ba thằng không bình thường yêu, em nó mà là người bình thường thì chắc chết lâu rồi quá

Cc: Cái nì gọi là vật hợp theo loài =3=

56. Chương 55

Tuy Tô Vị Nhiên đến Barcelona không có phô trương rầm rộ, nhưng cũng không phải là cố tình che giấu tung tích. Vì vậy mà tin tức cậu ấy đến Barcelona ngay lập tức đến tai Tô Lê. Joe để cho Tô Vị Nhiên đến Barcelona thật ra cũng vì điều này.

Barcelona chỉ là nơi cuối cùng mà Tô Lê và Alen công khai xuất hiện, còn hiện tại bọn hắn cũng không có ở Barcelona.

Mà Tô Vị Nhiên sau khi đến nơi bọn hắn đã ở không hề cố tình che giấu tung tích, thật ra là vì muốn nói cho bọn hắn biết, Tô Vị Nhiên không có cái ý nghĩ sẽ từ bỏ quyết định diệt trừ Tô Lê. Huống hồ thế lực của Tô gia ở Z quốc lớn mạnh, gia tộc Tây Tư Lâm muốn ám sát Tô Vị Nhiên ngay tại đầu não của nhà họ Tô quả thực là nằm mơ giữa ban ngày mà. Lần này Tô Vị Nhiên một mình đến Châu Âu cũng có khả năng sẽ dụ rắn ra khỏi hang. Gia tộc Tây Tư Lâm đem hành tung của Tô Lê bảo vệ cực kì kín kẽ, là mức bảo vệ cao cấp nhất của gia tộc Tây Tư Lâm, tương đương với mức bảo vệ Alen. Do đó cho dù Joe tại Châu Âu chia đều thiên hạ với Alen thì cũng không thể điều tra rõ ràng được hành tung của Tô Lê.

Thật ra lúc Joe mở miệng muốn mình đến Barcelona, Tô Vị Nhiên đã đoán ra được suy nghĩ của hắn. Tô Vị Nhiên không phải là kiểu người khoa trương giống như Joe, cậu thích việc đứng ở sau lưng thao túng mọi chuyện hơn. Thế nhưng cậu đáp ứng Joe đến Barcelona hiển nhiên là cũng tự có suy nghĩ của chính mình. Vả lại từ lúc cậu ấy sống lại đến nay vẫn luôn bị chuyện của kiếp trước quấy nhiễu, tất cả tinh lực đều tập trung vào chuyện báo thù. Nên thông qua dịp này mà đi cho khuây khỏa. Ở Barcelona Tô gia cũng có văn phòng, nhưng mà cậu cũng không có liên lạc gì nhiều với bọn họ.

Thế nhưng sau khi gặp phải Phương Quân Dục ở Barcelona thì cậu ngay lập tức thay đổi chủ ý của mình. Rời khỏi văn phòng của Joe, cậu liền liên lạc với chi nhánh của Tô gia ở đây, đồng thời chuyển ra chỗ ở Joe sắp xếp cho mình.

Giá cắm nền cùng với đèn chùm pha lê rủ xuống khúc xạ ra nhiều sắc vàng nhạt tạo nên quang cảnh nhu hòa. Giữa đại sảnh được trang trí sang trọng xa hoa, Tô Vị Nhiên lười nhác dựa người vào sofa.

“Thiếu gia, ngài còn dặn dò gì thêm không?” Berton cung kính hỏi. Berton là chủ quản của chi nhánh Tô gia ở Barcelona, là người Anh tương đối khôn khéo thủ đoạn. Vốn là phó chủ quản ở chi nhánh London, sau đó được đề bạt lên bổ nhiệm chức chủ quản ở Barcelona. Đời này Tô Vị Nhiên và Berton cũng chẳng gặp nhau bao nhiêu lần, thế nhưng kiếp trước khi Tô Vị Nhiên đảm nhiệm vai trò chủ nhà họ Tô, Berton cũng trở thành thuộc hạ cực kỳ đắc lực của cậu, kiểm soát phần lớn thế lực Tô gia ở Châu Âu. Tại Châu Âu gần như có thể sánh cùng với gia tộc Tây Tư Lâm của Alen.

“Không cần, ông lui xuống trước đi.” Tô Vị Nhiên thờ ơ hướng về phía ngoài phát phát tay.

“Vâng.” Berton lễ phép khom người rồi rời khỏi phòng khách.

Ánh đèn nhu hòa chiếu lên khuôn mặt tinh xảo của Tô Vị Nhiên, mỹ lệ như tranh vẽ, xinh đẹp đến mức dọa người, đôi mắt trầm tĩnh sâu đến không thấy đáy, trong veo mà lạnh lẽo.

“Phương Quân Dục, anh đúng là khắc tinh của tôi.” Tô Vị Nhiên trầm thấp nở nụ cười. Vốn cậu đến đây chỉ để làm bia ngắm, còn thuận tiện đi giải sầu cho bản thân. Nhưng Phương Quân Dục xuất hiện làm cho cậu một chút tâm tình đi giải sầu cũng không có. Có lẽ đúng là đời trước thiếu nợ Phương Quân Dục, cho nên cậu mới như ma ám mà mê luyến Phương Quân Dục. Mặc dù trong tiềm thức cậu biết như thế này là không ổn, muốn từ bỏ Phương Quân Dục, nhưng lại không làm được. Tình cảm và lý trí luôn giằng co nhau chưa bao giờ ngừng. Nếu như người đó biến mất, có thể cậu sẽ không bị khó dễ như vậy nữa... Cho dù Phương Quân Dục chưa từng làm điều gì sai, kiếp trước là do cậu vẫn quấn quýt lấy anh ta không tha, mà đời này cậu lúc nào cũng xua đuổi Phương Quân Dục. Cậu từ trước đến nay không có nghĩ đến cảm giác của Phương Quân Dục, đều chỉ ích kỉ lấy bản thân làm trung tâm. Thế nhưng —

Như vậy thì tính làm sao, Tô Vị Nhiên cậu xưa nay vẫn là người ích kỉ lạnh lùng thế mà. Tay cậu vấy đầy máu, tâm cậu từ trên xuống dưới toàn bộ đều xấu xa độc ác. Chung quy có một ngày cậu cũng sẽ tự chết trong tay của mình. Loại người như cậu thì làm sao mà có kết quả tốt được cơ chứ. Vậy thì làm sao? Tô Vị Nhiên nhẹ nhàng nở nụ cười.

“Baby, cứ mãi ngồi ở trong phòng sẽ rất buồn chán.” Rõ ràng là ở cùng một thành phố, nhưng mà ba ngày nay hắn không hề gặp được Elvis, điều này làm hắn cảm thấy hết sức dầy vò, vì thế hắn liền nhịn không được mà gọi điện thoại quấy rầy Tô Vị Nhiên, “Chúng ta đi ra ngoài hẹn hò đi.” Joe nói như là điều đương nhiên.

“Có thể.”

Tô Vị Nhiên khiến cho Joe ngẩn người trong chốc lát. Hắn từ lâu đã quen bị Tô Vị Nhiên từ chối, nên đến lúc được chấp nhận dễ dàng như vậy trái lại làm cho hắn không bình tĩnh nổi.

“Honey, em có nói thật không?” Joe lấy lại tinh thần cười khê một tiếng, âm thanh khàn khàn mà nhẹ nhàng, “Tôi sẽ xem là thật mất.”

Tô Vị Nhiên mỉm cười nói: “Tôi cho tới bây giờ chưa hề nói dối.” (Chắc chỉ nói xạo =)))

Joe trầm thấp cười một tiếng: “Câu này của em chính là lời nói dối.”

Tô Vị Nhiên khê cười: “Lại bị anh phát hiện rồi.”

Khu phố Gothic.

Hai bên phố đá chập chịt là lối kiến trúc Gothic tinh xảo mà độc đáo. Joe cùng Tô Vị Nhiên đi trên đường, hai người đều là những soái ca mang sắc thái riêng biệt, dẫn đến không ít người chú ý.

Buổi trưa, Joe lôi kéo Tô Vị Nhiên tiến vào một nhà hàng rất độc đáo có sở hữu Michelin Stars (). Joe rót nửa ly rượu vang đỏ cho Tô Vị Nhiên, đang chuẩn bị dùng cơm thì nhìn thấy người ở bàn đối diện, sắc mặt hắn liền biến đổi.

(): Michelin là một thuật ngữ, hay chính xác hơn là một phương thức đánh giá chất lượng món ăn, dịch vụ tại những nhà hàng cao cấp trên toàn thế giới. Việc gắn sao Michelin cho bất cứ nhà hàng đều phải tuân theo những nguyên tắc hết sức chặt chẽ trong “Michelin Guide” được định hướng từ năm 1900 tại Pháp. – theo google.

Tô Vị Nhiên hiển nhiên thấy được sự biến hóa của Joe, nhẹ nhàng lắc ly rượu để cao trong tay, mỉm cười: “Nhìn anh căng thẳng đến mức sắc mặt đều trắng bệch.”

Joe chuẩn bị mở miệng nói thì người đối diện phát hiện ra Joe, đứng dậy đi đến đây. Tô Vị Nhiên quay đầu liếc mắt nhìn thì tức khắc biết rõ nguyên nhân khiến Joe căng thẳng.

Người đi đến đây là cô gái tóc vàng vóc dáng nóng bỏng, đôi môi đỏ mọng mê người. Tay cô cầm ly rượu, trong ly thoảng mùi sâm banh màu hồng phách, tỏa ra hương thơm ngọt ngào.

“Không nghĩ sẽ gặp được anh ở đây, Joe thân ái.” Cô cười rồi hôn lên má Joe, sau đó khê cắn vành tai hắn, đôi gò bồng đào dán sát lên cánh tay, giọng nói mềm mại mị hoặc “Hai tuần nay anh không đến tìm em, lẽ nào không còn muốn em nữa?”

Joe nở nụ cười ung dung mà tao nhã “Nhưng mà hai tuần trước tôi cũng đã nói rất rõ với em, chúng ta đã chia tay.”

“Đây chỉ là chuyện cười thôi không phải sao? Anh từng nói anh yêu em nhất mà?”. Cô gái tiếp tục mị hoặc, sau đó liếc nhìn Tô Vị Nhiên, ánh mắt mang theo địch ý.

Tô Vị Nhiên cắt một lát nhỏ bò bít tết rồi lấy đĩa cắm vào đưa lên miệng chậm rãi nhai. Ăn xong thì uống cạn nửa ly rượu vang đỏ. Cô gái vẫn quần quít lấy Joe đứng đây ôm tay hắn làm nũng.

Từ chối thì không từ chối được, trước mặt mọi người cũng không thể sử dụng thủ đoạn, Joe cảm thấy có chút không biết phải làm sao. Hắn trước khi tìm người bầu bạn luôn điều tra rõ thông tin của họ, bình thường thường chọn loại cầm tiền thì rời đi. Đối với những kẻ bám lấy vương vãi, hắn tuyệt đối sẽ không bao giờ động đến. Lisa là điều không ngờ. Không phải là hắn chủ động đuổi theo cô ta, mà là tán tỉnh nhau ở quán bar, sau đó tình một đêm, hắn cũng có chút mê luyến thân thể mềm mại thơm mát của cô ta nên vẫn còn lưu giữ bên người. Đến nửa tháng trước thấy hết hứng thú thì liền rời đi, không nghĩ đến lúc này lại xảy ra rắc rối! Trong lòng Joe quả thực muốn phát điên.

Tô Vị Nhiên không hề bị hai người trước mặt làm ảnh hưởng, ung dung thong thả dùng cơm tối, sau đó lấy khăn lạnh nhẹ nhàng lau tay một hồi: “Nhà hàng này mùi vị không tệ. Hai người nếu như bận rộn, vậy tôi đi trước.”

Nói xong không đợi Joe mở miệng đã trực tiếp rời khỏi nhà hàng. Đáng lẽ muốn đuổi theo Tô Vị Nhiên nhưng lại bị Lisa bám lấy. Hôm nay cũng không thích hợp mà giải thích cái gì với Tô Vị Nhiên, cho nên hắn chỉ có thể trở mặt nhìn cơ hội hiếm có bay đi. Joe buồn bực, lẽ nào đây chính là hậu quả của việc quan hệ lung tung bữa bãi?

Nhớ lại bộ dáng quỳnh quá của Joe lúc nãy, Tô Vị Nhiên cười khẽ. Hiệu suất làm việc của Berton quả thực rất cao, đã có thể nhanh như vậy đem bạn tình gần đây nhất của Joe đến.

Trở lại biệt thự, Tô Vị Nhiên trực tiếp đến thư phòng. Một lát sau, cửa thư phòng vang lên ba nhịp gõ.

“Vào đi.” Tô Vị Nhiên nói.

Berton đi vào, đóng cửa lại: “Thiếu gia, sự tình ngài muốn điều tra đã tra ra được.”

Tô Vị Nhiên gật đầu, mười ngón tay ***g vào nhau để thoải mái trên bàn: “Mối tình đầu vẫn vương lại đám phản nghịch.”

“Alen với Tô Lê ngồi máy bay riêng rời khỏi.”

Nếu như dùng máy bay tư nhân, vậy thì không có ghi chép chuyến bay, cho nên sẽ không biết được bọn hắn bay đến đâu. Thế nhưng Tô Vị Nhiên chỉ gật nhẹ đầu, “Nói tiếp”. Berton đến đây thông báo tức là đã điều tra được.

Berton tiếp tục nói: “Tôi sai người hack máy tính sân bay, kiểm tra ghi chép tuyến đường bay, phát hiện máy bay tư nhân của Alen đáp cánh ở sân bay Copenhagen. Sau đó tra tiếp thì thấy ghi chép lần cuối cùng là ở sân bay Munich.”

“Munich...” Tô Vị Nhiên suy nghĩ một chút rồi nói với Berton: “Trước khi đến Munich thì dừng trạm nào?”

“Là Paris.” Berton đáp.

“Tôi biết rồi.” Tô Vị Nhiên cười khẽ, sau đó liếc mắt về phía Berton, “Với năng lực của ông, chỉ ở một chi nhánh Barcelona thực sự là uất ức cho ông quá.”

Mặt Berton bình tĩnh, đúng mực không có nửa điểm kích động: “Tôi chỉ hoàn thành công việc được giao thôi.”

Tô Vị Nhiên khẽ cười hiểu rõ nói: “Vậy thì chuẩn bị cùng tôi đi Paris. Công việc ở chi nhánh Barcelona tôi sẽ phái người khác đến giải quyết.”

“Người đang ở bên trong.” Một người đi bên cạnh dẫn đường, hướng về nam nhân anh tuấn mặc tây phục đen nói.

Phương Quân Dục gật đầu, “Bác Hải, tôi có chuyện riêng muốn hỏi hắn ta, bác chờ ngoài cửa đi.” Người đàn ông trung niên được gọi là “bác Hải” gật đầu nói: “Vậy tôi chờ thiếu gia ở ngoài đây.” Sau đó đứng lại ở ngay cửa.

Phương Quân Dục mở cửa sắt, một âm thanh “két” nặng nề vang lên, cửa sắt mở ra. Phương Quân Dục vào phòng thẩm vấn. Trong phòng không khí ẩm ướt ngột ngạt, trong bầu không khí mang theo mùi máu tanh nồng nặc. Bên trong phòng xếp đầy các loại hình cụ khiến người ta sợ hãi, vết máu loang lổ. Một nam nhân trần trụi bị trói trên đất, tứ chi bị vòng sắt cố định.

Nghe được tiếng mở cửa, nam nhân ấy khó nhọc quay đầu, men theo quần tây màu đen mà hướng lên, sau khi nhìn thấy gương mặt tao nhã anh tuấn chủ nhân của bộ đồ kia thì mặt dữ tợn la hét: “Phương Quân Dục! Lại là mày!”

Phương Quân Dục thong thả xắn ống tay áo lên, mỉm cười nói: “Là tao.”

“Mày giấu Chiêu Minh ở đâu?” Phương Quân Dục cười hòa ái, tác phong nhẹ nhàng. So với căn phòng thẩm vấn âm u này quả thực là hoàn toàn không ăn khớp với nhau.

“Mày nghĩ là tao sẽ nói cho mày biết sao?”. Tên đó cười gằn.

Phượng Quân Dục khẽ cười một tiếng, không chút kinh ngạc nào trước câu trả lời của tên kia. Trong căn phòng thăm vắn yên tĩnh như chết chợt vang lên âm thanh của tiếng xương gãy, theo sau đó là tiếng rít gào đau đớn thê lương đến cực điểm, hai thứ âm thanh khiếp đảm đến mức khiến người ta tê cả da đầu.

Chân Phượng Quân Dục đập ở khớp xương tay tên kia, mặt mang theo nụ cười tao nhã: “Chiêu Minh ở đâu?”

“Không biết —” còn chưa dứt lời, một loạt âm thanh xương gãy nát lại vang lên, kèm theo là tiếng gào thét tê tâm liệt phế như dã thú, vẫn là cánh tay đó, nhưng chân Phượng Quân Dục đập chỗ cổ tay, vẫn mỉm cười nói: “Giấu ở nơi nào?”

“Ồ... bến tàu....phía Nam....cảng thuyền.” Người kia đứt quãng thều thào.

56.

Tác phẩm: Khi Nữ Vương Thụ Gặp Phúc Hắc Công.

Tác giả: Thanh Vụ Liễm Nguyệt.

57. Chương 56

— Phượng Quân Dục, tao không giết được Tô Vĩ Nhiên. Nhưng Tô Vĩ Nhiên so với bản thân nó còn yêu mày sâu đậm hơn, nếu như bắt mày phải chôn cùng tao, so với việc tự tay giết chết Tô Vĩ Nhiên còn làm cho nó đau đớn hơn.

Phượng Quân Dục ra khỏi phòng thăm vắn, sau đó hướng về Tầng Hải nói: “Bác Hải, giám sát hẩn.”

Tầng Hải gật đầu: “Vâng.” Phòng thăm vắn này xây dưới lòng đất, vách tường ngăn cách bằng thép dày đến 40cm. Nếu không có người chuyên dụng dắt đi, căn bản là tìm không nổi nơi này. Phòng này giam giữ toàn những kẻ quan trọng, để phòng bị người khác bắt đi. Đồng thời những kẻ bị giam giữ tại chốn này, không một ai có thể sống sót thoát ra, chưa từng có ngoại lệ.

Phó Triều Dương đứng đợi ngoài cửa xe, nhìn thấy Phượng Quân Dục đi ra thì mở cửa: “Phượng tổng.”

Phượng Quân Dục hướng về phía Phó Triều Dương khẽ gật đầu, ngồi lên xe, “Đi đến Nam cảng.”

Vốn dĩ Phó Triều Dương cho rằng Phượng Quân Dục đến Barcelona là vì đuổi theo Tô Vĩ Nhiên, thế nhưng Phượng Quân Dục ngày thứ hai đã về nước. Mà chuyện anh về nước lại bảo mật. Vì vậy những kẻ luôn nhìn chằm chằm Phượng Quân Dục đều nghĩ rằng anh ta vẫn còn ở Barcelona. Nếu như không phải nhận được tin từ Phượng Quân Dục, ngay cả hẩn cũng sẽ cho là anh ta vẫn đang ở Barcelona.

Khi Leo biết Phượng Quân Dục ngày thứ hai đã về nước cũng giật nảy người.

Vốn hẩn cũng nghĩ Phượng Quân Dục đến Barcelona là để tìm cơ hội ở chung với Tô Vĩ Nhiên. Suy cho cùng nếu còn không nỗ lực, Tô Vĩ Nhiên có khả năng sẽ thật sự cùng Trần Du Cẩn kết hôn. Tuy bọn họ đều biết Tô Vĩ Nhiên chỉ là kết hôn trên danh nghĩa với Trần Du Cẩn, nhưng Tô Vĩ Nhiên thực tế cũng không phải người dễ đoán, dù có kết hôn thì qua ngày thứ hai sẽ ly hôn không chừng.

Leo không nghĩ rằng lần này Phượng Quân Dục đến Barcelona cũng chỉ là một cái cớ. Mục đích là dẫn dắt sự chú ý của mọi người. Mà đặc biệt là sự chú ý của một người — Tô Vĩ Nhiên. Sau đó Phượng Quân Dục bí mật về nước, còn Leo vẫn ở lại Barcelona, giúp Phượng Quân Dục lừa gạt ánh mắt của mọi người, làm cho tất cả bọn họ gồm cả Tô Vĩ Nhiên đều cho rằng anh vẫn còn ở Barcelona.

“Tôi không nghĩ cậu ngay cả Tô Vĩ Nhiên cũng dám lừa.” Leo sau khi nghe xong kế hoạch của Phượng Quân nhàn hạ nói, “Ôi trời, cậu lại một lần nữa lừa Tô Vĩ Nhiên.”

Hắn liếc nhìn Phương Quân Dục cười nói: “Nếu tôi mà là Tô Vị Nhiên, chắc chắn sẽ không tha thứ cho cậu.”

Phương Quân Dục mỉm cười nói: “Tôi không cần được tha thứ.”

“Nhưng tình yêu được xây dựng từ những dối trá rất mong manh.” Leo nghiêm túc nhìn Phương Quân Dục nói.

Phương Quân Dục thấp giọng cười: “Cho dù là mong manh, so với không có gì cả vẫn tốt hơn. Huống chi –” Anh cười đến khiếm tốn nhã nhặn, “Nếu như lời nói dối không thể bị vạch trần, vậy thì nó chỉ có thể bị vùi lấp.” Anh liếc mắt nhìn về phía Leo mỉm cười hỏi: “Có đúng không?”

Cho dù có là Leo thì khi đối mặt với nụ cười ôn hòa nhã nhặn của Phương Quân Dục cũng không khỏi cảm thấy lạnh sống lưng. Lát sau Leo chậm rãi mở miệng nói: “Tình nói cậu là một con cáo, nhưng tôi lại thấy cậu thật ra là một con sói cô độc.”

Phương Quân Dục nhàn nhạt cười: “Bất luận là cáo hay sói, thì cũng chỉ là thú vật mà thôi.”

Leo cũng cười bảo: “Tình nói như thế là muốn ngằm chửi cậu, nhưng mà lại không dám trực diện nói.” Leo cứ như vậy mà thoải mái “bán đứng” Lâm Tình Ngôn.

Cứ như thế, Phương Quân Dục che giấu được con mắt của mọi người, thần không biết quỷ không hay mà trở về nước.

“Nên xử trí chuyện Tô Sùng Hoa như thế nào đây?” Phó Triều Dương vừa lái xe vừa hỏi. Tất cả mọi người đều cho rằng Tô Sùng Hoa đã thiệt mạng trong lần tai nạn xe kia, bao gồm cả Tô Vị Nhiên. Thật ra người chết ở lần tai nạn ấy không phải là Tô Sùng Hoa, Tô Sùng Hoa thật sau khi có mặt ở cổng đã bị người Phương Quân Dục phái tới trói đi rồi. Mà lúc này cái người điên cuồng la hét ở trong phòng thẩm vấn chính là Tô Sùng Hoa mà người ta cho rằng đã chết.

“Trước tiên giữ mạng hắn lại.” Phương Quân Dục ngồi sau xe, chân thon dài vắt chéo, mười ngón tay ***g vào nhau tùy tiện để trên đầu gối.

Nắng chiều dần ngả về tây, gió thổi mang theo hương vị mặn mòi của biển, hoàng hôn tại Nam cảng không có một bóng người. Một chiếc xe Maybach đen chậm rãi tiến vào, cái bóng phản chiếu kéo dài dưới ánh nắng chiều.

“Tôi đã cho người canh gác toàn bộ Nam cảng, không ai có thể đi vào, cũng không một ai có thể lọt ra.” Phó Triều Dương mở cửa xe, quay lại Phương Quân Dục thấp giọng nói.

Phương Quân Dục bước ra, khẽ vuốt cằm, “Người ở đâu?”

Một thuộc hạ đi tới nói: “Người đã tìm ra, theo lời dặn dò của Phương tổng, để hắn chờ tại chỗ, mọi người đều đang canh gác hắn.”

“Dẫn đường.”

“Vâng.” Người kia lên đáp lại rồi dẫn đường.

Phương Quân Dục bước vào trong một container lớn, ngay lập tức nhìn thấy Chiêu Minh đang bị mọi người canh giữ.

“Phương Quân Dục?” Tuy chưa bao giờ thấy qua Phương Quân Dục, nhưng Chiêu Minh vẫn đoán ra được thân phận của người vừa xuất hiện.

“Không hổ là người mà Tô Sùng Hoa coi trọng nhất, ngay cả khi bản thân gặp nguy hiểm vẫn có thể sắp xếp ổn thỏa cho cậu.” Phương Quân Dục mỉm cười nói, xem như ngầm thừa nhận suy đoán của Chiêu Minh.

Chiêu Minh là cô nhi Tô Sùng Hoa từng âm thầm giúp đỡ. Tô Sùng Hoa trên danh nghĩa giúp đỡ rất nhiều người, cho nên có thêm Chiêu Minh cũng không có làm người khác chú ý. Ngay cả Tô Lại Nam và Tô Vị Nhiên cũng không hề quan tâm đến sự tồn tại của người này. Nếu không phải Phương Quân Dục sống lại trước, lại một lòng muốn báo thù cho Tô Vị Nhiên, thì ngay cả Phương Quân Dục cũng sẽ không chú ý đến người này. Hắn được Tô Sùng Hoa giấu quá kĩ.

Trước đây Phương Quân Dục cho rằng hai người Tô Lê và Tô Sùng Hoa bởi vì có cùng mục đích nên mới mưu cầu hợp tác với nhau, ám sát Tô Vị Nhiên. Tuy nhiên sau khi Tô Vị Nhiên chết đi, anh điều tra lý lưỡng thì phát hiện Tô Sùng Hoa cùng với hắc hồ trợ lẫn nhau, khi Tô Sùng Hoa chịu áp lực trở ngại, Chiêu Minh mới dần dần xuất đầu lộ diện. Bản thân Tô Sùng Hoa tư chất chỉ thuộc loại bình thường, nếu như không có hai người Tô Lê và Chiêu Minh, hắc tuyệt nhiên không động được vào một cọng tóc của Tô Vị Nhiên.

Lúc trước chính là Chiêu Minh đề nghị Tô Sùng Hoa và Tô Lê hợp tác với nhau. Tô Sùng Hoa lúc ấy còn có chút do dự, dù sao Tô Lê cũng là tâm phúc của Tô Vị Nhiên, nếu như Tô Lê vừa xoay người liền đem chuyện này nói cho Tô Vị Nhiên, ắt hẳn Tô Vị Nhiên sẽ xử lý hắc. Như vậy thì tất cả những khổ cực cũng ắt hẳn của hắc sẽ trở thành trò cười mất. Nhưng Chiêu Minh đã nói rõ ràng cho hắc biết, Tô Lê so với hắc thì càng muốn Tô Vị Nhiên chết hơn. Tuy Tô Sùng Hoa không tin Tô Lê lắm, nhưng hắc rất tin tưởng Chiêu Minh, kể cả khi Quan Triệu được thành lập thì vẫn có bóng dáng của Chiêu Minh nhúng tay phía sau. Vì vậy tất cả là do một tay Chiêu Minh thúc đẩy Tô Sùng Hoa và Tô Lê.

Sau khi sống lại đến giờ, Phương Quân Dục không hề đem sự tồn tại của Chiêu Minh nói cho Tô Vị Nhiên biết. Bởi một khi Tô Vị Nhiên biết đến sự tồn tại của người này, cậu ấy nhất định sẽ điều chỉnh lại kế hoạch báo thù của mình, đồng thời cũng sẽ càng kín đáo tra rõ những gì liên quan đến Tô Sùng Hoa với Tô Lê, cùng với — bản thân anh. Như vậy sẽ có rất nhiều chuyện nhất định không thể dễ dàng thực hiện... Tuy giấu Tô Vị Nhiên việc này, nhưng anh cũng không cho phép sự hiện diện của mối nguy hiểm này. Nếu như chưa diệt trừ Chiêu Minh, rất có thể sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Anh không có cách nào lấy sinh mệnh của Tô Vị Nhiên ra đánh cược, mà anh cũng không thể đánh cược nổi. Nếu như Tô Vị Nhiên chết đi, vậy thì anh có làm nhiều hơn nữa cũng có ích gì?

Khi Tô Vị Nhiên quyết định ra tay với Tô Sùng Hoa trước, anh cũng không lo lắng cho sự an toàn của Tô Vị Nhiên. Dù sao từ trước đến nay cũng đều quang minh chính đại, cho dù Tô Sùng Hoa có thêm Chiêu Minh ở sau lưng bày mưu tính kế thì cũng chẳng làm gì được Tô Vị Nhiên. Nhưng hiện tại, sau khi Tô Vị Nhiên ra tay với Tô Sùng Hoa thì mọi chuyện rất khó nói trước. Chiêu Minh tất nhiên cho rằng Tô Sùng Hoa đã chết, chờ đến khi hắc thông suốt, chắc chắn sẽ quay lại báo thù cho Tô Sùng Hoa. Mà Chiêu Minh thì trong tối, còn Tô Vị Nhiên lại ở ngoài sáng, đồng thời không biết đến sự tồn tại của tên đó, cho dù xung quanh Tô Vị Nhiên có được bảo vệ chặt chẽ đến đâu thì cũng sẽ có một phần ngàn những chỗ sơ hở có thể bị Chiêu Minh lợi dụng. Phương Quân Dục chắc chắn sẽ không cho phép “một phần ngàn” này có thể phát sinh.

Có thể Tô Sùng Hoa thật sự để tâm đến Chiêu Minh, thời điểm cảm nhận được nguy cơ của Quan Triệu, nghĩ được bầu không khí bất thường, để cho an toàn, hắc đã cho Chiêu Minh ẩn nấu kỹ càng. Nhưng rốt cục Tô Sùng Hoa không ngờ được mức độ nghiêm trọng sự việc, cho nên chỉ để cho Chiêu Minh ẩn trú ở chỗ thân cận, không trực tiếp xuất ngoại. Sở dĩ hắc lựa chọn Nam cảng là bởi vì một khi hắc gặp chuyện nguy hiểm hay phát sinh ra sự tình gì bất ngờ thì Chiêu Minh có thể trực tiếp cải trang trộn lẫn ở trên thuyền mà rời khỏi Z quốc.

Gương mặt đẹp trai của Phương Quân Dục chậm rãi hiện lên nụ cười: “Tôi không nghĩ cậu trung thành với Tô Sùng Hoa như thế, hắc chết đã một tháng rồi, rõ ràng cậu có cơ hội để rời khỏi Z quốc.”

Mặt Chiêu Minh trắng bệch, cười khinh thường: “Phương tổng, chúng ta là người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám như thế. Cho dù tôi có muốn rời đi, cũng chưa chắc có thể đi.” Bất kể là bằng đường biển hay đường hàng không, một khi hắc lộ diện, kết cục của hắc vẫn là bị phát hiện. Thời điểm nhìn thấy Phương Quân Dục, hắc đã nhạy bén đoán được con người trẻ tuổi nắm quyền ở Phương gia kia muốn lấy mạng hắc. Tuy hắc không biết rõ nguyên nhân, nhưng Phương Quân Dục sẽ không vô duyên vô cớ sử dụng tinh lực nhiều như vậy ở trên người tiểu nhân vật không đáng chú ý như hắc.

“Cậu rất thông minh.” Phương Quân Dục mỉm cười, “Thế nhưng cậu không đoán trước được tương lai, nên cũng không biết được tôi sẽ tìm cậu. Sở dĩ cậu lưu lại không muốn rời khỏi Z quốc không phải vì lo lắng sẽ bị người ta phát hiện hành tung, mà là cậu căn bản không hề muốn rời khỏi Z quốc.”

Chiêu Minh nhếch môi, suy nghĩ trong lòng hắc bị Phương Quân Dục nói đến một phần cũng không sai. Hắc biết cái chết lần này của Tô Sùng Hoa không đơn giản, hắc muốn ở lại Z quốc để tiện cho việc điều tra

rõ chân tướng, sau đó báo thù cho Tô Sùng Hoa. Nếu như không có Tô Sùng Hoa, hẳn có thể đã sớm mất mạng từ bấy năm trước.

“Cậu tên gì?” Tô Sùng Hoa đưa tay về phía hắn, hòa nhã nói. Năm ấy hắn mười ba tuổi, lớn lên vừa gầy vừa nhỏ con, nhìn qua thậm chí còn chưa đến mười tuổi, cơ thể sau quần áo chằng chịt vết thương.

“Tôi không có tên.” Chiêu Minh cắn cắn môi.

“Vậy thì gọi cậu là Chiêu Minh.” Tô Sùng Hoa cười nói, “Chiêu Minh nghĩa là tươi sáng, hi vọng cậu có thể quên đi quá khứ đen tối của mình.

Bất kể người ngoài nhìn nhận Tô Sùng Hoa như thế nào, hắn chỉ cần biết Tô Sùng Hoa là người đã cứu hắn từ cõi chết, vậy là đủ.

Chiêu Minh nói không sai, mặc kệ là hắn có muốn rời khỏi Z quốc hay không, Phương Quân Dục chắc chắn sẽ không cho phép hắn rời đi. Phương Quân Dục sử dụng thế lực của Phương Gia với The Eagle, trừ phi Chiêu Minh trốn mãi không xuất hiện, chứ một khi hắn đến chỗ công cộng, các cơ sở ngầm sẽ ngay lập tức báo cho Phương Quân Dục.

Chiêu Minh không hề rời khỏi Z quốc, chứng tỏ hắn muốn báo thù cho Tô Sùng Hoa. Tuy hiện tại tạm thời hắn không đoán được Tô Vị Nhiên là người hạ thủ, nhưng dĩ nhiên Phương Quân Dục sẽ không khoan dung để cho quả bom hẹn giờ này tồn tại.

Phương Quân Dục hướng ra sau phát tay, những người vây quanh Chiêu Minh tự động lùi ra phía sau Phương Quân Dục.

Chiêu Minh nhíu mày một cái, hắn cũng không làm gì để có thể kinh động đến sự chú ý của tổng giám đốc Phương thị, đáng giá để cho Phương Quân Dục sử dụng nhiều tâm huyết đến vậy để tìm kiếm hắn. Lẽ nào — Chiêu Minh bỗng nhiên trợn to mắt!

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Phương Quân Dục: “Anh yêu Tô Vị Nhiên?”

Nhìn thấy động tác của Chiêu Minh, Phương Quân Dục biết Chiêu Minh từ sự xuất hiện của anh đã thông suốt được chuyện gì, cảm thấy được điều gì.

“Tôi yêu em ấy.” Phương Quân Dục tuần dật nở nụ cười tao nhã.

“Thì ra là vậy —” Chiêu Minh lẩm bẩm. Vốn dĩ hắn chỉ có chút thất vọng khi không thể báo thù cho Tô Sùng Hoa, nhưng trong lòng vẫn còn bình tĩnh. Thế nhưng ngay tại thời điểm mấu chốt này thông suốt mọi chuyện, hắn chợt thấy rất không cam lòng! Hắn không thể chết dễ dàng như vậy!

Phương Quân Dục mỉm cười: “Cậu có biết sao tôi có thể tìm tới được nơi này không?”

Chiêu Minh cười lạnh: “Phương gia cùng với hệ thống tình báo hùng mạnh của The Eagle như thế, chỉ cần sống trong nghề thì sẽ biết rõ.”

Phương Quân Dục khẽ lắc đầu, cười nói: “Là Tô Sùng Hoa nói cho tôi biết.”

“Không thể nào!” Thân thể Chiêu Minh dần dần run rẩy, “Chẳng lẽ...”

Phương Quân Dục cũng không có trả lời câu nói của hắn.

“Ha —” Chiêu Minh đột nhiên cười, kiểm soát nét mặt thừa thãi. Hắn nhìn về phía Phương Quân Dục, vẻ mặt lạnh nhạt, “Quả thực hiện tại tao không giết được Tô Vị Nhiên. Nhưng —” hắn cũng không có tiếp tục nói, khóe miệng nhếch lên một nụ cười quỷ dị, ánh mắt như buồn như vui.

— Phương Quân Dục, tao không giết được Tô Vị Nhiên. Nhưng Tô Vị Nhiên so với bản thân nó còn yêu mày sâu đậm hơn, nếu như bắt mày phải chôn cùng tao, so với việc tự tay giết chết Tô Vị Nhiên còn làm cho nó đau đớn hơn.

Chiêu Minh chậm chậm lùi về phía sau, cái ghế dường như sắp trượt. Cái ghế ngã ra sau, mà Chiêu Minh cũng ngay tức khắc chặt vật ngã nhào ra sàn.

Không thể nào! Tâm Chiêu Minh xoắn xuýt, rõ ràng hắn đã nhấn cái nút giấu dưới chân ghế, tại sao không có một chút phản ứng nào!

Lúc trước vì đề phòng trường hợp, Chiêu Minh ẩn núp trong xe container có gắn bom xung quanh. Mà cái nút điều khiển được giấu dưới ghế. Ghế này không có chân trước bên phải.

Phương Quân Dục cười nói: “Mày đặt bom à?”

Chiêu Minh tuyệt vọng, cười tự giễu. Người như Phương Quân Dục làm sao có thể trong tình huống không chắc chắn mà đặt mình vào nguy hiểm cơ chứ. Bom từ trước khi Phương Quân Dục bước vào nơi này đã bị loại bỏ rồi.

Phương Quân Dục quay về phía thuộc hạ của mình gật đầu, thuộc hạ của anh hiểu ý. Sau đó Phương Quân Dục xoay người rời khỏi nơi này, khi Phương Quân Dục vừa bước ra cửa lớn của xe container thì sau lưng vang lên tiếng súng.

57.

Tác phẩm: Khi Nữ Vương Thụ Gặp Phúc Hắc Công.

Tác giả: Thanh Vụ Liễm Nguyệt.

58. Chương 57

Tô Vị Nhiên kiên trì yêu Phương Quân Dục không phải chỉ tám năm, mà là kiên trì hết nửa đời người.

Trong những ngày gần đây, Joe lúc nào cũng lấy đủ các loại lý do để lôi kéo Tô Vị Nhiên đi tham quan Barcelona, cái kiểu tưởng bỏ như đang yêu đương nồng thắm này của Joe làm thuộc hạ cũng phải hoảng sợ, không đành lòng đối mặt. Vì thấy nhàm chán nên Tô Vị Nhiên vui vẻ tiếp nhận lời mời của Joe. Khi Tô Vị Nhiên đi cùng Joe, mỗi một lần đều xuất hiện những tình huống bất ngờ, phải đối mặt với tình cảnh lúng túng, khó xử nhưng trái lại Joe không hề để tâm chút nào, mà còn có xu hướng càng lúc càng nghiêm chỉnh hơn. Lúc Tô Vị Nhiên nhàn rỗi luôn lấy Joe ra làm trò tiêu khiển để giết thời gian.

Joe đang ở trong phòng làm việc, Tô Vị Nhiên lười nhát dựa vào ghế sofa, khẽ thở dài một hơi: “Gần đây quá mức thanh bình, thật là nhàm chán.”

Joe đang nghiên cứu bản kế hoạch về loại súng mới nhất thuộc hạ vừa đưa lên, nghe vậy thì ngẩng đầu lên nhìn Tô Vị Nhiên cười: “Em có biết câu nói này của em rất đáng đánh hay không.” Cuộc sống này hỗn loạn đến mức điều mà người ta mong muốn nhất, đó chính là được bình an vô sự mà sống. Mong muốn này đối với những người bình thường khác mà nói thì rất dễ dàng, nhưng đối với những kẻ như bọn hắn thì chỉ là hy vọng xa vời. Những kẻ như bọn hắn, cho dù là đang ngủ cũng phải có người bí mật bảo vệ bên cạnh.

Tô Vị Nhiên không quan tâm cười cợt: “Tôi biết. Nhưng mà thế thì làm sao?”

Joe nhún vai: “Quả thật muốn bắt được em là điều không tưởng.” Nói xong hắn đem súng trong tay ném đến chỗ Tô Vị Nhiên, “Em nhìn chút xem, đây là sản phẩm nghiên cứu mới nhất của CI.” CI là tập đoàn cung cấp súng ống đạn dược lớn nhất Châu Âu, phải quen biết thì mới có thể gần bó hợp tác. Joe là cổ đông lớn nhất của CI, nắm trong tay bốn mươi sáu phần trăm cổ phần.

Tô Vị Nhiên không nhúc nhích, dùng một tay tiếp lấy khẩu súng Joe ném tới. Sau đó cúi đầu liếc mắt nhìn, thờ ơ để ngón tay lướt qua nòng súng.

“Như thế nào?” Joe cười hỏi, “Là Charles tự mình thiết kế.”

Charles là kỹ sư cao cấp nhất của CI, cũng là một trong những chuyên gia nổi tiếng nhất về vũ khí trên thế giới. Nhưng người này không bao giờ xuất hiện trước mọi người, vì vậy không ai biết thông tin cụ thể của Charles. Người ngoại đạo lan truyền rằng Charles là một người đàn ông trung niên trên năm mươi tuổi. Nhưng trên thực tế, Charles năm nay vừa tròn ba mươi tuổi. Lúc trước có nhiều tầng lớp thế gia kinh doanh

vũ khí hàng đầu thế giới, kể cả CI tiếp cận Charles mời anh ta hợp tác, thế nhưng Charles chỉ chọn mỗi CI. Mọi người đều nghĩ rằng đó là vì lợi ích mà CI đưa ra cao hơn hẳn các công ty khác, nhưng thật ra không phải như vậy. Tô Vị Nhiên là một trong những người biết được nội tình chuyện này. Danh dự, địa vị thậm chí là tiền tài đối với Charles mà nói hẳn không hề thiếu, Joe biết rõ điều này. Cho nên cuối cùng Joe chơi đòn tâm lý. Rốt cục thành công lừa Charles lên giường của mình.

Tô Vị Nhiên sau khi biết rõ toàn bộ quá trình sự việc thì cùng với Tô Nguyên, hiếm khi nghiêm túc đánh giá nam nhân trẻ tuổi đã nhẹ nhàng an vị lên vị trí đứng đầu Mafia này — Joe là loại người để có thể đạt được mục đích sẽ không chừa bất kỳ một thủ đoạn nào, bất kể là bán đi thể xác hay bán đi linh hồn, hẳn cũng chẳng hề lưu tâm.

Tô Nguyên nghe xong chỉ phun ra một câu: Có thể leo lên được vị trí này, bản chất căn bản đều giống nhau.

Tô Vị Nhiên khẽ cười một cái, không để ý. Khi đó, cậu không hề ly khai khỏi người Phương Quân Dục. Quan điểm của cậu về tình yêu, vẫn như xưa giữ lại một phần trống rỗng.

Tô Vị Nhiên cười: “Tôi không hề có chút nghi ngờ nào với súng ống do Charles thiết kế, nhưng e rằng loại hoa văn khó coi này là do anh bắt người ta thêm vào nhĩ.” Charles thiết kế vũ khí luôn luôn đơn giản thực tế, tuyệt đối sẽ không bao giờ trên bề mặt khẩu súng lại thiết kế hoa văn phong cách Rococo như này.

() Phong cách Rococo: Từ Rococo là sự kết hợp của từ rocaille (vỏ) trong tiếng Pháp và từ barocco trong tiếng Ý. Rococo là hoa lá, dừa cột, lung linh, phù phiếm, gợi tình đúng như một người đàn bà Pháp thế kỷ 18 chỉ thích trang điểm, mặc đẹp, xem hát, chơi bời. – Theo GG.

Joe thấp giọng cười: “Em không thấy những hoa văn này rất độc đáo sao?”

Tô Vị Nhiên thường thức khẩu súng thiết kế tinh xảo trong tay, mỉm cười nói: “Tôi cảm thấy hoa văn này nhìn giống như là một đàn giun ngoằn ngoèo trôi theo tảng băng để có thịt ăn.”

Khóe miệng Joe giật giật: “...” Hắn chậm rãi thở ra, “Thân ái à, em tốt xấu gì cũng từng học qua lịch sử hội họa, không nên giống như những kẻ tầm thường không hiểu tính thẩm mỹ như thế chứ.”

Tô Vị Nhiên cười: “Nếu như đây chính là cái mà gọi là “thẩm mỹ nghệ thuật”, tôi đây tình nguyện cả đời này làm bạn với những kẻ tầm thường.”

Joe: “...” Hắn xấu hổ ho một tiếng: “Khụ khụ Chúng ta không bàn về vấn đề này nữa.”

Tô Vị Nhiên ném súng lại cho Joe, uể oải mở miệng nói: “Thực ra ngay từ đầu anh có thể nói thẳng ra, cần gì phải vòng vo thế.”

“Không phải em thích súng sao?” Joe xoay khẩu súng trong tay, “Tôi còn tưởng rằng em sẽ thích nó.”

Tô Vị Nhiên khẽ cười: “Tôi nghĩ là tôi càng thích lời nói thật lòng của anh hơn.”

Joe hỏi: “Em không phải đã biết rồi sao?”

Tô Vị Nhiên cười như không cười: “Anh không nói làm sao mà tôi biết được?”

Joe nhẹ cười: “Thật là, thế lực của Tô gia ở Châu Âu cũng không thể khinh thường, tôi nghĩ em đã sớm biết.”

“Thật ra cũng không tính là sớm, tối hôm qua tôi mới nhận được tin tức.” Tô Vị Nhiên đứng dậy. Tây Tư Lam gia tộc đột nhiên triệu hồi toàn bộ danh sách xếp hạng cao thủ ở trụ sở Châu Âu.

“Em không lo lắng chút nào sao?” Joe hỏi.

Tô Vị Nhiên cười: “Tôi cực kì sợ, sợ đến mức đầu óc trống rỗng.” Cậu quay đầu nhìn Joe, đáy mắt mang theo một tia mê hoặc lơ đãng, “Anh nói tôi nên làm thế nào bây giờ?”

Joe một tay chống cằm, mỉm cười: “Thân ái, anh sẽ bảo vệ em.”

Tô Vị Nhiên thấp giọng bật cười: “Tôi thật thụ sủng nhược kinh (được yêu thương mà lo sợ) nha, hận không thể lấy thân báo đáp anh.”

Joe cười cười: “Cần còn không được.”

Tô Vĩ Nhiên đi về phía Joe, hai ngón tay nâng cằm Joe lên, tinh tế đánh giá khuôn mặt vuông vức tuần lã của Joe, nhếch khóe môi: “Quá dài quá khỏe. So sánh mà nói, tôi vẫn tương đối thích nam nhân Châu Á hơn.”

Joe giữ tay Tô Vĩ Nhiên, đôi mắt xanh thăm giống như biển sâu nhìn thẳng Tô Vĩ Nhiên: “Đó là bởi em không nguyện ý thay đổi, thật ra có rất nhiều sự lựa chọn.” Hắn mỉm cười: “Em có thể thử thay đổi lựa chọn của mình một lần, biết đâu sẽ phát hiện ra được điều tốt đẹp hơn.” Khoảng cách giữa hai người ngày càng gần, môi gần như muốn chạm vào nhau. Tô Vĩ Nhiên nhếch môi, “Tôi tuy có nhiều sự lựa chọn, nhưng tôi không lựa “Giống ngựa” bên trong quá mức phát triển.”

Joe nghe được lời này, sững sờ ngó người ra, nhưng không có buông tay Tô Vĩ Nhiên ra, hai người cứ như vậy mà lẳng lẳng đối diện nhau. Lát sau, Joe mới chậm rãi thanh minh: “Chỉ là nhu cầu sinh lý của nam nhân mà thôi. Nhiều năm như vậy tôi cũng chỉ quan tâm một mình em.”

Tô Vĩ Nhiên khê cười: “Chẳng lẽ còn muốn tôi đội ơn à?”

Joe khê nhú mày: “Tôi không có ý đó.”

“Vậy anh dựa vào cái gì mà cho rằng tôi sẽ không để ý (đến chuyện nhu cầu sinh lý ngựa đực của Joe)?”

Joe có chút mệt mỏi tựa lưng vào ghế ngồi, nhìn về phía Tô Vĩ Nhiên, cười khổ: “Elvis, đây chỉ là cái cớ để em từ chối tôi mà thôi.”

Tô Vĩ Nhiên lười nhát ngồi trở lại sofa, cười bảo: “Bị anh nhìn ra rồi.” Cậu giương mắt nhìn về phía Joe, “Tuy đây chỉ là cái cớ, nhưng cũng là sự thật.”

“Nếu như em nói em có để ý, tôi sẽ không như vậy nữa.”

Hắn nghiêm túc nhìn Tô Vĩ Nhiên, “Anh thật lòng với em mà.”

Tô Vĩ Nhiên thấp giọng cười khê: “Anh cho rằng tôi sẽ quen anh sao?” Cậu lạnh nhạt nhìn Joe anh tuần phóng khoáng, mang theo một chút dung túng, lấy câu nói này để chặn miệng Joe lại.

Joe nở nụ cười nhàn nhạt: “Hóa ra từ lúc bắt đầu tôi đã bị em gạt bỏ ra ngoài.”

Ngón trỏ tay phải của Tô Vĩ Nhiên nhẹ nhàng xoa xoa trên tay vịn sofa, “Ừ.” Tô Vĩ Nhiên lúc này trả lời thẳng thừng ngắn gọn.

“Elvis bảo bối, em thật biết cách làm người khác tổn thương.” Joe cười cợt.

Tô Vĩ Nhiên khê cười: “Quá khen quá khen, đó là vì anh chưa tiếp xúc với Phương Quân Dục thôi.”

Tuy trong lòng biết rõ, nhưng Joe vẫn có chút không cam lòng hỏi: “Tôi có nơi nào không sánh được với Phương Quân Dục?” Rõ ràng hắn gặp Elvis còn sớm hơn cả Phương Quân Dục.

“Được rồi, anh ta chỗ nào cũng không sánh nổi với anh.” Tô Vĩ Nhiên thấp giọng trêu, “Ngay cả số lượng tình nhân cũng không sánh nổi với anh.”

Tô Vĩ Nhiên tất nhiên là nhìn thấy sự không cam lòng từ đôi mắt của Joe. Cậu chỉ cười: “Nếu như có một ngày, xảy ra xung đột lợi ích giữa tôi và anh, anh định làm thế nào hả?” Tô Vĩ Nhiên nhìn khóe môi nhúc nhích muốn nói của Joe, chậm rãi bổ sung thêm “Tôi không phải nói cái loại xung đột lợi ích kiểu mấy trăm triệu USD, mà là loại nguy hiểm đến địa vị của anh.” Ví dụ như là mất đi vị trí đứng đầu Mafia kia —

Joe trầm mặc.

“Lúc ấy lựa chọn của anh sẽ rất rõ ràng, hơn nữa còn sẽ không chút do dự.” Tô Vĩ Nhiên cười thay thế hắn trả lời, “Thừa nhận đi, trong lòng anh người anh quan tâm nhất không phải là tôi, mà là chính bản thân anh.” Trước Tô Vĩ Nhiên có nói, Joe là một người có thể vì lợi ích chính mình mà chấp nhận bán đi linh hồn bản thân. Thực chất bên trong hắn cùng Tô Vĩ Nhiên giống nhau, đều ích kỷ và nguy hiểm. Thời điểm Tô Vĩ Nhiên lần đầu tiên nhìn thấy Joe, thì biết ngay bọn họ là đồng loại. Cũng bởi vì quá hiểu rõ, cho nên đối với Joe, cậu vừa thưởng thức vừa đề phòng, ngoài ra, cũng không thể sản sinh ra bất kỳ tình cảm dư thừa nào. Joe có hảo cảm với Tô Vĩ Nhiên, thậm chí yêu say đắm cũng một phần là do hắn yêu bản thân mình.

Cho nên đó là lý do tại sao bên cạnh nhiều tình nhân đến vậy, Joe trước sau như một vẫn không quên được Tô Vị Nhiên.

Joe khẽ thở dài, hẳn biết nếu cứ xoắn xuýt ở vấn đề này thì ngay cả việc làm bạn bè với Elvis cũng không được. Tuy chưa theo đuổi được Elvis, nhưng mấy năm qua ở chung như vậy hẳn vẫn hiểu tính cách của em ấy. Một khi trong lòng em ấy đã quyết định, sẽ không bao giờ dễ dàng thay đổi. Cũng như năm ấy em ấy lựa chọn yêu Phương Quân Dục, chỉ đi đúng trên con đường này không quay đầu.

Joe biết rõ Tô Vị Nhiên rời khỏi Phương Quân Dục tuyệt đối không phải bởi vì bên người Phương Quân Dục xuất hiện một Phong Viễn, mà nhất định là có một nguyên nhân sâu xa nào đó mới khiến cho Tô Vị Nhiên lựa chọn buông tay. Bằng không Phong Viễn cũng chỉ là một nam sủng (money boy), không tới lượt Tô Vị Nhiên động thủ, cũng sẽ có người giúp em ấy ra tay trước. Mà cái lý do kia cũng là điều mà Joe hiểu kỳ, nhưng bất luận hẳn điều tra thế nào cũng không ra được nguyên nhân trọng yếu khiến Tô Vị Nhiên phải buông tay.

Suy đoán của Joe không sai, nhưng hẳn không thể nào biết được Tô Vị Nhiên kiên trì yêu Phương Quân Dục không phải chỉ tám năm, mà là kiên trì hết nửa đời người. Được sống lại, đối với tai nạn máy bay kia, cậu vẫn yêu Phương Quân Dục. Các loại gút mắc của kiếp trước kiếp này đan xen lẫn lộn mới làm cho Tô Vị Nhiên muốn triệt để buông tay Phương Quân Dục. Cậu đã quá mệt mỏi rồi.

Vì bị khuất sáng nên gương mặt tinh xảo của Tô Vị Nhiên có vẻ mờ lung, vẻ mặt cũng trở nên mơ hồ. Joe nhìn Tô Vị Nhiên, chớp mắt chợt bừng tỉnh. Người này cuối cùng vẫn không thuộc về hắn sao?

Thế nhưng Joe rất nhanh lấy lại được tinh thần. Giống như nghĩ thông suốt cái gì, gương mặt Joe chậm rãi lộ ra nét cười vui vẻ. Cho dù Elvis không thuộc về hắn, thì cũng không hề thuộc về Phương Quân Dục. Một khi Elvis đưa ra quyết định, chắc chắn sẽ không thay đổi quyết định ấy. Nếu như em ấy lựa chọn rời bỏ Phương Quân Dục, cũng có nghĩa là Phương Quân Dục đã mất đi cơ hội. Đồng thời Elvis sau khi rời đi, cũng như chọn lựa phương thức “giương cung bạt kiếm” đối mặt, như vậy khả năng em ấy hối hận quay đầu lại cũng rất nhỏ. Nghĩ đến đây, trong lòng Joe âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

58.

Tác phẩm: Khi Nữ Vương Thụ Gặp Phúc Hắc Công.

Tác giả: Thanh Vụ Liễm Nguyệt.

59. Chương 58

Cái gọi là tình yêu, cũng chỉ món trang sức tô điểm thêm cho thành công của người đàn ông mà thôi, có thì càng thêm hoàn mỹ, mà không có thì cũng chẳng sao cả.

Sau khi Joe suy nghĩ thông suốt thì hẳn khôi phục lại dáng vẻ tiêu sái ngông nghênh trước kia, cười nói: “Bước tiếp theo em định làm gì?”

“Không phải anh nói sẽ bảo vệ tôi sao?” Tô Vị Nhiên cười khẽ hỏi ngược lại, “Chẳng lẽ vì tôi từ chối anh mà anh thay đổi chủ ý? Thực sự là vô tình đến mức làm lòng tôi tan nát.”

Joe cười nhìn Tô Vị Nhiên: “Làm sao bây giờ, chỉ cần tôi và em lên giường với nhau, tôi sẽ không chút do dự nào mà hiến thân vì em.”

“Hiến thân?” Tô Vị Nhiên trêu chọc, “Thực ra anh đã hiến thân vô số lần cho đủ loại người rồi, tôi nghĩ bản thân vẫn không nên tham gia vào loại náo nhiệt này thì hơn.”

Joe: “...”

“Ngày mai tôi sẽ rời khỏi đây.” Giọng nói Tô Vị Nhiên nhàn nhã vang lên.

“Nhanh như vậy?” Joe có chút giật mình, hẳn còn cho rằng Tô Vị Nhiên sẽ lẳng lặng ở lại chỗ này chờ đợi động thái của Tô Lê rồi tiến hành phản kích chứ.

Tô Vị Nhiên bật cười, “Để cho bản thân nằm ở trạng thái bị động, anh không thấy rất ngu xuẩn sao?”

“Tôi làm sao lại quên mất, em không phải là loại người nằm chờ người ta tìm tới cửa.” Joe nói, sau đó lại hỏi, “Em định đến Hanover () hay đi Munich?” Hanover là nơi đặt trụ sở chính của gia tộc Tây Tư Lâm, còn Munich là nơi cuối cùng máy bay tư nhân của Alen hạ cánh.

() Hannover (theo tiếng Đức) hoặc Hanover (theo tiếng Anh) nằm trên dòng sông Leine, là thủ phủ của bang Niedersachsen, Đức.

Tô Vị Nhiên thấp giọng cười: “Anh là đang muốn thử điểm giới hạn của IQ tôi à?”

Joe khẽ lắc đầu, “Tôi không có ý này.”

“Vậy sao anh lại hỏi tôi vấn đề ngu ngốc như thế?” Tô Vị Nhiên uể oải liếc mắt nhìn về phía Joe, “Có lẽ toàn bộ các chất dinh dưỡng của anh đều tập trung ở thân dưới, sau đó bị người ta vắt ra hết rồi.”

Joe: “...”

“Nếu cho anh chọn, anh sẽ đi nơi nào?” Tô Vị Nhiên nghiêng người dựa vào sô pha, hai chân vắt chéo, thả lỏng tư thế.

“Tất nhiên là đi Paris.” Joe nói.

Tô Vị Nhiên nhún vai: “Thì ra IQ của anh vẫn còn.” Mặc dù Munich là nơi cuối cùng máy bay tư nhân của Alen hạ cánh, nhưng đây cũng chỉ là chiêu bài để che dấu tai mắt mọi người. Paris là trạm ngừng thứ hai của máy bay, căn cứ vào tin tình báo, các nhân viên của trạm cũng đang biến động rất gay gắt.

“À phải rồi, nếu như không phải do anh, sự tình sẽ không phiền phức như vậy.” Tô Vị Nhiên như cười như không nhìn Joe nói. Nếu như không phải nửa đường xuất hiện tên Alen kia, Tô Lê đã chết vào lúc Tô Vị Nhiên bố trí ám sát rồi. Mà nguyên nhân Alen muốn đối đầu với Tô Vị Nhiên, hoàn toàn là bị liên lụy bởi Joe.

“Ôi, thân ái à, đối với chuyện này tôi thấy rất có lỗi.” Joe thâm tình chân thành nhìn Tô Vị Nhiên.

Tô Vị Nhiên mỉm cười: “Tôi thấy anh nửa phần tâm ý xin lỗi cũng không có.” Trái lại, Joe còn nhân cơ hội này mà dành thời gian ở cùng với Tô Vị Nhiên.

“Lộ rõ như vậy sao?” Bị vạch mặt Joe mặt không đỏ thỏ không loạn, “Tôi còn tưởng rằng tôi che giấu rất tốt chứ.”

Tô Vị Nhiên cười nhẹ nhàng: “Anh cũng nên bồi thường cho tôi nhỉ.”

Joe gật đầu: “Chuyện này là tất nhiên. Không thì tôi lấy thân báo đáp nhé?”

“Thân anh không có giá trị.” Tô Vị Nhiên nhàn nhã nói.

“...”

“Anh nên hủy bỏ hết bố trí của mình ở Hanover đi.” Tô Vị Nhiên nói.

Nụ cười của Joe dần dần biến mất, ánh mắt cũng nghiêm túc hẳn lên: “Hóa ra em biết.”

Tô Vị Nhiên cười mỉm: “Nếu bản thân bị lợi dụng, tôi cũng nên thu lấy một ít lợi tức nhỉ.”

Joe ngẩng ngửa khẩu súng trong tay, “Thế nhưng khoản lợi tức này cũng quá lớn rồi.”

Tô Vị Nhiên thấp giọng cười, ánh mắt sắc bén lạnh lẽo: “Joe thân ái à, tôi ghét nhất là bị người lợi dụng, nếu như không có gì báo đáp lại, tôi sẽ rất tức giận.”

Đầu ngón tay của Joe đặt lên chốt an toàn, “Em biết lúc nào?”

“Từ khi vừa mới bắt đầu.” Tô Vị Nhiên mỉm cười nói, “Vốn chỉ vô tình đến đây, nhưng các người một hai muốn tôi tham dự vào, nếu tôi không tham dự thật thì đúng là có lỗi với dụng tâm lương khổ của các người.

Các người chỉ là muốn tôi làm bia ngắm cho lợi ích của các người thôi, cũng không phải quá có lỗi với tôi, thiệt thòi cho các người luôn miệng nói yêu tôi mà đối xử với tôi như thế, lòng tôi sẽ nguội lạnh đó nha.”

“Còn có thêm ai?” Joe từ trong lời nói của Tô Vị Nhiên nhạy bén phát giác sau lưng chuyện này còn có một người khác.

“Anh nói xem còn có ai?” Tô Vị Nhiên khoé mắt khiêu khích, thu lại ý lạnh nơi đáy mắt, mang đến một chút giễu cợt.

Joe suy nghĩ một chút nhìn Tô Vị Nhiên, rồi mới mở miệng nói: “Là Phương Quân Dục?”

Tô Vị Nhiên cười: “Anh thật thông minh.”

Nhìn vẻ mặt không tưởng nổi của Joe, Tô Vị Nhiên thấp giọng nói: “Ngay cả anh – người yêu tôi nhất trên đời này còn làm như vậy được, người khác có làm giống vậy thì cũng không khó lý giải lắm, anh nói phải không?” Tô Vị Nhiên thờ ơ dùng lời nói đem bản chất của Joe vạch trần đến rõ ràng, lại khiến cho Joe nửa câu cũng không thốt lên nổi. Bất luận là nói hay không nói, bất luận là giải thích như thế nào, lời nói của hắn cũng sẽ tát lại hắn. (tự vả)

Tô Vị Nhiên ngay từ đầu đã nhận được tin mật báo về việc người đứng đầu của gia tộc Tây Tư Lâm Simon bị bệnh nặng. Sau đó người thừa kế của gia tộc Tây Tư Lâm Alen nguyên bản ít tiếp xúc với Tô Vị Nhiên lại đột nhiên nhúng tay vào chuyện của cậu, còn cứu sống Tô Lê – một kẻ chẳng có quan hệ gì đến gia tộc Tây Tư Lâm. Alen người này xưa giờ không làm chuyện gì vô ích, không thể ngàn dặm xa xôi chạy đến Z quốc đắc tội với Tô Vị Nhiên chỉ để cứu sống một kẻ vô dụng. Mà Alen ở lại chính là điểm mấu chốt giúp cậu nghĩ thông suốt. Chuyện Joe yêu thích cậu không phải bí mật gì. Và có thể làm cho Alen tưởng rằng làm như thế đối với Tô Vị Nhiên sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng với Joe, chỉ có thể do Joe tự mình thả tin tức ra bên ngoài. Dù sao làm đối thủ cũng đã lâu, Alen tất nhiên sẽ hiểu rõ Joe, mà có thể lừa gạt được sự tin tưởng của Alen, cũng chỉ có thể do Joe tự mình tung tin gây rối.

Chỉ sợ sau khi nhận được tin Simon bệnh nguy kịch Joe liền động tâm muốn thừa dịp này mà chiếm đoạt gia tộc Tây Tư Lâm. Thế nhưng gia tộc Tây Tư Lâm kinh doanh cũng đã trăm năm, gia tộc của Joe cùng họ thực lực tương đương nhau, coi như có xảy ra nội chiến, một mình Joe muốn hoàn toàn chiếm đoạt gia tộc Tây Tư Lâm là chuyện không thể. Cho nên hắn bắt đầu suy tính đến việc có được một đồng minh giúp mình đối phó gia tộc ấy. Nhưng với tính cách của Joe đương nhiên hắn sẽ không muốn có thêm một thế lực nào khác phân chia gia tộc Tây Tư Lâm với hắn.

Chính vì vậy Tô Vị Nhiên trở thành lựa chọn tốt nhất của Joe. Hắn bắt đầu thả tin tức ra đồng thời tự thể nghiệm, làm cho tất cả mọi người đều biết hắn yêu Tô Vị Nhiên, chỉ để ý đến Tô Vị Nhiên, có thể làm tất cả vì Tô Vị Nhiên. Đôi lúc, chính bản thân hắn cũng bị loại diễn xuất này lừa gạt, nghĩ rằng hắn thật sự yêu Tô Vị Nhiên.

Thâm độc. Joe cũng chỉ có tự lừa bản thân thì mới có thể lừa gạt được kẻ thù khôn khéo xảo hoạt kia. Nói hắn yêu thích Tô Vị Nhiên không sai, nhưng không có cái gì trên đời này có thể trọng yếu hơn lợi ích của bản thân. Cái gọi là tình yêu, cũng chỉ món trang sức tô điểm thêm cho thành công của người đàn ông mà thôi, có thì càng thêm hoàn mỹ, mà không có thì cũng chẳng sao cả.

Đẩy Alen đến thế thù địch với Tô Vị Nhiên, như vậy Tô Vị Nhiên sẽ bắt tay vào việc đối phó với gia tộc Tây Tư Lâm. Mà Tô Vị Nhiên đối phó với gia tộc Tây Tư Lâm là do Alen, chứ không phải là do thế lực của gia tộc Tây Tư Lâm. Đợi đến khi gia tộc ấy suy tàn, người hắn đã bố trí ở trụ sở của gia tộc Tây Tư Lâm dĩ nhiên sẽ bắt tay vào việc chiếm đoạt lấy gia tộc.

Biểu hiện sau này của Alen làm Joe rất hài lòng, mọi chuyện vẫn tiến hành theo dự tính của hắn. Hắn chỉ cần lẳng lặng mà chờ đợi kết quả cuối cùng là xong.

Tô Vị Nhiên cười như có như không nhìn Joe, nói: “Thật ra tôi đối với gia tộc Tây Tư Lâm không hề có hứng thú, thế nhưng nếu như đã tham dự vào cuộc vui rồi, tôi đương nhiên là muốn yêu cầu thứ tôi nên nhận được. Anh nói có đúng không?”

Joe quan sát khẩu súng trong tay: “Nếu tôi không đồng ý thì sao?” Nếu như có thể chiếm được gia tộc Tây Tư Lâm, thế lực của hắn đương nhiên sẽ tăng gấp đôi. Đối với cá mồi trí mạng này, ngay cả Joe cũng

không thể chống cự lại được. Quyền lực, địa vị, tiền tài đối với đàn ông mà nói, không thể bỏ qua, cũng không thể cưỡng lại.

Tô Vị Nhiên mỉm cười: “Vậy thì tôi chỉ có thể ra tay diệt trừ những người anh đã bài bố ở Hanover thôi.” Cậu đưa một ngón tay ra, “Tôi cho anh hai lựa chọn. Một là tự anh rút người đi.” Sau đó lại đưa một ngón tay nữa, “Hai là tôi đến rút người giúp anh.”

Cậu ôn nhu hỏi: “Anh chọn cách nào?”

“Nếu như tôi cả hai cách đều không chọn?” Joe nói.

“Vậy thì tôi sẽ coi như anh tự động từ bỏ quyền lựa chọn, giúp anh chọn cách đầu tiên.” Tô Vị Nhiên uể oải dựa vào ghế sofa, híp mắt lại, “Anh không còn lựa chọn nào khác đâu.”

Lúc sau, Joe chậm rãi vuốt ve hoa văn tinh xảo trên nóng súng, nhàn nhạt cười: “Elvis, em quá thông minh. Nếu như em không thông minh như vậy thì có phải tốt hơn không?”

Tô Vị Nhiên mỉm cười: “Không thông minh thì sẽ thay anh đổ máu thay anh kiếm tiền, cuối cùng người ngu ngốc chết cũng chỉ có tôi. Thật không đáng.”

“Có chuyện tôi rất hiếu kỳ, làm sao em biết Phương Quân Dục cũng tham dự vào việc này?” Joe hỏi. Ngay cả bản thân hắn cũng không có phát hiện ra trong chuyện này có bóng dáng của Phương Quân Dục, chẳng trách kế hoạch thực hiện thuận lợi đến như vậy, chẳng trách có thể tương đối dễ dàng lừa tên Alen khôn khéo lại cẩn trọng kia.

“Phương gia cùng với hệ thống tình báo The Eagle quả thực là số một, nhưng chưa chắc Tô gia kém hơn bọn họ.” Tô Vị Nhiên khẽ cười nói. Cậu chỉ nói mà không động gì đến giải thích nguyên nhân. Cậu không cần thiết phải giải thích nhiều như thế với Joe.

“Anh vẫn chưa nói với tôi sự lựa chọn của anh.” Ngón trỏ Tô Vị Nhiên nhip nhip lên tay vịn sofa.

Joe cầm súng nhắm thẳng vào Tô Vị Nhiên. Tuy khẩu súng này không có đạn, thế nhưng kiểu thái độ này đã nói lên tất cả. Tô Vị Nhiên giống như không nhìn thấy khẩu súng nhắm vào mình, lười biếng dựa vào sofa, mỉm cười nói: “Tôi đã sai Berton phái người mai phục xung quanh đây, chỉ cần trước khi trời tối không đi ra, như vậy nơi này liền sẽ trở thành đồng phế tích.”

Joe nhẹ nhàng hít một hơi, “Em điên rồi, em cũng sẽ bị chôn vùi tại đây.”

Tô Vị Nhiên khẽ cười: “Anh xem chúng ta ngay cả chết cũng chết cùng nhau, thật là tốt. Tôi không phải là người đủ nhân từ, nếu anh chọc đến tôi, vậy tôi liền đồng quy vu tận cùng anh.”

Joe cười khỏ một tiếng: “Em thắng.” Hắn biết Tô Vị Nhiên là người nói được làm được, nếu như hắn không đáp ứng, vậy hắn thật sự sẽ phải chết tại chỗ này. Thế lực có lớn mạnh hơn nữa, mất mạng thì còn có ích gì? Đối mặt với lựa chọn một trong hai của Tô Vị Nhiên, không chọn sẽ chết, Joe không còn cách nào khác, chỉ có thể đưa ra đáp án Tô Vị Nhiên muốn.

[Tình huống truyện quả thật là thích hợp với câu “Người lừa ta gạt”. Thật giả lẫn lộn không phân biệt nổi. Các anh sống như vậy, có mệt mỏi không? Nhưng đây là lựa chọn duy nhất của các anh, nếu không muốn bản thân chỉ là con tốt thí, vậy thì chỉ có thể trở thành “người đánh cờ”.]

59.

Tác phẩm: Khi Nữ Vương Thụ Gặp Phúc Hắc Công.

Tác giả: Thanh Vụ Liễm Nguyệt.

60. Chương 59

— Cho dù mang tử vong đến cho tôi, như vậy cũng có thể xem là một kết cục hoàn mỹ. Anh chết hay tôi chết, cũng hoàn mỹ như nhau cả.

Nửa tháng nay, Tô Vị Nhiên vẫn chờ ở Barcelona như cũ. Cậu với Joe trước đó phát sinh sự tình như thế, bọn họ cũng không đề cập đến nữa. Gia tộc Tây Tư Lâm quả nhiên không phụ lòng của Tô Vị Nhiên, trong nửa tháng này đã phái ra ba đợt sát thủ, nhằm trực diện vào hai người bọn cậu.

Nhưng nửa tháng sau, Tô Vị Nhiên mất hứng với trò đùa trẻ con thế này. Quan trọng nhất chính là, cậu đã nhận được mật báo, Simon sắp không xong rồi, chỉ cần chờ mạnh một chút thì đi gặp Thượng Đế ngay.

Hiển nhiên đây là một trong những thời cơ tốt nhất để hành động.

Theo tin tình báo, Alen vẫn đang ở Paris. Do đám người ở Hanover kia thấy Simon sắp lên châu trời nên bắt đầu rục rịch mơ tưởng đến việc phân chia quyền lợi, Alen người danh chính ngôn thuận thừa kế thì lại còn ở Paris. Rõ ràng là “trao cò tranh nhau ngựa ông đắc lợi”.

Cánh tay Alen ngồi trên sofa ôm cái eo nhỏ nhắn của nữ nhân, hẩn nhìn Tô Lê ở phía đối diện, cười hỏi: “Cậu thật không muốn gọi ai à?” Hỏi xong tay phải còn nhẹ nhàng vỗ lên hông của nữ nhân.

Tô Lê vuốt nhẹ cổ chai, khéo miệng câu ra nét cười: “Cũng chỉ là món hàng tầm thường thôi.”

Alen lắc ly rượu đỏ trong tay, nói: “Nam nhân làm sao so được với nữ nhân ôn nhu mềm mại chứ.” Hẩn tay cầm ly rượu đỏ người chậm rãi ngã vào bộ ngực no đủ kia, dưới ánh đèn hôn ám cảnh tượng này càng *** mỹ ám muội hơn.

Tô Lê làm như không thấy một màn trước mặt, tự rót cho mình nửa ly Vodka: “Đó là vì anh chưa có hưởng qua tư vị của nam nhân.”

Alen hớp một ngụm rượu mớm bên miệng cho nữ nhân, nói: “Tư vị nam nhân? Ở phía dưới? Tôi không chút hứng thú. Nhưng mà –” Hẩn cười cười nhìn Tô Lê, “Nếu như cậu đồng ý, chúng ta có thể thử một lần. Chỉ ít mật cậu sẽ không làm tôi mất hứng thú, lớn lên so với nữ nhân còn xinh đẹp hơn.”

Tô Lê khẽ nhấp một ngụm rượu, ánh mắt rơi vào ly rượu. Đáy mắt phản chiếu lại sắc rượu, trong trẻo như nước làm lay động lòng người. Hẩn nhẹ nhàng liếm môi, môi đỏ răng trắng, lộ ra nét yêu mị ngay cả nữ nhân cũng khó có được: “Tôi đối với anh không có chút hứng thú, hiện tại tôi chỉ muốn lên giường cùng một người.”

“Là Elvis?” Alen cười ôm sát lấy nữ nhân, “Nhưng người cùng cậu lên giường hẩn không ít nhỉ, làm sao bây giờ lại muốn thủ thân rồi. Đây không giống với phong cách của cậu.”

“Phong cách của tôi?” Tô Lê khẽ cười, “Phong cách của tôi ngay cả bản thân tôi còn không biết được, anh thay tôi đúc kết à?”

Hẩn liếc nhìn Alen, “Chẳng qua trước kia tôi chỉ có thể trở mắt nhìn anh ta, muốn mà không đạt được. Mà càng ham muốn thì càng muốn phát tiết dục vọng. Còn bây giờ, tôi sắp có được anh ta rồi...”

Alen buông nữ nhân ra, phát tay ra hiệu cô lui xuống, sau đó nói: “Cậu chắc chắn sẽ có được hẩn ta?”

Tô Lê cười đều nói: “Nếu như thất bại, sợ rằng anh sẽ phải gánh chịu hậu quả của gia tộc.”

Alen trở nên âm trầm, nghiêng người tàn nhẫn bóp cổ Tô Lê: “Cậu dường như đang nhắc nhở tôi, tôi đã đi sai nước cờ nào đó.”

Cho dù cổ bị bóp, Tô Lê vẫn cười đến uyển chuyển ngả ngón, “Hiện tại anh muốn hối hận cũng không kịp. Cho dù anh có đem tôi bóp chết quảng xác tới chỗ Tô Vị Nhiên, anh ta cũng sẽ không thu tay lại.”

Alen lạnh lùng cười: “Không thử sao biết được?” Tay hẩn dần dùng sức, Tô Lê vì cổ bị bóp nghẹn mà mặt đỏ ửng, diễm lệ như hoa hồng. “Cho dù cậu chết rồi hẩn vẫn không thu tay lại, tôi chưa chắc không giết được Tô Vị Nhiên.”

Tô Lê nói: “Không, anh không giết nổi Tô Vị Nhiên. Nếu như tôi chết, anh có tin hay không, anh ta sẽ không đến Paris nữa, mà trực tiếp về nước rồi nhân lúc nội bộ gia tộc Tây Tư Lâm hỗn loạn trực tiếp ra tay diệt gọn trụ sở ở Hanover.”

Lúc này Alen mới buông tay, đầu ngón tay xẹt qua cái cổ trắng bệch của Tô Lê: “Nếu cậu không giết được Elvis, có tin tôi trực tiếp lột da cậu ra làm chao đèn không?”

Tô Lê ngả ngón phóng túng cười: “Chỉ sợ lúc đó tôi đã chết mất rồi, còn anh, cũng không còn khả năng để bận tâm đến chuyện khác.”

Alen trở lại chỗ ngồi, giống như chưa có chuyện gì xảy ra mà quay về phía Tô Lê mỉm cười: “Lẽ nào cậu không lo lắng? Dù sao chuyện này có liên quan đến mạng sống của cậu.”

Tô Lê mỉm cười: “Nếu như không chiếm được anh ta, tôi tình nguyện tôi chết hoặc anh ta chết, bằng không sẽ phát điên mất. Nếu như tôi phát điên, kết cục vẫn như cũ.”

Alen mềm mỏng dụ dăng: “Tôi sẽ không để hấn giết cậu.”

Tô Lê khê cười nói: “Cho nên anh nên toàn tâm toàn ý ủng hộ tôi đi, bằng không nếu tôi bị anh ta giết, chỉ sợ người tiếp theo chính là anh.”

Alen ý cười ôn nhu, nhưng đáy mắt lại lạnh như băng. Hấn phát hiện hấn đã đem về một phiền toái lớn. Ban đầu thứ làm cho hấn có ý đồ này, thứ nhất là do đối thủ lâu năm – Joe. Tên kia thể hiện thâm tình với Elvis cũng không hấn là giả, nhưng hiện tại nghĩ lại, loại thâm tình này không hấn là giả, nhưng cũng chưa chắc là thật. Bản chất Joe là tên lạnh lùng ích kỷ, thứ hấn khát vọng nhất chính là quyền lực cùng với tiền tài, không có cái gì có thể so được với hai cái này. Joe cùng hấn đối đầu nhau đã mười năm, có thể nói hấn là người hiểu rõ Joe nhất. Sở dĩ hấn bị Joe lừa gạt, e rằng ngay cả bản thân Joe cũng bị chính thật thật giả giả của mình làm cho không phân được rõ ràng. Mà thứ hai là một kẻ khác...

Alen nhú mày, kẻ này là Leo. Là người đứng đầu của tổ chức tình báo The Eagle có năng lực thu thập tin tức rất hùng mạnh. Hấn lấy tin tức liên quan đến Tô Vị Nhiên từ Leo, sau đó tự mình phái người đi chứng thực lần thứ hai. Rồi mới tin tưởng vào tin tức Leo đưa cho hấn. Sau khi chứng thực, hấn mới bắt đầu hành động.

Ngẫm lại, tin tức từ tài liệu rất chân thực. Thế nhưng phần tài liệu này vô tình hay cố ý đều dẫn hấn đến chỗ Tô Lê. Xem ra sau lưng chắc chắn còn có người dẫn dắt....

Alen lạnh lùng cười, xem ra có không ít người có chủ ý đánh tới gia tộc Tây Tư Lâm. Mà nội bộ của cái đám người ở gia tộc còn dây dưa lè mề, quả thật là một đám trẻ ranh không ra gì.

Lúc trước lão già sinh bệnh, thời điểm đám người kia rục rịch, Alen đã nghĩ đến chuyện giải quyết hết mấy cái mầm họa này rồi. Nhưng lão già hơn nửa đời người tàn nhẫn cay độc kia nay lại bắt đầu nổi lên chút tình thân, quả thật khiến người ta châm biếm.

Simon khi còn trẻ tàn độc có tiếng, ông ta là kết quả của cuộc tình một đêm giữa chủ nhân gia tộc đời trước với cô gái Nga, rồi sinh ra đứa con riêng, bị nuôi dưỡng bên ngoài một danh phận cũng không có. Chờ đến khi Simon phô bày ra năng lực khiến chủ nhân gia tộc đời trước chú ý, thì mới được thừa nhận đem về trụ sở của gia tộc Tây Tư Lâm. Sau đó, biểu hiện của Simon vẫn làm cho cha ông ta hài lòng, không bộc lộ rõ ra tài năng của mình, cũng không phải là kẻ vô dụng trong gia tộc. Trước mặt cha, ông ta luôn thể hiện như bản thân không quan tâm đến vị trí kia để cha ông ta lơ là không đề phòng, cho rằng ông ta sẽ trung thành mà trợ giúp cho con cả của lão ta. Biểu hiện của ông ta cũng thành công làm cho gia tộc Tây Tư Lâm bỏ xuống cảnh giác nghi ngờ. Khi lão kia chết, ông ta liền giương nanh múa vuốt, sấm rền gió cuốn can quét hết thảy những thứ cản trở ông ta, mười người anh em chết hết bảy người, ba người còn sống cũng bị nghiêm ngặt canh gác. Trong thời gian ông ta nắm quyền ở gia tộc Tây Tư Lâm, thế lực gia tộc khuếch trương đến cực đại.

Không biết có phải vì lớn tuổi nên ông ta bắt đầu mềm lòng hay không. Trước khi ông ta lâm bệnh nặng, cũng đã ra lệnh hủy bỏ canh gác ba người anh em kia, ưu đãi giúp đỡ trả lại ba dòng dõi thế gia.

Alen biết trước khi ông ta chết mà động thủ trừ khử những kẻ kia sẽ làm lão già phản cảm, vậy vị trí người thừa kế của hấn sẽ không còn vững chắc. Hấn biết bên cạnh hấn vẫn còn sáu anh em đỏ mắt dòm ngó vị

trí này.

Tô Lê đem vẻ mặt của Alen lưu lại nơi đáy mắt, trong lòng cười lạnh. Hắn vạch trần chuyện này ra, là bởi vì có như thế thì Alen mới càng ra sức ủng hộ hắn, chứ không phải là chờ đến khi tên đó không đợi được nữa thì lén lút đâm một nhát sau lưng mình. Hắn muốn cho Alen biết, bây giờ hắn và bản thân anh ta đã trên cùng một chiếc thuyền, không còn đường lui nữa.

Nếu như lúc ấy hắn chết dưới ám sát của Tô Vị Nhiên, hắn một câu một lời oán hận cũng không có. Bởi vì trên đời này cũng chỉ có Tô Vị Nhiên mới có tư cách giết hắn. Nhưng nếu như hắn không chết, vậy thì hắn sẽ không để cho bản thân mình phải đối mặt với sinh tử nữa. Thế thì hắn không còn cách nào khác là giết chết Tô Vị Nhiên. Găm nhăm máu thịt anh ta, hòa vào linh hồn anh ta, đem xương cốt anh ta làm thành tiêu bản để vĩnh viễn có thể mang theo bên người. Như vậy mới gọi là tình yêu vĩnh hằng, không bao giờ phai nhạt. Đôi môi đỏ của Tô Lê kéo thành một nụ cười, diễm lệ như bông hồng có gai.

Rời khỏi Tô Vị Nhiên lâu như vậy, hắn cũng rất nhớ đến anh. Tô Lê biết ám sát cũng sẽ không làm được gì Tô Vị Nhiên, thủ vệ bên người anh ta nghiêm ngặt, trong lòng hắn biết rất rõ. Thế nhưng nếu để yên không tiếp tục ám sát nữa, sẽ làm cho Tô Vị Nhiên cảm thấy nhàm chán, vì để không phải nhàm chán, Tô Vị Nhiên tất nhiên sẽ tìm đến hắn giải quyết vấn đề.

Đây mới chính là mục đích của Tô Lê. Sống bên cạnh Tô Vị Nhiên nhiều năm như vậy, hắn hiểu rất rõ tính cách Tô Vị Nhiên. Tô Vị Nhiên là loại người đã muốn chơi thì phải chơi lớn, còn đối với loại trò đùa trẻ con, anh ta sẽ thiếu kiên nhẫn.

Bởi vì hắn không thể đến gần Tô Vị Nhiên, cho nên hắn muốn khiến cho Tô Vị Nhiên chủ động tiếp cận hắn.

Tô Lê chậm rãi cười: Vị Nhiên, tôi rất nhớ anh.... Chúng ta sẽ sớm gặp lại thôi. Không biết anh định mang đến bất ngờ gì cho tôi đây?

— Cho dù mang tử vong đến cho tôi, như vậy cũng có thể xem là một kết cục hoàn mỹ. Anh chết hay tôi chết, cũng hoàn mỹ như nhau cả.

Con người sâu thẳm của Tô Lê mang theo ngọn lửa rực cháy, vừa điên cuồng vừa nóng lòng.

Sân bay Paris, Tô Vị Nhiên đi tới đại sảnh, theo sau là Berton cùng với thuộc hạ. Ra khỏi sân bay, người của Tô gia đã sớm đứng đợi ở ngoài. Đối với lễ nghĩa chu toàn của thuộc hạ, Tô Vị Nhiên khẽ vuốt cằm, ngồi lên chiếc Bentley đen.

“Trước tiên đến phân bộ.” Giọng Tô Vị Nhiên lười nhác tùy ý.

Tô Vị Nhiên đến Paris không hề ẩn giấu hành tung, vì vậy Tô Vị Nhiên vừa đáp cánh xuống sân bay, Alen với Tô Lê đã nhận được tin tức.

Cùng lúc đó nhận được thông báo, còn có Joe và Phương Quân Dục.

“Vị nhà kia của anh đã đến Paris rồi. Lẽ nào anh không định đến thăm?” Lâm Tĩnh Ngôn dựa vào Leo, hướng về phía Phương Quân Dục nháy mắt.

Phương Quân Dục mỉm cười nói: “Thời cơ vẫn chưa tới.”

Lâm Tĩnh Ngôn vẫy vẫy tay, “Anh là loại hồ ly bụng toàn tính toán, ngay cả người mình yêu cũng tính toán. Tôi nêu như gặp được tiểu Tô Tô, nhất định phải đem hết một bụng ý nghĩ xấu xa của anh mắng vốn cho cậu ấy biết, để người ta triệt để rời xa phần tử nguy hiểm như anh. Tôi còn muốn nói cho cậu ấy biết, là chính anh đem Tô Sùng Hoa “treo đầu dê bán thịt chó”, còn dẫn dắt Alen đến cướp Tô Lê, mỗi một lần đều phá hoại chuyện tốt của cậu ấy.”

Phương Quân Dục nhàn nhạt cười nói: “Em ấy phỏng chừng đã đoán ra được.”

Lâm Tĩnh Ngôn tròn tròn hai mắt: “Làm sao đoán được?”

Phương Quân Dục mỉm cười nói: “Vị Nhiên em ấy không giống như cậu đơn thuần như vậy.”

Lâm Tĩnh Ngôn nghe Phương Quân Dục nói, bị sắc nước liên tục ho khan. Leo thay hấn vỗ vỗ lưng. Lâm Tĩnh Ngôn quay về Leo chỉ vào Phương Quân Dục lên án nói: “Anh ta nói móc tôi.”

Leo hỏi: “Cậu ta biết hết?”

Lâm Tĩnh Ngôn bắt mẫn mà kéo kéo tay áo Leo: “Anh không có giúp người ta!” Chỉ tiếc, sự tồn tại của hấn đã bị hai người kia coi thường.

Phương Quân Dục ngồi trên ghế sofa, hai chân vắt chéo, khuôn mặt anh tuấn như tượng tạc. Anh mỉm cười nói: “Em ấy chỉ có thể đoán ra được chuyện của Alen, không thể đoán được chuyện của Tô Sùng Hoa.”

Leo cười cợt, “Sự tình của Tô Sùng Hoa cậu không lộ ra chút tin tức nào, cho dù cậu ta có thông minh thế nào đi chăng nữa cũng không đoán ra được.”

“Tô Sùng Hoa chết rồi.” Phương Quân Dục cười.

“Ừ đúng rồi.” Leo nhún vai, ôm Lâm Tĩnh Ngôn nói, “Hấn đã chết rồi.”

60.

Tác phẩm: Khi Nữ Vương Thụ Gặp Phúc Hắc Công.

Tác giả: Thanh Vụ Liễm Nguyệt.

61. Chương 60

“Rất sẵn lòng. Nếu như là em mời, dù cho kết cục có là tử vong đi chăng nữa, anh cũng sẽ vui vẻ mà đi theo.”

Vì Tô Vị Nhiên công khai đến Paris, cho nên mấy ngày nay các loại thư mời dự dạ tiệc của những nhân vật có tiếng tăm như tuyết rơi bay đến nơi Tô Vị Nhiên ở.

Tô Vị Nhiên hồ hững nghe quản gia thông báo nội dung thư mời, lát sau giọng nói rời rạc vang lên: “Đi nhà này đi.”

Quản gia gật đầu, hỏi: “Ngài còn gì dặn dò không?”

Tô Vị Nhiên khẽ cười: “Phân tán tin ra ngoài hết mức có thể.”

Sau ấy, toàn bộ giới thượng lưu đều biết chàng công tử trẻ tuổi bá chủ của súng ống đạn dược ở Châu Á sẽ đến tham dự dạ hội của giới thời thượng lâu đời nổi tiếng của Paris. Tin tức này đến tai rất nhiều người trong lòng có toan tính mờ ám. Đặc biệt là những tiểu thư danh môn. Mặc dù vị thái tử này đã đính hôn, nhưng kết hôn còn có thể ly hôn, mới đính hôn thì đã làm sao.

Alen cùng Tô Lê cũng nghe ngóng được tin. Alen mỉa: “Tình nhân trong mộng của cậu đã đến rồi kìa, lẽ nào cậu không muốn đến thăm à?”

Ngón tay thon dài của Tô Lê cầm điều thuốc, châm lửa, chậm rãi hút một hơi. Khói thuốc từ môi hấn phun ra lượn lờ bao quanh, mang đến cảm giác vừa sa đọa vừa mê hoặc. Hấn cười: “Sao không đi cho được, tôi ngày nhớ đêm mong được gặp anh ta cơ mà.”

“Cậu muốn động thủ vào lúc ấy luôn?” Alen như bị mê hoặc nhìn chằm chằm môi Tô Lê. Trải qua khoảng thời gian chung sống này, hấn không thể không thừa nhận, trên người Tô Lê mang theo yêu khí. Ngay cả nữ nhân xinh đẹp nhất cũng không sánh nổi với Tô Lê mỹ hoặc diên đảo nhân tâm. Alen khẳng định bản thân là thẳng (straight), thế nhưng cho dù hấn có thẳng thế nào đi chăng nữa, vẫn có đôi lúc bản thân vô tình bị Tô Lê câu dẫn, chỉ là ham muốn dục vọng chứ không quan hệ gì đến tình cảm. Hấn biết rõ bản thân không thích Tô Lê, thậm chí sau khi xong công việc sẽ không chút do dự trừ khử người này. Hấn cũng khá tiếc nuối, dù sao tên này cũng là một vưu vật (vừa đẹp vừa hiếm, giống như bảo vật).

Tô Lê nghe vậy bật cười, “Sao mà làm được. Trong những trường hợp như này, tuyệt đối quanh thân Tô Vị Nhiên phòng vệ nghiêm ngặt nhất. Huống chi –” Hắn nhẹ nhàng phỉ phỉ tàn thuốc, “Tình huống bây giờ là thích hợp nhất, đánh đánh giết giết vào lúc này, quả thật không biết thưởng thức gì cả. Cũng chỉ có loại người lỗ mãng thô kệch, quê mùa như anh mới thích đánh đánh giết giết.”

“Lỗ mãng? Quê mùa?” Alen sau khi nghe đánh giá của Tô Lê thì cười lớn, “Lần đầu tiên tôi nghe người khác đánh giá như thế về tôi.”

“Đó là bởi vì những kẻ đó cũng dung tục giống anh, cho nên mới không phát giác được.” Tô Lê nhếch khóe môi, giọng nói khàn khàn mê người, “Ngoại trừ khuôn mặt đẹp trai, anh làm việc vừa bất cần vừa thô bạo, bất kể là giết chóc hay làm tình.”

Alen trầm thấp cười: “Làm tình? Em chưa từng lên giường với tôi mà, làm sao lại có thể đánh giá biểu hiện của tôi như thế.” Hắn liếc mắt nhìn Tô Lê, “Nếu không thì, chúng ta thử một lần đi. Tôi bảo đảm, tôi sẽ làm em đến dục tiên dục tử, sau ấy không thể nào rời bỏ tôi...”

Tô Lê bóp tắt điếu thuốc trong tay, lông mi dày cong, con ngươi đen sâu thăm lạnh lẽo liếc lên: “Anh có biết vì sao tôi cự tuyệt anh không?”

“Chẳng lẽ không phải vì cậu muốn được nhanh chóng gặp tên Elvis kia, thủ thân vì hắn à?” Giọng Alen ôn nhu, nhưng không khó để nhận ra ý tứ châm biếm mỉa mai trong ấy.

Tô Lê cười khê, “Chúng ta đều biết đây chỉ là cái cớ.” Yêu cùng với ham muốn đối với Tô Lê mà nói vừa có thể tách biệt vừa có thể kết hợp với nhau. Hắn yêu Tô Vị Nhiên, nhưng chuyện này cũng không gây trở ngại cho việc hắn lên giường với người khác. “Bởi vì anh là tay mơ. Anh chỉ có kinh nghiệm lên giường với đàn bà.” Tô Lê mỉm cười nói, “Lên giường với anh rất nhàm chán.”

Ánh mắt Alen rơi vào trên mặt Tô Lê, sau đó cười: “Nguyên nhân này — cũng thật mới lạ.”

Buổi tối ở Paris, dòng sông Seine xuyên qua các thành phố tĩnh lặng mà thanh bình. Ánh đèn thành phố vừa rực rỡ lại mơ màng, phồn hoa nhưng không mất đi sự trang nhã.

Xe chạy trên con đường lát đá trắng xóa, hai bên đường là những bụi cỏ được cắt tỉa cẩn thận. Người hầu tướng mạo tuấn mỹ đứng hai bên đường cung nghênh các vị khách quý đến nơi này. Đêm nay dạ tiệc xã giao giữa các tầng lớp thượng lưu nổi tiếng lâu đời ở Paris được cử hành tại đây.

Một chiếc xe Bentley màu đen chậm rãi tiến vào hội trường, người hầu liếc nhìn biển số xe, sau đó cung kính mở cửa xe. Tô Vị Nhiên từ trong xe bước xuống, được người hầu dẫn đường vào phòng khách của dạ tiệc.

Đèn sáng chiếu rọi đại sảnh yến tiệc, thanh lịch thơm mát, trang phục đẹp đẽ. Các cột nhà trắng tinh san sát nhau, trên đỉnh treo một bức chân dung của thiên sứ thánh khiết, ánh mắt nhân từ mà thương xót nhìn xuống chúng sinh.

Thời điểm Tô Vị Nhiên đi vào đại sảnh gây nên một trận xáo động không nhỏ. Mặc dù có người chưa từng thấy qua Tô Vị Nhiên, nhưng dáng người cao lớn tao nhã, mái tóc và đôi mắt đều cùng một màu đen thẳm, khuôn mặt tinh xảo đến khiếp sợ kia cũng đủ để khiến người ta đoán ra được thân phận của cậu. Dù sao tiệc rượu này mời đến không nhiều người phương Đông, mà những cái trên đều là đặc điểm của người Châu Á.

Thông thường ở tiệc rượu, nam nhân sẽ mang theo bạn gái của mình đến. Hiện tại vị trí bên cạnh Tô Vị Nhiên còn trống khiến cho nhiều mỹ nữ nóng lòng muốn thử vận may. Thế nhưng những mỹ nữ này lại kiêu căng tự cao tự đại nên không lập tức tiếp cận, mà thỉnh thoảng lén lút đánh giá Tô Vị Nhiên, sau đó chờ đến thời cơ để hành động.

Từ nhỏ Tô Vị Nhiên đã đi du học bên Thụy Sĩ, “ngưu tầm ngưu, mã tầm mã”, cho nên bằng hữu danh môn xuất thân từ Châu Âu cũng không ít. Sau khi Tô Vị Nhiên đi vào, bọn họ cũng dần dần chào hỏi cậu. Tô Vị Nhiên cầm ly rượu thơm ngon từ khay của người phục vụ đứng bên cạnh, mỉm cười ứng phó với những người vây quanh mình. Vừa lúc ấy, có một người đi đến trước mặt Tô Vị Nhiên. Hắn nhấc tay cầm lấy ly rượu, khóe miệng hơi nhếch lên như hoa hồng đang khoe sắc: “Lâu rồi không thấy anh, tôi còn đang nghĩ khi nào mới có thể gặp lại.”

Tô Vị Nhiên khẽ mỉm cười, khóe mắt xinh đẹp hơi nhếch lên, giống như thứ cạm bẫy mê hoặc người ta hãm sâu vào. Giọng cậu mềm mại mang theo chút trầm thấp khàn khàn, tựa như thâm tình thủ thủ với người yêu: “Vậy giờ gặp được rồi nhỉ?”

Tô Lê đến gần Tô Vị Nhiên, ánh mắt dừng trên môi Tô Vị Nhiên: “Sau khi gặp được rồi, tôi vẫn thấy....” Hắn bước lên một bước, môi chạm vào môi Tô Vị Nhiên, sau đó rời ra. Hắn liếm liếm môi cảm nhận dư vị: “Thật ra vẫn còn chưa đủ.”

Tô Vị Nhiên không quan tâm cười, khẽ nhấp một ngụm rượu thơm ngon: “Rồi sao?”

Tô Lê cười nhìn Tô Vị Nhiên, “Anh biết rõ mà.”

Tô Vị Nhiên uống cạn non nửa ly rượu, sau đó quay về phía người phục vụ gần đấy vẫy tay, đem ly rượu đặt lên khay, mỉm cười nói: “Chắc còn có thể giúp tiêu độc, cậu nói có phải không?”

Tô Lê cười khê, ánh mắt tràn ngập mê hoặc như không thấy đáy đem người ta cuốn vào trong: “Độc có lúc là thuốc gây ảo giác tốt nhất.”

Tô Vị Nhiên khẽ vuốt cằm biểu thị sự đồng ý, vươn ngón tay xoa môi Tô Lê. Đầu ngón tay khô ráo trắng nõn mềm mại chạm vào đôi môi còn vương sắc rượu, Tô Lê cảm giác được dưới thân hắn đã bắt đầu rục rịch. Hắn hé miệng, răng chạm vào ngón tay Tô Vị Nhiên, ẩm ướt mà ấm áp ngậm vào ngón tay Tô Vị Nhiên. Tô Vị Nhiên cảm nhận được đầu lưỡi Tô Lê đang khiêu khích. Cậu dùng ngón tay cái đè lại môi Tô Lê, sau đó dùng sức đem ngón trở cùng ngón giữa rút ra, đầu ngón tay dính nước miếng nhẹ nhàng lau lên môi Tô Lê, ôn nhu nói: “Nhưng mà tôi không cần.” Nói xong cầm lấy khăn giấy từ trên khay lau lau ngón tay.

Tô Lê trầm giọng cười: “Đừng từ chối nhanh như vậy, tôi đau lòng lắm. Mà một khi tôi đau lòng, sẽ làm ra những chuyện không hay.”

“Ví dụ như –” Tô Vị Nhiên chậm rãi tiếp nhận lời nói Tô Lê, “Ở sau lưng ra tay đánh lén tôi.”

Tô Lê mỉm cười: “Tôi biết anh có thể đoán ra mà.”

Trăm ngàn ánh đèn chiếu vào, Tô Vị Nhiên mi mục như họa tinh xảo, mang theo nét hồ hững câu nhân. Khóe môi chậm rãi vẽ ra nét cười, như lưỡi biếng như yêu mị. Tô Vị Nhiên đến bên tai Tô Lê nhẹ giọng nói: “Cậu nói thử xem nếu đạn xuyên qua đầu của cậu, máu chảy ra sẽ màu gì?”

“Màu đen.” Tô Lê cười khê đáp, “Giống anh thôi.”

Tô Vị Nhiên nhẹ nhàng lướt tay qua động mạch cổ của Tô Lê, da thịt ấm áp mang theo sự sống. Chỉ cần cậu dùng sức bóp mạnh, cái cổ mỹ lệ sẽ bị bẻ gãy, da thịt cũng sẽ biến thành màu trắng xám âm u đầy tử khí, nhiệt độ lạnh lẽo như đá.

“Anh giống như rất muốn bẻ gãy nó nhỉ?” Tô Lê nhếch khóe môi, đôi môi mang theo sắc đỏ như máu.

Tô Vị Nhiên nhún mày cười, “Tôi giống một kẻ không biết xấu hổ mà trước mặt mọi người làm ra loại chuyện dè tiện vậy lắm sao?”

Vừa lúc ấy một bóng người mạnh mẽ tiến vào trong mắt Tô Vị Nhiên. Tô Vị Nhiên nhìn thấy người này thì cười nói: “Thật khéo, không ngờ các người đều tập hợp ở đây.”

Tô Lê quay đầu lại nhìn, khóe miệng nhếch thành nụ cười, nhưng đáy mắt hoàn toàn lạnh lẽo: “Không ngờ Phương tổng trăm công nghìn việc lại có thời gian nhàn rỗi đến tham gia vào tiệc rượu tế nhạ này?”

Phương Quân Dục tao nhã cười: “Dù có bận rộn thế nào thì thời gian nhàn rỗi cũng vẫn có.”

Tô Lê mất lạnh nhìn Tô Vị Nhiên cùng Phương Quân Dục, rốt cục khóe miệng chậm rãi nhếch lên, cười đến xinh đẹp mà tàn nhẫn: “Hai người nói chuyện đi, chúng ta lần sau gặp lại –” Nói xong xoay người biến mất trong đám người.

Phương Quân Dục quay về chỗ Tô Vị Nhiên mỉm cười nói: “Đã lâu không gặp.”

Tô Vị Nhiên thấp giọng cười: “Hơn nửa tháng trước mới gặp nhau, lẽ nào anh quên rồi.”

“Như vậy cũng là rất lâu rồi.” Phương Quân Dục ý cười ôn nhu, anh nhẹ nhàng thở dài, “Vị Nhiên, anh rất nhớ em.”

Tô Vị Nhiên nhướn mày, khẽ cười nói: “Đừng có mỗi lần gặp gỡ đều chỉ nói một câu như thế. Ngay cả Tô Lê còn thú vị hơn cả anh.”

Phương Quân Dục mỉm cười nói: “Vậy chúng ta tới đâu đó thực hành luôn?”

Tô Vị Nhiên khẽ cười nói: “Có thể, đi lên lầu, thế nào?” Nói xong cậu bất động thanh sắc nhìn lên cửa sổ. Sau đó nhìn điểm đỏ di chuyển bất định trên người mình cùng Phương Quân Dục.

Phương Quân Dục không quay đầu lại nhưng trực giác nhạy cảm đã sớm phát hiện ra góc tối nguy hiểm, hần trăm thấp nở nụ cười, đối Tô Vị Nhiên nói: “Kỳ thực em rất muốn để anh đứng chỗ này phải không.”

Tô Vị Nhiên khẽ mỉm cười: “Tôi cũng hy vọng thế, nhưng anh có ở lại thì cũng vô dụng, không ai làm được gì anh. Chẳng bằng chúng ta đi đâu đó thực hành thật sự cho rồi.” Ngữ điệu cậu ám muội mà lười nhát.

Phương Quân Dục dựa sát vào tai Tô Vị Nhiên: “Rất sẵn lòng. Nếu như là em mời, dù cho kết cục có là tử vong đi chăng nữa, anh cũng sẽ vui vẻ mà đi theo.”

61.

Tác phẩm: Khi Nữ Vương Thụ Gặp Phúc Hắc Công.

Tác giả: Thanh Vụ Liễm Nguyệt.

62. Chương 61

“Tôi già yếu hết nửa đời, mà vẫn không thoát ra được ảnh hưởng của anh đối với tôi.”

“Chỉ cần anh còn sống, tôi vẫn sẽ sản sinh ra một tia hy vọng, mà bản thân tôi không cho phép loại hy vọng này lại tiếp tục xuất hiện.”

“If I should meet thee, after long years, how should I greet thee with silence and tears.”

Hai người đi lên lầu, Tô Vị Nhiên lấy thẻ phòng từ trong túi ra, cười khẽ nghiêng đầu nhìn về phía Phương Quân Dục: “Anh nghĩ kĩ chưa?”

“Anh vẫn luôn minh mẫn.” Khuôn mặt anh tuấn của Phương Quân Dục mang theo nụ cười ưu nhã, ngữ điệu ôn nhu.

Tô Vị Nhiên quẹt thẻ mở cửa, sau khi hai người tiến vào, cửa phòng liền đóng lại. Ở ngoài cửa, Tô Lê đứng trong bóng tối, khóe miệng nhếch lên nụ cười khát máu, rét lạnh khiếp sợ.

Cửa đóng lại, Tô Vị Nhiên đem người Phương Quân Dục đè lên cánh cửa. Phương Quân Dục ôn nhu nhìn Tô Vị Nhiên, ý cười ngay khóe miệng vừa dịu dàng vừa sủng nịch.

Tô Vị Nhiên để sát môi vào môi của Phương Quân Dục, tiếp tục chậm rãi đi xuống, môi ma sát với cằm Phương Quân Dục, rồi dừng ở trên cổ anh. Tô Vị Nhiên cười khẽ một tiếng, hàm răng nhắm ngay động mạch của Phương Quân Dục, chậm rãi dùng sức cắn. Phương Quân Dục trầm thấp cười. Tô Vị Nhiên xoa ***g ngực anh, cảm thụ nó đang phập phồng. Sau đó cậu hơi hơi nhả ra, khẽ cười hỏi: “Cảm giác thế nào?”

Tay Phương Quân Dục nhẹ nhàng đặt lên eo Tô Vị Nhiên: “Giống như là bị rấn quần lấy, mà không chịu thả ra.” Tô Vị Nhiên dùng sức cắn vào động mạch của Phương Quân Dục. Đầu lưỡi nếm được vị gỉ sắt tanh nồng của máu, nồng nặc nhưng khiến người ta hưng phấn.

“Thật là khó uống.” Tô Vị Nhiên ôn nhu nói. Miệng cậu rời khỏi cổ Phương Quân Dục. Cậu vẫn không ngớt đến mức đem Phương Quân Dục tươi sống cắn chết. Tay cậu men theo ***g ngực Phương Quân Dục

đi lên trên, một tay khác ôm eo, lướt nhẹ trên lưng anh. Phương Quân Dục thuận theo để cho tay Tô Vĩ Nhiên tùy ý muốn làm gì trên người mình thì làm. (người được lợi là anh mà)

Tay Tô Vĩ Nhiên trượt xuống hạ thể Phương Quân Dục, anh khẽ rên một tiếng.

“Eyy — anh cứng rồi —” Tô Vĩ Nhiên thấp giọng cười. Bờ môi dính máu dưới ánh đèn mờ ảo hiện ra nét dụ hoặc, tựa như muốn dụ dỗ người rơi vào vực sâu không đáy.

“Là do em quá mê người.” Giọng Phương Quân Dục mang theo chút khàn khàn, đặc biệt gợi cảm.

Khóe môi Tô Vĩ Nhiên nhếch thành nụ cười, toàn bộ trọng lượng cơ thể đặt ở trên người Phương Quân Dục. Cầm cậu tựa vào ***g ngực anh: “Thì ra anh cũng biết nói lời ngon tiếng ngọt, bản lĩnh tình trường thật phong phú.”

Đầu ngón tay Phương Quân Dục chậm rãi đảo qua mặt Tô Vĩ Nhiên: “Đây đều là lời nói thật lòng của anh.”

Tô Vĩ Nhiên liếc mắt, con ngươi đen sẫm, mang đến sắc khí hờn ám, “Anh nói xem, tôi có nên tin anh không?”

Phương Quân Dục cười nhạt: “Anh sẽ làm cho em tin tưởng anh.”

“Khoan đã.” Tô Vĩ Nhiên dùng súng chặn lại ***g ngực Phương Quân Dục, ôn nhu nói, “Phương Quân Dục, quả thực là tôi không bỏ được anh. Tôi cũng tự cảm hận chính bản thân mình, vì sao rõ ràng có thể đối xử với tất cả mọi người một cách vô tình như thế, nhưng duy chỉ có anh là tôi không buông bỏ được. Tôi già yếu hết nửa đời, mà vẫn không thoát ra được ảnh hưởng của anh đối với tôi.”

Cậu cười khê: “Anh nói đi, phải làm gì mới có thể thoát khỏi tình cảnh này đây?” Tay cậu sờ xoang ***g ngực rắn chắc của Phương Quân Dục, “Nếu như anh chết đi rồi, có lẽ tôi sẽ quên được anh. Chỉ cần anh còn sống, tôi vẫn sẽ sản sinh ra một tia hy vọng, mà bản thân tôi không cho phép loại hy vọng này lại tiếp tục xuất hiện.”

Tô Vĩ Nhiên từ lúc bắt đầu vào cửa đã kiểm tra toàn thân Phương Quân Dục, xác định trên người Phương Quân Dục không có đeo súng mới lấy súng chặn anh lại.

Khuôn mặt tuần nhả của Phương Quân Dục câu ra một nụ cười mê hoặc, tình đến mức khiến người ta không thể chống đỡ, bất tri bất giác hăm sâu vào sũng nịch ấy. Tựa như lúc này thứ đang chặn trước ngực anh là môi Tô Vĩ Nhiên, chứ không phải khẩu súng lạnh lẽo kia.

Tay anh dấy đưa ôm chặt lấy eo Tô Vĩ Nhiên, ánh mắt hướng về mắt Tô Vĩ Nhiên, mở miệng nói: “If I should meet thee, after long years, how should I greet thee with silence and tears.”

— Giả như anh lại được gặp em lần nữa, qua bao năm tháng cách trở đàng đẵng, làm sao anh có thể dùng sự trầm mặc cùng với những giọt nước mắt đến chào em được.

Mắt Tô Vĩ Nhiên khê động, ngón tay cầm chặt súng. Bọn họ đều hiểu ý tứ trong câu nói đó.

“Vậy thì hãy trầm mặc đi.” Tô Vĩ Nhiên mỉm cười nói. Tay cậu vững vàng cầm súng, thế nhưng chỉ bản thân cậu biết, bàn tay cầm súng của cậu đã bắt đầu chảy mồ hôi, sau đó một tiếng súng nặng nề vang lên, máu từ ***g ngực Phương Quân Dục tuôn ra.

Mắt Tô Vĩ Nhiên mơ hồ một lúc, muốn bắn tiếp phát thứ hai, nhưng tay lại bị Phương Quân Dục chặn lại. Tô Vĩ Nhiên điều chỉnh phương hướng, Phương Quân Dục cũng chuyển động theo hướng đó. Trong nháy mắt cậu nổ súng lúc này, cơ thể Phương Quân Dục đã có chút lệch qua một bên, vì vậy dù cậu có bắn trúng Phương Quân Dục, nhưng cũng không có trúng vào chỗ nguy hiểm.

— Anh ta cố ý! Kỳ thực Phương Quân Dục hoàn toàn có thể tránh thoát, thế nhưng anh ta vẫn cố ý để cậu bắn trúng.

“Anh cho rằng anh làm như vậy thì tôi sẽ không tiếp tục nhắm tâm bắn anh sao?” Tô Vĩ Nhiên lạnh lùng nở nụ cười, “Phương Quân Dục, anh từ lúc nào lại ngây thơ như thế.”

Bởi vì mất máu cho nên sắc mặt Phương Quân Dục hơi tái đi, khuôn mặt vốn dĩ anh tuần nay có thêm nét lạnh lùng. Khóe miệng anh chứa nét cười như có như không: “Đây là anh nợ em.” Nhưng anh đương nhiên

sẽ không làm cái loại hành vi chờ chết này. Trải qua bao năm tháng đằng đẵng mới đến gặp em ấy, làm sao anh có thể dễ dàng buông tha như thế? Anh không lãng phí nổi.

Tô Vị Nhiên nở nụ cười: “Thời gian đã lâu như vậy, chúng ta làm sao thu hoạch lợi tức đây?” Nói xong cậu liền hướng vào đầu Phương Quân Dục chuẩn bị bắn phát súng thứ hai. Cơ thể Phương Quân Dục lách ra, thay đổi vị trí. Ngay lúc Tô Vị Nhiên chuẩn bị bắn, cửa phòng truyền đến tiếng gõ cửa.

Khi từ chỗ nghỉ ngơi của nhân viên nghe được tiếng súng từ căn phòng của Tô Vị Nhiên mơ hồ truyền đến thì liền gọi bảo vệ chạy đến đẩy gõ cửa. Sở dĩ không trực tiếp xông vào bởi vì căn phòng này hiệu quả cách âm quá tốt, cho dù có nghe thấy tiếng súng thì cũng chỉ là mơ hồ nghe thấy được, nên bọn họ cũng không chắc chắn lắm. Nếu xông vào mà không có chuyện gì, sẽ đắc tội với người trong phòng mất. Ngày hôm nay người đến chỗ này đều là khách quý có quyền có thể, bọn họ không thể đắc tội.

Cửa phòng bị mở ra, người phục vụ ngăn người một chút. Chỉ thấy nửa thân trên của Tô Vị Nhiên để lộ ra, dưới thân vây một cái khăn tắm trắng, trên cổ còn có một dấu hôn ái muội. Cậu lười nhát nhếch miệng mỉm cười hỏi: “Có chuyện gì không?”

Người phục vụ lấy lại tinh thần, nuốt một ngụm nước bọt. Hắn muốn biểu hiện thật tự nhiên như không có gì, nhưng người cứ cứng ngắc một chỗ: “Vừa nãy chúng tôi nghe thấy trong phòng ngài tựa hồ truyền ra tiếng súng, cho nên mới đến kiểm tra tình hình một chút.”

Tô Vị Nhiên khẽ cười nói: “Kết quả thế nào?”

Người phục vụ cung kính: “Rất xin lỗi đã quấy rầy đến ngài, nếu ngài không xảy ra chuyện gì, chúng tôi cũng yên tâm hơn.” Nói xong mang theo bảo vệ rời đi. Ngay khi hắn quay đi, trong nháy mắt hắn liền cảm giác được mặt mình nóng rực. Người đàn ông này, quá mức hương diễm. Hắn gặp qua vô số nam nhân, kiểu nam nhân quần khăn tắm như thế không hề ít, nhưng không có người nào giống với người vừa nãy, bất luận là không nói gì không làm gì thì vẫn khiến người khác không tự chủ được mà mặt đỏ tim đập.

Tô Vị Nhiên đóng cửa lại, quay đầu lại nhìn về phía Phương Quân Dục đang nằm trên giường. Lúc này sơ mi trắng của anh đã nhiễm một mảng đỏ, mà vết cắn trên cổ rất rõ ràng.

“Thật ra cứ đứng đây nhìn anh chảy máu tới chết cũng không phải là một ý kiến tồi.” Tô Vị Nhiên mỉm cười nói. Cậu kéo ghế ra, ngồi trên ấy mắt lạnh nhìn Phương Quân Dục.

Phương Quân Dục cũng nhìn về phía Tô Vị Nhiên. Từ đường cong lưng loát đến bắp thịt hết sức co giãn được che đầy bởi làn da trắng nõn không tỳ vết, vóc người cao to mà cân xứng, mỗi một đường cong đều vừa đủ, vừa xinh khỏe mạnh lại không quá vạm vỡ.

Tô Vị Nhiên tất nhiên cũng chú ý đến ánh mắt của Phương Quân Dục, cậu hờ hững cười: “Anh như vậy có tính là đang thi gian tôi không? Tôi sẽ xấu hổ đó.” Mà động tác của cậu cực kỳ tự nhiên, không có lấy một điểm ngưng ngừng nào.

Phương Quân Dục nhàn nhạt cười nói: “Anh đang suy nghĩ — có nên móc con mắt của tên lúc nãy xuống hay không.” Tuy rằng lời nói mang theo ý cười, thể nhưng ngữ điệu của anh lại làm người ta cảm thấy anh rất nghiêm túc.

Tô Vị Nhiên khẽ cười nói: “Ngay cả tôi còn không ngại, anh nóng nảy thế làm gì?” Cậu từ bàn bên cạnh cầm lấy chai rượu, chậm rãi rót vào ly, “Anh lấy tư cách gì để truy cứu chuyện này?”

Phương Quân Dục đối với lời nói châm biếm của Tô Vị Nhiên không chút để ý chỉ cười nói: “Anh chẳng qua là thấy hắn không thuận mắt.” Lời giải thích miễn cưỡng như thế mà Phương Quân Dục nói ra như thể là chuyện rất hiển nhiên. Đương nhiên, với thân phận của Phương Quân Dục, anh muốn mạng của một người cũng không cần bản thân phải động thủ. Chỉ cần anh mở miệng, tự nhiên sẽ có thủ hạ trong khoảng thời gian ngắn nhất thực hiện cho anh.

Tô Vị Nhiên nhẹ nhàng quơ quơ ly rượu đỏ trong tay, đem ly để sát vào mũi ngửi hương thơm tỏa ra từ rượu: “Trước hết tự nhìn lại bản thân đã.”

Trong phòng tràn ngập mùi máu tanh, trên giường vết máu đã thấm loang ra một vùng. Mối Tô Vị Nhiên chạm đến miệng ly, khẽ nhấp một ngụm, xinh đẹp mê người. Sau đó, cậu mở miệng nói: “Chateau Margaux

2003, hương vị không tồi, muốn ném thử không?”

Phượng Quân Dục khẽ cười nói: “Nếu như do em mớm cho anh.”

Tô Vị Nhiên lười nhát đứng dậy: “Thấy anh cũng sắp không xong rồi, tôi đây hầu hạ anh một lần cuối cùng vậy.” Cậu đi đến bên giường, uống một hớp nhỏ, sau đó nâng cằm Phượng Quân Dục lên. Đáy mắt Phượng Quân Dục hiện lên ý cười. Môi Tô Vị Nhiên ma sát môi Phượng Quân Dục, chậm rãi truyền qua. Ngay lúc ấy, tay Phượng Quân Dục bỗng nhiên dùng sức ôm lấy cơ thể Tô Vị Nhiên, đầu lưỡi cạy miệng Tô Vị Nhiên ra, kịch liệt ôm hôn, môi lưỡi đượm đầy hương rượu, mềm mại như lụa. Ly rượu thủy tinh rơi xuống đất, rượu văng tung tóe.

Nhưng trong khoảnh khắc ấy, trong phòng đột nhiên truyền đến hồi báo động chói tai. Ánh mắt hai người ánh lên tia cảnh giác, sau khi tách ra, Tô Vị Nhiên mặc quần áo xong, để khẩu súng vào lại túi áo. Thế nhưng lúc này Tô Vị Nhiên lấy tư thế sét đánh không kịp bưng tai, hướng về phía Phượng Quân Dục bắn một phát súng. Phượng Quân Dục né qua, viên đạn sượt qua cổ, lưu lại vết máu. Tô Vị Nhiên vẫn chưa tiếp tục nổ súng, dù sao hiện tại tình thế không rõ ràng, bắn hết đạn chỉ sợ lúc sau sẽ gây bất lợi cho chính mình.

Tô Vị Nhiên nhanh chóng mở cửa, phát giác trước cửa khói dày đặc. Tô Vị Nhiên cùng Phượng Quân Dục đi ra ngoài, gia nhập vào đoàn người đang chạy tứ tán bốn phía. Bọn họ phát hiện toàn bộ hội trường đều bị bao phủ bởi khói. Trận hỏa hoạn này cũng không quá bất ngờ. Lửa ngày càng bùng cháy, trong khoảnh khắc toàn bộ đại sảnh của hội trường đều bị lửa vây quanh, thậm chí còn lan lên lầu hai. Mà cửa lớn bằng đồng của hội trường bị chặn cứng đờ, mỗi một lối thoát hiểm đều bị phá hỏng, làm cách nào cũng không mở được. Trận lửa tựa như gọng kìm vây quanh đại sảnh, tất cả mọi người đều bị bao bọc, tập trung đến trung tâm của hội trường. Nguyên bản được trang hoàng thanh nhã khí thế, tiệc rượu của các danh gia vọng tộc giờ đây như địa ngục trần gian. Tiếng khóc than cùng âm thanh rít gào đan xen nhau như vọng lên từ cõi chết.

62.

Tác phẩm: Khi Nữ Vương Thụ Gặp Phúc Hắc Công.

Tác giả: Thanh Vụ Liễm Nguyệt.

63. Chương 62

Bất luận Tô Vị Nhiên biến thành thể nào, hắn cũng vẫn yêu anh ta. Cho dù có bị thiêu thành đồng tro tàn, hắn cũng sẽ đem đồng tro ấy trộn lẫn với nước mà uống.

Tô Vị Nhiên đứng trên lầu hai, dựa vào lan can bằng đá cẩm thạch, khoe miệng chứa tiểu ý nhìn xuống lầu. Trước mặt cậu tựa hồ không phải là đám người hoảng loạn, chật vật, thất kinh kia, mà là dạ tiệc khiêu vũ linh đình long trọng.

“Xem ra chúng ta phải chết tại chỗ này rồi.” Ngữ điệu Tô Vị Nhiên mềm mỏng, quay về phía Phượng Quân Dục nói. Ánh mắt cậu rơi vào khoảng trước ngực Phượng Quân Dục, “Anh nói xem anh sẽ chết vì bị đạn bắn, hay là chết vì bị lửa thiêu?”

Phượng Quân Dục nhàn nhạt mỉm cười, “Anh chỉ có thể chết trong tay em.”

Tô Vị Nhiên bật cười, con ngươi sẫm màu phản chiếu ánh lửa: “Nghe được đáp án này của anh, tôi thật cao hứng.”

Chuyện này quả thực nằm ngoài dự liệu của cậu. Cậu vốn tưởng rằng Tô Lê hoặc sẽ ngay tại đại sảnh này động thủ, hoặc sẽ không động thủ ngay tại đây. Cậu không nghĩ đến Tô Lê sẽ ngay tại dạ tiệc này mà lấy lửa ra trêu đùa. Trình độ điên cuồng của Tô Lê ngay cả cậu cũng phải bội phục chịu thua. Dùng cả đoàn người danh môn quý tộc để chôn cùng mình, thật quá mạnh tay. Đời trước hắn còn lấy cả hành khách trên

một chuyến bay chôn cùng hắn. Tô Lê, quả thật cậu một điểm cũng không thay đổi. Tô Vĩ Nhiên khoe miệng hơi nhếch lên.

Lửa vẫn có xu hướng lan tràn khắp ngõ ngách. Những thủ hạ Tô Vĩ Nhiên sắp xếp đều đã bị ngọn lửa rực cháy kia ngăn chặn bên ngoài. Cậu liếc mắt nhìn tín hiệu trên điện thoại, quả nhiên sóng đã bị chặn. Chiêu này của Tô Lê cũng thật tàn nhẫn, để có đủ không gian, khách sạn này xây ở vùng ngoại thành, bốn phía hoang vắng, nếu không có tín hiệu để truyền ra ngoài, thì dù có la hét cầu cứu thế nào cũng vô ích. Có lẽ đám người bên ngoài sân cũng đã bị Tô Lê giải quyết, cho nên tất nhiên sẽ không có ai báo cảnh sát cả.

Tô Vĩ Nhiên đoán không sai. Tô Lê không có ý định động thủ ở đây. Nhưng dù hắn không có ý định làm gì, thì hắn vẫn thu xếp vài phương án ứng biến. Tại dạ hội phóng hỏa, là một trong những phương án có lực sát thương cao nhất của Tô Lê, mà cũng là phương án có mức độ khả thi thấp nhất. Dù sao hắn đến nơi này cũng chỉ để gặp được Tô Vĩ Nhiên, hắn cũng không nỡ để cho Tô Vĩ Nhiên chết nhanh như thế. Nhưng thời điểm nhìn thấy Phương Quân Dục xuất hiện, hắn bắt đầu suy tính đến chuyện động thủ. Đáng tiếc vẫn chưa kịp sắp xếp bắn tĩa ra tay thì Tô Vĩ Nhiên và Phương Quân Dục đã rời khỏi đại sảnh, làm cho bắn tĩa mất đi mục tiêu. Khi hắn nhìn thấy bầu không khí ám muội giữa Tô Vĩ Nhiên cùng Phương Quân Dục trước cửa phòng, hắn đã quyết định thực hiện phương án cuối cùng này. Hắn không chiếm được, kẻ khác cũng đừng hòng chạm vào. Nếu Tô Vĩ Nhiên vẫn u mê không tỉnh lựa chọn Phương Quân Dục, như vậy — hắn liền để Phương Quân Dục chôn cùng anh ta. Mặc dù thi thể sau khi bị thiêu cháy sẽ mất hình hài, nhưng hắn cũng không quá để tâm. Bất luận Tô Vĩ Nhiên biến thành thế nào, hắn cũng vẫn yêu anh ta. Cho dù có bị thiêu thành đồng tro tàn, hắn cũng sẽ đem đồng tro ấy trộn lẫn với nước mà uống.

Màn đêm bị ánh lửa chiếu đến đỏ chói, trong bóng đêm, Tô Lê đứng trên mảnh đất trống nhìn ngọn lửa liếm láp từng tầng kiến trúc, trên mặt hiện ra một mặt cười. Đời này, tình yêu của hắn, cảm hận của hắn, toàn bộ tất cả của hắn, đều sẽ bị chôn vùi trong chốn cô độc này. Một đời này của hắn, cũng không còn mong ước gì khác.

Tô Vĩ Nhiên nghiêng đầu nhìn Phương Quân Dục. Người đàn ông này, cho dù bị trọng thương, vẫn vững vàng như cũ.

“Phương Quân Dục, nếu như anh nhảy xuống, gút mắc giữa chúng ta coi như thanh toán xong. Như thế nào?” Tô Vĩ Nhiên hỏi.

Phương Quân Dục đưa tay ôm eo Tô Vĩ Nhiên, “Anh không sợ chết.” Môi Phương Quân Dục nhẹ nhàng chạm lên môi Tô Vĩ Nhiên, nở nụ cười. Không giống với nụ cười ôn hòa xã giao trước đây, lần đầu tiên thấy anh cười chân thành như thế, ánh mắt thâm tình xưa nay chưa từng thấy cứ thế hiện lộ ra.

“Thế nhưng anh sợ thế giới mà không có sự tồn tại của em. Từ khi em rời xa anh, anh mới cảm nhận được điều này.” Anh không thể chết, anh không muốn chỉ tồn tại trong mảng ký ức của Tô Vĩ Nhiên. Dù có tưởng nhớ sâu đậm đến đâu thì cũng có ích gì, đều chỉ là hư vô. Chỉ có nắm thật chặt trong tay, mới coi là chân thực. Sau khi trải qua quãng thời gian mất đi cũng như đột nhiên có lại được, anh không dám một lần nữa bất chấp liều lĩnh mặc cho nguy hiểm.

Tô Vĩ Nhiên đẩy Phương Quân Dục ra. Cậu cười: “Vậy chúng ta cùng chết ở chỗ này.” Tay cậu vỗ vỗ vào ***g ngực Phương Quân Dục, giống như nhân tình yêu thương đậm sâu. Đầu ngón tay cậu đâm vào vết thương đã ngưng chảy máu chỗ ***g ngực Phương Quân Dục, làm cho nó lần thứ hai chảy máu không ngừng.

Cũng chỉ có Phương Quân Dục mới có thể làm cho cậu do dự không quyết định nổi, do dự lo sợ ngược xuôi. Cậu vừa muốn anh chết, lại không nỡ để anh chết.

“Còn nhớ lúc ở Barcelona, Joe từng nói với tôi rằng ‘Em thắng’. Tôi lúc ấy rất hưởng thụ dáng vẻ chật vật của Joe.” Tô Vĩ Nhiên rút tay về đặt trên môi, nhẹ nhàng liếm, “Tôi nghĩ, hiện tại tôi đã hiểu rõ lúc đó Joe nói câu này cỡ nào không cam lòng.”

Phương Quân Dục sau khi nghe được câu này, cũng không có lộ ra vẻ kích động, mà chỉ lẳng lặng nhìn Tô Vĩ Nhiên. Anh biết Tô Vĩ Nhiên chưa có nói hết.

“Anh thắng, tôi quả thật không thể xuống tay với anh.” Tô Vĩ Nhiên mỉm cười nói.

Hai người cứ trầm mặc như thể nhìn ánh lửa. Lúc này ngọn lửa đã bắt đầu lan đến trước mặt hai người. Bọn họ nhìn nhau một chút, sau nhất trí cùng hướng ra sau cửa sổ đi. Phía sau cửa sổ ở tầng hai khách sạn là một dòng sông. Đây là con đường sống duy nhất. Thế nhưng người dưới lầu đã bị lửa chặn lại, vì vậy cho dù họ có nghĩ đến thì cũng không thể nào lên đây.

Tô Vĩ Nhiên rút súng ra. Bọn họ có thể nghĩ ra, đương nhiên Tô Lê cũng có thể nghĩ ra. Cho nên trước cửa sổ chắc hẳn có không ít sát thủ bao vây. Trong tay Phương Quân Dục cũng xuất hiện thêm một khẩu súng. Tô Vĩ Nhiên liếc mắt nhìn, khẽ cười nói: “Thế mà tôi không phát hiện ra.”

Hai người đi tới trước cửa sổ, một bóng người cũng không có. Gió lạnh từ cửa sổ thổi tới. Tô Vĩ Nhiên nhếch khóe miệng, sau đó tay hướng về phía Đông Bắc cùng phía Tây Nam nã một phát súng, theo sau là âm thanh thân thể rơi xuống đất truyền đến, ngay cả một tiếng giã dũa cũng không có. Tiếng súng vang lên, tất cả những sát thủ đang ẩn thân nơi góc tối đều bắt đầu hành động, nhắm vào hướng Tô Vĩ Nhiên cùng Phương Quân Dục mà bắn. Trong chốc lát tiếng súng vang kèn tứ phía, bóng người chông chênh lẫn lộn.

Cuối cùng, cuộc chiến “âm thanh” đình chỉ. Tô Vĩ Nhiên thổi nòng súng, nhẹ nhàng cười lạnh, liếc mắt nhìn thi thể tứ tán trên đất, “Xem ra Tây Tư Lâm gia tộc lần này bỏ ra vốn lớn. Trong đám này có cả những sát thủ cao cấp nhất của gia tộc Tây Tư Lâm, lại còn có cả thợ săn tiền thưởng xếp hạng thứ hai và thứ tám trên thế giới.”

Cuộc ác chiến kết thúc, môi Phương Quân Dục hơi trắng bệch. Cho dù anh có khỏe đến đâu, cũng không chịu nổi sau khi bị trọng thương lại phải tiếp tục giải quyết những tên sát thủ cấp cao này. Anh che vết thương trước ngực. Viên đạn trong vết thương vẫn chưa có lấy ra, vốn máu đã ngừng chảy, nhưng vết thương lại bị Tô Vĩ Nhiên nhấn sâu vào, sau đó lại ác chiến nên bị xé rách ra.

Ánh mắt Tô Vĩ Nhiên chuyển hướng đến Phương Quân Dục. Cậu chưa từng thấy qua thời điểm Phương Quân Dục chật vật như vậy, cậu muốn đưa tay ra, nhưng lại do dự. Cậu nhắm mắt lại, nội tâm ác chiến so với trận hỗn chiến lúc này còn kịch liệt hơn. Ngay cả bản thân cậu còn không khống chế nổi sự hèn nhát này của bản thân. Tô Vĩ Nhiên biết, chỉ cần cậu đưa tay ra, cậu sẽ bị thất bại thảm hại. Phương Quân Dục khẽ mỉm cười, lắc đầu mà nhìn cậu. Tô Vĩ Nhiên chậm rãi nhắc tay cầm súng lên, nhắm ngay tim của Phương Quân Dục.

— Chỉ cần giết chết người này, cậu sẽ không bị bất kì nhược điểm nào quấy rầy đến.

Tô Vĩ Nhiên lấp lại trong lòng như thế, ngay cả đường lui cũng không nghĩ đến, hết thấy mọi thứ đều sẽ dập tắt trong trận đại hỏa này của Tô Lê. Thế nhưng vừa nghĩ đến cuộc sống sau khi Phương Quân Dục vĩnh viễn biến mất, cậu liền thấy một chút cứng rắn kia của bản thân tiêu tan. Trước khi sống lại, cậu yêu Phương Quân Dục, sâu đậm tận xương tủy. Sau khi sống lại, ngoại trừ yêu còn có thêm hận, và loại cảm giác thuộc về nhau chỉ có hai người bọn họ cảm nhận được. Sau khi rời khỏi Phương Quân Dục, chờ đợi cậu chính là cảnh tiếp tục đi báo thù. Thế báo xong thù thì làm gì tiếp đây? Có lúc, cậu cảm thấy thế giới này quá cô quạnh. Cho dù không muốn thừa nhận, mà cậu cũng không thể không thừa nhận, Phương Quân Dục trong lúc vô tình đã thâm nhập vào xương tủy cậu. Không phải chỉ vì yêu. Bọn họ cùng trải qua hồi ức giống nhau, cũng chỉ có ở trước mặt người này, cậu mới lộ ra con người thật của bản thân, nói ra lời suy nghĩ trong lòng, không cần phải che giấu tâm tình của chính mình.

Cậu biết rõ cậu không muốn bị Phương Quân Dục ràng buộc như thế. Vì vậy cậu thử đem Phương Quân Dục bức ra khỏi thế giới của mình, nhưng lại phát hiện cậu không thoát nổi ảnh hưởng của Phương Quân Dục đối với cậu. Cho dù cậu có rời khỏi Phương Quân Dục, nhưng không phải là thật sự thoát khỏi Phương Quân Dục.

Nếu như giết Phương Quân Dục... Mỗi khi nghĩ đến tình huống này, cậu luôn cảm thấy lòng mình trống rỗng. Sau khi cậu đưa ra quyết định, lúc Phương Quân Dục chân chính đứng trước mặt mình, cảm xúc đối diện anh mấy lần, chỉ cần cậu suy nghĩ đến viễn cảnh Phương Quân Dục cứ thế biến mất —

Trong lòng cậu rất rõ ràng, cậu căn bản không hạ thủ được!

Cậu tùy tiện bật cười. Trên gương mặt từ trước đến nay đều mang vẻ ung dung tự tin lần đầu tiên lộ ra vẻ mờ mịt không biết làm sao. Lê nào đây chính là ác mộng mà cả hai kiếp cậu đều không thoát ra nổi?

Lúc Phương Quân Dục nhìn thấy nụ cười của Tô Vị Nhiên, bỗng nhiên anh cảm thấy đau lòng. Anh biết anh đã từng bước một đem Tô Vị Nhiên bức đến tình trạng không thể không lựa chọn. Anh từng chút từng chút một xé ra lớp bảo vệ của Tô Vị Nhiên, y vào tình cảm của em ấy đối với anh mà kích thích đến tầng mềm yếu nhất nơi đáy lòng Tô Vị Nhiên, làm cho em ấy đau đớn đến mức không cách nào quên anh được. Anh biết mình ích kỉ, nhưng anh không thể không làm như vậy. Anh không muốn bị Tô Vị Nhiên lãng quên dễ dàng như thế.

Ngọn lửa mang theo sức nóng lan tỏa. Không cho phép bọn hắn có thể suy nghĩ đến chuyện khác nữa. Đối mặt với tử vong, tất cả đều trở nên nhỏ bé. Trong bóng đêm, dòng sông dưới cửa sổ như một con quái thú đang yên lặng chờ đợi, chờ đợi nuốt chửng tất thảy. Tô Vị Nhiên theo bản năng mà nắm lấy tay Phương Quân Dục, sau đó nhảy xuống cửa sổ.

Tô Lê lúc này đang ngồi trên thuyền. Thời điểm hắn nhìn thấy hai cái bóng đen nhảy từ cửa sổ xuống, sắc mặt u ám đoạt lấy khẩu súng của người bên cạnh bắn đến vị trí của hai người kia. Sau đó đem thuyền đến dò xét nơi hai người họ nhảy xuống, ánh đèn tập trung ở một khu vực mặt sông, Tô Lê lại bắn phá mặt nước. Mặt nước có máu nổi lên. Tô Lê bắn hết đạn, gương mặt xinh đẹp đến yêu mị không còn vẻ dữ tợn. Hắn lẳng lặng bình tĩnh nhìn mặt nước, sau đó điên cuồng cười một trận to. Đối mặt với một Tô Lê điên cuồng dọa người như thế, ngay cả những sát thủ đã quen đối mặt với sinh tử đáy lòng cũng không khỏi có chút sợ hãi. Kẻ điên không đáng sợ, kẻ điên thông minh tâm lý quỷ quyết không sợ chết mới đáng sợ! Một khi chọc đến kẻ ấy, hắn sẽ như cục nhọt mọc trong tận xương tủy bạn đến khi hoặc bạn hoặc hắn chết đi mới thôi.

63.

Tác phẩm: Khi Nữ Vương Thụ Gặp Phúc Hắc Công.

Tác giả: Thanh Vụ Liễm Nguyệt.

64. Chương 63

“Không cần phải có thân phận gì, anh vẫn sẵn lòng làm mọi chuyện vì em.”

Bất luận phải dùng kế sách gì, anh cũng không cho phép bản thân mất đi Tô Vị Nhiên lần nữa.

Vùng ngoại thành Paris cháy lớn khiến cho toàn bộ thế giới cũng phải khiếp sợ. Bởi vì dạ tiệc thời thượng hợp này nổi tiếng lâu đời ở Paris, tham gia toàn là danh lưu xã hội, có sức ảnh hưởng không nhỏ. Trận hỏa hoạn này làm cho những người tham dự thương vong nặng nề. Sáu mươi phần trăm người bị thiêu sống, bốn mươi phần trăm còn lại đều bị bỏng nặng. Điều tra ra, trận hỏa hoạn này hoàn toàn không phải do vô tình tạo thành, mà là do có người cố ý làm. Vì phạm vi liên lụy đến sự kiện này quá lớn, sức ảnh hưởng rộng rãi, cho nên Tổng thống F quốc tự mình ký tên ra sắc lệnh điều tra rõ sự kiện này.

Dẫu vậy, sự tình điều tra vẫn lâm vào thế bí. Biết trận hỏa hoạn này là do người cố ý gây ra, nhưng kế hoạch của hung thủ nghiêm mật, hầu như không thể tìm ra được một manh mối nào. Camera tại hiện trường đều bị phá hư, toàn bộ bảo vệ ngoài sân đều bị bắn một phát súng vào đầu, vừa nhanh vừa tàn nhẫn, không người nào may mắn sống sót. Mà viên đạn lấy ra từ thi thể là đạn quân đội chuyên dụng, vì vậy manh mối này bị cắt đứt. Càng làm cho người ta phải giật mình đó là danh sách khách mời tham gia dạ tiệc biến mất không tăm hơi, bất kể là thiệp mời hay là danh sách lưu trên máy tính. Vì vậy các thi thể bị thiêu sống không thể phân rõ danh tính.

Trong phòng bệnh cao cấp của bệnh viện tư nhân St Mary, Phó Triệu Dương đưa cho Phương Quân Dục những báo cáo công việc mới nhất. Vừa lúc ấy, cửa phòng vang lên ba tiếng gõ. Phó Triệu Dương đi tới mở cửa, phát hiện người gõ cửa là Tô Vị Nhiên. Hắn đẩy gọng kính, khóe môi hiện lên ý cười không dễ phát hiện, chỉ thoáng qua rồi thôi. Trận hỏa hoạn này đã trôi qua năm ngày, nhưng trong năm ngày này Tô Vị Nhiên một lần ra mặt cũng không có. Vốn dĩ Phó Triệu Dương còn thăm thấy chút tiếc nuối.

Từ khi hấn đi theo Phương Quân Dục đến nay, hấn chưa từng thấy anh ta bị thương. Lần đầu tiên nhìn thấy anh ta bị thương, lại là trọng thương. Nghiêm trọng nhất là phát súng gần tim, còn lại ba phát sau lưng. Phát súng gần tim ấy, Phó Triều Dương vừa nhìn đã biết đây chắc chắn là sản phẩm của Tô đại thiếu gia. Còn ba phát bắn lên sau lưng kia cũng tương đối nghiêm trọng. Căn cứ độ sâu của viên đạn cùng với tình trạng của vết thương thì có lẽ là bị bắn lúc ở dưới nước. Đồng thời bởi vì bị ngâm lâu trong nước, thời điểm Phương Quân Dục được đưa đến bệnh viện, anh gần như đã rã rời. Khi hấn nhìn thấy Phương Quân Dục, anh ta giống như đã mất đi nửa cái mạng. Tuy rằng cuộc phẫu thuật rất thành công, nhưng bởi vì vết thương bị nhiễm trùng nên gây biến chứng, Phương Quân Dục vẫn còn ở trong tình trạng nguy hiểm. Hai ngày sau thương thế Phương Quân Dục mới gần như đỡ hơn.

Thế nhưng từ tận đáy lòng, Phó Triều Dương không có chút nào đồng tình với vị Phương tổng đang suy yếu này. Bởi vì tất cả đều là do anh ta tự tìm lấy. Vừa dẫm thương địch thủ vừa tự làm tổn thương chính mình, là do Phương đại tổng giám đốc tự làm tự chịu. Lúc trước quen thói treo cái mác băng sơn tao nhã nam nhân, nên ngay cả chân tâm của chính mình cũng bị phớt lờ bỏ qua theo thói quen, đem người ta bức tới mức bỏ cuộc thì mới phát hiện ra được tâm ý của bản thân, sau đó tìm mọi cách để cứu vãn. Phương thức cứu vãn tuy nhìn thì có vẻ ôn nhu dịu dàng, nhưng thật ra cứng rắn đến cực điểm, không để cho người ta thoát ra được.

Mọi thứ anh làm đều nằm trong kế hoạch, từ vẻ bất đắc dĩ ôn nhu ban đầu đến ái muội mập mờ, để cho Tô Vị Nhiên dù có rời khỏi A thành vẫn như cũ không buông bỏ anh được. Buổi tối đính hôn của Tô Vị Nhiên, anh biết rõ trong lòng cậu còn có vướng mắc chưa tháo gỡ được, nên cố ý lờ trước mặt Tô Vị Nhiên để Tô Vị Nhiên nhìn thấy sự mất mát cùng thất vọng, yên tĩnh ngồi nhìn cậu của anh, vô hình trung làm cho tình cảm của anh đối với Tô Vị Nhiên trở thành gông xiềng lên đáy lòng Tô Vị Nhiên, làm cho Tô Vị Nhiên vĩnh viễn không quên được anh. Sau đó anh càng ra tay dồn dập, phá hoại kế hoạch của Tô Vị Nhiên làm cho nó không đi theo quỹ đạo của em ấy, tạo ra thêm nhiều tình huống gặp mặt Tô Vị Nhiên để làm tình cảm thêm sâu sắc hơn, kể cả có phải tự tổn thương bản thân.

Cho nên đối với hành động tự làm tự chịu này của Phương tổng, Phó Triều Dương không có chút đồng tình nào. Hấn chỉ đồng tình cho con người bị Phương tổng tính toán thôi, dùng tình cảm của chính mình để công kích trái tim của Tô đại thiếu gia. Tô Vị Nhiên cực kỳ thông minh, đương nhiên có thể nhìn ra. Thế nhưng ràng buộc cậu không phải là chuyện đó, mà chính là tình cảm của bản thân. Bất kể bên ngoài khó khăn thế nào, Tô Vị Nhiên đều có thể mạnh mẽ quyết đoán giải quyết, nhưng chỉ có đối với tình cảm dành cho Phương Quân Dục, cậu lại không có biện pháp nào giải quyết.

Phó Triều Dương có thể hiểu được vì sao Tô Vị Nhiên năm ngày nay không xuất hiện. Tô Vị Nhiên tức giận vì chuyện này là quá bình thường. Hấn chỉ khá tiếc nuối, Phương tổng dùng nửa cái mạng của mình cũng không đổi được tha thứ của Tô đại thiếu gia, thực là... Có chút đáng thương. Có điều Phó Triều Dương tuyệt đối sẽ không thừa nhận là hấn cảm thấy Phương tổng như vậy quả thật có chút.... đáng đời!

Cho nên khi hấn mở cửa thấy Tô Vị Nhiên, trước thì vui mừng, sau thì có chút tiếc nuối. Hấn còn nghĩ rằng trước khi Phương tổng xuất viện chắc sẽ không gặp được Tô đại thiếu gia. Mà Tô Vị Nhiên lại xuất hiện vào lúc này, cho thấy tâm kế của Phương tổng thành công rất lớn, mấy vết thương này cũng không oan uổng chịu đựng.

” Phương tổng ở bên trong.” Phó Triều Dương quay về Tô Vị Nhiên nói, sau đó chờ Tô Vị Nhiên đi vào liền đóng cửa lại. Trong phòng bệnh chỉ còn lại một Phương Quân Dục và Tô Vị Nhiên. Căn phòng rất yên tĩnh, cũng không có mùi thuốc sát trùng của bệnh viện, sạch sẽ thoáng bay mùi hoa nhài thanh mát.

Lát sau, trong căn phòng bệnh yên ắng vang lên âm thanh nhu hòa trầm thấp của Phương Quân Dục: “Nếu như em đến để đền bù cho vết thương, vậy thì không cần phải lưỡng lự chần chừ như này đâu.” (bỉ ổi –)

Nghe được câu nói của Phương Quân Dục, Tô Vị Nhiên bật cười, “Phương Quân Dục, tôi hiện tại mới phát hiện –“, cậu khê liếc mắt, khước miệng câu lên nét cười châm biếm, “Da mặt anh so với tôi còn dày hơn.” Nếu như cậu có thể xuống tay được, cần gì phải mang anh ta vào bệnh viện. Chỉ cần đem anh ta vứt lại ở bờ sông là xong chuyện. Phương Quân Dục đã biết rõ, nhưng còn muốn làm sáng tỏ, chuyện này quả thật là khiêu khích ngay trước mặt cậu mà, đời trước chẳng chưa đủ triệt để sao?

Tô Vị Nhiên bước tới giường Phương Quân Dục, trầm tĩnh đánh giá anh. Ánh mặt trời chiếu xuống sườn

mặt hoàn mỹ của người đàn ông này, nghiêm nghị mà tao nhã. Anh ta, bất kể là kiếp trước hay kiếp này, cậu đều chưa từng nhìn thấy đáng vẻ yếu ớt như thế của anh ta. Nhưng cho dù thân thể suy yếu, khí thế của anh vẫn như trước không giảm đi một phân nào.

Đầu ngón tay của Tô Vĩ Nhiên chậm rãi trượt từ gò má của anh xuống, đến cổ, rồi mở tay ra, dùng sức bóp lấy.

“Tô Sùng Hoa ở đâu?” Tô Vĩ Nhiên lạnh lùng hỏi.

Phương Quân Dục cười nhạt: “Hắn đã chết rồi.”

“Tô Sùng Hoa ở đâu?” Nghe được câu trả lời của Phương Quân Dục, sắc mặt Tô Vĩ Nhiên chưa biến hóa, giọng nói vẫn trầm ổn, chỉ có tiếp tục trượt xuống nắm lấy cổ tay Phương Quân Dục, thờ ơ lặp lại.

Phương Quân Dục nhìn Tô Vĩ Nhiên, khẽ thở dài: “Em kích động rồi.”

Tô Vĩ Nhiên khẽ nhượng mảy, tự tiểu phi tiểu nói: “Phương Quân Dục thân ái, anh lấy tư cách gì quản chuyện của tôi?”

“Không cần phải có thân phận gì, anh vẫn sẵn lòng làm mọi chuyện vì em.” Phương Quân Dục cười hiền đáp trả ý Tô Vĩ Nhiên.

Nắm ngón tay Tô Vĩ Nhiên nắm chặt lại, kìm nén ý muốn bóp chết người này. “Tôi không cần anh lo việc thiên hạ, đem Tô Sùng Hoa giao ra đây.”

“Nếu như anh đem Tô Sùng Hoa giao cho em, em chắc chắn sẽ ngay lập tức giết chết hắn.” Phương Quân Dục thở dài một tiếng. Với tính cách của Tô Vĩ Nhiên, em ấy sẽ không ra tay với Tô Sùng Hoa sớm như thế. Trước tiên em ấy sẽ bức Tô Lại Nam ủy quyền cho mình, sau đó khiến cho Tô Sùng Hoa có được tất cả rồi trở mặt nhìn nó mất đi. Nhưng sau khi sống lại, nhiều biến cố xảy ra đã làm cho Tô Vĩ Nhiên lựa chọn biện pháp giải quyết nhanh chóng.

Đầu tiên, Tô Vĩ Nhiên phát hiện mối quan hệ giấu kín của Tô Sùng Hoa cùng Tô Lại Nam.

Phương Quân Dục biết Tô Vĩ Nhiên lúc trước đối với cha của mình khá kính nể, vì thế sau khi phát hiện chuyện này, Tô Vĩ Nhiên tuy ngoài mặt ung dung thản nhiên, thế nhưng tận đáy lòng hết sức thất vọng. Mà kiếp này, Tô Vĩ Nhiên luôn muốn rời khỏi anh, triệt để lãng quên anh. Anh đương nhiên là không cho phép chuyện như thế xảy ra, cho nên hay cố ý làm rối Tô Vĩ Nhiên. Anh biết rõ Tô Vĩ Nhiên đang đấu tranh trong lòng, nhưng anh vốn ích kỉ, vì để có được Tô Vĩ Nhiên lần thứ hai mà không màng đến thống khổ của em ấy.

— Bất luận phải dùng kế sách gì, anh cũng không cho phép bản thân mất đi Tô Vĩ Nhiên lần nữa.

Những dồn nén cùng đau khổ không có chỗ để phát tiết, toàn bộ đều chuyển hóa thành cừ hận đối với Tô Sùng Hoa cùng Tô Lê. Mà những cừ hận này ngày càng trầm trọng hơn khiến cho Tô Vĩ Nhiên quyết định tốc chiến tốc thắng. Đó là lý do vì sao Tô Vĩ Nhiên trực tiếp tránh qua Tô Lại Nam, bỏ qua bước đi phiền phức, mà hạ thủ với Tô Sùng Hoa và Tô Lê trước. Đây cũng là mục đích của Phương Quân Dục, nếu như toàn bộ kế hoạch Tô Vĩ Nhiên làm từng bước từng bước một, vậy kế hoạch kín đáo như thế anh sẽ không chen chân vào được. Kết quả là anh và cậu ngày càng xa nhau, không có bất kì chỗ trống nào để cứu vãn. Chính vì vậy anh cố tình khiến cho lòng Tô Vĩ Nhiên không nhẫn nại được mà sớm ra tay trước, nhưng dù thế nào cũng vẫn có một lỗ hổng có thể tra được.

“Đúng.” Tô Vĩ Nhiên lạnh lùng nhìn Phương Quân Dục. Cậu vốn có thể đoán sơ sơ kế hoạch của Phương Quân Dục, thế nhưng sau khi nhận được mật báo, Tô Sùng Hoa bị Phương Quân Dục mang đi, cậu ngay lập tức hiểu rõ kế hoạch của anh ta. Phương Quân Dục làm những chuyện này mà không sợ bị bại lộ, bởi vì bất luận là có lộ hay không, kết quả vẫn giống nhau. Kế hoạch này của Phương Quân Dục là dựa theo tính cách của cậu mà ra, tâm lý chiến thật sự rất đặc sắc, chiến thuật tình cảm dùng đến mức trôi chảy khiến cậu phải khâm phục. Cũng một phần là do cậu tiện (hèn hạ, ti tiện), không buông bỏ anh ta được, cho nên mới để anh ta đắc thủ. Nếu là người khác, chỉ sợ hắn đã chết trăm nghìn lần rồi.

Ngón tay Tô Vĩ Nhiên đẩy cúc áo sơ mi Phương Quân Dục ra, đầu ngón tay khẽ xoa phần nhô ra trước ngực Phương Quân Dục, cảm nhận được anh ta đang gắng kìm nén. Cậu khẽ sát vào môi Phương Quân Dục, tay

tiếp tục lần xuống, trượt đến dưới thân Phương Quân Dục, trêu đùa với huynh đệ ngày càng có tinh thần của Phương Quân Dục.

Tô Vị Nhiên mỉm cười, cắn nhẹ lên môi Phương Quân Dục, dùng giọng nói mềm mại quyến rũ nói: “Tôi kích động như này, còn không phải do anh ban tặng sao.” Đầu lưỡi ái muội phác họa hình dạng môi Phương Quân Dục, “Tôi có phải nên cảm ơn anh không?”

Phương Quân Dục cười yếu ớt: “Trong tay Tô Sùng Hoa có video, chỉ có hần mới biết chỗ giấu nó. Vì vậy hần chưa thể chết được.” Phương Quân Dục biết cái video này là nhờ kiếp trước, anh đã dùng thể lực của Phương gia và The Eagle mới biết tới. Nhưng cũng chỉ là biết. Sở dĩ anh giữ lại mạng Tô Sùng Hoa cũng là vì nguyên nhân này, nhưng anh không hề bức Tô Sùng Hoa giao ra, chuyện này nên để cho tự Tô Vị Nhiên làm sẽ tốt hơn. Bằng không, thành kiến của Tô Vị Nhiên đối với anh chỉ sợ sẽ ngày càng sâu hơn.

Tô Vị Nhiên tức khắc hiểu rõ ý tứ của Phương Quân Dục. Cậu cắn mạnh môi Phương Quân Dục. Ban đầu kế hoạch của cậu là bức Tô Lại Nam thoái vị, rồi mới xử lý chuyện Tô Sùng Hoa. Nhưng bởi vì nguyên nhân phức tạp ẩn giấu bên trong, nên cậu ra tay trước với Tô Sùng Hoa. Trừ phi cha cậu chủ động nhường lại quyền, còn không con cái soán vị đáng sinh thành, đối với nhà họ Tô chính là đại nghịch bất đạo, dù có là người có năng lực, cũng sẽ bị người nhà lên án. Tô Vị Nhiên đương nhiên là sẽ không quan tâm đến mấy chuyện này, nhưng những chuyện này sẽ bị những kẻ mơ ước Tô gia lấy ra gây rối, đặc biệt là cái đám con riêng chú bác kia. Tuy Tô Vị Nhiên không để ý, nhưng chuyện phiền toái giảm được cái nào hay cái ấy.

Video trong tay Tô Sùng Hoa chính là vật mà Tô Vị Nhiên muốn tìm. Có video này, dùng thêm một ít biện pháp, Tô Vị Nhiên đương nhiên sẽ có cách khiến cho Tô Lại Nam sớm xuất ngoại dưỡng lão.

Thuộc hạ của Tô Vị Nhiên không có ngừng tìm kiếm, trái lại chỉ làm cho tình trạng càng trầm trọng hơn, “Anh xem ra biết được không ít nhỉ.”

Phương Quân Dục mềm mỏng thấp giọng cười: “Là đời trước lúc tra chuyện Tô Sùng Hoa thì biết đến.”

Tô Vị Nhiên cười: “Anh quả thật nói thẳng ra, làm tôi bị thâm tình của anh mà cảm động phát khóc.” Sau đó thu tay về, lấy khăn giấy từ đầu giường lau tay mấy lần. Cúi đầu nhìn hạ thân Phương Quân Dục, khẽ miệng nhếch lên: “Chuyện kể tiếp, anh tự mình giải quyết đi.” Nói xong ném khăn giấy vào sọt rác, rời khỏi phòng bệnh.

64.

Tác phẩm: Khi Nữ Vương Thụ Gặp Phúc Hắc Công.

Tác giả: Thanh Vụ Liễm Nguyệt.

65. Chương 64

Con thỏ cuống lên còn biết cắn người, huống chi hần không phải con thỏ yếu ớt nhỏ bé kia, mà hần là rắn.

Từ ngày đó, Phó Triều Dương thấy hầu như ngày nào Tô Vị Nhiên cũng đến bệnh viện “thăm hỏi” Phương tổng giám đốc. Điều này làm cho Phó Triều Dương sau khi vui mừng thì thấy có chút nuối tiếc. Vui mừng vì cuối cùng vị tổng giám đốc nhà hần cũng được toại nguyện, ôm mỹ nhân vào lòng, vết thương kia coi như nhận được phần thưởng xứng đáng. Là tâm phúc của Phương Quân Dục, hần đương nhiên nên vì hạnh phúc của thủ trưởng mình mà cao hứng mới đúng.

Nhưng mà, hần cũng có chút tiếc nuối. Thật ra hần còn muốn nhìn cảnh Phương tổng bị dày vò thêm nữa, dù sao trước kia tình tượng làm dáng như thế, phải cho nếm chút đau khổ mới phải chứ. Vốn dĩ hần còn đang chờ trận đấu giữa Tô đại thiếu gia PK với Phương tổng, vậy mà Phương tổng kỹ thuật cao siêu, chưa gì đã tốc chiến tốc thắng. Nhìn thấy Tô thiếu gia năng suất mỗi ngày đều đến, Phó Triều Dương cảm thấy trận chiến đặc sắc bản thân mong đợi tám chín phần là sẽ không xuất hiện rồi.

Thuộc hạ của Phương gia đều cảm thấy Phương tổng cuối cùng cũng được toại nguyện ôm mỹ nhân, nạn kiếp này của Phương Quân Dục vừa đau đớn vừa vui sướng....

Tô Vị Nhiên hầu như mỗi ngày đều đến “thăm hỏi” Phương Quân Dục. Thế nhưng phương thức “thăm hỏi” của cậu tuyệt đối là phương thức độc nhất vô nhị.

Tô Vị Nhiên biết rõ mị lực của bản thân, nên đem tất cả những mị lực này phát huy đến mức tận cùng. Đầu ngón tay tinh tế lướt trên cơ thể rắn chắc thon dài của Phương Quân Dục, đặc biệt trong những ngày gần đây, thông qua các hành động thực tiễn cậu đã biết điểm mẫn cảm của Phương Quân Dục. Mỗi cậu ám muội rà khắp gò má, chóp mũi, môi và cổ Phương Quân Dục. Từ vị trí của Phương Quân Dục thậm chí còn thấy được trong cổ áo sơ mi rộng mở của Tô Vị Nhiên hai điểm ám muội màu đỏ, mang theo mê hoặc dục cự còn ngênh trước mặt anh.

Tô Vị Nhiên rất hưởng thụ gương mặt nhẵn nhụi của Phương Quân Dục. Ánh mắt cậu chần chừ nhìn hạ thân Phương Quân Dục, khoe môi nhếch lên nụ cười mê người cực điểm.

Nhưng cũng chỉ có như vậy mà thôi. Tất cả động tác đều sẽ dừng lại tại đây, lưu loát gọn gàng. Mất phương của Tô Vị Nhiên khêu lên, sau đó nhẹ nhàng nói tạm biệt, cuối cùng không quay đầu mà rời khỏi phòng.

Sau trận đại hỏa hoạn ấy, Tô Lê liền phái người tìm kiếm tung tích của Tô Vị Nhiên cùng Phương Quân Dục. Hẳn tuy rất hi vọng hai kẻ đó chết rồi, nhưng hẳn biết rõ bọn họ sao có thể dễ dàng chết như thế chứ?

Lúc Tô Lê phái người đi dò la, thì ở phía bên kia Tô Vị Nhiên thoải mái truyền tin ra, thậm chí ngay cả chuyện Phương Quân Dục ở bệnh viện nào cũng thông báo rõ ràng. Đương nhiên, Tô Vị Nhiên cũng “bị thương”, cho nên phòng bệnh của cậu nằm kế bên với phòng bệnh của Phương Quân Dục. Trên thực tế, sát phòng Phương Quân Dục là một ông lão hạo sắc của F quốc, hơn bảy mươi tuổi, mà còn không buông tha cô y tá có chút tròn trịa của bệnh viện.

Tô Vị Nhiên nói bản thân “bị thương” là để cho mọi người thấy được, nếu như toàn bộ người trong dạ tiệc đều tử mệnh hay tổn thương nặng nề, mà Tô đại thiếu gia một chút cũng không bị gì, như vậy sẽ trở thành tiêu điểm để mọi người bàn tán. Tuy cậu không để ý chuyện này, nhưng bị đông đảo ánh mắt soi mói dòm ngó như thế, có một số việc không thể thực hiện được. Vì lẽ đó Tô Vị Nhiên cũng “bị thương” trong khoảng thời gian ngắn, vết thương nhẹ không nghiêm trọng, nên xuất viện sớm hơn.

Phó Triệu Dương cực kỳ nhanh phát hiện ra, “tuần trăng mật” của Phương tổng cùng Tô thiếu gia đã chấm dứt. Khi vết thương của Phương Quân Dục gần như khỏi hẳn có thể xuất viện, Tô Vị Nhiên liền không còn đến “thăm hỏi” Phương Quân Dục nữa.

Gió thổi nhẹ nhẹ, ánh trăng soi qua cửa sổ hôn khẽ vào trụ nhà màu trắng tinh xảo. Trên phòng khách rộng lớn của lầu hai, vang vọng tiếng đàn dương cầm tao nhã, du dương. Tô Vị Nhiên ngồi trên cây đàn dương cầm tam giác màu trắng, mười ngón tay thon dài lướt trên phím đàn tao nhã đẹp mắt. Đầu cúi thấp, mái tóc đen thẫm rũ xuống che khuất mắt của cậu.

Một bóng người chậm rãi đến gần, dựa vào cột nhà trắng toát, lẳng lặng lắng nghe tiếng đàn của Tô Vị Nhiên. Mà vào lúc này, Tô Vị Nhiên đột nhiên dùng ngón trỏ ấn mạnh vào phím đàn, làm khúc nhạc êm dịu tươi đẹp bị phá hoại nặng nề bởi thứ âm thanh này, tựa như một con dao găm đâm nát từng mảnh lụa mịn màng, bản nhạc không trọn vẹn khiến người ta cảm thấy nuối tiếc hụt hẫng.

Tô Vị Nhiên hơi nghiêng đầu, nhìn Phương Quân Dục đang dựa cột, cười hỏi: “Tôi đàn thế nào?”

Phương Quân Dục khẽ cười nói: “Rất tốt.”

Khoe môi Tô Vị Nhiên hiện lên ý cười, ôn nhu hỏi: “Có ai từng nói anh là một kẻ kìa đảo chưa?”

Phương Quân Dục thấp giọng cười: “Không một kẻ nào dám nói như thế, chỉ có riêng mình em thôi.”

“Rốt cục tôi đàn như thế nào?” Tô Vị Nhiên hờ hững dựa vào đàn dương cầm, nghiêng người nhìn về phía Phương Quân Dục.

“– Cũng tạm được.” Phương Quân Dục nhàn nhạt nói.

Tô Vị Nhiên gật đầu, tay lại ấn mạnh xuống một phím đàn, cơ thể đang dựa vào đàn nên có thể cảm nhận được dây đàn đang rung động. Tô Vị Nhiên xưa nay không hứng thú với đàn dương cầm, năm đó vì để hoàn thành phép xã giao cơ bản mà dành nửa tháng để học đàn, miễn cưỡng cùng xem như có khả năng đàn. Tô Vị Nhiên chỉ biết đàn có hai bản thôi. Sau lần đó, cậu gần như không còn chạm vào đàn dương cầm nữa, bởi vậy bây giờ có thể đàn trôi chảy như này cũng là nhờ vào trí nhớ của bản thân. Người ngoại đạo có thể không biết, nhưng người trong nghề chỉ cần nghe thì sẽ biết trình độ đàn của Tô Vị Nhiên chỉ xếp vào hàng newbie.

“Chỉ làm đáng ra về chút thôi.” Tô Vị Nhiên nhếch mày, mỉm cười nói.

Phương Quân Dục tiến đến gần. Tô Vị Nhiên không nhúc nhích, lẳng lặng nhìn anh bước đến. Tay Phương Quân Dục đặt lên tay Tô Vị Nhiên. Tô Vị Nhiên nhú mày, muốn rút tay ra. Nhưng tay Phương Quân Dục giữ chặt lấy, hai người gần như là mười ngón tay đan xen nhau. Thấy Tô Vị Nhiên không phản kháng nữa, Phương Quân Dục mới hơi buông ra. Nhưng lòng bàn tay anh vẫn dán chặt lấy mu bàn tay cậu, tựa như hai người là một. Tay Phương Quân Dục cầm theo tay Tô Vị Nhiên lướt trên phím đàn, vừa ám muội vừa triền miên. Bản nhạc “Serenade” của Mozart vang lên theo từng ngón tay khẽ lướt của bọn họ, như một dòng sông xuôi chảy mĩ lệ mà trong veo.

Đàn xong một khúc, Tô Vị Nhiên rút tay ra, khẽ cười nói: “Sau khi về nước, dẫn tôi đi gặp Tô Sùng Hoa.”

Phương Quân Dục nét cười dịu dàng nhưng mang theo chút bất đắc dĩ: “Vị Nhiên, em quả thật biết cách phá hỏng không khí mà.”

“Tôi tìm anh chủ yếu là vì chuyện này, chứ không phải là đến để anh giả trò.”

Phương Quân Dục mỉm cười nói: “Chỉ cần một cuộc gọi của em, chuyện này có thể định đoạt liền. Vậy mà em còn gọi anh tới nay đến, lẽ nào là có ý để cho anh hiểu lầm sao?”

Tay Tô Vị Nhiên sờ lên mặt Phương Quân Dục, mềm nhẹ nói: “Anh quá tưởng bở rồi.”

Phương Quân Dục cười đến nhu hòa: “Cảm ơn em.” Cả hai người đều không chọc thủng tầng nguyên nhân vì sao đêm hôm Tô Vị Nhiên còn mời Phương Quân Dục đến, chỉ cần họ biết rõ trong lòng là được rồi.

Tô Lê nắm bản báo cáo của thủ hạ trong tay, đốt ngón tay bởi dùng sức quá lớn mà trắng bệch. Tối kia Phương Quân Dục đến chỗ ở của Tô Vị Nhiên ở Paris, mãi đến hừng sáng mới rời đi. Không cần nghĩ, Tô Lê cũng biết bọn hắn phát sinh chuyện gì trong đêm ấy. Khóe miệng Tô Lê nhếch ra một nụ cười lạnh lẽo, nếu hai người bọn mày yêu nhau như thế, thì tao sẽ cho hai bọn mày chôn cùng nhau. Hắn trầm thấp cười, sắc mặt u ám, ánh mắt sắc bén như lưỡi dao, tờ giấy bị hắn nắm trong tay cũng biến dạng. Ngực hắn đè nén khó nhịn, tựa hồ cần phải gấp rút phát tiết ngay bây giờ.

Hắn đang chuẩn bị rời khỏi văn phòng thì Alen vừa vặn tiến vào. Khi nhìn thấy Alen bước vào phòng, khóe miệng Tô Lê lộ ra nụ cười nguy hiểm mà dụ hoặc.

Mặc dù khoảng thời gian này vẫn ở cùng với Tô Lê, nhưng Alen không cách nào ngăn bản thân khỏi nụ cười mê hoặc này. Tô Lê không hỏi mục đích Alen vào đây, mà trực tiếp đi đến hôn lên môi Alen. Alen cũng chỉ kinh ngạc trong chốc lát, rồi vội vàng đáp trả hôn cuồng nhiệt môi Tô Lê. Tuy Alen luôn nói bản thân chỉ thích phụ nữ, nhưng Tô Lê là một vưu vật (vừa đẹp vừa hiếm vừa quý, như bảo vật), gần như nam nữ đều ăn. Alen tuy thích cơ thể mềm mại uyển chuyển của phụ nữ, nhưng đối mặt với chủ động tấn công của Tô Lê, hắn đương nhiên cũng nổi lên phản ứng sinh lý.

Quần áo của hai người bị đối phương vội vàng lại bạo lực xé ra, tiếng thắt lưng ma sát vào nhau sắc bén, cúc áo sơm bắn tung tóe trên thảm nhung mềm mại. Alen vùi đầu trên cổ Tô Lê thô lỗ gặm cắn, mang theo chút hoang dã phóng đảng.

Tô Lê hơi ngửa cổ, *** trên mặt toát ra nồng đậm, đôi môi càng thêm đỏ thắm, ngay cả khóe mắt cũng hồng hồng mang vẻ diễm lệ tinh sắc. Hắn khẽ rên một tiếng, âm thanh rên rỉ này như “đổ dầu vào lửa”, đem toàn bộ *** mỹ dực vọng đều phóng thích ra ngoài.

Alen cuồng dã mà tàn nhẫn đem Tô Lê đặt trên bàn làm việc rộng lớn, nghiêng người thúc vào, hạ thân hai người dính sát vào nhau, gần như có thể cảm nhận được hình dáng của nhau.

... Tôi là đường phân cách hài hòa ...

Làm xong, Alen đem người huynh đệ của mình chậm rãi rút ra từ cơ thể Tô Lê. Tô Lê thở hổn hển, đầy mắt sau cao triều mang theo thất thần, cho dù như vậy, cả người Tô Lê vẫn toát lên vẻ dụ hoặc ma mị, làm cho Alen vừa phát tiết lập tức cương lên lần nữa.

“Nếu không thì, chúng ta làm thêm hiệp nữa?” Alen bóp lên điểm nhô ra trước ngực Tô Lê, liếm liếm khoe môi hồng.

Tô Lê liền đẩy Alen ra, mặc áo sơ mi, nút áo cũng đã biến mất sau khi bị thô lỗ cởi.

Tô Lê uể oải cười nói: “Tôi chỉ sợ anh sẽ tinh tấn nhân vong thôi.” Bọn họ đã làm cả một buổi chiều, bây giờ ngoài trời đã là xế chiều. Thêm hai lần nữa có khi Alen liền thăng lên thành người đàn ông tiêu chuẩn “một đêm bảy lần” mất.

Tô Lê nhìn Alen, chậm rãi lộ ra nụ cười mê người. Alen nhìn Tô Lê, thầm than người này thật sự là một yêu nghiệt dụ người, biết rõ hắn có độc, nhưng vẫn không nhịn được muốn chinh phục hắn.

“Nói đi, tìm tôi có chuyện gì?” Tô Lê tựa vào lưng ghế hỏi.

Alen thu dọn lại quần áo, sau đó giương mắt nhìn về phía Tô Lê, nói: “Chắc cậu đã sớm nhận được tin, Elvis không có bị chôn chôn trong trận đại hỏa hoạn kia.”

Tô Lê lạnh lùng cười: “Tô Vị Nhiên nếu như dễ dàng đối phó như thế, anh sẽ phải trăm phương ngàn kế lên kế hoạch như giờ sao? Cũng không cần phải dựa vào tôi.”

Alen chế giễu: “Nhưng mà trận cháy này có giúp tôi một chuyện. Chú hai tôi có tham gia vào cái dạ tiệc kia.” Chú hai của Alen cũng xem như là người có năng lực, đối với vị trí đứng đầu của gia tộc Tây Tư Lâm cũng nhìn chằm chằm. Alen đã từng muốn khử ông ta, nhưng lại sợ lão già kia phản cảm, cái được không bù đắp nổi cái mất, nên hắn đối với ông ta chậm chạp chưa động thủ gì.

“Chú hai anh làm sao nhận được thư mời, trong lòng chúng ta đều biết rõ mà.” Tô Lê cúi đầu, khó miệng cong lên nụ cười mỉa mai, “Anh muốn tôi làm bia đỡ đạn cho mình, sau đó xong việc thì đá tôi ra ngoài, đây cũng quá không phúc hậu rồi.” Con thỏ cuồng lên còn biết cắn người, huống chi hắn không phải con thỏ yếu ớt nhỏ bé kia, mà hắn là rắn.

65.

Tác phẩm: Khi Nữ Vương Thụ Gặp Phúc Hắc Công.

Tác giả: Thanh Vụ Liễm Nguyệt.

66. Chương 65

“Quả nhiên, bất luận là kiếp trước hay kiếp này, Tô Lê vẫn tiện giống nhau.”

Trong khoảng thời gian này, toàn bộ Paris gần như sống yên bình lặng. Các thế lực lảng lảng ngủ đông, chờ thời cơ tốt xuất hiện để ra tay. Tình trạng cân bằng quỷ dị này cứ tiếp diễn cho đến khi tin tức Simon – chủ nhân của gia tộc Tây Tư Lâm qua đời vì bệnh tật lan truyền ra ngoài.

“Làm sao như vậy được?” Alen ban đầu nhận được tin liền khiếp sợ đến cực điểm. Bệnh tình của Simon mỗi ngày đều có người thông báo cho hắn. Bởi vì hắn bắt buộc phải trở về Hanover trước khi Simon chết, để ngừa khi lão già chết rồi mà chức vị chủ nhân vẫn chưa chắc chắn, bị các anh em chú bác đã tâm trong gia tộc dòm ngó chiếm đoạt. Từ lúc lão già bệnh đến giờ, tình hình chuyển biến có vẻ tốt hơn. Ngay hôm qua, thân thể và tinh thần của Simon đều trông không tệ lắm, bác sĩ nói dựa theo tình trạng như vậy, một tháng nữa sẽ không thành vấn đề. Cho nên Alen vẫn khá yên tâm với chuyện như thế.

Dấu sao vào lúc này, cái đám anh em chú bác đã tâm kia còn đang trong giai đoạn tranh đấu quyết liệt, thế lực chưa tiêu hao hết, vẫn còn không ít tai mắt, vì thế lão già không thể chết vào lúc này. Đợi thêm một tháng nữa, những kẻ kia tiêu hao hết thế lực của mình, hẳn sẽ ra tay không chế thế cuộc trước khi lão già đó qua đời. Cho dù hẳn có không tự mình ra tay trừng trị những kẻ ấy, thì bọn họ cũng không cùng đẳng cấp để đấu với hẳn.

Vậy mà ngay tại thời khắc mấu chốt này, Simon lại qua đời! Alen không có thời gian để tâm đến thế cuộc ở Paris, suốt đêm trở về Hanover. Toàn bộ thế lực ở Paris đều do Tô Lê kiểm soát. Tuy Tô Lê là kẻ xảo hoạt tàn ác thủ đoạn, nhưng Alen không lo lắng chuyện ấy. Vì Tô Lê ở Paris một phen một hào sức mạnh cũng không có, quyền lực hẳn nắm trong tay đều do Alen đưa cho, nếu như quả thật Tô Lê có ý đồ lật quyền, vậy Alen liền ngay lập tức lấy lại thế lực trong tay hẳn.

“Tôi phải trở về Hanover, cậu chẳng lẽ không đi tiễn tôi sao?” Alen nhìn Tô Lê biếng nhác dựa vào ghế sofa, hỏi.

Tô Lê thờ ơ giương mắt liếc Alen, “Anh muốn tôi tiễn anh ra sao?”

Alen vòng lên phía trước, nâng cằm Tô Lê, tinh tế đánh giá khuôn mặt hoàn mỹ tựa tượng tạc này, khoe miệng nhếch lên nụ cười đáng khinh: “Không thì chúng ta làm thêm một lần nữa?”

“Chẳng lẽ anh bị tôi mê hoặc rồi sao?” Tô Lê lười nhát cười, đầu ngón tay xoa lên môi Alen.

“Cậu không tự tin với mị lực của bản thân sao?” Alen cười đều.

“Không.” Tô Lê ngưng cười, con người trở nên u ám, “Tôi không phải không tự tin về bản thân, chẳng qua chỉ rất thưởng thức tính tự chủ của anh thôi.” Tô Lê hiểu rất rõ, cái gọi là bị mê hoặc của Alen chỉ là trong điều kiện không xảy ra xung đột lợi ích cũng như thuận theo dục vọng bản thân mà thôi. Một khi hẳn ta giết được Tô Vị Nhiên, sự tồn tại của Tô Lê đối với Alen chính là quả bom hẹn giờ để ở bên người. Đến thời điểm thích hợp, Alen sẽ ngay lập tức giết Tô Lê, đồng thời sẽ đem vụ ám sát này ém nhem đi. Toàn bộ quá trình nhanh gọn, không dây dưa để lộ chút kẽ hở nào.

Phép tính này rất hoàn hảo. Nếu như đổi thành Tô Lê, hẳn chắc chắn cũng sẽ làm như vậy.

Alen dùng một tay khác nắm ngón tay đang xoa môi mình của Tô Lê, rồi hôn nhẹ lên khoe miệng Tô Lê như cánh bướm khẽ lướt, khinh thường gặt đầu: “Cảm ơn đã khích lệ.”

Sau khi Alen rời đi, Tô Lê cười khê, đáy mắt mang theo vẻ châm biếm lạnh lùng.

Simon chết khiến cho các lão đại của thế giới ngầm đổ mắt dòm ngó vị trí của gia tộc Tây Tư Lâm. Bọn họ đều đang lặng lẽ quan sát chờ đợi thời cơ. Thế lực của gia tộc Tây Tư Lâm khổng lồ như thế, nếu như có thể chiếm lấy.... Món ăn này quá mức hấp dẫn, bọn họ đều không kiềm lòng được. Thế nhưng hiện tại bọn họ chỉ lẳng lặng quan sát là vì chờ thời cơ. Dù sao người thừa kế Alen của gia tộc Tây Tư Lâm cũng là một người có năng lực, nếu như hẳn sau khi trở lại Hanover liền có thể trấn áp được hỗn loạn trong gia tộc, vậy bọn hẳn cũng sẽ không ngu xuẩn đến mức đi khiêu khích nguyên khí vẫn còn tràn trề của gia tộc Tây Tư Lâm.(nguyên khí: sức sống, sinh lực,..)

Tô Vị Nhiên khi nhận được tin Alen bí mật về nước thì đang bận dùng kĩ thuật piano “cao siêu” của mình để tàn phá thính nhĩ của Berton. Cha của Berton là giáo sư của học viện âm nhạc dương cầm, Berton từ bé đã tập đàn, hai mươi tuổi đã nhận được giải nhất cuộc thi của Mi. Vì vậy trình độ của Tô Vị Nhiên chỉ qua mắt được những người qua đường, còn đối với những chuyên gia như Berton, thì vô cùng... kinh khủng. Thế nhưng Berton trước sau vẫn mỉm cười đứng nghiêm bên cạnh.

Tô Vị Nhiên lật xem mật báo trong tay, hướng về Berton khê cười hỏi: “Ông nghĩ thế cuộc sẽ phát triển theo chiều hướng nào?”

Berton nhanh chóng nhận bức mật báo, sau đó nói: “Tuy năng lực của Alen ưu tú, thế nhưng mấy thế lực lớn trong gia tộc vẫn đủ nắm thóp hẳn. Khả năng sau khi Alen trở về nước sẽ rơi vào trong vùng bùn tranh đấu gia tộc, không rảnh để bận tâm đến thế cuộc ở Paris. Mà cho dù hẳn có thể thắng lợi trong cuộc tranh đấu này, nhưng nguyên khí của gia tộc Tây Tư Lâm vẫn chịu đại thương, rồi lại bị các thế lực bên ngoài tính toán, chỉ sợ sẽ phải tiếp tục đối mặt với một cuộc ác chiến nữa. Đoán chừng lần này gia tộc Tây Tư Lâm phải thêm mấy chục năm nữa mới có thể khôi phục lại nguyên khí.”

Tô Vĩ Nhiên sau khi nghe xong phân tích của Berton, thấp giọng cười: “Berton, ông phân tích rất tốt. Nếu như không có biến số gì, tình hình quả thật sẽ xảy ra theo chiều hướng như vậy.”

Berton suy nghĩ trong chốc lát, hỏi: “Biến số?”

Tô Vĩ Nhiên thả nắp đàn xuống, mỉm cười trả lời: “Tô Lê chính là một biến số.”

“Tô Lê không phải nên vì lợi ích mà quần lấy Alen sao?” Berton có chút thắc mắc. Lúc trước Berton phụ trách chi nhánh ở Barcelona, cho nên chỉ quan tâm đến chủ yếu sự tình ở Châu Âu. Các mối quan hệ rắc rối phức tạp ở trụ sở chính Châu Á, ông tuy biết, nhưng cũng không đào sâu vào.

Ông biết trước đây Tô Lê là tâm phúc của Tô Vĩ Nhiên. Còn vì sao quan hệ giữa hai người lại biến thành như hiện nay, ông không rõ. Tuy không biết rõ, nhưng ông biết, vấn đề chần chẫn sẽ không xuất phát từ phía Tô Vĩ Nhiên. Các loại khúc mắc như này, thân là một thuộc hạ, nếu ông hỏi quá nhiều sẽ mang đến họa cho bản thân.

Tô Vĩ Nhiên lười biếng ngả người vào cây đàn, đầu ngón tay của ngón giữa nhẹ nhàng đánh lên nắp đàn, khóe miệng câu lên nét cười hờ hững: “Đây chỉ là tư duy của người bình thường. Mối quan hệ của Tô Lê và Alen chỉ đơn giản là lợi dụng lẫn nhau, gọi là hợp tác cũng không xứng. Nếu như Alen nắm giữ được gia tộc Tây Tư Lâm, bất luận Tô Lê có giết hay không giết được tôi, thì khi sự tình trôi qua, hẳn nhất định cũng sẽ trừ khử Tô Lê.” Cậu nhướn mày liếc nhìn Berton, cười thành tiếng, “Tô Lê cũng không phải là một kẻ ngồi chờ chết, ngược lại, hẳn thường là kẻ đánh đòn phủ đầu.”

Berton là người thông minh, sau khi minh bạch tính cách của Tô Lê thì ngay lập tức đem sự tình xâu chuỗi đến nơi đến chốn: “Nếu tôi là Tô Lê, tôi sẽ không để cho Alen có cơ hội trở lại Hanover.” So với việc “thả cọp về núi”, rồi để bản thân rơi vào trạng thái bị động, thì chẳng bằng đánh đòn phủ đầu, đem nguy cơ này loại bỏ từ trong trứng nước. Ngược lại nếu như gia tộc Tây Tư Lâm có chuyện gì, thì cũng chẳng có quan hệ gì với Tô Lê cả. Hẳn cùng với Alen lúc ấy sớm muộn gì cũng trong tình trạng “một mất một còn”, chẳng thà khiến cho Alen không có cơ hội ra tay còn tiện lợi hơn.

Tô Vĩ Nhiên nhu hòa cười, “Vậy chúng ta đoán thử đi, Tô Lê sẽ dùng cách gì tiễn Alen lên đường đây?” Cậu đứng lên, đi đến bàn nhỏ bên cạnh cây đàn. Trên khay có để một chai Brandy cùng với cái ly. Tô Vĩ Nhiên rót rượu vào ly rồi cầm ra sân thượng.

Chỗ ở của Tô Vĩ Nhiên tại Paris ngay cạnh sông Seine, từ vị trí này có thể hướng ra phía trước ngắm nhìn hoa viên xanh mướt màu cỏ.

Berton vẫn yên tĩnh đứng phía sau Tô Vĩ Nhiên. Tô Vĩ Nhiên nhẹ nhàng lắc ly rượu trong tay, chất lỏng trong ly sáng sủa dưới ánh mặt trời lóe lên nhỏ vun, ngón tay thon dài tựa như cũng nhiễm lên một tầng rượu đỏ.

“Alen ngồi chuyên cơ riêng đi tới Hanover?” Tô Vĩ Nhiên hướng về phương xa, mắt híp lại.

Berton đáp: “Vâng.”

Khi nghe được đáp án khẳng định, Tô Vĩ Nhiên nhếch khóe miệng lên độ cong mỉa mai. Cậu khẽ nhấp ngụm rượu, để ly rượu lên trên lan can.

Cậu thấp giọng cười, tiếng cười nhẹ nhàng mà ôn hòa, thế nhưng Berton sau khi nghe thấy tiếng cười ấy thì chợt thấy lạnh sống lưng, không phải loại lạnh thấu xương, mà là loại lạnh đến mức khiến người ta phát hoảng. Đó là kiểu sợ hãi từng chút một đan xen tinh tế như tơ nhện, thông thả quần lấy trái tim người ta, không có cách nào chạy thoát, chỉ có thể mặc cho nó gặm nhấm tim mình.

“Thật sự là một ký ức đẹp đẽ, sợ rằng sẽ lần nữa lặp lại rồi.” Tô Vĩ Nhiên tự tiếu phi cười nói, “Quả nhiên, bất luận là kiếp trước hay kiếp này, hẳn vẫn tiện giống nhau.”

Tô Vĩ Nhiên quay đầu, bắt gặp được sự khó hiểu trong mắt của Berton, mắt phượng khẽ liếc lên, ôn nhu nói: “Ông không cần phải hiểu rõ, chỉ cần đứng chờ kết quả là được.”

Ngày thứ hai, mọi người liền truyền nhau tin tức trọng đại: Sau khi chủ nhân gia tộc Tây Tư Lâm chết vì bệnh, thì người thừa kế gia tộc Alen gặp chuyện.

“Nhớ kĩ hứa hẹn của anh, tôi nghĩ là anh không muốn biết hậu quả của việc làm trái với lời hứa đâu.” Tô Lê cười cúp điện thoại. Hắn nâng ly rượu lên giữa khoảng không khinh thường, “Ly rượu này, coi như là quà tiễn anh, Alen — yêu dấu.”

Trong khoảng thời gian này, Tô Lê trông có vẻ như đang ngủ đông lẳng lặng chờ cơ hội ám sát Tô Vị Nhiên. Nhưng trên thực tế, Tô Lê một tí cũng không nhàn rỗi.

Alen với hắn ở cạnh nhau là do bọn họ bị ép lên cùng một chiếc thuyền. Hắn không loại Alen trước, chỉ sợ đến lúc đối phó với Tô Vị Nhiên, còn phải lo phòng thủ một đao đâm sau lưng của tên kia. Nếu như đơn độc diệt trừ Alen hắn sẽ rơi vào thế trước sau đều có địch. Huống hồ hắn đối phó với Tô Vị Nhiên hoàn toàn là nhờ vào lực lượng của gia tộc Tây Tư Lâm. Vì vậy hắn phải tìm một đối tác đáng tin cậy để hợp tác cùng mình.

Mà người này, sau khi Tô Lê phân tích hết thấy những kẻ có năng lực cạnh tranh cùng Alen xong, thì chọn ra anh ba Evan, đây là người ngoài Alen ra có khả năng kế thừa gia tộc Tây Tư Lâm nhất. Evan cũng là kẻ hận không thể trừ khử Alen để bản thân được yên tâm, nhưng khổ nỗi hắn không có cơ hội để hạ thủ.

Evan là một kẻ vì quyền lực mà không chừa bất kỳ một thủ đoạn nào. Người như vậy dễ hợp tác nhất cũng như dễ dàng bị uy hiếp nhất. Bởi vì người như vậy rất ích kỉ, luôn sợ sệt sẽ mất đi quyền lực bản thân nhọc công chiếm được.

Vì vậy quãng thời gian trước Tô Lê lén lút tiến hành quan hệ với Evan, cả hai cùng ăn khớp với nhau. Gần đây, hắn liền bắt đầu bày ra kế hoạch ám sát Alen với Tô Lê. Yêu cầu của Tô Lê chính là sau khi Evan kế thừa gia tộc Tây Tư Lâm, vẫn phải tiếp tục chống đỡ cho hắn, bao gồm cả quyền điều động thế lực của gia tộc.

Mà trong suốt quá trình này, Tô Lê đem tất cả chứng cứ Evan có tham gia vào kế hoạch này thành nhiều bản, đặt tán loạn khắp nơi. Một khi Evan dám ruồng bỏ hắn, vậy thì toàn bộ chứng cứ sẽ hiện lên trước mặt cả thế giới. Như thế thì những kẻ khác sẽ nhân dịp gia tộc Tây Tư Lâm suy tàn mà kéo Evan xuống ngựa, thậm chí giết chết hắn.

Tô Lê khẽ mỉm cười, nhấp một chút rượu đỏ. Không có Alen uy hiếp, đồng thời còn đạt được đảm bảo chống đỡ vững chắc, hắn đương nhiên có thể ra tay đối phó Tô Vị Nhiên.

66.

Tác phẩm: Khi Nữ Vương Thụ Gặp Phúc Hắc Công.

Tác giả: Thanh Vụ Liễm Nguyệt.

67. Chương 66

“Nếu như là anh bồi tôi, cho dù có là chết không chỗ chôn, tôi vẫn rất hạnh phúc vui mừng.”

Vốn ban đầu vì Simon qua đời mà gia tộc Tây Tư Lâm đã rung chuyển, nay Alen – người thừa kế danh chính ngôn thuận lại tiếp nối gặp chuyện càng làm cho mọi chuyện thêm hỗn loạn. Gia tộc Tây Tư Lâm như rắn mất đầu, thế lực khắp nơi nổi dậy, quang minh chính đại tranh cướp vị trí chủ nhân này. Cuối cùng, chiếc ghế chủ nhân của gia tộc Tây Tư Lâm do Evan – cậu ba của gia tộc dùng một cuộc đàn áp đẫm máu chiếm được, trong khoảng thời gian này số người bỏ mạng nhiều vô số. Gia tộc Tây Tư Lâm từ một gia tộc với gia thế cường thịnh trải qua cuộc tranh đấu này mà thanh thế giảm xuống thấy rõ.

Các thế lực khắp nơi đều đang dòm ngó đến sự kiện này của gia tộc Tây Tư Lâm. Cuối cùng, bọn họ lựa chọn không động thủ. Dù sao thì “bách túc chi trùng, tử nhi bất cương”(), gia tộc Tây Tư Lâm tồn tại đã trăm năm, dù có bị tổn thương bởi trận tranh đấu này, nhưng với thực lực đó, bọn họ cũng không phải là đèn cạn dầu. Dù cho có thể chiếm đoạt được gia tộc, cũng sẽ tạo ra làn sóng phản đối, chỉ sợ đến lúc nào đó, tự làm tổn thương bản thân mình. Thế giới ngầm luôn tàn khốc như vậy, một khi gặp phải chuyện gì,

trong nháy mắt các thế lực ngoại địch sẽ nhìn chăm chăm, phân chia sạch sẽ không chừa bất kì thứ gì lại. Vì vậy, đi chiếm đoạt thế gia tồn tại trăm năm có danh tiếng như này, cái được không bù nổi cái mất.

() Bách túc chi trùng, tử nhi bất cương: Côn trùng trăm chân, đến chết vẫn còn có khả năng giãy dụa.

Cùng với Evan ngồi lên chiếc ghế chủ nhân của gia tộc Tây Tư Lâm, thế lực trong tay Tô Lê ngày càng lớn mạnh. Ngay lúc này, Tô Vị Nhiên ở Paris cũng đang trải một chuyện rất “thú vị”. Tô Vị Nhiên cũng không để ý đến, mà Berton lại bị loại tập kích liên hoàn không ngừng nghỉ này làm cho mệt mỏi hơi tai, ngay cả thở cũng không kịp thở.

Trong khoảng thời gian này, Berton đã trải nghiệm được tác phong tàn nhẫn không chừa đối phương lối thoát của Tô Lê. Chỉ có thể do người khác không nghĩ đến, chứ không có chuyện Tô Lê không thực hiện tập kích nổi. Trên đường phố Paris lâu lâu xuất hiện không ít các loại bom vô danh tập kích, làm cho rất nhiều người đi đường bị liên lụy, thậm chí còn có thể bị mất mạng.

Thế nhưng bất luận cảnh sát điều tra thế nào, đều chỉ tra ra được những kẻ đánh bom ấy chỉ là do bị người ép buộc, phải đi đến vị trí đã được chỉ định. Mà những quả “thịt bom” này đều có người đứng sau theo dõi, bọn đó lợi dụng người thân của nạn nhân để uy hiếp, đồng thời theo dõi hành tung cùng thiết bị liên lạc của nạn nhân, để cho nạn nhân không thể cầu cứu được ai. Mà những quả “thịt bom” kia sau khi nổ banh xác, người thân của họ cũng sẽ bị giết người diệt khẩu. Tất cả chứng cứ đều bị dọn dẹp sạch sẽ, các nhân chứng sống cũng đều bị diệt khẩu. Toàn bộ manh mối đều bị cắt đứt, thủ đoạn tàn nhẫn độc ác, thế nhưng người ta chỉ có thể trở mắt nhìn. Cảnh sát không biết làm sao chỉ có thể thông báo treo giải thưởng khổng lồ cho ai có được manh mối, nhưng cũng không thu hoạch được gì. Người dân Paris hoảng sợ tột độ. Tập kích cứ thế tiếp diễn....

Tô Vị Nhiên mở notebook, nhận được video của Tô Nguyên. Trên màn hình, khuôn mặt Tô Nguyên vẫn lạnh lẽo vô cảm, da dẻ trơn nhẵn mịn màng đến mức lỗ chân lông cũng không nhìn thấy được.

“Da thật đẹp.” Gần đây tâm tình Tô Vị Nhiên không tệ, cho nên hiếm khi khen Tô Nguyên một câu.

Đối với lời khen này, Tô Nguyên nhếch nhếch miệng: “Tôi biết.”

“Cũng có thể là do nhìn qua màn hình.” Tô Vị Nhiên cười nói, “Camera đương nhiên không thể so với mắt thật nhìn, cậu nói có phải không?”

Quả nhiên Tô Nguyên rất quyết đoán tắt camera, chỉ để lại âm thanh. Giọng nói cậu ta vẫn như thế không lên xuống: “Tôi có thể đi nói cho Phương Quân Dục biết, cậu đối với vết thương của Phương Quân Dục lúc nằm viện rất để ý tới. Bất tôi năm ngày liền đều phải thâm nhập vào hệ thống bệnh viện để lấy tư liệu liên quan đến thương thế của anh ta.”

Tô Vị Nhiên nhẹ nhàng nở nụ cười, ngón tay từng chút một nắm chặt lại: “Bảo bối à, cậu có tin nếu cậu đem tin này truyền ra ngoài, thì qua ngày sau mặt cậu sẽ mọc đầy mụn không?”

Máy tính đối diện im lặng.

Tô Nguyên dĩ nhiên sẽ không muốn đi khiêu chiến đến điểm mấu chốt của Tô Vị Nhiên, bởi vì Tô Vị Nhiên tuyệt đối là loại người nói được thì làm được.

“Mấy ngày trước tôi bảo cậu tra tin có tra được chưa?” Tô Vị Nhiên thu hồi nụ cười trên mặt, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị. Chỉ cần vật đẩy lên trên internet, bất kể có được mã hóa thế nào, đối mặt với cao thủ, đều sẽ bại lộ. Tô Vị Nhiên không hề muốn gặp phải tình huống như thế.

“Không tra được.” Tô Nguyên nói. Một tuần trước, Tô Vị Nhiên bảo cậu tìm một video, mà sau khi cậu nghe được nội dung video thì trong nháy mắt chấn kinh một lúc. Thế nhưng lúc sau cậu lại bình tĩnh như thường, dù sao chuyện như vậy, trên đời này trong danh gia vọng tộc nào chẳng có, thậm chí chuyện dơ bẩn hơn so với chuyện này cũng không thiếu.

“Xem ra vẫn phải thông qua anh ta à.” Tô Vị Nhiên có chút yên lòng, lại có chút không cam tâm. Yên lòng vì nếu video trong tay Tô Sùng Hoa không có lưu giữ trên mạng, thì sẽ không có chuyện bị những cao thủ khác tìm ra được mà phơi bày. Tuy rằng cậu cảm ghét Tô Sùng Hoa, nhưng dấu sao đây cũng là chuyện

kinh tởm của gia tộc, nếu truyền ra ngoài, sẽ mất mặt Tô gia. Cũng sẽ làm cho các hào môn đối địch khác cười nhạo vào mặt.

Thế nhưng, nghĩ đến chuyện muốn lấy được cái video này, cậu nhất định phải thông qua Phương Quân Dục mới đến được chỗ giam Tô Sùng Hoa, thì cậu có chút không cam lòng. Tô Vị Nhiên cảm thấy cậu quả thật quá nhân từ, lúc Phương Quân Dục nằm viện cậu nên trực tiếp thiến anh ta đi cho rồi! Cậu tính toán đến vậy, mà chỉ tặng anh ta có một viên kẹo đồng, thật sự anh ta quá hời! Nếu không phải Phương Quân Dục phải sớm trở về nước để giải quyết chuyện của Phương gia, phỏng chừng giờ khắc này Tô Vị Nhiên sẽ trực tiếp mời anh ta đến hưởng thụ gột rửa bom “thịt người” của Tô Lê một phen.

“Cái gì?” Tô Nguyên cũng không có nghe được mấy lời lầm bầm của Tô Vị Nhiên nên hỏi lại.

“Không có gì.” Tô Vị Nhiên đáp.

“Còn có chuyện gì không?”

“Tạm thời không có.” Tô Vị Nhiên nói xong liền nhấn nút tắt.

Đóng nắp notebook lại, Tô Vị Nhiên chậm rãi nhắm hai mắt. Tựa hồ thời gian cậu chờ đợi ở Paris không còn nhiều nữa, cũng đã đến lúc phải thả lưới rồi.

Tô Lê —

Quả thật vẫn còn chút không nỡ diệt đi món đồ chơi thú vị này. Khóe miệng Tô Vị Nhiên nhếch thành một độ cong lạnh lẽo, nhưng dù sao cũng phải nên chấm dứt thôi.

Cậu chứng kiến quá trình Tô Lê từ từ từng bước từng bước một lột xác thành đáng vẻ như hiện tại. Lúc trước Tô Lê giấu mình quá sâu, cho nên mặc dù cậu biết tính cách của Tô Lê, nhưng không biết rõ mục đích của cậu ta. Kiếp trước, hết thảy tâm tư của cậu đều đặt trên người Phương Quân Dục, vì vậy cũng không hề để ý đến cảm tình của người khác, cho dù có biết cũng không ngó mắt tới.

Tô Vị Nhiên thấp giọng cười: Lê nào đây chính là báo ứng? Vì kiếp trước, Phương Quân Dục cũng vô tâm như thế mà không ngó ngang đến cậu.

Khi đó cậu đem hết tình cảm trao cho Phương Quân Dục. Đối với đơn phương của Tô Lê, cậu căn bản không để tâm.

Có đôi lúc, cái con người ta không hiểu rõ nhất, chính là lòng người.

Vì vậy, thời điểm cậu nhìn thấy Tô Lê dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn anh trai mình, thì liền cho rằng người Tô Lê yêu chính là Tô Sùng Hoa.

Sau khi sống lại, cậu tận lực dời tâm tư bản thân khỏi người Phương Quân Dục, lúc ấy mới bắt đầu nghiêm túc quan sát đến chuyện thế giới xung quanh mình.

Tình yêu của Tô Lê — cũng không phải là lý do để Tô Vị Nhiên tha thứ cho ý định ám sát cậu. Yêu, chỉ là vấn đề cá nhân của Tô Lê. Tô Lê vẫn phải vì hành động hấn làm mà đền mạng. Tô Vị Nhiên là kiểu người có thù tất báo, huống chi là mối thù sát thân.

“Berton, thu lưới.” Tô Vị Nhiên bấm điện thoại, lạnh lùng nói.

Khói đen vùn vụt quanh bầu trời Paris còn chưa dứt, một trận bắn súng lại tiếp diễn. Luôn có người vô tội đi qua trúng đạn hoặc bị thương hoặc tử mạng. Người dân Paris bàng hoàng. Tối khi cảnh sát đến, song phương giao chiến đã tàn đi từ lâu, chỉ để lại tàn cục hỗn độn cho cảnh sát dọn dẹp.

Tàn độc.

Tại nghĩa trang vắng lặng thê lương, trên mặt đất tràn đầy cỏ cây xơ xác tiêu điều. Gió lạnh thổi qua từng kẽ cây trụi lủi khiến cho cảnh cây khẽ đung đưa. Có một người lẳng lặng ngồi trên ghế dài, ánh mắt hướng về phía bia mộ chính tề phía xa.

Âm thanh của bước chân người vang lên đánh tan sự im lặng chết chóc này. Người này đi đến chiếc ghế, ngồi cạnh người lúc này.

Tâm mắt Tô Lê từ trên bia mộ thu hồi lại, nhìn về phía Tô Vị Nhiên bên cạnh, mỉm cười nói: “Rất cực chúng ta cũng gặp lại nhau.”

Giọng Tô Vị Nhiên trầm thấp mềm mỏng: “Mới chỉ nửa tháng thôi mà, lẽ nào cậu nhớ tôi đến vậy?”

“Tôi mỗi đêm đều mơ thấy anh, anh nói thử xem tôi có nhớ anh hay không?” Tô Lê khẽ cười nói.

Tô Vị Nhiên ôn nhu nói: “Cho nên giờ không phải tôi đến để gặp cậu sao?” Ngữ điệu thâm tình đến mức làm người ta muốn đắm chìm trong đấy.

Đôi mắt xinh đẹp của Tô Lê nhìn lý Tô Vị Nhiên, khóe môi hơi nhếch lên: “Bắt tôi phải đến chỗ như này, mới chịu gặp tôi. Anh thật không có mỹ cảm gì cả.”

Nơi nghĩa địa lạnh lẽo thê lương cô độc, đối với khuôn mặt Tô Vị Nhiên càng thêm đẹp đẽ, mắt phương hơi ngược lên, môi ẩn chứa tia cười: “Đây là tôi vì cậu mà chọn lựa ra chỗ để cậu có thể yên giấc, cậu xem thử bản thân có thích hay không?”

Tô Lê thấp giọng cười: “Nếu như là anh bồi tôi, cho dù có là chết không chỗ chôn, tôi vẫn rất hạnh phúc vui mừng.”

Tô Vị Nhiên cười nhẹ mà lại đa tình, ngón tay thon dài nắm cầm Tô Lê, con ngươi sẫm màu lạnh lẽo như băng càng thêm mê người: “Tôi cũng muốn cùng cậu, nhưng Quân Dục nhà tôi sẽ mất hứng mất. Mà anh ấy mất hứng, tôi sẽ đau lòng.” Nụ cười của cậu trầm thấp mà lưu luyến, “Cậu biết rõ mà, tôi yêu anh ấy nhất.”

Tay Tô Lê cầm chặt tay Tô Vị Nhiên, sau đó khẽ hôn lên đầu ngón tay ban nãy nắm cầm hân của Tô Vị Nhiên, nở nụ cười diễm lệ, “Đừng có mỗi lần gặp mặt đều nhắc đến cái tên mất hứng này.”

Tô Vị Nhiên rút tay ra, ung dung lấy khăn tay ra lau kỹ từng ngón tay: “Thế nhưng mỗi lần nhắc đến cái tên này, tôi đều rất hưng phấn.” Cậu chậm rãi đến bên tai Tô Lê thổi khí, “Chính là cái loại cảm giác khiến người ta hưng phấn đến không kiểm soát được.”

Nụ cười Tô Lê dần biến mất, đôi mắt sâu kín mang theo vẻ điên cuồng. Hắn đứng lên, cởi áo Tô Vị Nhiên, một tay vòng lấy vòng eo gầy của Tô Vị Nhiên, sau đó điên cuồng hôn lên cổ cậu, rồi thuận thế lướt xuống phía dưới, hôn lên ***g ngực Tô Vị Nhiên, tiếp theo ngậm lên điểm nhô ra trước ngực cậu, đầu lưỡi bao phủ lên liếm láp gặm hút. Tay kia của hắn bắt đầu xoa xuống eo Tô Vị Nhiên, lần mò xuống hạ thể cậu.

Tô Vị Nhiên trầm thấp bật cười, sau đó đẩy Tô Lê ra. Nhưng Tô Lê lại cắn chặt vào người Tô Vị Nhiên, không muốn buông ra. Tiếng trật khớp xương vang lên, Tô Vị Nhiên mỉm cười, đẩy cầm Tô Lê. Sau khi cài lại cúc áo sơmi, mới làm cho Tô Lê an vị lại chỗ ngồi.

“Thực sự là vật nhỏ không biết nghe lời.” Tô Vị Nhiên cười nói, “Ngay cả Phương Quân Dục còn chưa dám làm như vậy.”

Sự đau đớn của trật khớp cùng với tình trạng nhức nhối khi bẻ lại khớp tựa hồ không có quan hệ tới Tô Lê. Hắn nhẹ nhàng liếm môi, vừa khao khát vừa thỏa mãn: “Tôi muốn làm như vậy rất lâu rồi.”

“Sau đấy thì sao?” Tô Vị Nhiên hỏi.

“Chúng ta vĩnh viễn ở cùng nhau, anh thấy thế nào?” Mắt Tô Lê chăm chú nhìn khuôn mặt Tô Vị Nhiên, khóe miệng hơi cong lên.

67.

Tác phẩm: Khi Nữ Vương Thụ Gặp Phúc Hắc Công.

Tác giả: Thanh Vụ Liễm Nguyệt.

68. Chương 67

“Phương Quân Dục chính là điểm không hoàn mỹ duy nhất của anh. Hắn lẽ ra không nên tồn tại trên cõi đời này.”

“Tôi chỉ là người nguy trang thành người điên. Còn cậu — thật sự là một kẻ điên.”

“Nếu như tôi chết, anh có hay không sẽ nhớ đến tôi?”

“Xin lỗi, tôi không muốn chôn cùng cậu. Nếu không, khi tôi chết đi rồi, cũng sẽ không thể ngủ yên được.” Tô Vị Nhiên trầm thấp cười, “Cậu yêu tôi như thế, tôi không được ngủ yên, cậu nữa sao?”

“Tôi chỉ hi vọng có thể ở cùng anh.” Tô Lê mỉm cười nói, “Còn những cái khác, tôi không quan tâm.”

Ngón tay Tô Vị Nhiên hơi cong lại, nhẹ nhàng thử sờ khẩu súng đen có khắc hoa văn trên thân, nghe vậy cười nói: “Thực sự là người ích kỉ.”

“Đây là học từ anh đó chứ.” Giọng nói Tô Lê khinh xuất mà nhu hòa.

Tô Vị Nhiên khẽ cười: “Cậu học từ tôi, cũng không chỉ có cái này có phải không?”

Tô Lê cười: “Đây không phải do anh từng bước từng bước một bức tôi thành ra vậy sao?” Nói xong, từ bên trong nghĩa trang hoang vu bỗng xuất hiện một đám người từ rừng cây đi ra. Tô Vị Nhiên nhìn lướt qua, ánh mắt lại trở về.

“Đây chính là năng lực cuối cùng cậu có?” Tô Vị Nhiên cười hỏi. Mấy ngày nay thu lưới, gần như đã triệt để tiêu diệt thế lực của gia tộc Tây Tư Lâm. Sức mạnh trong tay Tô Lê hiện giờ cũng không còn lại được bao nhiêu.

Nụ cười của Tô Lê vẫn đã lệ say lòng người như thế, tựa hồ một chút lo lắng cho tình cảnh hiện giờ của mình cũng không có.

“Ở trên đời này, cũng chỉ có anh mới thể giết được tôi.” Tô Lê trầm thấp nói.

Tô Vị Nhiên ôn nhu xoa xoa mặt Tô Lê, nụ cười nhu hòa mê người: “Phương Quân Dục hình như cũng từng nói như thế. Tôi có phải nên cảm thấy vinh hạnh không?”

“Anh rõ ràng cố tình làm người ta mất hứng.” Tô Lê cắn cắn đầu ngón tay Tô Vị Nhiên, cười nhẹ trách.

Tô Vị Nhiên đè môi Tô Lê, khóa miệng nhếch lên, “Cậu không phải yêu tôi như vậy sao?”

Tô Lê bật cười, nắm chặt tay Tô Vị Nhiên rồi khẽ hôn lên ngón tay, đôi môi đỏ tươi nóng ướt chạm vào ngón tay trắng mềm lạnh như băng, hôn đến xinh đẹp hương diễm.

“Con người vốn là sinh vật đáng bị khinh thường, càng đem bản thân hạ thấp, thì càng cảm thấy cam tâm tình nguyện, muốn ngừng cũng không ngừng được.” Tô Lê gương mặt nhìn Tô Vị Nhiên, “Anh là kiểu như vậy, tôi cũng như vậy.”

Tô Vị Nhiên bóp chặt cổ Tô Lê, chậm rãi vuốt ve, ôn nhu nói: “Xem ra là do tôi làm một tấm gương không tốt cho cậu. Vậy giờ tôi sẽ dạy cậu cách sao để cải chính, thấy thế nào?”

Tô Lê không chút nào để ý cổ mình đang bị Tô Vị Nhiên bóp, “Hiện tại anh còn yêu Phương Quân Dục sao?”

Khóa miệng Tô Vị Nhiên khẽ nhếch, ngữ khí ôn nhu mà tàn nhẫn: “Cho dù tôi không yêu Phương Quân Dục, cũng sẽ không yêu cậu.”

“Anh thẹn quá hóa giận rồi.” Tô Lê cười, ánh mắt mang theo sóng nước long lanh, tự tận sâu trong đáy mắt hiện lên vẻ yêu đã hờ hững, “Phương Quân Dục chính là ma chướng anh vĩnh viễn không cách nào thoát khỏi, bất luận anh giãy dụa thế nào, đều không thể tránh thoát. Hắn là thất bại cũng như vết đen duy nhất của anh.”

“Cậu rất hoảng sợ.” Tô Vị Nhiên nói, ánh mắt lạnh nhạt mà trong vắt, nhìn về Tô Lê mà như nhìn vào khoảng không trong suốt, tựa hồ cả người hắn đều bị cậu nhìn đến rõ ràng, cậu chậm rãi nói tiếp, “Bởi vì

lời nói vừa rồi của tôi. Cậu rất để ý, nhưng lại làm ra vẻ không lưu tâm. Vì vậy cậu cần phải tìm gì đó để nói. Lúc này cậu nói không muốn nhắc đến tên Phương Quân Dục, thế nhưng hiện tại lại chủ động nhắc đến tên anh ta. Bởi vì tôi làm cho cậu rất chật vật, cho nên cậu cũng muốn nhìn thấy tôi thảm hại.”

Cậu mỉm cười hỏi: “Tôi nói có đúng hay không?”

“Vẫn là anh hiểu tôi nhất.” Tô Lê khẽ cười.

“Nếu như không hiểu cậu, chỉ sợ tôi đã sớm nổ đến không thấy thi thể.” Tô Vị Nhiên hồ hững nói, giống như không quan hệ gì đến sự tình nguy cấp lúc ấy. Tựa hồ như khoảng thời gian này bóng tối bao trùm Paris chỉ là màn đêm bình thường như mọi ngày.

“Anh yên tâm, nếu như anh bị nổ chết, tro cốt chúng ta vẫn sẽ hòa cùng nhau. Không phân tôi anh.” Ánh mắt Tô Lê nghiêm túc mà tàn nhẫn.

“Tôi đã sớm nói rồi, nếu chết như vậy thật thì cho dù tôi có chết cũng sẽ không cách nào ngủ yên được.” Tô Vị Nhiên nhún mày, “Vì vậy tôi mới không cho phép cậu giết tôi, kết quả như thế tôi không cách nào đồng ý được.”

Khóe miệng Tô Lê nhếch thành một nụ cười đậm máu: “Đây chính kết quả mà tôi đời này mong muốn nhất, những kẻ ngăn cản tôi đều phải chết. Ngay cả anh, cũng không ngoại lệ.”

“Dường như là càng nói càng không thông.” Tô Vị Nhiên không quan tâm bản thân đang bị Tô Lê hoàn toàn bao quanh, cậu thờ ơ liếc nhìn bốn người đang đứng phía xa. Đây là lá bài cuối cùng của Tô Lê, do đó cũng chính là thế lực mạnh nhất hắn ta có.

“Cậu nghĩ dựa vào những kẻ này để tác thành giấc mơ của cậu với tôi à?” Tô Vị Nhiên lười nhát dựa vào lưng ghế, “Chẳng mấy chốc nữa cậu sẽ biết cái gì gọi là — nằm mơ giữa ban ngày.”

Tô Lê biết rõ thân thủ của Tô Vị Nhiên, vì vậy thời điểm Tô Vị Nhiên vẫn chưa chấm dứt xong câu nói, liền hạ lệnh động thủ. Chính hắn cũng rút súng ra, để phòng ngừa Tô Vị Nhiên có thể trốn thoát mà liên tục nổ súng. Mà khi tiếng súng vừa vang lên, một trận tiếng súng khác cũng vang lên theo. Người của Tô Vị Nhiên mai phục trong bóng tối bắt đầu nổ súng đáp trả. Người mai phục bên ngoài xe của Tô Lê cũng dần gia nhập. Hai bên hỗn chiến, phá vỡ không khí thanh tịch của nghĩa trang, trên những tấm bia mộ màu xám là những vết máu đỏ tươi tung tóe. Thậm chí ngay cả mộ bia thập tự giá () dày nặng cũng bị bắn nát, đá vụn văng khắp nơi. Càng kéo dài thì thi thể càng chồng chất, tình hình trận chiến ngày càng kịch liệt.

Hoàng hôn, mặt trời ngã về phía tây, không gian trở nên cô quạnh. Tiếng súng thưa thớt dần, đến cuối tiếng súng ngày càng tiêu tan, hết thấy bụi bặm đều dần lắng xuống

Berton mang theo một đội quân cung kính đứng sau Tô Vị Nhiên. Không thể không nói, đám người át chủ bài của Tô Lê quả thật thực lực xuất sắc vượt trội, hai nhóm người Tô Vị Nhiên mang đến đều bị diệt gọn, đến khi Berton dẫn nhóm người thứ ba vào, đoàn người của Tô Lê mới coi như bị tiêu diệt sạch sẽ.

Chiều tà phản chiếu sắc đỏ, cả nghĩa địa bị nhuộm bởi sắc đỏ chói mắt. Sau lưng Tô Lê là tấm mộ bia tàn tạ nhuốm đầy máu. Mà hắn cứ như thế dựa một thân đầm máu vào mộ bia thập tự giá, hai con mắt màu đen tàn diễm mà mê hoặc. Hắn chậm rãi nở nụ cười, không quan tâm đến thảm trạng của bản thân.

Hắn ngẩng đầu nhìn về hướng Tô Vị Nhiên, đáy mắt xẹt qua một tia tiếc nuối. Hắn liếm máu nơi khóe môi, khẽ cười nói: “Thật đáng tiếc, vẫn không giết được anh...” Ánh mắt hắn dừng lại trên người Tô Vị Nhiên, con ngươi sâu xa tựa hồ như ngọn lửa đang thiêu đốt, nóng rực mà điên cuồng, “Cũng đúng, tôi yêu chính là anh như vậy. Nếu như anh dễ dàng bị tôi giết chết, thì cũng chẳng đáng để tôi phải điên cuồng yêu.”

Tô Vị Nhiên đi tới, ngón tay nâng cằm Tô Lê lên, ôn nhu nói: “Cậu nên cảm thấy vinh hạnh, bởi vì tôi chưa bao giờ coi thường cậu. Cho dù đã lột sạch nanh vuốt cậu, tôi vẫn còn sắp xếp thêm năm nhóm người ở bên ngoài nghĩa trang đợi lệnh.”

“Tô Lê, cậu là một kẻ điên.” Tô Vị Nhiên thấp giọng nói, “Điểm này, tôi ngược lại rất ao ước được như cậu. Nếu như tôi cũng có thể giống như cậu đối với tôi mà ra tay tàn nhẫn với Phương Quân Dục như này, có lẽ tôi sẽ không phải chịu thống khổ như bây giờ.”

Tô Lê mỉm cười nói: “Phương Quân Dục chính là điểm không hoàn mỹ duy nhất của anh. Hắn lẽ ra không nên tồn tại trên cõi đời này.”

Ngón tay nâng cằm Tô Lê của Tô Vị Nhiên dần bầu chặt, “Cậu nói không sai, thế nhưng nếu như không có Phương Quân Dục tồn tại, cũng sẽ không có tôi trên cõi đời này. Bởi vì thế giới này thực sự quá vô vị tẻ nhạt.”

“Cùng tôi chết chẳng lẽ không được sao?” Tô Lê cười khê, “Tôi vẫn luôn nghĩ chúng ta rất giống nhau. Chúng ta mới là chân ái.”

“Cậu có biết điểm khác biệt lớn nhất giữa tôi và cậu là gì không?” Tô Vị Nhiên hỏi, “Tôi chỉ là người nguy trang thành người điên. Còn cậu — thật sự là một kẻ điên.”

Kiếp trước, cậu điên cuồng yêu Phương Quân Dục, tuy rằng không được đáp lại. Thậm chí khi nhận được tin Phương Quân Dục kết hôn, ngoại trừ tuyệt vọng ra, cậu chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ tổn thương Phương Quân Dục. Cho dù bản thân cậu là một kẻ lòng dạ độc ác.

Tô Lê khê cười nói: “Tôi đúng là vì anh mà điên rồi. Tôi yêu anh đến mức muốn giết chết anh.”

“Vì vậy trước khi cậu giết tôi, tôi nên tiễn cậu đi trước.” Tô Vị Nhiên cười đến ôn nhu, “Này không phải rất công bằng sao?”

“Rất công bằng.” Khóe miệng Tô Lê khê nhếch, “Nếu như tôi chết, anh có hay không sẽ nhớ đến tôi?”

Tô Vị Nhiên dùng súng chặn lại tim Tô Lê, mỉm cười nói: “Không biết.”

Tô Lê thấp giọng cười: “Tôi yêu anh như thế, mà anh keo kiệt đến ngay cả một góc nhỏ cũng không chừa cho tôi. Anh thật sự là còn ích kỷ hơn cả tôi.” Bên trong con người màu đen chất chứa điên cuồng cùng với không cam lòng hiện hữu.

Khóe miệng Tô Vị Nhiên chứa nét cười lạnh nhạt, nói: “Bất kể là kiếp trước hay kiếp này, cậu quả thật là một điểm cũng không thay đổi. Dù là tình cảm hay là hành vi.”

Tô Lê khê nhú mày, “Kiếp trước?”

Tô Vị Nhiên cũng không có ý định giải thích. Cậu không muốn lãng phí nên không nói thêm gì với Tô Lê.

Cậu đến bên tai Tô Lê ôn nhu nói: “Cậu không cần hiểu. Cậu chỉ cần biết là, lấy danh nghĩa tình yêu để làm ra việc tổn thương người khác, là chuyện không đáng để tha thứ.” Gọn gàng dứt khoát đưa ra đáp án Tô Lê muốn.

Ngay sau đó là một tiếng súng vang lên, Tô Lê cúi đầu nhìn máu tuôn ra từ ngực mình, không cam lòng mà thấp giọng nói: “Anh cũng thật là người vô tình.”

Tô Vị Nhiên mỉm cười nói: “Cậu nói không sai, tôi không thừa tình cảm để bố thí cho cậu.” Cậu cứ đứng như vậy nhìn Tô Lê tắt thở. Lúc này, sắc trời đã hoàn toàn tối lại. Nghĩa trang điêu tàn, cỏ dại là vàng trong tiếng gió khé đung đưa, trên bia mộ bị bắn nát nhuộm máu đỏ sẫm.

“Đem nơi này thu dọn sạch sẽ.” Tô Vị Nhiên quay về phía Berton phân phó, sau đó lên xe rời khỏi nghĩa trang.

Buổi tối, Tô Vị Nhiên ngồi trên sân thượng. Nhớ lại lời nói của Tô Lê, cậu chậm rãi nhắm hai mắt lại. Cậu vẫn đang trốn tránh một vấn đề, vậy mà rốt cục thông qua miệng mình nói ra đáp án chân chính trong lòng. Thật ra trong lòng đã sớm có đáp án, chỉ là bản thân cứ luôn lừa mình dối người trốn tránh.

Tô Vị Nhiên mở mắt ra, cười khê.

Vào lúc này, chuông điện thoại di động bỗng nhiên reo lên, đánh tan không khí tĩnh mịch yên lặng.

“Tìm ra chứng cứ.” Đầu khác của điện thoại, một thanh âm lạnh băng ngăn gọn báo cáo.

“Lập tức tung ra ngoài.” Tô Vị Nhiên nói xong cúp điện thoại.

Khi Joe đáp ứng Tô Vĩ Nhiên rút khỏi người ở Hanover, Tô Vĩ Nhiên liền để Joe lưu lại một người chăm sóc trước giường bệnh cho Simon. Sau đó mỗi ngày Simon tuy dùng loại thuốc không thay đổi, nhưng những thuốc này tích lũy dần dần mới nhẹ nhàng thay đổi.

Simon chết tạo cho Tô Lê một cơ hội tốt. Cái này cũng là do Tô Vĩ Nhiên cung cấp cơ hội cho Tô Lê. Bằng không sẽ không có chuyện Tô Vĩ Nhiên trong thời gian dài như thế không có chủ động ra tay với Tô Lê. Cậu đang đợi Tô Lê động thủ, động thủ với Alen. Diệt trừ Alen, gia tộc Tây Tư Lâm tất sẽ rung chuyển. Tuy rằng “bách túc chi trùng tử nhi bất cương” (Chú thích: Côn trùng trăm chân, đến chết vẫn còn giãy dụa), người khác thôn tính không nổi cục thịt mỡ này, không có nghĩa Tô gia cũng không thôn tính nổi. Joe cùng Phương Quân Dục đều nhiệt tâm muốn cậu tham gia đến vậy, cậu làm sao có thể làm việc mà không nhận thù lao được chứ? Tô Vĩ Nhiên khẽ mỉm cười.

Evan lòng muông dạ thú, ám sát người thừa kế của gia tộc Tây Tư Lâm, máu tanh thượng vị —

Ngày mai tin tức vừa truyền ra, gia tộc Tây Tư Lâm tất sẽ rơi vào một vòng nội chiến hỗn loạn mới.

68.

Edit: Đậu.

69. Chương 68

“Phương Quân Dục thân yêu, tôi nhớ anh.”

“Thiếu gia, điện thoại của ngài. Là Johnson gọi.” Cửa bị mở ra, Berton đi vào thông báo.

Tô Vĩ Nhiên từ trong hồ bơi đi lên, người hầu đứng nghiêm một bên cầm khăn tắm đi đến. Tô Vĩ Nhiên lấy khăn lau khô thân thể xong ném lại cho người đó, rồi nhận điện thoại Berton đưa. Một người hầu khác thì đem áo tắm mặc lên người cậu.

“Nhận được tin tức rồi?” Tô Vĩ Nhiên lười nhát mở miệng hỏi.

Bên kia điện thoại truyền đến giọng nói của Joe: “Gia tộc Tây Tư Lâm coi như đã hoàn toàn rối loạn.”

Tô Vĩ Nhiên phát tay với người bên cạnh, nửa nằm lên ghế, khép hờ đôi mắt: “Chuyện này không có liên quan gì đến anh. Đừng quên đây là lời hứa của anh, nếu như anh quên, tôi khắc sẽ có biện pháp nhắc cho anh nhớ.”

“Một miếng thịt lớn như vậy, em độc chiếm một mình chẳng lẽ không thấy ghen sao?” Joe uất giận.

Tô Vĩ Nhiên ôn nhu nói: “Chỉ là một miếng thịt mà thôi, nếu tôi còn không nuốt nổi, chẳng thà tôi đem Tô gia dâng cho anh.”

Ở bên kia điện thoại, Joe trầm mặc một lúc. Hắn biết, nếu như Elvis đã nói như vậy, chắc chắn sẽ không cho phép người khác nhúng tay vào chuyện của gia tộc Tây Tư Lâm. Kỳ thực trước khi hắn gọi điện đã lường trước kết quả này. Xưa nay hắn làm việc đều không mắc sai lầm nào. Duy chỉ có Elvis là ngoại lệ. Trước khi lôi Elvis vào cuộc, hắn thật ra cũng từng nghĩ đến kết cục này, dù sao Elvis cũng không phải là người dễ chơi. Thế nhưng cân nhắc thế nào cũng thấy Elvis mới là người phù hợp nhất, thậm chí có thể nói, muốn thực thi kế hoạch này, chỉ có thể chọn Elvis. Bởi vì hắn đích xác chỉ để ý đến Elvis, mà đối thủ Alen của hắn cũng biết rõ điểm này.

“Nói đi, em cần tôi đem gì ra trao đổi?” Joe bắt đầu dĩ hởi. Thế lực cùng địa vị của gia tộc Tây Tư Lâm tương hỗ với hắn, vì vậy nếu có thể chiếm được gia tộc ấy đối với hắn mà nói là mê hoặc chết người. Nhưng hắn cũng đã nghĩ kỹ, nếu như phải đánh đổi quá lớn, vậy thì hắn sẽ dứt khoát buông tay.

“Nhường lại tuyến đường thủy ở Cape of Good Hope (Mũi Hảo Vọng).” Tô Vĩ Nhiên thẳng thắn ra điều kiện. (Mình dịch là Mũi Hảo Vọng luôn cho thuần Việt nha).

Joe trầm mặc trong chốc lát. Tuyến đường thủy của Mũi Hảo Vọng đối với hắn là một tuyến đường rất quan trọng. Nhường ra tuyến đường thủy Mũi Hảo Vọng cũng đồng nghĩa với việc từ bỏ chuyện làm ăn vũ khí đạn dược ở Châu Phi. Châu Phi nhiều tiểu quốc san sát nhau mà còn bạo loạn khắp nơi, chính vì vậy nhu cầu về vũ khí rất lớn. Nhường lại thị trường Châu Phi, điều này làm cho Joe cảm thấy không hài lòng.

“Bảo bối, khẩu vị của em quá lớn.”

Tô Vị Nhiên mỉm cười đáp: “Đây là đáp án của tôi. Chuyện anh cần làm làm là đưa ra quyết định của mình.”

“Nếu tôi giao lại tuyến đường thủy của Mũi Hảo Vọng, thì tôi muốn tuyến đường thủy Địa Trung Hải của gia tộc Tây Tư Lâm.” Joe suy nghĩ rồi nói.

Đa phần thế lực của Tô gia không nằm ở Châu Âu, vả lại tuyến đường thủy của Địa Trung Hải đều băng qua phạm vi cảng của mafia với thế lực của gia tộc Tây Tư Lâm.

Tô Vị Nhiên cười khê. Joe quả nhiên muốn lộ tuyến này. Tuy rằng mở rộng thế lực của Tô gia ở Châu Âu sẽ thuận lợi hơn cho tương lai sau này, nhưng hiện tại tuyến đường kia đối với Tô gia mà nói là không có công dụng gì, có khi còn hao tổn thêm nhân lực cùng tài chính. Vì vậy tạm thời nhường lại tuyến đường này cho Joe cũng không phải là một lựa chọn tồi. Chuyện sau này... ai biết trước được?

“Thành giao.” Tô Vị Nhiên đồng ý yêu cầu của Joe, sau đó nhẹ nhàng bổ sung thêm: “Ngoại trừ tập đoàn SUK cùng với toàn bộ các chi nhánh dưới trướng của gia tộc Tây Tư Lâm, cộng với tuyến đường thủy của Caribbean và của Baltic Sea, những cái khác đều gởi lại tặng cho anh.”

“Bảo bối, em thật quá tử tế.”

Cái mà gia tộc Tây Tư Lâm làm cho người ta thèm nhỏ dãi nhất chính là tập đoàn SUK. SUK tương đương với CI của Joe, đều là một trong những tập đoàn cung cấp súng ống đạn dược lớn nhất ở Châu Âu. Năng lực phát minh súng đạn và năng lực sản xuất đứng hàng top 10 trên thế giới. Joe lúc trước muốn chiếm gia tộc Tây Tư Lâm nguyên nhân chính cũng là vì khống chế tuyến đường thủy của SUK trong tay gia tộc Tây Tư Lâm. Kết cục tập đoàn cùng tuyến đường trọng yếu hắn mơ ước lại rơi vào tay Tô Vị Nhiên, chỉ để lại một đồng thịt vụn nát đóng gói đưa cho hắn.

Tô Vị Nhiên khê cười trên: “Ừ. Chúng ta quen biết nhau nhiều năm như vậy, có lợi ích tốt như thế, tôi vẫn nên chia sẻ cho anh. Anh có phải rất cảm động không?”

“Tôi thật sự rất cảm động. Tôi yêu em quá đi mất, bảo bối à.”

Tô Vị Nhiên có thể cảm nhận được đầu bên kia Joe đang nghiêng răng nghiêng lợi nói. Khóe miệng cậu khê nhếch thành nụ cười lạnh, sau đó cúp điện thoại.

Tô Vị Nhiên đứng lên, đi đến cửa sổ ngắm nhìn cây cọ cổ thụ trước sân, hình như cậu ở Paris quá lâu rồi. Chuyện của Tô Lê đã giải quyết xong, mà sự tình của gia tộc Tây Tư Lâm cũng đã giao cho Berton giải quyết, điều gì nên phân phó cũng đã phân phó rồi. Cậu cũng nên về nước đi thôi.

Chỉ là —

Sau khi về nước, cậu nhất định phải gặp mặt Phương Quân Dục. Bởi vì Phương Quân Dục đang giam giữ Tô Sùng Hoa, mặc kệ trong tay Tô Sùng Hoa có video hay không, cậu nhất định phải xử lý tên ấy.

Hiện tại cậu không hề muốn gặp Phương Quân Dục chút nào, vừa nghĩ đến chuyện đến cầu xin anh ta, lòng cậu liền khó chịu đến phát hoảng. Nếu như anh ta không nhiều chuyện, Tô Sùng Hoa đã sớm chết rồi, làm gì còn gây phiền phức như thế. Cho dù cậu không có video trong tay, cậu vẫn có thể có được Tô gia như thường. Cũng không bỗng dưng lại bị buộc đến bên người Phương Quân Dục như này, bị anh ta cản tay. Cảm giác bây giờ thật quá kinh khủng.

Suy nghĩ một chút, cậu bấm điện thoại, ôn nhu nói: “Phương Quân Dục thân yêu, tôi nhớ anh.”

“Anh cũng nhớ em.” Ở đầu khác của điện thoại vang lên âm thanh dịu dàng của Phương Quân Dục.

Tô Vị Nhiên nghe được câu trả lời của Phương Quân Dục thì mỉm cười: “Nghe anh nói như vậy, tôi thật cao hứng. Nếu như anh có thể đến Paris ngay bây giờ, tôi sẽ còn cao hứng hơn nữa.”

“Cần anh làm gì sao?” Phương Quân Dục hỏi.

“Làm tình.” Tô Vị Nhiên điềm đạm nói.

“Đề nghị này không tồi.” Phương Quân Dục trầm thấp cười.

“Vẫn chưa tỉnh ngủ nhỉ.” Tô Vị Nhiên mỉm cười nói, “Gần đây thời tiết tốt. Tôi thiếu một người đi theo tôi tản bộ. Nếu như anh nhớ tôi, tôi hi vọng sau mười tiếng nữa sẽ có thể nhìn thấy anh đứng trước mặt, quá thời hạn không tốt.”

“Chờ anh.” Phương Quân Dục nói xong thì cúp máy.

Từ A thành bay đến Paris cỡ mười tiếng, nói cách khác, Phương Quân Dục phải lập tức đi thì may ra còn kịp với thời gian Tô Vị Nhiên ước định.

Tô Vị Nhiên tùy tiện quảng điện thoại qua bên ghế nằm. Vì sao cậu lại đi sắp xếp lịch cho anh ta?

Ngày thứ hai, Berton gõ gõ cửa thư phòng. Sau khi được cho phép, ông đi vào phòng. Tô Vị Nhiên đang ngồi phía sau bàn làm việc, mười ngón tay giao nhau để trên bàn. Cậu liếc nhìn Berton, mở miệng hỏi: “Phương Quân Dục tới?”

Berton gật đầu, “Ngài ấy đang ngồi phòng khách đợi.”

“Cũng thật đúng giờ.” Tô Vị Nhiên khẽ cười nói.

Cậu đi xuống lầu, nhìn thấy trên ghế sofa có một người ngồi đó. Bàn trà trước sofa có đặt một ly cà phê. Tô Vị Nhiên đi tới, ngồi đối diện với Phương Quân Dục, bưng ly cà phê lên uống một ngụm, mỉm cười nói: “Hương vị không tồi, anh nếm thử chưa?”

Phương Quân Dục nhìn môi Tô Vị Nhiên chạm lên ly cà phê, nhàn nhạt cười: “Chưa.”

“Thật sự đáng tiếc.” Tô Vị Nhiên đặt ly cà phê xuống.

Phương Quân Dục đi tới, nâng cằm Tô Vị Nhiên lên hôn xuống.

“Như vậy thì sẽ không đáng tiếc nữa, hương vị quả thật không tệ.” Phương Quân Dục cười nói.

Không chờ Phương Quân Dục rời đi, Tô Vị Nhiên đã giữ cà vạt của anh, kéo anh ngồi xuống, sau đó ôm lấy cổ Phương Quân Dục, dùng sức đem Phương Quân Dục đè xuống ghế sofa. Khuỷu tay Tô Vị Nhiên chống lên ngực Phương Quân Dục, lấy tay chống cằm, khẽ cười nói: “Vừa gặp mặt đã phát tình. Mà vừa gặp đã phát tình, người ta gọi là, súc vật.”

Tay Phương Quân Dục vòng qua eo Tô Vị Nhiên, “Đều là do em làm anh không kim lòng được.”

Tô Vị Nhiên trở tay liền tặng anh một cùi chỏ, dùng sức đến mức Phương Quân Dục rên khẽ một tiếng. Sau đó Tô Vị Nhiên đứng lên, nói: “Thời tiết đẹp như này, chúng ta — đi tản bộ đi.”

Phương Quân Dục ngồi dậy, sửa sang quần áo một chút. Trong tình huống như vậy, cả người anh nhìn qua vẫn tao nhã như cũ, không chút nào chật vật cả.

“Đồ taobao.” Tô Vị Nhiên nhìn hành động của Phương Quân Dục, sau đó đưa ra lời nhận xét sắc bén trúng tim.

Tô Vị Nhiên quả nhiên nói là làm, ngay khi Phương Quân Dục chưa kịp nghỉ ngơi sau một hành trình mệt mỏi thì đã lôi anh ra ngoài tản bộ. Berton nhìn bóng lưng hai người, im lặng mà đồng cảm với Phương Quân Dục. Rất dễ nhận thấy, Tô thiếu gia là nhàn rồi không có gì làm nên mới dẫn vật Phương tổng. Tuy nhiên một người muốn đánh một người tình nguyện chịu, cũng coi như là tuyệt phối. Berton thậm chí hoài nghi Phương Quân Dục bên ngoài chỉ là đang giả làm người tao nhã, khiêm tốn, phong độ, còn thật ra bên trong anh ta là một M hách dịch, thủ đoạn, lạnh lùng nghiêm nghị.

Dọc theo con sông Seine, đi vào Vườn Tuileries (), bảo tàng Orangerie () nằm trong đó. Tô Vị Nhiên đã đi qua đây vô số lần, nhưng không có vào tham quan. Nếu như bây giờ muốn giết thời gian, Tô Vị Nhiên lựa chọn dắt Phương Quân Dục vào đây.

() Vườn Tuileries nằm ở trung tâm thành phố Paris, thuộc Quận 1. Ở vị trí này trước đây là cung điện hoàng gia Tuileries cùng khu vườn. Nhưng cuối thế kỷ 19, cung điện bị đốt cháy và phá hủy sau đó. Ngày nay nơi đây chỉ còn vườn Tuileries.

() Bảo tàng Orangerie (tiếng Pháp: Musée de l'Orangerie) là một bảo tàng về hội họa Ấn tượng và Hậu ấn tượng ở Paris. Nằm trong vườn Tuileries, bên bờ phải sông Seine, bảo tàng Orangerie thuộc khu phố quan trọng của thành phố, quận 1.

Từ cửa lớn đi vào, không gian bảo tàng rộng rãi sáng sủa, ngọn đèn pha lê hai bên tường chiếu rọi lung linh. Băng qua cây cầu, lại đi qua khu vực tiếp tân, đến cánh cửa của cả hai bên, trải qua tối tăm không đèn đuốc là nơi triển lãm.

Khi Phương Quân Dục cùng Tô Vĩ Nhiên tiến vào chỗ triển lãm hình bầu dục, cả hai người đều im lặng thưởng thức tác phẩm treo trên tường.

“Tất thấy vô tận, hồ nước ảo mộng.” Tô Vĩ Nhiên chậm rãi nói. Đây là nguyên văn của tác phẩm hội họa Monet.

Trên tường treo tác phẩm của Monet, được sắp xếp theo trình tự thời gian biến đổi, sắp từ từ cảnh sáng sớm phía đông đến cảnh hoàng hôn phía tây.

Trong khu vực triển lãm cũng chỉ có hai người bọn họ, không gian trắng loáng mà ấm áp nhu hòa. Phong cảnh của bức tranh treo trên tường > quả thật huyền ảo, như thể người ta đang đứng ở khu vườn Giverny.

Hiện thực cùng mộng cảnh đan xen lẫn nhau. Tất thấy vô tận, hồ nước ảo mộng, không thấy đâu là bến bờ. Tô Vĩ Nhiên thấp giọng cười. Vô hạn vô bờ, tuần hoàn lặp lại, Tô Vĩ Nhiên bỗng nhiên cảm thấy mất hứng vô cùng.

Phương Quân Dục đến gần Tô Vĩ Nhiên, chậm rãi ôm lấy cậu. Giọng anh dịu dàng mà ấm áp: “Cho dù con đường không có điểm cuối, anh vẫn sẽ tiếp tục bồi em.”

Tô Vĩ Nhiên khẽ cười nói: “Phương Quân Dục, anh lại tưởng bở.”

Phương Quân Dục khẽ hôn lên môi Tô Vĩ Nhiên, nhàn nhạt cười: “Đây là lời nói thật lòng.”

Ánh mắt Tô Vĩ Nhiên nhìn thẳng vào mắt Phương Quân Dục, hai người lặng lẽ quan sát đối phương. Tô Vĩ Nhiên áp sát vào Phương Quân Dục, sau đó hôn anh. Đôi môi khi chạm vào môi anh bỗng trở nên kịch liệt triển miên, quần quýt lấy nhau, mặc cho máu chảy, cũng vẫn không thể tránh thoát, chỉ có thể tiếp tục...

69.

Edit: Đậu.

70. Chương 69

Chỉ vì một cú điện thoại của Tô Vĩ Nhiên, Phương Quân Dục từ ngàn dặm xa xôi ngồi máy bay mười tiếng đồng hồ chạy đến chỉ để bồi Tô Vĩ Nhiên tản bộ. Đương nhiên cuộc tản bộ này cũng chỉ kéo dài hai tiếng đồng hồ.

Nguyên một tuần kể, mỗi ngày Tô Vĩ Nhiên đều lôi kéo Phương Quân Dục ra ngoài tản bộ. Cũng trong khoảng thời gian ấy, gia tộc Tây Tư Lâm rơi vào trong cục diện hỗn loạn xưa nay chưa từng xảy ra. Evan bị gia tộc Tây Tư Lâm hắt cẳng, vì lẩn tránh truy sát khắp nơi mà hẩn trốn khỏi Hanover, đến nay cũng chưa thấy tung tích. Gia tộc Tây Tư Lâm rơi vào thế “rắn mất đầu”, nhà không chủ, bị các thế lực khắp nơi dòm ngó chăm bẵm. Thế nhưng những người trong gia tộc vì trải qua nhiều trận chém giết đổ máu mà sức cùng lực kiệt, không còn hơi đâu mà bận tâm đến chuyện này.

Những gia tộc khác còn chưa kịp ra tay, đối thủ cũ của gia tộc Tây Tư Lâm mafia giáo phụ Johnson đã nhanh tay chớp nhoáng, lấy thế “sét đánh không kịp bưng tai” mà chiếm đoạt “năm bè bảy mảng” của gia tộc Tây Tư Lâm, đồng thời loại bỏ đi những suy tính của các gia tộc khác.

Mãi đến khi màn kịch tranh đoạt gia tộc Tây Tư Lâm của Johnson viên mãn, cũng chỉ có người trong cuộc mới hiểu rõ nội tình trong đó.

“Chúc mừng.” Mấy ngày nay tâm tình Tô Vị Nhiên tương đối tốt. Vì vậy hiếm khi cậu chủ động gọi điện thoại cho Joe.

“Nếu như em có thể sử dụng chút hành động thực tế để chúc mừng, tôi nhất định sẽ còn cao hứng hơn nữa, bảo bối à.”

Joe bên đầu khác điện thoại trầm thiết nói.

“Anh nói quá hàm súc. Anh biết đó, năng lực phân tích của tôi luôn không tốt mà.” Tô Vị Nhiên uể oải nói.

“Nếu em đem SUK đưa cho tôi, tôi mới cảm thấy chiến dịch lần này của mình là giành được thắng lợi.”

Tô Vị Nhiên thở dài một hơi, “Tôi đã đem SUK giao cho Berton rồi, ông ấy chuẩn bị rất nhanh. Nếu như tôi tuần tình đem nó giao lại cho anh như anh muốn, Berton sẽ rất thương tâm. Tuy rằng giao tình hai ta không tệ, nhưng cũng không thể tổn thương đến trái tim thủ hạ của tôi chứ. Anh nói có đúng không?” Trên đời này cũng chỉ có Tô Vị Nhiên mới mặt không đỏ, tim không đập mà trắng trợn nói ra lời vô liêm sỉ như vậy. Tô Vị Nhiên không cần đoán cũng biết tâm tình cùng với vẻ mặt Joe lúc này. Cho nên tâm trạng cậu bây giờ khá vui sướng.

Quả thật trong lòng Joe đè nén đến mức nội thương không chỗ phát tiết. Bề ngoài, hắn thắng rất triệt để

Triệt để tiêu diệt đối thủ cũ nhiều năm, chiếm đoạt gia tộc Tây Tư Lâm, thế lực ngày càng được củng cố.

Thế nhưng hắn căn bản chỉ thắng ở bề ngoài, chỗ tốt cũng có, nhưng cùng với dự tính quả thực là cách xa vạn dặm, còn có thêm một đồng hồ hỗn loạn lớn nữa. Hắn rất muốn toàn bộ phần bị Elvis lấy đi. Nhưng Elvis lại rất thông minh, tuy cậu ta lấy đi phần tinh hoa nhất, nhưng chi nhánh lưu lại cho hắn cũng rất mê người. Đặc biệt là mấy tuyến đường thủy trọng yếu cùng với đường dây tiêu thụ vũ khí, những cái này Joe không nỡ từ bỏ. Vì vậy hắn cũng chỉ có thể ra tay chống đỡ đồng hồ hỗn loạn này thay người ta. Cũng không có ai biết được Tô gia có những tay vào chuyện này.

Càng làm cho hắn bức mình hơn nữa là tình địch số một của hắn, Phương Quân Dục! Rõ ràng đem Tô Vị Nhiên kéo vào chuyện này không chỉ có mỗi hắn! Có thể làm cho Alen vững tin đối với chuyện hắn với Elvis, đồng thời thúc đẩy Alen phá hoại kế hoạch ám sát Tô Lê, để cho Alen – người không hề có thể lực nào ở Trung Quốc thuận lợi mang Tô Lê đi, ngoài Phương Quân Dục thì còn ai nữa! Kết quả tên khốn kiếp Phương Quân Dục này còn nhiều lần nhân cơ hội cùng Elvis hôn hít tình cảm! E rằng khổ nhục kế còn thành công hơn cả hắn! Trước cảm tình còn đang dần giảm đi thì nay lại tăng trở lại! Elvis lại ở cùng với hắn! Không phải chỉ là thân thể bị bán vài lỗ thôi sao? Hắn cũng có thể đỡ đạn vậy. Chẳng qua là do không có cơ hội thôi.

Tuy mục đích của hai người bọn họ không giống nhau, thế nhưng hành sự cũng chẳng thua kém đối phương. Tại sao có thể đối xử khác biệt đến vậy?

Lần bức mình này của Joe không ai có thể thấu hiểu. Người khác còn đến chúc mừng hắn, nào có hay trong lòng hắn đang đau khổ chừng nào...

“Nếu như không nhường lại SUK cũng không sao.” Joe đau thương, “Chúng ta lên giường, tâm tình tôi sẽ ngay lập tức tốt hơn.”

Tô Vị Nhiên nghe được lời Joe nói thì cười khê, sau đó giọng nói mềm mại vang lên: “Joe thân ái, hình như tôi không có nghĩa vụ phải làm cho tâm tình anh thoải mái...”

Joe: “...”

“Còn có –” Tô Vị Nhiên ung dung nói tiếp, “Trong đầu anh ngoại trừ chuyện lên giường thì không thể trang trí thêm cái gì hữu dụng nữa sao? Tôi phát hiện anh thật sự càng ngày càng thái hóa nha. Nhân loại tiến hóa thành hai chân, đầu óc tiến bộ. Còn anh lại thoái hóa thành ba chân, chân giữa còn cực kỳ phát triển.”

Joe: “...” Joe hít sâu một hơi, hần cảm thấy hần cần phải giữ bình tĩnh.

“Bảo bối, nam nhân cũng rất để ý đến sự phát triển của người huynh đệ bên dưới.”

Tô Vị Nhiên khẽ “ừ” biểu thị sự tán thành, sau đó mỉm cười: “Anh có biết vì sao tôi khen cái này của anh không? Bởi vì anh ngoại trừ mã ngoài, tựa hồ không còn gì đáng để tôi ca ngợi. Vì vậy cho dù anh có ngắn, nhỏ, không duy trì được lâu so với người khác thì tôi vẫn sẽ ca ngợi anh.”

“Vậy thì cảm ơn em — cảm ơn.” Joe nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Không cần khách khí, tôi luôn luôn không keo kiệt trong chuyện khích lệ người khác.” Tô Vị Nhiên nói đến thuận miệng.

Nếu như nghe cậu khích lệ như thế, phỏng chừng nam nhân bình thường đã bị “khen ngợi” này bức đến liệt dương, Joe nhủ trong lòng.

“Còn về SUK —” Tô Vị Nhiên “tốt bụng” bổ sung, “Sau khi Berton tiếp nhận, thời gian giao thiệp giữa các người sẽ rất nhiều, cho dù không có được, nhưng cũng có thể ngày ngày ngắm nó, thậm chí có thể đến tham quan. Vì vậy không cần đau thương như thế. Anh đau lòng, tôi cũng sẽ đau lòng.”

Joe nghe xong cơ hồ tức đến muốn phun máu ra. Tô Vị Nhiên quả thật bồi thêm một nhát đao tốt. Vốn dĩ tâm Joe đã âm ỉ, lúc này có lẽ là xuất huyết rồi.

“Bảo bối, tôi còn chút chuyện phải xử lý, chúng ta lần sau nói tiếp.” Joe cáo từ.

“Anh không muốn nói chuyện với tôi?” Tô Vị Nhiên tổn thương, “Anh không phải nói yêu tôi nhất sao, làm sao bây giờ ngay cả điện thoại cũng không nguyện nghe. Lẽ nào anh có tâm hoan khác? Thật khiến người ta đau lòng.”

“Bảo bối, tôi tất nhiên yêu em nhất.” Joe vội vàng thể hiện lòng thành, “Chỉ là gần đây vì sự tình gia tộc Tây Tư Lâm mà khá bận thôi.”

“Ồ — ” Tô Vị Nhiên nâng cao ngữ điệu, tự tiểu phi tiểu nói, “Vậy chúc anh sớm được rảnh rỗi. Nếu anh bận đến vậy, tôi sẽ lo đến mất ăn mất ngủ.” Nói xong liền cúp điện thoại.

“Tâm tình rất tốt?” Phương Quân Dục ngồi bên cạnh cậu, khoe miệng chứa nét cười ôn nhu hỏi.

Tô Vị Nhiên gật gật đầu, “Mới vừa cùng Joe nói chuyện.”

Nghe được câu trả lời của Joe, Phương Quân Dục lập tức liền lập tức liền có thể đoán được Tô Vị Nhiên có khi đã làm cho Joe tức đến không chỗ phát tiết. Nhưng Phương Quân Dục không có chút đồng cảm nào, đồng cảm với tình địch là tàn nhẫn với bản thân. Anh ôm Tô Vị Nhiên, nhẹ nhàng ấn lên trán cậu một nụ hôn. Trả lại Phương Quân Dục là cú đâm không báo trước. Đương nhiên Tô Vị Nhiên cũng coi như có quan tâm, không có trực tiếp đánh lên mắt, mà đánh vào bụng Phương Quân Dục. Đây đã xem như là phương thức quan tâm chăm sóc của Tô Vị Nhiên, chỉ ít ngênh tiếp anh không phải là một viên đạn. Phương Quân Dục cảm thấy đau đớn của lần trúng đạn trước đáng giá. Tuy rằng đoạn hồi ức bị thương phải nằm viện St Mary kia quả là khiến người ta giày vò dằn vặt, thế nhưng anh vẫn cảm thấy rất xứng đáng.

Nếu như Tô Vị Nhiên biết suy nghĩ trong lòng Phương Quân Dục lúc này, hẳn sẽ lần thứ hai cho anh nếm trải lần nữa khoảng thời gian vui sướng lẫn đau đớn kia...

Tô Vị Nhiên uể oải dựa vào sofa, sau đó lười biếng mở miệng hỏi: “Tô Sùng Hoa ở nơi nào?”

“Ở phòng thẩm vấn của Phương gia.”

Tô Vị Nhiên khẽ cười nói: “Nói không rõ ràng.” Như Tô gia Phương gia cũng là loại thế gia tồn tại trăm năm, phòng thẩm vấn tư mật đều phân ra từng cấp bậc khác biệt, địa phương phân bố cũng khác nhau, trên mặt đất cũng có mà trên lòng đất cũng có. Vì lẽ đó cho dù có muốn cướp người cũng không tìm được địa điểm chính xác để mà cướp.

“Dưới lòng đất.” Phương Quân Dục nói.

“Anh giấu đủ sâu.” Tô Vị Nhiên mỉm cười nói. Phòng thăm vắn dưới lòng đất bình thường đều giam những người trọng yếu, vị trí phi thường bảo mật, nếu như không có người đặc trách dẫn đi thì cho dù có là người trong tộc cũng sẽ mò không ra.

“Bởi vì em rất quan trọng.” Phương Quân Dục hòa nhã nói. Nụ cười anh ôn nhu, giữa hai lông mày mang nét nho nhã, cử chỉ trong lúc lơ đãng mang theo vẻ tao nhã cùng khiêm tốn, cả người toát ra vẻ ôn nhu như ngọc.

Tô Vị Nhiên tự tiểu phi tiểu liếc nhìn Phương Quân Dục, “Người nào không biết còn tưởng anh dốc lòng vì tôi đấy. Nếu như tôi cái gì cũng không biết, có lẽ sẽ cảm động đến mức lập tức bò lên giường anh, hiến thân vì anh. Nhưng trên thực tế, anh vẫn luôn ngăn cản chuyện của tôi. Nếu không phải vì anh, Tô Sùng Hoa và Tô Lê đã sớm đi thăm hỏi Thượng Đế rồi, làm sao còn nảy sinh ra nhiều tình tiết như vậy nữa?”

Phương Quân Dục cười: “Anh xin lỗi. Thế nhưng anh không còn lựa chọn nào khác. Bởi vì anh không muốn mất đi em nhất, bởi vì — anh yêu em.”

Tô Vị Nhiên kẹp cổ Phương Quân Dục, đôi mắt cực kỳ xinh đẹp đối diện với đôi mắt màu đen của Phương Quân Dục, sau đó môi khẽ liếm tai Phương Quân Dục: “Anh xem, anh nói làm tôi cảm động quá.” Sau đó cắn vào vành tai anh, “Tôi cảm động đến mức — hận không thể lại tặng anh một viên đạn.” Nói xong buông Phương Quân Dục ra, cài lại áo sơ mi của mình. Tô Vị Nhiên quả thật bị Phương Quân Dục làm cho tức đến phát điên, mỗi lần đều là anh ta có lý. Bất kỳ loại lý do vô liêm sỉ nào thoát ra từ miệng Phương Quân Dục, đều tựa như đây là chuyện đương nhiên. Nếu như không phải Phương Quân Dục cản trở, cậu đã sớm làm thịt Tô Sùng Hoa, làm gì còn rắc rối đến giờ này. Hiện tại cậu còn phải nhờ Phương Quân Dục để tìm ra Tô Sùng Hoa, ngấm lại liền không thể nào nhẫn nhịn nổi.

Tô Vị Nhiên thấp giọng cười: “Anh yêu tôi?”

“Anh dùng mạng sống của mình ra để thề.” Phương Quân Dục ôn nhu nhìn Tô Vị Nhiên, ánh mắt chăm chú mà thâm tình.

“Nếu như anh để tôi ở trên anh, tôi sẽ tin anh.” Tô Vị Nhiên mỉm cười nói.

Phương Quân Dục cười đến nhẹ nhàng, âm thanh trầm thấp ôn nhu, mang theo sức hấp dẫn trí mạng: “Không cần hoài nghi tình cảm anh dành cho em. Anh yêu em, bản thân anh rất rõ. Còn ở trên giường, anh tôn trọng mong muốn của em...”

Mí mắt Tô Vị Nhiên giật một cái. Cậu liếc nhìn Phương Quân Dục, anh ta cười vừa tao nhã vừa quân tử. Lấy hiểu hiểu của Tô Vị Nhiên đối với Phương Quân Dục, chỉ khi nào anh ta nắm chắc phần thắng, thì mới cười khiêm tốn như vậy. Lại nhớ đến lần lên giường kia, quả thật rất “tôn trọng” mong muốn của cậu.... Ngón tay Tô Vị Nhiên chậm rãi nắm chặt lại.

Phía trên bàn có đặt ly rượu đỏ, Tô Vị Nhiên cầm lên đổ bớt hết nửa ly. Cậu khẽ cười, rồi lấy hai viên thuốc ra, thả vào trong ly. Cậu nhẹ nhàng lắc lắc ly, nhìn thuốc dần tan ra.

70.

Edit: Đậu.

71. Chương 70

Tất cả lời ngon tiếng ngọt của anh đều chỉ hướng đến mục đích cuối cùng, đó là lên giường với tôi. Tín ngưỡng của anh là làm cho tôi cam tâm tình nguyện bò lên giường của anh. Đây mới chính là viên mãn trong lòng anh.

Mắt Tô Vĩ Nhiên tựa hồ cũng in lên sắc màu nùng diễm đỏ thắm này, mang theo men say ngất ngây. Cậu quay qua nhìn Phương Quân Dục, khóe miệng hơi nhếch lên: “Tám năm trước, tôi ở vùng Burgundy (Bourgogne) GrandsEchezeaux mua riêng một nông trại nhỏ, để cho các chuyên gia quản lý. Sau đó bởi vì một ít chuyện, cho nên quên bẵng nó đi. Mãi đến tận khi tôi gặp được anh.”

Tô Vĩ Nhiên nhẹ nhàng nở nụ cười, ánh mắt chuyển hướng về ly rượu trong tay, “Đây là nhóm nho đầu tiên chế biến rượu đỏ. Trước kia chưa kịp mời anh uống, thật tiếc quá. Tôi để lại một bình, chờ hôn lễ anh thì đưa cho anh. Chỉ tiếc vẫn chưa kịp đưa.”

Phương Quân Dục nhẹ nhàng ôm Tô Vĩ Nhiên, giọng nói ôn nhu rõ ràng: “Không có người khác.”

“Ném thử xem mùi vị nó ra sao?” Tô Vĩ Nhiên nâng ly đưa đến môi Phương Quân Dục, “So với rượu đỏ của Bordeaux, rượu đỏ của Burgundy còn tinh tế hơn nhiều.”

Phương Quân Dục tiếp nhận rượu, khẽ nhấp một ngụm, sau đó nhàn nhạt cười: “Mùi vị mê người, giống như em vậy.”

“Thật sao?” Tô Vĩ Nhiên khẽ cười hỏi.

Phương Quân Dục cầm ly rượu từ trong tay Tô Vĩ Nhiên, uống tiếp một ngụm. Sau đó anh nâng cằm Tô Vĩ Nhiên lên, nhẹ nhàng áp lên môi cậu. Anh cạy môi Tô Vĩ Nhiên ra, đem rượu truyền sang.

Tô Vĩ Nhiên cắn vào môi Phương Quân Dục, cười nhẹ nói: “Nếu như đây là độc dược, anh cũng định kéo tôi cùng xuống địa ngục à?”

Ngữ khí Phương Quân Dục rất ôn nhu, “Anh là kẻ ích kỷ, cho dù phải chết, anh cũng phải kéo theo em.” Đầu ngón tay khẽ chạm lên mặt Tô Vĩ Nhiên, “Mặc kệ là em yêu anh cũng được, hận anh cũng không sao. Anh chỉ cần em ở cạnh anh.” Bởi vì từng mất đi, từng trải qua thống khổ đau thấu tâm can, cho nên anh không muốn lại tái phạm sai lầm. Anh chỉ muốn nắm thật chặt tay cậu, vĩnh viễn cũng không buông bỏ.

“Anh thật ích kỷ.” Tô Vĩ Nhiên nhẹ nhàng liếm môi Phương Quân Dục, hô hấp mang theo nồng đậm dục vọng, “Câu này, tôi cũng từng nói với Tô Lê. Anh hẳn phải biết hẳn vì câu nói này mà trả giá rất đắt.”

Phương Quân Dục nhìn mắt Tô Vĩ Nhiên, ánh mắt chăm chú mà chấp nhất, “Không có trả giá nào so sánh được với việc mất đi em.”

“Tôi thật sự căm ghét loại người tự cho mình là đúng như anh.” Tô Vĩ Nhiên cười lười biếng mà nhu hòa, “Tựa hồ cái gì anh cũng đều nắm trong tay. Phương Quân Dục, anh làm sao lại làm tôi chán ghét đến thế hả.” Trần cậu tựa vào trán Phương Quân Dục, con ngươi ẩn chứa tâm tình nhăm lăm, lông mi dài nhỏ rủ xuống như những cánh bướm mang theo lãnh diễm tàn khốc.

“Vĩ Nhiên –” Phương Quân Dục trầm thấp thở dài nói, “Anh không thể mất em. Cho dù anh biết rõ những điều anh làm em đều không thích. Nhưng cho dù có như vậy đi chăng nữa, anh nhất định vẫn phải làm. Bởi vì chỉ có như vậy, em mới không thể rời khỏi anh. Anh không còn lựa chọn nào khác.” Anh như một tín đồ thành kính hôn lên khóe môi Tô Vĩ Nhiên, “Em chính là tín ngưỡng của anh, là tất cả của anh, là — sinh mệnh của anh.”

Tô Vĩ Nhiên mở mắt ra, con ngươi màu nâu sâu thẳm xa xăm, tựa hồ tâm trí cậu đã không còn ở chốn này. lát sau, cậu cười khẽ, khóe môi nhếch lên mang theo ba phần châm chọc trào phúng. Ngón tay cậu đẩy cổ áo Phương Quân Dục ra, đầu ngón tay nhấn lên tim anh, “Thân ái, tín ngưỡng của anh không phải là tôi. Anh chỉ là đang chân thành với dục vọng của bản thân mà thôi. Tất cả lời ngon tiếng ngọt của anh đều chỉ hướng đến mục đích cuối cùng, đó là lên giường với tôi. Tín ngưỡng của anh là làm cho tôi cam tâm tình nguyện bỏ lên giường của anh. Đây mới chính là viên mãn trong lòng anh.” Ánh mắt cậu mang theo trào phúng cúi nhìn dưới thân Phương Quân Dục, “Anh em của anh còn thành thật hơn anh rất nhiều.” Chỉ một chút thành phần thúc tình trong rượu thì làm sao có thể lay động nổi dục vọng của một người đàn ông.

Phương Quân Dục nhàn nhạt cười: “Anh đã sớm nói rồi, em làm cho anh không kìm lòng nổi. Anh cho dù có vì thuận theo dục vọng của bản thân, thì vẫn chấp nhận dùng tính mạng của mình để đổi lấy cơ hội được lên giường cùng em. Anh không hề hối hận. Dục vọng nguyên thủy không sánh bằng ý chí chiến đấu. Mà em là người duy nhất có thể giết anh.”

“Phương Quân Dục, anh luôn biết cách mê hoặc lòng người.” Tô Vị Nhiên vuốt nhẹ ***g ngực Phương Quân Dục, “Cho nên, lúc trước tôi mới chấp mê không tỉnh với anh như vậy.”

“Đổi lại lần này tới phiên anh u mê không tỉnh, có thể xem như công bằng không?” Phương Quân Dục hôn môi Tô Vị Nhiên, hô hấp cực nóng.

“Công bằng?” Tô Vị Nhiên cười nhạo, “Phương Quân Dục, loại nói dối này chỉ để lừa gạt con nít thôi. Trên thế giới này, còn lâu mới tồn tại thứ gọi là “công bằng”. Tô Vị Nhiên ôn nhu nói, “Phương pháp sinh tồn trên thế giới này chỉ có một cách, là trở thành chúa tể tuyệt đối.” Bọn họ sinh tồn ở thế giới hắc ám, quyền lực cùng giết chóc mới là chuẩn mực bọn họ được dạy từ nhỏ, công bằng chỉ là chuyện cười lúc rảnh rỗi mà thôi.

Lùi một bước để tiến hai bước chấp mê không tỉnh, cũng chỉ là một loại thủ đoạn. Sau khi mất đi, thì dùng đáng về khiêm nhường để đoạt lại lần nữa, sau khi lần nữa đoạt lại vào tay, hẳn tất nhiên lại đứng ở nơi cao nhất, cúi xuống nhìn người. Đặc biệt là với loại mất đi mà cũng không hẳn là mất đi như này, đây chẳng qua chỉ là đối phương tự mình áp chế tình cảm, còn thật tâm cảm tình ấy vẫn chưa biến mất.

Suy nghĩ của Tô Vị Nhiên, Phương Quân Dục đương nhiên biết rất rõ. Thế nhưng anh cũng không mở miệng giải thích, bởi vì càng giải thích sẽ càng đẩy tình huống vào đường cùng hơn thôi.

Anh nhẹ nhàng ôm lấy Tô Vị Nhiên, khoảng cách giữa hai người rất gần, ***g ngực chỉ cách một bàn tay Tô Vị Nhiên.

Tô Vị Nhiên cười khê, cậu cầm lấy ly rượu trong tay Phương Quân Dục: “Mới uống có hai ngụm, mùi vị không ngon sao? Nếu như anh không hài lòng, tôi ngay tức khắc sai người giết hết mấy công nhân làm trong nông trại cùng với nhân viên ủ rượu. Thủ hạ của tôi, không chứa rác rưởi.”

Phương Quân Dục uống xong nửa ly rượu, sau đó đưa ly đến bên môi Tô Vị Nhiên: “Cho dù muốn xuống địa ngục, anh cũng sẽ kéo em đi theo.”

Tô Vị Nhiên cắn vào mép ly, sau đó nâng ly rượu lên, uống sạch, rồi tùy tiện ném cái ly ra ngoài, “Hà tất gì phải nói đáng sợ như thế, cùng tôi lên giường lẽ nào chính là xuống địa ngục ư?”

“Làm sao như vậy được?” Tay Phương Quân Dục vuốt nhẹ cổ Tô Vị Nhiên, “Anh chỉ nói với em, anh không hề muốn tách ra khỏi em. Anh quá em yêu mà thôi.”

Tô Vị Nhiên gỡ bỏ áo sơ mi của Phương Quân Dục, ngậm vành tai anh: “Vậy hãy để tôi nằm trên anh.” (Nằm trong mối quan trọng mà huhuhu)

Phương Quân Dục trầm thấp nở nụ cười, Tô Vị Nhiên có thể cảm nhận được ***g ngực Phương Quân Dục rung động: “Anh sẽ tôn trọng ý nguyện của em...” Sau đó Phương Quân Dục hôn môi Tô Vị Nhiên, nồng nhiệt đến mức có thể tổn thương cậu. Anh đem Tô Vị Nhiên đặt dưới thân, tay lướt khắp người Tô Vị Nhiên, lưu lại nhiệt độ cực nóng.

Tô Vị Nhiên cảm thấy toàn thân tựa hồ có lửa đốt, bất kể là bên ngoài hay bên trong. Trong lòng cậu biết rõ đây không chỉ do tác dụng của thuốc, cho dù có không uống ly rượu đỏ kia, cậu cũng sẽ không kháng cự được Phương Quân Dục. Khóe miệng Tô Vị Nhiên cong lên tự giễu. Cậu nói tin ngưỡng của Phương Quân Dục chỉ là vì cùng cậu lên giường, mà cái cậu gọi là cừu hận của bản thân, chẳng qua cũng chỉ là vì chống lại mê hoặc cùng Phương Quân Dục lên giường mà thôi. Hai người kẻ tám lạng người nửa cân, đều tiện như nhau.

Cậu cần gì phải che giấu? Ly rượu kia chỉ là cái cớ để cậu cùng Phương Quân Dục làm tình. Bóc tách lớp dối trá này ra, chỉ còn lại sự thật. Ham.muốn.trần.trụi. Chỉ đơn giản là dục vọng.

Hai người kịch liệt ôm hôn, tay Phương Quân Dục dọc theo eo Tô Vị Nhiên đi xuống, xoa xoa mông cậu. Tô Vị Nhiên một tay sờ lên ***g ngực Phương Quân Dục, một tay dùng sức vịn vào anh em Phương Quân Dục. Vừa lúc đó, Berton đi vào, khi ông nhìn thấy cảnh tượng trên ghế sofa thì lập tức bước ra ngoài, đồng thời khép cửa lại.

Tay Phương Quân Dục từ sau hướng ra trước, cũng an ủi anh em của Tô Vị Nhiên, sau đó anh cúi đầu liếm vành tai Tô Vị Nhiên, thanh âm trầm thấp không kìm nén được nhiệt tình: “Vừa nãy tựa hồ em càng thêm

nhiệt tình.”

Tô Vị Nhiên quay người áp lên Phương Quân Dục, “Đúng vậy, tôi phát hiện ra khi có người đứng xem sẽ càng thêm kích thích. Bằng không chúng ta gọi Berton quay lại, có khi tôi sẽ càng hưng phấn hơn nữa đó.”

Phương Quân Dục cười rất ôn nhu, trong lời nói mang theo tia huyết tinh: “Anh sẽ không nhìn được mà giết Berton mất.”

Tô Vị Nhiên liếm động mạch cổ Phương Quân Dục: “Anh xấu hổ?”

Phương Quân Dục mỉm cười nói, “Anh chỉ đang ghen thôi.”

Tô Vị Nhiên ôn nhu nói: “Anh thật thành thật.”

“Anh đối với em càng thành thật –” Giọng nói Phương Quân Dục khàn khàn mang theo ham muốn bộc phát. Quần áo của hai người dần dần được cởi bỏ. Cả hai hoàn toàn trần trụi. Thân thể quần quýt lấy nhau, ngay cả không khí cũng ngập chìm sự ám muội.

– Ta là đường phân cách hài hòa –

Tô Vị Nhiên mở mắt nhìn đỉnh chóp thủy tinh của giá đèn treo trên trần, khoái cảm lên đến cực điểm. Cảm giác sung sướng qua đi, cậu trong lúc nhất thời vẫn không phân biệt được đâu là thực đâu là ảo. Một lát sau, cậu mới hồi thần lại. Phương Quân Dục hôn môi Tô Vị Nhiên, khí tức hai người giao hòa, thân thể cũng quấn chặt lấy nhau, không chừa ra một kẽ hở nào, trong ***g ngực vẫn mang theo kích thích như trước, máu lưu chuyển mãnh liệt, chỉ có thời gian là bất động.

Giọng nói Phương Quân Dục mang theo cực hạn ôn nhu: “Vị Nhiên...” Anh chỉ kêu tên của cậu, một lần lại một lần, phảng phất như kéo người ta rơi sâu vào tận đáy lòng anh, hòa cùng huyết thống anh, giọng nói anh mang theo thâm tình cực hạn.

Qua rất lâu sau, Tô Vị Nhiên mới đẩy Phương Quân Dục ra. Trên ghế sofa bữa bọn họ không tả, dính đầy dịch bắn. Tô Vị Nhiên nhìn đồng quần áo bị xé rách lúc nãy, rất nhanh quyết đoán bỏ qua mớ vải rách đó. Cậu để trần thân thể mà đi lên lầu. Thời điểm Tô Vị Nhiên xoay người có thể cảm nhận được tầm mắt hùng hực của Phương Quân Dục dừng lại trên người cậu. Lúc Tô Vị Nhiên chuyển động cơ thể cũng có thể cảm nhận được dưới thân có một luồng chất lỏng trắng đục dính bết chậm rãi chảy xuôi xuống. Tô Vị Nhiên đi mặc lại đồ để chuẩn bị bắn bỏ Phương Quân Dục.

Cậu lên lầu thay một thân áo tắm, nhưng cậu không có mang cho Phương Quân Dục cái áo tắm nào để thay. Tô Vị Nhiên muốn chinh đồn tên khốn kiếp này. Khi Tô Vị Nhiên xuống lầu, liền nhìn thấy Phương Quân Dục thoải mái ngồi trên ghế sofa, chậm rãi uống rượu đỏ. Cho dù thân thể xích lửa, Phương Quân Dục vẫn bình tĩnh như thể bản thân đang mặc âu phục chỉnh tề, điệu bộ thong thả tao nhã đến mức khiến Tô Vị Nhiên muốn đập chết anh.

Sau đó, Tô Vị Nhiên đi lên trước, mỉm cười tặng cho bụng Phương Quân Dục một cú đấm, không chút lưu tình nào. Phương Quân Dục xác thực rất “Tôn trọng” ý nguyện của cậu, điểm này cậu không còn lời nào để nói, chỉ có thể nói chính mình không hề có chút phản kháng nào. Thế nhưng tên khốn kiếp này lại bắn vào trong thân thể cậu! Điểm này cậu rõ ràng đã cự tuyệt. Nhưng tên Phương Quân Dục vẫn muốn ăn đòn mà kiên trì làm. Ngay khi Tô Vị Nhiên lần thứ hai chuẩn bị xuất thủ, Phương Quân Dục đưa tay ra, nắm chặt tay cậu, đem Tô Vị Nhiên ôm vào ***g ngực, môi hai người dán vào nhau, gần như có thể cảm thụ hô hấp ấm áp lẫn nhau.

71.

Edit: Đậu.

72. Chương 71

Anh nỗ lực như thể bò lên giường người cha thân ái của chúng ta, không phải rất khổ cực sao?

Tay Tô Vị Nhiên vuốt nhẹ lên mặt Phương Quân Dục. Người đàn ông này làm cậu vừa yêu vừa hận, ngay cả chính cậu cũng không biết rõ đến tột cùng bản thân mình nên đối xử với anh ta như thế nào. Cậu từng muốn giết chết anh, thế nhưng thực tế chứng minh, cậu đối với Phương Quân Dục căn bản không thể xuống tay được, cho dù cậu có quyết tâm cỡ nào kiên định cỡ nào. Tô Vị Nhiên là loại người ngay cả với bản thân cũng có thể nhả tâm ra tay, thế nhưng chỉ có Phương Quân Dục là ngoại lệ, dù có trối lại đứng trước mắt cũng không cách nào bắn trúng tim anh ta.

“Phương Quân Dục, anh tại sao lại cứ sống dai dẳng như thế?” Tô Vị Nhiên than.

“Bởi vì nơi này có em.” Phương Quân Dục khẽ thở dài.

— Anh không nữa.

Hai ngày sau, Tô Vị Nhiên cùng Phương Quân Dục rời khỏi Paris.

Sân bay A thành, Phó Triệu Dương mang theo người đứng đợi. Thấy hai người đến, hắn nghênh tiếp nở nụ cười chào đón.

“Đi ngoại ô phía Nam.” Phương Quân Dục lên xe, nói.

Là một trợ thủ đắc lực, cấp trên nói gì đương nhiên hắn phải tuân theo. Tuy rằng Phó Triệu Dương cảm thấy sự tình tựa hồ hơi gấp. Dù sao máy bay cũng vừa mới hạ cánh. Nhưng khi nhìn thấy bên cạnh Phương Quân Dục có Tô Vị Nhiên, hắn liền biết nguyên nhân bọn họ trở về là gì. Tô Vị Nhiên có thể đi theo Phương Quân Dục đến A thành, chủ yếu cũng là vì cái người đang bị giam ở ngoại ô phía Nam — Tô Sùng Hoa.

Phòng thẩm vấn tuyệt mật nhất của Phương gia xây dưới lòng đất ngoại ô phía Nam của A thành. Lúc trước, khi bắt được tên Tô Sùng Hoa kia, Phương Quân Dục tức khắc hạ lệnh giam tên đó ở nơi này. Kỳ thực cho dù không giam ở nơi tuyệt mật, thì Tô Sùng Hoa cũng sẽ không xảy ra chuyện gì, suy cho cùng “Tô Sùng Hoa” bây giờ cũng chỉ là một kẻ đã chết trong trận tai nạn giao thông. Phương Quân Dục không phải hợp ý Tô Sùng Hoa, mà là hợp ý Tô Sùng Hoa có thể dẫn dụ Tô Vị Nhiên xuất hiện. Chỉ cần Tô Sùng Hoa nằm trong tay Phương Quân Dục, Tô Vị Nhiên sớm muộn gì cũng sẽ chủ động tìm đến cửa.

Phó Triệu Dương cũng có chút không hiểu nổi, tại sao Tô Vị Nhiên trăm phương ngàn kế muốn mạng của Tô Sùng Hoa như vậy. Cho dù Tô Sùng Hoa có dã tâm, nhưng cũng không gây trở ngại nổi cho Tô Vị Nhiên, Tô gia cuối cùng vẫn thuộc về Tô Vị Nhiên. Đồng thời trước đó Tô Sùng Hoa một chút dấu hiệu phản bội với Tô Vị Nhiên cũng không có. Vả lại, tình cảm giữa hai người tựa hồ cũng không tệ lắm.

Những nghi vấn này, Phó Triệu Dương từng hỏi vào lúc Phương Quân Dục đề ra kế hoạch bắt Tô Sùng Hoa. Thế nhưng Phương Quân Dục chỉ có nở nụ cười, sau đó nói ra bốn chữ: Nợ máu kiếp trước.

“Có đàn ông không?” Tô Vị Nhiên lười biếng dựa vào ghế, hỏi.

“Anh có thể thỏa mãn em.” Phương Quân Dục mỉm cười nói.

Tô Vị Nhiên miễn cưỡng “ồ” một tiếng, nói: “Nếu anh chịu, vậy thì đi hầu hạ Tô Sùng Hoa đi.”

Tay Phương Quân Dục ôm eo Tô Vị Nhiên, khẽ hôn vành tai cậu: “Anh chỉ hầu hạ mình em.”

“Tôi cần đàn ông.” Tô Vị Nhiên như cười như không liếc mắt nhìn Phương Quân Dục.

Nội dung đoạn đối thoại, Phương Quân Dục đương nhiên hiểu rõ ý tứ của Tô Vị Nhiên. Anh gật đầu: “Muốn bao nhiêu?”

Khóe miệng Tô Vị Nhiên nhếch lên, câu ra độ cong lạnh lùng: “Càng nhiều càng tốt.”

“Phòng thẩm vấn có lẽ không sắp xếp nhiều đàn ông lắm.”

“Vậy sáu người.” Tô Vị Nhiên miễn cưỡng nói.

“Tuân mệnh.” Phương Quân Dục hôn vành tai Tô Vị Nhiên, cười nhẹ nói.

Đến ngoại ô, sắc trời đã gần tối. Tô Vị Nhiên xuống xe, theo Phương Quân Dục dẫn đến phòng thẩm vấn thần bí.

Từ cửa lớn tiến vào, đi qua một con đường rất dài, cánh cửa cuối đường loang lổ vết máu. Tô Vị Nhiên nhìn cánh cửa này, hỏi: “Tô Sùng Hoa đang ở bên trong?”

Phương Quân Dục gật đầu.

“Mở cửa.” Tô Vị Nhiên nói.

Phương Quân Dục ra hiệu, thủ hạ liền mở cửa ra. Tô Vị Nhiên vung tay, người kia hiểu ý, trực tiếp lui lại.

Tô Vị Nhiên đẩy cánh cửa kia ra, ập vào mặt là một trận máu tanh, nồng nặc đến mức khiến người ta buồn nôn. Lông mày Tô Vị Nhiên còn chẳng hề nhú lấy một lần, cứ thế đi thẳng vào. Khi cậu nhìn thấy Tô Sùng Hoa bị xích trên mặt đất, liền ngồi xổm xuống, ánh mắt thương xót nhìn Tô Sùng Hoa. Đầu ngón tay cậu lướt qua khuôn mặt dính đầy máu của Tô Sùng Hoa: “Đại ca thân mến, mới không gặp bao lâu thôi, mà anh sao lại thành ra như này rồi. Em nhìn thấy thật đau lòng quá.”

Tô Sùng Hoa đột nhiên mở miệng muốn cắn vào tay Tô Vị Nhiên. Nhưng Tô Vị Nhiên nhẹ nhàng nhanh chóng tách ra ngay lập tức.

“Mày bớt giả mù sa mưa đi!” Tô Sùng Hoa trong ánh mắt lóe lên sắc xanh lục như con sói đói khát, ánh mắt nhìn Tô Vị Nhiên giống như muốn tươi sống cắn xé từng khối thịt từ trên người cậu xuống, “Không có mày, tao sẽ bị đẩy tới tình trạng này sao?”

Tô Vị Nhiên khẽ mỉm cười: “Không có em, anh đã sớm có được Tô Gia. Kỳ thực nếu như em chưa từng được sinh ra trên thế giới này, anh có lẽ sẽ rất cao hứng.”

Giọng Tô Vị Nhiên trầm thấp thâm tình: “Thực sự xin lỗi, em chính là yêu thích làm những chuyện khiến người ta mất hứng như vậy đấy. Nhìn thấy người khác không thoải mái, em liền cảm thấy rất thoải mái.”

Cậu quay qua liếc nhìn Phương Quân Dục, “Các người đi ra ngoài trước đi. Tôi còn muốn hảo hảo ôn chuyện với anh của mình, đừng quấy nhiễu đến hứng thú của người khác.” Nhìn cánh cửa dày nặng kia đóng lại, Tô Vị Nhiên mới lại quay đầu nhìn về phía Tô Sùng Hoa.

Cậu mỉm cười nói: “Giờ đã không còn ai, anh em chúng ta đã có thể hảo hảo ôn chuyện với nhau rồi.”

Mắt Tô Sùng Hoa đỏ ngầu nhìn chằm chặp Tô Vị Nhiên, “Ai muốn cùng mày ôn chuyện. Mày là cái thằng đề tiện luôn muốn bị đàn ông chơi!”

“Đừng phát điên như vậy chứ.” Tô Vị Nhiên vẫn ung dung ngồi trên băng ghế, cúi đầu nhìn Tô Sùng Hoa, khẽ cười nói, “Bất luận đang trong tình huống nào, cũng đừng quên phải khóa lên mình vỏ bọc người anh trai ôn nhu mới phải chứ. Lỡ như em nhất thời nhẹ dạ buông tha cho anh thì sao?” Tô Vị Nhiên bắt chéo chân, tay đặt trên thanh vịn, rất thanh thản dựa vào lưng ghế. Phảng phất lúc này cậu không phải đang ngồi trong phòng thẩm vấn âm u khủng bố, mà là đang ở trụ sở tư nhân cao cấp.

Giọng Tô Sùng Hoa khàn khàn nát vụn: “Tao căm ghét nhất chính là tầm mắt nạ này, mỗi lần nói chuyện với mày toàn là nói một đằng nghĩ một nẻo, tao thật cảm thấy buồn nôn muốn chết. Thứ công tử bột đêch biết gì như mày, chỉ bởi vì được sinh ra trong điều kiện tốt hơn tao mà có được tất cả. “

Tô Vị Nhiên chỉ chống cằm, nghe vậy liền bật cười: “Thế nhưng hiện thực chính là tàn khốc như vậy đó, em là tên công tử bột vô học được sinh ra ở Tô gia, còn anh nỗ lực như thế lại chỉ có thể trở thành tù nhân. Em thật sự vì anh mà đau lòng.”

Tô Vị Nhiên nhìn hai mắt chứa cừu hận của Tô Sùng Hoa, trên mặt mang theo ý cười an ủi: “Anh nỗ lực như thế bỏ lên giường người cha thân ái của chúng ta, không phải rất khổ cực sao?”

Tô Sùng Hoa nghe được câu này, sắc mặt kịch biến, môi run rẩy, không biết nên nói gì. Hắn cảm thấy hắn giống như bị Tô Vị Nhiên nhìn thấu toàn thân, loại cảm giác đáng thẹn nhục nhã này pha lẫn với âm hàn ảm thấp từ trên mặt đất xuyên qua da thịt chui vào thân thể Tô Sùng Hoa, tựa hồ muốn ngấm vào tận cốt tủy.

“Mày –” Tô Sùng Hoa giãy giụa, sắc mặt nhợt nhạt đến cực điểm. Thế nhưng hắn lại không biết phải nói câu gì tiếp.

Tô Vị Nhiên trầm thấp cười nói: “Anh xem, chúng ta không hổ là anh em ha. Ngay cả tiện cũng thuộc kiểu kẻ tám lạng người nửa cân, đều muốn được nam nhân chơi. Anh nói phải không?” Cậu mỉm cười bổ sung, “Nhưng mà em dù thế nào đi chăng nữa cũng không có tùy tiện bỏ lên giường của cha mình. Không hổ là anh trai thân ái của em, ngay cả việc dâm tiện cũng cao tay hơn em một bậc.”

Tô Sùng Hoa khàn giọng gầm lên, thế nhưng không nói được câu nào. Những câu Tô Vị Nhiên nói đều đâm vào điểm yếu của hắn. Hắn rất muốn giết chết Tô Vị Nhiên, nhưng hắn ngay cả động còn khó động. Nếu không phải do Tô Vị Nhiên, hắn làm sao lại rơi xuống mức này. Trước hắn vẫn không biết rõ đến tột cùng xảy ra chuyện gì, thế nhưng từ sau khi Phương Quân Dục xuất hiện, ngấm lại các dấu hiệu trước đó, hắn mới rõ ràng tất cả những chuyện này đều do Tô Vị Nhiên giở trò. Phiền toái của Quan Triệu đều do Tô Vị Nhiên đứng sau thao túng. Mà khoản nợ J.R cho vay chỉ sợ cũng do Tô Vị Nhiên tung cạm bẫy.

Giống như nhìn thấu được suy nghĩ của Tô Sùng Hoa, Tô Vị Nhiên gật đầu: “Chính xác, hết thảy đều do em làm. Là kinh hỉ rất lớn phải không?”

“Mẹ!” Tô Sùng Hoa tàn nhẫn phun ra một búng máu. Tô Vị Nhiên cũng không chút nào tránh né, máu dính lên ống quần cậu.

“Nếu không phải anh bị xích, phỏng chừng còn muốn tặng em một súng nhỉ.” Tô Vị Nhiên cười đến nhẹ nhàng yêu mị, lời nói quả thật khiến người ta không nhịn được mà muốn đánh cậu một trận. Hiển nhiên cậu rất hưởng thụ loại chuyện đem người ta bức đến đường cùng lại bồi thêm một dao như này, vui vẻ xem con mồi giẫy dụa kêu gào muốn sống cũng không được muốn chết cũng không xong.

Tô Sùng Hoa cũng không có ngu xuẩn đến mức hỏi nguyên nhân Tô Vị Nhiên làm khó dễ hắn. Trong lòng hắn tự biết rõ lý do vì sao. Hỏi ra chỉ có nước tự đập lại mặt hắn. Nếu không phải do Tô Vị Nhiên động thủ trước, đợi đến khi thế lực của hắn vững chắc, hắn nhất định cũng sẽ ra tay với Tô Vị Nhiên. Bây giờ thủ đoạn hắn đối phó với Tô Vị Nhiên hiển nhiên cũng không nhân từ hơn bao nhiêu so với Tô Vị Nhiên. Chuyện mà hắn không hiểu nhất chính là, hắn rõ ràng che giấu rất giỏi. Cho dù hắn có căm ghét Tô Vị Nhiên, thậm chí còn muốn lấy mạng thẳng công tử bột ấy, nhưng không hề để lộ ra bất cứ biểu lộ nào. Hơn nữa, chuyện hắn cùng Tô Lại Nam lên giường là chuyện vô cùng bí mật, có là người hầu của Tô gia đi chăng nữa cũng không biết được. Mà cho dù hắn không che giấu, Tô Lại Nam cũng tuyệt đối sẽ không để chuyện như này truyền ra ngoài.

Khoảng thời gian này Tô Sùng Hoa đã bị hành hạ đến mức khuôn mặt tuần tú ban đầu biến dị đến không thể nhìn được. Tô Vị Nhiên nhìn mặt Tô Sùng Hoa, ngữ điệu ôn nhu mang theo thương tiếc: “Những tên lỗ mãng kia thực chẳng biết thương hoa tiếc ngọc gì cả, mặt anh đẹp như vậy mà cũng nở xuống tay được.” Tô Vị Nhiên rời ghế, sau đó ngồi xổm xuống sờ lên mặt Tô Sùng Hoa, ôn nhu nói: “Tốt xấu gì cũng có thể mê đảo được cha của chúng ta, cho dù mặt có tàn, thân thể chắc vẫn là cực phẩm ha.”

Tô Sùng Hoa nghe Tô Vị Nhiên nói, con người bỗng nhiên co giật: “Mày muốn làm gì?”

Tô Vị Nhiên không trả lời Tô Sùng Hoa. Kỳ thực cậu đã sớm nhìn thấy, cánh tay Tô Sùng Hoa bị gãy xương, hơn nữa đã bị tổn thương trong một quãng thời gian dài, nhưng không được chữa trị. Cậu đứng lên, chân đạp lên cánh tay bị thương của Tô Sùng Hoa, dùng sức đạp.

“Thật ra lúc trước tao biết mày lòng muông dạ thú, nhưng tao vẫn giữ lại mạng cho mày Bởi vì –” Khóe miệng Tô Vị Nhiên chứa nét cười, phảng phất như đang rơi vào hồi ức xa xôi, “Bởi vì tao thật sự quá cô quạnh. Đặc biệt khi cha chết đi, tao trở lại C thành. Vì vậy cho dù tao sớm biết mày có tâm tư khác, tao vẫn đem mày để lại bên người. Cho dù chỉ là hư tình giả ý, nhưng chung quy vẫn tốt hơn về mặt coi thường tao.”

Bên tai vang lên tiếng Tô Sùng Hoa gào thét thống khổ. Nỗi đau xé rách tim gan khiến cho Tô Sùng Hoa căn bản không cách nào nghe được Tô Vị Nhiên đang nói cái gì. Đối với tiếng gào thét của Tô Sùng Hoa, Tô Vị Nhiên mắt nhắm tịt tai, tiếp tục nói: “Cho dù đây là kết quả của việc tao dung túng mày, cho dù tao không hề để ý đến mạng sống của mình. Tao có thể tự sát, nhưng không cho phép người khác giết tao. Tao là kẻ có thù tất báo, huống hồ là mối thù sát thân?”

Tô Vị Nhiên liếc nhìn Tô Sùng Hoa đã đau đến mức mắt nửa cái mạng bán sống bán chết, chậm rãi nói: “Cái này chưa tính, mày còn xé nát sự tôn trọng của tao dành cho cha mình. Mày hủy hoại hình tượng người cha trong lòng tao.” Tô Vị Nhiên biết đây là đang giận chó đánh mèo, dù sao Tô Lại Nam là loại người gì, Tô Vị Nhiên trong lòng biết rất rõ. Hai người có thể lên giường, tuyệt đối không phải chỉ do một phía. Nhưng khi sự thật bị phơi bày trần trụi ra trước mặt cậu, cậu vẫn không có cách nào tiếp nhận nổi. Cậu đối với cha không phải là không có cảm tình, cha từ nhỏ đã cưng chiều cậu, ngoại trừ một lần cậu cố ý kể cận Phương Quân Dục, còn chuyển tới biệt thự anh ta ở, cha tàn nhẫn đánh cậu một trận bên ngoài, những cái khác đều rất dung túng với cậu. Trong lòng cậu, hình tượng của cha rất lớn. Cho nên khi tăng mặt nạ bị kéo xuống, Tô Vị Nhiên không cách nào tiếp nhận nổi.

Tô Vị Nhiên biết rõ tất cả những thứ đó đều do cậu tự huỷ hoại hoặc lừa mình dối người, chỉ là không muốn đối diện với sự thật mà thôi. Trong lòng Tô Lại Nam chỉ có bản thân ông ta. Sở dĩ ông ta dung túng với cậu, phần lớn đều là do huyết thống cậu mang trên người. Nếu như cậu đối vị trí với Tô Sùng Hoa, nếu như cậu cũng chủ động, kết quả của cậu với ông ta chưa chắc đã khác so với Tô Sùng Hoa. Trong lòng Tô Lại Nam, cậu với Tô Sùng Hoa có khác chẳng chỉ là danh hiệu “người thừa kế” cũng với “con riêng”. Vị trí người thừa kế không thể động vào, mà con riêng thì có cũng được mà không cũng chẳng sao, biến con riêng thành món đồ chơi cũng chỉ là đang lợi dụng rác rưởi.

Tô Vị Nhiên đá vào Tô Sùng Hoa đã rơi vào trạng thái bán hôn mê, nụ cười trên môi vừa lạnh lùng vừa tàn khốc. Cậu đi ra cửa, nói với Phương Quân Dục: “Gọi người thôi miên đến, hiện tại có thể thôi miên rồi.” Gia tộc như bọn họ khi thẩm vấn sẽ có những chuyên gia thôi miên để đối phó với những kẻ cứng không được mềm không xong như tên kia. Hành hạ bọn chúng đến mức hôn mê, là thời cơ tốt nhất để thôi miên. Tô Vị Nhiên xưa nay đều chưa hề nghĩ Tô Sùng Hoa sẽ chủ động nói ra vị trí của video.

Sau khi người thôi miên đi vào, Tô Vị Nhiên đứng dựa ở cửa. Cậu lấy ra một điều thuốc, bật lửa lên. Phương Quân Dục cứ như vậy mà lẳng lặng nhìn cậu. Tô Vị Nhiên không nhìn thẳng vào ánh mắt của Phương Quân Dục. Cậu nhắm mắt lại, chậm rãi phun ra một làn khói.

Tô Vị Nhiên không mở miệng nói chuyện, ngón tay thon dài kẹp điều thuốc, nhưng không hề hút. Trên hành lang tối tăm, màu đỏ của đầu thuốc đặc biệt chói mắt. Điểm đỏ chậm chậm di động, tàn thuốc dần nhiều, sau đó rơi xuống đất. Mãi đến khi lửa đốt đến cuối điều thuốc, Tô Vị Nhiên mới lỏng ngón tay ra, tùy ý tàn thuốc rơi trên mặt đất, giẫm lên dập tắt nó.

Trầm mặc đằng đằng trôi qua, cửa sắt cọt kẹt một tiếng mở ra. Người thôi miên đi ra, quay về phía Phương Quân Dục gật gật đầu, sau đó đi lên trước, đến bên tai Phương Quân Dục nhỏ giọng nói.

“Biết rồi, làm rất khá. Lui đi.” Phương Quân Dục nói với người thôi miên. Đợi người đó rời đi, Phương Quân Dục hỏi: “Đã hỏi được rồi, tiếp theo em định làm gì?”

Tô Vị Nhiên cũng không vội vã hỏi kết quả, cậu nở nụ cười: “Tôi muốn làm gì, chẳng phải anh đã đoán ra sao?”

Phương Quân Dục cười đến dịu dàng, chỉ cần là yêu cầu của Tô Vị Nhiên, anh tất nhiên sẽ không từ chối.

“Anh chuẩn bị xong chưa?” Tô Vị Nhiên trầm thấp cười nói.

“Sáu người em muốn anh đã chuẩn bị kỹ càng.” Nụ cười Phương Quân Dục rất ôn hòa.

“Anh trai thân ái của tôi muốn tìm bất mãn như thế, bụng đói đến mức ngay cả một ông già cũng không tha. Là một người em tốt bụng, tôi sao nhẫn tâm trở mặt nhìn được?” Tô Vị Nhiên mỉm cười nói, “Nhất định phải là nam nhân cường tráng đấy nhé, bằng không chỉ sợ là không thỏa mãn nổi anh ấy.”

Tô Vị Nhiên nhìn những người đàn ông kia đi vào, sau đó xoay người rời khỏi hành lang. Phương Quân Dục song song đi bên cạnh cậu. Tô Vị Nhiên bỗng dừng bước, sau đó quay ra Phương Quân Dục nói: “Xong việc liền tiễn anh trai đi trước. Nếu còn giở trò với tôi — “

Phương Quân Dục mỉm cười chứa theo tia sùng nịch: “Sẽ không có chuyện đó.” Mục đích đã đạt được, Tô Sùng Hoa cũng không còn bất kì giá trị lợi dụng nào nữa.

Edit: Đậu.

73. Chương 72

Thà cậu dẫn vật Phương Quân Dục, buông tha cho chính mình, còn hơn là dẫn vật bản thân đến sức cùng lực kiệt, đồng thời còn phải đề phòng tính toán của Phương Quân Dục.

Ánh trăng nhu hòa, Tô Vĩ Nhiên ngồi trên ghế, khẽ lắc cái ly trong tay. Căn phòng này so với lúc cậu rời đi thì vẫn vậy, một chút cũng không sai lệch cái gì.

Lúc trước cậu rời đi cũng không nghĩ đến chuyện sẽ quay lại. Thế nhưng, cuối cùng, cậu vẫn quay lại. Tô Vĩ Nhiên cười tự giễu. Thời gian cậu ở đây so với ở nhà họ Tô còn lâu hơn. Vốn tưởng rằng rời khỏi nơi này đã là kết thúc, nhưng không nghĩ đến việc sẽ có ngày còn vòng trở lại.

“Phương Quân Dục –” Tô Vĩ Nhiên nhắm mắt, trầm thấp thở dài một tiếng. Danh từ này thật sự là ma chướng cả đời này cậu không thoát khỏi. Bất luận cậu giãy dụa thế nào, đều tránh không thoát trái tim mình. Lý trí cùng trái tim tranh đấu, chung quy trái tim vẫn chiếm thượng phong.

Tô Vĩ Nhiên chậm rãi mở mắt ra. Cậu xưa nay không tin vào số mệnh, chỉ có kẻ yếu đuối mới đổ thừa nguyên nhân thất bại là do số mệnh. Nhưng mà, cho dù cậu có thể đem người người khác ra đùa giỡn trong lòng bàn tay, thì cậu cũng không cách nào không chế nổi trái tim của mình. Cậu có thể dùng lý trí đối diện với tất cả, nhưng không cách nào đúng lý trí mà đối diện với Phương Quân Dục.

Tất cả những điều này, trong lòng cậu đều rõ ràng. Cậu đã từng giãy dụa, cũng đã từng phản kháng. Chỉ có khi Phương Quân Dục không còn tồn tại trên cõi đời này, cậu mới có thể thoát khỏi ma chú của anh ta. Nhưng, bất luận trong con đường này cậu có quyết tâm thế nào, kiên định cỡ nào, thì đến cuối cùng cũng chỉ là “đã tròng xe cát biển Đông”.

Tô Vĩ Nhiên bật cười ra tiếng. Đây chỉ là một loại hành vi tự bảo vệ mình mà thôi, bởi vì, một súng bắn ra, Phương Quân Dục chết đi, cũng giống như cậu tự sát... Chẳng qua chỉ do cậu không muốn thừa nhận. Đời này, tình cảm của cậu đều phát sinh từ người đàn ông này, bất kể là yêu hay hận. Nếu như không gặp phải Phương Quân Dục, có thể cậu sẽ ung dung hơn nhiều so với bây giờ. Vậy mà cậu lại đụng phải người đàn ông này — từ lần đầu tiên nhìn thấy anh ta, cậu tức khắc đã yêu người đàn ông này. Tình cảm không biết khi nào mà phát triển, ngày càng sâu đậm, là nghiệt duyên. Tô Vĩ Nhiên cứ như vậy nhìn ra ngoài cửa sổ, mãi đến khi phía Đông hừng sáng.

Tô Vĩ Nhiên đứng lên, đi đến căn phòng Phương Quân Dục đối diện, phát hiện trong phòng không có ai. Trong phòng giường chiếu sạch gọn, dễ nhận thấy tối qua Phương Quân Dục không có ở trong phòng. Tối hôm qua cậu cùng anh ta trở về, mà hiện tại còn sớm, hiển nhiên không phải đi đến Phương thị.

Tô Vĩ Nhiên xoay người đi đến thư phòng, quả nhiên Phương Quân Dục đang ở trong đấy xử lý công vụ. Phương Quân Dục không ngẩng đầu lên cũng biết là Tô Vĩ Nhiên vào. Ở đây cũng chỉ có Tô Vĩ Nhiên là dám không gõ cửa mà trực tiếp đi vào.

Phương Quân Dục ngẩng đầu lên nhìn Tô Vĩ Nhiên, nụ cười dịu dàng: “Dậy sớm vậy?”

Tô Vĩ Nhiên đi lên trước, vuốt mặt Phương Quân Dục, khẽ cười nói: “Tôi nhớ anh nên không ngủ được.”

Phương Quân Dục ôm eo Tô Vĩ Nhiên, khẽ hôn lên khóe miệng cậu: “Có phải không, vậy thì anh thật vinh hạnh.”

Tô Vĩ Nhiên đánh giá gương mặt tuấn dật trước mặt, sau cùng nở nụ cười. So với việc tốn công giãy dụa so đo, chẳng bằng thuận theo tự nhiên. Đời trước cậu mong mà không được, vì không đạt được tình yêu mà ôm hận một đời. Còn kiếp này, người đàn ông này dày vò dẫm nát đều tùy ý cậu, tại sao cậu còn muốn gây khó dễ cản trở. Thà cậu dẫn vật Phương Quân Dục, buông tha cho chính mình, còn hơn là dẫn vật bản thân đến sức cùng lực kiệt, đồng thời còn phải đề phòng tính toán của Phương Quân Dục.

Tô Vị Nhiên cắn vào hầu kết Phương Quân Dục, đầu lưỡi khinh đảo qua chỗ nhô lên. Cậu có thể cảm nhận được hầu kết của anh trượt. Tô Vị Nhiên buông lỏng, rồi quay về hầu kết khiêu khích thổi khí, ôn nhu nói: “Ý chí quá kém, quả nhiên là không hề tiến hóa hoàn toàn nửa thân dưới động vật của mình.”

Phương Quân Dục cười đến trầm khàn lại nhu hòa, trong mắt không che giấu nổi thâm tình: “Không còn cách nào, gặp phải em anh liền thái hóa.”

“Đừng có kiêu có cho bản thân.” Tay Tô Vị Nhiên tùy tiện đặt lên vai Phương Quân Dục, “Thực ra tôi đã nghĩ đến chuyện thiên anh từ rất lâu rồi.”

“Sau này anh nhất định sẽ chú ý, sẽ không làm em đau nữa.” Phương Quân Dục cười vừa ôn nhu vừa tao nhã.

Tô Vị Nhiên: “...”

Tô Vị Nhiên không lập tức đòi Phương Quân Dục vị trí của video kia. Khoảng thời gian này, Tô Vị Nhiên giống như trở lại với tình trạng giống như trước, ngủ muộn thức trễ, cùng một đám hồ bằng cầu hữu đi uống rượu giết thời gian. Phẳng phất như mấy tháng vừa qua không hề tồn tại, Tô Vị Nhiên từ đầu đến cuối đều không hề rời khỏi A thành.

Một tháng sau, Tô Vị Nhiên tựa hồ mới nhớ tới chuyện cái video, bảo Phương Quân Dục giao cho cậu.

“Đều đã chuẩn bị kĩ lưỡng?” Phương Quân Dục hỏi.

Tô Vị Nhiên nhàm chán dựa vào lưng ghế, hững hờ mở miệng trả lời: “Ừm.”

“Khi nào quay về?”

Tô Vị Nhiên tựa cười tựa không liếc mắt nhìn Phương Quân Dục: “Sao? Không nỡ để tôi đi?”

Phương Quân Dục hào phóng thừa nhận: “Đúng, anh không nỡ để em rời đi.”

Tô Vị Nhiên nghiêng người tiến lên, dùng ngón tay bao lấy cằm Phương Quân Dục, cười đến ngả ngón phong lưu: “Bằng không, anh gả cho tôi làm vợ lẽ đi. Tôi nghĩ Trần Du Cẩn sẽ không để ý đâu.”

Phương Quân Dục nhàn nhạt cười nói: “Nhưng anh thì có.”

Tô Vị Nhiên buông Phương Quân Dục ra, tiếc nuối nhún nhún vai: “Vây thật tiếc, tề nhân chi phúc () này tôi không có phúc hưởng rồi.”

() Tề nhân chi phúc: ý chỉ cuộc sống giàu sang sung sướng, nhiều thê thiếp.

Phương Quân Dục vòng lấy eo Tô Vị Nhiên, mỉm cười nói: “Anh nhất định sẽ thỏa mãn em, sẽ không để cho em không hài lòng mà đi tìm người khác.”

“Đừng vội mạnh miệng.” Tô Vị Nhiên liếc nhìn nửa người dưới Phương Quân Dục, “Anh cũng thật tự tin.”

Phương Quân Dục cười nhẹ nói: “Tự tin cũng phải có tư cách để tự tin chứ. Em không phải cũng cảm nhận được sao?”

Tô Vị Nhiên vỗ vỗ mặt Phương Quân Dục: “Có vô liêm sỉ cũng phải có chừng mực. Mặt người dạ thú so với anh còn văn nhã hơn.”

Ngày thứ hai, Tô Vị Nhiên rời khỏi A thành trở về Tô gia. Khi Tô Vị Nhiên đột nhiên trở về, ngay cả quần gia cũng giật mình. Bởi vì ông cũng không có nhận được tin thiếu gia sẽ trở về.

Sau khi Tô Vị Nhiên trở lại chỗ ở Tô gia, trực tiếp đi về phòng. Khi quần gia gõ cửa, Tô Vị Nhiên không mở cửa. Cậu chỉ nói mình vừa mới đáp cánh, rất mệt, cho nên cần nghỉ ngơi một chút.

Trong phòng, Tô Vị Nhiên mở notebook, bật video. Tiếng thở dốc ám muội, tư thế quần quýt *** loạn, video phát lên phân cảnh *** mỹ không thể tả. Tô Vị Nhiên thả lỏng dựa vào ghế, khóe miệng nhếch lên: “Không nghĩ đến cha đã không còn trẻ, thể mà lại còn chơi loại tư thế có độ khó cao như vậy. Chắc chắc.”

Trong nửa tháng trở lại C thành, Tô Vị Nhiên vẫn như trước, đến Tô thị nhàn rỗi đánh bài, cuộc sống về đêm phong phú, thường thường nháo đến tận nửa đêm sáng sớm mới về. Đối với tình trạng phóng đảng này

của Tô Vĩ Nhiên, Tô Lại Nam tiếp tục nhẩn nhin, ngoại trừ nói vài câu với cậu, còn lại cũng không có biểu hiện gì.

Tối hôm đó, Tô Vĩ Nhiên từ quán bar trở về, không trực tiếp về Tô gia, mà ngừng xe ở ven đường. Cậu ngồi ở chỗ lái xe, gọi một cuộc điện thoại: “Trần tiểu thư, ước định của tôi với cô đã chấm dứt. Chuyện của cô, tôi đã an bài xong.”

“Tôi biết rồi.” Trần Du Cẩn chậm rãi trả lời. Khi nghe Tô Vĩ Nhiên nói, trong lòng Trần Du Cẩn cũng không cao hứng như dự đoán. Cô cười khổ một tiếng, rõ ràng mục đích của cô đã đạt được. Cô có thể cùng bạn trai không còn phải lo sợ gì mà sống cùng nhau, chỉ là cô thể nhưng không vui như trong tưởng tượng. Cô biết, trong khoảng thời gian cô cùng Tô Vĩ Nhiên ở cạnh nhau, tâm ý của cô đã dần dần đi ngược lại với ý định ban đầu. Người đàn ông này, tựa như ma túy, khiến người ta không thể kháng cự. Thế nhưng dù sao khoảng thời gian cô ở chung với anh ta cũng không bao lâu, tỉ lệ trúng độc còn thấp, cho nên lý trí của cô vẫn chưa bị chất độc ăn mòn, vẫn có thể đưa ra quyết định đúng đắn. Kiên quyết thoát thân là kết quả tốt nhất, nếu như bởi vì điểm không cam lòng này mà dây dưa không rõ, chỉ sợ đến lúc ấy không phải mỗi cô, mà ngay cả kết cục của Trần gia cũng sẽ rất thê thảm. Tô gia nước sâu, mà thiếu gia của Tô gia lại càng sâu không lường được. Cô không cần thiết vì một đoạn tình cảm không chiếm được, mà phụ một đời của bản thân.

Ngón tay Tô Vĩ Nhiên hơi cong, như có như không đánh lái: “Cô có hai lựa chọn, một là cùng bạn trai mình cao chạy xa bay, tôi đảm bảo Trần gia tuyệt đối sẽ không tìm ra cô. Mà cái thứ hai, đó là trước tiên cô phải đạt được tiếng nói trong Trần gia, rồi cùng bạn trai mình kết hôn.”

Trần Du Cẩn hả miệng, không lập tức lựa chọn. Hai sự lựa chọn, dễ thấy cái thứ hai mê hoặc hơn. Thế nhưng nếu như Tô Vĩ Nhiên đem hai lựa chọn này đặt ngang hàng nhau, có thể hiểu cái giá của lựa chọn thứ hai không rẻ.

Trần Du Cẩn hít sâu một hơi: “Nếu tôi chọn cái thứ hai, vậy cái giá phải trả là gì?”

Tô Vĩ Nhiên cười: “Tôi đã nói Trần tiểu thư là người thông minh mà. Nhưng vẫn không nhận được mà khích lệ cô lần nữa.” Tô Vĩ Nhiên thông thả nói, “Nếu cô chọn cách thứ hai, còn phải xem thử cô có thể từ bỏ mạng sống của cha mình được hay không. Cách thức gọn gàng nhất để đạt được quyền hành trực tiếp chính là loại bỏ người đang đương nhiệm chức vụ ấy, lần người thừa kế. Mà Trần gia chỉ có cô là con gái rệu.”

Kỳ thực phương thức để Trần Du Cẩn nhanh chóng đạt được Trần gia không phải chỉ có một cái này. Thế nhưng Tô Vĩ Nhiên chỉ đưa một lựa chọn này cho cô.

Trần Du Cẩn tay nắm điện thoại không nhận được run lên. Một lát sau, cô mới bình tĩnh lại. Trần Du Cẩn tuyệt đối không phải là người có thể giẫm đạp lên cha mình như vậy. Tuy cha cô có hơi khó khăn, nhưng đối với đứa con gái rệu này vô cùng tốt, hơn nữa cô là con gái, tranh quyền đoạt thế như này trình độ nhẩn tâm so với đàn ông vẫn kém xa.

Cô nở nụ cười khổ, căn bản cô không có quyền lựa chọn. Tô Vĩ Nhiên hẳn là cố ý làm như vậy... Vì cô nổi lên tâm tư không đáng có mà trừng phạt cô. Lúc trước cô cũng từng dùng chính cách này để lừa anh ta kết hôn. Cô chỉ có thể lựa chọn phương thức thứ nhất của Tô Vĩ Nhiên, cùng bạn trai mình cao chạy xa bay. Trước cô còn có loại tâm tư này, cho nên mới cùng Tô Vĩ Nhiên hợp tác. Bởi vì ở C thành, chỉ có Tô gia có năng lực làm cho Trần gia không tìm ra cô. Mà trong quá trình hợp tác, cô lại nổi lên tâm tư không nên có. Kỳ thực ở thời điểm hợp tác, Tô Vĩ Nhiên đã từng đáp ứng cô, có thể giúp cô đạt được Trần gia, cô cũng có thể bạn trai của mình quang minh chính đại kết hôn. Chỉ là tất cả đều đã bị tâm tư của bản thân phá hủy.

“Tôi chọn cách một...” Lát sau, Trần Du Cẩn chậm rãi nói.

Tô Vĩ Nhiên khẽ cười nói: “Vé máy bay tôi đã đặt giúp cô, ngay tám giờ tối nay.”

“Đối lại thì thế nào?” Trần Du Cẩn hỏi.

“Cô chỉ cần đi là tốt rồi. Tôi đảm bảo chỉ cần cô ở Châu Âu, Trần gia sẽ không tìm ra cô. Thế nhưng nếu cô trong thời gian ấy loạn động, tôi không thể bảo đảm.” Tô Vĩ Nhiên mỉm cười nói.

Tô Vĩ Nhiên đang cảnh cáo cô.

“Tôi biết rồi.” Trần Du Cẩn rất thông minh, cho nên cô không hỏi nguyên nhân, chỉ dựa theo sắp đặt của Tô Vị Nhiên mà làm. Đối mặt với người như Tô Vị Nhiên, hỏi càng nhiều, đối với bản thân càng bất lợi.

Tô Vị Nhiên cúp điện thoại, nhắm mắt lại chớp mắt, khoe miệng của cậu hơi nhếch lên, cười ra một nụ cười diêm mị.

Trần Du Cẩn con cờ này, cũng nên nhúc nhích rồi. Lúc trước ở C thành nhiều gia tộc như thế mà cậu chỉ chọn mỗi Trần Du Cẩn, bởi vì Trần Du Cẩn phù hợp nhất với yêu cầu của cậu, thông minh nhưng không tự kiêu, có năng lực nhìn rõ tình huống cũng sẽ không cho rằng đó là hiển nhiên. Mà Trần gia, cùng với người bạn trai Trần Du Cao quen biết nhiều năm, chính là những thứ kiểm chế kiểm soát Trần Du Cẩn tốt nhất.

73.

Edit: Đậu.

74. Chương 73

Ông biết chỉ có một loại người mới cho tôi sự tin tưởng.

Đó là — người chết.

Ngày thứ hai, tin tức vị hôn phu Trần Du Cẩn của người thừa kế Tô gia Tô Vị Nhiên bỏ trốn cùng nam nhân lan ra toàn bộ C thành gây nên làn sóng hoang mang vô cùng lớn.

Gia chủ Trần gia Trần Cẩm Sinh ngày hôm sau tự mình đến Tô gia bồi tội, cũng bày tỏ nhất định sẽ dốc hết toàn sức ra bắt Trần Du Cẩn về.

Trong thư phòng Tô gia, rèm cửa của cửa sổ màu đỏ sẫm ngăn cách ánh sáng chiếu vào từ bên ngoài, toàn bộ thư phòng u tối ảm đạm, mang theo cảm giác cũ kỹ thần bí.

Tô Vị Nhiên ưu nhã ngồi phía sau bàn làm việc được làm từ gỗ tử đàn có khắc hoa văn tre trúc, vẻ mặt của cậu bị khuất tối mờ hồ không thấy rõ. Cậu đốt một điếu thuốc, chậm rãi hút. Khói thuốc trong thư phòng lượn lờ, đốt lửa đỏ mờ mờ tỏ tỏ.

Tô Vị Nhiên nhẹ nhàng gẩy điếu thuốc, tàn thuốc rơi vào trong cái gạt tàn. Cậu giương mắt nhìn về phía Trần Cẩm Sinh đối diện, mỉm cười nói: “Trần tiên sinh, tôi đương nhiên biết thành ý của ông. Nhưng thành ý của ông là thứ vô dụng, chuyện Trần tiểu thư phải làm sao đây?”

Gia tộc trăm năm hắc đạo, ngay cả thư phòng cũng mang theo cảm giác trang nghiêm cung kính nồng đậm. Bản chất Trần gia chỉ là một gia tộc thương nghiệp, cùng với bản chất của Tô gia không giống nhau, tất nhiên chưa từng cảm thụ qua loại cảm giác khí tức xơ xác như này, mồ hôi lạnh không kiểm soát được thấm ra trên thái dương.

“Cho dù có phải trối lại tôi cũng sẽ trối Du Cẩn đến giáo đường.” Trần Cẩm Sinh cảm thấy hàn ý sau lưng bức người, ngay cả nói chuyện cũng chỉ gắng gượng duy trì trạng thái bình tĩnh. Lúc trước thông gia với Tô gia, danh tiếng Trần gia trong lúc nhất thời ở C thành tăng vọt đáng kể. Vốn tưởng rằng có thể dựa vào lần thông gia này để củng cố thêm một nấc nữa cho địa vị của Trần gia, chỉ chút nữa thôi là thành công rồi. Nhưng không nghĩ đến vào lúc này lại xảy ra tình trạng ngàn cân treo sợi tóc như vậy! Nếu như Tô gia truy cứu, chỉ sợ Trần gia sẽ bị đẩy vào tình thế nguy hiểm. Tính khí Tô Vị Nhiên bất thường vang danh khắp C thành, Trần Cẩm Sinh cả người rét run, ông thậm chí không dám nhìn thẳng vào nam nhân ngồi sau bàn làm việc.

“Trối?” Tô Vị Nhiên tự tiểu phi tiểu nói, “Trần tiên sinh, ông có phải là đánh giá con gái mình quá cao rồi hay không, lẽ nào tôi yêu Trần tiểu thư đến mức không thể buông bỏ cô ta? Ông tưởng cô ta là Phương Quân Dục hả?”

“Tôi –” Trần Cẩm Sinh mồ hôi lạnh đầm đìa, nhưng lại không biết nên nói gì cho phải. Hai nhà Tô Trần thông gia, đối với Tô gia chẳng có ích lợi gì, người sáng suốt đều có thể nhận ra cuộc hôn nhân này chỉ có lợi với mỗi Trần gia. Sở dĩ Tô gia đồng ý thông gia cùng Trần gia là vì người thừa kế Tô Vị Nhiên yêu Phương Quân Dục đến chết đi sống lại, vì vậy gia chủ Tô gia Tô Lại Nam mới bức Tô Vị Nhiên cùng Trần tiểu thư đính hôn. Tô Lại Nam chẳng qua chỉ là muốn tìm một danh môn khuê tú mà thôi, mặc kệ là Trần tiểu thư, Cố tiểu thư hay Trương tiểu thư. Nhưng may mắn sao Trần gia lại được lựa chọn.

Mà mặt trái đi kèm theo là nguy hiểm rình rập. Giống như hiện tại, các gia tộc lớn ở C thành vốn đổ kị với Trần gia có thể kết thông gia với Tô gia đều ở sau lưng xem chuyện hài. Hành động của Trần Du Cẩn hoàn toàn là một cái tát mạnh mẽ vào mặt thái tử C thành. Trần Cẩm Sinh cũng không hiểu, con gái của ông vẫn luôn thông minh bình tĩnh, làm sao có thể làm ra loại chuyện manh động như vậy chứ. Ông biết con gái có bạn trai ở Anh quốc, là bạn học của cô. Lúc trước ông có cùng nó nói về vấn đề này, tuy rằng ban đầu nó sống chết không chấp nhận, nhưng sau đó lại chủ động gật đầu đồng ý.

Tối hôm qua, Du Cẩn một đêm không về, ông cũng không coi là chuyện lớn. Đến khi người hầu đến dọn dẹp phòng cô, phát hiện Du Cẩn có để lại một tờ giấy. Thời điểm ông nhìn thấy tờ giấy này vừa kinh ngạc vừa hoảng sợ, một mặt bắt người trong Trần gia phải cầm khẩu, một mặt phái người đi tìm cô. Thế nhưng không biết sao tin tức vẫn bị truyền ra, tin Du Cẩn cùng người khác bỏ trốn đã loan khắp C thành, cho nên ông chỉ có thể cấp tốc sai người đi kiếm Du Cẩn, mặt khác đến Tô gia bồi tội. Chết tiệt, không biết tại vì sao, động thái của Du Cẩn dù chỉ một chút đầu mối ông cũng không tìm thấy. Trần gia tuy thế lực không to lớn như Tô gia, nhưng cũng có thế lực của bản thân. Điều tra một người là điều không khó. Chỉ có điều lần này, Du Cẩn cùng với người kia như bốc hơi mất, một chút dấu vết cũng không để lại. Giống như — bị người xóa hết.

Thời điểm Trần Cẩm Sinh đi đến Tô gia đã chuẩn bị sẵn tâm lý bị chỉ trích, nhưng khi đối mặt với thực tế, trong lòng lại tràn ngập hoảng sợ không thể khống chế. Cho dù Tô Vị Nhiên còn chưa có mở lời nói ra mấy câu.

Tô Vị Nhiên nhấn thuốc vào gạt tàn, xương ngón tay rõ ràng mà tao nhã.

“Trần tiên sinh.” Giọng Tô Vị Nhiên lười biếng trầm thấp, “Ông sợ gì chứ, tôi cũng không có ăn thịt ông.”

Bầu không khí trong thư phòng ngưng lại không một tiếng động, ngay cả không khí cũng nhiễm phải xúc cảm giăng co.

“Tôi có thể không truy cứu —”

Tô Vị Nhiên khiến cho Trần Cẩm Sinh đang nằm trong trạng thái tuyệt vọng như vớ được chút ánh sáng, ông giương mắt nhìn về phía Tô Vị Nhiên, nhưng về mặt cậu lại hoàn toàn chìm vào trong bóng tối.

“Chỉ cần Trần tiên sinh im miệng.” Giọng Tô Vị Nhiên ôn hòa, trong thư phòng nghiêm trang vắng lặng mang theo chút tâm ý thương hại, “Khoảng thời gian sắp tới đây, tôi hi vọng Trần gia có thể biết điều một chút.”

“Tôi bảo đảm.” Trần Cẩm Sinh vội vàng đáp lời.

“Ông biết chỉ có một loại người mới cho tôi sự tin tưởng.” Tô Vị Nhiên nở nụ cười, cậu mở ngăn kéo, từ trong đó lấy ra một khẩu súng lạnh lẽo màu đen, “Đó là — người chết.”

Tô Vị Nhiên cầm khẩu súng, nhắm vào Trần Cẩm Sinh đang đứng ngây tại chỗ. Trần Cẩm Sinh nhìn vào hòng súng đen ngòm, tuyệt vọng nhắm hai mắt lại.

Nhưng lâu sau vẫn không có âm thanh gì vang lên. Trần Cẩm Sinh chậm rãi mở hai mắt, nhìn thấy Tô Vị Nhiên mười ngón tay giao nhau, khuỷu tay chống trên bàn, khóe miệng hơi cong lên, nhìn mình, “Chỉ đùa một chút thôi mà.” Tô Vị Nhiên mỉm cười nói. (Mắt dạy —)

“Đa tạ Tô thiếu gia buông tha.” Trần Cẩm Sinh khàn giọng nói.

Tô Vị Nhiên cười khê một tiếng: “Lần này chỉ là đùa chơi, nhưng nếu như Trần tiên sinh không biết giữ mồm giữ miệng, lần sau sẽ không còn là chuyện cười như này nữa.” Nói xong, Tô Vị Nhiên phát phát tay, ra hiệu Trần Cẩm Sinh rời đi.

Cánh cửa dày nặng khép lại, khóe miệng Tô Vị Nhiên cong lên lạnh lùng. Cậu mở notebook trên bàn lên, mở video ra. Thư phòng vốn dĩ lạnh lẽo, tiêu điều nhất thời bị âm thanh thở dốc *** mỹ bao trùm.

Tô Vị Nhiên tắt video, tự lẩm nhẩm: “Vẫn cảm thấy buồn nôn.” Nói xong cậu nhắm hai mắt lại, tựa lưng vào ghế ngồi chợp mắt. Thân thể của cậu chìm vào trong bóng tối, cả người phảng phất cùng bóng đêm hòa hợp làm một.

Thời gian dường như bất động, Tô Vị Nhiên có thể nghe được tiếng hít thở của chính mình. Không biết qua, cửa thư phòng bị người mở ra. Tô Vị Nhiên chậm rãi mở mắt, có thể trực tiếp tiến vào thư phòng mà không cần xin chỉ thị, toàn bộ Tô gia cũng chỉ có Tô Lại Nam. Ngay cả cậu trước khi vào thư phòng, cũng còn phải gõ cửa xin phép. Được Tô Lại Nam cho phép, cậu mới có thể đi vào, nếu như Tô Lại Nam không có trong phòng, cậu cũng không thể tiến vào đây. Đây là quy củ của Tô gia. Thư phòng này chỉ có thể chủ nhân của Tô gia mới được dùng. Năm đó, khi Tô Vị Nhiên trở thành chủ nhân của căn phòng này cũng là lúc Tô Lại Nam mất và Tô gia rơi vào nội loạn.

Tô Lại Nam đi vào thư phòng, khi ông nhìn thấy Tô Vị Nhiên ngồi trên chiếc ghế thuộc về mình, giận tím mặt quát: “Đứng dậy!”

Tô Vị Nhiên mỉm cười nói: “Cha thân yêu, gần đây con tìm được một thứ rất thú vị, chuẩn bị chia sẻ với cha đây.”

Tô Vị Nhiên mở màn hình notebook lên, đặt đối diện với Tô Lại Nam, sau đó bật video. Khi video phát ra âm thanh, sắc mặt Tô Lại Nam cũng dần càng ngày càng khó coi.

“Mày!” Sắc mặt Tô Lại Nam dữ tợn, ông rút súng nhắm ngay trán Tô Vị Nhiên, “Mày lấy cái này từ đâu?”

Tô Vị Nhiên nhìn súng trong tay Tô Lại Nam, một chút do dự còn sót lại trong lòng rốt cục vào lúc này cũng tan thành mây khói.

“Đương nhiên là do anh trai yêu quý đưa cho con rồi.” Khóe miệng Tô Vị Nhiên nhếch lên lạnh lùng, mang theo một tia yêu dị, “Thật khiến người ta mở mang tầm mắt, cha nói có phải không?”

“Đừng động vào điểm mấu chốt của tao, dù có là con tao đi chăng nữa.” Tô Lại Nam lạnh lùng nói.

Tô Vị Nhiên lười biếng tựa lưng vào ghế ngồi, phảng phất súng trong tay Tô Lại Nam không phải đang nhắm ngay đầu cậu, “Tô Sùng Hoa cũng là con cha đó, cha vẫn như thường có thể mặt không đỏ tim không đập đem người ta lên giường mình đấy thôi. A, không, là hưởng thụ phục vụ chủ động của con trai mới đúng. Con không thể nói oan cho cha được, cha yêu quý.”

Tô Vị Nhiên mỉm cười tiếp tục nói: “Con mất đi có thể sinh lại. Vả lại cha còn đang tuổi sung sức, đúng không?”

“Tao không nghĩ mày lại ngu xuẩn như vậy.” Ngón tay Tô Lại Nam thủ sẵn trên cò súng, từ trên cao nhìn xuống Tô Vị Nhiên, ánh mắt lạnh nhạt, “Nếu không có bất ngờ gì, thì Tô gia sớm muộn gì cũng vào tay mày. Vậy mà mày lại không chờ nổi. Nên mới làm ra loại hành động tìm chết này sao? Tao còn tưởng mày đối với Tô gia không có hứng thú. Hóa ra mày nóng lòng đến thế.”

“Tìm chết?” Tô Vị Nhiên trầm thấp cười, “Con chỉ đối với cha bày tỏ sự thất vọng thôi, cha yêu quý à.”

“Mày chỉ cần an an tĩnh tĩnh tiếp tục làm thái tử gia là được rồi.” Tô Lại Nam cười lạnh, “Còn nếu mày không muốn làm, khắc sẽ có người thay mày làm.”

“Cái video này, trong tay con có một bản, trong tay Phương Quân Dục có một bản, trong tay Tô Nguyên cũng có một bản.” Tô Vị Nhiên mỉm cười nói, “Con nghĩ chắc cha không muốn phải thân bại danh liệt đâu đúng không?”

“Nghịch tử! Mày là đang muốn chết!” Tô Lại Nam ấn cò súng, Tô Vị Nhiên nghiêng người né tránh viên đạn, sau đó lách mình tới gần Tô Lại Nam, đá súng trong tay Tô Lại Nam xuống.

“Chỉ dựa vào cái video này cha sẽ không chịu giảng hòa đâu.” Tô Vị Nhiên khẽ cười, “Nhưng mà, hình như cha không điều động được Shadow nữa nhỉ. Chỉ cần cha bước ra khỏi Tô gia, sát thủ Tô gia sẽ –” Tô Vị Nhiên quay qua nhìn cổ Tô Lại Nam ám chỉ. Kỳ thực lúc ở Paris, Tô Vị Nhiên đã bắt tay sắp xếp sự tình ở

Tô gia. Trên thực tế, Tô Vị Nhiên cũng chưa hoàn toàn khống chế được Shadow, cậu chỉ có thể điều động một phần sát thủ. Nhưng như vậy là đủ rồi. Tô Vị Nhiên chiếm đoạt gia tộc Tây Tư Lâm cũng là để củng cố thêm thể lực của bản thân, bao quát trước Tề thị. Từ nhỏ cậu đã được bồi dưỡng thành người thừa kế của gia tộc Tô gia, trong tay đương nhiên cũng sẽ có một phần sức mạnh Tô gia thuộc về mình.

Uy hiếp, đối với người nhà họ Tô căn bản không tính là gì, chỉ có dựa vào thực lực chân chính, mới có thể làm cho người ta khuất phục. Lực lượng trong tay cậu hiển nhiên không thể chống lại toàn bộ Tô gia, thế nhưng bất ngờ đối phó với Tô Lại Nam vẫn dư sức.

Tô Vị Nhiên mỉm cười cầm súng chặn lại trán Tô Lại Nam: “Tôi đã viết xong những gì cần thiết, chỉ cần ông ký tên lên thôi. Tôi bảo đảm, chỉ cần ông ký tên lên, mạng của ông, thanh danh của ông đều sẽ được bảo vệ. Bằng không, ông chỉ có thể thân bại danh liệt đến chết.”

“Tao thân bại danh liệt, mày có thể sống tốt hơn được chắc?” Tô Lại Nam khinh bỉ.

“Thanh danh của tôi?” Tô Vị Nhiên dựa sát vào Tô Lại Nam, khẽ cười nói, “Tôi xưa nay chẳng hề để tâm đến danh tiếng của bản thân, nếu như tôi có lưu tâm đến thứ này, thì năm đó đã chẳng cố chấp cùng Phương Quân Dục dây dưa như thế. Nhưng cha thì không — cha để ý nhất là thanh danh mình đó, cha à.”

Sau tin tức Trần tiểu thư bỏ trốn cùng tình nhân, toàn bộ C thành lại đón tiếp tiếp một tin tức khủng bố như sét đánh ngang tai khiến các gia tộc ở C thành muốn choáng váng nữa. Gia chủ đương nhiệm của Tô gia Tô Lại Nam bởi vì hôn thê Trần Du Cẩn của con trai bỏ trốn mà tức giận, phát bệnh tim, phải đến Canada tĩnh dưỡng. Tô Vị Nhiên tiếp nhận Tô thị. Trần thị bởi vì đắc tội với Tô thị, cho nên bị ép rút khỏi C thành, từ đây mọi chuyện lại tiếp tục phát sinh. Có lời đồn rằng bởi vì Tô Vị Nhiên không để tâm đến Trần Du Cẩn, lại thêm Trần Cẩm Sinh mấy ngày liền đến thỉnh tội, cho nên Tô Vị Nhiên mới thả cho Trần thị một con đường sống. Chân tướng của chuyện này khó biết rõ đầu đuôi, toàn bộ C thành đều bị một luồng áp suất thấp bao phủ. Không người nào dám nhiều chuyện bàn tán một câu nào. Sự tình đều bị người chìm xuống, chỉ để lại phần Tô Vị Nhiên cố ý cho mọi người thấy.

74 (HOÀN).

Edit: Đậu.

75. Chương 74

“Phương Quân Dục, em nhớ anh.”

Tô Vị Nhiên đứng trước cửa sổ, nhìn xe cộ đông đúc bên dưới. Tất cả tựa hồ đã đến hồi kết, nhưng cũng giống như đang quay về lại vạch xuất phát. Cậu lần thứ hai đứng ở nơi này, tựa như kiếp trước. Sau khi trọng sinh, mục tiêu của cuộc đời cậu chỉ có hai chữ “báo thù”. Còn bây giờ, Tô Lê đã chết, Tô Sùng Hoa bỏ mạng, Tô Lại Nam cũng bị giam lỏng. Tất cả dường như đã quay lại quỹ đạo của nó. Thế nhưng, cậu luôn cảm thấy thiếu đi thứ gì đó.

Cậu lấy điện thoại ra bấm số của Tô Nguyên: “Này.”

Đầu khác truyền đến âm thanh không cảm xúc của Tô Nguyên: “Có chuyện gì?”

“Không có chuyện gì thì không thể tìm cậu sao?” Tô Vị Nhiên ôn nhu nói, “Cậu máy móc vấn đề như vậy sẽ làm tôi tổn thương đó.”

“Tôi rất bận.” Giọng Tô Nguyên như robot không lên không xuống, “Không có chuyện gì, thì đừng quấy rầy. Tôi nghĩ Phương Quân Dục sẽ rất tình nguyện cùng cậu nói chuyện phiếm.”

Tô Vị Nhiên khẽ cười nói: “Thân ái, cậu không yêu tôi sao? Đem tôi đây qua cho người khác, cậu nhẩn tâm sao?”

“Không yêu.” Sau đó điện thoại vang lên tiếng treo máy.

Tô Vị Nhiên khẽ cười thành tiếng. Phương Quân Dục —

Tô Vị Nhiên tắt điện thoại, ngồi lại trên ghế. Cậu uể oải dựa vào ghế, hai chân bắt chéo, tư thế thả lỏng. Cậu nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại. Khoảng thời gian này, cậu cố gắng khiến cho bản thân bận rộn, như vậy sẽ không phải nghĩ đến người ấy. Thế nhưng vào đêm tối khi mọi thứ trở nên tĩnh lặng, người này lại cứ thế xuất hiện trong tâm trí cậu.

Kỳ thực, cậu rất nhớ anh.

Tô Vị Nhiên nở nụ cười. Cậu chậm rãi mở mắt, bấm một dãy số, gửi điệu bình thân: “Phương Quân Dục.”

“Vị Nhiên.” Một đầu khác truyền đến thanh âm ôn nhu của Phương Quân Dục.

Tô Vị Nhiên cũng không lập tức mở miệng nói. Chỉ có âm thanh hít thở nhẹ nhàng truyền qua. Phương Quân Dục cũng không mở miệng, cứ như vậy lắng lắng chờ đợi Tô Vị Nhiên nói.

Lát sau, Tô Vị Nhiên rốt cục nói: “Phương Quân Dục, em nhớ anh.”

Đầu kia điện thoại không có tiếng hồi đáp, Tô Vị Nhiên đợi một lúc, cũng không nghe thấy âm thanh của Phương Quân Dục.

“Có chết rồi cũng phải để lại một lời nhắn thông báo.” Tô Vị Nhiên hậm hực. Cậu có chút thẹn quá thành giận, cậu cũng đã nói đến như vậy rồi, Phương Quân Dục tên khốn kiếp này lại khiến cho hành động của cậu như một đứa bệnh vậy. Tô Vị Nhiên tức đến nghiêng răng.

“Bảo bối, anh chẳng qua — quá cao hứng.” Phương Quân Dục mỉm cười trả lời. Khi Tô Vị Nhiên nói ra lời ấy, Phương Quân Dục tức khắc trái tim như nở hoa. Giống như lũ khách trong sa mạc, trải qua một quãng đường tuyệt vọng, bỗng nhiên phát hiện ra một ốc đảo. Toàn bộ tâm tư đều tỏa sáng.

Tô Vị Nhiên cúp điện thoại, khoe miệng chưa bao giờ nở ra nụ cười chân thật như thế, ẩn chứa ầm ập bên trong.

Nhân sinh dang dở, bước một mình sẽ rất cô quạnh.

Tô Vị Nhiên dựa vào cây cổ thụ, ánh mặt trời chính diện. Khi cậu nhìn thấy bóng người từ xa xa đi đến, khoe miệng hơi nhếch lên: “Tốc độc ốc sên.”

Phương Quân Dục đến gần Tô Vị Nhiên, đưa tay ra xoa xoa khuôn mặt mình ngày nhớ đêm mong: “Cho dù là ốc sên, hiện tại anh cũng đã bò đến trước mặt em.”

Tô Vị Nhiên dùng ánh mắt miêu tả gương mặt anh tuần như tượng tạc của Phương Quân Dục. Cậu không thể không thừa nhận, người này như dấu ấn lưu lại trên linh hồn cậu, không thể nào xóa bỏ, cùng linh hồn cậu gắn bó, chia cách không nổi.

Từ năm mười sáu tuổi nhìn thấy người này, cậu liền biết, người này chính là vương bản của cậu. Trong sinh mệnh của cậu, cái gọi là Phương Quân Dục chiếm hơn phân nửa vị trí, chiếm thế thượng phong. Cậu vừa yêu anh, vừa hận anh. Cậu dành hết thủy tình cảm bản thân có dành cho Phương Quân Dục.

“Phương Quân Dục, nếu có một ngày anh muốn rời đi, xin hãy nói cho em biết.” Mỗi Tô Vị Nhiên ma sát lòng bàn tay Phương Quân Dục, đầu lưỡi khẽ liếm hoa tay của anh. Rõ ràng chỉ là một hành động ầm ập, nhưng so với nhiệt độ nóng ầm ở lòng bàn tay, bên dưới Phương Quân Dục còn nóng hơn.

“Trước đó, em sẽ, giết anh.” Tô Vị Nhiên mỉm cười nói tiếp. Nếu như anh đồng ý lưu lại, vậy không cho phép anh ruồng bỏ em. Em chấp nhận trước khi anh kịp phản bội sẽ ra tay với anh trước, chỉ lưu giữ lại mảng ký ức tốt đẹp về anh.

“Anh sẽ không đi đâu cả, vĩnh viễn.” Phương Quân Dục nhẹ nhàng hôn trán Tô Vị Nhiên.

Vĩnh viễn là bao lâu? Không một ai biết. Chỉ cần anh vẫn còn ý thức, anh sẽ không biến mất trước mặt người anh yêu. Xuyên qua khoảng không gian vô thường để gặp lại em lần nữa, anh thề bằng tính mạng của mình, sẽ không bao giờ buông tay em ra.

Tô Vị Nhiên hôn lên môi Phương Quân Dục, hai người ôm hôn, phẳng phất như trên thế giới này chỉ có hai người họ.

Thật lâu sau, Phương Quân Dục ôm eo Tô Vĩ Nhiên, mỉm cười nói: “Chúng ta kết hôn đi.”

“Nếu em không đồng ý?” Tô Vĩ Nhiên nhún mày khẽ cười.

“Vậy anh sẽ chờ đến khi nào em chấp nhận thì thôi.” Phương Quân Dục nhàn nhạt đáp lời, “Đời này, anh chỉ cần em.”

“Chẳng nhẽ anh còn cần người khác?” Tay Tô Vĩ Nhiên tay vỗ vỗ cổ Phương Quân Dục.

“Chỉ có em.” Ánh mắt Phương Quân Dục ôn nhu mà thâm tình, ngữ khí mang theo kiên định chắc chắn.

Phương Quân Dục lấy ra một chiếc nhẫn màu trắng bạc, cầm lấy tay trái Tô Vĩ Nhiên, đeo nhẫn vào ngón tay áp út của Tô Vĩ Nhiên. Tô Vĩ Nhiên nhìn chiếc nhẫn, ánh mắt lấp lánh. Cậu nhìn tay trái của Phương Quân Dục, quả nhiên ở vị trí đồng dạng, cũng có một chiếc nhẫn giống như vậy đang an tọa.

Amsterdam, Hà Lan.

Dọc theo kênh đào hai bên bờ sông, Canal, giáo đường cổ kính cùng hình ảnh phản chiếu của cái gác chuông in trên mặt sông, kiến trúc tân thời san sát nối tiếp nhau. Đường phố chật hẹp, dòng người qua lại không ngừng. Thành phố này vẫn luôn ngập tràn sức sống, phảng phất như vĩnh viễn dừng lại ở thế kỷ 17 hoàng kim. Thành phố tự do mà phóng túng, lãng mạn cùng phóng đảng luôn tồn tại song song.

Buổi chiều, ánh mặt trời nhàn nhạt soi chiếu ấm áp bao phủ lên người đi đường. Tại tiệm cafe Leidseplein trong quảng trường lộ thiên, Tô Vĩ Nhiên lười biếng ngồi trên ghế.

Phương Quân Dục ngồi bên cạnh cậu, lấy một cái muỗng bạc nhỏ khuấy tách cafe.

“Thời gian sắp đến rồi, nên đi thay quần áo thôi.” Phương Quân Dục mỉm cười nói.

Tô Vĩ Nhiên liếc mắt nhìn Phương Quân Dục: “Cafe vẫn chưa uống xong, anh liền nóng lòng đến vậy?”

Nụ cười Phương Quân Dục chân thật: “Anh quả thực rất nóng vội.” Ánh mặt trời ấm áp, kiến trúc xinh đẹp, cùng với người ngồi bên cạnh, làm cho người ta cảm giác không thật. Anh muốn đem người bên cạnh ôm chặt vào ngực, để xác nhận tất cả những thứ này không phải là ảo mộng.

Chim bồ câu thong thả dạo quanh quảng trường, hoa tulip nở rộ, dưới ánh nắng rực rỡ chói sáng. Trong giáo đường trải thảm đỏ sẫm, ánh mặt trời xuyên thấu, tỏa ra ánh sáng dịu dịu. Bức tượng Thánh Mẫu bằng đá trông cao thượng mà an lành. Bài thơ Oden hài đồng tụng ca khen ngợi, thanh âm lạnh lạnh mà chất phác.

Lời linh mục trở nên mơ hồ, Phương Quân Dục nắm chặt tay Tô Vĩ Nhiên, hai chiếc nhẫn tương đồng lấp lánh ánh sáng. Anh hôn môi Tô Vĩ Nhiên, thở ra một tiếng trầm thấp: “Thì ra tất cả những thứ này đều không phải là mộng, thật tốt quá.”

—Till a' the seas gang dry, my dear,

And the rocks melt wi' the sun

And I will love thee still, my dear,

While the sands o' life shall run.

— Bảo bối, dù cho bốn bể cạn kiệt,

Ánh mặt trời nung nấu tất cả,

Bảo bối, anh vẫn sẽ yêu em đắm say,

Chỉ cần anh vẫn còn dư tàn một hơi thở.

Tô Vĩ Nhiên cười khẽ. Các hình ảnh thành một dải trình chiếu xẹt qua trong đầu cậu. Không chỉ Phương Quân Dục, ngay cả cậu cũng không dám tin đây là sự thật. Đã từng, cậu đã từng nghĩ rằng đời này sẽ mơ màng màng mà trải qua. Nhưng không ngờ, lại có người đồng ý cùng cậu bước đến cuối đời.

“Chúc mừng.” Tô Nguyên vẫn là khuôn mặt lạnh nhạt tú lờ khờ, ngữ khí bình tĩnh không lay động.

Tô Vị Nhiên cầm trong tay bó hồng trong tay vút cho Tô Nguyên: “Cảm ơn. Đồ kị với tôi cứ việc nói thẳng.”

“Đồ kị?” Tô Nguyên tiếp nhận bó hoa, “Loại tâm tình này sẽ khiến trên mặt mọc mụn.”

“Cậu cũng không thể cả đời làm bạn với mấy cái mô được.” Tô Vị Nhiên cười nhẹ nói, “Mau tìm một người gả cho đi.”

(Anh có chồng rồi xúi người ta cũng có chồng)

“Giống như cậu gả cho Phương Quân Dục?” Tô Nguyên hỏi mà diện vô biểu tình.

Tô Vị Nhiên liếc mắt nhìn Phương Quân Dục, cười đến thâm trầm hỏi: “Bảo bối, là anh gả cho tôi hay tôi gả cho anh?”

Phương Quân Dục cười hân hoan: “Bất luận là gả hay cưới đều sẽ yêu thương em.”

Tô Nguyên xoay người chuẩn bị rời đi, Phó Triều Dương cũng đồng thời rời đi.

“Cậu đi làm à?” Phó Triều Dương đẩy kính mắt, đằng hoàng trịnh trọng hỏi.

“Rửa mắt.” Tô Nguyên đem hoa ném cho Phó Triều Dương, ngữ khí không một tia lên xuống ngập ngừng.

Trở lại khách sạn, Tô Vị Nhiên áo vest ngoài ra, ngồi xuống ghế. Cậu mở một chai rượu đỏ, rót ra hai ly, đưa một ly cho Phương Quân Dục, trầm thấp cười: “Gặp phải anh, thực sự là bất hạnh to lớn nhất đời tôi.” Thế nhưng, em không hề hối hận khi gặp được anh. Tô Vị Nhiên không hề nói tiếp câu trong lòng.

Phương Quân Dục tiếp nhận ly rượu, mỉm cười nói: “Nhưng gặp được em, là may mắn lớn nhất đời anh.” Cảm tạ trời cao, đã lần thứ hai đem em trở về bên cạnh anh.

Tô Vị Nhiên nhấp một ngụm rượu, môi dính phải sắc đỏ, mang theo nét mê người mị hoặc. Ánh mắt cậu tinh tế đánh giá Phương Quân Dục, giống như lần đầu tiên nhận thức người đàn ông này. Sau đó cậu đưa tay ra, xoa xoa mặt Phương Quân Dục, “Phương Quân Dục, anh có cái gì tốt, tại sao tôi lại yêu anh như vậy?” Tại sao lần đầu tiên nhìn thấy anh đã nhận định anh? Từ đó cũng không cách nào thoát khỏi? Điểm này, ngay cả Tô Vị Nhiên cũng không tài nào nghĩ ra được. Cậu giống như đã rơi vào lưới nhện vậy, càng giãy dụa càng bị dính chặt.

Phương Quân Dục nắm chặt tay Tô Vị Nhiên, khoe miệng chất chứa tia cười mang theo nhân nhật ôn nhu, giọng nói trầm khàn nhu hòa: “Vì vậy nên lần này, đến lượt anh yêu em sống chết không tha.”

Tô Vị Nhiên nở nụ cười. Cậu cần gì phải đi truy tìm nguyên do chứ. Tình yêu, xưa nay đều không cần lý do. Em yêu anh, chỉ bởi vì – em yêu anh mà thôi.

Tô Vị Nhiên lấy cái ly trong tay Phương Quân Dục ra, đi đến hôn lên môi Phương Quân Dục. Hai thân thể dán chặt vào nhau, gấn bó quần quýt.

— Kỳ thực, em chưa từng ngừng yêu anh.

Ánh mắt trời đêm thủng tầng mù mịt, thời gian như ngừng trệ. Thời khắc này, đâu đó vang lên âm thanh tiếng pháo nổ...

– Toàn văn hoàn –

76. Chương 75: bonus

Edit: Đậu.

Bonus: Em ở đâu thì đó chính là phong cảnh.

“Em đang nghĩ gì vậy?” Phương Quân Dục rút quyển sách khỏi tay Tô Vĩ Nhiên. Anh đi vào đã lâu, mà Tô Vĩ Nhiên lại chẳng có bất kỳ phản ứng nào, sách trong tay cũng không lật sang trang, hiển nhiên là đang suy nghĩ đến chuyện khác.

Tô Vĩ Nhiên bất mãn lấy lại quyển sách từ trong tay Phương Quân Dục, tức giận nói: “Nghĩ làm sao để nằm trên anh.”

(Sau bao lần, anh vẫn không nhìn ra được nằm trên không phải là tất cả –)

Phương Quân Dục hôn lên khóe miệng Tô Vĩ Nhiên: “Chỉ cần em thích.” Tô Vĩ Nhiên không nhịn được phát phát tay: “Gần đây không có hứng thú với tư thế cưỡi.” (Anh cũng tự nhận ra kìa =)))

“Chán?” Phương Quân Dục cười hỏi.

“Nếu như đổi thành anh ở phía trên, tôi sẽ hết chán ngay.” Tô Vĩ Nhiên rút quyển sách lại, vứt trên bàn.

“Em đang nghĩ gì vậy?” Phương Quân Dục hỏi lần nữa.

“Tôi đang nghĩ xem có phải nên tới Châu Âu hỏi thăm Joe yêu quý không.” Tô Vĩ Nhiên cười đến nguy hiểm.

Phương Quân Dục đem Tô Vĩ Nhiên đặt lên cạnh bàn, mỉm cười nói: “Bảo bối, anh sẽ ghen mất.” Mặt Phương Quân Dục cùng mặt Tô Vĩ Nhiên ở rất gần, Tô Vĩ Nhiên có thể cảm nhận được hô hấp ấm áp của anh, cùng với tia nguy hiểm trong ánh mắt.

Tô Vĩ Nhiên ôn nhu nói: “Như vậy mới thể hiện được mị lực của tôi, không phải sao?”

“Trong mắt anh, em là người có mị lực nhất, không cần phải thể hiện nữa.” Phương Quân Dục nghiêng người đè lên thân thể Tô Vĩ Nhiên.

— Xem nhẹ năm ngàn chữ bậy bạ đi == —

Zaragoza, Tây Ban Nha.

“Bảo bối, thật vui khi gặp lại em.” Tại sân bay Zaragoza, Joe đứng trước mặt Phương Quân Dục nhiệt tình ôm lấy Tô Vĩ Nhiên, sau đó liếc mắt nhìn Phương Quân Dục.

Phương Quân Dục dáng người ngay thẳng mạnh mẽ, khóe miệng chứa nụ cười tao nhã, phong độ ngập tràn.

“Nếu như ngày nào đó em chán Phương Quân Dục rồi, có thể đến tìm tôi.” Joe mỉm cười nói.

Tô Vĩ Nhiên đẩy Joe ra, cười đáp: “Chỉ sợ anh không có cơ hội này.”

Joe “thất vọng” nói: “Em yêu Phương Quân Dục đến vậy sao?”

Tô Vĩ Nhiên nhẹ nhàng cười cợt: “Cho dù tôi có chán Phương Quân Dục, cũng sẽ không tìm đến anh.”

Joe cười nhẹ: “Em nói vậy làm anh thương tâm quá.”

“Tim của anh không phải dùng để thương sao?” Tô Vĩ Nhiên ôn nhu hỏi lại.

“Đúng rồi, anh cái đồ mafia sao không yên phận chờ ở Palermo, cả ngày chạy quanh thú vị lắm sao?”

“Không thừa dịp còn trẻ đi đây đi đó, sau này già rồi sẽ không còn khả năng mất.” Joe nói.

“Lẽ nào không phải do mỹ nữ ở Tây Ban Nha quá nhiệt tình?” Tô Vĩ Nhiên khẽ cười hỏi.

“Bảo bối, trong mắt tôi, em mới là đẹp nhất.” Joe hào phóng ca ngợi.

Tô Vĩ Nhiên không nhanh không chậm nói: “Anh có thể lựa chọn vì tôi mà thủ thân như ngọc.”

Joe nháy mắt một cái: “Bảo bối, em biết ức chế sinh lý của một người đàn ông đang ham muốn còn ác hơn là giết chết hẳn. Tôi có thể vì em thủ thân như ngọc, chỉ cần em cùng tôi lên giường. Tôi không đòi hỏi gì nhiều, mỗi ngày một lần thôi là được.”

Tô Vĩ Nhiên vỗ vỗ mặt Joe: “Có thể.”

“Thật?” Joe cười.

“Đương nhiên là không rồi.” Tô Vị Nhiên cười đến rất ôn nhu.

Tô Vị Nhiên ở Zaragoza không có chỗ ở, nhưng Phương Quân Dục trước có bố trí một khu bất động sản ở Old Town. Vì vậy bọn họ trực tiếp đến đây ở.

Tô Vị Nhiên lần này đến tìm Joe chủ yếu là vì chuyện của SUK. Lúc trước sau khi cậu sắp xếp xong mọi chuyện, trở về Z quốc, sự vụ ở Châu Âu liền giao cho Berton xử lý.

Joe đối phó với gia tộc Tây Tư Lâm chính là vì đường hàng thủy gia tộc Tây Tư Lâm nắm giữ cùng với SUK. Kết quả toàn bộ SUK cùng bộ phận đường thủy quan trọng đều rơi vào tay Tô Vị Nhiên, điều này làm cho Joe không biết làm sao nhưng lại không cam lòng. Vì vậy thừa dịp Tô Vị Nhiên trở lại Z quốc bận rộn xử lý chuyện Tô Sùng Hoa cùng Tô Lại Nam cùng với chỉnh đốn sự tình của Tô gia, không có thời gian bận tâm đến sự vụ ở Châu Âu, mà bắt đầu vận dụng thế lực chiếm đoạt SUK. Vốn những chuyện này dựa vào năng lực của Berton có thể tự mình xử lý, cho nên hai bên bắt đầu giằng co, Joe cũng không đắc thủ được. Thế nhưng Joe là kẻ không từ bất kỳ thủ đoạn nào để đạt được ý nguyện, nên khi rơi vào tình thế không cách nào chiếm đoạt được SUK từ trong tay Berton đã bắt đầu chuyển hướng sự chú ý đến Berton.

Berton là người phụ trách thế lực Tô gia ở Châu Âu, bản thân tâm tư cũng kín đáo, xung quanh lại bảo vệ nghiêm ngặt, cho nên Joe căn bản không có cơ hội động thủ với Berton. Nhưng đã là người thì đều có sơ hở, rốt cục có một lần Berton ở bên ngoài bị Joe phát hiện ra, phát người bắt ông. Nguyên bản chuyện này được tiến hành rất bí mật, cơ bản không phát hiện được Joe hạ thủ. Chỉ do Joe quá nóng vội, sau khi Berton mất tích liền ngầm chiếm cổ phần SUK, cho nên Tô Vị Nhiên liền suy đoán Joe là người đứng sau. Thật ra chỉ là suy đoán, Tô Vị Nhiên dựa theo suy đoán này mà điều tra, cuối cùng xác định chắc chắn là Joe hạ thủ. Sau khi nhận được tin này, Tô Vị Nhiên nở nụ cười lạnh lùng.

Bị động chịu đòn xưa nay không phải là phong cách của Tô Vị Nhiên. Chờ cậu chuẩn bị tất cả kỹ càng, liền gọi điện cho Joe. Joe rất vui vẻ nói cho cậu biết hắn đang ở Zaragoza, sau đó hoan nghênh cậu bỏ lại Phương Quân Dục mà đến hẹn hò với hắn.

Tô Vị Nhiên thoải mái đáp ứng mang theo Phương Quân Dục đến “hẹn hò” cùng Joe.

(Anh ý anh có chồng chồng sau lưng nên anh kiêu thấy mọi luôn =)))))

“Bảo bối, Berton thật sự không ở chỗ tôi.” Ngữ khí của Joe cực kỳ chân thành.

“Tôi đương nhiên tin tưởng anh.” Tô Vị Nhiên ngồi đối diện Joe, “Nhưng hình như Ryan không thể chờ cho đến khi tôi thông nữa rồi.”

“Cái gì!” Năm ngón tay Joe nắm chặt lại.

“Không thể! Làm sao em biết Ryan!”

– Sơ lược –

“Giải quyết xong rồi?” Phương Quân Dục mỉm cười hỏi.

“Đàm luận đến vui vẻ.” Tô Vị Nhiên khẽ hôn môi Phương Quân Dục. Xác thực, quá trình đàm luận trong mắt Tô Vị Nhiên rất đơn giản cũng như vui vẻ, thế nhưng đối với Joe mà nói, đây chính là dần vặt. Hắn một mặt không nỡ từ bỏ miếng thịt béo bở, một mặt lo lắng cho an toàn của con trai, quả thực chính là dày vò khôn xiết. Chỉ là Tô Vị Nhiên từ trước đến giờ chưa từng đứng ở góc độ của người khác để xem xét sự việc. Sở dĩ như vậy đều do hắn tự chuốc lấy, không phải sao? Cậu nở nụ cười.

“Vậy chúng ta không cần bận tâm đến chuyện của người khác nữa.” Phương Quân Dục cười nói.

“Chúng ta đi hẹn hò đi.” Tô Vị Nhiên lười biếng dựa vào Phương Quân Dục nói.

“Được.”

Quảng trường Pilar cạnh bờ sông Ebro là một trong những quảng trường to lớn nhất Châu Âu. Tô Vị Nhiên cùng Phương Quân Dục từ ngõ nhỏ chuyển hướng đi đến quảng trường này.

“Quả thực rất hùng vĩ.” Nhìn nhà thờ Đức Bà Pilar rộng lớn, Tô Vị Nhiên khẽ cười nói, “Một sự kết hợp giữa phong cách Baroque, Renaissance (văn hóa phục hưng) và phong cách tân cổ điển.” Tháp chuông nhà

thờ cùng mái vòm được bao phủ bởi đồ gốm sắc xanh lam, sắc vàng trộn lẫn với màu trắng, kiêu dáng chất chứa nghi thức Byzantine.

“Muốn vào không?” Phương Quân Dục hỏi.

“Tôi không tin vào tôn giáo.” Tô Vị Nhiên mỉm cười nói, “Giáo đường nào cũng giống nhau, tôi ở Châu Âu nhiều năm như vậy, không hề xa lạ gì với mấy giáo đường như này, không cần phải vào làm gì.”

“Tháp chuông lớn ở giáo đường có thể nhìn xuống toàn cảnh thành phố, không đi nhìn chút sao?” Phương Quân Dục đề nghị.

“Tôi nhớ anh cũng không tin vào thần thánh mà.” Tô Vị Nhiên khẽ cười nói.

“Lúc trước là thế, nhưng giờ anh vẫn luôn cảm tạ trời xanh đã mang em về bên cạnh anh lần nữa.” Phương Quân Dục ôm eo Tô Vị Nhiên, cười đến ôn nhu.

Tô Vị Nhiên cười cợt, ánh mắt xa xăm, cũng không lên tiếng. Bọn họ đi vào giáo đường, trong đây toàn bộ đồ trang trí đều sắc vàng lộng lẫy, có một tiểu giáo đường bên trong, thờ phụng Thánh Mẫu, sau lưng là nhiều cây thánh giá xếp hàng. Giáo đồ Carol trang nghiêm, nghiêm túc.

Phương Quân Dục dắt Tô Vị Nhiên, ánh mắt rơi vào giá Thánh Mẫu treo trên cao, sau đó nhìn về phía Tô Vị Nhiên: “Cảm ơn em đã ở bên cạnh anh.”

Tô Vị Nhiên trầm thấp nở nụ cười: “Hóa ra anh cũng có lúc buồn nôn như vậy.”

Hai người leo lên tòa tháp chuông, đến đỉnh tháp, cùng nhau nhìn xuống ngắm nhìn toàn bộ thành phố Zaragoza. Dòng sông Ebro bên dưới lưu chảy, trên mặt sông là một cây cầu đá La Mã đoan trang mà cổ kính.

“Cảm giác cũng không tệ lắm.” Tô Vị Nhiên cười.

“Có em bên cạnh thì mới gọi là cảnh đẹp.” Phương Quân Dục nhìn dòng sông Ebro, nói.

Khi Tô Vị Nhiên cùng Phương Quân Dục đi tới Aljafería Palace () đã là lúc mặt trời ngã về tây. Những tia nắng còn sót lại rơi vào trong cung điện, bên ngoài tường hiện lên sắc vàng nhạt rực rỡ. Cửa cung điện được làm theo kiểu dáng cổng vòm Islam, bên phải là các tòa tháp khác nhau Torowa.

() Cung điện Aljafería là cung điện Hồi giáo thời Trung cổ được xây dựng vào nửa sau thế kỷ 11 ở Moor Taifa của Zaragoza thuộc Al-Andalus, ngày nay là Zaragoza, Tây Ban Nha.

Tô Vị Nhiên nhìn tòa tháp khẽ cười nói: “Tôi nhớ tới các cảnh kịch của Giuseppe Verdi (người ngâm thơ rong) đều được diễn ra ở nơi này.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duong-nu-vuong-gap-phuc-hac>